

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BECOMING

Selfish

LIZ TOMFORDE

İçindekiler

Kredile

r

Başlık

Bülten İthaf

Önsöz Bölüm 1

Bölüm 2 Bölüm

3 Bölüm 4

Bölüm 5 Bölüm

6 Bölüm 7

Bölüm 8 Bölüm

9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

<u>Bölüm</u>	<u>46</u>
<u>Bölüm</u>	<u>47</u>
<u>Bölüm</u>	<u>48</u>
<u>Bölüm</u>	<u>49</u>
<u>Bölüm</u>	<u>50</u>
<u>Bölüm</u>	<u>51</u>
<u>Bölüm</u>	<u>52</u>
<u>Bölüm</u>	<u>53</u>
<u>Bölüm</u>	<u>54</u>
<u>Bölüm</u>	<u>55</u>
<u>Bölüm</u>	<u>56</u>
<u>Bölüm</u>	<u>57</u>
<u>Bölüm</u>	<u>58</u>
<u>Bölüm</u>	<u>59</u>
<u>Bölüm</u>	<u>60</u>
<u>Bölüm</u>	<u>61</u>
<u>Bölüm</u>	<u>62</u>
<u>Bölüm</u>	<u>63</u>
<u>Bölüm</u>	<u>64</u>
<u>Bölüm</u>	<u>65</u>
<u>Bölüm</u>	<u>66</u>
<u>Bölüm</u>	<u>67</u>
<u>Bölüm</u>	<u>68</u>
<u>Bölüm</u>	<u>69</u>
<u>Bölüm</u>	<u>70</u>
<u>Bölüm</u>	<u>71</u>

Bölüm 72

Bölüm 73

Bölüm 74

Bölüm 75

Bölüm 76

Bölüm 77

Bölüm 78

Bölüm 79

Bölüm 80

Bölüm 81

Teşekkür

Bencilleşmek hoşunuza gitti mi?

İlk baskı Ağustos 2021

© Cherry Yayıncılık

**71-75 Shelton Street, Covent Garden,
Londra WC2H 9JQ, Birleşik Krallık**

ISBN 9781801161381

Bencilleşmek

Cilt 1

Liz Tomforde

Kiraz Yayıncılık

Bültenimize abone olun ve ücretsiz bir e-kitap kazanın! Ayrıca yaklaşan tüm yayınlarımız hakkında en son güncellemeleri de alacaksınız!

Bulunduğunuz ülkeye göre abone olabilirsiniz:

Sen...

ABD:

<https://mailchi.mp/b78947827e5e/get-your-free-ebook>

İNGİLTERE:

<https://mailchi.mp/cherry-publishing/get-your-free-uk-copy>

KANADA:

<https://mailchi.mp/96b9df3ed1ca/newsletter-canada-cherry-publishing>

AVUSTRALYA:

<https://mailchi.mp/f7093b3c6c1a/newsletter-australia-cherry-publishing>

Adanmışlık

Artık bunun gerçekleştiğini göremeyecek olan ama kızının yayınlanmış bir yazar olmasından büyük keyif alacak olan babama.

Önsöz

Logan

Çok fazla kahve içmiş olabilirim. Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyor ama bunun Minneapolis'in sadece yirmi mil uzakta olduğunu söyleyen bir tabela gördüğüm için değil, kafein alımından kaynaklandığını varsayacağım. Dün gece bir otelde durup uyuyamayacak kadar endişeliydim ama şimdi keşke uyusaydım diyorum. Sinirlerimi yatıştırmak için bana yaklaşık sekiz saat daha kazandırırды.

Ne yapıyorum ben? Daha önce hiç kara bile girmedim. İçinde yaşayabileceğimi düşündüren neydi? Sanırım bu köprüyü birkaç ay sonra kış vurduğunda geçeceğiz.

Yolculuk o kadar da kötü değildi ve Kaliforniya'dan yola çıkarken çok eğlendim. Mümkün olduğunca sık durdum ve ülkenin en güzel yerlerinden bazılarını gezdim. Daha önce hiç fazla seyahat edememiştim ve şimdi tek istediğim yeni yerler görmek. Geçen dönem yurtdışındaki eğitimim sırasında ilk seyahat deneyimimi yaşadıktan sonra, ziyaret etmek istediğim tüm şehirleri düşünmeyi bırakmadım.

Geçen dönem şimdiye kadar yaşadığım en eğlenceli ve kendimi en özgür hissettiğim dönemdi. Hayatımın garip bir dönemiydi ve çok fazla kederle uğraşıyordum ama yurtdışına çıkmak tam da ihtiyacım olan şeydi. İspanya'dayken en iyi arkadaşım ile tanıştım. Hani biriyle tanışırsınız ve onun sonsuza kadar hayatınızda olacağını hissedersiniz ya? Ben daha önce hiç böyle hissetmemiştim ama Marc'la tanıştığımda tam olarak böyle hissettim. Beni mutsuzluğumdan kurtarmaya yardım etti ve denizaşırı ülkelerdeyken hayatımı dolu dolu yaşamamı sağladı.

Yurtdışındaki derslerin ilk haftasıydı ve ben bunalmıştım. İspanya'da bir sömestr geçirme fikri benim için son anda verilmiş bir karardı. Bırakın ülkeyi, daha önce hiç Kaliforniya dışına bile çıkmamıştım. Gecenin bir yarısıydı ve çoğunlukla jet lag, kısmen de sinirler yüzünden uyuyamıyordum. Televizyonda bir basketbol maçının bir bölümünü izleyebilme umuduyla alt kattaki ortak oturma odasına inmiştim. Saat farkı çok büyük olduğu için, oraya geldiğimden beri hiç NBA maçı izleyememiştim. Saat sabahın üçü olduğu için mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışıyordum ama beni şaşırtan bir şey oldu, birisi çoktan kanepeye oturmuş tam da benim izlemeye geldiğim maçı izliyordu.

Birkaç dakika boyunca aynı koltukta garip bir sessizlik içinde oturduk, ikimiz de maçı izliyorduk. Yabancıya bakmak istemiyordum ama yanımdaki adamın neye benzediğini merak ediyordum. Teni koyu bir bronzluktaydı ve saçları simsiyahtı. Kanepede arkasına yaslanmış, ayaklarını sehpaye uzatmış rahat görünüyordu ama aynı zamanda kendinden emin görünüyordu. Ellerimi bacaklarımın altına sokarak kanepenin kenarına sertçe oturdum. Farklı bir ülkede, karanlık bir odada yabancı bir adamla yalnız olduğum için korkmuyordum. Öyle bir hava vermiyordu. Aslında, onun yanında kendimi tanıdığım çoğu insandan daha rahat hissediyordum ve henüz bana tek bir kelime bile söylememişti.

Sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi, "Dürüst olmak gerekirse, Harden her seferinde o kadar adımı nasıl atıyor? Bu nasıl seyahat değil?"

Bu yabancıyı şimdiden sevdiğimi biliyordum çünkü Rockets'ın her maçını izlediğimde aynı şeyi düşünüyordum. Gözlerimi televizyondan ayırmadan ekledim, "Sadece bu da değil, aynı zamanda her seferinde faul yapıyor."

Ten rengi çocuk bıyık altından küçük bir kahkaha attı ve bana döndü. "Selam, ben Marcus," dedi elini sıkmam için uzatırken.

"Logan." Tokalaşmasına karşılık verdim.

"Logan. Bir kız için havalı bir isim. Sen nerelisin?"

"Kaliforniya. Ya sen?" Biraz orta batı aksanı sezdim.

"Minnesota. Anladığım kadarıyla sen bir basketbol hayranısın," diyerek televizyonu işaret etti. "Bir takımınız var mı?"

"Pek sayılmaz. Ben sadece genel olarak sporun bir hayranıyım."

Rockets ekranda bir faul daha alırken başını salladı ve yenilgiyle iç çekti.

Kings de oynuyordu. Yüzündeki ifadeye ve zaten yirmi sayı geride oldukları gerçeğine bakarak takımının bu olduğunu düşündüm.

"King'in hayranı mı?" Ben sordum.

"Evet." İç çekti. "Zor bir durum. Ben büyürken harika bir takımları vardı, bu yüzden onlara yatırım yapmam için beni kandırdılar, ama o zamandan beri berbatlar."

Ona bilmiş bir gülümseme verdim. "Ah, evet. Beyaz Çikolata ve Chris Webber'ı hatırlıyorum."

Yüzü şok ve şaşkınlıkla sıvanmıştı. "Sen de kimsin be?" Güldü.

Kanepede arkama yaslandım ve ayaklarımı sehpanın üzerine koydum, daha önce bir yabancıнын yanında hiç bu kadar rahat hissetmediğimi fark ettim. Maçı izlemeye devam ettik, arada bir kötü bir karardan şikâyet ediyorduk ama çoğunlukla rahat bir sessizlik içinde oturuyorduk. Maç bitip de yurtlarımıza döndüğümüzde saat neredeyse sabahın beşiydi ama ben yanımda yürüyen yabancıyı ve tekrar takılabilmeyi nasıl umduğumu düşünüp duruyordum. İnsanlara güvenmekte ya da birçok insanın hayatıma girmesine izin vermekte zorlanıyordum, bu yüzden söylediğim bir sonraki şey beni bile şaşırttı.

Kızlar bölümüne ulaştığımda ona doğru döndüm. "Hey, Marcus. Arkadaş olmak ister misin?"

Kıkırdadı ve basit bir şekilde, "Zaten öyle olduğumuzu sanıyordum?" diye cevap verdi.

Koridorda ilerlemeye başlamadan önce ona minnettar bir gülümseme attım ki, "Hey, Logan..." sesini duydum. Onunla yüzleşmek için geri döndüm. "Bana Marc diyebilirsin. Arkadaşlarım bana öyle der. Bilirsin, artık arkadaş olduğumuz için."

Bana şimdiden bok atıyordu. Bu beni biraz daha iyi hissettirdi çünkü anaokulunda oyun parkındaki bir çocukmuşum gibi ondan arkadaşım olmasını istediğim için kendimi aptal gibi hissediyordum. Ona gülümsedim ama aynı zamanda gözlerimi devirdim, böylece bana zor anlar yaşattığını bildiğimi anladı. O da bilmiş bir sırıtışla karşılık verdi ve erkeklerin koridoruna yöneldi.

O gece yatağымda yatarken İspanya'dayken bana arkadaş olacak biriyle tanıştığım için umutlu hissettiğimi hatırlıyorum.

Ve haklıydım.

Marc ve ben o sümestr her günü birlikte geçirdik. Okul ödevlerimizi birlikte yaptık, şehri birlikte keşfettik ve mümkün olduğunca çok NBA maçı izlemek için gecenin bir yarısı gizlice aşağı inerdik. İlişkimiz kardeşlerinki gibi değildi ama platonikti ve bu konuda asla bir soru yoktu. Daha önce hiçbir erkekle bu kadar yakın bir arkadaşlığım olmamıştı ama erkek olmasının neredeyse hiçbir önemi yoktu.

Marc sadece İspanya'daki en iyi arkadaşım olmakla kalmadı, aynı zamanda şimdiye kadar sahip olduğum en iyi arkadaş oldu. Bana Minnesota'daki hayatıyla ilgili her şeyi anlattı. Ailesinin Indiana'da yaşadığını ama kampüse yakın bir evleri olduğunu, bu yüzden sık sık ziyaret ettiklerini anlattı. Annesi, Marc henüz üç yaşındayken üvey babasıyla evlenmiş ve aynı yaşlarda EJ adında bir üvey kardeşi var. EJ okullarında hokey oynuyor ve anlaşılan kampüste çok seviliyor. Marc bana ayrıca yurtdışına gitmeden sadece iki hafta önce kendisinden ayrılan kız arkadaşından ve üç yıl boyunca nasıl birlikte olduklarından da bahsetti.

İçinden bir ses onun

ve onunla yüzleştğinde kendini savunmak yerine ondan ayrıldı.

Marc'a nasıl hissettiğini bildiğimi söyledim. Ona eski erkek arkadaşım ile ilgili her şeyi anlattım. Annemi hastanede ziyaret ettikten sonra döndüğümde yatak odasının zemininde bir kadın sütyeni bulduğumu. Benim olmadığını bildiğimi çünkü o kadar kırmızı ve dantelli bir şeyim olmadığını söyledim. Eski sevgilimle bu konuda yüzleştüğimde beni aldattığını doğrulamakla kalmayıp bunu o zamanki en yakın arkadaşım ile yaptığını söyledim. Ona o hafta sadece erkek arkadaşımı ve arkadaşımı kaybetmediğimi, aynı zamanda annemi de kaybettiğimi söyledim. Birkaç hafta sonra her şeyimi toplayıp yurtdışında okumak için İspanya'ya geldiğimi anlattım. Kaliforniya'dan ilk kez ayrıldığımı ve asla geri dönmek istemediğimi söyledim.

Ben de yapmadım.

Bu bir yalan, yaptım. Ama sadece kısa bir süreliğine.

Ailemin mali işlerini halletmek ve çocukluğumun geçtiği evi satmak için yaklaşık iki aylığına geri dönmek zorunda kaldım. Sonrasında arabamı topladım ve yüksek lisansa başlamak için Minneapolis'e doğru yola çıktım. Marc beni taşınmaya ve lisans eğitimini tamamladığı ve yüksek lisans programına kabul edildiği Minnesota Üniversitesi'nde MBA yapmaya ikna etti. Dürüst olmak gerekirse, çok fazla ikna olmam gerekmedi. Kaliforniya'dan ve orada yaşadığım tüm anılardan uzaklaşmak istiyordum.

İşte buradayım, çıkışıma 20 milden az kaldı. Şimdiye kadar gittiğim beşinci eyaletteyim, hepsi de bu yolculuk sırasında ziyaret edildi. Çok endişeliyim, en iyi arkadaşımı göreceğim için heyecanlıyım ama daha çok gerginim. Sekiz ay öncesine kadar hiç tek başıma kalmamıştım. Annem ve babam hastalandığında onlara bakan ben olduğum için öyleymişim gibi hissediyordum ama hiçbir zaman gerçekten tek başıma kalmamıştım. Hiçbir zaman kendimi ve sadece kendimi düşünmedim. Her zaman endişelenmem gereken hasta bir ebeveynim ya da sadece ihtiyacı olan şeylerle ilgilenen bir *erkek* arkadaşım vardı. Kendimden başka kimseyi düşünmek zorunda olmamak oldukça özgür hissettiriyor. Ama aynı zamanda bencilce de geliyor. Daha önce kendimi tanımlamak için bu kelimeyi hiç kullanmamıştım, ama belki de tam olarak olmam gereken şey budur. Bencil.

Bölüm 1

Logan

Bu kampüs muazzam. Mezun olduğum küçük devlet okulundan çok daha büyük. Yurtlarımı bulmak için kampüste arabayla otuz dakika dolaşmam ve üç ayrı yerde durup yardım istemem gerekti. Lisansüstü okul lojmanları kampüsün daha sessiz bir yerinde gibi görünüyor ve bunun için minnettarım. Gürültüyü ve diğer insanların parti yapmasını umursadığımdan değil; sadece benim ilgilendiğim şey bu değil.

Bir park yerine çekerken, çantamdan telefonumu çıkarıp yurtla ilgili e-postayı kontrol ediyorum ve yurt numaramı kendime hatırlatmam gerekiyor.

"C-13," diyorum yüksek sesle, belki aklımda kalır umuduyla. Hatırlamak o kadar da zor olmasa gerek, on üç benim uğurlu sayım.

Konut e-postamın yanı sıra, Marc'tan yaklaşık iki saat önce gelen cevapsız bir mesaj var.

M: *Bugün Minnesota'da olacağınıza inanamıyorum! Hala çok uzakta olduğunu biliyorum, o yüzden mümkün olduğunda bana tahmini varış zamanını bildir. Saat 2 gibi yurtlara taşınmayı planlıyorum. Geldiğinde haber ver ki sana yardım edebileyim. Yakında görüşürüz.*

Gösterge panelindeki saate bakıyorum. Saat daha 11:27. Marc'a çoktan geldiğimi söylemek istiyorum ama arabamı boşaltmama yardım etmek için acele etmesini istemiyorum çünkü bunu kendi başıma yapabilirim.

Hey! Aslında çoktan geldim. Dün gece durmak istemedim, o yüzden doğruca geldim. Eşyaları yerleştirmek için yardıma ihtiyacım yok, o yüzden acele etme. Saat 2 gibi görüşürüz.

Telefonumu çantama geri koydum ve omzuma attım. Sadece gerekli eşyaları alıp arabayı kilitliyorum ve içeri giriyorum.

Binanın birinci katı geniş ve iyi aydınlatılmış. Pencereilerin altındaki duvarlarda masalar sıralanıyor ve bilardo masaları girişin sağ tarafını dolduruyor. Ayrıca iki büyük kanep, bir sehpa ve duvarda asılı dev bir televizyon var.

Giriş yolunun her iki yanında birer merdiven ve bunlardan birinin yanında da bir asansör var. Asansöre bindim, düğmelerden 'C-13'ün hangi katta olduğunu görebileceğimi umuyordum. İçeri giriyorum ve tam da beklediğim gibi, bazı düğmeler numaralandırılmak yerine harflendirilmiş. 'C'ye basıyorum ve kapıların kapanmasını bekliyorum.

Tam kapı kapanmak üzereyken biri "Kapıyı tutun lütfen!" diye bağıyor.

Onları durdurmak için elimi kapanan kapıların arasına koyuyorum ve birkaç saniye sonra kapılar tekrar tamamen açıldığında, benim yaşlarımda görünen bir kız elleri dolu bir şekilde asansöre koşarak giriyor.

"Çok teşekkür ederim," diye ofluyor nefes nefese.

"Sorun değil. Bunları taşımak için yardıma ihtiyacın var mı?" Elinde taşıdığı yığına bakıyorum.

Eşyalarla dolu kollarına bakarak başını sallar. "Oh, hayır. Ben iyiyim."

"Hangi kata ihtiyacınız var?" Harfli düğmelere bakarken soruyorum.

"C. Sanırım? Bu bir kat numarası mı?" diye gülüyor.

"Evet, öyle. Ben de oraya gidiyorum."

Şu anda bulunduğumuz katı gösteren rakamlara ve harflere bakarken sessizce ilerliyoruz. "1...2...A...B..." Asansör beşinci kat gibi görünen bir yere geldiğinde zil çalıyor. Neden hepsini numaralandırmıyorlar? Hiçbir fikrim yok.

Kapılar açılıyor ve elleri dolu olan kız benimle aynı anda çıkmaya çalışıyor ama ikimiz de sığamıyoruz. Birbirimize garip bir kahkaha atarak ona "Devam et" diyorum.

"Tamam," diyor ve kapıdan içeri giriyor.

Sadece "tamam" demesini beklemiyordum. "Hayır, önden buyurun" gibi bir şey demesini beklerdim, çünkü ben de öyle yapardım. Ama sadece "tamam" deyip gitmesi hoşuma gitti. Görünüşe göre kendine güveniyor ve 'kibarmış gibi davranma' oyununu oynama ihtiyacı hissetmiyor.

Arkasından gidiyorum ve elleri çok dolu olduğu için yavaş hareket ediyor, ben de hızla yetişip onu geçiyorum. C-13'ü bulmak için koridorun kapılarını tarıyorum. Çift sayılar sol tarafta, tek sayılar ise sağ tarafta. C-9, C-11 ve son olarak C-13.

İçinde oryantasyon bilgilerimin olduğu zarfı çıkarmak için çantamı açıyorum, zarftan anahtarı çıkarıp kapı koluna takıyorum. Kilidi açamadan arkamdan bir ses duyuyorum.

"Komşular, ha?"

Asansörde elleri dolu olan kız. Koridorun karşısında, üzerinde "C-12" yazan pankarta başını sallıyor.

Ona gülümsedim. "Öyle görünüyor. Dünya küçük."

Bana gülümsüyor ve o zaman ne kadar güzel olduğunu fark ediyorum. Aslında göz kamaştırıcı. Uzun siyah saçları ve doğal zeytin rengi bir teni var. Fazla makyaj yapmıyor çünkü dürüst olmak gerekirse buna ihtiyacı yok. Kaşları doğal olarak kalın ve dişleri mükemmel beyaz. Siyah spagetti askılı bir üst ve üzerinde küçük bir 'A' harfi sarkan altın bir gerdanlık kolye takıyor.

"Ben Ali. Ali Bertoli." Elimi sıkmak için elini uzatıyor ve elini uzatırken taşıdığı çantalardan birini düşürüyor.

"Ben Logan Leo." Elini sıkıyorum ve karşılığında bir gülümseme sunuyorum. Elimi onunkinden çektikten sonra uzanıp çantayı alıyorum, çünkü elleri bu kadar doluyken eğilmesinin mümkün olacağından şüpheliyim ve ona geri vermek için çantayı uzatıyorum.

"Teşekkür ederim. Aşağıya iki seferden fazla inmeyi reddediyorum, bu yüzden sahip olduğum her şeyi kollarımda taşımaya çalışırken aptal gibi görünmek zorunda kalıyorum."

Samimi yanıtına kıkırdıyorum, sesinde bir aksan yakalıyorum. Soyadı muhtemelen İtalyan ama aksanı öyle değil.

"Nerelisin?" Yeni komşuma sordum. "New

York. Ya sen?"

"Kaliforniya."

Gözleri büyüdü. "Gerçekten mi? Kaliforniya'ya bayılırım! Los Angeles çok eğlenceli."

Çoğu insan güney Kaliforniya'dan olduğumu söylediğimde orayı kastettiğimi sanıyor.

"Aslında ben kuzeyliyim. San Francisco'nun yaklaşık bir saat kuzeyinden. Şarap yaptıkları yer."

Genellikle son kısmı ekliyorum çünkü insanlar bundan heyecan duyuyor. Nereden bahsettiğim hakkında hiçbir fikirleri olmasa bile, 'şarap ülkesi' kulağa cazip geliyor.

"Oh, harika! Kuzey Kaliforniya'ya daha önce hiç gitmedim ama kulağa hoş geliyor ve muhtemelen çok güzeldir."

Ona yarım bir gülümseme veriyorum. "Evet, çok güzel." Asla geri dönmemeyi planladığımdan bahsetmiyorum.

"New York'un neresindensin?"

"Brooklyn."

Aksan şimdi tamamen mantıklı geliyor. Daha önce hiç New York'a gitmedim ama tabii ki Brooklyn'in nerede olduğunu biliyorum.

O zaman fark ediyorum ki elleri hala dolu ve muhtemelen içeri girmek istiyor ki hepsini bırakabilsin.

"Affedersiniz, kapınızı açmak için yardıma ihtiyacınız var mı?"

Gözleri minnettarlıkla açılır. "Evet, lütfen! Anahtarım bileğimde."

Koridoru geçiyorum ve o da bileği kapı koluyla aynı hizada olacak şekilde eğiliyor. Elini taşıdığı eşyalardan pek çekemiyor, bu yüzden bileziğindeki anahtarı beceriksizce alıp gidebildiği yere kadar uzatıyorum. Kapısının kilidini açıyorum ve onun için olabildiğince geniş açıyorum.

"Teşekkür ederim! Sen en iyisisin."

"Sorun değil. Arabanızdan geri kalan eşyalarınızı almak için yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Neden ilk içgüdüm bu? Bu zamanı neye ihtiyacım olduğunu düşünerek ve ne istediğimi yaparak geçirmem gerekiyordu. Ve burada benden yardım bile istememiş bir yabancıya yardım teklif ediyorum. Kaba olmak istediğimden değil, sadece başkalarını düşünmeden önce biraz daha kendimi düşünmeye başlamam gerekiyor. Bunu daha önce hiç yapmamıştım ve düşündüğümünden daha zor oldu. Demek istediğim, hala kendi başıma boşaltmam gereken dolu bir arabam var ve işte buradayım, bir yabancıнын eşyalarını kendi arabasından almasına yardım etmeyi teklif ediyorum.

"Sağ ol kızım, ama muhtemelen bavulunu boşaltman gereken kendi araban vardır," diyerek bencil düşüncelerimi aynen tekrarlıyor.

Ona hafifçe gülümsüyorum, koridoru geçip odama gidiyorum ve kapıyı açıyorum. İçeri girdiğimde odanın ne kadar büyük olduğunu görünce şok oluyorum. Daha önce hiç üniversite yurt odası deneyimi yaşamamıştım ama burası sıradan bir yurt odası gibi görünmüyor. Biraz farklı olacağını biliyordum çünkü yüksek lisans okulunun yurtları tek kişilikti, oda arkadaşı yoktu. Ama tek kişilik olduğu için ayakkabı kutusu büyüklüğünde olacağını düşünmüştüm ama yanılmışım. Kapıdan en uzak duvarı bir kraliçe yatak kaplıyor ve yanında küçük bir yan masa var. Yatak, alanı maksimize etmek için köşeye doğru itilmiş, bu da odanın internette gördüğüm resimlerden daha büyük görünmesini sağlıyor. Yatağın karşısında bir şifonyer ve onun yanında da bir çalışma masası var. Bu yurt odasının tek dezavantajı banyo durumu. Banyolar ortak kullanılıyor, bu da beni biraz tedirgin ediyor. Daha önce hiç kimseyle aynı banyoyu paylaşmamıştım, özellikle de erkeklerle.

Odayı geçip yastığımı ve çantamı yatağın üzerine koyuyorum ve su şişemi komodinin üzerine yerleştiriyorum. Çantamdan telefonumu çıkardığımda Marc'tan gelen bir mesajla karşılaşıyorum.

Vay be, iyi zaman geçirmişsin. Tamam, EJ'in evinden kalan eşyalarımı alıyorum. Birazdan orada olurum. Eğer yardım istersen, arabanı boşaltması için onu zorlayabilirim. Sırf inat olsun diye hayır deme.

Telefonuma gülümserken gözlerimi deviriyorum. Marc beni çok iyi tanıyor ama bu bavulumu tek başıma boşaltabileceğim gerçeğini değiştirmeyecek. Ayrıca, üvey kardeşiyle henüz tanışmadım ve bana anlattığına göre, ailesi dışındaki insanlara karşı pek de nazik biri değilmiş. Marc onu seviyor tabii ki ama böyle birinden iyilik istemeye ihtiyacım yok. Şu anda ihtiyacım olan son şey, en iyi arkadaşımın pislik bir akrabasıyla uğraşmak zorunda kalmak.

Marc, ben iyiyim. Neredeyse bitirdim. Geldiğinde görüşürüz.

Küçük bir beyaz yalan kimseyi incitmez. Marc'la tanıştığımdan ve hayatımın son birkaç yılını ona anlattığımdan beri bana karşı aşırı korumacı davranıyor. Daha önce hiç kimse benimle ilgilenmek istememişti ama ben de bağımsız biriyim ve hiçbir zaman buna ihtiyacım olduğunu hissetmedim. Birinin sizin iyiliğinizi düşünmesi güzel bir şey ama ben kendi başımın çaresine bakmaya alışkınım.

Bölüm 2

Eli

Sonunda son senem olduğuna inanamıyorum. Yani, süper son sınıf. Her neyse, zaten çoğu insanın mezun olması beş yıl sürüyor. Diplomamı almamın ne kadar süreceği umurumda değil, ben sadece hokey oynamak için buradayım. Ayak bileğimi kırdığım için ikinci yılımda redshirt yapmak zorunda kaldıktan sonra, beş yıl boyunca burada olmam gerektiğini bildiğim için derslere zaman ayırdım ve dönemlerimi olabildiğince kolaylaştırdım. Tabii lig beni erken çağırmasa. Mezun olmaya ne kadar yaklaşmış olursam olayım, gözümü kırpmadan ayrılırdım.

Bu yıl kesinlikle en iyisi olacak. Neredeyse hiç gerçek dersim yok, bu yüzden son yılımın tadını çıkarabilir, hokey oynayabilir ve parti yapabilirim. Tek boktan şey Marc'ın bu sefer benimle yaşamayacak olması. Takımda olmamasına rağmen son dört yıldır hokey evinde birlikte yaşıyorduk. Ondan ayrı kaldığımız tek zaman geçen dönem yurt dışında okumak için İspanya'ya gittiği zamandı. O birkaç ay onsuz çok boktandı. O benim tek gerçek arkadaşım ve geri döndüğü için daha mutlu olamazdım, her ne kadar o yüksek lisans yurtlarında yaşayacak olsa da, ben hala hokey evinde olacağım. Onu tanıyorum, zaten çoğu zaman burada olacak.

Geçen dönem ya da bu yaz burada olmamasına rağmen bugün resmi olarak taşıyor. Bu yaz gitmedim; yapmam gereken çok fazla antrenman vardı. Bu yıl Ulusal Hokey Ligi'ne çağrılmak için son şansım ve dikkatimin dağılmasına izin veremem.

"Hey dostum, son eşyalarımı da arabaya yükledim. Ben çıkıyorum." Marc kafasını kapımdan içeri uzatıp beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

"Pekala, dostum. Bu gece geliyor musun?" Ona sarılıp vedalaşmak için yatağımdan kalktım. Erkekçe bir sarılma. Bir kolunu omzunun üzerinden geçirip yumruğunla hızlıca vurduğun türden.

"Evet, elbette. Yılın ilk partisini kaçırmak istemem. Bu arada Logan'ı da getiriyorum."

Marc İspanya'dayken yeni bir arkadaş edindi, ki bu beni şaşırtmadı. O herkesle arkadaş. Benim gibi değil, insanlar benimle arkadaş olduklarını söylemek istiyorlar ama gerçekte beni umursamıyorlar. Çoğu kişi benim istediği kızla birlikte olan bencil bir hokey oyuncusu olduğumu düşünüyor. Dürüst olmak gerekirse, bu çoğunlukla doğru. Ama ben umursuyorum.

insanlar hakkında da. Sadece benimle akraba olmayan, değer verdiğim biriyle tanışmadım.

Her neyse, Marc Logan adında yeni bir arkadaş edindi. Döndüğünden beri Logan'dan hiç bahsetmiyor, bu da bana bu adamın gerçekten havalı ve Marc'ın gerçek bir arkadaş olarak gördüğü biri olduğunu düşündürüyor. Marc herkese dostça davranıyor ve herkes onu seviyor, ancak kendisine yakın tuttuğu insanlar konusunda seçici davranıyor.

Her nasılsa, bu adamı Kaliforniya'dan buraya yüksek lisans yapmak için taşınmaya ikna etmiş. Akıllı başında kim Minnesota'da yaşamak için Kaliforniya'nın havasını terk eder ki? Bu adamın açıkça aklını kaçırmış olmasının yanı sıra, büyük olasılıkla Marc ile burada çok zaman geçireceği için umarım iyidir.

"Güzel. Kulağa hoş geliyor. Bu arada, Patrick senin eski odana taşınıyor. Bundan bahsedip bahsetmediğimi hatırlamıyorum."

Marc, Patrick'in adını duyunca gözlerini devirir. "Siktir et o adamı."

Daha fazla katılamazdım. Marc'ı kalması için suçluluk duygusuyla ikna etmeye çalışırken ona, "Beni o pislikle yaşamaya terk eden sensin," diye hatırlatıyorum.

Kıkırdıyor. "Evet, bir yıl daha bir grup erkekle bir parti evinde geçirmek için yüksek lisans konutunda tek başıma yaşamayı reddetmiyorum. Karma tuvaletler olduğundan bahsetmiş miydim?" Kaşlarını birkaç kez oynatarak sırtıyor.

Kibirli bir kahkaha attım. "Evet, anlıyorum. Etrafın sürekli mezun kızlarla çevrili olacak. Bu arada ben de burada bu yılki tüm partilere ev sahipliği yapıyor ve yatacak bir yere ihtiyacı olan tüm kızlara yatağımı sunuyor olacağım." Kaşlarını kaldırıp ona bilmiş bir bakış attım.

Gerçek yatağımı kastetmiyorum, ama Marc bunu anlıyor, bu yüzden açıklama gereği duymuyorum. Bırakın yatağımı, kimsenin odama girmesine izin vermediğimi biliyor. Eğer biriyle yatacaksam, kesinlikle burada yatmayacağım ve sonrasında da yatıya kalmayacağım kesin.

"Tamam, tamam." Ellerini yenilgiyle kaldırdı. "Güven bana EJ, kaç kızı tavlayabileceğini biliyorum. Ama bu benim bekâr olduğum ilk yılım, o yüzden gözüne kestirdiğin her kızla yatmamaya çalışırsan harika olur," diyor biraz küçümseyici bir tonda.

"Benimle birlikte olmamış bir hatun bulmaya çalışıyorsan, yeni gelen birinci sınıflarla başlamak isteyebilirsin," diye ekliyorum kendini beğenmiş bir sırıtışla.

"Piliçlerden bahsetmişken, Lauren bu gece geliyor mu?"

O kıza katlanamıyorum. Marc'la çıktıkları süre boyunca Lauren'dan hoşlanmadım ve Marc'tan ayrıldığında ondan daha da nefret ettim. Onu aldattığını biliyorum ama elimde kanıt yok.

"Burada olacağını varsayıyorum. Her partide var ama onu kovabilirim. Güven bana, umurumda değil."

"Hayır, sorun değil. Ondan sonsuza kadar kaçamam. Yara bandını bu gece yırtıp atabilirim."

"Pekala, emin olduğunuz sürece?"

"Öyleyim." Marc gitmek için dönüyor, ama hemen kafasını içeri sokup, "Ayrıca Logan burada yeni, bu gece çok fazla pislik yapmamaya çalış," diyor ve ben cevap vermeye fırsat bulamadan çıkıp gidiyor.

Eğer bu Logan denen adam en iyi arkadaşının üvey kardeşinden gelen küçük bir pisliği kaldırarak kadar omurgalı değilse, onu etrafımda pek isteyeceğimi sanmıyorum.

Tekrar yalnız kaldığımda, odamı biraz temizlemeye başlıyorum, kimsenin göreceğinden değil. Buraya kimsenin girmesine izin verilmiyor, özellikle de parti gecelerinde. Ama ne kadar temizleyebilirim, o kadar iyi uyuyacağımı umuyorum. Daha iyi uyumak için her şeyi denedim ama hiçbirisi işe yaramadı. Temiz bir odaya sahip olmak geceleri beynimi biraz kapatmama yardımcı oluyor ama asla tam olarak kapanmıyor. Her zaman geleceğim hakkında aşırı düşünüyor ve aşırı analiz yapıyor, bir sonraki maçım hakkında endişeleniyor, ligden o çağrıyı alıp almayacağımı merak ediyorum. Yaşım ilerledikçe uykum daha da kötüleşti ve NHL'de oynama hayalim daha da ilerledi. Üç yıl önce bileğimi kırdıktan sonra endişeliydim. Herkes gibi ben de bir noktada büyük liglerde oynayacağımın garanti olduğunu düşünürdüm ama sakatlığımdan sonra bu kocaman bir soru işareti oldu. Daha iyi uyumama yardımcı olan tek şey alkol ama sezonda ya da antrenmandayken alkolü fazla kaçırmamaya çalışıyorum.

Alkolden bahsetmişken, anahtarlarımı alıp bu akşamki parti için içki almaya gidiyorum. Sabah antrenmanım olduğu için içki içmeyi planlamıyorum ama burada yaşayan yirmi bir yaşını geçmiş ve sahte kimlik kullanmadan alkol alabilen birkaç kişiden biriyim.

Bölüm 3

Logan

Arabamı boşaltana kadar Ali'yle üç kez daha birbirimizin yanından geçtik. Otoparka inerken onun da MBA yapmak üzere yüksek lisansının ilk yılına başladığını öğrendim ve benim de aynı şeyi yapacağımı duyunca heyecanlandı. Ayrıca Logan Leo'nun gerçek adım olup olmadığını sordu çünkü kulağa bir aktör adı gibi geldiğini düşünüyor. Los Angeles'lı olmamamla ilgili kısmı hatırladığını sanmıyorum ama ona gerçek adımın bu olduğunu ve babamın kız da olsam erkek de olsam Logan isminde kararlı olduğunu söyledim.

Ali, sütyenini zar zor örten dar siyah bir bluz giyiyor ve bunu Doc Marten botlarının içinde, ayak bileklerini sıkkan ekose pantolonla eşleştiriyor. Havası sinirli ama zahmetsiz. Karnının tamamı açıkta ve kesinlikle kusursuz görünüyor.

Bana aile hayatı hakkında bilgi veriyor. Üç kız çocuğunun en büyüğü olan anne ve babası evli ve Brooklyn'de yaşıyor, büyükanne ve büyükbabası da öyle. Spor yapmayı seviyor ama aynı zamanda yemek yemeyi de seviyor ki bunlar benim de en sevdiğim iki şey.

Ali ayrıca erkek arkadaşı olmadığını çünkü onlara inanmadığını da ekliyor ki bunu ilginç buluyorum.

"Erkek arkadaşlara inanmıyorum da ne demek?"

"Demek istediğim, insanlarla dolu koca bir dünyayı deneyimlemek varken neden kendinizi tek bir kişiye bağlayasınız ki?"

İkimiz de bavullarımızı kapatıyoruz. Ali'nin sadece iki tur atma hedefi beş tura dönüştü. Binaya geri dönerken, "Evet, sanırım öyle. Daha önce hiç bu şekilde düşünmemiştim. Çok fazla flört eden biri değilim. Sadece bir erkek arkadaşım oldu."

Şok olmuş bir ifadeyle bana döndü. "Ne? Ama sen çok seksisin. Erkeklerin senin için yanıp tutuşacağını düşünürdüm."

Kimsenin bana ateşli dediğini sanmıyorum, bir kız bile. Yanaklarım ısındı. "Bilmiyorum. Pek fazla erkekle tanışmak için dışarı çıkmadım. Geçen yıla kadar oldukça yoğun bir ev hayatım vardı, bu yüzden sadece evcimen biriydim."

"Yani şimdi de aynı erkek arkadaşınız mı var?" Ali soruyor.

"Oh hayır. Geçen yıl Noel'de ayrıldık. Beni aldattı. Hâlâ bunu atlatmaya çalışıyorum."

Gözleri tekrar açıldı. "Ne boktan bir parça! Ve bir aptal!" Derin bir nefes alıyor. "Artık ekürin olarak ben varım ve bu yıl yeni erkeklerle tanışacağız. Ama erkek arkadaş yok. Sadece deneyimler."

Kaç kez 'deneyim'den bahsettiğini duydukça hiç deneyimim olmadığının daha da çok farkına varıyorum. Eski sevgilim Zac ile sadece dokuz ay kadar çıkmıştım. O sırada annem gerçekten hastalanmıştı ve tüm dikkatim onun üzerindeydi. Muhtemelen onun için en iyi kız arkadaş değildim ama dürüst olmak gerekirse elimden gelenin en iyisini yaptım.

Üniversite birinci sınıfta, kampüste aldığım çok az sayıdaki dersten birinde tanıştık. Derslerimin çoğu çevrimiçiydi, çünkü babamın lise son sınıfta aniden vefat etmesinin ardından anneme yardım etmem gerekiyordu. Zac'le tanıştığımda, bana zaman ayırdığı için çok şaşırmıştım. Benim hayatım tipik bir üniversite öğrencisinininki gibi değildi ve onunki de kesinlikle öyleydi. Herkesin gittiği partilere gitmiyordum, futbol maçlarına katılmıyordum ve hatta kampüste fazla zaman geçirmiyordum. Yani açıkçası Zac'in neden benimle vakit geçirmekle ilgilendiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. İlişkimiz oldukça yüzeyseldi ve ona evdeki gerçek hayatımı gösterme konusunda tam olarak güvendiğimi hiç sanmıyorum.

Sonunda onu içeri aldığımda kaçtı. Yani, hile yaptı. Ve dürüst olmak gerekirse, onu suçlamıyorum. Hayatım o zamanlar benim için bile zordu ve bunu kaldıramadı, bunu anlıyorum. Keşke yatak odasının zemininde başka bir kadının sütyenini bulmak yerine bunu bana kendi sözleriyle söyleseydi. Kalbim onda güvenemeyeceğim bir şeyler olduğunu biliyordu ve bedenim de bunu fark etti. Fiziksel olarak hiçbir zaman fazla bir şey yapmadık çünkü ona bu yanımı verecek kadar rahat hissetmiyordum. Tekrar söylüyorum, onu aldattığı için suçlamıyorum.

Ali ve ben yatakhanelerimize ulaştık, kalan eşyalarımızı yerleştirmek için ayrı yollara koyulduk. Yatağımı toplamayı neredeyse bitirmiştim ki kapım çalındı.

Bölüm 4

Logan

Kapıyı açtığımda, görmekten asla bıkmayacağım tek kişiyi buluyorum.

"Logan!" Marc bana sarılıyor ve aynı anda beni kucağına alıyor.

Unutmaya meyilliyim

Marc'ın ne kadar uzun olduğunu. Ben kendimi 1.80 boyunda sanıyordum ama o en az 1.80 boyunda ve beni kolaylıkla kaldırabilir.

"Hey!" Kollarımı boynuna doladım. Son iki aydır en iyi arkadaşımı özlüyorum. Her gün konuştuk ama artık eskisi gibi değil.

"Dostum, aynı kattayız. Bu ne kadar iğrenç?" diyor beni tekrar ayağa kaldırırken.

"Gerçekten mi? Odan nerede?" Kafamı koridora doğru uzattım.

Koridorun karşı tarafındaki yaklaşık üç kapı aşağısını işaret ediyor. "C-8. Tam şurada."

"Vay be. İspanya'da olduğumuz zamandan daha yakın. Bu harika!" Bütün birinci sınıf MBA öğrencilerini C katına koyduklarını düşünmeye başlıyorum.

"Eşyalarını yerleştirirken yardıma ihtiyacın var mı?" Tamamen boşaltılmış odama baktı. "Boş ver, sen iyisin." Gülüyor. "Bu gece için bir planın yok, değil mi?"

"Marc, bu koca eyalette tek bir kişi bile tanımıyorum. Sence bu gece için planım var mıdır?"

"Evet, benim hatam. Tamam, artık biliyorsun. Başlangıç partisi için EJ'in evine gidiyoruz."

EJ'in evi diyor ama Marc'ın da eskiden orada yaşadığına eminim. Bana anlattığı hikayelere göre, tüm hokey oyuncularının yaşadığı yer ve tam bir parti evi.

Tereddüt ediyorum. Partilerden pek hoşlanmam ve bu okul yılına başlamak için aşırı bir yol gibi görünüyor. "Bilemiyorum Marc. Partiye gitmek için havamda mıyım bilmiyorum. Günlerdir araba kullanıyorum."

Az önce söylediklerimi duymamaya çalışıyormuş gibi başını sallıyor. "Hayır, Logan. Sen gidiyorsun. Buraya geldiğinde her şeyin alıştığından farklı olacağını söylemiştim ve bu gece başlıyor. Bugün okul yılının ilk Cuma'sı ve Pazartesi gününe kadar dersin yok. Öncesinde kestirmek için hâlâ birkaç saatin var. Bu partiye gidiyorsun."

Karşı koymanın bir anlamı olmadığını söyleyebilirim, benim gitmem ve eğlenmem konusunda kararlı.

"Parti mi? Birinin 'parti' dediğini mi duydum?" Koridordan bir ses soruyor.

Başımı Marc'a doğru eğdiğimde Ali'nin kapı aralığında durduğunu ve omzunu zahmetsizce çerçeveye yasladığını görüyorum.

Kendi kendime kıkırdıyorum çünkü Ali'nin özgüvenini çoktan deneyimlemiştim ve ben istesem de istemesem de üçümüzün de bu partiye gideceğini söyleyebilirim.

"Evet, gittin. Ben gidiyorsam sen de gidiyorsun," diyorum daha birkaç saat önce tanıştığım kıza. "Marc bu Ali, Ali, bu da en iyi arkadaşım Marcus."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Onun elini sıkamak için elini uzatıyor.

Gözleri onun vücudunda geziniyor ve bakışları sıradan bir bakış için normalden biraz daha uzun süre kalıyor. Onu mu süzüyor? Bunu biraz tuhaf buluyorum, çünkü Marc'ı hiç bu şekilde düşünmemiştim, ama belli ki bu konuda ketum davranmaya niyeti yok.

Yüzünde yaramazlık sınırında sinsî bir gülümsemeyle elini sıkın adama karşılık veriyor. "Evet, sen de," diyor alt dudağını biraz baştan çıkarıcı bir şekilde ısırarak. Evet, kesinlikle onu kesiyor.

Marc'a bakıyorum, eğer teninin rengi izin verseydi, inanıyorum ki şu anda kızarıyor olurdu.

"Tamam o zaman," diyor beceriksizce, Ali'nin hâlâ tuttuğu eline bakarken.

Şu anda çok rahatsız ve ben bunu çok komik buluyorum. Marc'ı sadece kendinden emin ve rahat biri olarak bilirim. Bu onda hayran olduğum bir şey, ama bu onu şimdiye kadar gördüğüm en telaşlı hali ve ben buna bayılıyorum. Arkadaşlığımız boyunca garip olanın ben olduğumu gördü ama şimdi işler değişti.

"Pekala, ikinizin hazırlanmasına izin vereceğim. Sakıncası yoksa dokuz gibi yola çıkabiliriz?" Marc avuç içlerini pantolonuna sürterken soruyor. Terliyor mu?

Sessizce başımı sallayarak onaylıyorum ve ona minnettar bir gülümseme veriyorum.

"Sabırsızlanıyorum," diyor Ali başını kapı eşiğine yaslayıp gözlerini Marc'tan ayırmadan.

Onu sinirlendirdiğini biliyor olmalı.

"Güzel. Görüşürüz o zaman." Marc başını sallar, yere bakar ve odadan çıkarken başını hep aşağıda tutar.

Ali aceleyle odama giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Şok içinde ağzı bir karış açık bana doğru döndü. "Affedersiniz. Bu seksi kız kim?"

"Marc mı?" Gülerek soruyorum. "O benim en iyi arkadaşım. Geçen yıl İspanya'da yurtdışı eğitim döneminde tanıştık. Buraya taşınmamın sebebi o. O da lisansını burada yaptı."

Sormadan yatağıma oturdu. "Tamam, ama arkadaştan fazlası gibi mi? Ya da potansiyel olarak arkadaştan fazlası?"

Yüzümde bir şaşkınlık ve şok ifadesi olduğundan şüpheleniyorum. "Bizi mi kastediyorsun? Hayır, hayır, hayır. Kesinlikle hayır. O benim tamamen platonik arkadaşım. Dürüst olmak gerekirse, onun bir erkek olduğu gerçeğini düşünmüyorum bile. Öyle bir şey değil."

Bacak bacak üstüne atarak yatağımda daha da rahat ediyor. "İlgilenmemde bir sakınca var mı?" Ali yüzünde biraz gergin ve sorgulayıcı bir gülümsemeyle soruyor.

Masamdaki sandalyeye doğru ilerliyorum ve oturuyorum. Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Marc'a karşı bu şekilde bir ilgim yok ama ona karşı korumacı hissediyorum. Uzun süreli kız arkadaşı tarafından daha yeni aldatıldı ve onun için isteyeceğim son şey, New York'tan gelen ve onu yeni deneyimler listesine eklemek isteyen bir kız tarafından kalbinin kırılmasıdır. Ama belki de bunu sorun etmez? Şu anda ilişkiler söz konusu olduğunda kafasının nerede olduğunu bilmiyorum, bu yüzden yoluna çıkan kişi ben olmayacağım.

"Sen bilirsin. Bil diye söylüyorum, bence o daha çok ilişkiyi seven biri, ama belki daha sıradan bir şeye de sıcak bakabilir. Emin değilim."

Cevabımdan tatmin olmuş gibi görünerek ayağa kalktı. "Bildiğim iyi oldu. Peki, şimdi büyük soru. Bu gece ne giyiyoruz?" diye soruyor gözlerinde muzip bir parıltıyla.

Bölüm 5

Eli

Bu gece ev tıklım tıklım dolu, kampüsteki en iyi partileri biz düzenlediğimiz için bu pek de sürpriz değil. Şimdiye kadar buradaki herkesin çoğunu tanıdım, ama bu gece yeni kızların geleceğini umuyorum. Rastgele bir piliçle takılma ihtiyacı hissetmiyorum ama seçeneklerimi açık tutmak güzel. Hala içki içip içmeyeceğime karar vermedim, bu yüzden şimdilik kırmızı solo bardağında su içiyorum.

Evin içinde dolaşırken en az beş ya da altı kez durduruluyorum. Çoğunlukla neredeyse hiçbir şey giymeyen, çaresiz kızlar ya da yaklaşan hokey sezonu hakkında konuşmak isteyen erkekler. Genelde bu durumlara aldırıldığımdan değil, sadece bu gece bunlarla uğraşacak havamda değilim. Hiç iyi uyuyamıyorum ve çok yorgunum. Muhtemelen bu partiye ev sahipliği yapmayı kabul etmemeliydim ama her zaman okul başlamadan önceki hafta sonu bir başlangıç partisi düzenleriz. Yaklaşan sezonla ilgili çok fazla endişe duyuyorum, bittiğinde çağrılmazsam son sezonum olacağını biliyorum ve bu da son zamanlarda uykumu biraz fazla etkiliyor.

Yine durduruldum, bu sefer dar kırmızı bir elbise giyen bir sarışın tarafından. Kolumu tutup uzun tırnaklarını pazılarımda gezdirirken sahte göğüslerinin dekoltesi daha fazla yüzümde olamazdı. Onu hemen tanıdım.

"Hey, Maddison," diyor bana sırtarak.

"Alyssa." Gözlerimi deviriyorum. Kolay yatan biri olmasına rağmen bu gece onunla uğraşmak istemiyorum.

"Bu yaz seni özledim." Tırnaklarını kolumda gezdirmeye devam ederken başını yana eğiyor. "Bu korkunç şehir bensiz nasıldı?"

"Daha sessiz," diyorum kesin bir ifadeyle.

Dudaklarını yalıyor, alttakini ısıyor. Tanrım, bundan daha açık olabilir mi? O zaman daha sessiz demek istediğimi düşündüğünü fark ediyorum çünkü yataktayken adımı haykırmıyordu. Şimdiye kadar birlikte olduğum en gürültücü kız, ki bu bazen çok seksi olabiliyor. Ama demek istediğim daha sessizdi çünkü katıldığı her partide onun sinir bozucu yüksek perdeden 'Hey, Maddison' diyen sesini duymak zorunda değildim. Ve o *her* partide.

Beni hokeyden tanıyan herkes bana soyadıyla hitap eder, Maddison. Ailem bana Eli James'in kısaltması olan EJ der. Sanırım bu iyi, ama ben sadece adımla çağrılmak istiyorum, Eli. Beni hokeyden tanımayan çok az insanla karşılaşıyorum ve karşılaşsam bile, insanların bana Maddison dediğini duyar duymaz onlar da bana öyle demeye başlıyorlar.

Alyssa'nın uzun tırnakları hâlâ kolumu tırmalıyor. Ona yukarıdan aşağıya bakıyorum, umutsuzca aradığı ilgiyi ona vermeyi düşünüyorum. Tam o sırada odanın öbür ucundan birinin "EJ" diye bağırıldığını duyuyorum. Gözlerim ön kapıya kayıyor ve Marc'ın bana el salladığını görüyorum.

"Gitmem gerek." Alyssa'nın elini tutup kolumdan çekiyorum. Bu gece onunla ilgili fikrimi değiştirirsem, eminim hâlâ yanımda olacaktır.

İnsan kalabalığının arasında sallana sallana ilerlerken, beni bira pong oyunlarına katmaya çalışan birkaç adam tarafından durduruluyorum. Öğrenci kalabalığını yarararak yolumu bulduğumda kardeşime sarılıyorum.

"Gerçekten mi, dostum? Geçen dönem ben yokken daha mı popüler oldun?" Bana bok atıyor. İnsanların bir gün profesyonel hokey oynayacağımı varsaydıkları ve arkadaşım olmak istedikleri için beni tanıyormuş gibi davranmalarını ne kadar sinir bozucu bulduğumu biliyor. Ama bu gidişle asla profesyonel hokey oynayamayacağımı bilmiyorlar.

"Çok komik," diyorum alaycı bir şekilde.

Marc'ın yanındaki kısa boylu esmer kıza bakıyorum, saçının bir parçasını parmaklarının arasında döndürerek odayı tarıyor. Ondan yayılan cesur tavır Marc'ın her zamanki tipi değil, yine de cehennem gibi ateşli, bu yüzden sanırım herkesin tipi. Marc'a gözüme kestirdiğim her kızla yatmaya çalışmayacağıma dair verdiğim sözü tutamasam da, buraya birlikte geldiği kız söz konusu olduğunda sözümü tutabilirim.

"Selam, ben Eli." Elimi sıkmak için ona doğru uzattım.

Tam o sırada mutfakta bir yerden "Maddison!" diye bir ses duyuyorum. Kim olduğunu görmek için başımı çeviriyorum ama kimin söylediği hakkında hiçbir fikrim yok, açıkçası umurumda da değil ve ev de bunu öğrenemeyecek kadar kalabalık.

"Maddison, ha?" diye soruyor kısa boylu kız, başını yana eğerek.

"Evet, Eli, ya da tercih edersen Maddison'la gidebilirsin." Elimi sıkması için hâlâ uzatıyorum.

Küçük elini benimkinin içine koyuyor. "Evet, sanırım Maddison'la gideceğim." Tabii ki gidecek.

"Ben Ali."

Marc'a bakıyorum, beni sevgilisiyle tanıştırmasını bekliyorum ama hiçbir şey söylemiyor. Neden bu kadar garip davranıyor?

"Peki, kardeşimi nereden tanıyorsun?" İkisinin arasında dolaşıyorum.

"Kardeş mi? Siz kardeş misiniz? Birbirinize hiç benzemiyorsunuz." Kafası dönerek aramızda bir ileri bir geri bakıyordu.

İnsanlara akraba olduğumuzu söylediğimizde sık sık bu soruyla karşılaşırız. Marc'ın koyu bronz teni ve benim soluk tenim aramızda kan bağı olmadığının açık bir göstergesidir. Kardeşim ve ben bilmiş bir bakış atıp kendi kendimize gülüyoruz.

"Biz üvey kardeşiz. Biz çocukken babam onun annesiyle evlendi," diye açıklıyorum Marc sessiz kalırken.

"Oh, harika," diyor başını sallayarak ve durumu daha iyi anlamış gibi görünüyor. "Peki, buralarda bir şeyler içebileceğim bir yer var mı?"

"Kesinlikle. Mutfak tamamen dolu. Marc, ona nerede olduğunu gösterebilirsin." Umarım Marc bir içki içerse gevşeyecektir. Garip bir şekilde sert davranıyor. Daha önce sadece Lauren'la birlikte olduğunu biliyorum, o yüzden oyunun biraz dışında, ama bundan daha iyisini yapabilir.

"Bu gece içiyor musun?" diye sordu.

"Henüz karar vermedim. Şimdilik sadece su." Kırmızı solo bardağımı 'şerefe' dercesine kaldırıyorum.

O ve Ali mutfaka doğru ilerlerken birbirimize başımızla selam veriyoruz. Gecenin ilerleyen saatlerinde ona yetişirim.

Ne yapmak istediğime ya da kiminle konuşmak istediğime karar vermeden odayı tarıyorum. Belki de Marc ve sevgilisiyle gitmeliydim. Açıkçası şimdiden çok sıkıldım. Hepsi benim ve buradaki diğer tüm erkeklerin üzerine atlamaya alışmış aynı kızlar ve kızların neden bu partilere bulabildikleri en yüksek topuklu ayakkabılarla sahip oldukları en küçük kıyafetleri giydiklerini hiç anlamadım. Gecenin sonunda hepsi ayakkabılarını çıkarmış oluyor ve bu evin zemini genellikle yapışkan alkol ve kusmukla kaplanıyor. Eğer bu gece bu tip insanlarla uğraşacaksam, belki de içmeye başlamam *gerektiğini* fark ettim.

Alt kattaki tuvalette genellikle sıra oluyor ve akşamın bu erken saatinde bile oldukça iğrenç, bu yüzden gece için planımın ne olduğuna resmen karar vermeden önce işemek için üst kata çıkıyorum. Merdivenlere doğru ilerlerken, tanıdığım ama dürüst olmak gerekirse kim oldukları hakkında hiçbir fikrim olmayan ve öğrenmek de istemediğim insanlar tarafından birkaç kez daha durduruluyorum.

Sonunda merdivenlere ulaştığımda, ikişer ikişer çıkıyorum, bu salondan ve bu insanlardan bir dakikalığına bile olsa uzaklaşmam gerekiyor. Banyo kapısına geldiğimde hala acele ettiğimi fark ediyorum, işemem gerektiği için değil, sadece herkesin gözlerinden uzakta bir saniye nefes almam gerektiği için.

Banyo kapısının koluna uzandığım anda kapı açılıyor ve biri aceleyle banyodan çıkmaya çalışırken bana çarpıyor, bu da ieeğimi gömleğime dkmeme neden oluyor.

"Kahretsin! Aman Tanrım! Çok zr dilerim!" derler ve iki elleriyle yüzlerini kapatırlar.

"Bir dahaki sefere nereye gittiğine bak," diye homurdanıyorum. Bu gece hiç havamda değilim. Beni kızdıranın kim olduğunu görmek için gözlerimi sırlıslıkla gmleğimden kaldırıyorum.

Önümde duran kız uzun boylu ve güzel saçları var. Koyu kırmızı renkte, boyadığını anlayabileceğiniz türden bir kırmızı, ama çok güzel ve parlak görünüyor. Aşağıya doğru kıvrılmış ama bir tarafa doğru çekilmiş. Köprücük kemiğinin üzerinde el yazısıyla yazılmış küçük bir dövme var, ancak buradan okuyamıyorum ve cildi doğal bir altın ışıltısıyla pürüzsüz görünüyor. Gözleri neredeyse badem şeklinde ve zümrüt yeşilinin derin bir tonu. Koyu gri tişörtü göğsünü mükemmel bir şekilde ortaya çıkartıyor ve dizleri delikli bol kot pantolonu onu rahat ve zahmetsiz gösteriyor. Birkaç bileziği ve bir saati var. Görünüşe göre bir Apple Watch. Muhtemelen spor yapıyor; spor yapıyor gibi görünüyor. Gözlerim vücudunda gezinmeye devam ediyor, ayağında bir çift siyah Vans buluyor ve alt katta o saçma topukluları giyen tüm kızları düşünerek kendi kendime gülümsüyorum.

Son kararım, bu kızın kesinlikle muhteşem olduğu.

"Evet. Tamam. Tamam. Haklısın. Benim hatam. Tekrar zr dilerim," diyor ilgisiz bir şekilde ve etrafımdan dolaşmaya alışıyor. Kapının nn kapatıyorum, bilerek değil ama uzun bir adam olduğum ve çok yer kapladığım için.

Sesimin tonu onu şaşırttı. Neye cevap verdiğini düşünmeye çalışıyorum, ama bu kızın ne kadar güzel olduğu beni biraz şaşırtıyor. Ona daha önce ne demiştim? Evet, tam bir pisliktim ve ona bir dahaki sefere nereye gittiğine bakmasını söyledim. İyiydi, Eli. Seni salak.

"Hayır, zr dilerim," diye başlıyorum, gitmesini engelleyebileceğimi umarak. Hiçbir şey için özür dileyecek biri değilim, ama kalacağı anlamına geliyorsa, denemeye hazırım. "Bunu söylememeliydim. Öyle demek istemedim. Nereye gittiğine bakmak zorunda değilsin. Asla. İstediğin zaman bana rastlayabilirsin." I

Ona en inandırıcı gülümsememi atıyor, cazibemin benim hakkımdaki ilk izlenimini değiştireceğini umuyorum.

"Bir dahaki sefere birinin içkisini üzerine döktüğüm için özür dilemeye çalıştığım da bunu hatırlayacağım." Islak gömleğimi göstererek gülümsüyor.

İşe yarıyor gibi görünüyor.

Mükemmel bir gülümsemesi var. Biraz utangaç ama mükemmel. Her iki yanağında da gamzeler var ama soldaki daha belirgin ve gözümü doğrudan ağzına çekiyor. Ağzına bakmadan duramıyorum. Dudakları yumuşak görünüyor ve onları dudaklarımda hissetmek hiç de fena olmazdı.

Transımdan sıyrılıp gömleğime bakıyorum. "Gömleğim için endişelenme. Sadece su."

Ona tekrar baktığımda, gözlerimiz kilitlendi. Tanrım, çok güzel. şu anda ona ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok çünkü beynim sis içinde ve doğru düşünemiyor gibiyim. Kızların yanında hiç böyle değilimdir.

"Ee, burada yeni misin? Seni daha önce buralarda gördüğümü sanmıyorum," diye yalan söyledim. Bu kızı daha önce hiç görmediğimi *biliyorum*. Hatırlamam gerekirdi.

"Evet, aslında öyleyim. Pazartesi günü yüksek lisansa başlıyorum" diye yanıtlıyor.

Güzel ve akıllı. Lanet olsun. "Güzel. Buradaki son yılıma giriyorum, o yüzden yolunu bulmak için yardıma ihtiyacın olursa, şu anda kampüsü oldukça iyi biliyorum." Gönülsüz bir kahkaha attım. Tanrım, şu anda daha fazla garip olabilir miydim? "Bu arada ben Eli," diyorum elimi ona doğru uzatırken, avucumun sinirden çok terlememiş olmasını umarak.

"Logan," diyor elimi sıkarken.

Eli elime değdiği anda, üzerime bir sakinlik çöküyor. Uzun zamandır hissetmediğim bir sakinlik.

Bölüm 6

Logan

Eli büyük ve güçlü. Bana uzanan kolu dövmelerle kaplı, sanki mürekkepten bir kol takmış gibi. Derisi, altındaki kaslardan dolayı gergin ve koyu yeşil tişörtünün pazularını biraz sıkmasına neden oluyor. Islak tişörtü karın kaslarına yapışıyor, bu da onu kadınlara yönelik bir reklam için modellik yapıyormuş gibi gösteriyor. Uzun boylu, gerçekten uzun. En az 1.80 olmalı. Koyu kahverengi saçları dağınık ve asi, defalarca yüzünden itmek zorunda kalmasına neden oluyor ve pembe yanakları teninin solgunluğuyla oynuyor. Onu incelerken sıcak moka rengi gözleri içime akıyor ve diğer kolunda hiç dövme olmadığını fark ediyorum. Vücudunun geri kalanında başka dövme olup olmadığını merak ediyorum. Gözlerim onun bedeninde dolaşmaya devam ediyor, koyu mavi kot pantolonu ve gri Converse'i dikkatimi çekiyor.

Bu adam gülünç derecede çekici ve bunu bildiğini hissediyorum.

Biri "Tuvaleti mi kullanıyorsun?" diye sorduğunda elim hala onun elinin içindeydi. Yoksa ben girebilir miyim?" Hâlâ banyo kapısında durduğumuzu fark etmemiştim, içkisinin tamamını gömleğine dökmüştüm.

"Oh, hayır. Hepsi senin." İkimiz de yoldan çekilirken elimi Eli'inkinden hızla çekiyorum.

Yabancı banyoya giriyor, kapıyı kapatıyor ve bizi orada garip bir şekilde birbirimize bakar halde bırakıyor.

"Gidip arkadaşlarımı bulsam iyi olacak." Omzunun üzerinden merdivenleri işaret ediyorum.

"Oh. Evet. Kesinlikle." Etrafindan dolaşabilmem için yolumdan çekiliyor.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," diye sessizce ekliyorum ve ona küçük bir gülümseme veriyorum. yanından geçerken.

"Hey, Logan?" Arkamdan bir ses duydum. Başımı hızla ona doğru çeviriyorum. "Bu gece seni tekrar görecek miyim?" Dudaklarında pek de belli etmeyen bir gülümseme beliriyor.

Tamam, şimdi kızarıyorum. "Bilmiyorum. Burada çok uzun süre kalmayı planlamıyorum."

"Bana bir içki borçlu olduğuna eminim." Gömleğini işaret ediyor, şakacı bir gülümseme ağzını kaplıyor.

"Bunu aklımda tutacağım." Merdivenlere geri dönerken yanaklarım ısınmaya başlıyor.

Tamam, bu adam çok çekici ve Ali ona asıldığımı söylediğimde çok heyecanlanacak. Ya da en azından ben asıldığımı düşünüyorum. Ne olursa olsun, önemli değil, çünkü bu konuyla ilgilenmeyeceğim. Bu adam istediği her kızı elde edebilir ve istediğini elde etmeye alışkın olduğu hissine kapılıyorum. Ali farklı erkekleri tecrübe etmenin eğlenceli olduğunu söylese de ben öyle biri değilim. Ve şu anda hiçbir erkeği düşünmek istemiyorum. Sadece kendimi düşünmek istiyorum.

Aşağıya indiğimde, ben yukarıdayken evin daha da kalabalıklaştığını fark ediyorum. Burası o kadar büyük ki Marc ve Ali'yi bulmakta zorlanacağım ama aramaya kalabalığın arasından mutfığa doğru ilerleyerek başlıyorum. Orası aramaya başlamak için iyi bir yer diye düşündüm, çünkü alkoller orada tutuluyor. Neyse ki oraya vardığımda Marc'ı birkaç adamla konuşurken buluyorum ama Ali'yi hiçbir yerde göremiyorum. Beni fark etti ve el salladı.

"Hey, iyi misin?" diye soruyor yüzünde biraz endişeyle.

"Evet, benim için endişelenme." Ona "bu kadar korumacı olmayı bırak" der gibi bir bakış attım.

"Elimde değil." Gülüyor. "Logan, bunlar eskiden burada birlikte yaşadığım arkadaşlarım, Cam ve Patrick. Çocuklar, bu Logan."

"Hey," diye elimi kaldırıp onlara doğru küçük bir el sallıyorum.

Sarışın olan vücudumu bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Hey, ben Patrick. Nerelisin?"

"Kaliforniya." Ayrıntıya girmeyeceğim.

"Mmm, Cali. Çok güzel." Gözlerini vücudumda aşağı yukarı gezdirmeye devam ediyor, göğsümde biraz fazla oyalanıyor. "Peki, bu senin kız arkadaşın falan mı? Peki ya New York'taki o piliç?" diye soruyor Marc ama gözlerini benden ayırmıyor.

Görünüşe göre Ali yakın zamanda buradaymış, yani çok uzakta olamaz. Patrick denen adamın bana bakma şekli, bu konuşmayı bir an önce bırakıp onu bulma isteği uyandırıyor bende.

"Hayır. Logan ve ben geçen yıl İspanya'da tanıştık. Onu buradaki yüksek lisans okuluna kaydolmaya ben ikna ettim. Diğer kız da bugün tanıştığım ve aynı koridorda oturduğum bir kız." Göz ucuyla Marc'a bakıyorum. Ali'den hoşlandığımı düşünmüştüm. Belki de yanılmışımdır, ya da belki de erkeklerin yanında böyle konuşuyordur.

"Bildiğim iyi oldu çünkü çok seksiydi," diyor bakır saçlı, kısa boylu olan. Cam, sanırım onun adı.

Marc yanımda hafifçe geriliyor. Patrick buraya geldiğimden beri benimle göz göze gelmeyi bırakmadı ve kendimi daha fazla rahatsız hissedemezdim. İkimizin de bu konuşmadan çıkmak istediğimizi anladığım için Marc'a dönüyorum. "Hey, hadi gidip bir içki içelim," diye öneriyorum, zaten dolu bir içkisi olduğunu görmeme rağmen.

Fincanına bakar ama hemen toparlar. "Evet, bir tane daha alabilirim. Sonra görüşürüz çocuklar." Çocuklara başıyla selam verir.

Mutfağın diğer tarafındaki fıçıya doğru yürürken sarışının bana "Görüşürüz Cali," diye seslendiğini duyuyorum.

"İğrenç," diyorum tiksintiyle onların duyamayacağı bir yere gittiğimizde.

"Biliyorum. Bunun için üzgünüm. Hâlâ EJ'in ev arkadaşları oldukları için onlara iyi davranmak zorundayım ama lütfen onlardan uzak dur. Özellikle de Patrick'ten. O adamı sevmiyorum ve ona güvenmiyorum."

"Güven bana, sorun değil." Tezgâhın üzerindeki yığından kırmızı bir solo bardak aldım.

"Bu gece içiyor musun?" Marc şaşkınlıkla kaşlarını kaldırırken soruyor.

"Hayır, muhtemelen sadece su." İçmediğimden değil, sadece sık sık içmiyorum. Tadından hoşlanmıyorum, bu yüzden sadece sarhoş olmak istediğimde içiyorum. Pazartesi günü dersler başlıyor, bu gece o gece değil.

Marc'ın "Hey EJ!" diye bağırdığını duyduğumda lavabodan bardağıma su doldurmak için arkamı dönüyorum. Buradayım!" diye kalabalığın arasından duyulacak kadar yüksek sesle bağırdığını duydum. Bana bahsettiği üvey kardeşiyle nihayet tanışacak olmanın heyecanı ile bardağım dolu olduğu halde arkamı dönüyorum ama döndüğümde uzun boylu, kahverengi gözlü ve ıslak tişörtlü bir çocuğun Marc'ın yanında durduğunu görüyorum.

Sonra bütün su bardağım yere döküldü.

Bölüm 7

Eli

Banyonun dışında yaşadığım karşılaşmanın şaşkınlığıyla aşağıya iniyorum ve kendime yeni bir içecek almak için mutfağa gidiyorum. Gözlerim üst kattaki güzel kızı arıyor, ama henüz onu göremedim ve kendimi çoktan gitmemiş olmasını umarken buluyorum. Çok ateşliydi ve normalde böyle görünen bir kızla takılmaya çalışırdım ama o benim peşinden koşmaya alışık olduğum türden bir kıza benzemiyor. Ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum ama onu tekrar görmek istediğimi biliyorum.

Mutfağın girişini dolduran insan kalabalığını yarararak ilerliyorum. Tam o sırada Marc'ın odanın öbür ucundan, lavaboya yakın bir yerden adımı seslendiğini duyuyorum. Onu duyduğumu anlaması için başımı sallıyorum ve ona doğru ilerlemeye başlıyorum. Yanına vardığımda yumruğumu onunkiyle tokuştururken gözlerim onun yanındaki, sırtı bana dönük, lavaboya bakan kıza takılıyor.

Bu bordo saçı nerede görsem tanırım.

Beklenti dolu bir gülümsemeyle bana dönüyor, ama gözleri benimkilerle kilitlenir kilitlenmez ifadesi heyecandan şoka dönüşüyor.

Sonra elindeki su bardağını düşürüyor ve su yere sıcıyor. Vay be, bu kız çok sakar.

Islak zemine ve tekrar yüzüne bakıyorum. "Sanırım ikide iki oldu," diyorum en çapkın gülümsememle ona.

Az önce yaptığı pisliği fark edene kadar şok içinde donup kalıyor. Islak zemine bakarken yanakları kızarıyor. "Kahretsin. Benim hatam!" diye özür diliyor ve boş fincanını almak için uzanıyor. Çılgınca etrafına bakınırken lavabonun yanındaki tezgâhta duran kâğıt havluları görüyor. Onları kullanamadan Marc elinden alıyor ve geldikleri yere geri koyuyor.

"Endişelenmeyin. Dürüst olmak gerekirse, bu zeminlerdeki bir su birikintisi şimdiye kadarki en temiz zemin" diyerek onu rahatlatıyor.

Onu tanıyor mu?

Marc bana bakarken onu işaret etti. "EJ, bu Logan."

Ben biliyorum ama o nasıl biliyor? "Evet, biliyorum. Üst katta tanıştık." Gözlerimi onunkilere kilitledim. Yüzünde hâlâ o şaşkın ifade var. "Ama siz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" Parmağımı aralarında gezdiriyorum.

"Dostum, bu Logan," diyor Marc tekrar. "İspanya'dan Logan mı?" Bana aptalmışım gibi bakıyor.

Sanki bir ampul yanmış gibi, her şey tıkırdıyor. Lanet olsun. *Bu* Logan mı? Marc'ın arkadaşı Logan mı? Ama o bir erkek değil. Geçen sömestr gecenin bir yarısı birlikte basketbol maçı izleyip saçmaladıkları Logan bu mu? Ne oluyor lan?

Şimdi benim yüzüm de onunkiyle aynı şaşkın ifadeyi paylaşıyor. "Merhaba," diyor benimkiyle göz temasını kesmeden.

Onun beyni gayet iyi çalışıyor gibi görünüyor ama benimki şu anda çalışmıyor. "Ama sen bir erkek değilsin," diyorum yüksek sesle, yanlılıkla.

Kıkırdıyor ve neyse ki alınmamış görünüyor. "Fark ettiğin için teşekkürler?"

Marc omzuma vurdu. "Dostum, ne oluyor lan?"

Ona bakamıyorum bile. Sadece ona bakabiliyorum. Ocak ayından beri bana bahsettiği kişinin bu olduğuna inanamıyorum. Logan'ın erkek olduğunu varsaydığımda çok havalı görünüyordu ama şimdi öyle olmadığını bildiğimden, Marc'ın onun hakkında bana anlattığı hikâyeleri hatırlamaya çalışırken biraz kafam karıştı. Şimdi Logan'ın yukarıda tanıştığımızda beni şaşırtan kız olduğunu bildiğim için ne düşüneceğimi bilemiyorum.

Ondan hoşlanıyor mu? Nasıl olmasın ki? Ama öyle olsaydı kız olduğundan bahsederdi. Bana yeni arkadaşının erkek olmadığına dair hiçbir işaret vermedi. Bana sadece sürekli takıldıklarını, spor izlediklerini ve okul ödevlerini birlikte yaptıklarını söyledi.

Ben düşüncelerimin içinde kaybolmuş ve kafam karışmışken, az önceki cesur esmer geri dönüyor ve dikkatimi şimdiki zamana çekiyor.

"İşte buradasınız!" diye bağırırken bir kolunu Marc ve Logan'ın omuzlarına doluyor. Boyu oldukça kısa olduğu için bunu parmak uçlarında yapmaya çalışıyor. Başını Logan'a doğru eğiyor. "Yeni tanıştığım birkaç yakışıklı çocukla bira pong oynamaya gidiyoruz." Sesi şimdiden biraz çakırkeyif olmuş gibi geliyor.

Logan endişeli görünüyor. "Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum." Başını sallıyor. "Bu gece içmeyeceğim bile."

Değil mi? Öyle olacağını düşünmüştüm. Bu tür şeylerde herkes öyle yapar. Eğer bir partide ayık olmaya karar verirsem, genellikle tek kişi ben olurum.

"Hayır. Sen oynuyorsun. İkimiz için de içeceğim," diye emrediyor Ali ve Logan'ı bileğinden tutup oturma odasına çekiyor.

Gözlerim Logan'ı odanın dışına kadar takip ediyor ve köşeyi dönmeden hemen önce bana bakıyor, kısa bir süre benimle göz teması kuruyor. Ben farkına bile varmadan gözden kayboldu ama kesinlikle aklımdan çıkmadı.

Bölüm 8

Logan

Ali beni oturma odasına çekti, ben daha ne olduğunu anlayamadan. Üst kattaki yakışıklı adamın -Eli- Marc'ın üvey kardeşi EJ olduğuna inanamıyorum. Marc'ın bana kardeşi hakkında anlattığı hikâyeleri düşününce, Eli'nin bir hokey oyuncusu olduğunu, biraz pislik olabileceğini ama kampüste, özellikle de kadınlar arasında çok sevildiğini biliyorum. Bu gerçeklerin çoğu, tuvaletin dışındaki karşılaşmamızdan edindiğim ilk izlenimle örtüşüyor. Ancak, Marc bana EJ'yi tanıdığınızda ne kadar harika bir adam olduğunu da söyledi, ancak yeterince yakın olan pek çok kişinin bunu öğrenmesine izin vermiyor.

Tüm bunlara rağmen, o yasak bölge. Üst katta tanıştığım adamla neler olabileceğini çok fazla düşünmemiştim, ama şimdi onun Marc'ın kardeşi olduğunu bildiğime göre, olabilecek her şey kesinlikle masadan kalktı, ki en iyisi de bu. Şu anda başka birinin duygularını düşünmeme gerek yok.

Ali beni yapışkan bir sıvıyla kaplı bir masaya yönlendirdi. Sanırım bira. Masanın her iki yanında üçgen şeklinde dizilmiş on bardak var ve her bardak yaklaşık yarısı bira dolu. Rakiplerimizin kim olduğunu görmek için masanın diğer ucuna baktığımda, daha önce mutfaktan gelen Cam ve Patrick'i görünce pek de şaşırmıyorum.

Ali'ye dönüp bakıyorum. "Gerçekten oynamak istemiyorum," diye yalvarıyorum.

"Sen oynuyorsun. Benim için kanat kadınlığı yapmanı istiyorum. Şuradaki adamı görüyor musun?" Başını Cam'e doğru sallıyor, dudaklarında şeytani bir gülümseme beliriyor. "Bence çok tatlı. O yüzden, sineye çek, düğün çiçeği ve benimle bir tur oyna." Elime bir ping pong topu tutuşturuyor.

Bu oyunu daha önce de oynamıştım ama sadece bir kez Zac'in beni götürdüğü bir partide. Üniversitedeyken onunla sadece iki partiye gitmiştim, ikisi de bunun kadar büyük değildi. Yakın bile değildi.

Ali ilk atışı yapıyor ama topu masaya bile çarpmıyor.

"Kahretsin!" Kıkırdıyor, bana doğru eğilmeden önce bir daire çizerek dönüyor. Şimdiden çakırkeyif olduğu belli. Bu on bardağın hepsini ona içirmek berbat bir fikir.

Masanın bizim tarafımızda duruyorum, dirseğimi Zac'in bana öğrettiği şekilde hizalıyorum. Topu bırakıyorum ve sürpriz bir şekilde Patrick'in durduğu yere en yakın olan arka taraftaki fincana düşüyor.

"Evet, Logan!" Ali kollarını kaldırıp bana sarılıyor.

Patrick bardağı alıyor ve bana muzip bir sırıtışla 'şerefe' dercesine kaldırıyor. Sıvıyı bir dikişte içiyor.

Oyun devam ediyor ve Ali hala bir atış yapmadı, ama ben dokuz tane yaptım. Neyse ki, bira bardaklarından sadece ikisini içmek zorunda kaldı. Dirseğimi hizalayıp son bardağa doğru ateş ediyorum ve biranın içine düştüğünde, masanın karşısındaki az önce kaybeden çocuklara gururla gülümsüyorum.

"Ne oluyor be? Çok iyisin!" Ali haykırarak bana tekrar sarıldı. Bu sefer ben de ona sarılıyorum. Beni oynattığı için mutluyum. Eğlenceliydi.

Cam içmesi gereken son bardağı alıyor ama içmeden önce şöyle diyor: "Tamam, kesinlikle kandırıldık. Rövanş."

Patrick, "Evet, bu şekilde dışarı çıkmamın imkanı yok." dedi. Bana baktı. "Cali, bana yalan söylediğini biliyorum. Bunu birden fazla kez oynadın. Bardakları sıraya diz; tekrar gidiyoruz."

Ali'nin gözleri bana yalvarıyor. Başından beri Cam'le flört ediyordu, Cam de ona karşılık veriyordu ve bu gece aralarında bir şeyler olacağını tahmin ediyorum.

Önce ona sonra da cevabımı bekleyen çocuklara bakıyorum. Patrick bana bakarken şeytani bir sırıtışa sahip. "Hadi Cali, bir tane daha?" diye yalvarıyor.

Bana sürekli 'Cali' demesinden hoşlandığımı söyleyemem ama bu beni onu düzeltecek kadar rahatsız etmiyor. "Neyse ne," diyerek pes ediyorum ve ellerimi yenilgiyle havaya kaldırıyorum. "Eğer tekrar kaybetmek istiyorsanız, hadi yapalım."

Patrick bardakları tekrar yerleştirirken bakışlarını benden ayırmıyor. Gözlerini üzerimden ayırmaması hoşuma gitmiyor ama mutfakta olduğu gibi beni iğrendirmiyor.

Bölüm 9

Eli

Mutfakta Marc'la birlikte Logan'ın kiminle bira pong oynamaya gittiğini merak ederek kalakaldım. Marc'ın bahsetmeyi bırakmadığı yeni arkadaşının o olduğu gerçeğini hâlâ aklım almıyor. Onun bir 'kız' olduğu gerçeğini nasıl fark edemedim?

"Logan'ın kız olduğunu bana neden söylemedin?" Ağabeyime sordum.

"Söylemem gerektiğini bilmiyordum ve kız olmasının da bir önemi yok."

"Tabii ki önemli." Omzuna vurdum. "Sen İspanya'dayken beş ay boyunca Kaliforniya'dan bir erkekle takıldığını sanıyordum. Şimdi öğreniyorum ki bunca zamandır bir kızmış? Böyle görüldüğü gerçeğinden bahsetmiyorum bile?" Başımı Logan'ın gittiği yöne doğru salladım. "Bunca zamandır onunla yatıyor olabilirdin ve benim hiçbir fikrim olmazdı."

Acaba yaptı mı?

"Onun hakkında böyle konuşma, dostum," diye tersliyor Marc. "O sadece bir et parçası değil."

Tamam, onun hakkında aşırı hassas davranıyor. "Bekle, ondan hoşlanıyor musun?" Hayır demesini umarak soruyorum.

"Dostum, hayır. Öyle bir şey değil. Muhtemelen kız olduğundan hiç bahsetmedim çünkü onu o şekilde düşünmüyorum. O sadece benim arkadaşım." Duraksıyor. "Ama ona karşı korumacıyım. Çok şey yaşadı ve kampüsteki diğer kızlara yaptığın gibi ona da bulaşmanı istemiyorum."

Çok şey yaşadı. Bu ne demek oluyor? Kampüsteki diğer kızlar gibi onunla uğraşmak mı? Kardeşim beni böyle mi görüyor?

"Benim hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyorsun, dostum?"

İç çekiyor. "Hayır, ne demek istediğimi biliyorsun." Bana özür dileyen bir bakış attı. "Takılmaktan başka bir şey aramadığını biliyorum ve bu sorun değil. Açıkçası başka bir hatunla ne yaptığın umurumda bile değil - sana daha fazla güç veriyorum. Ama Logan senin alıştığın kızlara benzemiyor. O iyi biri, benim arkadaşım ve zaten hayatında çok fazla saçmalıklarla uğraştı. Yeni bir başlangıç yapabilmesi için onu buraya taşınmaya ben ikna ettim ve burada başına gelen ilk şeyin kendi kardeşim olmasını istemiyorum."

onun kalbini kırmak." Derin bir nefes alıyor ve birasının kalanını içerek bana söylediklerini anlamam için bir saniye veriyor.

Ona ne kadar değer verdiği çok açık ve onunla aynı fikirde olmak istemesem de haklı olduğunu biliyorum. Bir ilişkiden daha fazlasını aramıyorum ve eğer ondan uzak durmam konusunda bu kadar kararlıysa, o zaman duracağım. Onun arkadaşlığı, ne kadar ilgi çekici olursa olsun, rastgele bir kızdan çok daha önemli.

"Haklısın," diyorum başımı sallayarak. "Ondan uzak duracağım."

Bana gözlerini deviriyor. "Ondan uzak durmak zorunda değilsin, EJ. Hâlâ onunla arkadaş olabilirsin. O harika biri ve en sevdiğim insanlardan biri, bu yüzden senin de onu seveceğini biliyorum."

Ondan tamamen uzak durmanın, onunla takılmama sözümü tutmamın tek garantisi olduğunu bilmiyor.

"Her neyse," diyerek konuyu değiştiriyor. "Lauren'ı gördün mü? Bu gece bir ara onunla konuşmayı umuyordum."

"Hayır," diye cevap veriyorum, mümkün olduğunca kısa tutarak. O kıza katlanamıyorum ve kardeşimin bir daha ona yaklaşmasını istemiyorum.

"EJ..." ismimi uzatarak ona yalan söylediğimi ima ediyor. Ki yalan söylüyorum.

Yenilgiyle iç çektim. "Evet, onu biraz önce gördüm. Takımdan bazı çocuklarla birlikte arka güvertede idi."

"Sağ ol dostum. Sonra görüşürüz." Evin arka kapısına doğru ilerlemeden önce omzumu okşadı.

Bölüm 10

Eli

Sonraki birkaç saati odada çalışarak ve umurumda olmayan bir sürü insanla konuşarak geçiriyorum. Eski sevgilisini bulmak için beni terk ettiğinden beri Marc'ı görmedim ve bira pong oynamak için mutfaktan ayrıldığından beri Logan'ı görmedim. Bu gece içmeme planıma sadık kalmaya karar verdim ve herkes oldukça sarhoş olduğu ve pek bir anlam ifade etmediği için partinin bu aşamasını ayık bir şekilde atlatmak daha da zorlaşıyor. Bazen gelen insanların çoğundan hoşlanmadığım halde neden bu partileri düzenlediğimi merak ediyorum ama sanırım insanlar benden bunu yapmamı beklediği için yapıyorum.

Geç oldu ve yarın antrenman için erken kalkmam gerekiyor, o yüzden yukarı çıkıp biraz uyumalıyım. En azından uyumaya *çalışmalıyım*. Son birkaç saat içinde insanlar bana ya bu yıl son sezonum olduğunu hatırlattı ya da beni NHL'ye çağırmak isteyen bir takım olup olmadığını sordu. Her ikisi de bütün gece hissetmekten kaçınmaya çalıştığım endişenin içime sızmasına neden oldu.

Merdivenlere ulaşmak için oturma odasından geçerken, bira pong masasının olduğu odanın uzak tarafından bağırışlar duyuyorum. Aslında bağırma değil, son derece yüksek sesli tezahürat olduğunu fark ediyorum. Oraya baktığımda Logan ve Ali'nin oynadığını görüyorum. Bunca zamandır oynuyorlar mıydı? Rakiplerinin kim olduğunu görmek için onlara doğru yöneliyorum, ancak Cam ve lanet olası Patrick olduğunu keşfediyorum. İstemsizce gözlerimi deviriyorum.

Toplanmış, maçı izleyen bir kalabalık var. Arka tarafa doğru saklanıyorum ama boyum sayesinde gayet iyi görebiliyorum. Cam'in biraz gerisinde durduğum için Logan'ın yaptığı her şeyi mükemmel bir şekilde görebiliyorum. Saçlarını omzunun üzerinden atıyor, dirseğini masayla mükemmel bir şekilde hizalıyor ve topu masanın üzerinden fırlatmaya hazırlanıyor.

Diğer elinde bir yudum aldığı bir içki var. Sudan daha sert bir şeye geçmeye karar vermiş olmalı ama içiyor olması umurumda değil; umarım kimse onu buna zorlamamıştır. Yani Patrick.

"Altı, Patty! Üst üste altı kez kaybetmek üzeresin!" diye bağırıyor kalabalıktan biri.

Kızlar şimdiden beş kez mi kazandı? Bu harika. Oyuncuları tararken Logan'ın hiç sarhoş görünmediğini fark ettim.

Onu mutfakta gördüğüm zamanki kadar sarhoştu ve iki çocuk da oldukça sarhoş görünüyordu.

"Hassiktir! Biliyorum! Cali bunca zamandır bizi kandırıyordu!" Patrick kalabalığa bağıyor.

Az önce Logan'a "Cali" mi dedi? Bundan nefret ediyorum. Neden ona şimdiden bir lakap takmış ki? Onu tanımıyor bile. Onunla benden daha fazla zaman geçirdiğinin farkındayım çünkü bu oyunu çok uzun zamandır oynuyorlar, ama lanet olsun, onu tanımıyor.

Masayı tararken, kızların önünde hâlâ yedi kupa dururken, erkeklerin önünde sadece bir tane var. Logan bu atışla kazanabilir.

"Bu oyunda ikinizin de berbat olması benim suçum değil!" Logan ona bağıarak karşılık veriyor ve bu beni gülümsetiyor. Sert birine benziyor; bunu sevdim.

Son kelime ağzından çıkarken topu masanın diğer tarafına fırlatır ve top mükemmel bir şekilde final kupasının içine düşer. Kalabalık sarhoşça tezahürat yapıyor. Birkaç kişi "Altı! Altı! Altı! Altı!" diye bağırmaya başlarken Logan kupasını yere bırakır ve selam verir. O ve Ali gülüyorlar ve o mutlu görünüyor. Bu beni gülümsetiyor.

Bu garip geliyor. Ailem dışında bir başkasının mutlu olmasını hiç önemsemedim. Ama Marc'ın onun zor bir hayatı olduğuna dair söylediklerini düşünüyorum, her ne demekse, ve şu anda mutlu olmasına seviniyorum.

"Bir tane daha! Hadi!" Cam sarhoş bir şekilde bağıyor, kendini dik tutmak için masaya tutunuyor. Bir oyun daha kaybetmeyi kaldırabilmesinin imkânı yoktu.

Odama gitmek için merdivenlere doğru yöneliyorum ama Logan'ı gece boyunca son bir kez görebilmek için bir saniyeliğine arkama bakıyorum ve o beni yakalıyor.

Benimle göz temasını kesmeden onlara "Üzgünüm çocuklar, sanırım bu gecelik benden bu kadar" diyor.

Masadan fincanını alıyor ve bana doğru yürümeye başlıyor. "Böyle çalmayı nereden öğrendin?" Ona soruyorum. Merdivenlerin dibinde bana doğru uzattı.

"Hiçbir fikrim yok," diye kıkırdıyor. "Daha önce sadece bir kez oynadım ve o zaman da berhattım. Yani bu sadece şans olmalı."

Ona gülümsüyorum. "Yine de etkileyicisin."

Gözleri benimkilere kilitleniyor ve yanakları kızarıyor. Kendimi ona bakmaktan alıkoyamazken buluyorum. Zümrüt yeşili gözleri büyüleyici. Açıkta kalan köprücük kemiğindeki mürekkep gözüme çarpıyor ve artık ona yakın olduğum için

dövmesini daha net görebiliyorum. Küçük ve el yazısıyla yazılmış. Sanırım 'Seni seviyorum' yazıyor.

Kimin yazdığını merak ediyorum. Erkek arkadaşı var mı?

Beni bakarken yakalıyor ve dövmesini örtmek için saçlarını omzunun üzerinden atıyor. Belki sormamı istemiyor, belki de bir erkek arkadaşı olduğunu bilmemi istemiyor.

"Bu gecelik işin bitti mi?" Logan hızla merdivenlerden yukarı bakar. "Evet, odama gitmem gerek."

Fincanını bana uzattı. "Madem öyle, bu senin için." Bardağını alıp içine baktım. Sadece su var.

"Bütün gece sana yeni bir tane borçluydum ve sana daha fazla borçlu kalmaya dayanamadım." Bana şakacı bir gülümseme veriyor ve bir süredir bu cümleyi benim üzerimde kullanmayı planladığını anlayabiliyorum.

Tanrım, çok çekici. Marc'a verdiğim bu sözü tutmak zor olacak.

Bir yudum almadan önce içimden gülüyorum. Kenarında onun dudak nemlendiricisinden bir parça var, vanilyalı sanırım.

"Maddisooooon," diye bağıyor sarhoş bir adam merdivenlerden inerken, ama kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Aşağıya ulaştığında Logan'ın içine düşmeye başlıyor, ama onu tutuyorum ve boş elimle dik tutuyorum.

"Maddison, bu sezon sonuna kadar gideceğiz. Sence de öyle değil mi?" diye sarhoşça soruyor.

"Kesinlikle," diye başımı sallayarak hızlıca belirtiyorum.

Şu anda konuşmak istediğim son şey hokey ve bu adamın Logan'ın etrafında olduğundan daha uzun süre kalmasını istemiyorum.

"Gidip Patrick'le bu sezon hakkında konuşmalısın." Bira pong masasının olduğu yönü işaret ediyorum.

"Patty!" diye bağıyor sarhoş adam, yoluna gitmesine yardım ederken. Logan'a dönüp baktığımda başımı sallıyorum.

"Demek Maddison, ha? Kaç tane ismin var?" "Çok fazla," diye açıklıyorum. "Maddison benim soyadım."

"O zaman EJ'deki 'J' nereden geliyor?" Başını yana doğru eğiyor.

"Göbek adım James. Eli James. Kısaca EJ," diyerek ailemin lakabını açıklamaya çalışıyorum.

"Anladım."

"Peki, ne olacak o zaman?"

"Ha?" Bana sorgulayan bir bakış attı.

"Hangi ismi seçeceksin? Bir sürü seçenek var." Ellerimi ceplerime sokmadan önce başparmağımla kaşlarımı kaşıdım. Neden gergin hissediyorum? Bunun nereye varacağını zaten biliyorum.

Herkes bana Maddison demeyi tercih ediyor. Belki dilden daha iyi dökülüyordur, bilmiyorum. Marc'ın benden bu şekilde bahsettiğini duyduğu için EJ'yi seçebilir. Gerçi bu biraz garip olabilir, çünkü bana sadece ailem ve kardeşim EJ diyor.

"Hmm, sanırım Eli ile gideceğim," diyor. "Gerçekten mi?" Şaşırarak sordum. "Neden Eli?"

"Çünkü kendini bana öyle tanıttın. Bu yüzden ben de sana öyle hitap edeceğim." Utangaç bir şekilde bana gülümsüyor.

Vücudum anında rahatlıyor. Şimdiye kadar üzerimde böyle bir etkisi olduğunu fark ettim. Bunu söylemesini beklemiyordum ve bu kadar soğukkanlı olmasını da beklemiyordum. Onunla ilgili bir şey beni rahatlatıyor.

"Marc'ı buralarda gördün mü?" Logan konuyu değiştirerek sorar.

"Birkaç saattir görmedim. Sanırım eski sevgilisini bulmaya gitti."

Gözlerini deviriyor. Bu konuda aynı fikirde olduğumuzu gördüğüme sevindim. Logan'ın başı dönmüş, odaya bakıyor.

"Onu bulmak için yardım ister misin?" Ben soruyorum.

Başını iki yana sallar. "Hayır, ben iyiyim. Seni tutmak istemiyorum." Gözlerinde biraz sorgulayıcı bir bakışla merdivenlere doğru başını sallıyor.

Yukarıda beni bekleyen bir kız olduğunu mu ima ediyor? Bu onu rahatsız eder mi?

Her ihtimale karşı onu rahatlatmaya karar verdim. "Sadece yatmaya gidiyorum."

Omuzları biraz gevşemiş gibi. Ya da sadece hayal görüyor olabilirim.

"Peki o zaman, umarım iyi uyursun Eli." Bana tatlı bir gülümseme veriyor.

"Gidip Marc'ı bulacağım, böylece yurtlara geri dönebiliriz."

Ve bununla birlikte, gitmek için döndü. Merdivenleri çıkmaya başladığımda ona bakmak için arkamı dönüyorum ama ortalıkta görünmüyor. Bana verdiği sudan bir yudum daha alıyorum. Kenarının tadı hâlâ vanilya gibi ve bu benim yeni favori aromam.

Bölüm 11

Logan

Evin içinde ilerleyerek Marc'ı aramaya devam ediyorum. Gecenin büyük bölümünde onu görmedim ve yurtlara dönebilmemiz için onu bulmam gerekiyor. Ali'yi hiçbir yerde bulamadım, sanırım Cam'le bir yerlere gittiği için. Bu kadar geç saate kadar burada kalmayı düşünmemiştim ama gerçekten iyi vakit geçirdim. Bu gece uzun zamandır geçirdiğim en eğlenceli geceydi.

Arkadaşımı aramak için evin içinde ilerlerken, aklım Eli'ye geri dönüyor. Belli ki çok güzel, çok çekici ve dürüst olmak gerekirse, gecenin büyük bir bölümünde aklımdan çıkmıyor. Normalde, rastgele tanıştığım yakışıklı bir adam hakkında iki kere düşünmezdim, özellikle de şu anda sadece kendime odaklanmak isterken, ama Marc'ın bana söyledikleri ve bu gece bana verdiği izlenim arasında, kendimi onun hakkında meraklanmış ve kafam karışmış buluyorum.

Marc'ı aramakla geçen başarısız bir kırk beş dakikanın ardından, ne kadar eğlenmiş olursam olayım, eve dönmenin bir yolu olmadan bu kadar geç saate kadar kaldığım için kendime biraz kızmaya başlıyorum. Ev boşalmaya başlıyor ama parti misafirlerinin çoğu bütün gece içtikten sonra birinin beni bırakacağına güvenmezdim. Yol sormak da anlamsız olurdu. Bu kampüs çok büyük ve sarhoş bir yabancından aldığım yol tarifıyla gecenin bir yarısı bulmaya çalışmak bir yana, güpegündüz yurdumu bulmakta bile yeterince zorlandım.

Zaten üç kez aradığım bir odayı kontrol etmek için köşeyi döndüğümde, bir adam tökezleyerek bana çarpıyor ve birasını gömleğimin önüne döküyor. Hayal gördüğümü ve bunun gerçekten yaşanmadığını umarak gözlerimi kapatıyorum.

"Bu harika," diye iç geçiriyorum, soğuk nem kumaştan sızıyor. "Tüh!" diye sarhoşça gülüyor, sonra da tökezlemeye devam ediyor.

Ev.

Topuklarımın üzerinde dönerek, üzerimi temizlemek için doğruca mutfığa gidiyorum. Bira içmemiş olmama rağmen bira kokuyorum ve kıyafetlerim yapış yapış oluyor. Lavabonun yanındaki kağıt havluları alıp birini musluğun altında ıslatıyorum ama gömleğimi silmeye çalışırken Eli'nin adını duyunca dikkatim dağılıyor.

"Maddison'ın nasıl olduğunu bilirsin."

Bakıyorum ve iki arkadaşıyla konuşan bir sarışın görüyorum. Tezgâhın üzerine eğilmiş, bu da göğsünün dışarı çıkmasına ve olduğundan daha büyük görünmesine neden oluyor.

"Bu çocuk ne zaman seksi reddetti ki? Özellikle de senden, Alyssa," diye soruyor içlerinden biri.

"Biliyorum ama o zaten odasında," diye mızızlanıyor ve arkadaşlarına onu anlatırken çaresiz görünmesine neden oluyor. "Oraya kimsenin girmesine izin vermiyor. Yıllardır onunla takılıyorum ve bırakın o odaya *girmeyi*, onunla aynı yatakta bile yatmadım." Topuklu ayakkabılarını eline almış, gözlerindeki rimel altlarına doğru akmış ve sarhoş halini daha da belirginleştirmiş.

"Her neyse, bu sadece yılın ilk hafta sonu. Okul yılının geri kalanında takılmayacak değiliz ya," diyor Alyssa, dik durup elbisesini çekiştirirken kendini umursamadığına ikna etmeye çalışarak.

Hiç geceyi bir kızla geçirmedi mi? Bu garip görünüyor. Ne yapıyor? Onlarla sadece seks yapıp gidiyor mu? Kendi odasında bile olmadığından bahsetmiyorum bile. Kulak misafiri olduğum konuşma Eli ile tanışmadan önceki izlenimlerime uyuyor ama bu gece tanıştığım adamla uyuşmuyor. Belki de bu onun oyununun bir parçasıdır; sizi olmadığı biri olduğuna ikna etmek için cazibesini nasıl kullanacağını biliyor.

Tam kulak kabartmayı bitirip gömleğimi silerken, bir kol omuzlarıma dolanıyor. Başımı yana çevirdiğimde Patrick'in yüzünü bana o kadar yakın buluyorum ki nefesinden yayılan bira kokusunu alabiliyorum.

"Hey Cali, ben de seni arıyordum," diye mırıldanıyor sarhoş bir şekilde, dudaklarını yalayarak.

Giyisilerimi temizlemeye çalışırken "İşte buradayım," diyorum açıkça.

Bira pong oynayarak geçirdiğimiz saatler sayesinde, gecenin başında mutfakta ilk karşılaştığımızda olduğu gibi ondan korkmuyorum. Buna rağmen Marc'ın onun hakkındaki uyarısını hatırlıyorum.

"Neyin peşindesin?" diye soruyor, bakışları tişörtümde geziniyor. Ya da göğsüme, bilemiyorum.

"Marc'ı arıyordum. Onu gördün mü?"

"Hayır, bir süreliğine olmaz. Yine de bakmana yardım edebilirim," diye teklif ediyor, kolu hâlâ üzerimdeyken.

Her ne kadar ondan yardım istemek istemesem de, ihtiyacım olabilir. Ali'yi hiçbir yerde bulamıyorum ve bu gece yurda dönebilmemin tek yolu Marc. Benimle yürüyeceğine güvendiğim tek kişi o. Patrick burada yaşıyor, yani bu evi ve onu nerede bulabileceğimi biliyor.

"Aslında bu harika olur."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Üst katı denedin mi?" "Henüz denemedim." Kolunu omuzlarımdan silkiyorum.

Patrick'in bu evi benden daha iyi bildiğine inanarak, Marc'ı aramak için onu üst kata kadar takip ediyorum. Alt katı zaten defalarca aramıştım ama biriyle takılırken ya da daha kötüsü Eli'nın biriyle takılırken yakalayacağım korkusuyla buraya bakmaktan kaçınmıştım.

Merdivenlerin başına geldiğimizde Patrick bana döndü ve "Biliyor musun, geç oluyor. Neden bu gece benim odamda kalmıyorsun, sabah Marc'ı bulursun" dedi. Yatak odası olduğunu tahmin ettiğim yöne doğru başını sallarken dudaklarında sinsî bir gülümseme var.

O daha da yaklaşırken korkuluklara sıkıca tutunuyorum. Şimdi ne kadar sarhoş olduğunu hafifçe içime düşmesinden anlayabiliyorum. Sanırım altı bira pong oyunu kaybetmek insana bunu yaptırıyor.

"Sorun değil. Yine de teşekkür ederim. Ben sadece yatakhaneye dönüş yolunu bulacağım," diyorum parmaklıktaki tutuşumu sıkılaştırırken.

"Hadi Cali, eğlenceli olacak. Sadece benimle kal," diye tekrarlıyor ve dirseğimi tutmadan önce parmaklarını kolumda gezdiriyor.

Marc'ın onunla ilgili uyarısı sirenlerin çalması gibi aklımdan geçmeye başlıyor. Kalbim göğsümde güm güm atmaya başlıyor ve merdiven korkuluklarını sıkıca kavradığım için parmak eklemlerim beyazlaşıyor.

"Patrick." Ses tonumu sert ama eşit tutuyorum. "Hayır dedim, teşekkür ederim," umarım sarhoş ruh halini kırabilir ve anlamasını sağlayabilirim.

Kolumu ondan çekmeye çalışıyorum ama beni daha da sıkı kavırıyor.

"Dedim ki, benimle kal. İyi vakit geçireceksin ve hayır cevabını kabul etmeyeceğim." Sanki orada değilmiş gibi boş bir ifadeyle gözlerimin içine bakıyor.

Hiç sanmıyorum.

Koridora bakıyorum ama etrafta kimse yok ve şu anda kendim için korkuyorum. Normalde kendi başımın çaresine bakabilirim ama Patrick iri bir adam ve benden çok daha güçlü. Eğer beni yalnız bırakmazsa, kendimi koruyamam.

"Uzak dur ondan!" diye bağılıyor biri koridorun aşağısından.

Onu sesinden hemen tanıyorum ve ona doğru döndüğümde gözüme çarpan ilk şey kolundaki dövmeleler oluyor. Eli kapı aralığında duruyor, cüssesi eşiğın çoğunu kaplıyor. Üzerinde tişört yok ve sadece bir çift boxer külot giyiyor. Bu kadar korkmamış olsaydım, vücuduna biraz daha hayran kalmama izin verirdim, ama şu anda sadece zamanlaması için minnettarım.

Bölüm 12

Eli

Yatakta uzanmış, boşuna uyumaya çalışıyorum. Ortalık sessizleşiyor, yani ev boşalmaya başlıyor, ama dudaklarımı yalayıp içkisinden kalan vanilyanın tadını alırken aklım Logan'da dolaşmaya devam ediyor. Tanrım, keşke Marc'ın arkadaşı olmasaydı.

Düşüncelerimde kaybolmuşken, kapımın hemen dışında sesler yankılanıyor - her ikisini de tanıyorum.

"Hadi Cali, eğlenceli olacak. Sadece benimle kal," dediğini duyuyorum Patrick'in, ona taktığı saçma lakaptan Logan olduğunu tahmin ettiğim kişiye.

Onunla kalacak mı? Kalmak istiyor mu?

"Patrick. Hayır dedim, teşekkür ederim." Soruma cevap veriyor ve sesindeki gerginliği fark edene kadar içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor. Paniklemiş gibiydi. Yardıma ihtiyacı varmış gibi geliyor.

Ona, "Sana benimle kalmanı söyledim. İyi vakit geçireceksin ve hayır cevabını kabul etmeyeceğim."

Tehlikede olabileceğini bildiğim için midemde bir düğüm oluşuyor. Yatak odamın kapısını açar açmaz, ilk gördüğüm şey Patrick'in onun kolunu tutuşu ve merdiven korkuluklarını can havliyle tutan beyaz parmak eklemleri oluyor. Korkmuştu.

"Uzak dur ondan!" Bağırıyorum.

Patrick bana doğru dönüyor, Logan da öyle, ama onu bırakmıyor.

"Uzak dur ondan," diye bir kez daha uyarıyorum onlara doğru yürürken. Patrick'e bakarken gözlerim kısılıyor, yüzüm öfkeyle doluyor. O piçi öldürmek istiyorum ve bu gece sonunda bana ona el kaldırmam için bir sebep verdi.

"Siktir git Maddison," diye bağırıyor Patrick. "Siktiğin piliçlerin yoluna asla çıkmam."

Birden fazla nedenden dolayı boğazıma bir şeyler düğümleniyor. Bu gece

Logan ve Patrick arasında isteyerek bir şey olmasına imkân yoktu. "Az önce ne dedin sen?" Onu gömleğinin yakasından tutup duvara yapıştırıyorum, ayakları yerden birkaç santim yukarıda sallanıyor. "Az önce onu becereceğini mi söyledin? Çünkü duyduğum şey

Hayır."

Patrick cevap vermiyor, çünkü veremiyor. Onu duvara öyle bir yapıştırdım ki yüzü kıpkırmızı oldu ve gözleri korkudan irileşti.

Güzel. Onunla uğraşamayacağını öğrenmesi gerek. Yani, o Marc'ın en iyi arkadaşı ve ona bir şey olmasına izin verirsem beni öldürür. Koridorda sadece boxer külotumla bir kavga başlatmak üzere olmamın tek nedeni de bu. Bu ve kendime karşı dürüst olursam, birinin ona zarar verme düşüncesine dayanmam.

Herhangi bir kadının korkmuş ya da baskı altında hissetmesini asla onaylamam ama Logan'ın bu durumda olduğunu bilmek beni hasta ediyor.

"Logan, odama gir ve kapıyı kapat," diyorum ona zorla, yüzümü ona dönmeden, Patrick'e bakmaya devam ederken.

İçeride güvende olduğunu gösteren kapımın kapandığını duyar duymaz, onu bir kez daha duvara çarpmadan önce tasmaını geri çekiyorum. "Ondan uzak dur," diye sertçe uyarırken gözlerinin içine bakıyorum. Öfkem içimde zonkluyor, gömleğini indirirken nefes verirken burun deliklerim alevleniyor.

Patrick yere yığılır. "Ne oluyor lan? O sadece sıradan bir piliç. Sakin ol lan!" diyor sesinde panik, gözlerinde korku ve boğazını sıkarken.

Bu beni daha da sinirlendiriyor ve yumruğumu çenesine indirip indirmemeyi düşünüyorum ama şimdilik onu kendi haline bırakmaya karar veriyorum. Başında dikilip ayağa kalkmasını ya da üzerime gelmeye çalışmasını bekliyorum, sadece ağzını burnunu kırmak için bir neden daha istiyorum. Ama hiçbir şey denemiyor, ben de odama dönüp kapıyı arkamdan çarpıyorum.

Bölüm 13

Eli

Kapıyı kapattığımda Logan'ı odamın ortasında kollarını kavuşturmuş, gözlerini kocaman açmış ve düzensiz nefes alıp verirken buluyorum. Şu anda biraz korkmuş görünüyor, anlaşılabilir bir şekilde. Patrick'ten mi yoksa benden mi korktuğundan emin olamadan, onu biraz rahatlatılabileceğimi umarak odanın karşısına geçip önünde duruyorum.

"Hey, iyi misin?" Başımı eğip gözlerimi onunkilerle aynı hizaya getirerek ve elimi koluna koyarak usulca soruyorum. Ona dokunur dokunmaz omuzlarım anında gevşedi. Hâlâ içimde dolaşan adrenalın yüzünden ne kadar gergin olduğumu fark etmemiştim.

Nefes nefese kalıyor ve hızla irkiliyor ama sonra ona dokunanın Patrick değil de ben olduğumu hatırlayınca sakinleşiyor. "Evet, ben iyiyim." Omuzları çökerken nefes veriyor. "Teşekkür ederim. Bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Onun senin arkadaşın olduğunu biliyorum."

"Oh, hayır. Siktir et o adamı." Başımı sallıyorum. "O sadece... Burada yaşıyor ve aynı takımda oynuyoruz ama arkadaş değiliz. Çok kötü biri."

Kıkırdıyor ve kollarını açıyor, artık tehlikede olmadığı için kendini daha rahat hissediyor gibi görünüyor. "Peki, tekrar teşekkür ederim. Yatakhane dönmek için biraz uyumam gerekiyor." Kapıyı işaret ediyor. "Marc'ı gördün mü?"

"Ben görmedim. İçimden bir ses muhtemelen Lauren ile eve gittiğini söylüyor." Gözlerimi deviriyorum ve o da aynısını yapıyor, bu da gülümsememe neden oluyor. "Seninle geri yürümemi ister misin?"

Logan'ın bakışları neredeyse tamamen çıplak vücudumda uzun bir gezintiye çıkıyor. "Hayır," diye iç geçiriyor. "Ama teklif ettiğin için teşekkür ederim. Uyuyordun ve bu gece benim için yeterince şey yaptın zaten. Bundan sonrasını ben hallederim." Kapıya doğru bir hamle yapıyor ama ben önüne geçerek onu durduruyorum.

"Uyumuyordum ve şu anda yurduna tek başına dönmene izin veremem. Gecenin bir yarısı ve bu otuz dakikalık bir yürüyüş demek. Dışarının zifiri karanlık olduğundan bahsetmiyorum bile. Dönüş yolunu biliyor musun ki?" Buraya yeni taşındığından ve bu kampüs çok büyük olduğundan bileceğinden şüpheliyim.

Omuzları çökerken ve gözlerini tavana doğru kaldırırken yenilmiş görünüyor. "Hayır, muhtemelen olmaz. Ama başka ne yapabilirim bilmiyorum. Herkes

Sarhoşum ve kaba olmak istemem ama kanepeleriniz iğrenç ve onlardan birinde uyumayı reddediyorum."

Bu beni güldürüyor çünkü haklı, ama aynı zamanda bir tanesinin üzerinde uyumasına asla izin vermezdim. Özellikle de her partiden sonra kaç kişinin sarhoş bir şekilde alt kata çöktüğünü düşünürsek.

"Burada uyu," diyorum aklım ağzıma yetişmeden önce.

Daha önce kimsenin yatağında uyumasına izin vermemiştim ve şimdi aniden bu kızın normalde kimsenin girmesine izin verilmezken odamın ortasında durduğunun farkına vardım. Birisi bu alana izinsiz girmeye çalıştığında sık sık endişe duyuyorum. Burası kampüste kendim olabildiğim ve dışarıdan gelen baskıyla uğraşmadığım tek yerim, ama o buradayken odamda ezici bir sakinlik hissediyorum. Ve birdenbire gitmesini istemiyorum.

"Yani, sadece kendini rahat hissedersen. Yatağı alabilirsin tabii ki. Ben yerde yatarım," diye ekliyorum.

Kafası karışmış bir halde odaya bakıyor. "Ama buraya kimsenin girmesine izin verilmediğini sanıyordum?"

"Bunu nereden duydun?"

Kızarıyor. "Aşağıda bir kızın arkadaşlarıyla bu konu hakkında konuştuğunu duydum." Kulak misafiri olduğu için utanmış gibi hızla gözlerini kaçırıyor.

Pembe yanakları beni güldürüyor. "Her kimse, haklı. Genelde durum böyledir ama sen Marc'ın arkadaşısın ve şu anda yurda dönmene izin verirsem beni öldürür." Kalmasını istememin gerçek nedeni hakkında ona yalan söyledim.

"Emin misiniz? Alanınızı işgal etmek istemiyorum."

"Evet, eminim. Önemli bir şey değil," diye cevap veriyorum, gerçekten de kalacağını ve alanımı işgal edeceğini umarak.

Kararını düşünmek için biraz zaman ayırdıktan sonra cevap verir. "Tamam... Minnettarım Eli. Teşekkür ederim." Bana minnettar bir gülümseme veriyor.

Onun dudaklarından adımı duymak kulağa o kadar hoş geliyor ki, bu noktada, tekrar söylediğini duymak için her şeyi yapabileceğimi düşünüyorum.

Bölüm 14

Logan

Odasının ortasında durup birbirimize garip garip bakıyoruz, buradan nereye gideceğimizden emin değiliz. Bakışlarımı ondan ayırıyorum ve evinin ne kadar temiz olduğunu fark ediyorum. Evin geri kalanının durumuna bakılırsa, odasının bu kadar düzenli olmasını beklemiyordum. Yatağı büyük ve arka duvara yaslanmış, pencerenin altında ortalanmış. Sol tarafta kupalar ve ödüllere dolu bir kitaplık var ve masası sağ duvarda, kendisinin, Marc'ın ve ebeveynleri olduğunu tahmin ettiğim kişinin çerçeveli bir resminin yanında açık duran dizüstü bilgisayarıyla birlikte duruyor. Masasının üzerinde yazılarla dolu bir takvim ve kapısının arkasında bir ayna dışında duvarları çoğunlukla boş.

Alanını iyice analiz ettikten sonra, gözlerim tekrar vücudunda geziniyor. Bakışlarım dövmeli koluna doğru ilerlemeden önce kaslı göğsünde takılı kaldığında gömleksiz olduğunu hatırlıyorum. Şimdi bu kadar yakın durduğu için detayları daha iyi seçebiliyorum. Hepsi siyah mürekkeple yazılmış, ki bunu güzel ve anlaşılır buluyorum. Büyük ve yayılan bir meşe ağacı kolunun üst kısmının çoğunu kaplıyor. Altında iç içe geçmiş bir gül var ama sıradan bir gül değil. Belli belirsiz tanıdık geliyor ama nereden tanıdığımı çıkaramıyorum. Gülün yanında narin ve zarif bir el yazısı var. Sanırım bu bir isim. Elizabeth, belki. Bir kız arkadaş mı? Ya da eski sevgilisi? Belki de kimsenin yanında yatmamasının sebebi *odur*? Ne olursa olsun, ona bakarken inanılmaz derecede rahatsız hissediyorum, bu yüzden dövmelerinin geri kalanını analiz etmeyi bitirmeden önce gözlerimi ayırıyorum.

Eli bunu hissediyor ve şu anda benim kadar rahatsız hissediyor gibi görünüyor. Dövmeli kolunu tutmak için diğer kolunu kullanıyor ve eliyle gülü ve ismi kapatıyor. Alnını kaşıyor ve "Eee...yani. Devam et ve yatağı al," derken o yönü işaret ediyor. "Ayrıca sabah erkenden antrenmanım var, o yüzden alarmımın çaldığını duyabilirsiniz ama mümkün olduğunca sessiz olacağım," diye açıklıyor kendine yerde tek bir yastık ve battaniyeyle derme çatma bir yatak yaparken.

"Yerde uyumama izin ver," diye teklif ettim. "Özellikle de erken kalkman gerekiyorsa. Yerde uyumak zorunda olmamalısın. Burası *senin* odan."

"Yerde yatmana asla izin vermem," diyor başını sallayarak ve bana sorgulayan bir bakış atarak. Gözleri samimiyetle dolup taşıyor.

Bakışları vücudumda dolaşmaya başlıyor, içimi ısıtıyor. Bu, Patrick'in daha önce mutfakta bana baktığı zamanki gibi hissettirmiyor. Bu hoş bir şey.

"Gömleğine ne oldu?" Eli sırlıslıkla olmuş üstümü işaret ederek soruyor.

Üstümün başımın bira olduğunu neredeyse unutmuştum. "Sarhoşun biri içkisini üzerime döktü." Garip bir şekilde omuz silktim.

"Üçte üç. Sen sakar birisin Logan." Bana şakacı bir sırıtış attı.

Adımı söyleme şekli dilinden dökülen bal gibi. Yavaş ve derin ve başka birinin söylediğinden daha iyi geliyor.

"Bu sefer benim hatam değildi." Ellerimi savunmak için kaldırdım. "Ve diğer ikisi için de senin suçlu olduğun söylenebilir."

"Oh, hayır, hayır, hayır! Hiç sanmıyorum!" Başını bana doğru sallıyor. "Benim yanımdayken içkini tutamıyor gibisin," diye takılıyor, ikimiz de gülüyoruz.

Marc'ın kardeşiyle flört ettiğimi hatırlayınca ani bir suçluluk duygusu kaplıyor içimi. Gözlerimi onunkilerden kaçırıyorum ve yüzümdeki gülümsemeyi siliyorum.

Pişmanlığımı fark etmiş gibi görünüyor. "Sana uyumak için bir şeyler getireyim. Yatarken bunu giyemezsin."

"Sorun değil, ben iyiyim."

"Logan," diye araya girdi, "inatçılık etme. Bütün gece kot pantolon ve ıslak bir tişörtle rahatsız olmana gerek yok."

Marc gibi konuşuyor ve Marc'ın ona benim hakkımda ne anlattığını merak etmeye başlıyorum. Ailemi biliyor mu? Eski sevgilimi biliyor mu? Birden onun yanında kendimi daha az rahat hissediyorum, onun benim hakkımda benden daha çok şey bildiğini biliyorum.

Eli dolabına doğru yürüyor ve bir tişört çıkarıp bana uzatıyor. Elime alıp ne kadar büyük olduğunu fark ediyorum. Üzerimde elbise gibi duracak, muhtemelen bu yüzden bana pantolon teklif etmedi. Gömlek bordo ve önünde sarı bir yazı var: 'Minnesota Üniversitesi Hokeyi'. Tişörtü ters çevirdiğimde en üstte büyük puntolarla yazılmış soyadını ve altında da on üç rakamını görüyorum.

"On üç, ha?" Soruyorum.

"Evet, bu benim uğurlu sayım."

Gözlerim şaşkınlıkla açılıyor, utangaç bir gülümseme dudaklarımı kaplıyor. "Benim de." Benimle göz temasını sürdürmeye devam ederken sırıtışıma karşılık veriyor.

Gözleri çok güzel ve kendimi uyumak istemezken buluyorum.

bütün gece onlara bakmaya devam edeceğim.

Bir süre sonra başparmağıyla alnını kaşıyor, gergin görünüyor. "Kusura bakmayın, ben... Ben arkamı döneyim de üstünüzü değiştirebilin," diyor yüzünü duvara dönerken.

Gülümsememin büyümesine neden oluyor. Eli tam bir beyefendiye benziyor. Hakkında onca hikâye duyduğum adamı göremiyorum. Tipik olarak bir pislik olabilir ve pek çok insanın yakınlaşmasına izin vermeyebilir, ancak bana bu şeylerin doğru olduğuna inanmamı sağlayacak şekilde davranmadı.

Soyunup üzerimde sadece iç çamaşırlarımı bırakarak giysilerimi düzgün bir yığın halinde katlıyorum. Odasını düzenli tutuyor gibi görünüyor ve ben de dağınıklık yaratmak istemiyorum. Çıplak vücudumu örtmek için gömleğini üzerime geçiriyorum ve haklıydım; uyluğumun ortasına kadar iniyor ve üzerimde bol duruyor. Eli'nin uzun boylu ve kaslı bir adam olduğunu söyleyebilirim, ama gömleğinin boyutu da bunu doğruluyor.

"Her şey yolunda, teşekkürler," diyorum ona, üstümü değiştirmeyi bitirdiğimi işaret ederek.

Arkasını dönüyor ve önce benim katlanmış kıyafetlerime bakıyor. Sütyenimi en üstte bıraktığımı fark edince utançtan gözlerim açılıyor. Bunu neden yaptım ki? Bakışlarını giysi yığınımdan çekip bana bakıyor. Gözleri bacaklarımdan vücuduma doğru ilerliyor, göğsümde bir süre oyalanıyor ve sonunda yüzüme geliyor. Buradan göz bebeklerinin büyüdüğünü, ağzının hafifçe aralandığını görebiliyorum. Birden yanaklarımın ısındığını hissediyorum.

O anda, onun yontulmuş vücudunu örten tek şey dar siyah boxer külot iken, burada onun tişörtü ve benim iç çamaşırimdan başka bir şey giymeden durduğumun aşırı farkına varıyorum. Daha önce vücudumun bir mıknaş gibi bir başkasınınkine çekildiğini hiç hissetmemiştim ama ona doğru çekiliyorum. Zac'e karşı bile bu tür bir çekim hissetmemiştim ve Eli'ı sadece birkaç saattir tanıyorum. Bu güzel çocuğun en iyi arkadaşımın kardeşi olduğunu hatırlayarak yutkunurken gözlerim açılıyor. Başımı ondan çevirerek, yatağına tırmanırken uygunsuz düşüncelerimi görmezden geliyorum, beni ondan uzak tutmak için vücudumu battaniyeleriyle bir kalkan gibi örtüyorum.

Bölüm 15

Eli

Şu anda yatağımda olduğuna inanamıyorum. Birinin yatağımda olmasına izin verdiğime inanamıyorum. Sadece yastığım ve battaniyemle yere uzanıyorum, burada uyuyabileceğimden şüpheliyim ama gerçekten umurumda değil. Onun kampüste karanlıkta tek başına dolaştığını düşünmek, eğer güvende olacaksa, okul yılının geri kalanında yerde uyumak istememe yetiyor.

En az otuz dakikadır burada uzanmış, düşüncelerimin içinde kaybolmuş durumdayım. Genelde zihnim endişeyle ve geleceğime dair cevapsız sorularla dolup taşar ama bu gece tek düşünebildiğim yatağımda yatan kız. Gömleğimin içindeki görüntüsü daha önce hiç görmediğim bir şeydi. Mükemmel görünüyordu ve onun kıyafetlerimin içindeki görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum ama bunu istediğimden de emin değilim. Komodinimin üzerindeki saate bakıyorum, saat sabahın 3:35'ini gösteriyor ve antrenman için 7:00'de kalkmam gerekiyor. En azından bir ya da iki saat uyuyabilmeyi umarak tekrar gözlerimi kapatıyorum.

Huzursuzluğumu fark etmiş olmalı çünkü "Eli, hala uyanık mısın?" diye fısıldadığını duyuyorum.

Doğrulup ona bakmaya çalışıyorum ama odam zifiri karanlık. "Evet, iyi misin?" Uykuya dalmakta zorlanmadığını umarak ona fısıldıyorum.

"Evet. Sadece uyandım ve seni hareket ederken gördüm, hepsi bu."

Başımı tekrar yastığıma koyuyorum, iyi olduğu için rahatlıyorum.

"Zorunda değilsin ama istersen burada uyuyabilirsin," diye tatlı bir teklifte bulundu ve kısık bir sesle devam etti. "Aşağıda olduğun için kendimi kötü hissediyorum."

Daha önce hiç bir kızla aynı yatakta uyumamıştım. Bütün gece dönüp dururken başka birinin huzursuzluğuma tanık olmasını hiç istemedim. Yanında uyuyacak kadar savunmasız birine hiç güvenmemiştim. Ne yapmam gerektiğini düşünürken, zihnim tam olarak karar veremedi bedenim kendini yerden çekmeye başlıyor.

"Emin misin?" Titrek bir sesle soruyorum, yarım yamalak doğruluyorum. "Evet."

Yerden kalkıp yastığımı alıyorum, yatağın diğer tarafına doğru usulca yürüyorum, olabildiğince sessiz olmaya çalışıyorum ve Logan'ın çabucak uykuya dalmasını umuyorum. Yorganı hafifçe geriye çekerken, aklıma şu geliyor

İkimiz de fazla bir şey giymiyoruz. Ona dokunmamaya dikkat ederek yatağa doğru kayıyorum. Her ne kadar vücudunun sıcaklığını bedenimde hissetmek istesem de, benim yanımda kendini güvende ve rahat hissetmesini tercih ederim.

Başım yastığımda, gözlerim tavana bakacak şekilde sırtüstü yatıyorum, kollarım yanlarımda. Logan yan yatmış, sırtı bana dönük ve bacaklarını göğsüne doğru çekmiş bir şekilde uyuyor, kendini olabildiğince küçültüyor ve umarım bunun nedeni benim yanında olmamın ona garip gelmesi değildir.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi Logan da arkasını dönüp sırt üstü yatıyor. Bacaklarını aşağıya doğru uzatıyor ve sol kolunu karnının üzerine koyuyor, bana en yakın olan kolu ise yatağın üzerinde, onun yanında düz bir şekilde duruyor. Hissettiği rahatlığı hissederek kendi kendime gülümsüyorum.

Bana bu kadar yakın olduğunu bilmek aklımı başımdan alıyor. Yaklaşık on dakika sonra, tekrar uykuya daldığını gösteren, nefes alışının sabit ritmini duyuyorum. Bu sesle dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Bir başkasının kendini rahat hissetmesini hiçbir zaman bu kadar önemsememiştim ama daha birkaç saat önce tanıştığım bu kızın da benimle aynı şekilde hissetmesinden başka bir şey istemiyorum. Marc'ın onun zaten hayatta çok şeyle uğraştığına dair söylediklerini düşünüyorum ve onun önemsendiğini hissetmesini istiyorum. Korunduğunu hissetmesini istiyorum.

Marc'ın ondan uzak durma isteğini hatırlayarak mesafemi koruyorum, vücudumun kendini onunkine doğru çektiğini hissetmeme rağmen. Yatağın kendi tarafımda kalıyorum, yine de elinin benimkinden sadece birkaç santim uzakta olduğunu hissedebiliyorum. Sadece onu ve bana getirdiği sakinliği hissetmek istiyorum. Nefesimi tutarak elimi onunkine doğru yaklaştırmaya başlıyorum, onu uyandırmamak için yavaşça hareket ediyorum. Ellerimiz temas ettiğinde, serçe parmağım onunkini zar zor sıyırdığında, bir iç çekiyorum, gözlerimi kapatıyorum ve anında rahatlamış ve memnun hissediyorum. O kadar ki hemen uykuya dalıyorum.

Sadece birkaç saat sonra alarmla uyandığımda, yatağın onun tarafına ve odama bakıyorum ama onu hiçbir yerde bulamıyorum. Gömleğim katlanmış ve onun kullandığı yastığın üzerine konulmuştu ve ikisi de vanilya gibi kokuyordu. Ne zaman gittiğini bilmiyorum ama haftalardır uyuduğum en iyi gece uykusu olduğunu biliyorum.

Bölüm 16

Logan

Ertesi sabah Marc'tan gelen bir mesajla uyanıyorum, ortadan kaybolduğum için özür diliyor ve nerede olduğumu soruyor. Hala partinin yapıldığı evde olduğumu söylemek için ona geri mesaj attığımda saat yediye çeyrek var. Beni almayı teklif ediyor, ben de sessizce Eli'nin gömleğini çıkarıp kendi kıyafetlerimi giyiyorum ve Marc'ın beni kardeşinin yatağında bulmayacağından emin olarak hızla aşağıya iniyorum. Marc'ın geceyi Eli ile geçirdiğimi öğrendiğinde ne hissedeceğini bilmiyorum, bir şey olmuş gibi değil, ama arkadaşlığımıza bu karmaşayı eklemeye değmez.

Saat tam yedide Marc'ın arabasına bindiğimde, üzerinde hâlâ bir önceki geceden kalma kıyafetlerin olduğunu fark ediyorum.

"Eee," diye ona takılmaya başladım. "Dün gece nereye gittin?" Cevabı zaten bildiğim halde soruyorum.

"Evet, aptalın teki olduğumu biliyorum. Ama şu anda bunu duyamayacak kadar akşamdan kalmayım."

"Tamam, tamam. Çok fazla konuşmayacağım ama sana Lauren'ın sana davrandığından daha iyi davranılmasını hak ettiğini hatırlatacağım." Bana yan gözle bakarken ellerimi teslimiyetle havaya kaldırdım. "Tamam, hepsi bu kadar. Söz veriyorum."

Kıkırdıyor. "Her neyse, dün gece seni ektiğim için özür dilerim. Seni eve dönecek bir yol olmadan yalnız bırakmamalıydım."

Başımı sallayarak yorumunu geçiştiriyorum. Kendini kötü hissetmesini istemiyorum ve dürüst olmak gerekirse, nerede uyuduğumu düşündüğümde, dün gece eve gelememeyi umursamadım.

"O iğrenç koltuklardan birinde mi yatmak zorunda kaldın?" diye soruyor gülerek.

Garip bir şekilde kıkırdıyorum, ona gerçeği söyleyip söylememem gerektiğinden emin değilim. Gerçekte olduğundan daha kötü görünecek. Bunun yerine, bana sorduğu soruyu yanıtlamaya ve ayrıntıya girmemeye karar veriyorum. "Asla olmaz. O şeyler iğrenç."

Neyse ki gecem hakkında daha fazla soru soramayacak kadar akşamdan kalma görünüyor. Yurda dönüş hızlı oluyor ve yolculuğun büyük bölümünde ikimiz de sessiz kalıyoruz.

Odama döndüğümde pijamalarımı giyip yatağıma giriyorum ve birkaç saatlik uykudan daha fazlasına ihtiyacım olduğunu hissediyorum. Daha önce

Uykuya daldığımda aklım Eli'ye gidiyor ve antrenman için zamanında uyanıp uyanmadığını merak ediyorum. Neredeyse hiç uyumamıştı. Umarım durumu iyidir. Başımı sallıyorum, tanımadığım bir çocuk için endişelendiğim için kendime kızıyorum. Kendime, okula ve pazartesi den önce uyumam gereken uykuya odaklanmam gerekiyor. Beynimi kapatıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Hafta sonunun geri kalanı hızla geçiyor. Ali, Cam'le olan ilişkisi hakkında muğlak konuşuyor ama bana bunun tek seferlik bir şey olduğunu ve gelecek hafta sonu yeni biriyle olacağını garanti ediyor. O gece başıma heyecan verici bir şey gelip gelmediğini soruyor, ben de hayır diyorum. O ve Marc ne zaman ikisi de aynı anda odama gelseler birbirlerine karşı garip davranıyorlar. Marc ve ben ders programlarımızı gözden geçiriyoruz, sırf eğlence olsun diye eklediğim yaratıcı yazarlık seçmeli dersi dışında birbirimizinkiyle mükemmel bir şekilde örtüşüyor. Marc beni Eli'nin evine takılmaya davet ediyor ama mesafemi korumanın daha güvenli olduğunu bildiğim için reddediyorum. Marc'ın kardeşi hakkında düşünme şeklini onaylayacağını sanmıyorum.

Ne olduğunu anlamadan Pazartesi öğleden sonra oldu ve derslerimin ilk gününü neredeyse bitirdim. Geriye bir tek bütün gün dört gözle beklediğim yaratıcı yazarlık seçmeli dersim kalmıştı. İçeri girdiğimde hala çoğunlukla boş olan büyük bir konferans salonu buluyorum. Buradaki insanlar arasında diğer sınıflarımdan kimseyi tanımıyorum, bu da beni şaşırtmıyor. Pek çok yüksek lisans öğrencisi sırf eğlence olsun diye bir lisans dersine girmeyi tercih etmez.

Ön tarafa doğru ilerliyorum ve üçüncü sıraya oturuyorum. Burada olduğum için heyecanlıyım ama en öne oturup bir soruya cevap vermem için çağırılma riskini alacak kadar değil. Yaklaşık on beş dakika sonra, bir profesör artık çoğunlukla dolu olan konferans salonuna giriyor. Otuzlu yaşlarının ortalarında görünüyor ve rahat bir tişört ve kot pantolon giymiş. Sırt çantasını masanın üzerine koyuyor ve spor ayakkabısını yeniden bağlamak için eğiliyor. Sadece tavırlarından bile bu dersin rahat geçeceğini anlayabiliyorum ki bu da benim sıkı yüksek lisans programımdan hoş bir değişiklik.

"Pekâlâ millet," diye gürlüyor sınıfın önünden. "Henüz oturmadıysanız oturun. Benim adım Profesör Kenneth Brown, ama Tanrı aşkına bana Kenny deyin." Öğrenci grubundan bir kahkaha patlar.

"Bu sizin seçmeli yaratıcı yazarlık dersiniz. Sanırım buradaysanız, çömlek yapma derslerine ya da bütün gün fotoğraf çekebileceğiniz derslere giremediğiniz içindir." Kalabalıktan küçük bir kıkırdama daha aldı. "Yaratıcı ödevlere geleneksel bir şekilde not verilmesine inanmıyorum.

ölçek. Çalışmanızı zamanında, doğru konuda ve dilbilgisi açısından okunaklı bir şekilde teslim ederseniz geçersiniz. Teslim etmezseniz, kalırsınız. Oldukça basit."

İlk sıradaki öğrencilere doğru yürür ve içlerinden birine bir kâğıt uzatır. "Bugünlük bu kadar, ama gitmeden önce kayıt sayfasındaki adınızın yanına imza attığınızdan emin olun. Alfabetik sıraya göre olduğu için isminizi bulmak kolay olacaktır. Çıkarken bir ders programı alın ve gelecek Pazartesi görüşmek üzere." Masasına geri döner ve bir yığın ders programını masanın üzerine yerleştirir. Kenny sandalyesine geri yaslanıp ayaklarını masaya vurarak sınıfın imza atıp çıkmasını bekler.

Lisans derslerimle ilgili şunu hatırlıyorum. Genellikle ilk gün çabucak dağılırdık. Şimdiye kadar, yüksek lisans dersleri hemen başlıyordu, bu yüzden uzun bir günün ardından erken tahliye için minnettarım.

Ön tarafa yakın oturmanın avantajları var, çünkü rulo sayfası bana oldukça hızlı bir şekilde ulaşıyor. Leo'yu bulana kadar isimleri tarıyorum. İmzalamak için kalemi elime alıyorum ama daha imzalamadan gözlerim benimkinin hemen altındaki isme takılıyor.

Maddison.

Bölüm 17

Eli

Günün son dersi olan yaratıcı yazarlık dersine doğru ilerliyorum. Bir sonraki dönem mezun olabilmek için bu dönem bir seçmeli ders almam gerekiyordu ve çalışma programıma uyan tek ders buydu. Korkuyorum.

Dersin başlamasına sadece iki dakika kala içeri girdiğimde, çoğunlukla dolu olan amfinin arka tarafında boş bir sandalye görüyorum ve oturuyorum. Profesör içeri giriyor ve benden yaklaşık on yaş büyük görünüyor. Dersin nasıl işleyeceğini anlatıyor ve neyse ki geçmesi oldukça kolay görünüyor. Yaratıcı biri değilim ve yazmak benim uzmanlık alanım değil, bu yüzden bu dersi geçmek ne kadar kolay olursa o kadar iyi.

Neyse ki bu haftaki ders sadece beş dakika sürüyor. Buradan çıkabilmek için sadece kayıt kağıdının arka sıraya gelmesini beklemem gerekiyor. En azından şimdi antrenmandan önce öldürecek bir saatim var. Bu sadece bir ağırlık kaldırma seansı ama yine de önemli. Sezon başlamadan önce yapabildiğim kadar kas yapmam gerekiyor ve bütün yaz bunun için çalıştım.

Sandalyemde geriye doğru çöktüğümde, gözlerim sınıfın ön tarafındaki koyu kıvıll saçlı bir kıza takılana kadar odada dolaşıyor. Onu hemen tanıyarak ayağa kalkıyorum. Kayıt defterini imzalıyor ve sonra yeşil gözleri benimkilerle kilitlenene kadar odaya bakmaya başlıyor, dudaklarında tatlı bir gülümseme. Bana küçük bir el sallıyor, ben de aynısını yapıyorum. Kâğıtta adımlı görmüş olmalı çünkü beni aradığını anlayabiliyordum. Birdenbire bu ders çok daha ilginç bir hal aldı.

Logan ayağa kalkıyor ve profesörün masasından bir ders programı aldıktan sonra çıkışa doğru yöneliyor. Hâlâ burada oturmuş o lanet olası kayıt kağıdının bana geri gelmesini bekliyorum ve üniversite kariyerimde ilk kez, keşke ön tarafa otursaydım da buradan çok daha erken çıkabilseydim diyorum.

Neredeyse çıkışa varmıştı. Ayağa kalkıp onu takip etmeye karar verdiğimde nefesimin altında sessiz bir "siktir et" diyorum. Ayrılmadan önce, kayıt formunun bulunduğu dördüncü sıradaki koltukların yanında duruyorum ve birinci sınıf olduğunu tahmin ettiğim çok küçük görünen bir çocuktan formu kapıyorum. İsmimin yanına paraf atmam için kalemini uzatırken korkmuş görünüyor.

Profesör Brown'ın kıkırdayarak bana başını salladığı masanın yanından geçerken ona omuz silkip sinsice gülümseyerek masasından bir ders programı alıyorum. Kapıdan aceleyle çıkıyorum ve Logan'ı on metre ötede, caddenin karşısına geçmek üzereyken görüyorum.

"Logan!" Onu durdurmak için bağıryorum. Tanrım, sesim çaresiz gibi mi çıkıyor ne?

Arkasını dönüyor ve ben olduğumu fark edince gülümsüyor. "Selam. Ne haber?"

Nefes nefese kaldım, onu kovaladığım için değil, şu anda nasıl görüldüğünden dolayı. Omuzlarından sarkan koyu yeşil bir kazak giyiyor ve yeşil, kıvılcı saçlarının daha da canlı görünmesine neden oluyor. Kot pantolonu ve ayakkabıları geçen gece benim evimde giydiklerine benziyor ve saçları yüzünü mükemmel bir şekilde gösteren yüksek bir at kuyruğu şeklinde, ancak birkaç parça gözlerinin etrafına dökülmüş.

"Yani, yaratıcı yazarlık..." Beynimin cümle kurmanın bir yolunu bulacağına güvenerek başlıyorum. "Mecbur değilsen neden lisans dersi alıyorsun?"

Omuz silkiyor. "Eğlenceli bir şey olur diye düşündüm. Şimdiye kadar, yüksek lisans derslerimden biraz daha sıradan görünüyor." Nefesinin altında gülüyor ve ben de aynısını yapıyorum, çoğunlukla sinirden.

Başka ne söyleyeceğimi bilemeden onun önünde beceriksizce duruyorum. Daha önce bir kızın yanında hiç bu kadar kelimelerimi kaybetmemiştim ve neden beynimin tükürecek bir şey bulamadığını anlamıyorum. Neyse ki ben konuşmaya fırsat bulamadan o konuşuyor.

"Geçen gece sizde kalmama izin verdiğiniz için tekrar teşekkürler." "Elbette, ne zaman istersen."

"Bunu tekrar yapmak zorunda kalmayı planlamıyorum," diyor göğsüm sıkışırken. "Yani, partilerden pek hoşlanmıyorum ve o partiye Marc gitmem için yalvardığı için gittim. Ama bunun düzenli bir şey haline geleceğini sanmıyorum," diye ekliyor, darbesini yumuşatmaya çalışıyor ama başarılı olamıyor.

Hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak, "Sana göre olmasalar da istediğin zaman gelebilirsin," diyorum.

Gülümsüyor, başını sallıyor ve etrafına bakınıyor. "Aslında şimdi Marc'la buluşmaya gidiyorum. İzlemek için sabırsızlandığımız bir maç başlamak üzere. Gelmek ister misin?"

"Onunla nerede buluşacaksınız?"

"Kampüsün diğer tarafında bir bar." "Double G mi?" Cevabı zaten bildiğim için soruyorum.

"Evet, işte o."

Saatime baktığımda kampüsü geçip antrenmana yetişmek için yeterli zamanım olmadığını fark ediyorum ama bu kızla daha fazla vakit geçirmek için antrenmanı atlamayı düşünüyorum.

Daha önce hiçbir antrenmanı ekmemiştim, özellikle de sezonun başlangıcına bu kadar yakınken, hele de bir kızla takılmak için. Kafamı toparlamam gerekiyor ve Logan'ın etrafında olmak bunu yapmamı zorlaştırıyor.

"Üzgünüm, eğitimim var," diyorum ona, kararımdan emin bir şekilde.

"Tamam. Bir dahaki sefere belki?" diye soruyor sesinde bir hayal kırıklığı ile. Kararımı yeniden düşünmeme yetecek kadar.

"Evet, belki."

"Seni gördüğüme sevindim Eli." Hayal kırıklığı değişiyor, ters yöne doğru yürürken güzel yüzünü bir gülümseme kaplıyor.

Adımı söylemesine bayılıyorum. Her seferinde kulağa daha hoş geliyor. "Evet. Sen de Logan," diye ekliyorum ama beni duyamayacak kadar uzakta.

Bölüm 18

Logan

Kampüsteki ana bar olan Gopher's Grove'a doğru ilerlemeye başlıyorum ama buradaki öğrencilerin buraya Double G demeyi sevdiklerini öğrendim. Kampüs haritasında gördüğüm rotayı hatırlayarak kendimden emin bir şekilde yürüyorum. Bu hafta sonu yeni evimi daha iyi tanımak için haritaya bakarak zaman geçirdim. Ayrıca orada tekrar sıkışıp kalma ihtimalime karşı hokey evinden yurda en hızlı nasıl dönebileceğimi de bulmaya çalıştım.

Double G bir Pazartesi akşamı için oldukça kalabalık. Derslerin ilk günü olduğu için insanların ders çalışıyor olacağını düşünmüştüm ama bunun yerine herkes bira içmeye gitmişti. Kalabalığın arasından sol arka köşede iki kişilik bir masada oturan Marc'ı fark ediyorum.

Beni selamlamak için ayağa kalktı. "Hey!" diyor bana sarılırken.

"Hey! Maçın ne kadarını kaçırdım?" En yakın televizyona bakarak soruyorum.

"Hâlâ ilk çeyrekte. Henüz çok heyecan verici bir şey yok."

"Mükemmel." Sırt çantamı sandalyemin arkasına doğru salladım ve ikimiz de yerimize oturduk.

"Yaratıcı yazarlık nasıldı?" Marc gözlerini oyundan ayırmadan soruyor.

"Kısa."

"Yüksek lisans programına eklediğin için hala mutlu musun?"

"Evet, sanırım öyle. Haftada sadece bir gün ve profesör de rahat görünüyor. Ayrıca, bunun benim için iyi bir yaratıcı çıkış noktası olacağını düşünüyorum."

Başını onaylarcasına sallıyor ama gözlerini televizyondan ayırmıyor.

"Aslında," diye devam ediyorum, "kardeşin benim sınıfımda."

Sözlerim bakışlarını televizyondan ayırıp bana bakmasına neden oldu. Bakışları genişledi, ağzı şoktan hafifçe aralandı. "EJ MI? EJ senin yaratıcı yazarlık sınıfında mı?" İnanamayarak gülmeye başladı.

"Evet, ben de şaşırdım."

"Mezun olmak için seçmeli bir derse ihtiyacı vardı ve muhtemelen programına uyan tek ders buydu. Çünkü, size söyleyeyim, yaratıcı yazarlık EJ'nin alacağı türden bir ders *değil*."

Onunla birlikte gülüyorum ama kendimi konuşmaya dahil etmekten alıkoyuyorum, en iyi arkadaşıma kendimi ifşa etmekten kaçınmak istiyorum.

kardeşini merak etmekten daha fazlasıydı.

Ben konuyu değiştirmeye fırsat bulamadan Marc, "Onunla konuştun mu?" diye sordu.

"Evet, aslında yaptım." Hızlıca Marc'a bakıyorum, tepkisini ölçmeye çalışıyorum ama başarılı olamıyorum. "Onu da davet ettim ama antrenmanı falan olduğunu söyledi." Menüye bakarken ifadelerimi olabildiğince sıradan tutuyorum.

"Hemen hemen her zaman bir tür antrenmanı ya da çalışması vardır. Ve sırf bizimle takılmak için bunu asla atlamaz." Menüye bakmaya devam ediyor ve neyse ki bu itirafımdan çok rahatsız olmuş ya da endişelenmiş görünmüyor.

Bu sözler karşısında biraz içim burkuldu ama şaşırmadım. Eli hokey kariyerine son derece odaklanmış görünüyor ve herhangi bir şeyin bunu bozmasına izin vereceğini sanmıyorum. İsteyeceğimden değil.

Konuyu nasıl değiştireceğimi hızlıca düşünüyorum. Marc'ın sadece kardeşinden bahsetmek istediğimi düşünmesini istemiyorum ama o yine de devam ediyor.

"Aynı sınıfta olmanıza sevindim. Onu tanıdığınızda seveceğinizi düşünüyorum." Duraksıyor. "Eğer onu tanımanıza *izin verirse*. Kırılması zor biri olabilir, ama sert dış görünüşünün sizi uzaklaştırmasına izin vermeyin, özünde iyi bir adamdır."

Marc'ın cevabı beni rahatlattı. Kardeşiyle vakit geçirmek için onun iznine ihtiyacım olmadığını biliyorum ama yine de minnettarım. Yine de ona Eli hakkındaki tanımlamasının kafamı çok karıştırdığını söylemek istiyorum. Kardeşi bana karşı tatlı olmaktan başka bir şey yapmadı ve bir kez bile "sert bir dış görünüş" ya da "kırılması zor biri" olduğunu görmedim. Buna dair herhangi bir işaret gördüğüm tek an Patrick'i yakaladığı andı, ama o da sadece beni korumak içindi.

Tam cevap verecekken, garson elinde bir bira ve buzlu çay ile masamıza yaklaşıyor. Eli hakkındaki sorularımı kendime saklamaya karar veriyorum ve ben bunu yapmak zorunda kalmadan sohbetin kesilmiş olmasına şükrediyorum.

Marc, "İçki içmediğini düşündüm ve sana buzlu çay söyledim," diye açıklıyor.

Servis görevlisi içecekleri masaya koyar. "Doğru tahmin ettiniz." En iyi arkadaşşıma gülümsüyorum.

Marc ve ben paylaşmak için bir kova kanat sipariş ettik ve sonraki birkaç saati maçı izleyerek ve birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkararak geçirdik. Takılabilirdim.

ve tartışacak konularımız asla tükenmezdi. Sadece bu gecenin geri kalanında bu konuların hiçbirinin Eli'yi içermemesini sağlıyorum.

Bölüm 19

Eli

Salı günü de Pazartesi gibi başladı. Dersler başlamadan önce pistte bir saat kayabilmek için erkenden uyandım. Bakım görevlisi Tony, akşam antrenmanı için Zamboni'yi buz üzerinde çalıştırmadan önce sabahları gelip kayabilmem için bana yedek bir anahtar verdi. Antrenmanımı yaptıktan sonra, profesörlerimden hiçbirine dikkat etmeden derslerime devam ettim. En çok korktuğum ders şimdi dört gözle beklediğim tek ders oldu ama tabii o da haftada bir gün ve şimdi yaratıcı yazarlık için Pazartesi gününe kadar beklemem gerekiyor.

Günün son dersinden çıkarken Marc'ı kapının hemen dışındaki bir direğe yaslanırken görüyorum. Bu garip; şu anda kendi dersi olduğuna eminim. Yüzündeki ifadeyi fark edince endişeye kapılıyorum. Her şey yolunda mı? Ailemiz iyi mi? Logan iyi mi? İçimden bu son soruyu sorarak kendimi şaşırtıyorum.

Yüzümde bir şaşkınlıkla ona doğru yürüyorum. "Hey," diyor ciddiyetle.

"Tamam, kim öldü?" Ortamı yumuşatmaya çalışarak alaycı bir tavırla soruyorum.

Cevap vermiyor. Sadece yere doğru bakıyor. Hay sikeyim.

Birisi öldü.

"Marc, neler oluyor?" Kalbim hızla çarpmaya başladı. Şu anda ciddi bir sorun var. Bunu aramızdaki havada hissedebiliyorum.

"Baban arıyor. O... şey, hastanede."

"Babam mı?" Midem bulanıyor ve dizlerimin bağı çözülüyor.

"Lanet olsun. Yani... Yani, Jamie. Senin baban değil. *Bizim babamız* değil."

Öz babamın adını yıllardır duymamıştım. Derin bir rahatlama nefesi alarak, bunun ne anlama geldiğini ve bu konuda ne hissettiğimi anlamaya çalışıyorum. Nasıl hissetmem gerekiyor?

"Onun nesi var? İyileşecek mi?" Kardeşime sordum.

Yere doğru bakar. Marc kötü haber vermekte hiç iyi olmamıştır. Böyle korkunç sözler söylemek zorunda kalmayacak kadar iyi biridir.

"Hayır, EJ. İyi olacağını sanmıyorum." Gözlerinde acıma duygusuyla bana bakıyor. "Karaciğeri iflas ediyor ve görünüşe bakılırsa sadece birkaç günü kaldı."

Kardeşimin baktığı yere bakıyorum çünkü gözlerinin içine bakamıyorum. "Nereden biliyorsun?"

"Baba." Duraksıyor. "Seni arıyordu ama sanırım ders sırasında telefonun sessizdeydi. Bana ulaştı ve gelip seni bulmamı istedi. Onu aramanı istiyor."

Marc babama hep "baba" derdi. Kendi babası hiç ortalıkta yoktu çünkü Marc daha doğmadan onu terk etmişti. Anne ve babamız evlendiğinde biz sadece üç yaşındaydık ve benim babam onun tanıdığı tek babaydı. Öte yandan ben Marc'ın annesine her zaman Mary diye hitap ettim. Artık yanımda olmaması annemin suçu değil, bu yüzden "Anne" unvanını ona saklıyorum.

Öz babama gelince, o bir pislik ve hiçbir zaman "baba" olarak anılmayı hak etmedi. Annem ölür ölmez beni terk etti. Ben daha altı haftalıkken, içki içmenin onun için benden daha önemli olduğuna karar verdi ve ölen karısının kardeşinden beni evlat edinmesini istedi. Yirmi iki yıl geçti ve hiçbir şey değişmedi.

Bu bilgiyi nasıl değerlendireceğimi ya da bu konuda nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyorum. O adamdan hep nefret ettim. Hatırlayacak kadar ayık olduğunda doğum günümde bana bir kart gönderirdi, ama bunun dışında onu hayatımda sadece birkaç kez gördüm. Hiç tanımadığınız birinin ölümüne ne kadar üzülebilirsiniz ki? Onun hakkında bildiğim şeylerden nefret ettiğimden bahsetmiyorum bile.

Çantamdan telefonumu kapıyorum, babamdan gelen beş cevapsız arama var. Aramaya başlıyorum. Sesinin tonunu duyar duymaz evime dönmek için arabama doğru yöneliyorum. Bavulumu toplayıp Indiana'daki evime dönmemi isteyeceğini şimdiden söyleyebilirim, her ne kadar şu anda yapmak istediğim son şey bu olsa da.

Bölüm 20

Logan

Ekonomi dersimizin ön tarafına doğru üç koltuğu bir arada görüyorum. Üçünün ortasına oturup çantamı bir sandalyeye, ceketimi de Marc ve Ali'ye ayırmak için diğerine yerleştiriyorum. Marc babasından telefon gelince son dersimizden erken çıkmıştı ama okulun ilk haftasında başka bir dersi kaçıracaklarını sanmıyorum. Bu onun yapacağı bir şey değil.

Ders başlamak üzereyken Marc'ın bir sorunu olduğundan endişelenmeye başlıyorum. Etrafa bakıyorum ama onu hiçbir yerde bulamıyorum. Ali kapıdan koşarak giriyor ve ön tarafta beni görünce bana el sallıyor.

"Hey, kızım! Bana yer ayırdığın için teşekkürler," diyor ceketimi onun ayrılmış koltuğundan çekerken. "Marcus nerede?" Diğer tarafımdaki boş sandalyeyi işaret ediyor.

"Emin değilim. Bu kadar geç kalmak ona göre değil." Odaya tekrar göz gezdirdim.

Ders başlamadan önce telefonumu hızlıca çıkardığımda, Marc'tan beni bekleyen uzun bir mesaj buluyorum.

Selam. Uzun hikâye ama bugün derslere giremeyeceğim. Ailevi bir acil durum var. EJ'in öz babası bakımevinde. Sanırım EJ'in veda edebilmesi için sabah erkenden Indiana'ya döneceğiz. Bu akşam dersleriniz bittiğinde ödevlerimizi bana getirmeniz mümkün mü? Sabah eve gitmeden önce kampüse on dakika uzaklıkta ailemizin evinde kalacağız. Gerçekten minnettar olurum. İlk haftamızın gerisinde kalmak istemiyorum ama bu bir öncelik.

Mesajını okuyunca gözlerim açıldı. Eli'nin öz babası mı? Evlatlık olduğunu bilmiyordum.

"Her şey yolunda mı?" Ali telefon ekranıma odaklandığımı fark edince yüzünde endişeli bir ifadeyle soruyor.

"Emin değilim." Başımı sallayıp telefonuma bakıyorum. "Eli'nin babasıyla ilgili bir şeyler var gibi görünüyor."

"Eli mi? Eli kim?"

Kafam karışmış bir halde ona bakıyorum. "Eli," diye tekrarlıyorum ama yanıt yok. "EJ?" Hâlâ bir şey yok.

"Maddison?" Üçüncü kez onun için noktaları birleştirmeye çalışıyorum.

"Oh! Marcus'un kardeşi."

Başımı sallıyorum ama adını bilmediğı için ona biraz kızıyorum. Yine de bu onun hatası değıl. İlk tanışmalarından beri onu benim gibi düşündüğünden şüpheliyim.

Profesör masasını kurmayı bitirirken Marc'a cevabımı hızlıca yazıyorum.

Elbette. Umarım her şey yolundadır. İkinizi de düşünüyorum. Lütfen mümkün olduğunda bana adresini gönder. Bu gece görüşürüz.

Marc'ın bana ailesinin kampüse yakın olan evinden bahsettiğini hatırlıyorum. Ailesi Eli'nin hokey sezonu boyunca hafta sonları gelip onun maçlarını izliyorlarmış. Sanırım Eli yalnız kalmak istiyor ve bu yüzden bu gece orada kalıyorlar.

Marc hemen adresi veriyor ve ardından "*Sen en iyisisin*" diyor. *Sana borçluyum.* Tabii ki borçlu değıl. Onun için her şeyi yaparım ve bu noktada, sanırım kardeşi için de her şeyi yaparım.

Ders başlıyor ama odaklanmakta zorlanıyorum. Aklım Eli'ye gidiyor, onun nasıl olduğunu merak ediyorum. Öz babasıyla iyi bir ilişkisi var mı? Şu anda üzgün mü? Otuz dakikalık ders boyunca profesörün söylediğı tek bir kelimeyi bile anlamadan oturuyorum. Aklım sadece Eli'da. Bu yıl kaçınmak istediğim şey tam olarak buydu. Bencil olmak ve başkaları için endişelenmemek istiyordum ama şu anda ne kendim ne de bu sınıf umurumda. Sadece Cuma gecesinden beri aklımdan çıkmayan kahverengi gözlü, uzun boylu çocuğı önemsiyorum.

Bölüm 21

Logan

Marc'ın ailesinin evine giden yol çok uzun değildir. Gerçi son birkaç dakika içinde hava ciddi bir şekilde kötüleşmeye başladı. Kaliforniya'da bu tür gök gürültülü fırtınalara alışık değilim ve bu tür fırtınalarda araba kullanmak korkutucu. Arabayı kenara çektiğimde yağmur daha da şiddetli yağmaya başladı. Sürücü tarafındaki kapıyı açıyorum ve rüzgâr o kadar güçlü ki kapıyı açıp neredeyse Marc'ın benimkinin yanına park etmiş arabasına çarpıyor. Yolcu koltuğundan ödevlerini alıp kuru kalmaları için kazağımın altına yerleştiriyorum ve hızla eve doğru koşuyorum. Tam ön kapıyı çalarken, gök gürültüsü gibi bir patlama oluyor ve gökyüzünde bir ışık patlaması yaşanıyor.

Kahretsin. Bu yakın hissettirdi.

Marc kapıyı açar ve yüzündeki gülümseme, dışarıdaki havanın durumunu görünce hızla şok olmuş bir ifadeye dönüşür.

"Aman Tanrım! Buraya gel." Beni içeri çağırıyor. "Bu ne zaman başladı?"

"Yolculuğumun son birkaç dakikasında." Islak ayakkabılarımı sildim.

Giriş paspası.

Ön kapıyı kapatmadan önce son bir kez hızlıca dışarıya bakıyor.

Eşofmanımın altından kâğıtları çıkarıp bir an önce Marc'a vermek ve yoluma devam etmek istiyorum.

"Al bakalım." Biraz ıslanmış olan ödevlerini ona uzattım. "Özür dilerim. Kuru tutmaya çalıştım."

"Bunun için endişelenme bile. Sadece onları buraya kadar getirdiğin için minnettarım," diyor onları girişteki masanın üzerine koyarken.

"Elbette." Bir an durup ailesinin evinin fuayesine bakıyorum. "Bu ev çok güzel."

"Evet, ailemin ziyarete geldiklerinde kalacak bir yerlerinin olması çok iyi oldu."

"Sen ya da kardeşin hiç burada yaşadınız mı?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, ikimiz de kampüste yaşamamanın üniversite deneyimini yaşamak istedik, ama ikimizden birinin bu gece olduğu gibi uzakta bir geceye ihtiyacı olduğunda buraya gelmek güzel." Eli'nin olduğunu tahmin ettiğim oturma odasına doğru başını sallıyor.

"O nasıl?" Kardeşini kastederek soruyorum.

Omuz silkiyor. "O iyi, sanırım. Dürüst olmak gerekirse, gerçekten bilmiyorum. Bu konuda pek bir şey söylemedi."

Yanıt olarak başımı sallıyorum ve ikimiz de ne söyleyeceğimizi bilemediğimiz için bir süre sessiz kalıyoruz.

"Tamam, ben gidiyorum." Ona sarılıp vedalaşmak için hamle yaptım ama beni durdurdu.

"Ne? Hayır. Hayatta olmaz. Şu anda araba kullanmana izin veremem." Kaşlarını çatı. "Gel takılalım, en azından fırtına geçene kadar."

Marc oturma odasına doğru yürümeye başlıyor, benim de onu takip etmemi bekliyor ama Eli'in şu anda beni görmesini istemiyorum. Burada olmamalıyım. Bu çok özel bir zaman, bilirim ve rastgele bir kızı kendi alanında istediğinden şüpheliyim.

Marc'ın dikkatini çekmeye çalışıyorum. "Bekle, Marc. Hayır, hayır, hayır," diyorum fısıltıyla, ama kısık sesim onun duyamayacağı kadar sessiz.

"Marcus!"

Yüzünde sorgulayan bir ifadeyle arkasını dönüyor. "Sorun nedir?"

"Ben sadece... Burada olmamam gerektiğini düşünüyorum. Kardeşinin şu anda etrafta dolaşan bir yabancıya ihtiyacı yok."

Bana gözlerini deviriyor ama hafifçe gülüyor. "Sen sadece bir yabancı değilsin. Hadi, fırtına geçene kadar takılın. Her şey yoluna girecek."

Ben isteksizce arkasından giderken o oturma odasına doğru ilerliyor.

Bölüm 22

Eli

Hokey evindeki herkesten uzaklaşmak için ailemin evine geldik. Bu gece kimseyi görmek istemiyordum ama Logan oturma odasına girer girmez fikrimi değiştirmiş gibi göründüm.

Her zamanki gibi harika görünüyor. Saçları dağınık bir şekilde tepesinde toplanmış ve canlı kızıl rengi dışarıdaki yağmurdan dolayı biraz daha koyulaşmış. Üzerinde iki beden büyük görünen düz gri bir sweatshirt ve bir çift dar siyah pantolon giyiyor. Genellikle kızların yoga yaparken giydiği türden. Onu ilk kez dar bir şey giyerken görüyorum ve bu pantolon onun sıkı bacaklarını mükemmel bir şekilde ortaya çıkarıyor, kışından bahsetmiyorum bile. Ne kadar boktan bir gün geçirmiş olursam olayım, onu gördüğüm için mutluyum.

"EJ, geçen geceki partiden Logan'ı hatırlıyor musun?" Marc, Logan'ın arkasından oturma odasına girerek sordu. Karşımdaki sandalyeye oturdu.

Hatırlıyor muyum? Onu düşünmeyi bırakmadım. "Evet.

Hey," dedim çabucak.

"Hey," diye sessizce karşılık veriyor.

"Oh, bekle. Sizin de bir dersiniz var. Unutmuşum."

Logan oturma odasının girişinde garip bir şekilde durmaya devam eder.

"Oturabilirsin." Marc oturduğum kanepenin diğer ucunu işaret ederken gülüyor. "İçecek bir şey ister misin?" Ayağa kalkıp mutfığa doğru ilerliyor.

Kanepeye oturmadan önce "Belki sadece su," diye uysalca cevap veriyor.

Aramızda bir metre var ama onun yanımda olması şimdiden daha iyi hissettiriyor.

Marc duyma mesafesinden çıktıktan sonra başımı hafifçe ona doğru çeviriyorum. "Merhaba," diyorum tekrar, bu sefer sesimde biraz daha sıcaklıkla.

"Merhaba." Omuzları gevşerken bana gülümsüyor. Sesi her zamankinden çok daha kısık. Benim yanımda temkinli olmaya çalıştığını söyleyebilirim. Marc odaya geri döndüğünde "Nasılsın?" diye soruyor.

Önüne bir şişe su koydu. Sonra bir tane de benim önüme, henüz içip içmeyeceğime karar vermediğim viski bardağımın yanına koyuyor. Eğer alkolü dikkat dağıtmak için kullanacak olsaydım, bu gece o gece olurdu.

"Ben iyiyim," diye tersliyorum. Logan'la konuşmak istiyorum ama Marc'ın onun yanında ne kadar rahat olduğumu fark etmesini istemiyorum.

Kısa cevabım yüzünden oda sessizliğe gömüldü. Marc yerine oturuyor, üçümüz de birbirimizle göz teması kurmaktan kaçınıyoruz. Gerginliğe en başta sebep olan ben olduğum için ortamı yumuşatmaya karar verdim.

"Bilmiyorum. Nasıl olduğumu bilmiyorum." Logan'a bakıyorum. "Nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyorum."

Anlam veremesem de beni anlamış gibi başını sallıyor.

Bakışlarım Marc'a kayıyor ama o hâlâ yere bakıyor, ne diyeceğini bilemiyor. Onu suçladığımdan değil; bu ikimizin de daha önce yaşamadığı bir olay. Logan'a döndüğümde, yeşil gözleri şefkat ve anlayışla dolu, bana odaklanmaya devam ederken tereddütsüz. Bu konuşmanın ağırlığından hiç etkilenmiş gibi görünmüyor.

"Ailem, öz babamla son kez vedalaşmak için Indiana'ya dönmemi istiyor." Hızlıca yere bakıyorum. "*Sence* ne yapmalıyım?" Başımı kaldırıncı gözlerim Logan'a kilitleniyor, böylece onun tavsiyesini istediğimi anlıyor.

Logan duraksıyor, onun fikrini almak istememe şaşırıyor. Marc'a döndüğünde ağzı hafifçe aralanıyor ve o da ona bu şekilde açılmama şaşırmış görünüyor. Kelimeleri kullanmadan hızlıca konuşurlarken ona anlamlı bir bakış atıyor.

Derin bir nefes alıyor ve dikkatini tekrar bana yöneltiyor. "Durumunuzu bilmiyorum ama ben olsaydım ve zamanda geriye gidip babama veda etme şansım olsaydı, bunu gözümü kırpmadan yapardım."

Şok içinde ağzım açık kaldı. Babası mı? Marc'a bakıyorum, dudaklarını bilmiş bir gülümseme kaplıyor. Sessizce ayağa kalkıp odadan çıkıyor ve onunla benim yalnız konuşmamıza izin veriyor. Onun geçmişi hakkında bunları biliyor olmalıydı. Bu yüzden mi gelmesini istemişti? Ödevlerini ona kolayca e-postayla gönderebilirdi.

Logan'a dönerek gözlerini benimkilerden kaçırıyor.

"Nasıl vefat etti?" Ona usulca sordum.

"Lise son sınıftayken kalp krizi geçirdi. Olay olduğunda dersteydim, bu yüzden ona veda etme şansım olmadı." Sonunda bana bakıyor, gücü gözlerinden okunuyor.

Birdenbire bu kızla aramda olduğundan daha derin bir bağ oluştuğunu hissettim. Onda var olduğunu bildiğim ama nedenini bilmediğim bir derinlik var. Marc'ın

Zor birkaç yıl geçirdiğinden birçok kez bahsetti, ancak nedense bu buzdağının sadece görünen kısmı gibi geliyor.

"Özür dilerim."

"Sorun yok. Ben iyiyim," diye geçiştiriyor.

Onun sertliğine kendi kendime gülüyorum. "Evet. Öyle olduğunu biliyorum."

Tekrar sormadan önce aramızda birkaç dakika sessizlik oldu, "Sence gitmeli miyim?"

Omuz silkiyor. "Emin değilim Eli. Ne yapacağımı biliyorum ama onunla olan geçmişini bilmiyorum."

Derin bir nefes daha alıyorum. "Bilmek istiyor musun?"

Bana bakıyor, ona bu bilgiyi verdiğim için şaşırmış. "Sadece paylaşmak istersen. İstemediğin bir şeyi bana söylemen için kendini baskı altında hissetmeni istemiyorum."

"Herhangi bir baskı hissetmiyorum," diye başımı sallayarak onu temin ediyorum, düşünceli yanıtı için minnettarım.

Bana en içten gülümsemesini atıyor. Sözlerimi dikkatle beklerken gamzeleri gün gibi açık.

"Öğrendiğiniz gibi, babam benim öz babam değil. Aslında annemin erkek kardeşi... Bu da onu teknik olarak amcam yapıyor ama o her zaman benim babam olacak. Annem beni doğururken ölmüş. Öz babam Jamie, annemle evliymiş ve yıllar boyunca duyduğum hikayelere göre oldukça iyi bir adammış. Ama annem öldükten ve benimle yalnız kaldıktan sonra, sanırım bununla başa çıkamamış. Bu yüzden içmeye başladı ve zamanla onu tüketti. Babam onu rehabilitasyona götürerek yardım etmeye çalıştı ama Jamie gitmek istemedi. Bunun yerine Jamie babamdan beni evlat edinmesini istedi çünkü artık bu sorumluluğu kaldıramıyordu."

Her yere kelime kustuktan sonra nefesimi tutmak için bir an duruyorum. Bu hikâyeyi daha önce hiç anlatmamıştım ama kelimeler dilimden dökülürken kendimi iyi hissettim. Logan'a bakıyorum, ağzı açık ve gözleri kocaman. Yargılamak ya da acımak için değil. Sanırım ona anlattığım her şeyi sindirmeye çalışıyor.

Heyecanla cevabını bekliyorum, ama kelimeler duymak yerine kollarının boynuma dolandığını hissediyorum. Bana sarılmasını beklemiyordum ama yanağını yanağıma bastırmasının sıcaklığı, ona hikayemi anlatma konusundaki sinirlerimi anında yatıştırdı. Kollarımı sırtına dolayarak gözlerimi kapatıyorum. Teni vanilya gibi kokuyor ve vücudu benimkine mükemmel bir şekilde uyuyor.

"Bunları bana anlatmak zorunda değildin," diye fısıldıyor kulağıma, biz kucaklaşmaya devam ederken.

Dudakları boynumun derisine karşı bir gülümseme oluştururken, "İstedim," diye onu temin ediyorum.

Geri çekiliyor ama gözlerini benden ayırmıyor. Logan daha önce aramızda boş olan yere bacak bacak üstüne atmış bir şekilde oturuyor. Kolunu gelişigüzel bacağının üzerine atıyor ama eli kalçamda duruyor. Şimdi benim yanımda daha önce olduğundan daha rahat görünüyor.

"Bence Indiana'ya gitmelisin," diyor bana güvenle. "Gerçekten mi? Sana söylediğim onca şeyden sonra bile mi?"

"Özellikle de bundan sonra. Ama Jamie için gitmen gerektiğini düşünmüyorum. Bence kendin için gitmelisin."

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum.

"Bu, ona olan öfkenizin bir kısmından kurtulmak için iyi bir fırsat olabilir. Beni yanlış anlamayın, ona kızgın olmakta sonuna kadar haklısınız ama bu ona teşekkür etmek için tek şansınız olabilir."

Aramızda mesafe yaratmak için geri çekiliyorum, cevabı karşısında biraz şaşıyorum ve dürüst olmak gerekirse biraz da sinirleniyorum. Elinin bacağımdan kaydığını hissediyorum. Bir yanım onun dokunuşunu özliyor ama bir yanım da onun fikirlerinden dolayı hayal kırıklığına uğramış durumda. Az önce ona söylediklerimi dinledi mi ki?

Kaşlarımı çatarken yüzümde bir çatıklık oluşuyor. "Ona teşekkür mü edeceksin?" Sesim daha yüksek, şaşkınlık ve öfke dolu bir şekilde soruyorum.

Logan son derece sakın bir şekilde gözlerimin içine bakıyor. "Evet. Ona teşekkür et. Eğer Jamie berbat bir baba olacağını fark edip babandan sana bakmasını istemeseydi, bugünkünden çok daha farklı bir hayatın olurdu. Her ne kadar bencil biri gibi görünse de, özveriyle yaptığı tek şey buydu."

Yüz ifadem yumuşuyor ve sözlerini anladığımda omuzlarım gevşiyor. "Hiç bu şekilde düşünmemiştim," diyorum ona karşı duyduğum öfke dağılmaya başlarken. "Belki de haklısındır." Ona yaklaşıyorum, başlangıçta olduğum yere geri dönüyorum, ama o ellerini kucağında çapraz tutuyor.

Başını yana eğiyor ve gamzeli yanaklarını tamamen ortaya çıkaran bir sırıtışla bana bakıyor. "Genelde öyleyimdir," diye kıkırdayarak konuşmanın ciddi tonunu bozuyor.

Onunla birlikte ben de gülüyorum, ki bu öğleden sonra babamla yaptığım telefon görüşmesinden beri ilk kez gülüyorum. Bunu nasıl yaptı? Nasıl yaptı?

Duymak istediklerimi tamamen anlıyor, ama aynı zamanda beni alıştığımdan farklı düşünmeye zorluyor muydu? Daha önce hiç kimse benimle bu kadar içtenlikle konuşmamıştı. Söylediklerini sindirmek için biraz daha zaman ayırdıktan sonra, onun haklı *olduğunu anladım*. Birden, öz babama duyduğum öfkenin bir kısmı eriyip gitmeye başlıyor ve kendimi daha hafif hissediyorum. Logan'ın bakış açımı değiştirmeme yardımcı olacak bilgeliğe sahip olmasına neden olan her neyse, bunun için minnettarım. Onun için minnettarım.

Bölüm 23

Logan

Marc oturma odasına geri dönüyor, uykulu görünüyor ve pijamalarını giymiş. Saate bakmak için telefonuma bakıyorum ve saatin sabahın birini çoktan geçtiğini görüyorum. Bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim. Saati fark etmenin yanı sıra, eski sevgilim Zac'ten beni bekleyen bir mesaj var. Midem bulanıyor ama henüz okumamaya karar veriyorum. Şu an bunun zamanı değil. Eli'nın şu anda bana ihtiyacı olduğunu hissedebiliyorum ve uzun zamandır ilk kez başka biriyle ilgilenmekten mutluyum.

Marc uzun uzun esniyor. "Ben yatmaya gidiyorum. Logan, sen de burada yatmalısın. Geç oldu ve fırtına henüz dinmedi."

Pencereden karanlığa baktığımda haklı olduğunu görüyorum. Her şey daha da kötüye gidiyor.

"EJ, siz yatmaya gittiğinizde ona misafir odasını gösterir misin?"

"Evet, elbette."

Marc üst kata doğru çıkmaya başladı ama durdu ve yüzünü bize döndü. "Sana bir sorum var. Yarın Indiana'ya gidecek miyiz?" Kardeşini sorgularken tek kaşını kaldırıyor.

Eli cevap vermeden önce derin bir nefes alır. "Evet. Sanırım yapmalıyız."

Marc bana bakıyor ve minnettar bir gülümseme fırlatıyor. "Pekâlâ, sabah görüşürüz çocuklar."

Eli önündeki suyu kapıyor ve yanındaki kahverengi sıvıya henüz dokunmadığını fark ediyorum. Bir şeyler içmek konusunda fikrini mi değiştirdi yoksa orada durduğunu mu unuttu bilmiyorum. Her iki durumda da dokunmadan bırakıyor.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" diye soruyor, bana dönerek. "Lütfen az önce sana anlattıklarımı kimseye söyleme. Kimse benim hakkımda bunları bilmiyor."

Elimden geldiğince içtenlikle gözlerinin içine bakıyorum. "Senin sırlarını asla paylaşmam."

Dudakları minnettar bir gülümsemeye dönüşürken kahverengi gözleri yumuşuyor ve gözlerimi doğrudan onlara çekiyor. Tamamen pembe ve hafif dolgunlar. Başka bir an olsaydı ve ölen babası hakkında konuşmuyor olsaydık, onu öpmeye çalışabilirdim. Bu benim için ne kadar şok edici bir itiraf olsa da, çünkü hiçbir zaman açık sözlü biri olmadım, Eli'nin yanında olduğumda bir şeyler farklı. Onun yanındayken kendim olabileceğimi hissediyorum.

Sonraki bir saat boyunca daha neşeli konular hakkında sohbet etmeye devam ediyoruz. Eli bana İspanya'yı beğenip beğenmediğimi soruyor. Ona çok sevdiğimi ve bir gün daha fazla seyahat etmek istediğimi söylüyorum. O zamana kadar Kaliforniya'dan hiç ayrılmadığımı öğrenince çok şaşıyor. Çoğunlukla hokey için gittiği tüm yerleri ve ne kadar soğuk olursa olsun bu şehirlerden bazılarını nasıl seveceğimi paylaşıyor. Ona daha önce hiç karda bulunmadığımı söylüyorum ve bana bir şok yaşayacağımı hatırlatmadan önce gülüyor. Yakında anahtarlarımı almakla tehdit ederek beni kızdırmaya devam ediyor çünkü ilk kar yağdığında bir Kaliforniyalı'nın araba kullanacağına güvenmiyor.

İkimiz de uyumak için yatak odasına gitmedik. Bunun yerine, Eli'nin ayakları benim başıma, benim ayaklarım da onunkilere gelecek şekilde kıvrılıp uyuyoruz. Cüssesiyle kanepenin büyük bir kısmını kaplıyor ama ben onun bacakları ile kanepenin arkası arasında sıkışıp kalmayı sorun etmiyorum. Kolunu bütün gece bacaklarımın üzerinde tutuyor ve kaval kemiklerimi geçici bir yastık olarak kullanıyor. Bunun onun için çok rahat olduğunu düşünemiyorum.

Uyuma şeklimiz masumdu, bu yüzden Marc'ın bizi o şekilde bulsa rahatsız olacağından şüpheliyim. Ne olursa olsun, uyandığımda, o fırsat bulamadan oradan ayrıldım.

Bölüm 24

Logan

Çocuklar birkaç gündür Indiana'da. Marc'ın yanımda olmasını özledim ama bu bana Ali ile vakit geçirme şansı verdi. Onunla ilgili ilk izlenimim kendine çok güvenen vahşi bir çocuk olduğuydu ve haklı olduğumu kanıtladı. Onu tanıdığım kısa süre içinde kişiliğinin bu yönlerine hayranlık duymaya başladım. Sadece komşu olduğumuz bir hafta içinde beni kabuğumdan çıkarmaya başladı ve yeniden bir kız arkadaşına sahip olmaktan keyif aldım. Son kadın arkadaşlığım, erkek arkadaşımınla yattığını öğrendiğimde pek iyi bitmemişti ama Ali isteyebileceğim en sadık arkadaş gibi görünüyor.

Perşembe akşamı saat yediyi biraz geçiyordu ki Ali gece "çalışma" seansımız için kapımdan içeri daldı. İçeri girmeden önce kapıyı çalmıyor ama yanımda ne kadar rahat olduğunu takdir etmeyi öğrendim. Kitaplarını her zaman yanında getirir, ancak o buradayken henüz bir tanesini açıp çalışmadık.

"N'aber dostum?" İçeri giriyor ve kitaplarını masama yerleştiriyor. "Pek bir şey yok, Marc'ın bugünkü işlerini e-postayla göndermeyi bitiriyordum," diyorum.

yatağıma bağdaş kurup dizüstü bilgisayarımı kapattım. "O nasıl?"

"İyi, sanırım. Ailesiyle meşgul olduğu için pek konuşamadık. Sadece görevlerimizle ilgili soruları olduğunda bize ulaşıyor."

Dudaklarında bilmiş bir gülümseme dans ediyor. "Marcus hakkında konuşmuyorum. Kardeşinden bahsediyorum."

"Eli'nin nasıl olduğunu bilmiyorum. Onu gerçekten tanımıyorum," diyorum yanaklarım ısınmaya başlarken.

"Mmm-hmm, tamam," diyor küçümseyici bir tonla ve şeytani bir sırıtışla. "Ne?"

Ali derin bir nefes alır. "Logan, sen benim kızımsın, bu yüzden sana karşı dürüst olacağım. Maddison'dan hoşlandığımı biliyorum."

Gözlerim açılıyor ve dudaklarım aralanıyor. "Onu tanımıyorum bile," diye hatırlatarak fikrini değiştirmeye çalışıyorum.

Gülüyor. "Evet, biliyorsun. Partisinde mutfağa girdiğimde ona nasıl baktığını gördüm ve Marcus'un Maddison'ın babasıyla ilgili mesajına verdiği tepkiyi gördüm. Seni suçlamıyorum kızım. O uzun bir su içeceği. Lezzetli bir şekilde uzun bir su." Parmaklarını ve başparmağını birbirine sıkıştırıyor, öpüyor ve gerçek bir İtalyan gibi dramatik bir şekilde fırlatıp atıyor.

Onun hakkında yaptığı tanım tam yerinde. "Eli'dan hoşlanmadığına emin *misin*?"

Bana gözlerini deviriyor. "Çok seksi ama benim tipim değil ve konuyu değiştirme. Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

Yenilgiyle iç çektim. "Bilmiyorum. Yapmamam gerektiğini biliyorum. O Marc'ın kardeşi ve bana anlattığına göre Eli çok fazla yatıp kalkıyormuş ve ben böyle şeylerle ilgilenmiyorum." Bir an duraksıyorum. "Bu konuşmayı neden yaptığımızı bile bilmiyorum. Adam istediği kıza sahip olabilir," diye ekliyorum, konuyu bununla bitirmeyi umarak.

İşe yaramıyor. "Tamam, her şeyden önce, kendine bir bak." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Eğer onun ya da başka bir erkeğin tam olarak isteyeceği kişi olduğunu düşünmüyorsan yanılıyorsun. İkincisi, Marcus'un kardeşi olması kimin umurunda? Eğer Marcus senin gerçek arkadaşınsa, Maddison'a karşı bir şeyler hissetmeni umursayacağından şüpheliyim. Son olarak... tamam, evet, çok fazla yattığını duydum, ama belki de ihtiyacın olan şey budur? Belki de süper seksi bir adamla yatmak sana iyi gelecektir?"

Sorusunun son kısmına cevap vermek istemediğim için sessiz kalıyorum. "Ne? Bana onunla seks yapmak istemediğini mi söylüyorsun?"

Dilimi ısıtırıyorum ve ona boş boş bakıyorum. Kız kıza konuşmanın en nefret ettiğim yanı bu; her zaman özel hayatınıza burnunu sokuyorlar. Marc bana bunu asla sormazdı.

"Bekle. Logan..." Sesinde kafa karışıklığı var ve ben bu konuşmanın nereye gittiğini biliyorum. "Öyle misin? Sen hiç..."

Bir süre daha sessiz kalıyorum, sadece birkaç gündür tanıdığım bir kıza bu bilgiyi vermeye hazır olup olmadığımdan emin değilim. Öte yandan, eninde sonunda anlayacaktı, bu yüzden şimdi üstesinden gelsem iyi olacaktı.

"Hayır," diyorum ona, aramızdaki garip sessizliği bozarak.

"Yapmadım." Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırıyor. "Nedenini sorabilir miyim?"

Yatak başlığıma yaslanarak, bu rahatsız edici konuşma sırasında kendimi olabildiğince rahatlatmaya çalışıyorum. "İlk seferimin rastgele bir yabancıyla olmasını istemedim. Sevdiğim biriyle olmasını istedim. Zac

benim tek erkek arkadaşımdı ama onu sevdiğimi hiç sanmıyorum. Ayrıca

Bir şekilde ona güvenemeyeceğimi biliyordum, bu yüzden onunla hiç seks yapmadım." Sessiz kaldı, ben de ekledim: "Sonra arkadaşımla yattı, sanırım haklıymışım."

"Cidden, siktir et onu." Onaylamayarak başını sallıyor, sonra devam etmeden önce bir an duraksıyor. "Ama aslında beklemenin iyi bir şey olduğunu düşünüyorum. Daha önce hiç gerçek duygular beslediğim biriyle yatmamıştım ama eminim bu çok daha harika olurdu. Kimi seçersen seç, gerçekten şanslı bir adam olacak." Bana tatlı tatlı gülümsüyor.

Bakire olduğumu çok fazla kişi bilmiyor; bu, sohbet sırasında gündeme getirmeyi tercih ettiğim bir konu değil. Ama bu konudaki görüşlerimi Ali'nin şu anda anladığı gibi anlayan biriyle hiç karşılaşmamıştım. Hayat tercihlerimden dolayı yargılanmadığımı hissetmek ferahlatıcı ve onun arkadaşlığını daha da takdir etmemi sağlıyor.

Ona minnetle bakıyorum ve o da konuyu değiştirmek istediğimi anlamış görünüyor. "Peki, akşam yemeği için ne sipariş ediyoruz?" diye soruyor, bir yandan da telefonunu çıkarıp yakınlarda ne var ne yok bakıyor.

Tam o sırada telefonum çalıyor ve bir mesaj geliyor. Zac'in adı ekranımda beliriyor ve midemin bulanmasına neden oluyor. Son birkaç gündür bana birkaç kez mesaj attı ve adını her gördüğümde endişeden tüylerim diken diken oluyor.

"Marcus mu o?" Ali telefonundan başını kaldırmadan soruyor.

"Hayır, aslında Zac."

Gözleri ekrandan fırlıyor, yüzü şok ve inançsızlıkla sıvanıyor. "Affedersiniz, ne?" diye sorar. "Neden sana mesaj atıyor?"

"Bilmiyorum. Son zamanlarda bana biraz mesaj atıyor," diye utangaç bir şekilde cevap veriyorum. "Peki sen ona cevap veriyor musun?"

Yüzüne yansıyacak yargıyı görmekten korkarak gözlerimi ondan kaçırıyorum. "Bazen," diye yalan söylüyorum. Ona *her* seferinde cevap verdim.

"Logan!" diye azarlıyor. "Bunu neden yaptın? O bir bok parçası!"

"Biliyorum, biliyorum ama bilmiyorum. Bir geçmişimiz var ve sanırım Zac ile bu kolay."

"Evet, aldatılmak kolay!" diye bağırıyor, bu da beni güldürüyor.

"Ama cidden kızım, lütfen bir daha oraya gitme. Kendine duyduğun saygı, bir öğrenci birliğinin sana bu şekilde davranmasına izin vermekten daha fazla olmalı."

"Kardeşlik derneğinde olduğunu nereden biliyorsun?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Zac gibi bir isimle, sadece tahmin ettim."

Ali buradayken ona cevap vermemeye karar verdim. Zac'le tekrar birlikte

olmak istediğimden değil ama son zamanlarda biraz ev hasreti çekiyorum.
Ali'den değil.

Kaliforniya'yı özlemekten değil, evimi, ailemi özlemekten. Ve Zac annemi tanıyordu, bu yüzden onunla konuştuğumda bir çeşit rahatlık hissediyorum.

Gecenin geri kalanını pizza yiyerek, yeni bir Netflix filmi izleyerek ve erkekler hakkında konuşarak geçiriyoruz. Ali birkaç kez daha Eli'den bahsediyor ama ben konuyu değiştiriyorum. Artık ona karşı bir şeyler hissettiğimi bildiğine göre, bu konuda kendime daha fazla yalan söylememin bir anlamı yok.

Bölüm 25

Logan

Sanırım Cuma günleri haftanın yeni favori günü olacak. Bugün sadece bir dersim var ve saat on bire kadar başlamıyor, bu yüzden normalden daha geç uyudum. Kitaplarımı çantama koyup derse gitmeye hazırlanırken kapımın çalındığını duyuyorum, bu biraz garip çünkü Ali kapıyı çalmayı reddediyor ve Marc hala şehir dışında.

Sırtım kapıya dönükken çantamın fermuarını kapatırken omzumun üzerinden "İçeri gel," diye bağıriyorum.

"Merhaba," dediklerini duyuyorum.

Sesini hemen tanıdım.

Arkamı döndüğümde Eli'nin elleri cebinde kapımın önünde durduğunu görüyorum. Her zamanki gibi yakışıklı ve hatırladığımdan daha uzun görünüyor. Önünde 'U of M Hockey' yazan gri kapüşonlu bir sweatshirt giymiş, üzerine de jogger gibi ayak bileklerinin hemen üstüne kadar inen siyah bir eşofman altı geçirmiş. Ayrıca bir çift koşu ayakkabısı ve arkası dönük bir beyzbol şapkası var. Rahat, gündelik ve bir o kadar da seksi görünüyor.

Salyalarımın akmaması için ağzımı kapattıktan sonra cevap veriyorum. "Merhaba. Döndüğünüzü bilmiyordum."

"Evet, şehre yeni döndük. Marc'ı bırakıyordum" dedi ve dudaklarını hafifçe aralayarak beni yavaşça aşağı yukarı süzdü.

Sessizce başımı sallıyorum, bu çocuğun şu anda odamda duruyor olması karşısında söyleyecek söz bulamıyorum.

"O..." Boğazını temizliyor. "Bana odanın nerede olduğunu söyledi. Bu kadar yakın oturmanız çok güzel."

"Evet. Gerçekten çok uygun." Birden dilim damağım kurudu ve o kadar yüksek sesle yutkunuyorum ki, Eli'nin durduğu yerden bunu duyabileceğinden eminim. "Ali de hemen koridorun karşısında, şurada." Eli'nin benim alanımda olmasıyla ilgili uygunsuz düşüncelerimi geri itmeye çalışarak onun odasını gösteriyorum.

Başını sallıyor ama onun yakınlığını umursamıyor gibi görünüyor. "Böyle daldığım için özür dilerim," diyerek konuyu değiştiriyor. "Derse gitmen gerektiğini biliyorum ama... Geçen gece için teşekkür etmek istedim." Başparmağıyla alnını kaşıyor, bu onun fark ettiğim gergin bir tikedir.

"Teşekkür mü? Ne için?"

"Söylediğin şey için." Sözlerini toparlamak için duraklıyor. "Her şeye bakış açımı değiştirmeme gerçekten yardımcı oldu. Tutunduğum öfkenin bir kısmını bırakmama yardımcı oldu."

Kaçırdığı bakışlarına bakılırsa, Eli şu anda bu savunmasızlık içinde oturmaktan rahatsız.

Duygularını ölçmeye çalışarak ona bakıyorum. "O-" diye sormaya başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Evet. Jamie dün sabah vefat etti," diye sorulmamış soruma yumuşak bir şekilde cevap veriyor.

"Üzgünüm, Eli. İyi misin?"

Derin bir nefes alır. "Evet. Evet, sanırım öyleyim. Ona veda edebildim ve hatta beni evlatlık olarak babama verme kararı için ona minnettar olduğumu söyledim." Bir an duraksıyor. "Bu da Jamie ve benim konuşmalarımıza kulak misafiri olan babamın küçük bir bebek gibi ağlamasına neden oldu." Garip bir kıkırdama çıkarıyor ve sözleri beni gülümsetiyor.

"Her neyse, sadece uğrayıp geçen gece için teşekkür etmek istedim, o yüzden... teşekkürler." Bana utangaç bir sırıtış atıyor, kahverengi gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Tabii ki."

"Ayrıca, pek sana göre olmadığını biliyorum ama bu akşam evimde bir parti var ve gelebileceğini bilmeni istedim."

Bu gece yine onun evine gitmek her ne kadar cazip gelse de, sorumluluk sahibi olmalı ve evde kalıp ders çalışmalıyım. Cuma gecesi partiye gittiğim için uykuya yetişmeye çalıştığım bir hafta sonuna daha ihtiyacım yok.

"Teşekkürler, ama sanırım bu gece evde kalacağım. Biraz ders çalışmam lazım." Sanki hem onu hem de kendimi ikna etmeye çalışıyormuşum gibi hızla başımı sallıyorum.

Gözlerinde bir hayal kırıklığı parıltısı yayılır. "Tamam. Seni derse bırakayım." Elimdeki sırt çantasını işaret ediyor. "Görüşürüz, Logan." Odamdan çıkmadan önce bana yarım bir gülümseme sunuyor.

Sorumluluk sahibi olmaya çalıştığım için neredeyse kendime kızıyorum. Bugün sadece Cuma ve çalışmam gereken koca bir hafta sonu var.

"Hey!" Marc birkaç dakika sonra açık kapı aralığımdan kafasını uzatarak "Selam!" dedi. "Derse hazır mısın?"

"Evet, öyleyim." Çantamı alıp omzumun üzerinden sallıyorum. Kapımı arkamdan kilitleyerek iş dersimize doğru yürümeye başlıyoruz.

Marc'ın omzuna hafif bir şaplak atarak, "Burada olmanı özlemişim," diyorum.

"Evet, ben de burada olmayı özledim. Çok yorucu birkaç gün geçirdim."

"Her şey nasıl?" Ona gerçek bir merakla sordum. "Yani, biliyorum Eli'nin öz babası vefat etti, ama siz ikiniz nasılsınız?"

Eli'nin adı ağzımdan çıkarken Marc göz ucuyla bana bakıyor. Daha önce Marc'ın yanında Eli'ye hiç ismiyle hitap etmemiştim ve o da muhtemelen herkesin yaptığı gibi ona 'EJ' ya da 'Maddison' diyeceğimi sanıyordu. Umarım kardeşine kimsenin hitap etmediği bir isimle seslenmemi garip bulmaz.

"Sanırım EJ bu sabah odana uğradı?" Cevap olarak sessizce başımı sallıyorum.

"Evet, nerede olabileceğini soruyordu." Duraksıyor. "Ama soruna cevap vereyim. Ben iyiyim. Jamie'den hiç hoşlanmadım, özellikle de EJ ile olan ilişkisine yaklaşımdan. EJ'e gelince, şaşırtıcı derecede iyi gidiyor. Geçen gece ona söylediklerin gerçekten yankı bulmuşa benziyor. Jamie'ye karşı çok daha az kızgın görünüyordu ve sanırım ölmeden önce gerçek bir konuşma bile yaptılar."

Omzumu dürtüyor. "Teşekkür ederim. Ona söylediklerin için." "Sana bir soru sorabilir miyim?" En iyi arkadaşıma soruyorum.

"Tabii ki."

"Geçen gece ödevlerini getirmeme gerçekten ihtiyacın var mıydı? Çünkü haftanın geri kalanında yaptığım gibi onları sana kolayca e-postayla gönderebilirdim." Ona şüpheyle bakıyorum.

Onu suçüstü yakaladığımda gülüyor. "Her şeye rağmen seni gördüğüme sevindim ama açıkçası EJ'e nasıl yardım edeceğimi bilemedim. Ailenin durumunun farklı olduğunu biliyorum ama daha önce birini kaybetmekle hiç başa çıkmamıştım. Belki sen ona yardım edebilirsin diye düşündüm."

Verdiği tatlı cevap beni gülümsetiyor. O çok düşünceli bir insan ve kardeşini çok seviyor.

"Ona babandan bahsetmek için kendini baskı altında hissettiysen özür dilerim, niyetim bu değildi."

Başımı salladım. "Hiç de bile. Onun yanında olabildiğim için mutluyum. Ve senin."

Birkaç dakika daha sessizlik içinde yürüyüşümüze devam ediyoruz.

"Bu gece hokey evinde parti var. Var mısınız?" Marc konuyu değiştirerek bana soruyor.

"Hiç sanmıyorum. Evde kalıp biraz ders çalışacağım." "Gerçekten mi?"

"Ama Ali'yi de götürmelisin. Bir partiyi geri çevirmeyeceğini biliyorsun," diye ekliyorum, dikkatleri üzerimden çekmeye çalışarak.

"Evet, belki." Göz temasından kaçınıyor, tıpkı ondan her bahsettiğimde yaptığı gibi.

Amfiye vardığımızda, salon neredeyse tamamen dolmuştu bile. Genelde her derse en az on beş dakika erken gelirim, bu yüzden geride kaldığımızı fark etmemiştim. Ali'yi odanın ortasında, yanında iki boş koltukla görünce Marc'a onu işaret ediyorum ve tam profesör odaya girerken oraya doğru ilerliyoruz.

"Bize yer ayırdığın için teşekkürler." Sırt çantamı ayaklarımın dibine koyarak ona en yakın sandalyeye oturuyorum.

"Sorun değil. Hey, Marcus," diyor Ali utangaç bir ifadeyle, ona gülümseyerek. "Selam," diye cevap veriyor Marcus yerine oturmadan önce.

Tanıştıklarından beri birbirlerinin yanında garip davranıyorlar. Ali, Marc'ın yanında utangaç davranma eğiliminde, ki bu onun yapacağı bir şey değil ve Marc da Ali'nin yanındayken neredeyse dilsiz gibi davranıyor. Onlar benim en yakın iki arkadaşım, bu yüzden birbirlerinin yanında rahat olmaları için elimden geleni yapacağım.

Telefonum çantamda çınlıyor ama görmezden geliyorum.

"Ali, bu akşam hokey evinde bir parti var. Marc'la birlikte gitmelisin," diyorum Marc yanımdaki koltukta kaskatı kesilirken.

"Gidiyor musun?" diye soruyor.

Telefonum tekrar çalıyor.

"Hayır, evde kalıp ders çalışacağım." Bir ding daha.

Çantama uzanıp telefonumu alıyorum, bu sırada Ali gece için aldığım karar konusunda beni azarlıyor. "Ne? Bu çok saçma, Logan! Bugün Cuma gecesi ve derslerin ilk haftası. O kadar çok ders çalışman gerekmediğini biliyorum."

"Teşekkür ederim, Ali! Ben de bunu söylüyorum," diye sesleniyor Marc diğer tarafımdan.

Arkadaşlarımın birbirleriyle iyi geçinmelerini istiyordum ama bana karşı birlik olmalarını istemiyordum.

Telefonumu elime aldığımda, Zac'ten gelen üç mesajın beklediğini görüyorum. Ali ekranımı ondan uzağa çevirdiğimi fark etmiş olmalı ki gözlerini devirmeden önce "Yine mi Zac?" diye soruyor.

"Ne?" Marc gürler. "Neden sana mesaj atsın ki?" İçimi çektim.

"Uzun hikâye. Seni sonra bilgilendiririm."

Profesör eşyalarını odanın önüne yerleştirmeyi bitirdiğinde, göz ucuyla Marc'ın başını salladığını görüyorum.

Zac'ten gelen son mesajı kendime okudum.

Logan, lütfen bana bir şans daha ver.

Derin, teslim olmuş bir nefes alıyorum. "Siktir et. Bu akşam partiye gidelim. Dikkatimi dağıtmak işime yarayabilir," diyorum arkadaşlarıma ve ikisi de muzaffer sırtışlarını bastırmaya çalışıyorlar.

Bölüm 26

Eli

Bugün saat altı civarında içmeye başladım. Bu dört saatten biraz fazla bir süre önceydi, yani etkilerini bir süredir hissettiğimi söyleyebilirsiniz. Duygusal birkaç gün geçirdim ve alkol gerginliğimi azaltmaya yardımcı oluyor. Ev kalabalık, şaşırtıcı olmayan bir şekilde öyle, ama buradaki tek bir kişi bile umurumda değil. Son bir saattir kapıya doğru bakıp Marc'ın gelmesini bekliyordum. Onu davet etseydim Logan'ın da geleceğini umuyordum ama planım işe yaramadı.

"Maddison!" Adımı bir camı kırabilecek kadar yüksek bir ses tonuyla duyuyorum.

"Hey, Alyssa," diyorum kayıtsızca, gözlerimi kapıya odaklayarak.

"Sorun nedir?" Alt dudağını somurtkan bir şekilde dışarı çıkarıyor. Baştan çıkarmak için sorduğunu söyleyebilirim, şu anda bana neler olduğunu gerçekten önemseydiği için değil.

"Yok bir şey." Kolumu onun elinden çekiyorum.

Vücudunun çoğu sergileniyor ve topuklu ayakkabıları o kadar yüksek ki kısa boyuna beş santim daha eklemiş. Geçen haftadan önce onu rastgele bir odaya götürüp becerirdim, üzerimde asılı dururken böyle göründüğünü görürdüm. Şu anda benden istediği şeyin bu olduğunu söyleyebilirim ama Logan'la tanıştığımdan beri o yeşil gözlü kızıdan başkasını düşünemiyorum.

Ön kapı açılırken biri kardeşimin adını sesleniyor ve Marc eve giriyor, Ali de hemen arkasından onu takip ediyor. Sonra *onu* gördüm.

Logan içeri girdiğinde sanki zaman yavaşlıyor ve o ağır çekimde hareket ediyor. Ağzım açık kalıyor ve ciğerlerimdeki havanın çekildiğini hissedebiliyorum. Bu gece delirmiş gibi görünüyor, hem de olabilecek en iyi şekilde. Saçları aşağıya doğru hafifçe kıvrılmış ve koyu kırmızı renginin buradan parladığını görebiliyorum. Dar siyah tişörtü göğsünü mükemmel bir şekilde vurguluyor ve vücudunun her kıvrımını saran siyah bir kot pantolonun içine sokulmuş. Vücuduna oturan tamamen siyah kıyafeti, bacaklarını bir mil uzunluğunda gösteren bir çift siyah botla tamamlanıyor. Her zaman çarpıcı görünür, ancak bu gece kadranı açtı ve bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

Gözlerimi ondan çektiğimde, buradaki her erkeğin aynı tepkiyi verdiğini fark ediyorum. Bir başkasının ona bakıyor olması sinir bozucu çünkü onu tanımıyorlar bile. Bu gece geleceğini bilseydim, muhtemelen içmeye başlamazdım. İhtiyacım olan tek şey dikkatimi dağıtmak.

"Kim o?" Alyssa bana pek de heyecanlı olmayan bir ses tonuyla soruyor.

Ona cevap vermiyorum, onun yerine Logan'a doğru ilerlemeye başlıyorum. Birkaç kişi tarafından durdurulsam da onları çabucak başından savıyor ve yoluma devam ediyorum. Şu anda nispeten sarhoş olduğumu biliyorum ama ona yaklaştıkça o daha da uzaklaşıyor gibi görünüyor. Bir an için aşağı bakıyorum ve tekrar yukarı baktığımda gitmiş olduğunu görüyorum. Marc da kayıp, ama Ali hâlâ kapının yanında duruyor.

"Hey, kardeşim ve Logan nereye gitti?" Girişe vardığımda ona sordum.

"Sanırım arka bahçeye gittiler." Evin diğer tarafına doğru başını sallıyor.

Arka kapıya doğru yöneliyorum ama Ali beni kolumdan tutup geri çekiyor. "Hayır, yapamazsın. Küçük bir en iyi arkadaş kalp kalbe sahip olmaları gerekiyor.

Onlara sadece bir dakika ver." Sanki yerimde durduğum için iyi bir çocukmuşum gibi omzumu okşadı.

Dışarıda yaptıkları konuşma beni endişelendiriyor. Marc ona benden uzak durmasını mı söylüyor? Benim ünümü biliyor ve onun bakış açısına göre sadece onu kolluyor olabilir ama Logan'ın yanında farklıyım. Umarım bunu fark eder. Ona asla geçmişimdeki rastgele kızlara davrandığım gibi davranmam.

"Neler oluyor?" Ali'ye panik sesimle soruyorum. "Seninle ilgili bir şey yok, sakın ol." Yorgunluktan gözlerini deviriyor.

Cehennem gibi alıngan ve New York aksanı tavrına mükemmel bir şekilde uyuyor.

"Bu da ne demek oluyor?"

İç çekiyor. "Bu sadece geçen hafta mutfakta ona nasıl baktığını gördüğüm anlamına geliyor. Aklından neler geçtiğini biliyorum ama merak etme, Marc'ın hiçbir şeyden haberi yok. Şu anda sadece eski sevgilisiyle mesajlaştığı için onunla konuşuyor."

"Ne?" İstedikimden çok daha yüksek sesle sordum.

"Tamam. Görünüşe göre yanlış bir şey söyledim." Başını salladı, hatasını anladı. "Hadi gidip sana bir içki alalım. Hazır başlamışken

bana da bir tane getir. Bu gece ikimizin de bir taneye ihtiyacı olacakmış gibi bir his var içimde."

Bölüm 27

Logan

Marc başını sallayarak, "Tamam, hatırlat da bir daha *böyle* görünürken seninle evden çıkmayayım," diyor.

"Ne? Bu da ne demek oluyor?" Alınmış gibi yaparak ama kahkahalarımı tutamayarak soruyorum.

"Bu sadece..." Etrafına bakınıyor, bize doğru bakan her erkeğe pis pis bakıyor. "Bu sapıklar en iyi arkadaşşıma bakmaktan vazgeçmediği için muhtemelen bu gece bir kavgaya karışacağım." Alaycı bir şekilde bedenimi kendi bedeniyle koruyor.

"Pekâlâ Marc." Onu kolundan tutup arka bahçedeki mobilyaların üzerine, yanıma oturtuyorum. "Merak etme. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Mmm-hmm," diye mırıldanıyor ve yanından geçen rastgele bir adama sanki onunla dövüşecekmiş gibi şakayla karışık yumruklarını kaldırıyor. Marc, adamın erkek arkadaşının elini tuttuğunu ve beni en ufak bir şekilde kontrol etmediğini fark etmemiş olmalı.

"Tamam, benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?" diye sorarak konuyu değiştiriyorum.

Derin bir nefes alır. "Zac."

"Peki ya Zac?" Ona olabildiğince boş bakıyorum, bu konu hakkında hissettiğim belirsizliği belli etmemeye çalışıyorum.

"Neden ona mesaj atıyorsun?"

İç çekiyorum. "Bilmiyorum. Sanırım eski sevgiliyle tekrar o kalıba girmek çok kolay."

Gözlerimi Marc'ın yargılayıcı bakışlarından kaçırıyorum.

"Ona zaman bile ayırmamalısın. Yaptıklarından sonra olmaz." Sesini hafifçe yükseltmeye başladı. "Ne diyordu?"

"Bir şans daha istiyor." Ona uysalca bakıyorum.

"Peki sen ona kesinlikle olmaz dediğinde ne dedi?" Sessiz kaldım.

"Sakın bana onunla tekrar bir araya gelmeyi düşündüğünü söyleme?" Sesi şimdi daha da yüksek.

"Ben değilim." Durakladım. "Bilmiyorum." Gözlerimi kapatıyorum, bu andan uzaklaşabilmeyi diliyorum. Marc bu cevap karşısında hayal kırıklığına uğrayacak.

"Logan, seni seviyorum ama bu söylediğin hayatımda duyduğum en aptalca şey. Kaliforniya'da hayatının bu kadar zor olmasının en büyük nedeni o!"

Sözleri içimde bir ateş yakıyor. "Çok konuşuyorsun! Daha geçen hafta aldatan eski sevgilinle takıldın!"

Sözlerim üzerine yüzü düşüyor ve anında suçluluk duygusuna kapılıyorum. "Lanet olsun. Marc, öyle demek istemedim. Özür dilerim." Başımı salladım.

"Hayır, haklısın." Bana bakıyor, sesi yumuşak. "Lauren'la tekrar birlikte olmak istemem konusunda ne hissediyorsun?" diye sormadan önce birkaç dakika duraklıyor.

"Bekle, öyle mi?"

"Sadece soruya cevap ver," diyor benimkine cevap vermeden. "Sana onunla tekrar birlikte olacağımı söylesem bana ne derdin?"

Bu düşünceyle gözlerim büyüdü. "Sana bunu yapmana asla izin vermeyeceğimi söyledim!"

Sessiz kalıyor, belli ki düşüncelerimi daha içtenlikle detaylandırmamı istiyor.

O ilişkiye geri dönebileceğini düşünmek bile onun adına üzülmemeye yetiyor. Lauren ona karşı korkunçtu. "Sana, seni aldatacak biriyle birlikte olmaktan daha iyi olduğunu söyledim. Ben de dahil olmak üzere seni seven insanlar için ne kadar önemli olduğunu söyledim. Ve sana birinin sadece seçeneği değil, önceliği olmayı hak ettiğini söyledim."

Ağzımdan çıkan sözler, muhtemelen almam gereken oldukça iyi bir tavsiye gibi geliyor.

Gözleri yumuşar. "Zac'i geri alma ihtimalin hakkında tam olarak böyle hissediyorum. O yüzden bana bir iyilik yapıp kendi tavsiyene uyabilir misin? Lütfen?" Başını eğiyor, yüzünde sinsi bir sırıtma oluşuyor.

Oh, o iyi. Ve haklı. Haklı olduğunu biliyorum. Zac fikrini düşünmemin aptalca olduğunu biliyorum. Sanırım sadece evimi özlüyordum. Kaliforniya'daki hayatımı bildiği ve annemle tanıştığı için, ailemin yokluğunda özlediğim ailenin bir parçası gibiydi. Ama dürüst olmak gerekirse, hayatımın o kısmına hiç saygı duymadı. Babamı kaybettiğim ve annem ölürken ona baktığım kısma. Marc'ın olduğu gibi asla yanımda olmadı. Marc ailemi tanı mıyordu bile ama bana ve anneme ne kadar saygı duyduğunu görebiliyorum.

Benim durumum. Marc artık Zac'ten daha çok ailemden biri. Annem bu arkadaşşıma kesinlikle bayılırdı. Ve bu beni gülümsetiyor.

"Marc, seni seviyorum, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, ben de Logan. Ben de." Omzunu benimkine doğru itiyor.

Bölüm 28

Eli

Ali'yle mutfakta ikinci içkimi içiyorum ve onun aslında düşündüğüm kadar sinir bozucu biri olmadığını öğrendim. Kardeşim bu kız hakkında pek bir şey söylemedi ama bence onun için iyi olabilir. Kendine güveniyor ve aklından geçenleri söylüyor. Marc'ın Lauren'ın aksine ona meydan okuyacak böyle birine ihtiyacı var. Lauren'da 'zor durumdaki genç kız' havası vardı ama Ali kendi başının çaresine bakabilecek gibi görünüyor.

Marc'tan bahsetmişken, o ve Logan dışarıdaki konuşmalarından henüz dönmediler. Ali'nin uyarısına kulak asmayıp onları bulmaya gitmeme iki dakika kaldı. Eğer Marc Logan'a eski sevgilisiyle mesajlaştığı konusunda akıl vermezse, ben vereceğim. Adamı ya da neden ayrıldıklarını bile bilmiyorum ama başka biriyle konuşması fikrinden pek hoşlanmıyorum.

Başka bir odadan tiz bir ses adımı haykırıyor. Gözlerimi kapatıyorum, biramdan bir yudum daha alırken görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Ali benim bariz kızgınlığıma gülüyor. "Kimdi o?"

"Sadece bir piliç. Adı Alyssa ve çok sinir bozucu biri," diyorum biramın geri kalanını içmeden önce.

"Maddison! Gel bizimle iç!" Alyssa'nın çığlığı diğer odadan yankılanırken Ali kıkırdıyor.

"Gel hadi." Ali bana bir içki daha uzatıyor. "Gidip seni daha da sarhoş edelim ve kardeşinin muhtemelen şu anda arka bahçede kız arkadaşınla senin hakkında ileri geri konuştuğu gerçeğinden uzaklaştıralım," diyor alaycı bir tavırla ve onu oturma odasına doğru takip etmem için kolumdan çekiştiriyor.

"Hiç komik değil."

Dürüst olmak gerekirse, Logan'a karşı ne hissettiğimi bilen birinin olması çok güzel. Bunu Marc'tan saklamaya çalışıyordum ve kendime de inkar etmeye çalışıyordum, ama şimdi sadece bir kişiye bile açık olması güzel bir duygu.

Oturma odasına ulaştığımızda, birlikte takılmaktan pek de heyecan duymadığım bir grup insan görüyorum. Bir masanın etrafında Alyssa, Cam, Patrick ve Lauren duruyor. Onlara ulaşmadan önce duruyorum ve Ali kolumdaki tutuşunu kaybediyor. Kafası karışmış bir halde dönüp bana bakıyor ve sessizce neden yürümeyi bıraktığımı soruyor.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye fısıldıyorum, masadan kimsenin beni fark etmemesi için kendimi küçültmeye çalışıyorum. Ama ben 1.80 boyundayım ve Ali olabildiğince ufak tefek, bu yüzden onun arkasına saklanmaya çalışan bir aptal gibi görünüyorum.

"Neden? Bu kadar büyütecek ne var?" Ben cevap veremedim, "Bu kadar korkak olmayı bırak," diye ekliyor ve gözlerini deviriyor. Ben isteksizce arkasından giderken o masaya doğru ilerliyor.

"N'aber Ali?" Biz gruba yaklaşırken Cam sesinde biraz fazla heyecanla soruyor.

"Hey," diye cevap veriyor çok daha az hevesle. "Hey, Patrick," diye ekliyor ve şu anda suratına yumruk atmaktan başka bir şey istemediğim adama dönüyor. Birkaç içki daha içersem bunu yapabilirim.

Gözleri benimkilere kaymadan önce onu selamlamak için başını sallıyor ve hızla başka tarafa bakıyor.

Güzel. Patrick benden korksa iyi olur. Geçen hafta Logan'a yapmaya çalıştığı şey yüzünden hâlâ kızgınım. O zamandan beri ona tek kelime etmedim ve bu gece bunu değiştirmeyi planlamıyorum.

Kızların henüz birbirlerini tanımadıklarını fark etmeden önce altımız sessizce masanın etrafında duruyoruz.

"Ali, bunlar Alyssa ve Lauren." Onlara doğru işaret ediyorum. "Kızlar, bu Marc'ın arkadaşı Ali."

Lauren Ali'ye pis bir bakış atıyor ama Ali'nin bunu anladığını ya da kim olduğunu bildiğini sanmıyorum. Bunu izlemek eğlenceli bir dinamik olacak. Lauren bana aynı pis bakışı atarken iç diyaloguma yüksek sesle gülüyorum.

Koyu kıvıll bir saç parıltısı gözüme çarpıyor ve Marc ile Logan'ın masaya doğru yürüdüklerini görmek için başımı kaldırıyorum. Nihayet. Bu gece ilk kez onunla göz teması kuruyorum, odaya girerken bana getirdiği dinginlik beni sakinleştiriyor. Onu burada görünce gülümsemekten kendimi alamıyorum, aynı şekilde gözlerimi ondan alamıyorum. Marc'ın Logan'a nasıl baktığını fark etmemesi mümkün değil, gerçi fark etse de giderek daha az umursamaya başlıyorum. O da aynı coşkulu sırtışla karşılık veriyor, gamzeleri buradan belli oluyor, ta ki yanıma bakıp yüzü aniden düşene kadar. Gözlerini benimkilerle takip ettiğimde Alyssa'nın elinin arka cebimde olduğunu ve kolunun belime dolandığını fark ediyorum. Logan'a şeytani bir bölge bakışı atarken göğsünü yan tarafıma bastırarak bana yapışıyor.

Bölüm 29

Eli

Hay sikeyim. Alyssa'nın üzerimde dolaştığını fark etmedim bile. Düşündüğümde daha sarhoş olmalıyım. Alyssa'nın kolunu üzerimden çekip aramızda biraz boşluk yarattığımda Logan henüz yanımdaki kıza bakmıyordu. Ama artık çok geçti. Logan yüzünde şaşkınlık ve biraz da hayal kırıklığıyla bana bakıyor.

Göz ucuyla Ali'nin Logan'a sempatik bir gülümseme vermeden önce bana başını salladığını görebiliyorum.

"Hey, dostum," diyor Marc, az önce yaptığım hatadan tamamen habersiz bir şekilde beni kucaklayarak selamlıyor.

"Selam." Logan'la göz temasımı hiç kesmeden kardeşime sarılıyorum. Şu anda pek mutlu görünmüyor.

"Merhaba Logan," diyorum sesimde olabildiğince sevinçle, ama dikkatini çekmek için çok çaresiz görünmemeye çalışarak.

"Hey," diye cevap veriyor tamamen ilgisiz bir şekilde. Hay sikeyim.

Biliyorum çok saçma ama ne zaman birbirimizi selamlasak hep "merhaba" deriz, asla "hey" demeyiz. Saçma gelebilir ama bu fark ettiğim bir şey ve henüz fark etse de etmese de kafamda sadece onun için saklıyorum.

"Logan, bunlar Alyssa ve... Lauren," diye bilgi veriyor Marc, Lauren'ın adını söylemeden önce duraklıyor.

Gözleri açılıp Lauren ve Marc arasında bir ileri bir geri bakarken farkına varmış gibi görünüyor. "Oh. Hey," diyor, iki kızla da hiç ilgilenmeden.

Zaten onlardan hoşlanmıyor ve bu *onu* daha da çok sevmeme neden oluyor. Lauren'a olan hoşnutsuzluğunun Marc'la olan geçmişinden kaynaklandığını sanıyorum. Alyssa'ya karşı ise kendimi içine soktuğum durum yüzünden.

Kızları düz bir şekilde selamlamasına kıkırdıyorum, ama bunu yaptığımda bana ters ters bakıyor.

Tamam, belki de şu anda üçümüzden de hoşlanmıyor.

Alyssa'yı koluyla bana sarılmış görmek onu hayal kırıklığına uğratmış gibi görünse de, kıskandığını görmek güzel. Bu bana onun nerede durduğu ve benim hakkımda ne hissettiği hakkında daha fazla bilgi veriyor. Ben

Aynı sayfada olduğumuzu umuyordum ve bana asılan başka bir kadına verdiği tepkiye bakılırsa, şimdi eminim ki öyleyiz.

Patrick Logan'ın kulağına bir şey söylemek için eğiliyor ama Logan onunla arasına mesafe koymak için uzaklaşıyor. Onun rahatsız olduğunu görünce tüm vücudum geriliyor. Logan'ın söylediklerine karşılık olarak başını sallıyor ve Logan'ın sinirlenmesine neden oluyor. Eğer bu gece onunla bir şey yapmaya kalkarsa, onu öldürürüm.

Patrick'in Logan'la konuşmaya çalıştığını fark edip etmediğini görmek için Marc'a bakıyorum ama o tamamen Ali'yle konuşmasına odaklanmış durumda. Gözlerim Lauren'a kayıyor ve ikisinin bu kadar yakın olmasından duyduğu bariz rahatsızlığa gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Hadi biraz atış yapalım!" Alyssa coşkuyla bağırıyor.

Grup onun fikrini benimsemiş gibi görünüyor, çünkü kadehleri kapıp votkayla doldurmaya başlıyorlar. Logan harekete geçmiyor, bu yüzden bu gece içmeyeceğini varsayıyorum, bu da beni en başta içmeye başlamamış olmayı dilememe neden oluyor. Onunla tamamen ayık bir şekilde takılıydım daha iyi olmasa da aynı derecede iyi vakit geçirebilirdim, bu yüzden ben de içki içmemeye karar verdim.

"Ne? Sen içmiyor musun, yeni kız?" Alyssa elinde bir şişe votka tutarken Logan'a küçümseyerek sorar.

"Hayır, ben iyiyim" diyor, bakışları bana kaymadan önce.

İçip içmemesi umurumda değil ama içmiyorsa ben de artık içmek istemiyorum. Onu birkaç kadeh içkiyle görmek eğlenceli olsa da, her iki durumda da baskı altında hissetmesini istemiyorum.

"O zaman neden buradasın?" Alyssa ona mümkün olan en yargılayıcı bakışı atarak tersliyor. "Dürüst olmak gerekirse, buraya ait değilsin. Eğer bu kadar sıkıcı olacaksan, o zaman evine gitmelisin." Kapıyı işaret ederken hafifçe bana doğru eğiliyor.

Tanrım, tam bir sürtük. Bunu ona şimdi söylemeliyim.

Logan, Alyssa'nın sert sözlerinden etkilenmiş görünüyor. Onu savunmam gerekiyor ama buna fırsat bulamadan Ali araya giriyor. "Ağzından çıkanı kulağın duysun, sürtük!"

Ali düşüncelerimi yüksek sesle söyleyince herkesin gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Az önce bana ne dedin sen?" Alyssa ona doğru bir adım atarak soruyor.

İkisi de küçük kadınlar, bu yüzden bu kavganın nasıl gideceğinden emin değilim, ama

Ali'nin onun kışını tekmeleyeceğini varsayıyorum. Cehennem gibi kavgacı görünüyor.

"Beni duydun." Alyssa'ya doğru eşit bir adım atarak duraklar.

"Arkadaşımı rahat bırak. Eğer içmek istemiyorsa, içmek zorunda da değil. O yüzden neden kendi işine bakmıyorsun?" Bir tane daha alır

bir adım öne çık. "Ayrıca ben Brooklyn'liyim ve şu anda gerçekten gitmek istiyorsan seni mahvederim."

Aralarında duruyorum ama kavga etmek isterlerse onları durdurmam. Logan'la nasıl konuştuğunu düşünürsek, Ali'nin ona haddini bildirdiğini görmeyi çok isterim.

"Siktir git!" Alyssa, New Yorklu küçük kızla boy ölçüşemeyeceğini anlayarak eski yerine geri dönerken bağılıyor.

"Siktir git." Ali, Marc'ın yanındaki yerine geri döner. Votka shot'ını almadan önce sakince ama duyulacak kadar yüksek sesle, "Siktiğimin puck tavşanı," diye ekliyor.

Bu terimi daha önce hokey takımıyla yatıp kalkan kızlara atfen duymuştum ama hiç birinin yüzüne karşı yüksek sesle söylendiğini duymamıştım. Ali onu beş dakikadır tanıyor ve herkesin ona söylemek istediği şeyi söyledi.

Logan'ın onun gibi bir arkadaşı olması hoşuma gitti. Sadık görünüyor.

Marc ona bakıyor ve arkadaşını savunduğu için minnettar bir gülümseme veriyor. O da bu yumuşak sırıtışa göz kırparak karşılık verir.

O ikisi arasında bir şeyler olduğunu biliyordum.

Bölüm 30

Logan

"Şerefe!" Cam garip sessizliği bozarak kadehini kaldırıyor ve boğazından aşağı döküyor.

Ali hariç herkes aynı şeyi yapıyor çünkü o zaten kendi atışını yaptı ve Eli. Onun neden içmediğinden emin değilim. Elinde bir içki var ve gözlerindeki kızarıklığa bakılırsa bir süredir içiyor. Bu gece içiyor olması umurumda değil; olsa olsa ona katılma isteği uyandırıyor bende.

Son birkaç gündür Zac dramasıyla uğraştıktan ve içeri girip Eli'ye asılan sarışını gördükten sonra, keşke ben de içki içmeye katılsaydım demeye başladım. Bu kızın, yani Alyssa'nın, Eli'nin takıldığı arkadaşlarından biri olduğu gerçeğini düşündükçe, bir içkiye daha çok ihtiyacım oluyor.

Votka masanın ortasında duruyordu. Onu aldım ve şişeden bir yudum aldım. Boğazımdan aşağı inerken cehennem gibi yanıyor. Bir süredir içki içmemiştim ve tadını ne kadar sevmediğimi neredeyse unutmuştum.

Şişeyi yere bıraktığımda gözlerim Eli'inkilerle birleşiyor. Ağzı şaşkınlıkla açılmışken şeytani bir sırıtışa dönüştüğünden beri beni izlediğini anlayabiliyorum. Sanki benimkiindeki alkolün tadını almaya çalışıyormuş gibi yavaşça dudaklarını yalıyor.

Şu anda her sözüne asılan bir kız olması berbat, ama o bu kadar iyi görünürken poker suratımı korumak zor. Gerçi o her zaman öyle. Daha önce taktığı beyzbol şapkasının aynısını takıyor ama bu sefer şapka öne dönük ve yüzünün bir kısmını gölgeliyor. Yine de yumuşak kahverengi gözlerini ve irileşmiş göz bebeklerini buradan görebiliyorum.

"Lanet olsun, kızım. Tamam!" Ali bana şişeden direkt içmemi kastederek "Bu gece içiyoruz galiba" diyor. "Sanırım bu gece içiyoruz," diye gülüyor.

Şimdiden içim ısındı.

Marc üç kadeh daha doldurmaya başladı. "Bir tane daha mı?" Birini bana, birini Ali'ye verirken, üçüncüyü kendine ayırırken soruyorum.

"Evet, bir tane daha!" Kadehini kaldırıyor, şerefe hazır. "İspanya'dan beri seninle sarhoş olmamıştım."

Yurtdışındaki sarhoş gecelerimi hatırlayınca yüzüm kızarıyor. Ben tuvalete kusarken Marc birden fazla kez saçımı tutmak zorunda kalmıştı. Sen

bunun için sangria'ya teşekkür edebilir. Benimle tekrar içki içmekten heyecan duyması en hafif tabirle şaşırtıcı.

Ali kadehini havaya kaldırmış, Marc'inkine dokunuyor ve benimkini de alkışlara katmak için bekliyor.

Boyun eğerek iç geçiriyorum ve kendi bardağımı masadan alıp onlarınkiyle birleştiriyorum.

"Siktir et," diyorum votkayı yudumlamadan önce. Hâlâ yanıyor ama bu sefer biraz daha az.

Votkanın tadından yüzüm buruşuyor ve Eli bunu fark ediyor. Başını bana doğru sallayıp kıkırdarken yüzünde hâlâ aynı sırıtış var.

Bu gece ikimizin de sarhoş olması eğlenceli olacak.

Patrick eğilip kulağıma fısıldamadan önce tekrar bana yaklaşıyor. "Logan, seninle bir saniye özel olarak konuşabilir miyim?"

Birkaç dakika önce bana aynı şeyi sorduğunda onu hemen geri çevirdim. Onunla konuşmak istemiyorum, özellikle de geçen hafta olanlardan sonra, ama o votka shotları zaten çekingenliğimi azaltıyor.

Yüzü sert ve endişeli görünen Eli'dan, gözleri bana yalvaran Patrick'e bakıyorum. Bu konuşmayı atlatmak için bir içkiye daha ihtiyacım olacak, bu yüzden şişeden bir yudum daha alıyorum. Bu hiç yakmadı.

"Peki, gidelim." Şişeyi yere bırakıp masadan uzaklaşmaya başladım, Eli'nin olduğu yöne bakmamaya dikkat ediyordum.

Kimsenin konuşmamızı duymaması için gruptan yeterince uzağa gidiyorum, ancak herhangi bir nedenle onlara ihtiyacım olursa Marc ve Eli'nin beni görebileceği kadar yakıным.

"Ne?" Kollarımı önümde kavuşturarak Patrick'e sertçe soruyorum.

Kelimeleri oluşturmakta zorlanırken ses tonum onu şaşırtmış gibi görünüyor. "Sadece geçen hafta için özür dilemek istedim. Yukarıda olanlar... ben öyle biri değilim. Gerçekten sarhoştum." Başını sallıyor, gözleri pişmanlık dolu.

"Sarhoş olmak bir mazeret değildir," diye açıkça belirtiyorum.

"Biliyorum. Öyle olmadığını biliyorum. Ben sadece..." Duraksıyor, söyleyecek kelime arıyor. "Sadece üzgün olduğumu ve bunun bir daha asla olmayacağını söylemek istedim."

Gözlerimi ondan çekip Eli'a bakmak için geri dönüyorum. Gergin kasları ve sert çenesinden anladığım kadarıyla Patrick'le tekrar yalnız kaldığım için gergin.

Patrick'in özrünü sindirmek için bir an duruyorum. Belki alkolden, belki de Eli'nin oda arkadaşına karşı kin beslemek istemediğimden, ama şimdilik onu affetmeye karar veriyorum.

"Sorun yok." Duraksadım. "Sorun değil, ama bir daha olmasına izin verme, yoksa seninle asla konuşmam," diyorum olabildiğince sert bir şekilde. "Ve tanıdığım herkese ne yapmaya çalıştığını söyleyeceğim." Beni dinlerken başını sallıyor.

"Çok fazla insan tanıdığımdan değil, ama sen anladın," diye ekliyorum o benim beceriksizliğime gülerken.

"Söz veriyorum bir daha olmayacak." Bana gülümsüyor ve ben daha ne yaptığını anlayamadan sarılmak için eğiliyor. Bana dokunmasından hoşlanmıyorum ve ben de ona sarılmak istemiyorum ama bu durumdan başka nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. Bu yüzden, vücutlarımızın arasına sıkışmış kollarımı açıyorum ve hızlıca sırtını sıvazlıyorum ki bu iş bitsin.

Rahatsız edici kucaklaşmamızdan sonra Eli'ye bakıyorum, yüz ifadesi endişeliden kızgınlığa dönüşmüş.

Başımı eğerek masaya doğru yürümeye başlıyorum, Patrick de arkamdan geliyor. Kafamı kaldırdığımda gözlerimin Eli'nin yüzüne kaymamasına dikkat ediyorum; gözlerindeki hayal kırıklığını görmek istemiyorum. Başımı kaldırdığımda Marc'a bakıyorum ve yüzü şaşkınlıkla sıvanmış. Endişeli görünmüyor, çünkü geçen hafta sonu yukarıda neler olduğunu bildiğini sanmıyorum, ama neden Patrick'le tek başıma konuştuğum konusunda şüpheli görünüyor.

"Bir şey yok, merak etme," diye Marc'ı rahatlatıyorum, ama Eli'nin duyabileceği kadar yüksek sesle.

Ali benden Marc'a, oradan Eli'ye, sonra tekrar bana bakıyor ama sessiz kalıyor. Üçümüz arasında bariz bir gerginlik var.

"Bira pongu oynamak istiyorum!" Alyssa ellerini masaya koyup göğsünü dışarı çıkararak sızlanıyor.

"Ben oynarım!" Patrick de katılıyor. "Cali, sen benim takımımdasın," diye ekliyor, omzumu kendi omzuyla dürtüyor.

"Hayır, sanmıyorum-"

"Harika. Maddison, o zaman benim takımımdasın," diyerek sözümü kesen Alyssa, kolunu Eli'nin koluna doladı ve sanki aramızdaki sözsüz yarışmayı kazanmış gibi bana baktı.

Gözlerim bana ters ters bakan Eli'a kayıyor, Patrick'le konuştuğum için hâlâ sinirli olduğu belli. Oynamak isteyip istemediğini anlayamıyorum ama eğer o Alyssa'yla oynuyorsa benim oynamamam mümkün değil.

"Peki. Hadi oynayalım," diyorum ona, bira pong oyunundan daha fazlasını ima ederek.

Bölüm 31

Eli

Şu anda bira pongu oynamak gibi bir isteğim yok ama Logan'ın Patrick'le yalnız takılmasına izin vermem mümkün değil, özellikle de o içtikten sonra. Ne konuştukları hakkında hiçbir fikrim yok, ama onu gülerken ve ona sarılırken görmek beni rahatsız etti. Aldığım alkolün etkisiyle muhtemelen aşırı tepki verdiğimi biliyorum ama benim önümde onunla flört etmek istiyorsa, iki kişi bu oyunu oynayabilir.

Masanın bizim tarafını üçgen şeklinde on bardakla kurmaya, içlerini birayla doldurmaya ve rakiplerimize göz kulak olmaya başlıyorum. Patrick çaresiz görünüyor, Logan'ın ilgisini çekmek için şakalar yapıyor, onu güldürmeye çalışıyor. İşe yarıyor ama onunla flört mü ediyor yoksa sadece kibarlık mı yapıyor anlayamıyorum.

"Maddison, ilk sen ateş et," diyor Alyssa dudağını ısırırken ve parmaklarını pazumda gezdirirken.

Logan'a bakıyorum ve o da kızgınlıkla gözlerini deviriyor. İyi oldu. Şimdi nasıl hissettiğimi biliyor.

Masadan bir pinpon topu kapıp ilk atışımı yapıyorum. Ne kadar sarhoş olursam olayım, bu oyunda her zaman iyiyimdir. Logan'a bakıyorum ve göz temasını kesmeden atışımı yapıyorum ve topum onların üçgeninin ortasında bir yerdeki fincana düşüyor.

Logan başını sallıyor, yaptığım bardağı alıp topu çıkardıktan sonra içerken dudaklarında sinsi bir gülümseme oluşuyor.

"Bebeğim!" Alyssa tüm evin duyabileceği kadar yüksek sesle çığlık atıyor. "İyi atıştı!"

Logan'ın ağzı Alyssa'nın bana taktığı lakabı duyunca hafifçe aralanıyor. Bana daha önce hiç 'bebeğim' dememişti, bu yüzden Alyssa'nın neden şimdi başladığını bilmiyorum, Logan'ı kızdırmak dışında, ki işe yarıyor gibi görünüyor.

Ateş etme sırası Alyssa'da. Masanın ucunda durup hafifçe eğiliyor ve göğüslerini dışarı çıkarıyor. Ateş ediyor ve masayı tamamen ısıtıyor. Kendimi umutsuzca onun bu oyunda iyi olmasını dilerken buluyorum, sadece rekabetçi olduğum için değil, öyle olsaydı çok daha çabuk biteceği için.

"Cali, önce sen ateş et," diyor Patrick, bir top alıp Logan'a uzatarak.

Eğer bu lakabı ağzından bir kez daha duymak zorunda kalırsam, kendimi kaybedebilirim.

Alyssa elimi tutup parmaklarını benimkilere geçirirken tırnakları ön kolumda geziniyor. Bu gece aşırı bölgeci davranıyor ama ben ona ait değilim.

Elimi onunkinden ayıramadan Logan bizi fark ediyor ve yüzü düşüyor. Alyssa'nın bariz yakınlaşmalarını durdurmadan ona tanıklık ettirdiğim için suçluluk duyuyorum. Patrick'le yakınlaşmasını izlemek zorunda kaldıktan sonra Logan'ı biraz kışkandıracağını umarak benimle flört etmesine izin veriyordum. Ama Logan'ın ona sarılması ve onu güldürmesi, şu anda Alyssa'nın bana davranmasına izin vermem kadar kötü bir şey değil.

Ta ki Patrick iki elini Logan'ın omuzlarına koyup masaj yaparak, "Bunu yapabilirsin Cali, sadece odaklan," diyene kadar.

Tamam, şimdi gerçekten sinirlendim. Logan irkilmiyor ya da onu itmiyor bile. Aldığı alkolden mi yoksa gerçekten ona dokunmasından hoşlandığından mı bilmiyorum ama eğer onun üzerinde olmak istiyorsa, o zaman Alyssa'nın bana doğru geçişlerini memnuniyetle karşılayacağım.

Logan atışını yaptı ve kupasını aldı tabii ki. Geçen haftaki galibiyet serisini hatırladıktan sonra yapacağından hiç şüphem yoktu.

"İşte bu!" Patrick yumruğunu havaya kaldırarak haykırdı. "Hadi gidelim!" Şimdi gözlerimi deviren ben oldum.

Yaptığı bardağı alıp içmesi için Alyssa'ya uzatıyorum. Daha fazla içersen gecenin geri kalanını hatırlamayacağım.

Alyssa fincanı alıyor ve bunu yaparken eliyle benimkini sıyırdığından emin oluyor. Logan'ın göz ucuyla aramızdaki teması yakalamasını izliyorum.

Patrick masaya doğru yürür ve ilk atışını da yapar. Logan ona beşlik çakmak için elini kaldırıyor, o da elini Logan'ın eliyle birleştirip kolunu Logan'ın omzuna doluyor ve orada bırakıyor. Gözleri endişeyle benimkilere kayıyor ve vücudumdaki ısının yükseldiğini hissedebiliyorum çünkü ona bu kadar rahat dokunduğunu görünce öfkem taşmak üzere.

Aklımdan geçenleri söylemek yerine, Logan'ın şu anda kendimi en az benim kadar kötü hissetmesine neden olacak bir şekilde misilleme yapmaya karar veriyorum.

Alyssa'nın arkasında durarak kolumu onun önüne, omuzlarına doluyorum. Küçük elleri ön kolumu kavıyor ve Logan'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa, Alyssa'nın şu anda ona sıırttığından eminim.

Oyun devam ediyor ve Patrick Logan'a bir şekilde dokunarak beni her kızdırdığında, ben de Alyssa ile flört ederek karşılık veriyorum. Patrick'in yaklaşımlarına karşılık vermemesi umurumda değil; şu anda beni daha iyi hissettiren tek şey Logan'ı daha kötü hissettirmek. Pislik gibi davrandığının farkındayım ama umursamayacak kadar sarhoşum.

Logan ve Patrick'in hâlâ üç fincanı varken bizim sadece bir fincanımız var. Bu benim atışım ve bu gece neredeyse hiç kaçırmadım. Dirseğimi masanın ucuna hizalıyorum, dizlerimi büküyorum ve topu bırakıyorum. Top elimden çıkar çıkmaz içeri gireceğini anlıyorum. Odada yankılanan 'plop' sesi şüphelerimi doğruluyor.

Logan'a bakıp ona muzaffer bir sırıtma yapamadan, bu gece yaptığım her atışta olduğu gibi, yüzümün iki yanındaki iki küçük el beni aşağı çekiyor. Birden bir çift dudak dudaklarıma yapıştı. Sert ve soğuklar ama onları hemen tanıyorum. Sarhoş zihnim bedenime yetişir yetişmez Alyssa'dan uzaklaşıyorum. Bu çok fazlaydı.

"Ne oluyor lan?" Yüzümde tiksinti dolu bir ifadeyle yüksek sesle soruyorum.

Kafası karışmış görünüyor ve onu suçlamıyorum. Logan'ın dikkatini çekmek için bütün gece onunla flört ettim, bu yüzden yanlış bir fikre kapılması şaşırtıcı değil.

Logan... Siktir, lütfen bana bunu görmediğini söyle.

Masanın karşısındaki rakiplerimize baktığımızda, Patrick bir kaybeden gibi tek başına duruyor. Logan'ın yokluğuna bakılırsa, aslında o öpücüğü gördü.

Bölüm 32

Logan

Bu partiye hiç gelmemeliydim. Planladığım gibi evde kalıp ders çalışmalıyım. Alkolün beni şu anda olmam gerekenden daha fazla üzdüğünü biliyorum. Ayık olsaydım ve sağlıklı düşünebilseydim, kendime Eli hakkında uyarıldığımı hatırlatırdım. Onu sadece bir haftadır tanıdığımı ve bir hafta sonra unutabileceğimi hatırlayarak kendimi içinde bulunduğum mecazi çıkmazdan kurtarırdım. Ancak şu anda ayık olsaydım bile kendime yalan söylediğimi bilirdim. Eli'yi uzunca bir süre unutabileceğimi sanmıyorum.

Ondan ve Alyssa'dan mümkün olduğunca uzaklaşmak için oturma odasından kaçıyorum. Dudaklarını onunkilerin üzerinde görmek içimde bir şeyleri harekete geçirdi ve kendimi kaybetmek üzereymişim gibi hissediyorum. Ağlamayacağım. Asla ağlamam ama votka beni şu anda olmam gerekenden daha duygusal yapıyor.

Arka kapıya doğru koşarken küçük bir el kolumu tutuyor. "Hey, iyi misin?" Ali soruyor, endişesi yüzünden okunuyor.

"Evet. İyiyim. Sadece biraz hava alıyorum," diye yalan söylerken bir yandan da toplayabildiğim en sahte gülümsemeyi takınıyorum.

Bana yarım bir gülümseme veriyor ve kolumu bırakıyor. Yalanımı yuttuğunu sanmıyorum ama gerçek için benimle kavga etmeye de çalışmıyor.

Arka kapıya ulaşıyorum ve Eylül havası beni serinletmeye başladığında güverteye çıkıyorum. Öfke ve içkiden dolayı sıcak olduğum için havanın serinliği tenime iyi geliyor.

Gece gökyüzüne doğru bakarak kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Düşüncelerimi toparlamak için bir an ayırıp, nasıl hissettiğim hakkında mantıklı düşünmeye çalışıyorum.

Birçok kez Eli'nin çok fazla yatıp kalktığını duydum ve hatta onun bir pislik olabileceği konusunda uyarıldım. Bunların hiçbirisi beni şaşırtmamalıydı ama geçen hafta boyunca tanıdığım adam, diğer herkesin görüşlerinin benim için çizdiği resimden farklıydı. Gerçekten de benim yanımda farklı olduğunu düşünmüştüm.

Saçma düşünceme yüksek sesle güldüm. Ben bir aptalım.

Buraya okul için gelmemin amacı değişiklik olsun diye kendime odaklanmaktı. Buraya gelip ders çalışmam, en iyi arkadaşım ile vakit geçirmem ve başka bir aptal çocuğun bana yeterince iyi olmadığını hissettirmesine izin vermemem gerekiyordu. Ben

Yedi gündür buradayım ve şimdiden fena halde başarısız oldum. Dürüst olmak gerekirse, şu anda üzgün bile olmamalıyım. Eli'nın ihtiyacı olan şey ben değilim. İlişki istiyor, bu çok açık ama ben öyle bir kız değilim. Daha önce hiç seks yapmadım bile, gerçi o bunu henüz bilmiyor.

"Logan." Elini omzumda hissetmeden önce arkamda onun sesini duyuyorum.

"İçeri geri dön, Eli." Dokunuşundan uzaklaşıyorum.

Ona dönüp bakmadan evin yan tarafına doğru yürümeye başladım. Arka güvertede kendimi rezil edemeyeceğim kadar çok insan var.

Evin yan sokağı dar ama boş ve fazla ışık yok, bu da iyi bir şey. Şu anda ne kadar üzgün olduğumu onun ya da başka birinin görmesini istemiyorum.

"Logan, sorun ne?" Eli, beni ara sokağa kadar takip ederken gitmesi yönündeki ricamı duymazdan gelerek soruyor.

"Hiçbir şey. Sadece beni yalnız bırak." Ondan uzaklaşmaya devam ediyorum. "Hayır."

"Ne?" Olduğum yerde durdum ve yüzümü ona döndüm.

"Hayır, seni yalnız bırakmayacağım," diyor kollarını kavuşturmuş bir şekilde benden birkaç adım ötede dururken. "Alyssa'yı öptüğüm için mi? Aslında o beni öptü ama ne demek istediğimi anlıyorsun."

Kibriyle alay ediyorum. "Her şey seninle ilgili değil Eli." Haklı olduğunu bilmesine izin vermeyi reddediyorum.

"Patrick'in üzerine giden sendin, o yüzden şu anda üzölmeye hakkın yok," diye karşılık veriyor sesini yükselterek.

"Ne?" Ona doğru birkaç adım atarken gözlerim açılıyor. "Dalga mı geçiyorsun benimle?" Başımı salladım. Şimdi sesi yükselen benim. "Adamla zar zor konuştum! Geçen hafta sarhoş bir pislik olduğu için özür diliyordum!" Eli'ı işaret ediyorum, "Tanıdık geliyor mu?"

Gözlerini deviriyor ve hayal kırıklığı içinde şapkasını düzeltiyor, siperi arkaya bakacak şekilde çeviriyor.

Şu anda ona daha fazla sinirlenemezdim. *Bana* kızgın mı? Burada hatalı olanın *ben olduğumu mu* düşünüyor?

Ondan uzaklaşarak ara sokakta ilerlemeye devam ediyorum. Nereye gittiğimi bilmiyorum, sadece ondan uzaklaşmam gerektiğini biliyorum.

Ayrılmadan önce dönüp ekliyorum, "Ve bil diye söylüyorum, onu affetmemin tek nedeni *senin* oda arkadaşın olmasıydı ve *seninle* yaşamak istemedim.

senin için garip olacak!"

"Onunla yaşamak zorunda olmak umurumda bile değil!" Eli bağırarak bana doğru yürüyor ve aramızda sadece bir karış mesafe bırakıyor. "Onunla konuşmanı istemiyorum!"

"Alyssa ile konuşmanı istemiyorum!" Şak diye söyledim. "Ne?" Gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Kahretsin. "Bir şey yok."

"Logan, az önce ne dedin sen?" Eli sesini alçaltıyor, tekrar bana doğru adım atıyor ve aramızdaki boşluğu tamamen kapatıyor.

Sessiz kalıyorum.

Derin bir nefes alıp sesini alçaltıyor. "Dinle, burada tüm güç sende, bu yüzden Alyssa ya da başka biriyle konuşmamı istemiyorsan tek yapman gereken bir şey söylemek."

Bir an duraksıyorum, az önce söylediği sözleri özömsüyorum. Benden sadece birkaç santim uzakta ama onu doğru duymadığımı biliyorum.

"Ne?" İnanamayarak sordum. "Beni duydun."

Tek yapmam gereken ona başka biriyle birlikte olmasını istemediğimi söylemek. Elbette başka biriyle birlikte olmasını istemiyorum ama bunu ondan isteyecek kadar ona aradığı şeyi verebileceğimden emin değilim.

Gözlerimi ondan kaçırarak başımı sallıyorum. "Bilmiyorum Eli. Ne istediğimi bilmiyorum," diye yalan söylüyorum.

Parmağını çenemin altına koyuyor ve yüzümü kaldırıp ona bakmamı sağlıyor. Dudakları ağızımdan sadece birkaç santim uzakta ve kahverengi gözleri benimkileri okumaya çalışırken yumuşak. "Evet, biliyorsun Logan," diyor neredeyse fısıltıyla. "Ve ben ne istediğimi biliyorum, yani top sende."

Bölüm 33

Logan

Bakışlarım gözlerinden ağzına doğru gidip geliyor. Eli'nin dudakları benimkilere o kadar yakın ki, dudaklarından yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum ve ona neden bu kadar kızgın olduğumu artık hatırlamıyorum. Tek düşünebildiğim, ağzının benimkinin üzerinde olmasının nasıl bir his olduğuydu. Bilmek zorundayım.

Ben eğilirken dilim sinsice dudaklarımı ıslatıyor. Benimle yarı yolda buluşuyor, ağzını nazıkçe ağzıma bastırıyor. Dudakları sıcak ve yumuşak, midemin sıkışmasına ve ciğerlerimin havasız kalmasına neden oluyor.

Öpüşmemiz yavaş ve tatlı başlıyor, her anı ve her hareketi hissettiğimden emin oluyorum ama daha fazlasına ihtiyacım var. Kollarımı boynuna dolayarak onu kendime doğru çekiyorum, o da ağzını hafifçe açarak öpüşmemizi derinleştiriyor. Dilim onunla birleşerek Eli'nin boğazından derin bir inilti çıkarıyor. Masum öpüşmemiz, kollarını belime dolayı kendini içime bastırmasıyla hızla ivme kazanıyor. Vücutlarımız daha fazla yakınlaşamıyor ama birbirlerine mükemmel bir şekilde uyum sağlıyorlar. Ben istemeden kısıp bir inilti çıkarırken dili benimkinin etrafında dans ediyor ama bu çok iyi hissettiriyor. Çok iyi hissettiriyor.

Eli seslerimi daha ileri gitmek için bir işaret olarak alıyor, ama şikayet etmiyorum. Ellerini popomun altına indiriyor ve bacaklarımı kaldırarak beline doluyor. Kollarımı boynuna doluyorum ve vücutlarımız birbirine o kadar sıkıca yapışıyor ki, yemin ederim tişörtünün altından kaslarının her birini hissedebiliyorum. Beni kolaylıkla evin kenarına taşıyor ve sırtımı duvara yaslıyor, dudaklarını benimkilerden ayırmamaya dikkat ediyor. Ellerimi boynundan saçlarına doğru gezdirirken ağzının hareketleri ateş gibi, daha fazlasını istiyor.

Eli'nin beyzbol şapkası taktığını unutarak, şapkanın kenarına hafifçe vuruyorum ve gözlerinin üzerine düşmesine neden oluyorum. Kahkahalarına engel olamayarak bir anlığına öpüşmemize ara veriyor. Bir elini kalçamın altından çekerken, beni ayakta tutmak ve kendisine bağlamak için duvara daha sert bastırıyor. Şapkasıyla rahatsız edilmek istemediği için şapkasını çıkarıp yere atıyor.

Öpüşmemize ara verdiğimizde Eli bana dönüp bakıyor, yüzümü inceliyor ve nefes nefese kalıyor. Bana düşünceli bir şekilde bakarken ifadesi şakacıdan ciddiye dönüyor. Sokakta fazla ışık yok ama bakabileceğim kadar var.

şışmış dudaklarına bakıp benimkilere yeniden yapışmaları için yalvarıyorum. Ağzılarımızı yeniden birleştirmeden önce yumuşak, neredeyse duyulamaz bir şekilde "Buraya gel" diye fısıldıyor ve bu kulaklarımın şimdiye kadar duyduğu en ateşli şey oluyor. Ağzının benimkinin üzerindeki baskısından gözlerim tekrar kapanıyor, dili benimkiyle ustalıkla hareket ediyor ve dudakları yumuşak ama hızı belirleyecek kadar sert kalıyor.

Ne yaptığını çok iyi bildiğini söyleyebilirim.

Sonra, vücudumun daha fazlası için yalvardığını hissettiğimde, aslında ne yaptığını tam olarak bildiğini hatırlıyorum. Bunu her zaman yapar, etrafta dolaşmasıyla ünlüdür ve ben onun birçok fetihlerinden biri olmayı reddediyorum. Olamam. Ona istediğini veremem. Birinin gündelik ilişkisi nasıl olunur bilmiyorum ama onun aradığı tek şeyin bu olduğunu biliyorum.

Birkaç dakika önce başka bir kıza nasıl davrandığını hatırlayarak yüzümü ondan uzaklaştırıyorum. Devam etmek için eğiliyor, ama ona durmasını söylüyorum, kuşkusuz sözlerimin arkasında çok fazla inanç yok. Beni görmezden gelerek dudaklarını boynuma yapıştırıyor ve kulağımın altındaki hassas noktada gezdiriyor. İnanılmaz hissettiriyor, kazara çıkardığım inilti bunu doğruluyor ama bunu yapamam. Bu kötü bir fikir ve bunu biliyorum.

"Eli, dur," diye tekrarlıyorum, bu sefer çok daha iddialı bir şekilde.

"Sorun nedir?" Yüzünü çekip benimkine bakarken sesi yumuşak, sorusuna bir cevap arıyor.

"Bu kötü bir fikir."

"Ne?" diye soruyor, yüz ifadesinden hem şaşkınlık hem de endişe okunuyor.

Beni nazikçe tekrar ayağa kaldırıyor ve vücudunu benimkinden sadece birkaç santim uzaklaştırıyor.

"Marc yüzünden mi? Bunu ona açıklayacağım. Umursayacağını sanmıyorum." Bu da bana en iyi arkadaşımın kardeşini öpmenin, bunun neden olamayacağına dair listeme eklenecek bir başka neden olduğunu hatırlatıyor.

"Bu bir hataydı. Özür dilerim." Hayal kırıklığına uğramış yüzüne bakmamak için ellerimle yüzümü kapatıyorum. "Yapamam... yapamayız. Özür dilerim. Bunu yapmamalıydım," diye devam ediyorum ama asıl söylemek istediğim kelimeleri söylemiyorum.

Ellerimi yüzümden çekerek Eli'a bakıyorum. Yüz ifadesi şaşkınlık ve üzüntüden kızgınlık ve incinmeye doğru değişmeye başladığında benden uzaklaşmaya başlıyor. Ona aradığı şeyi veremeyeceğimi elimden geldiğince nazik bir şekilde açıklamak istiyorum, ama daha kelimeleri oluşturamadan misilleme yapıyor.

"Neden buradasın ki?" diye tükürür. "Ne?" Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum.

"Burada ne işin var Logan? Buraya ait değilsin." Kaşları tiksintiyle çatılmıştı. "Alyssa haklıydı. Eve gitmelisin." Bakışlarını kaçırıyor, gözlerimin içine bakamıyor. Sözleri keskin ve beni incitecek şekilde söylenmiş.

Sertçe yutkunuyorum, ağlamamaya çalışıyorum. En son ne zaman ağladığımı hatırlamıyorum ama son birkaç dakika o kadar bunaltıcıydı ki eşiğindeyim. Ama sözleriyle bana zehir saçan bu pislik için gözyaşı dökmeyi reddediyorum. Eli ondan etkilendiğimi görmeyi hak etmiyor. Bunun yerine, bana gerçek yüzünü gösterdiğinde hayal kırıklığı içinde başımı sallıyorum ve topuklarımın üzerinde eve geri dönüyorum.

Aceleyle içeri girerken, birkaç adım arkamdan onu duyabiliyorum. Kapıdan girer girmez gördüğüm ilk yüz Ali oluyor ve yüzünde endişeyle benden Eli'ye bakıyor.

"Neler oluyor?" diye soruyor bana, açıkça endişeli.

"Yok bir şey. Ben eve gidiyorum. Marc'a gittiğimi söyle." Şu anki duygu durumumla onu endişelendirmemek için yüzümü nötr tutmaya çalışıyorum.

"Ben de seninle geleceğim," diye ısrar ediyor.

"Ali, kal. Lütfen. Ben iyiyim. Sadece yorgunum."

Bir süre kararını düşündükten sonra başını sallayarak onaylıyor. Ağzımdan çıkan sözlere bir kez daha inanmadığını söyleyebilirim ama benimle bu konuda da mücadele etmiyor. O ve ben birbirimiz kadar inatçıyız ve beni eve kadar takip etmesine izin vermeyeceğimi biliyor.

Topuklarımın üzerinde dönüp gitmek için ön kapıya doğru koşarken arkamda Eli'nin sesini duyuyorum.

"Alyssa." Duraksıyor. "Benimle yukarı gel," diyor evin yarısının duyabileceği kadar yüksek sesle, ama sesin sadece benim için olduğunu anlayabiliyorum.

Arkamı döndüğümde, kollarını Alyssa'nın omuzlarına dolayan ve onu odasına götürmek için merdivenlere doğru götüren Eli'nin gözlerinin benimkilere kilitlendiğini görüyorum.

Bölüm 34

Eli

Merdivenlerin dibine ulaştığımda gözlerimi Logan'dan ayırıyorum. Alyssa'yı yakaladığımı görmesini istemiştim ama şimdi gördü ve ona daha fazla bakamıyorum.

Kolumu Alyssa'nın omuzlarından çekip onun yerine eline uzanırken uyuşmuş durumdayım ama alkolden değil. Uzun tırnakları elime sürtünüyor, parmakları benimkilerle kenetleniyor. Bu yanlış hissettiriyor ama merdivenleri çıkmaya devam ederken göğsümdeki sızıyı bastırıyorum. Az önce ne olduğunu bilmiyorum ama şu anda dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım olduğunu biliyorum ve Alyssa bu konuda bana yardımcı olabilir.

Üst kattaki koridora ulaştığımızda, beni arkasından çekerek yatak odamın kapısına doğru ilerliyor.

"Hayır, orada olmaz," diyorum ve onu nazikçe geri çekiyorum.

Arkasını döner ve alt dudağını dışarı çıkararak somurtmaya başlar. "Ama neden olmasın?" diye sızlanıyor o sinir bozucu tiz sesiyle.

"Çünkü odama kimsenin girmesine izin verilmiyor. Kuralları biliyorsun."

"Peki." Dramatik bir iç çekişle gözlerini deviriyor. "Bunu nerede yapıyoruz o zaman?" Dudaklarını ısıyor ve tırnaklarını göğsümünden pantolonumun kemerine doğru geçirirken başını eğiyor. Fermuarımın üstündeki düğmeye uzanıyor ve benimle göz temasını kesmeden çözüyor.

Bu evdeki boş odaların nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bu dönem kimlerin girip çıktığını hatırlayamıyorum ama öğrenmek için zaman kaybetmek istemiyorum.

Koridorun karşısındaki banyoyu görünce başımı o yöne doğru sallıyorum. "Şurada," diyorum ona.

Koridorun sonundaki kapıya bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor, dudakları sırtarak ağzının bir tarafını yukarı kaldırıyor. Elini gömleğimin alt kısmına dolayarak beni banyoya doğru götürüyor.

Yaklaştığımızda, birden Logan'la tanıştığım geceyi hatırladım. Tam da bu banyoda bana çarpmış, içkimi gömleğimin önüne dökmüştü.

-Tam da bu kapı aralığında. Onu ilk gördüğümde midemde hissettiğim telaşı ve ciğerlerimdeki oksijen eksikliğini hatırlıyorum. Sakarlığı için özür dilerken yüzündeki mahcup ifade hâlâ gözümün önünde.

Çok tatlıydı ve çok telaşlıydı. Ta ki bu gece olduğu gibi ona pislik gibi davranana kadar.

O sokakta ne yanlış gitti bilmiyorum. Her şey harikaydı. Biz harikaydık. Logan'a neden hata yaptığımızı düşündüğünü ya da beni öptüğüne neden pişman olduğunu söyleme şansı bile vermedim. Belki pişmanlığını onaylamak yerine endişesini giderebilirdim ama zedelenmiş egoma ve incinmiş duygularıma o kadar odaklanmışım ki o anda hissettiğim kadar kötü hissetmesini sağlamaya karar verdim. Benim neyim var böyle? Dürüst olmak gerekirse, daha önce hiçbir kadın beni bu şekilde geri çevirmemişti ve ben de olabilecek en kötü şekilde tepki verdim. Logan'ı sadece bir haftadır tanıyorum ama bu, ona bu gece gösterdiğimden daha fazla saygıyı hak ettiğini bilecek kadar uzun bir süre.

Onu düşünürken dudaklarımı yalıyorum, ağzının benimkinin üzerinde olmasının nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum, hâlâ onun tadını almaya çalışıyorum. Votka ve vanilya karışımının tadı hâlâ damağımda, ama çok az. Alyssa'nın tadının ondan geriye kalanları alıp götürmesini istemiyorum.

Alyssa kapının koluna uzanıyor ama ben olduğum yerde duruyorum ve onun gömleğini tutuşunu kaybetmesine neden oluyorum. "Bekle." Başımı salladım. "Bunu yapamam."

"Sen neden bahsediyorsun?" Dönüp bana bakıyor, kafası karışmış bir halde. Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Bunu yapamam. Üzgünüm."

"Ne? Ama biz bunu her zaman yapıyoruz..." diye ekliyor, sesi yükselmeye başlamış ve telaşlanmış olsa da kafası hâlâ aynı derecede karışık.

Cevap vermek yerine sessiz kalıyorum. Bırakın bir başkasını, kendi düşüncelerim bile şu anda benim için pek bir anlam ifade etmiyor.

"Ne oluyor Maddison! Bu yeni kız yüzünden mi?"

Belli ki bana kızgın ve onu suçlamıyorum. Logan'ın dikkatini çekmeye çalışırken bütün gece onu oyaladım. Kendimi biraz suçlu hissediyorum, ama dürüst olmak gerekirse, Alyssa ben bu banyodan çıkar çıkmaz yeni biriyle birlikte olacak.

Sorusunu duymazlıktan gelerek omuz silkiyorum. "Üzgünüm Alyssa," diyorum ona açıkça, sesimde zerre kadar pişmanlık olmadan.

Pantolonumun düğmelerini yeniden iliklerken, ağzı şok içinde açık kaldı. Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve koridorda aceleyle ilerliyorum, Logan'ı bulup ona öyle davrandığım için özür dilemem gerekiyor. Onu dinlemeli ve anımızı durdurma nedenini anlamaya çalışmalıyım.

Merdivenleri ikişer ikişer inerken bir yandan da kalabalık oturma odasında onu arıyorum ama hiçbir yerde göremiyorum. Marc'ı ve

Ali tıklım tıklım dolu salonun arka köşesinde kendi aralarında konuşuyor, ben de özür dilemeden ve adımları seslenenleri duymazdan gelerek kalabalığın arasından ilerliyorum.

"Marc!" Ağabeyime yaklaşırken nefes nefese bağıyorum. "Logan'ı gördün mü?"

Ali bana ters ters bakıp başını salladıktan sonra Marc ve beni yalnız bırakarak uzaklaşıyor. Belli ki sinirlenmiş ama onun benim hakkımdaki düşünceleri umurumda değil. Kardeşiminki dışında önemsedığım tek düşüncüyü kurtarmaya çalışıyorum.

"Ne yaptın sen?" Marc tersledi.

Sert ses tonu beni şaşırttı. "Yok bir şey dostum. Sakin ol. Nerede o?" Tekrar sordum.

"Ali bana üzgün görüldüğünü ve eve gittiğini söyledi." Yanıtım için duraksıyor ama ben sessiz kalıyorum. Ona nasıl davrandığımı bilmesini istemiyorum. Onu öptüğümü söylemeye hazır olup olmadığımdan bile emin değilim ama arkadaşına nasıl bir pislik olduğumu bilmesine kesinlikle hazır değilim.

"Ne yaptın lan sen EJ?" diye tekrar soruyor, bu sefer sesi daha da yüksek.

Savunma modum hemen devreye giriyor. Haklı olsa da, onun üzgün olmasının benim hatam olduğunu düşünmesi hoşuma gitmiyor. "Yok bir şey! Muhtemelen yorgun ya da başka bir şeydi ve gitti. Bilmiyorum," diye yalan söylüyorum.

Marc başını bana doğru salladı, sözlerime inanmadığı belliydi. "Bazen gerçekten bencil bir hıyar olabiliyorsun, EJ. O benim buradaki en yakın arkadaşım ve senden iyi davranmanı istediğim *tek* kişi ve sen bunu bile yapamıyor musun?" Yüzünde hayal kırıklığının yanı sıra incinmişlik de vardı.

Çok fazla tartışmayız ama tartıştığımızda da bunun nedeni genellikle benim hatalı olmam ve bunu kabul etmek istemememdir. Marc neredeyse benim vicdanım gibi, ihtiyacım olduğunda bana yanlışlarımı söylüyor. Çok sinir bozucu ve bazen duymak istemiyorum. Logan'la işleri berbat ettiğimi biliyorum. Beni daha kötü hissettirmesine ihtiyacım yok.

"Siktir git!" Sert sözlerin beni daha iyi hissettireceğini umarak ona tükürdüm.

"Siktir git dostum," diye sakince cevap veriyor, omzunu omzuma vururken başını sallıyor ve beni suçluluk duygumla baş başa bırakarak uzaklaşıyor.

Benden çok ileride olamaz. Ne kadar büyük bir hata yapmak üzere olduğumu fark etmeden önce sadece birkaç dakikalığına yukarıdaydım. Eğer hızlı koşarsam

onu yurduna varmadan yakalayabilmeliyim. Eve yalnız ve sarhoş gitmesi hoşuma gitmiyor ve bu benim hatam. Bunu da bu geceki rezaletler listeme ekleyelim.

Bu soğuk havada koşmak beni ayıltmaya başladı. Bu ve az önce kardeşimle yaptığım tartışma arasında, umarım net bir şekilde özür dileyecek ve ona neden öyle söylediğimi açıklayacak kadar ayık olurum. Sadece incinmişim; öyle demek istemedim. O sırada aklım başımda olsaydı, ona asla gitmesini söylemezdim. Gerçekten yanımda olmasını *istediğim* tek kişi o ve ben her şeyi berbat ettim.

Yatakhanesine vardığımda onu hâlâ görmemiştim. Buraya çoktan gelmiş miydi? Yol boyunca başına bir şey gelmiş olabileceğini düşünerek endişelenmeye başlıyorum.

Asansöre doğru koşarken, onun katının düğmesine basıyorum, endişeli hissediyorum. Buraya en son geldiğimden beri bir ömür geçmiş gibi geliyor, oysa onu o aptal partiye daha bu sabah davet etmişim.

Asansör açıldığında kapısına koşup kapıyı çalıyorum ama cevap vermiyor. Endişem on kat artıyor, *çünkü* evimden dönerken başına bir şey geldiğine inanmaya başlıyorum. Herhangi bir tehlike altında olabileceğini düşündükçe midem düğümleniyor. Ama bir dakika. Belki de aslında evimden hiç ayrılmamıştır? Belki de hala oradadır. Ve Patrick...Patrick hala orada. Onları birlikte düşünmek midemi bulandırıyor, ta ki Logan'ın kapısının altındaki aralıktan bir ışığın yandığını görene kadar.

Hâlâ cevap vermedi ama en azından evde olduğunu biliyorum.

Ona seslenirken vuruşlarımı değiştiriyorum. "Logan!" Bağırıyorum ama cevap yok. "Logan. Orada olduğunu biliyorum, lütfen benimle bir saniye konuş."

Hiçbir şey.

"Logan, her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Lütfen, kapıyı aç!"

Yumruğumu ahşap bariyere vurmaya devam ederken daha yüksek sesle *söylüyorum*.

Tam kapıya bir kez daha vurmak üzereyken kapı açıldı.

"Ne halt istiyorsun Eli?" diye yüksek sesle soruyor, gözleri vahşi, öfkesi yüzünden **o k u n u y o r**.

"Ben sadece... Ben istiyorum..." Kekeliyorum. Buraya gelirken ezberlediğim tüm kelimeler bir anda aklımdan uçup gidiyor. O karşımda dururken düzgün düşünemiyor gibiyim.

Kapıyı kapatmaya çalışıyor ama kolum sıkıca kapıya bastırılmış, açık tutuyor.

Gözlerini devirir ve derin bir iç çeker. "Eli, ben yatmaya gidiyorum. Şu anda bunu yapmak istemiyorum."

"Ne yapmak?"

"Yapmaya çalıştığın şey her neyse." Başka tarafa bakıyor.

"Özür dilemeye çalışıyorum." Gözlerimi onunkilerle aynı hizaya getirmek için başımı hafifçe eğiyorum. Belki doğrudan bana bakmak zorunda kalırsa, benim için üzülmüş ve söyleyeceklerimi dinler. "Dinle, ben bir pisliğim. Söylediğim hiçbir şeyde ciddi değildim. Neden söylediğimi bile bilmiyorum." Başımı salladım.

Cevap vermiyor, ben de devam ediyorum.

"Ve Alyssa'yı üst kata çıkarmak..." Duraksadım, doğru kelimeleri arıyordum. "Ben... biz... hiçbir şey olmadı, bilesin diye söylüyorum." Umarım sesimdeki samimiyete inanıyordur.

"Umurumda değil," diyor gözlerini benimkilerden ayırırken. Ağzından çıkan bu sözleri duyunca kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Evet, öyle." Onunla tekrar göz teması kurmaya çalışıyorum ama benden kaçıyor. O yeşil gözlerine bakmam gerekiyor ki az önce söylediklerinde ciddi olmadığına, beni gerçekten önemseydiğine beni ikna edebilsin. Kelimeleri söylemese bile, gözleri onun yerine bana söyleyecektir.

"Hayır, Eli. Umurumda değil," diyor. "Çünkü bu gece gerçek yüzünü gösterdin. Sen tam da herkesin beni uyarılmış olduğu kişisin." Bana tekrar bakıyor, ama gözleri beklediğim onaylamayı göstermiyor.

"Bu ne anlama geliyor?" Aramızda boşluk yaratarak geri çekiliyorum.

İç çekiyor. "Bu sadece, kimi ve ne istersen elde etmeye alışkın olduğunu bildiğim anlamına geliyor, ama artık senin oyununu oynamıyorum." Bana duygusuzca bakıyor. Artık üzgün olduğunu bile sanmıyorum.

"Hayır, Logan, öyle değil-" Kendimi ve eylemlerimi açıklamaya başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Aynen öyle. Evine git, Eli. Benden bu kadar." Ve sözlerinin şokunu üzerimden atamadan kapıyı yüzüme kapatarak arkasını döndü.

Konuşmanın bu şekilde ilerleyeceğini düşünmemiştim. Beni affedeceğinden emindim; her zaman affederler. Ama Logan bir kez daha bana onun daha önce tanıştığım hiçbir kıza benzemediğini kanıtladı. Bunu düzeltmeliyim ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Bir sonraki hareket tarzımı düşünürken ellerimi kapısının pervazının iki yanına koyuyorum. Işığının söndüğünü görür görmez, alnımı kapısına dayayıp sessiz bir "Siktir," diyorum ve aslında benimle işinin bittiğini anlıyorum. Derin bir nefes alarak eve doğru yalnız yürüyüşüme başlıyorum.

Beni gerçekten herkesin gördüğü gibi mi görüyor? Onu sadece kısa bir süredir tanıyorum ama ailem dışında açılmaya başladığım ilk kişi o. Ama belki de haklıdır. Belki de herkesin düşündüğü gibi bir adamım. Bu gece ona tam bir pislik gibi davrandım, peki ne için? Duygularımı incittiğ için mi? Benim neyim var böyle?

Evime yaklaşırken Marc'la yaptığım tartışma zihnimde tekrar canlanıyor. Ondan zr dilemem gerekiyor ama bunu bu gece yapabileceğimi sanmıyorum. Ayrıca, bu gece benden gelmesinin pek bir anlamı olacağından şüpheliyim. Yukarı çıkarken ev hâlâ insanlarla dolu ama beni durdurmaya çalışanları görmezden gelerek doğruca odama gidiyor ve kapıyı arkamdan kilitliyorum. Bu gece burada konuşmak istediğim kimse yok. Gerçekten konuşmak istediğim tek kişi de muhtemelen benimle bir daha asla konuşmayacak.

Uyuyamayacağımı bilerek yatağında uzanıyorum ama ilk kez bunun hokey ya da kariyerimle ilgili kaygılarla bir ilgisi yok ve her şey kafamın içinde kirasız bir yer edinen yeşil gözlü bir kızla ilgili.

Bölüm 35

Eli

Alarmım bu sabah saat yedide çaldı, ama gecenin büyük bir bölümünde ayaktaydım, dönüp durdum. Alkolün etkisi geçti ve başımdaki baskı arttıkça akşamdan kalma hissi oluşmaya başladı. Gecemin sona erme şekli bana iyi gelmedi ve o zamandan beri neyin yanlış gittiğini gözden geçiriyorum.

Telefonum komodinin üzerinde çalışıyor ve elime aldığımda beni bekleyen birkaç mesaj görüyorum; ikisi Alyssa'dan, biri de bakım görevlisi Tony'den. Ne yazık ki kardeşimden bir şey yok, sanırım Marc dün geceki tartışmamızdan dolayı bana hâlâ kızgın olduğu için.

Alyssa'dan gelen mesajlara bakmadan siliyorum ama Tony'den geleni okuyorum.

T: *Maddison, bugün pistin cam panelleri üzerinde çalışıyoruz, eğer kaymaya geleceksen 9'a kadar bekleyebilir misin? Teşekkürler.*

Genellikle hafta sonları saat sekizde piste gitmeye çalışırım, buzda tek başıma biraz zaman geçirmeyi umarım, sanırım şimdi öldürmek için fazladan bir saatim var.

Yatağımda uzanırken, bir saatimi biraz uyumak için kullanmayı düşünüyorum ve bunun beyhude bir plan olduğunu hemen fark ediyorum. Aklım bütün gece çalışmıştı. Yataktan fırlıyorum ve hokey malzemelerimi spor çantama koymaya başlıyorum, patenlerimi, pedlerimi ve kaskımı aldığımdan emin oluyorum. Saate bakıyorum; sadece beş dakikamı boşa harcamışım.

Ekstra zamanımda ne yapmam gerektiğini biliyorum ama bunu yapmak için gururumu ayaklar altına almam gerekiyor. Dün geceki davranışım için Marc'tan özür dilemeliyim ve oraya gitmişken belki Logan'ı benimle konuşmaya ikna edebilirim.

Hızlıca giyiniyorum, bir çift basketbol şortu, uzun kollu bir tişört ve koşu ayakkabıları giyiyorum. Odamdan çıkmadan önce masamın üzerinde bir beyzbol şapkası görüyorum ve yüzümden belli olan uykusuzluğu gizleyeceğini umarak onu takıyorum.

Mezuniyet yurtlarına giden yol evimden sadece birkaç dakika uzaklıkta, bu yüzden piste gitmeden önce özür dilemek için bolca zamanım olmalı. Motoru çalıştırır çalıştırmaz teybin sesi yükseliyor ama kapatıyorum. Bu birkaç dakikayı hem Marc'a hem de Logan'a ne söyleyeceğimi düşünmek için kullanmalıyım.

Mezun yurtlarının ortak alanı öğrencilerle dolup taşıyor. Bilardo oynayan erkekler ve masaların etrafında oturup sohbet eden kızlar var. Bu hafta birkaç kez bu yurtlara gittim ama henüz odasından çıkan birini görmedim. Sanırım yüksek lisans öğrencileri hafta sonu gelene kadar kış uykusuna yatıyor.

Asansöre biniyorum, C katına çıkıyorum ve koridorda farklı türde bir utanç yürüyüşüne başlıyorum. Hiç düşünmeden Marc'ın yatakhanesini geçip doğruca Logan'inkine gidiyorum. Marc beni eninde sonunda affedecektir; biz bir aileyiz, ama Logan'dan o kadar emin değilim ve konuşmamız bana daha ağır geliyor.

Kapıyı çalıyorum ve cevap vermesini bekliyorum ama cevap vermiyor. Dün gece yaptığım gibi kapıyı yumruklamaya başlasam mı diye düşünüyorum ama ayık zihnim bunun ne kadar kaba bir davranış olduğunun çok daha farkında. Muhtemelen cumartesi sabahı için çok erken geldim. Dün gece eve geç gelmişti. Emin olmak için kapıyı bir kez daha çalıyorum, çok yüksek sesle vurup onu uyandırmamaya dikkat ediyorum, bunun beni daha da sıcak suya sokacağını biliyorum.

Hala cevap yok.

Koridorun sonundan bir ses "Şu anda evde değil" diye sesleniyor.

Arkamı döndüğümde ağabeyimi koridorla odasının ortasında, kapısının eşiğinde durmuş bana bakarken buluyorum.

"Hey," diyorum utangaçça, şu anda nerede durduğumuzu bilmeden.

"Hey," diye karşılık veriyor.

Özür dilemeye başlarken ona doğru yürümeye başladım. "Dün gece hakkında-" "Endişelenme. İkimiz de sarhoştuk," diye sözümü kesiyor Marc.

kafasını.

"Hayır, sen haklıydın. Ve seninle böyle konuşmamalıydım. Benim hatam, dostum." Ona özür dileyen bir sırıtış attım ve yumruğumu ona doğru uzattım.

Kendi yumruğuyla benimkine vuruyor. "Her şey yolunda dostum. İçeri gelmek ister misin?" diye soruyor, odasına doğru başını sallayarak.

Onu içeride takip ederek masasındaki sandalyeye oturuyorum, o ise kollarını başının altında kavuşturmuş bir şekilde yatağında uzanıyor.

"Demek Logan'ı arıyorsun?" diye soruyor sesinde zerre kadar yargılama belirtisi olmadan.

Dirseklerimi dizlerime dayayarak yere çöküyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Evet. Bir şey için özür dilemem gerekiyor." Gözlerimi onunkilerden uzak tutuyorum.

Onu tekrar hayal kırıklığına uğramış görmek istemiyorum.

"Eli James Maddison özür mü diliyor?" Adımı yavaşça, her hecesini telaffuz ederek söylüyor. "Her şeyi görecektir kadar yaşadım."

"Çok komik, dostum." Başımı sallayarak yere bakıyorum.

"Sadece sana zor anlar yaşıyorum. Ne zaman bu kadar hassaslaştın?" Bana doğru bir yastık fırlatıyor ve onunla yüzüme vuruyor. "Ne zaman döneceğini bilmiyorum. Ona mesaj atmalısın."

Yastığı alıp ona geri fırlatıyorum, kasıtlı olarak ıskalıyorum. "Numarası bende yok."

Marc, Logan'ın iletişim bilgilerini bana vermek için telefonuna uzandı. Numarasını almak düşündüğümde daha kolay oldu. Telefonumun çaldığını duyduğumda, onun bilgilerini kaydetmeye hevesli bir şekilde telefonu açtım.

"Leo mu? Soyadı bu mu?" Telefonuma bakarken soruyorum ama Marc cevap vermiyor.

Tekrar ona baktığımda, telefonunda düşüncesizce gezinirken artık benimle ilgilenmiyordu. Dikkati dağılmış gibi görüldüğünden, bunu şüphe uyandırmadan ona bazı sorular sormak için iyi bir fırsat olarak değerlendiriyorum. "Peki... onun hikayesi nedir?" Sanki sorduğum soru doğaçlama.

İşe yaramıyor. Marc telefonunu yatağının üzerine koyuyor ve bana dikkatle bakıyor, sessizce detaylandırmamı istiyor.

"Zor bir hayatı olduğunu söylediniz ama hiç açıklamadınız." İfademi rahat tutmaya çalışarak omuz silkiyorum.

Marc başını sallıyor. "Bilmiyorum dostum. Bunu söylemek bana düşmez. Pek açılacak biri değil. Bu yönden sana çok benziyor aslında." Düşüncelerini açıklamadan önce bir an duraksıyor. "Bu onun hikâyesi ve bence paylaşıp paylaşmayacağına kendisi karar vermeli." Soruma cevap vermeyi reddedince bana özür dileyen bir gülümseme veriyor.

Sessiz kalıyorum, verdiği cevaptan tatmin olmuyorum ama anlayışlı olmaya çalışıyorum. Huzursuzluğumu hissetmiş olmalı ki devam ediyor.

"Yani, biliyorsun

Logan'ın babası. Sana bu kadar çabuk anlatmasına şaşırdım. Benimle bir şey paylaşması üç ayını aldı," diyerek kız hakkındaki bilgi eksikliğim konusunda beni rahatlatmaya çalışıyor.

"Evet, sanırım öyle. Sadece onu anlamaya çalışıyorum," diye açıklıyorum.

Marc'tan bu tür bilgileri asla istemem; genellikle daha az umursarım. Eğer soruyorsam bunun iyi bir nedeni olduğunu bilecek kadar beni iyi tanıyor. Bu neden, onunla tanıştığım günden beri tek düşündüğüm şey o, ama tam ayrıntıları bilmesine gerek yok.

Ayağa kalkıyor, sırtını yatak başlığına dayıyor, bacaklarını önüne uzatıyor ve söyleyeceği sözleri toparlıyor.

"Bakın, tek söyleyeceğim şey onun muhtemelen tanıdığım en sert insan olduğu. Bizim yaşımızdaki birinin başa çıkması gerekenden çok daha fazlasıyla başa çıktı." Başını sallıyor. "Buraya gelmesini istedim, böylece bir kez olsun eğlenebilir ve normal bir yirmi iki yaşında olabilirdi. Hayatı boyunca başkalarına baktı. Değişiklik olsun diye kendi başının çaresine bakmasını istedim."

Fazla ayrıntı vermedi ama şimdilik beni yatıştırmaya yetti. "Sen iyi bir adamsın Marc," diye hatırlatıyorum kardeşime içtenlikle.

Gözlerini deviriyor, küçük bir kahkaha göğsünde çınlıyor. "Evet. Biliyorum."

Ben de onunla birlikte gülüyorum, ikimizin de kalpten kalbe saçmalıkları bitirdiği ortada.

"Ee, ne kadar kötü batırdın?" diye eğlenen bir gülümsemeyle soruyor, kollarını göğsünün önünde kavuşturup konuyu değiştiriyor.

"Oldukça kötü."

"O da çok inatçıdır, ya da en azından öyle olmaya çalışır, bu yüzden yakın zamanda seni affetmesi için ona iyi şanslar."

"Evet," diye iç geçirdim. "Onun hakkında bunu öğrenmeye başladım."

"İkiniz de yetişkinsiniz ve istediğinizi yapabilirsiniz, ama onunla yattıktan sonra bile o benim ve dolayısıyla senin hayatının bir parçası olacak, bu yüzden bunu yapmadan önce düşünmek isteyebilirsin" diye eklemekten önce aramızda birkaç dakika sessizlik oldu. Bana bilmiş bir bakış attı.

"Öyle bir şey değil."

"EJ, seni tanıyorum dostum. Sen hep böylesin." Bana açıkça bakıyor, sesinde alaycılık yok.

Okula başladığımdan beri, birileriyle yatıp kalkmak ve hayatıma hızla devam etmekle ünlüyüm. Dürüst olmak gerekirse, bunu yaşamaktan zevk aldım. Hiçbir zaman bir kız arkadaşına sahip olmanın sorumluluğunu istemedim. Zihniyetim bana iyi hizmet etti çünkü hiçbir zaman başkasının iyiliği için endişelenmek zorunda kalmadım ve dikkatim her zaman dikkat dağıtıcı olmadan hokeye odaklanabildi. Ancak son zamanlarda, belki her şeyin farklı olabileceği, belki her ikisine de sahip olabileceğim fikriyle oynuyorum. Logan'la ilgili bir şey ikisine de sahip olmak istememe neden oluyor. Ama öz kardeşim değişebileceğimi düşünmüyorsa, değişebileceğime beni inandıran ne?

Bir gün için bu kadar kendini yansıtmaya yeter. Izgara sırası Marc'ta. Burada bütün yükü çeken tek kişi ben olamam.

"Her neyse, Ali denen hatunla aranızda ne var?" diye sordum.

"Sen neden bahsediyorsun?" Bana bakıyor, sorum karşısında kafası karışmış gibi.

"Mmm-hmm. Beni çok iyi tanıdığını sanıyorsun ama ben de seni tanıyorum dostum. Dün gece ikinizi birbirinize bakarken gördüm." Sandalyeme geri yaslanıyorum, ellerimi başımın arkasında rahatça dinlendiriyorum, böylece kardeşimin kıvranışını izlemenin keyfini çıkarabiliyorum.

Alay ediyor. "Hiç şansı yok. O benim tipim değil." Başını o kadar hızlı sallıyor ki, sanki sözlerine kendini ikna etmeye çalışıyor.

"Belki de senin tipin o olmalı. Bence senin için iyi olur. Lauren'dan çok daha havalı olduğu kesin."

"Evet, evet." Beni başından savdı. "Yine de olmayacak."

Telefonumdan saati kontrol ediyorum. Saat sekiz buçuk olmuş bile. Ayağa kalkıp bacaklarımı esneterek odasından çıkmaya başlıyorum.

"Pekala, piste gitmem gerek. Çocuklar bu akşam bir parti daha veriyor, geliyor musun?"

"Belli ki." Saçma sorum karşısında omuzlarını silkiyor.

"Güzel. Görüşürüz o zaman." Ve böylece çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Piste gitmeden önce uğradım ve kamyonetimin kasasından spor çantamı aldım. Arabamı Marc'ın evinde bırakmaya ve antrenmana yürüyerek gitmeye karar verdim. Yürüyüş çok uzak değil ve hava hâlâ yeterince sıcak. İyi ki bugün şort giymişim çünkü çok geçmeden hava çok soğuyacak.

Marc'tan özür dilediğim için omuzlarımdan bir yük kalktı. Şimdi tek ihtiyacım olan Logan'ın beni affetmesi ve her şeyin yoluna girmesi. Numarasını aldığım için mutluyum ama ona mesaj atmak için paten kaymayı bekleyeceğim, yoksa her beş dakikada bir telefonumu kontrol edip cevap vermesini bekleyeceğim.

Piste giderken kampüs spor salonunun büyük penceresinin önünden geçiyorum ve yürüyüşüme devam ederken içeriye gelişigüzel bir göz atıyorum. Spor salonunun uzak köşesinde, kum torbalarının olduğu yerde Logan'ı fark ettiğimde iki kez bakıyorum. Dört tane daha ağır çanta var ve hepsinde erkekler oturuyor; etrafta sadece o var. Onu daha iyi görebilmek için pencere camından biraz daha aşağıya doğru yürüyorum, görüş alanının dışında kalmaya dikkat ediyorum. Yaklaştığımda onu görünce ağızım açık kalıyor. Yine o dar yoga pantolonunu giymiş, üstünde sadece spor sütyeni var. Boks eldivenlerini giymiş, kızıl saçlarını at kuyruğu yapmış ve vücudu terden parlıyor. Torbaya kombinasyonlar atmaya devam ediyor, sert ve teknik vuruşlar yapıyor. Daha koordineli görünüyor ve

Etrafındaki tüm erkeklerden daha özgüvenli ve şüphesiz gördüğüm en seksi şey.

Beni görmesini istemiyorum; sadece ona bir süre daha hayran olmak istiyorum. Güçlü biri ve belli ki kendi başının çaresine bakabiliyor. Ama daha derin bir düzeyde, Marc'ın daha önce bahsettiği, her zaman başkalarıyla ilgilenmek zorunda kalmasıyla ilgili şeyi düşünüyorum ve merak ediyorum, hiç kimse *onunla* ilgilendi mi? Bu kadar kötü batırmamış olsaydım, belki de bu benim sorumluluğum olabilirdi.

Bölüm 36

Logan

"Hey, kaltak!" Ali kapımı çalmadan içeri dalarken haykırıyor.

"Sürtük mü? Gerçekten mi?" Yatağımın üzerindeki çamaşır yığınının dönüp ona alaycı ve şüpheci bir bakış atıyorum.

"Evet. Tamam, bir deniyordum. Dilden yuvarlanma şeklini beğenmedim. Muhtemelen bir daha kullanmayacağım." Omuz silkiyor.

Başımı sallayarak, kıyafetlerimi katlamaya geri dönerken onun samimiyetine kıkırdıyorum.

"Her neyse, bu sabah seni aramaya geldim ama burada değildin. Geceyi acayip uzun boylu bir hokey oyuncusuyla mı geçirdin?" Kaşlarını imalı bir şekilde oynatıyor.

"Hayır. Spor salonundaydım. Spor salonundaydım."

Vücudumdaki terden sıırıslıklam olmuş giysilere bakıyor. "Şaka yapıyorsun. Bu sabah nasıl çalıştın? Akşamdan kalmanın en kötüsünü yaşıyorum." Dramatik bir şekilde iç geçiriyor ve masamdaki koltuğa oturuyor.

"Evet. Dün gece oldukça çabuk ayıldım."

"Maddison'la aranızda ne oldu? Son gördüğümde evden koşarak çıkıyordu ve ben de seni bulmaya geldiğini düşündüm."

"Evet, öyle yaptı." Omuz silktilim. "Ama bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum." Onunla göz göze gelmemeye dikkat ederek kıyafetlerimi katlamaya devam ediyorum.

"Beni bu işin dışında kalmayacağımı bilecek kadar iyi tanıyorsun, bu yüzden beni şimdi bilgilendirebilirsin," diyor sandalyemde arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuştururken sesindeki kararlılıkla.

Çamaşırlarla oyalanmayı bırakıp ona dönüyorum ve "O bir pislik. Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Bir dakika önce öpüşüyorduk ve sonra-"

"Affedersiniz, ne?" diye araya giriyor. "Geri çekil. Bu ne zaman oldu?" Ayağa kalktı, gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu, az önce patlattığım bomba karşısında şok olmuştu.

"O ve ben dışarıdayken, ben ayrılmadan hemen önce," diye açıklıyorum.

"Aman Tanrım! Nasıldı peki? Muhtemelen ne yaptığını biliyor gibi hissediyorum."

"Oh, güven bana, öyle." Hemen başımı sallayarak onaylıyorum. "İnanılmazdı. Şimdiye kadar yaşadığım en ateşli öpücüktü." Eli'nin kaslı vücuduyla beni evin kenarına sıkıştırdığı anı hatırlayınca yanaklarım ısınmaya başlıyor.

"O zaman sorun neydi?"

İç çektim. "Aklım başımdan gitti sanırım. Sıradan bir ilişki arıyor ve bildiğin gibi ben öyle biri değilim. Marc'ın kardeşi olduğundan bahsetmiyorum bile. Çok ileri gitmeden durdurdum ama sanırım alınmıştı. Kendimi açıklamakta zorlanıyordum ama o bu konuda tam bir pislikti. Sonra, gördüğünüz gibi, Alyssa denen kızı yukarı çıkardı ve muhtemelen onunla seks yaptı." Ali'nin yüzümde belirginleşen hayal kırıklığını fark etmesini istemediğim için çamaşırlarımla uğraşmaya devam etmek üzere yatağıma dönüyorum.

"Seks yapmadılar," diyor kesin bir ifadeyle.

"Tamam, yukarıda birlikte ne yaptılarsa artık."

"Hayır, Logan. Onunla hiçbir şey yapmadı. Neredeyse sen gider gitmez aşağı indi."

Ali'nin yüzündeki ifadeden dürüst ve samimi olduğunu anlayabiliyorum, beni sözlerine inandırmaya çalışıyor. Belki de Eli bana doğruyu söylüyordu? Bana dün gece Alyssa ile aralarında hiçbir şey olmadığını söylediğinde ona inanmamıştım. Zac'le uğraştıktan sonra ilk içgüdüm Eli'nin yalan söylediğini varsaymak oldu ama ne olursa olsun, bunun bir önemi yok.

"Öyle ya da böyle, umurumda değil. O çocuğu düşünmekten bıktım. Ya da herhangi bir çocuğu. Kendime odaklanmalıyım."

Ali bana bilmiş bir bakış atarken "Mmm-hmm," diye

mırıldanıyor. "Ne?"

"Hiçbir şey," diyor şarkılı bir tonda.

Belli ki bir şey var.

"Ama bence kabul etmek istediğinden daha fazla önemsiyorsun," diye çabucak ekliyor.

Bir şey olmadığını biliyordum.

Sessiz kalıyorum. Şu anda Ali'ye ne diyeceğimi bilemiyorum. Eli'yi kafamdan silmiştim ve Ali'nin de benimle aynı fikirde olacağını düşünmüştüm ama öyle görünmüyor.

"Bak," diye devam ediyor. "Maddison'ın sana dün gece davrandığı gibi davranmasını onaylamıyorum. 'Alyssa'yı üst kata çıkarma' olayı çok aptalca bir hareketti. Ama senden hoşlandığını biliyorum... hem de çok. Birine karşı bir şeyler hissetmeye alışık olduğunu sanmıyorum ve belli ki bu duygularla nasıl başa çıkacağını bilmiyor, o yüzden belki de bu konuda onu biraz rahat

bırakmalısın?"

Benden çok mu hoşlanıyor? Aynı hokey playboyundan mı bahsediyoruz? Eli duygularla ilgilenmez. O ilişki kurar, dün gece bizimkini bırakmamın sebebi de buydu.

"Sen kimin tarafındasın?" Önerisine şaşırarak soruyorum.

"Seninki! Belli oluyor. Ama sen ve ben aynınız, eğer biri bana bunu yapsaydı, onu asla affetmezdim, çünkü çok inatçıyım. Sadece diyorum ki, eğer onu aptal olduğu için affetmek *istiyorsan*, belki de onu affetmene izin vermelisin. Tabii ki özür diledikten ve kendini açıkladıktan sonra."

Ona olanları anlattıktan sonra Ali'nin Eli'nin adını lanetleyeceğinden emindim. Onu affetmeyi önerirsem mecazi feminist meşalesini alıp bu yurtları yakacağını düşünmüştüm. Bunun yerine, ona bir şans daha vermem için beni cesaretlendiriyor.

Yapmak istiyorum. Gerçekten istiyorum ama bunun iyi bir fikir olmadığını biliyorum. Yaşadığım tek ilişkide aldatılmıştım. Neden kendimi başka bir kalp kırıklığı için hazırlayayım? Eli, onunla bir şans yakalamak için ayaklarına kapanan kızlara sahip, peki ne? Benim gibi tecrübesiz biriyle birlikte olmak için bundan vazgeçecek mi? Hiç sanmıyorum. O nasıl bağlı olunacağını bilmiyor, ben de nasıl sıradan olunacağını bilmiyorum. Muhtemelen istediğini alır almaz gidecektir. Ali'nin iyi bir arkadaş olmaya çalıştığını biliyorum ama Eli'ye bir şans daha vermek istediğimi itiraf etmemin beni başarısızlığa sürüklediğinin farkında olduğunu sanmıyorum.

"Her neyse-" Konuyu değiştirmeye başlamıştım ki kapımın çalınmasıyla sözüm kesildi.

"Selam." Marc kafasını kapımdan içeri soktu.

"Hey, içeri gel." Benim ve Ali'nin konuşmalarına kulak misafiri olmamasını umarak odama doğru başımı sallıyorum.

"Marcus," diye selamlıyor Ali ona doğru bakmadan. "Ali," diye karşılık veriyor Marc aynı ilgisiz tavırla.

Birbirlerinin yanında çok tuhaflar.

Marc omzuma hafifçe vuruyor. "Her şey yolunda mı? Dün gece veda etmeden gittin. "

"Evet, özür dilerim. Sadece yorgundum." Ali'ye bakıyorum, Eli'yle olanlardan bahsetmemesi için sessizce yalvarıyorum.

"Tamam." Kaşlarını birbirine çatarak kelimeyi uzatıyor.

Marc'ın yalan söylediğini bildiğini söyleyebilirim, ancak yalnız kalana kadar konuyu z o r l a m a k istemediğini hissediyorum.

"Bu gece hokey evine geri dönüyorum. Sen de geliyor musun?"

Başımı salladım. "Bu sefer oturacağım. Biraz ders çalışmam ve uyumam gerekiyor."

Anlayışla başını salladı. Daha sormadan hayır diyeceğimi bildiğinden eminim.

"Ali, var mısın?" diye soruyor,
hazırlıksız bir şekilde. "Bu gece olmaz.
Randevum var."

"Ne?" Marc ve ben aynı anda sorduk. Benim sorum heyecanla doluyken onunki şok içinde soruluyor.

"Kiminle?" Izgara yapıyorum.

"Bizim sınıftaki Dylan denen çocuğu tanıyor musun?"

"Ders sırasında her beş dakikada bir elini kaldıran yalaka mı?" Marc soruyor, sorgusu yargı ve tiksinti dolu.

"Evet," diyor gururla. "Çok
tatlı!" Ona güvence
veriyorum. "Ezik görünüyor,"
diye ekliyor Marc.

"Dur." Şakacı bir şekilde koluna vuruyorum. "Bu heyecan verici. Ama erkek arkadaşın yok sanıyordum?" Dikkatimi tekrar Ali'ye veriyorum.

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Ama yakışıklı oğlanlarla bedava yemek yerim." Gözlerimi deviriyorum ve dürüstlüğüne gülerek başımı sallıyorum.

"Birileriyle çıkmayı seviyorum, sadece bir ilişki içinde olmak istemiyorum, hepsi bu," diye açıklıyor Ali, Marc'a doğru hızlı bir bakış atarken.

Telefonum çalışıyor ama etrafımda hiçbir yerde göremiyorum. Çamaşır yığınının altını karıştırırken sesini tekrar duyuyorum ve yatağımdaki temiz katlanmış gömlek yığını ile bir yastığın arasına sıkışmış halde buluyorum. Ekranımda iki mesaj var, ikisi de aynı bilinmeyen numaradan.

Açmak ve okumak için parmağımı ekranda kaydırıyorum.

Bilinmiyor: *Logan mı?*

Merhaba.

Zac dışında mesajlaştığım tek kişi odamda oturuyor, bu yüzden kim olduğunu bilmiyorum, ancak eğitimli bir tahmin yapabilirim.

"Kim o?" Ali yüzümdeki şaşkınlığı görünce soruyor. "Bilmiyorum," diyorum başımı sallayarak. "Bu numarayı tanımıyorum."

"**O n u n** EJ olma ihtimali çok yüksek," diyor Marc yavaşça, ses tonunda ağır bir suçluluk duygusu var.

"Ne?"

"Şey..." Ali sözümü kesiyor, sandalyemden kalkıyorum. "Bu benim gitmem için bir işaret." Topuklarının üzerinde dönüp odadan çıkmadan önce Marc ve bana bakıyor.

"Ona numaranı verdim. Bu sabah seni aramaya geldi," diye ekliyor Marc utangaç bir ifadeyle.

"Öyle mi?"

Eli'nin sadece damarlarında dolaşan alkol yüzünden pişmanlık duyduğunu düşündüm. Gün ışığında tekrar özür dilemeye çalışmasını beklemiyordum.

"Sana mesaj atmasının daha kolay olacağını düşündüm, dün gece yaptığı şey için özür dilemeye çalışmaktansa. Haddimi aştıysam özür dilerim."

"Sorun yok, gerçekten," diye onu rahatlatıyorum.

Dikkatimi tekrar telefonuma çevirerek başparmağımı tuşların üzerinde gezdiriyorum, Eli'ye cevabımı yazmaya hazırım ama ne söyleyeceğimden emin değilim. Çelişkili duygularım ve Ali'yle yaptığım konuşma arasında, en hafif tabirle kafam karışmış durumda. Bir süre sonra hiç yanıt vermemeye karar veriyorum ve kilit ekranına tıklayıp telefonu yatağıma geri atıyorum.

Marc'ı göz ucuyla hareketlerimi izlerken yakalıyorum. "Benimle her konuda konuşabileceğini biliyorsun, değil mi? Kardeşimle ilgili olsa bile."

"Biliyorum. Ama konuşacak bir şey yok." İkna edici görünmeye çalışarak ona zoraki bir gülümseme veriyorum.

"Tamam. Bana neler olduğunu anlatmayacak kadar inatçı olduğun için, şimdilik sana inanıyormuş gibi yapacağım." "Peki Logan?" diye eklemekten önce kapıya doğru ilerlemeye başladı.

"Öyle mi?" Yüzümü ona döndüm.

"Gerçekten duş almalısın. Berbat kokuyorsun" diyor, terli egzersiz kıyafetlerime bakarken yüzünde şakacı bir gülümsemeyle.

Yatağımdan yastığımı alıp ona doğru fırlatıyorum. "Evet. Biliyorum, göt herif!" Gülüyorum. "Herkes odama gelip beni rahatsız edip duruyor!"

"Seni seviyorum," diye ekliyor odamdan çıkarken, gururla kendi kendine kıkırdıyor.

"Ben de seni seviyorum, pislik." Başımı sallıyorum ve yüzümde bir gülümsemeyle yatağımın üzerindeki giysi yığınına katlamaya geri dönüyorum.

Telefonum yine çalıyor. Eli'nin kaydedilmemiş numarasından gelen bir başka mesajı görmek için elime alıyorum ve gülümsemem kayboluyor.

E: *Konuşabilir miyiz?*

Yanıt vermeden g düğmesine basılı tutuyorum ve telefonumu kapatıyorum. Ona ne diyeceğimi bilemediğim için bugün bununla uğraşmamaya karar verdim.

Genelde, yurt odamın güvenliğine olabildiğince çabuk geri dönebilmek için duş rutinimi hızlandırırım. Karma banyo fikrine henüz alışamadım, çıplak bedenimi dünyanın geri kalanının görmesinden koruyan tek şeyin ince ve dayanıksız bir duş perdesi olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Ancak bugün acele etmemeye karar verdim. Kafamı boşaltırken sıcak suyun bu sabahki boks seansından dolayı ağrıyan kaslarımı yıkamasına izin veriyorum. Genelde en iyi düşünme şeklimi duştayken yaparım ama bugün zihnimi kapatmaya ve hiçbir şey düşünmemeye karar verdim.

Sıcak su soğduktan sonra musluğu kapatıyorum ve duş duvarlarının korumasından çıkmadan önce havlumu vücuduma sıkıca sarıyorum. ıktığımda endişemin boşuna olduğunu fark ediyorum çünkü etrafta tek bir kişi bile yok. Genelde bu tuvaletler tıklım tıklım olur ama öğrencilerin çoğunun Cumartesi ğleden sonralarını benim planladığımdan biraz daha heyecanlı şeyler yaparak geçirdiklerini varsayıyorum.

Odama döndüğümde en rahat kıyafetimi giyiyorum: babamın eski püskü bir sweatshirt', bir çift koşu şortu ve en rahat oraplarım. Gnmn geri kalanını tam olarak planladığım gibi geçiriyorum. Temiz kıyafetlerimi kaldırıyorum, hızlıca kestiriyorum ve gelecek haftaki derslerim için çalışıyorum. Ali, randevusu için kıyafet seçiminde yardıma ihtiyacı olduğu için doğaçlama bir defile düzenliyor. Bacaklarını mükemmel gösteren mini bir etekle eşleştirilmiş kalın bir kazakta karar kılıyoruz. Hava hala biraz ten gösterecek kadar sıcak, ancak kazağın yersiz grnmeyeceği kadar soğuk.

Ali son rtuşlarını yapmak için benim aynamı kullanırken Marc rahatça odama uğruyor. Bir kat maskara sürerek makyajını tamamlıyor, ama bunun dışında giyinmiş ve gitmeye hazır ve harika görünüyor.

"Woah!" Marc gözlerini Ali'ye diktiğinde haykırır.

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum," diye söze giriyor aynada kendini hazırlamaya devam ederken.

Marc gözlerini yavaşça ondan ayırıyor ve dikkatini bana çeviriyor. "Logan, ben çıkıyorum. Gelmek istemediğine emin misin?"

"Hayır, burada mutluyum. Televizyon izlemeyi ve erkenden yatmayı dört gözle bekliyorum," diyorum ona, şu anda vücudumdan bir çentik olduğuna emin olduğum yatağımdan. Saatlerdir bu yerden kalkmamıştım.

"Pekâlâ. Kulağa hoş geliyor. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Marc'a bağımsızlığımı hatırlatmaya çalışarak şakacı bir şekilde

"Yapmayacağım," diye ekliyorum. "Ali." Ona veda ediyor.

"Marcus," diye cevap veriyor aynada rimelini sürmeye devam ederken.

Marc'ın koridorda beni duyamayacağı kadar uzaklaştığından emin olur olmaz, "Neden birbirinizin yanında bu kadar tuhafsınız?" diye soruyorum.

Ali dikkatini aynadan çekip bana doğru dönüyor. "Neden bahsediyorsun?" diye soruyor. "Biz... biz hiç de tuhaf değiliz."

"Mmm-hmm," diye mırıldanıyorum, ikna olmamış bir şekilde, ama o ustalıkla konuyu değiştiriyor. "Tamam, son bir bakış. Sen ne düşünüyorsun?" Ayağa kalkıyor ve bir daire çizerek tam etkiyi verir.

"Dylan'ın çok şanslı bir adam olduğunu düşünüyorum."

"Aynen öyle," diyor kendinden emin bir şekilde. "Tamam, onunla aşağıda buluşmam gerek. Akşam döndüğümde görüşürüz." Çantasını kaptığı gibi kolunun üzerinde sallıyor. "Aslında, biliyor musun, seni yarına kadar göremeyeceğimi varsayalım," diyerek bana imalı bir göz kırpmıyor.

Gülüyorum ve o kapıdan aceleyle çıkarken "İyi eğlenceler!" diye bağıriyorum.

Ve böylece yalnız kaldım. Sanırım benim yaşımdaki çoğu insan bir Cumartesi gecesi odasında tek başına ölü bulunmaz, ama ben yalnızlığı hoş karşılıyorum. Hayatımın bir döneminde bunu pek yaşayamadım. Tek yapmak istediğim akşam yemeği için dışarıdan bir şeyler alıp yatağımda yemek ve Netflix'te izlemeye değer bir şeyler bulmak. İşte ben buna çılgın bir Cumartesi gecesi diyorum.

Saatler geçti ve ekstra büyük bir pizzanın yarısını yediğim için tıka basa doydum. Marc'ın yarın akşamdan kalmalığa iyi geleceğini bildiğim için ihtiyacım olandan daha büyük bir boy aldığıma emindim. Gecenin büyük bir bölümünde koridorlar oldukça sessizdi ve bir süredir yurttaki tek bir ses bile duymadım. Eminim herkes dışarıda eğleniyor, yüksek lisans okulunun ilk haftasının tamamlanmasını kutluyordur. Şahsen ben tembelliği ve

Televizyon izlemek de en az onun kadar eğlenceli, hatta daha da fazla, bu yüzden bu akşam *New Girl*'ün dördüncü bölümünü izliyorum.

Su şişemi doldurmak için kendimi yataktan sıyrıyorum. Terliklerimi giyip elimde şişeyle ortak alana doğru ilerliyorum. Etrafta kimse yok ama koridorlar hâlâ tamamen aydınlık, bu da gözlerimin floresan ışığa acı verici bir şekilde alışmasına neden oluyor.

Şişemi filtrelenmiş suyla dolduruyorum ve merdivenlerden yukarı çıkmak için köşeyi döner dönmez Eli'nin lobinin kapısından içeri girdiğini görüyorum.

Vücudum olduğu yerde dondu kaldı. Bir yanım kardeşini görmek için burada olduğuna inanmak istiyor ama Marc şu anda hokey evinde ve içimden bir ses beni görmek için burada olduğunu söylüyor.

Girişte biraz dolaştıktan sonra duraklıyor ve Eli'nin kan çanağına dönmüş gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Merhaba," diyor, şu anda aşağıda olmama şaşırmış görünüyor. Ya da burada, onun önünde. Emin değilim.

"Eli." Uzun süredir konuşmadığım için sesim biraz kısık olduğu için ifadem neredeyse fısıltıyla çıkıyor. "Burada ne işin var? Marc senin evinde."

"Burada ne yapıyorsun?" diye bağırıyor, retorik sorusuyla çekici görünmeye çalışıyor, ama sadece bir karmaşa gibi görünüyor.

"Burada yaşıyorum," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum. "Sarhoş musun sen?" Yüzümü buruşturup gözlerimi kısarak lobinin karşısından yüzünü daha iyi görmeye çalışıyorum.

"Hayır," diye alay ediyor başparmağıyla alnını kaşırken.

Verdiği cevap karşısında gözlerimi deviriyorum. Kesinlikle sarhoş. "Ben yatmaya gidiyorum," diyorum asansöre doğru ilerlerken.

İçeri girdiğimde, lobinin ortasında duran Eli'nin yüzündeki hüznü fark ediyorum. Katımın düğmesine basarken göğsümdeki ağrıyı görmezden gelmeye çalışıyorum.

Kapılar tam olarak kapanmadan Eli koşarak gelir ve eliyle kapıları durdurur.

"Yukarı gelebilir miyim?" Elleriyle kapıları iki yandan açık tutarken sorduğu soru çaresizlikle doludur.

Eşikte dururken ışık ona tam olarak vuruyor. Tanrım, çok iyi görünüyor. Tabii ki öyle. Her zaman öyle. Ve ona kızgın olmam gerekirken bu kadar iyi görünmesi beni daha da sinirlendiriyor.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyorum ona, kendimi tutmaya çalışarak.

"Lütfen," diye yalvarıyor, kırmızı çerçeveli gözleri bana bakarken yumuşuyor. Kafam karışmaya başlarken bakışlarımı ondan ayırmıyorum. "Neden partinde değilsin?"

"Neden benim partimde *değilsin*?" diye soruyor sarhoş bir şekilde, asansörün çerçevesine yaslanarak, bir kez daha şakacı olmaya çalışarak.

Saçma sorusuna cevap vermemeyi düşünüyorum ama o kendini beğenmiş bir şekilde bana bakmaya devam ediyor, sessizce bir cevap bekliyor.

"Nedenini biliyorsun. Bir süreliğine partilerle işim bitti." Gözlerimi onunkilerden ayırıyorum ve duvarlarım yıkılmaya başlamadan önce ondan uzaklaşmak isteyerek kapatma düğmesine basıyorum.

Çevresel görüşümde, doğrudan cevabımdan dolayı yüzünün biraz düştüğünü izliyorum. Ne bekliyordu ki? Tekrar evine gidip hiçbir şey olmamış gibi davranacağımı mı?

Biraz sert cevabımın gitmesine neden olacağını umuyorum ama onun yerine dik durup "Lütfen yukarı gelip sizinle konuşabilir miyim?" diye soruyor.

Doğrudan onun sıcak kahverengi gözlerine bakmaktan kaçınmaya çalışıyorum. Sesindeki ton umutsuz gibi, ama ona teslim olmak istemiyorum. O istediğini elde etmeye alışkın ve ben de onun üzerine yürüyebileceği ve kolayca affedilmeyi bekleyebileceği başka bir kız olmak istemiyorum.

"Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Eve gitmelisin, Eli." Bu kez sesimde öncekinden daha az kararlılık var.

"Kalmama ve seninle konuşmama izin vermektense eve *sarhoş gitmemi* tercih edeceğini mi söylüyorsun?" Başını eğdi ve bana kibirli bir gülümseme verdi.

"Sarhoş olmadığını söylediğini sanıyordum," diye cevap veriyorum kendini beğenmiş bir şekilde, tam da Eli kapının önünde durduğu için asansör bize doğru sinir bozucu bir şekilde biptlemeye başlarken.

Kıkırdayıp başını sallarken yüzü yumuşuyor ve ukala tavrını kaybediyor. "Sinir bozucusun," diye dalga geçiyor benimle birlikte asansöre binerken, kapılar arkasından kapanıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Yüzümü ona dönerek doğrudan soruyorum. Onunla şakalaşmak istemiyorum, cazibesi şimdiden kararlılığımı aşındırmaya başladı ve duvarlarımın yıkılmasına henüz hazır değilim.

"Mesajlarıma cevap vermiyordun." Asansörle benim odama çıkarken omuz silkiyor.

"Telefonumu kapattım." Dikkatimi tam önümdeki kapalı kapılara yöneltiyorum.

"Neden?" diye soruyor. Metalin içinden yansımasını görebiliyorum, bana bakarken yüz ifadesindeki incinmişliği fark ediyorum.

"Çünkü yalnız kalmak istedim." Gözlerinin içine bakıyorum. "Belli ki işe yaramamış," diye ekliyorum, dikkatimi bir kez daha ileriye, kapılara çevirirken. Şu anda kaba davrandığımın farkındayım ama ona karşı savunmamı başka türlü nasıl koruyacağımı bilemiyorum.

Neyse ki asansör benim katımda duruyor ve kapılar açılır açılmaz dışarı fırlıyorum, koridorda hızla yürüyorum, ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ve üzerimde her zaman varmış gibi görünen manyetik çekimden biraz mesafe yaratmaya ihtiyacım var.

"Logan, lütfen," diye yalvarıyor Eli arkamdaki koridordan.

Elim odamın kapı kolundayken yavaşça ona doğru dönüyorum. Yüzünü kaplayan çaresizlikle hâlâ asansörün önünde duruyor.

"Konuşmak istemiyorum Eli. Tek istediğim huzur içinde dizimi izlemek," diye açıklıyorum omuzlarım düşerken. Kelimelerim ona bir şey söylese de beden dilimin tam tersini söylediğini hissedebiliyorum.

"O zaman konuşmamıza gerek yok. En azından bir bölüm kalıp ayılabilir miyim? Sonra giderim. Söz veriyorum." Talebinde samimiyet var ama sesinde biraz çaresizlik de var.

Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorum. Gitmesini sağlamam gerektiğini biliyorum. Ama şu anda ondan ne kadar rahatsız olsam da, yine de yanımda olmasını istiyorum. Benim alanımda olması iyi hissettiriyor. Pes etmek istiyorum ama bu çocuk söz konusu olduğunda daha güçlü olmadığım için kendimi hayal kırıklığına uğramış hissediyorum.

"Kalmak istemeyebilirsin. Henüz hangi gösteri olduğunu bile bilmiyorsun," diye ekliyorum, onu oyalamak için başka ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

"Logan, şov umurumda değil."

"Peki," diye iç geçirdim. "Kalabilirsin. Ama sadece bir bölüm için." Ona doğru bakmaktan kaçınarak odama doğru yürürken sert görünmeye çalışıyorum ama arkamdan geldiğini hissedebiliyorum.

Kendimi tekrar girintili yatağıma bırakıp rahatıma bakıyorum.

Göz ucuyla Eli'nın yüzüne yayılan gururlu sırtışı görebiliyorum. Odamın tam ortasında durup benimle yatağıma oturmak için izin istemeden önce kapımı kapatıyor.

"Zemin senin için iyi bir yer gibi görünüyor," diyorum ona alay etmeden, gözlerimi televizyondan ayırmadan.

Eli küçük bir kıkırdama çıkarıyor ve benim yerimde olabildiğince rahat ediyor.

"Sesini açabilir misin?" diye soruyor, televizyona doğru başını sallayarak. "Gerçekten mi? Muhtemelen bu diziyi sevmeyeceksin."

"Cehennem gibi, değilim! Schmidt'i seviyorum." Gözlerini televizyon ekranından ayırmıyor ve sesinde zerre kadar alaycılık yok.

Başımı sallayarak kendi kendime gülüyorum. Cazibesiyile beni yıpratıyor ve ben kendimi bu durumdan hoşnut olmaya başlarken buluyorum. Bana bu kadar yakinken onu uzak tutmaya yönelik tüm içgüdülerim bocalıyor. İstedğim gibi, yatağımdan bir yastık alıp Eli'ye doğru fırlatmadan önce sesi açıyorum ve ona isabet ettirdiğimden emin oluyorum. Bana dönüp bakmıyor ama profilinden gördüğüm kadarıyla, yastığı yere bırakıp başını üzerine koymadan önce dudaklarına yayılan bir sırıtış fark ediyorum. Bacaklarını bileklerinden çaprazlıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. Muhtemelen şu anda burada olmaması gereken bir adam için fazla rahat görünüyor, ama yine de burada olduğuna memnunum.

Bölüm 37

Eli

Logan'a *New Girl*'ün bu sezonunu iki kez izlediğimi itiraf etmemin imkanı yok. Aynı şekilde, aslında buraya arabayla gelmediğimi, bunun yerine yürüdüğümü de itiraf etmeyeceğim. Eğer söylersem beni kovması çok kolay olur.

Buraya gelip beni affedip affetmediğini görmekten başka ne yapacağımı bilmiyordum. Ona defalarca mesaj attım ama cevap alamadım. Marc, bana doğru numarayı gönderip göndermediğini iki kez kontrol etmesini istediğimde gözlerini devirdi. Dikkatimi dağıtmak için içmeye başladım ama işe yaramadı. Kendimi bir kez daha yüksek lisans yurtlarına doğru yürürken bulduğumda onu daha fazla düşünmeme neden oldu.

Hala bana biraz kızgın görünüyor ve oturduğumdan beri tek kelime etmedi, ama zaten üç bölüm izledik ve henüz gitmemi istemedi. Bu konuyu açacak kişi olmamın imkanı yok. Belki beni affetmeye başlamıştır ve belki de beni burada istiyordur. Teorimi test etmeye karar verdim.

"Biliyorsun Logan, misafirlerini yerde yatırmak kabalıktır," diye alaycı bir şekilde onu suçluyorum, onunla birlikte yatağa oturmama izin vereceğini umarak.

"Sen misafir değilsin. Misafirlere kapımız açık," diye sert bir şekilde cevap veriyor ama sanırım sözlerinde şakacı bir ton seziyorum.

Göz temasının davama yardımcı olacağını umarak ona bakmak için dönüyorum. "Hadi Logan. Burası çok rahatsız. Bırak da yatağa uzanayım."

Gözlerini deviriyor ve bariz çaresizliğim karşısında başını sallıyor. "Hala ayılmadın mı?" Gülümsemesini bastırmaya çalışıyor ama gamzeleri her şeye rağmen ortaya çıkıyor.

"Hayır, hâlâ sarhoşum," diyorum yüzümde sinsî bir sırıtışla. Artık gerçekten sarhoş değilim ama Logan'a gitmem için bir sebep vermek de istemiyorum.

Açıkça yalan söylememe bıyık altından gülüyor. "Şu anda saçmaladığının farkındayım ama olsun. Yine de yatağın kendi tarafında kal." Sert görünmeye çalışıyor ama dudaklarının köşesindeki hafif çekilme onu ele veriyor.

Gururla ayağa kalkarak yastığı yerden aldım ve yatağa geri attım. Vücudunun üzerinden diğer tarafa doğru tırmanmaya başlıyorum, bunu yaparken zaman ayırdığımdan ve ona hayran olduğumdan emin oluyorum. Yolun ortasında duraklıyorum, ellerim iki yanında

Omuzlarını yatağa yaslamıştım ve bacaklarım onunkilerin üzerindeydi. Oda çok karanlık olduğu için onu pek görememiştim ama şimdi üzerinde dururken onu tüm ihtişamıyla görebiliyorum. Baş döndürücü, her nasılsa dün geceki halinden bile daha güzel. Bir tutam bile makyajı yok ve saçları doğal dalgasıyla dökülmüş. Üzerinde sadece eski bir sweatshirt ve bir çift şort var ama kesinlikle mükemmel görünüyor. Bakışlarımın vücudunun her bir köşesinde dolaşmasına izin verirken dudaklarım aralanıyor.

Üzerine tırmanırken acele etmediğimi fark etmiş olmalı çünkü gözlerim sonunda yüzüne ulaştığında, bilerek başını bana doğru sallıyor ve bir gülümsemeyi bastırmaya çalışıyor.

"Benim hatam," diyorum ona en baştan çıkarıcı sesimle, dudaklarım dudaklarından sadece birkaç santim uzaktayken. Ona şeytani bir sırıtış atıyorum ve istemeyerek de olsa yatağın diğer tarafına doğru ilerliyorum.

Kıkırdıyor ve şakacı bir tavırla "Sen tam bir aptalsın," derken başını tekrar sallıyor. Tipik yaklaşımlarıma boyun eğmemesi sinir bozucu ama ilgi çekici.

"Hella? Dikkat et Logan, Kuzey Kaliforniyalılığın ortaya çıkıyor." Duvarlarını yıkmak için cazibemi kullanmaya devam ederken yatağının karşı tarafından ona takılıyorum.

Diziyi izlemeye devam ederken, odağım artık bir adımından daha yakın olan bedenine kayıyor ve bugün ilk kez sakinleştiğimi hissediyorum. Dün geceki uykusuzluğum ve Logan'ın benimle bir daha konuşup konuşmayacağını merak ederek yaşadığım stres yüzünden ne kadar yorgun olduğumu fark etmemiştim. Şimdi burada, onun yatağında, ona bu kadar yakinken nihayet rahatlayabiliyorum.

Kısmen daha rahat etmek, ama çoğunlukla daha iyi görebilmek için yan dönüp ona bakıyorum. Kolu aramızdaki boşluğa rahatça uzanıyor ve vücudunun sıcaklığını buradan bile hissedebiliyorum. Şansımı denemeye karar vererek elimi temkinli bir şekilde ona dokunmak için hareket ettiriyorum. Elimi bronzlaşmış kolunun üzerine koyuyorum ve onu hissetme ihtiyacıyla nazıkçe tutuyorum. İrkilmiyor ya da uzaklaşmaya çalışmıyor bile ve bu yüzden kendimi dünyanın en şanslı orospu çocuğu gibi hissediyorum. Sıcak tenini tenimde hissederek utanç verici derecede yüksek bir rahatlama iç çekişi yapıyorum. Vücudum onun varlığının bana verdiği huzurla yatağın içinde erimeye başlıyor ve kendimi uykuya dalmış bulmadan önce bir bölümü daha bitiremiyorum.

Gözlerimi açtığımda Logan'ı yanımda bulmayı umuyorum ama hiçbir yerde görünmüyor. Boş elime bakarak onun nerede olduğunu merak etmeye başlıyorum.

ve ne kadar süredir uyuduğumu. Saati kontrol etmek için elimi cebime atıyorum. Saat sabahın 2:15'i. Ekranımdan gelen ışık odayı, yerdeki hışırtıyı görebileceğim kadar aydınlatıyor.

"Logan?" Fısıldıyorum.

"Öyle mi?" diye cevap veriyor, beni yerde uyumak için yatakta yalnız bıraktığını doğruluyor.

"Neden aşağıda uyuyorsun?"

Cevap vermedi, ben de devam ettim. "Orada uyumamalısın. Bana bırak. Seni yerde istemiyorum." Oturmaya ve onunla yer değiştirmeye başladım.

Derme çatma yatağında hareketsiz dururken bana "Sorun yok Eli," diyor.

Çok inatçı. Bunu gerçekten yapması için ondan kaç kez yatakta uyumasını istemem gerektiğini bilmiyorum. Gidip onu kucağıma almamak, omzuma atmamak ve yatağa kendim yerleştirmemek için kendimi zor tutuyorum. Ama asıl sorunun onun inatçılığı değil, partideki davranışım için henüz özür dilememiş olmam olduğunu biliyorum.

"Logan?" Gözlerim tavana odaklanmış bir şekilde yatağına uzandım. "Evet?"

"Dün gece sana nasıl davrandığım için özür dilerim." Ona öfkeli sözler sarf edip kolumu Alyssa'nın omzuna doladığımda Logan'ın güzel yüzünde beliren hayal kırıklığı ve incinmişlik ifadesini hatırlıyorum. Başımı sallıyorum, anıyı silmeye çalışıyorum ama Logan'ın bana bakışını asla unutamayacağımı biliyorum.

Cevap vermeyince ben de devam etmeye karar verdim. "Sana söylediklerimde ciddi değildim." Söylemem gereken kelimeleri toparlamaya çalışırken gözlerimi tekrar kapatıyorum. "Ve seni kıskandırmaya çalışmak, bu benim için gerçekten çocukça bir davranıştı."

"O zaman neden yaptın?" diye soruyor, sesi yumuşak ve yargılamadan ya da öfkelenmeden. Tatlı tonu, ona karşı savunmasız olmaya devam etmem için beni ikna ediyor.

"Bilmiyorum. Çünkü ben bir aptalım, sanırım." Doğru kelimeleri ararken duraksıyorum. "Senin gibi bir kızın yanında nasıl olacağımı bilmiyorum. Daha önce senin gibi biriyle hiç tanışmadım," diye dürüstçe itiraf ediyorum.

"Ne demek 'benim gibi'?" diye soruyor, gerçekten kafası karışmış görünüyor.

Penceresinden giren ay ışığından, yüzünü bana dönmek için yan yattığını görüyorum.

"Yaşlı bir ruhunuz var, sanki hayat hakkında çoğu insandan daha çok şey biliyorsunuz. Kendini toparlamışsın ve her zamanki numaralarımı kanmıyorsun."

Kıkırdıyor. "Kendimi toparladığımı söyleyemem. Aslında hiç de öyle değil."

"Ne olursa olsun, kendimi sürekli senin etrafında olmak isterken buluyorum ve burada kendimi biraz dışlanmış hissediyorum. Bu şekilde hissetmekle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum." Tekrar duraklıyorum. Onunla ilgili bir şey bana tamamen açık olabileceğimi hissettiriyor ve soruyorum: "Dün geceki öpüşmemizi neden durdurdun? Benim yaptığım bir şey miydi?"

"Hayır, tabii ki değil" diye itiraf ediyor. Doğrulup bana bakıyor ve bacak bacak üstüne atıyor. Yatağının kenarına oturmak için ayağa kalkıyorum, öne doğru eğilip yüzümü ona dönüyorum, dirseklerimi dizlerime dayıyorum. Yüzünü pek göremiyorum ama söyleyebildiğim kadarıyla samimi davranıyor ve söylemek istediği kelimeleri söylemekte zorlanıyor gibi görünüyor. "O öpücük... harikaydı." Hatırladıkça dudaklarında hafif bir gülümseme oluşuyor. "Sadece sana veremeyeceğim bir şey aradığını düşünüyorum." Yüzü düşünüyor.

"Aradığım şeyin ne olduğunu düşünüyorsun?" Merakımı uyandırarak sordum. "Sıradan bir ilişki."

Onun doğrudan cevabı karşısında bir an için gözlerim açılıyor. "Normalde haklı olurdun ama ben senin hakkında böyle düşünmüyorum." Bir an duraksıyorum, her şeyi ortaya döküp dökmemeye karar veriyorum ama bu noktada kaybedecek bir şeyim yokmuş gibi geliyor. "Senden hoşlanıyorum Logan. Şimdiye kadar kimseyi sevmediğim kadar ve bu beni korkutuyor. Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum."

İtirafım karşısında derin bir iç çekti. "Eli, sanırım bu sadece kovalamaca. Ne söylediğinin farkında olduğunu sanmıyorum." Bana delirmişim gibi bakıyor. Belki de delirdim.

"Cehennem gibi, bilmiyorum. Logan, aramızdaki bu şey hakkında ne hissettiğimi bana söyleyemezsin. Sen benim için rastgele bir ilişkiden daha fazlasısın." Sesim çaresiz, gözlerim yalvarıyor. Şimdiden benim için ne kadar önemli olduğunu nasıl göremiyor?

"Beni tanıyorsun bile. Tanısaydın da böyle hissedeceğinden şüpheliyim." Bakışlarını benimkilerden çekti.

"Seni tanımaya çalışıyorum ama bunu pek kolaylaştırmıyorsun," diyorum ona usulca. Onu suçlamak istemiyorum ama bu doğru.

"Bunu yapamam." Başını sallıyor.

Ona ne diyeceğimi bilemeden duraksıyorum. Neden buna karşı bu kadar çok mücadele ediyor? Onun da benimle aynı kimyayı hissettiğini biliyorum. Ben hiç

Birine karşı bu kadar savunmasızdım ve o her cevabında beni susturuyordu.

"Sana kim zarar verdi?"

"Ne?" Bana bakarken gözleri irileşiyor. Pencereden gelen loş ay ışığında bile yüzünün renginin solduğunu görebiliyorum.

"Bana bir şans verecek kadar bana karşı hissettiklerine güvenemeyecek kadar seni kim incitti? Dün gece her şeyi berbat ettiğimi biliyorum ama bu ondan daha fazlası." Benim yanımdayken kendine güvenmemesine neden olan bir şey ya da biri olmalı.

Gözlerini yoğun bakışlarımdan çekerek sessiz kalıyor.

Lanet olsun. Ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum. Ona söylediklerime güvenmesini nasıl sağlayacağımı bilmiyorum.

"Logan, bunu istiyorum. Sadece cinsel anlamda değil. Bu her ne ise onu istiyorum." Aramızda hareket ediyorum. "Bu benim için sadece bir oyun değil. Lütfen, bana bir şans ver," diye yalvarıyorum. Daha önce hiçbir şey için yalvarmadım ama bu kız söz konusu olduğunda yalvarmaktan çekinmiyorum.

"Sen Marc'ın kardeşisin," diye karşı çıkıyor, aramızdaki bağa direnmek için bir neden bulmaya çalışıyor.

"Kimin umurunda?"

Başını sallar. "Bilmiyorum Eli. Bence bir adım geri atmalı ve sadece arkadaş olmaya çalışmalıyız."

"Hayır! Sadece arkadaş olmak istemiyorum," diyorum niyetimden daha yüksek sesle ve başımı inkâr edercesine sallıyorum.

"Eli..." diye yalvarıyor.

"Logan..." Ona boyun eğmek istemiyorum ama istemiyorsa bana bir arkadaştan fazlası olarak bakması için onu zorlayamam. Bu düşünce midemi bulandırıyor. Sözlerini geri almasını bekliyorum ama almıyor.

"Peki." Duraksadım, yere baktım, yenilmiştim.

"Tamam," diye tekrarlıyorum. "Ama en azından burada uyuyabilir misin? Seni yerde yatırmakla kendimi iyi bir *arkadaş* gibi hissetmiyorum," diye ekliyorum, bu boktan konuşmanın tonunu değiştirmeyi umarak.

Pes etmeden önce kıkırdıyor. "Peki. Kenara kay."

Ben daha önce uyuduğum tarafa geçerken o da yerden yastığını ve battaniyesini alıyor. Yerini geri alıyor ve gözleri tavanda, kolları iki yanında uzanıyor. Reddedilmesi canımı yaksa da, yine de onun yakınımda olması daha iyi hissettiriyor.

Benim onun için hissettiklerimin bir kısmını bile o benim için hissediyorsa, nasıl olur da sadece arkadaş olmamızı önerebilir? Logan'ı ilk gördüğüm andan beri arkadaşlık aklımın ucundan bile geçmiyordu. Özlem dolu bakışlar ve dün geceki tutkulu öpücük arasında, gerçekten istediği şeyin bu olduğuna inanamıyorum ve gecenin böyle bitmesini istemiyorum.

Onun kararlılığını test etmeye karar vererek vücudumu ona yaklaştırmaya başladım. Ben yaklaştıkça nefes alış veriş hızlanmaya başlıyor. Başımı omzuna koyup dövme kolumu beline doladığımda vücudu dokunuşumla tamamen sertleşiyor. Kollarından biri ağırlığının altında sıkışmış durumda ama diğeri ne yapacağını bilemez halde vücudunun yanında gevşek bir şekilde yatıyor.

"Eli..." diye beni uyarmaya çalışıyor, ama sözcükler düzensiz çıkıyor ve gerçek duygularını ele veriyor.

"Ne? Arkadaşlar kucaklaşır," diyorum kendimden emin bir şekilde, yerimden kıpırdamadan.

Bir süre sonra göğsü sessiz bir kahkahayla kabarıyor, sonra yatağın içine doğru gevşiyor ama benden uzaklaşmıyor. Elini uzatıp belindeki kolumun üzerine koyuyorum ve sessizce bana sarılmasını istiyorum. Bir an hareketsiz kalıyor ama sonra parmakları kolumdaki dövmelerin üzerinde hafifçe gezinmeye başlıyor. Vanilya kokusu burun deliklerimi doldururken gözlerim onun dokunuşuyla kapanıyor. Duyularım aşırı yüklenmiş durumda ve tanrım, bu iyi hissettiriyor. Buna ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var. Eğer her gece böyle uyuyabilseydim, dünyanın en mutlu adamı olurum.

Aramızda dakikalar süren bir sessizlik geçti ve Logan'ın nazik okşamaları yüzünden neredeyse yeniden uykuya dalmıştım ki usulca "Elizabeth kim?" diye sordu.

Koluma bakmadan önce bu ismi duyunca gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Parmağını dövme kelimenin üzerinde tekrar tekrar gezdiriyor. Geçmişte bu soruya cevap vermekten kaçınabiliyordum. Genelde kadınlar dövmeyi gördüklerinde ya kolumda neden başka bir kadının adının dövmesi olduğunu bilmek istemezler ya da sorarlarsa, onlar konuyu kapatana kadar soruyu duymazdan gelirim. Logan ile paylaşma ihtiyacı hissediyorum. Belki de ailemi zaten bildiği içindir, ama benim hakkımda bilmek istediği her şeyi öğrenmesini istiyorum.

"Elizabeth benim annem," diyorum ona. "Adımı ondan almışım. Eli onun için." Sessizliğini koruyor ama parmağını dövmemin üzerinde gezdirmeye devam ediyor ve

Şu anda yüzümü göremediği için memnunum. Birine karşı bu kadar açık olmaya alışık değilim ve bu beni biraz tedirgin ediyor. Daha fazla soru sormak yerine, vücudumun altında sıkışmış olan kolunu çekip

Omzuma sarılıyor ve gür saçlarımı nazikçe okşamaya başlıyor. Alnımı usulca öpüyor, dudaklarını oraya koyuyor ve beni rahatlatıyor. Onun yumuşak dokunuşuyla gözlerim kapanıyor ve kabulüme devam etmeye karar veriyorum.

"İşte bu yüzden beni araman hoşuma gidiyor Eli. Bunu yapan tek kişi sensin."

"Neden insanlardan seni gerçek adınla çağırımlarını istemiyorsun?" diye sorarken hareketlerini durduruyor. Dudakları hâlâ alnımı okşuyor ve konuşurken nefesinin sıcaklığı tenimi gıdıklıyor.

"Bilmiyorum. O kadar çok kişi bana 'Maddison' diyor ki, bu noktada değiştirmek zor olurdu. Ve bana gerçek adımla hitap eden tek kişinin sen olması hoşuma gidiyor. Bunu senden duymak hoşuma gidiyor."

Dudaklarında tenime karşı bir gülümseme oluştuğunu hissediyorum. Köprücük kemiğindeki dövmeyle sormayı düşünüyorum ama anı mahvetmek istemiyorum. Ayrıca arkadaşların birbirlerine bu şekilde sarılmadıklarını ve tatlı alın öpücükleri vermediklerini söylemekten de kendimi alıkoyuyorum ama zekice sözlerimle bu anı mahvetmeyeceğimi düşünecek kadar aptal değilim. Logan başka soru sormuyor. Onun yerine parmak uçlarıyla kolumu okşamaya devam ediyor ve yatağında uzanıp ikimiz de uykuya dalana kadar birbirimize sarılırken diğer elini saçlarımda tutuyor.

Bölüm 38

Eli

Cebimde çalan telefonumun titreşimiyle uyandığımda, gözlerim hâlâ kapalıyken, çok fazla açmazsam uykuya geri dönebileceğimi umarak telefonu çıkarıyorum. Parlak ekrana bakmak için tek gözümü kısarak açıyorum ve Marc'ın adının yanıp söndüğünü görüyorum. Aramasını reddediyorum ve telefonumu yatağa geri atıyorum. Onun aramasının bütün hafta boyunca uyuduğum en iyi geceyi mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Gözlerimi kapatarak Logan'ı göğsüme çekmek için kolumu uzattım, ama onu hissettiğimde orada değildi. Gözlerimi açtığımda yatakta olmadığını hemen fark ediyorum. Odanın etrafına ve saatler önce onu bulduğum yere bakıyorum ama hiçbir yerde yok. Bu Logan'ın sabah beni üçüncü kez terk edişi ve onun yokluğuna uyanmak neredeyse onunla hiç uyuyamamak kadar kötü.

Yataktan kalkıp ayakkabılarımı giyerken gözlerim pencereden sızan güneşe alışıyor. Ben uyanmadan önce gittiye, döndüğünde hâlâ burada olmamı isteyeceğinden şüpheliyim. Ne olduğunu bilmiyorum; her şeyin yolunda olduğunu sanıyordum. Sadece arkadaş olmak istediğini söylediğini biliyorum ama o şekilde uyuduktan sonra Logan'ın fikrini değiştirdiğini ummuştum. Ama şimdi, sanırım yatıya kaldığımız için pişmanlık duyuyor.

Odasında ilk kez yalnız kaldığımı fark edince bir an için etrafıma hızlıca göz gezdiriyorum. Dolabı açık ve kıyafetlerle dolu, ki bu beni şaşırtmadı. Rahat giyindiğinde bile Logan her zaman şık ve derli toplu görünür. Kapalı dizüstü bilgisayarının üstündeki birkaç kâğıt dışında masası temiz ve yatağının üstünde bir harita var, ziyaret ettiğiniz eyaletleri çizdiğiniz türden, ama sadece altı tane çizmiş. Bunlardan ikisi Kaliforniya ve Minnesota ve bana İspanya'ya gittiğinde ilk kez kendi eyaletinden ayrıldığını söylediğini hatırlıyorum.

Küçük kitaplığı çok rastgele bir kitap koleksiyonuyla doludur. Louisa May Alcott'un *Küçük Kadınlar'ından* Bill Simmons'ın *Basketbol Kitabı'na* kadar her şeyi içeriyor. Bu kız gerçekten bir anomali ve bu iki kitap bana Logan'ın tam olarak kim olduğunu hatırlatıyor. Erkek fatma tavrına sahip kadınsı bir güzellik.

Raflardan birinde çerçeveli tek bir fotoğraf var. Odasındaki tek fotoğraf bu, ki çoğu kızın odası bir sürü fotoğrafla dolu olduğu için bunu garip buluyorum.

resimler. Bu fotoğraf sade ve yıpranmış. Anne ve babası olduğunu tahmin ettiğim bir çiftin fotoğrafı. Daha önce annesinden hiç bahsetmediğini fark ediyorum ve yakın olup olmadıklarını merak ediyorum. Annesi de Logan gibi güzel ama babasının yüz hatlarında daha çok onu görüyorum. Aynı çarpıcı yeşil gözlere sahip.

Biraz fazla uzun süredir burnumu sokuyorum ama sadece bu kızın hayatına bir göz atmaya çalışıyorum. Logan her an dönebilir; ne zaman ayrıldığı hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden telefonumu alıp yatağını hızla düzeltmeden önce pantolonumun cebine geri koyuyorum. Etrafına son bir kez baktıktan sonra, bunun buraya son gelişim olmamasını umarak odasından çıkıyorum.

Asansöre giderken, kahvaltı etmek isteyebileceğini umarak Marc'ın kapısını çalıyorum ama cevap vermiyor. Muhtemelen Logan'la birlikte, her neredeyse.

Evime dönüş yolu o kadar da kötü değil. Hava gün geçtikçe soğuyor, bu yüzden vücudumu ısıtmak için hızlı hareket ediyorum. Kampüsün spor salonunun önünden geçerken, dün Logan'ı orada gördüğümü hatırlayarak içeriye bakma içgüdüsüne kapılıyorum. Sinsice büyük pencereden içeri bakıyorum ve kesinlikle orada, serbest ağırlık bölümünün yanında. Bir kez daha, spor salonunun o köşesindeki tek kadın o ve etrafı ağır sikletler fırlatan et kafalılarla çevrili. Etrafindakilerden hiç etkilenmemiş görünüyor ve hareketlerine tamamen güveniyor. Dudaklarımda hafif bir gülümseme oluşuyor ve kendimi bu kadar belalı olduğu ve bu adamların hiçbirinin onu korkutmasına izin vermediği için onunla gurur duyarken buluyorum. Onun bu gizli özgüveni beni çok daha fazla meraklandırıyor ama beni gizlenirken ya da hayranlık içinde yakalamasını istemediğim için yoluma devam ediyorum.

Spor salonuna gitmek için beni yatakta bıraktı. Belki sadece sabah rutini buydu, belki de son iki geceden sonra bir şekilde rahatlamaya ihtiyacı vardı. Her iki durumda da, sabahlarımanın çoğunu buz üzerindeyken zihnimi boşaltmaya çalışarak geçirdiğim için onu anlıyorum. Bazen bu benim tek güvenli sığınağım oluyor.

Evimin ön bahçesine ulaştığımda, etrafa saçılmış bardaklar, ön verandada sızmış birkaç kişi ve çimlerin üzerine devrilmiş bira pong masalarımızdan birini buluyorum. Yoluma çıkan uyuyan bedenlerin üzerinden geçerek ve dökülen içki havuzlarından kaçınmaya çalışarak odama doğru ilerliyorum.

Üst kattaki koridora ulaştığımda, bir kız Patrick'in odasından çıkıyor. Kapıyı sessizce kapatıp parmak uçlarında uzaklaşmaya başladığında sırtı bana dönüktü. Yüzünü bana döner dönmez onu tanıyorum. Onun

Gözleri benimkilerle kilitlendi ve donup kaldı. Marc'ın eski sevgilisi Lauren. Gözlerini benimkilerden ayırıp aceleyle merdivenlerden inerken hayal kırıklığı içinde başımı sallıyorum. Aptalın teki olduğunu biliyordum ama Patrick'le takılması? Düşündüğümde de kötüymüş.

Kapımı açtığımda yatağında yatan bir cesetle karşılaşmanın şaşkınlığıyla gözlerim açılıyor. Yabancıyı yakasından tutup dışarı atmak için ilerlemeye başladığımda, bana doğru dönüyorlar. Sadece Marc olduğunu fark edince rahat bir nefes alıyorum. Ama Lauren'ın birkaç metre ötede Patrick'i becerdiğini bilip bilmediğini merak ediyorum.

"Hey, az önce seni aradım," diyor kısık bir sesle.

"Yanında bir kız olmasa iyi olur," diye uyarıyorum, ama daha çok koridorda olanları duymuş olabileceğinden endişeleniyorum.

"Ne yani, ölmek istediğimi mi sanıyorsun? Buraya girmesine izin verilen tek kişinin ben olduğumu biliyorum." Yatağında oturuyor. "Dün gece neredeydin? Seni bulamadım."

Kollarımı göğsümde kavuşturup şifonyerime yaslanıyorum, yüzüm ona dönük. "Bir arkadaşımın evine gittim," diyorum elimden geldiğince rahat bir şekilde.

"Logan?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

Cevap vermiyorum, bunun yerine suçlu gözlerimi onun bakışlarından kaçırıyorum ve yüzümü dikkat çekmeyecek şekilde kapatmaya çalışarak alnımı kaşıyorum.

"Bir dahaki sefere bir arkadaşının evinde olmaktan daha iyi bir yalan bulmaya çalış. İkimiz de biliyoruz ki senin tek gerçek arkadaşın benim."

"Yalan söylemiyorum. Dün gece bana sadece arkadaş olmak istediğini söyledi. Yani teknik olarak bir arkadaşımın evindeydim." Kendimi beğenmiş gibi görünmeye çalışıyorum ama ses tonum sadece kederli çıkıyor.

"Vay canına, bu kızın zeki olduğunu biliyordum." Kıkırdıyor.

"Kapa çeneni," diye takılıyorum, kardeşimin şakasına uymaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. Yüz ifademin şu anda hissettiğim kadar yenilmiş görüldüğünü biliyorum.

Marc bir an için bana bakıyor ve kafası karışıyor. "Bu kadar büyütülecek ne var? Ne olmuş yani? Tüm dünyada seninle yatmak istemeyen tek bir kız var. Gelecek hafta yeni biriyle birlikte olacaksın."

Başımı salladım. "Öyle değil Marc, ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum." Gözlerinin içine bakıyorum ve bakışlarını tutarak ne söylemek istediğimi anlamasını sağlamaya çalışıyorum.

Ağzı bir karış açık, söylediğim ve söylemediğim sözler karşısında şaşırmış görünüyor. "Yani... ne? Onunla bir ilişki mi istiyorsun?" Bana

bakıyor

Gözleri kocaman açılmıştı. "EJ, daha önce hiç biriyle çıkmadın bile."

"Bilmiyorum. O kadar ilerisini düşünmedim ama Logan'dan hoşlandığımı biliyorum. Ondan çok hoşlanıyorum." Yüz ifadem acınacak kadar çaresiz, bunu hissedebiliyorum.

"Bunu söylemeni beklemiyordum. Daha önce biri hakkında böyle bir şey söylediğini duyduğumu sanmıyorum." Duraksıyor, itirafım karşısında şaşırıyor ve doğru kelimeleri arıyor. "Bilmiyorum dostum. Belki de arkadaş olmak istemesi en iyisidir? En azından bu benim için işleri daha az karmaşık hale getirir." Havayı yumuşatmaya çalışarak kıkırdıyor.

İşe yaramıyor. Aksine, yüz ifadem çaresizlikten acınacak hale geliyor.

"Bak," diye başlar Marc. "Sana ne diyeceğimi bilmiyorum dostum. Eğer sadece arkadaş olmak istiyorsa, bu konuda yapabileceğin pek bir şey yok. Ama ben senin mutlu olmanı istiyorum. Nasıl olursa olsun, ikinizin de mutlu olmasını istiyorum."

Yüzümü gülümsemeye zorlayarak başımı onaylarcasına sallıyorum.

"Ama fikrini değiştirirse ve ona boktan bir şey yaparsan, bu konuda sana arka çıkamam," diye devam ediyor. "Daha yeni eski sevgilisiyle konuşmayı kesmesini sağladım. Listeye senin adını eklememe gerek yok."

"Yani artık onunla konuşmuyor mu?" Ses tonumda biraz fazla heyecanla soruyorum.

"Hiç sanmıyorum."

"Aralarında ne oldu ki?"

"Ayrıntıları sana anlatmasına izin vereceğim, ama o bir pislikti." Konuşmayı bu şekilde bitiriyor ve yatağımdan kalkıp ayakkabılarını giyiyor. Marc meraklı sorularıma cevap vermiyor ama belki de bana karşı olan hislerine güvenmemesinin nedeni eski sevgilisidir.

"Her neyse, yatağında yatmama izin verdiğin için teşekkürler." Yumruğunu benimkine doğru uzattı.

Yumruğumu onunkine vurarak şöyle diyorum: "Sana izin vermedim. Yine de yaptın."

"Aynı şey." Omuz silkiyor. "Aç mısın? Gidip kahvaltı etmek ister misin?"

"Evet, elbette, kulağa hoş geliyor." Şifonyerimden kamyonetimin anahtarlarını alıyorum. "Odamdan çıkmaya başlarken "Bir şey daha var," diye ekliyor.

Bugün Logan'dan başka bir şey hakkında konuşmayı dener misin?" Bana bilmiş bir bakış attı.

Yatak odamın kapısını arkamdan kapatırken gülerek "Deneyeceğim," diyorum.

Ve deniyorum da. Tüm Pazar günümü Logan konusundan kaçınarak geçirmeye çalışıyorum. Bana mesaj atıp atmadığını görmek için her otuz dakikada bir telefonumu kontrol etmeyi bırakmaya çalışıyorum. Günün ilerleyen saatlerinde spor salonuna gittiğimde antrenmanıma konsantre olmaya çalışıyorum ve gece yatağa girdiğimde onu yanımda yatarken hayal etmemeye çalışıyorum. Deniyorum ve her konuda başarısız oluyorum.

Bölüm 39

Eli

Fizyoloji dersim biter bitmez aceleyle çıkıyorum. Üniversite kariyerimde ilk kez bir derse erken gelmeye kararlıyım ve yaratıcı yazarlık dersine doğru ilerliyorum. Logan'la oturmak için zamanında orada olmayı umuyorum. Dün onunla hiç konuşmadım ve Cumartesi gecesinden sonra nerede durduğumuz konusunda hâlâ kafam karışık. İtirafımdan sonra onu bütün gün mesaj bombardımanına tutmak istemedim ama canım çok çekti.

Konferans salonuna varmak üzereyken Cam'i ve takımdan birkaç kişiyi fark ediyorum. Şu anda yapmak istediğim son şey durup onlarla sohbet etmek, ama doğrudan yürüme yolumda oldukları için bundan kaçınmanın bir yolu yok.

Cam beni fark ettiğinde nefesimin altında "Kahretsin," diyorum. Onunla göz göze gelmemeye ve yoluma devam etmeye çalışıyorum ama işe yaramıyor.

"Maddison!" diyor koşarak yanıma gelirken. "N'aber dostum?" Omzuma vurdu.

Grubun geri kalanı yaklaşırken ona "Pek bir şey yok, derse geç kalıyorum," diyorum. Etraflarından dolaşmaya çalışıyorum ama Cam beni durdurmak için kolumu tutuyor.

"Neden bu kadar acele ediyorsun, dostum?" Kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor. "Ne zamandan beri derse zamanında gitmeyi umursuyorsun? Biraz takılsana."

"Yapamam, gerçekten gitmeliyim." Konferans salonuna doğru bakıyorum.

Yüzünde hem şaşkınlık hem de kafa karışıklığı ile bana bakıyor. Normalde derse geç kalmak, hatta dersi kaçırmak için her türlü bahaneyi değerlendirirdim. Cam'le ya da diğer çocuklarla takılmak istemediğimden değil, neyse ki Patrick onlarla birlikte değil, ama bu aslında dört gözle beklediğim *tek ders*.

"Pekâlâ, bu akşam antrenmanda görüşürüz sanırım." Omuz silkiyor, kederli ve şaşkın.

Olduğum yerde duruyorum, omuzlarım çökerken gökyüzüne bakıyorum. "Kahretsin, bu gecenin ilk antrenmanımız olduğunu unutmuşum."

"Dostum, senin neyin var? Daha önce hiç bir antrenmanı unutmamıştın."

"Bir şey yok. Bir şey yok." Başımı sallıyorum. "Son sınıf dersleri planladığımdan biraz daha bunaltıcı," diye yalan söylüyorum bir kez daha amfiye doğru bakarken. "Lafi açılmışken, gerçekten gitmem gerekiyor. Akşam görüşürüz çocuklar," diyorum gruba ve koşarak sınıfıma gidiyorum.

"Cumartesi günkü mezunlar haftasını unutma, dostum!" Cam uzaktan bağırıyor.

Arkamı dönmeden ya da yavaşlamadan ona baş parmağımla işaret ediyorum.

Kahretsin. Bu gecenin takım olarak ilk resmi antrenmanımız olduğunu tamamen unutmuşum. Nasıl unutulabilir ki? Geçen yıl playofflarda kaybettiğimizden beri bu sezon aklıma kurcalıyor. Bu son sezon odağımı kaybetmemem için çok önemli ve birkaç ay sonra Chicago'da Senior Showcase var. NHL gözlemcileriyle dolu olacak. Eğer en iyi oyunumu oynamazsam kariyerim mahvolur.

Sadece iki dakika kala yaratıcı yazarlığa giriyorum ve en büyük dikkat dağıtıcımın dördüncü sırada oturduğunu görüyorum. Ne yazık ki Logan'ın etrafındaki tüm koltuklar dolu olduğu için çok geç kaldım, bu yüzden onun birkaç sıra arkasında boş bir sandalye buldum. Nerede durduğumuzu merak etmek beni yiyip bitiriyordu, bu yüzden ona mesaj atmaya ve tepkisini ölçüp ölçemeyeceğimi görmeye karar verdim.

Bana yer ayırdığın için teşekkürler dostum.

Çantasına uzanıp telefonunu çıkarırken telefonunun sesini buradan duyuyorum. Mesajımı okurken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdiğini fark ediyorum. Bu iyiye işaret olmalı, değil mi?

Logan beni görene kadar odayı tarıyor. Yeşil gözleri benimkilere kilitlenip başını eğerek bana tatlı bir gülümseme fırlattığında içimi bir rahatlama kaplıyor. Ona hızlı bir el sallıyorum ve o bana yanıtını yazmak için telefonuna odaklanırken sersemlemiş yüz ifademle gizlemeye çalışıyorum.

Üzgünüm dostum. Yanımdaki adam oraya oturabilir miyim diye sorduğunda çok korkutucuydu.

Yanında oturan ve hiç de korkutucu olmayan adama bakıyorum ve onu geçen hafta kayıt kağıdını kaptığım birinci sınıf öğrencisi olarak tanıyorum. Bana dönüyor ve omuz silkerek şakacı bir gülümseme takınıyor. Daha çekici olabilir miydi? Sırıtişımı bastırmaya çalışırken, sahte bir hayal kırıklığıyla başımı ona doğru sallıyorum.

Ben cevap verip şakalaşmamıza devam edemeden Profesör Kenny içeri giriyor ve eşyalarını masanın üzerine, bilgisayarının yanına yerleştiriyor.

"N'aber!" diye gürlüyor sınıfın önünden.

Başlarken önde ve ortada duruyor. "Pekâlâ, ilk ödevimize başlayalım. Müfredatınızda gördüğünüz gibi, hepinizin tamamını okuduğunuzu biliyorum." Sınıf onun alaycılığına güler. "Bu haftanın ödevi 'Tutkular' başlığını taşıyor. Şimdi, bu bana azgın bir senaryo yazmanızı istediğim telenovela tipi bir ödev değil. Bu ödev tutkularınızla ilgili. Sizi harekete geçiren nedir? Sabahları sizi ne uyandırır? Geceleri uykunuzu kaçırان nedir? Sizi siz yapan şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum."

Bu kolay bir yazı olacak. Hokey sevgim hakkında birkaç sayfa yazmak çocuk oyuncağı.

"Ödevini gelecek pazartesi teslim edeceksin. Hayattaki tutkularınız hakkında beş sayfa yazmanızı istiyorum. Bu dersin kolay olacağını söylediğimi biliyorum ama *o kadar* kolay yapamam. Kendiniz hakkında yazmayacaksınız. Akranlarınızdan biri, bu sınıftaki başka bir öğrenci hakkında yazacaksınız."

Ön sıralardan bir kız soru sormak için elini kaldırır ama Kenny görmezden gelir.

"Hayır, bu görev için eşini seçemezsin," diye cevaplıyor sorulmamış soruyu. "Seni zaten görevlendirdim."

Kız elini yavaşça aşağı indirir.

"En iyi arkadaşının bu sınıfta olması umurumda değil." Kalabalık kıkırdar. "Zaten tanıdığınız biri hakkında yazmanızı istemiyorum. Bu ödev yeni biri hakkında bilgi edinmenizi sağlayacak. Başka bir kişinin hayatına bakış açınızı genişletin. Sizi neyin farklı, neyin benzer kıldığını bulun."

Logan'a bakıyorum, bir şekilde onunla ortak olmam için dua ediyorum, bu sınıf yüz kadar öğrenciyle dolu olduğu için şansımın zayıf olduğunu biliyorum.

"Alfabetik sıraya göre atanıyorsunuz" diye ekliyor.

Evet. Şansım daha da arttı. Leo ve Maddison'ın listede birbirine yakın olması gerektiğini biliyorum.

Kenny tekrar bilgisayarının başına geçer ve eşleşmeleri odanın önünde asılı duran büyük ekrana yansıtır. Liste 'Aarons' ve 'Adler' ile başlıyor, sonra 'Anderson' ve 'Barr' geliyor. Kendi ismim ekranın ortasında bir yerde gözüme çarpma kadar isimleri tarıyorum. Yemin ederim bu odadaki en şanslı orospu çocuğu benim çünkü benimkinin üstündeki isimle, 'Leo' ile ortağım.

Logan dönüp bana bakıyor. Yüzünde sinsi bir sırıtişla inanamayarak başını sallıyor. Kendi kendine merak ettiğini söyleyebilirim.

Bunu planlamamın hiçbir yolu olmamasına rağmen. Omuzlarımı bilerek silkiyor, en ukala gülümsememi takınıyor ve bu işte gerçekten parmağım varmış gibi davranıyorum.

Kenny masasının üzerine bir kâğıt parçası koyar. "Sınıfın geri kalanında eşinizi bulun ve numaralarınızı ya da Instagram'ınızı ya da tweet'lerinizi ya da artık ne halt ediyorsanız onu paylaşın." Kalabalıktan bir kahkaha daha alır. "Saatin geri kalanını şimdi partnerinizle röportaj yapmak için kullanabilirsiniz ya da bunu bu hafta daha sonra yapabilirsiniz. Gerçekten umurumda değil. Ama ödevinizi Pazartesi günü dersin başlangıcına kadar teslim etmenizi istiyorum. Çıkmadan önce imza atmayı unutmayın." Arkasındaki sandalyeye oturup okumak için bir kitap çıkarmadan önce kâğıdı masasına vuruyor.

Sınıf, öğrencilerin kendi isimlerini ya da eşlerinin isimlerini haykırmalarıyla çalkalanıyor ve sınıf o kadar gürültülü ki düşündüklerimi zar zor duyabiliyorum. Çantamı alıp Logan'ın sırasına doğru yürüyorum, tam da o eşyalarını toplarken. Koridorda beni fark ettiğinde çıkışa doğru elimle işaret ediyorum, o da başıyla onaylıyor ve beni takip ederek Kenny'nin masasına gidip imza atıyor. Önündeyim, ama sıramı almadan önce imzalamasına izin vermek için yoldan çekiliyorum.

Dışarı çıkar çıkmaz soğuk hava yüzüme çarpıyor ve sıcaktan korunmak için kollarımı sıkıca kavuşturuyorum. Logan'ın üzerinde sadece büyük boy bir grafik tişört ve delikleri olan bol bir kot pantolon var ve erkek fatma kıyafetini bir şekilde seksi ve kadınsı göstermiş. Ama her ne kadar iyi görünse de, donuyor olması gerektiğini biliyorum. Binadan sadece on metre uzaklaştığımızda, caddeyi geçmek üzereyken, kolları tüylerim diken diken oldu ve burnu kızarmaya başladı.

Yaya geçidinde ışığın değişmesini beklemek için durduğumuzda, "Pekala, Bayan 'Ben Kaliforniya'danım, yıl boyunca 72 derece olan bir yerden', neden ceket giymiyorsun?" diye soruyorum. Benimkini çıkardım ve omuzlarına sardım.

"Bu sabah çıktığımda hava soğuk değildi." Omuz silkiyor, ceketimi vücuduna sıkıca sararken dişleri takırdıyor.

"Minnesota'ya hoş geldiniz, burada havanın nasıl olacağını bilemezsiniz."

"Teşekkür ederim," diyor, kollarını ceketimin içinden geçirirken. Ceket ona çok büyük geliyor ama yine de onun üzerinde benden daha iyi duruyor.

Yaya geçidi ışığı yeşile dönüyor ve tekrar yürümeye başlıyoruz. "Ee, bizi eşleştirmesi için Kenny'ye ne kadar ödedin?" diye takılıyor.

"Bilmek bile istemezsin," diye alaycı bir şekilde başımı sallayarak ona karşılık veriyorum.

Sokağın diğer tarafına geçince yürümeyi bırakıyoruz.

"Peki, bunu ne zaman yapmak istersin? Şimdi yapabilir miyiz, yoksa bu hafta içinde bir araya gelebilir miyiz?" diye soruyor.

"Daha sonraya ne dersin?" Plan yaparsak onu gelecek pazartesten önce tekrar göreceğimin garanti olduğunu bilerek öneriyorum. "Yakında ilk resmi antrenmanımız var ve sana tüm yakıcı sorularımı sorma fırsatımı aceleye getirmek istemiyorum." Ellerimi ısıtmak umuduyla ceplerime sokarken ona kibirli bir gülümseme gönderiyorum.

"Bunu göreceğiz," diye alay ediyor ama benim merakımı düşününce duyduğu huzursuzluğu hissedebiliyorum. "Senin için ne zaman uygun?"

"Yarın mı?"

"Gelemem. Salı günleri geç saatlere kadar dersim var. Perşembe günü de Ali ile bir çalışma seansı planladık." Bir an düşünür. "Çarşamba mı?"

"Çarşamba benim için iyi değil. İki saatlik bir patenden önce ağırlık çalışmamız var. Cuma gecesine ne dersin, antrenmanımdan sonra?"

"Bir Cuma gecesini ödevimiz üzerinde çalışarak harcamak istediğine emin misin?" İkna olmamış görünüyor.

"Yapmayı tercih edeceğim başka bir şey yok," diyorum alaycı bir tonda, ama gerçekte şaka yapmıyorum, en ufak bir şekilde bile.

"Tamam, bu bana uyar."

"O zaman senin evinde buluşalım, dokuz gibi?" Tekrar onun alanına girme fırsatı bulmayı umarak soruyorum.

"Mükemmel." Bana tatlı bir gülümseme veriyor ve yeşil gözlerini benimkilere kilitliyor. Tanrım, eğilip dudaklarımı onunkilere bastırmayı ne kadar çok istiyorum ama yapamıyorum. Konu bize geldiğinde onun aklının nerede olduğunu hâlâ bilmiyorum.

Bir süre sonra göz temasını kesiyor ve ceketimi bana geri vermek için çıkarmaya başlıyor. "Oh, hayır. Sende kalsın. Cuma günü görüştüğümüzde alırım" diyorum ve onu durdurmak için elimi uzatıyorum. Şu anda donuyor olsam da onun sıcak olmasını tercih ederim.

Ceketimi tekrar üzerine çekip vücuduna sıkıca sararken bana minnettar bir gülümseme veriyor.

"Gecenin geri kalanı için ne planlıyorsun?" Gerçekten cevabını istediğim sorudan kaçınarak soruyorum.

"Marc ve Ali ile buluşmak için Double G'ye gidiyorum."

"Şu haline bak. Buralı gibi konuşuyorsun," diyorum gururla, dişlerimin soğuk gıcırtısını gizlemeye çalışarak.

"Deniyorum." Omuz silkiyor, yüzünde kızarmış bir sırıtış. "Tamam, iyi antrenmanlar Eli. Cuma günü görüşürüz." Topuklarının üzerinde dönüp gitmeden önce elini hızla koluma sürüyor ve bir anda tüm bedenimi ısıtıyor.

Eğer şimdi sormazsam, Cuma gününe kadar meraktan çıldıracağım. "Logan!" Benden sadece bir metre kadar uzakta olduğu için ihtiyacım olandan daha yüksek sesle bağıyorum.

"Öyle mi?" Yüzünü bana dönüyor.

"İyiyiz, değil mi?" Başparmağımla sinirli bir şekilde kaşımı kaşıyorum. "Evet, neden olmayalım ki?"

"Bilmiyorum." Omuz silkip yere doğru bakıyorum. "Dün sabah erkenden gittin, o yüzden emin olamadım." Utangaç bir şekilde ona bakıyorum. Tanrım, sesim acınası geliyor.

Bana doğru yürümeye başladı. "Spor salonuna gittim. Üzgünüm, sana söylemeliydim ama seni uyandırmak istemedim." Elini tekrar koluma koymak için uzandı ve anında endişemi yatıştırdı.

"O zaman sorun yok, öyle mi?" Onay için soruyorum.

"Evet, iyiyiz." Başını sallıyor ve bana ihtiyacım olan güvenceyi vererek tekrar söylüyor. "Cuma günü görüşürüz." Sırıtışını engellemek için alt dudağını ısırtıyor ama gamzeleri muhtaçlığımı eğlenceli bulduğunu ele veriyor.

"Peki Cuma günü, hâlâ sadece arkadaş mı olacağız?" Şansımı zorlayarak ve sonunda aklının başına gelmesini umarak takılıyorum.

"Belli olmaz," diyor, ama gitmek için dönerken omzunun üzerinden bana attığı cilveli sırıtış bana kararını çoktan verdiğini söylüyor.

Koyu kızıl saçları rüzgârda savrulurken ve ceketimin kolları kollarının yanından aşağı sarkarken onun uzaklaşmasını izliyorum. Kelimenin tam anlamıyla mükemmel ve ona bütün gün bakabilirim.

Kafamı sallarken ve saate bakmak için telefonumu çıkarırken aklımdan geçen düşüncelerden artık kendimi tanıyamıyorum bile. Kahretsin, eve gidip bu akşamki antrenman için malzemelerimi almalıyım yoksa geç kalacağım. Tekrar kafamı kaldırdığımda, koyu kızıl saçlarıyla benden uzaklaşan o çarpıcı kıza son bir kez baktığımdan emin oluyorum.

Bölüm 40

Logan

"Yaratıcı yazarlık nasıldı?" Ali ikinci birasını bitirmeden önce soruyor.

"İlginçti..." diyorum belli belirsiz, yere bakıp kâğıtları tararken. menü ellerimde.

Merakını uyandırmış olmalıyım ki sandalyesinde daha dik oturdu ve imalı bir şekilde "Nasıl yani?" diye sordu.

"Şey..." Double G'nin etrafında Marc'ı ararken başladım. Birkaç dakika önce tuvalete gitti ama bar bu gece o kadar dolu ki bir süre sırada bekleyeceğini tahmin ediyorum. "Bir ödev için Eli ile eşleştirildim. Diğer kişiyle röportaj yapmamız ve onun hakkında bir makale yazmamız gerekiyor."

"Bunun gerçekleşmesi için profesörünüze ne kadar ödedi?" Sandalyesine geri otururken kendi kendine gülüyor.

"Ben de aynen öyle dedim!" Menüü tokatlayarak indiriyorum ve onunla birlikte gülüyorum.

"Bu eğlenceli olacak, değil mi?" Omzuna vuruyor. "Odana gelip geçen gece için özür diledikten sonra aranızın iyi olduğunu söylemiştin."

"Evet, aramızda her şey yolunda ama bilemiyorum," diye iç geçiriyorum. "Korkarım Eli'yle daha fazla zaman geçirirsem, onu şu anda sevdiğimden daha fazla sevmeye başlayacağım."

"Tamam, sorun nedir? Sen ondan hoşlanıyorsun, o da *belli ki* senden hoşlanıyor. Bir ilişkiden daha fazlasıyla ilgilendiğini açıkça belli etti ve hepimiz senin 'sadece arkadaş olmak istiyorum' numaranın zaten saçmalık olduğunu biliyoruz," diyerek acımasız dürüstlüğü karşısında kıkırdamama neden oldu.

Eli'nin Cumartesi gecesi yaptığı itiraf beni derinden sarstı. O kelimelerin hiçbirinin ağzından çıkmasını beklemiyordum.

"Kendimi sürekli senin etrafında olmak isterken buluyorum."

"Senden hoşlanıyorum Logan. Hiç kimseden hoşlanmadığım kadar ve bu beni korkutuyor."

"Logan, bunu istiyorum."

Şaşırdığımı söylemek hafif kalır. Eli'ı uzak tutmaya çalıştım. Ona ve onun hakkında hissettiklerime karşı koymaya çalıştım ama faydası olmadı. Beni istediğini söyledi ve bunu seksten daha fazlasını ifade eden bir şekilde söyledi.

Artık beni sadece rastgele bir ilişki olarak görmediğini açıkça belirttiğine göre, sonunda ben de o çocuğu ne kadar çok istediğimi itiraf edebilirim. Son bir umutsuz Hail Mary olarak 'arkadaş olalım' şeyini ortaya attım, ona karşı zeminimi korumayı umuyordum, ama Eli'nin, mükemmel yontulmuş vücudunun ağırlığı altında rahatladığım ve kollarımda onunla uykuya daldığım anda saçmalıklarla dolu olduğumu bildiğinden eminim.

Dün bütün günümü ondan haber alıp alamayacağımı merak ederek ve 'arkadaşlarımın' davranışının onu temelli uzaklaştırdığından biraz endişelenerek geçirdim. Dün gece uyumakta zorlandım, onu bugün sınıfta göreceğimi bildiğim için endişeliydim.

"Aslında," diye duraksıyorum, "bir sorun var mı bilmiyorum." Ali'nin sözlerini düşünürken başımı yana eğiyorum. Birden her şey çok basit görünüyor. "Sanırım şimdi tek sorun Marc'ın bilmemesi."

"Oh, o biliyor," diye ekliyor, kayıtsızca.

"Ne?" Gözlerim şok içinde açılıyor.

"O biliyor." Kayıtsızca omuz

silkiyor. "*Ne biliyor ki?*"

"Maddison'ın senden hoşlandığını biliyor. Bana daha önce Maddison'ın dün senden bahsetmekten vazgeçmediğini söyledi. Yani evet, Marc biliyor." Duraksıyor. "Maddison'ın tarafını biliyor."

"Peki Marc bu konuda ne dedi?" Kayıtsız görünmeye çalışarak soruyorum, ama içimde en iyi arkadaşlarımın onun kardeşiyle birlikte olma ihtimalim hakkındaki düşünceleri yüzünden gergin bir enkaz var.

"Çok fazla değil, ama gerçekten bilmiyorum. Bu konuyu Marc'la konuşmalısın." "Benimle ne hakkında konuşacaksın?" Marc masaya yaklaşıp yerine otururken soruyor. Çok etkilenmiş görünmüyor, bu yüzden son konuştuklarımızı duyduğundan şüpheliyim.

konuşmamızın bir parçası.

Ona karşı dürüst olmayı ve her şeyi masaya yatırmayı düşünürken Ali ve ben bir an birbirimize bakıyoruz.

"Bu akşam ne tür bir kanat sipariş edeceğimiz hakkında." Bunun yerine korkak olmaya karar verdim.

"Buffalo, tabii ki. Bu nasıl bir soru böyle?" Bana alaycı bir tiksintiyle bakıyor ve hayal kırıklığıyla başını sallıyor.

Yemeğin geri kalanında Eli'den bahsetmekten kaçınırken Ali cesaretsizliğime gözlerini deviriyor.

Yurtlarımıza döndüğümüzde, ben kendi odama giderken Ali de kendi odasına dağıldı.

"Hey," diye sesleniyor Marc koridorun sonundan. "Seninle bir saniye konuşabilir miyim?" "Evet, tabii ki." Yatakhaneme doğru başımı sallayarak onu sessizce davet ediyorum.

İçeride.

Yatağıma oturup kendimi olabildiğince rahat ettirmeye çalışıyorum. Gerçi Marc'ın ses tonundan bu konuşmanın hiç de rahat geçmeyeceğini anlayabiliyorum.

"Ne var ne yok?" Elimden geldiğince soğukkanlı bir şekilde soruyorum.

"Tamam, bunun senin için ve benim için garip olabileceğini biliyorum." Marc odamda volta atmaya başladı. "Ama seninle EJ hakkında konuşmak istiyorum."

Bunun olacağını hissediyordum ama mümkün olduğunca ertelemeye çalışıyordum.

Marc devam ederken gözlerini benimkilerden kaçırıyor. "Bunun neden kötü bir fikir olduğunu düşündüğüm konusunda sana nutuk çekecek değilim. Sadece şunu söylemek istiyorum: EJ'e onunla sadece arkadaş olmak istediğini söylemenin tek nedeni benim için endişelenmekse, endişelenme. Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum." Volta atmayı bıraktı ve gözlerindeki samimiyetle bana baktı.

"Yine de..." Yürümeye devam ediyor. "O bir aptal ve her şeyi berbat edeceğinden endişeleniyorum," diyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

"Yani, haklı mıyım?" Bana endişeyle bakarken tekrar duraklıyor. "Sadece ne düşüneceğim konusunda mı endişelendin?"

Derin bir nefes alıyorum ve bakışlarımı Marc'ınkilerden ayırıyorum. "Nereden biliyorsun?"

İç çekti. "Çünkü seni tanıyorum..." diyor, "Ve bugün Ali, EJ'in cazibesine karşı bağışıklığın olmasından ne kadar etkilendiğimi söylediğimde ne kadar aptal olduğumu bana bildirdi."

Ali'nin ben oraya gitmeden önce Double G'de Marc'a ders verirkenki görüntüsü beni kahkahalarla güldürüyor.

"Sadece senin yüzünden değildi Marc. Başka sebepler de vardı.

Ama son zamanlarda, evet, senin ne düşüneceğin konusunda endişeliydim."

"Sanırım sizi bu şekilde bir arada görmek biraz tuhaf olacak," diyor hemen. Sonra da "Ama kardeşimin aklını başına getirebilecek biri varsa, o da sensin" diye ekleyerek darbesini yumuşatıyor. Bana yarım bir gülümseme veriyor.

Marc'ın az önce söylediği her şeyi özümsemişim için aramızda bir an sessizlik oluyor. Bu konuşmadan kaçınmaya çalışıyordum çünkü saçmaladığım için beni azarlayacağından emindim, tıpkı Zac'le

mesajlaştığımı öğrendiğinde yaptığı gibi. Ama Marc'ın beni azarlayacağını bilmeliydim.

anlayışlı ve hatta neredeyse kardeşiyle vakit geçirmem fikrine katılıyor. Marc'ın benden daha çok sevdiği bir kişi varsa, o da Eli'dır.

"Peki... benim hakkımda ne dedi?" Herhangi bir bilgi vermeyeceğini bildiğim halde ortamı yumuşatmaya çalışarak takılıyorum.

"Oh, hayır!" Marc başını sallar. "Ben bu işin dışında kalıyorum." Ellerini savunmak için havaya kaldırır.

Başımı yana eğiyorum, kahkahalarımı zapt etmeye çalışırken en iyi arkadaşına gülümsüyorum. O gerçekten çok iyi bir adam ve ona sahip olduğum için şanslıyım. Eli da öyle.

"Bunu mahvedecek hiçbir şey olmadığını biliyorsun, değil mi?" Arkadaşlığımıza atıfta bulunarak Marc ve kendim arasında işaret ediyorum. "Endişelendiğin bir şey varsa diye söylüyorum."

"Evet, biliyorum." Bana düşünceli bir sırıtışla bakıyor. "Ama seni üzecek bir şey yaparsa bana haber ver, kışına tekmeyi basarım," diye ekliyor alay etmeden.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Oh, biliyorum!" Marc bana gölge boksı yapar gibi yapıyor, sonra omzumu dürtüyor. "Ama her zaman kendi başının çaresine bakmak zorunda değilsin. Ben bu yüzden buradayım. Arkadayım."

Bölüm 41

Eli

Bütün hafta bu geceyi dört gözle bekledim. Sezonun başlaması beni uzun antrenmanlar ve takım toplantılarıyla meşgul etse de Logan'ı göremediğim günler uzayıp gidiyormuş gibi hissediyordum. Ama bugün Cuma ve sonunda onu görebileceğim. Pazartesi gününden beri onun güzel yüzünü görme fırsatım olmamıştı. Marc'inkiyle aynı olduğu için onun programını bilerek ders aralarında ona rastlamaya çalıştım ama zamanlamam hiç uymadı. Hatta Marc'ın odasına birkaç kez sebepsiz yere uğradım, orada olmasını umuyordum ama hiç olmadı.

Ona çok fazla mesaj atmamaya çalıştım, yokluğumun beni özlemesine ve benim ona hissettiğim kadar onun da bana karşı güçlü hisler beslediğini fark etmesine neden olacağını umuyordum. Gerçi bu haftaki birkaç flört ve şakalaşma dolu mesajlaşmamıza bakılırsa o da çoktan bu sonuca varmış gibi bir his var içimde.

Antrenmandan sonra doğruca onun evine gidecektim, ancak tekrar onunla kalabilmek umuduyla önce evime uğrayıp uyuyacak bir şeyler almaya karar verdim. Onunla en son birlikte olduğumdan beri doğru dürüst bir gece uykusu çekmemiştim ve uykusuz gecelerimi geçirmemi sağlayan tek şey onun yanımdaki sıcak bedeninin hatırasıydı.

Evimin önüne geldiğimde, kamyonetim bangır bangır çalan müzikten titrerken, ellerinde kırmızı bardaklarla bahçeye dökülen insan kalabalığını fark ediyorum. Bu gece bir parti olmaması gerekiyordu ama eve yaklaştıkça parti olduğu daha da belirginleşiyor. Mezunlar maçı yarın öğleden sonra ve sonrasında tüm mezun oyuncular için her zaman büyük bir parti düzenleriz. Yarın oynamak zorunda olduğumuz için, yarınki maç sadece eğlence amaçlı olsa da, bu gecenin takım için içkiden uzak bir gece olması gerekiyordu.

Ön kapıyı açtığımda gördüğüm ilk kişi, görmek istediğim son kişiydi. "Ben de seni bekliyordum." Alyssa elimi tutuyor ve dudakları baştan çıkarıcı bir sırıtişla kalkarken başını eğiyor.

Sözlerini duymazdan gelerek elini çekiyorum ve ona karşılık vermiyorum. Geçen hafta dersimi aldığımdan eminim.

Cam'i mutfakta birkaç adım ötede gördüm. "Cam!" Müziğin sesini bastırarak bağıryorum. "Ne haltlar d ö n ü y o r ?" Tıklım tıklım dolu evin etrafına bakıyorum,

Hayal kırıklığına uğradım.

"Maddison!" diye bağılıyor yaklaşp bana bir bira uzatırken.

"Bu gece bir parti olmaması gerekiyordu. Yarın oynamak zorundayız."

"S a k i n ol, Kaptan. O maçın bir önemi yok." Cam gözlerini devirir.

"Bana bakma; bunun olacağını bilmiyordum. Eve senden on dakika önce geldim." Kalabalık evin içinde gururla etrafına bakmadan önce ellerini havaya kaldırarak kendini savunuyor. "Ama Jay şehirde, ve o bunu gerçekleştiren kişi."

"Jay burada mı?" Şaşırarak sordum. Yarına kadar şehre gelmesini beklemiyordum. Burada olacağını bilseydim asla plan yapmazdım, çünkü onunla parti yapmadan gitmeme izin vermeyeceğini biliyorum.

"Evet, dostum! Nereye kaçtığını bilmiyorum ama buralarda bir yerde," diyor Cam heyecanla, birasının kalanını içip yenisini almak için fiçıya yönelmeden önce.

Ben birinci sınıftayken Jay burada son sınıf öğrencisiydi. Ona arkadaşım diyemem ama ilk yılımda benim için bir nevi akıl hocasıydı. Mezun olana kadar kampüsteki 'büyük adam' oydu ve ben de onun rolünü üstlendim. Hem buzda nasıl oynadığım hem de bayanlar arasında kazandığım itibar konusunda onun izinden gittim. Son senesinde ACL'sini patlattığında profesyonel olarak oynama yolundaydı ve o zamandan beri Jay, onun asla sahip olamayacağı hayalini benim gerçekleştirmemi kendine görev edindi.

Cam'in bana verdiği birayı bulabildiğim en yakın yere bırakıyorum ve merdivenlere doğru ilerliyorum. Jay ve diğerlerinin beni fark etmemesi için hızlı hareket etmeye çalışıyorum. Sadece odama gitmem, üzerimi değiştirmem ve fark edilmeden buradan sıvışmam gerekiyor. Jay'le takılmayı dört gözle bekliyorum ama bu, başlangıçta planladığım gibi yarına kadar bekleyebilir.

Merdivenler sadece birkaç adım ötemdeyken birinin "Nereye gittiğini sanıyorsun evlat?" dediğini duyduğumda kalabalığın arasına daldım.

Artık bundan kurtulmanın bir yolu yok. Eski akıl hocama sarılmak için arkamı döndüğümde yenilgiyle iç geçiriyorum. "Jay, n'aber dostum?" Hızlı bir kucaklaşma için kolumu onun sırtına doladım.

"Çok değil, sadece o sıska kışının buraya gelmesini ve benimle bir içki içmesini bekliyorum," diyor şakacı bir şekilde omzuma yumruk atarken.

"Birinci sınıftan beri hiç bu kadar sıska olmamıştım ve bunu ikimiz de biliyoruz."

"Hey, bugün kaptan seçildiğini duydum, dostum. Tebrikler." Fincandan bir yudum almadan önce içkisini bana doğru kaldırarak şerefe işareti yaptı.

"Sağ ol dostum. Ama o kadar da büyük bir mesele değil. Son üç yıldır Kaptan'ım." Merdivenlere doğru bakıyorum, keşke tanınmadan önce oraya varabilseydim.

"Her yıl büyük bir olaydır, o yüzden gelin benimle bir kutlama içkisi için." Mutfığa doğru başını sallıyor. "U of M'in gelmiş geçmiş en büyük hokey oyuncusunun şehre geri dönmesi her gün olan bir şey değil," diyerek kendisiyle dalga geçiyor.

"Pfft. O unvanı uzun zaman önce aldığımı biliyorsun, değil mi?"

"Mmm-hmm. Bunu hala görmemiz gerekiyor." İçkisini bitiriyor. "Sen NHL'ye çağrılırsın, ben de unvanımı gururla teslim ederim," diyor ve endişemin tekrar ortaya çıkmasına neden oluyor.

Birkaç hafta önce Logan'la tanıştığımdan beri, bilinmeyen geleceğim hakkında hissettiğim tedirginlik azaldı. O benim için hem iyi hem de kötü anlamda dikkatimi dağıtan bir şeydi ama düşüncelerimi farklı bir yöne çekecek o olmadan, birdenbire tek düşünebildiğim Jay'in sözlerinin göğsümde yarattığı baskı oldu.

"Hadi, bir şeyler içelim," diye ısrar ediyor Jay mutfığa doğru ilerlerken. "Gelemem dostum. Planlarım var."

Olduğu yerde durdu ve yüzünü bana döndü. "Ne planı? Onları iptal et," diyor sanki benim hareket tarzım belliymiş gibi.

"Yapamam. Bu bir okul projesi için."

"Kesinlikle hayır." Başını bana doğru sallıyor. "Ne zamandan beri okulu umursuyorsun, özellikle de Cuma gecesi?"

"Şimdiden beri." Omuz silkiyorum, ona karşı sağlam durmaya çalışıyorum.

"İşin içinde bir piliç mi var? Bu gece biriyle yatmaya mı çalışıyorsun? Sadece buraya gelmesini sağla."

"Hayır, öyle bir şey değil," diyorum hemen başımı sallayarak. İşin içinde bir kız olsa da, Jay'in bu gece Logan'a yaklaşmasına kesinlikle izin vermeyeceğim. Henüz kızıdan haberdar olmasına ihtiyacım yok. Onunla yatmaya çalışmadan önce hokey dışında dikkatimi dağıtacak hiçbir şeye ihtiyacım olmadığını bana ilk hatırlatan o olacaktır.

"O zaman üzgünüm evlat, ama kalıyorsun," diyor kesin bir ifadeyle, ama ben yerimden kıpırdamıyorum.

Taktiğini değiştirmeden önce duraksıyor. "En azından kal ve benimle bir içki iç. Seni aylardır görmedim Maddison," diye yalvarıyor daha yumuşak bir sesle,

daha az zorlu kenar.

Herkesin benim olduğumu düşündüğü kişi olma statükosunu yerine getirmek için hissettiğim baskı mı, yoksa Jay'i askıda bıraktığım için kendimi kötü hissetmem mi kabul etmeme neden oluyor bilmiyorum.

"Peki." İç çektim. "Bir içki. Sonra gitmeliyim." Jay'e hayır demekle her zaman zorlanmışımdır ve görünüşe göre bu gece de bir istisna değil.

"Cam!" Jay kalabalığın arasından ona seslenince takım arkadaşım sahibine çağrılan bir köpek gibi aceleyle yanına geldi. "Benimle bir şeyler içene kadar Maddison'ın telefonunu ve anahtarlarını al. Onlara ihtiyacı yok." Jay bakışlarını üzerimden ayırmıyor, beni test ediyor.

"Jay, hayır. Bir kişilik kalacağımı söyledim." Yaptığı maskaralıklara gözlerimi deviriyorum. Artık saçmalamaya başladı.

"Evet, o zaman sözünü tuttuğundan emin olalım." Omuz silkiyor. "Cam." Jay eşyalarımı alması için başıyla işaret ediyor.

"Özür dilerim Maddison," diye özür diliyor Cam gözlerinde bolca suçluluk ve korku ile. Benden daha çok korktuğu bir kişi varsa, o da Jay'dir.

Yenilgiyle iç çekiyorum, mücadele etmenin faydası olmadığını biliyorum. Jay istediğini elde edene kadar bu işin peşini bırakmayacak. Asla bırakmaz. Artık bu işi bitirsem iyi olacak.

Telefonumu çıkarıp Logan'a bir mesaj yazarken ikisine de "Hızlıca bir mesaj göndereyim," diyorum.

Merhaba. Biraz geç kaldım ama birazdan orada olurum.

Saat dokuzda Logan'da olmayı planlamıştım ama şu anda saat sekiz buçuk. Bir saat içinde orada olabilirim. Otuz dakika gecikme çok kötü değil.

Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama Jay'e söz verdiğimden çok daha fazla içtiğimi biliyorum. Her ayrılmaya çalıştığımda beni kapıda durduruyor ve elime bir bira daha tutuşturuyor. O ve ekibin geri kalanı kaçmam için gözlerinin önünden ayrılmama izin vermiyorlar ve ben de çaresizce ayrılmaya çalıştığım için fazla şüphe çekmemeye çalışıyorum. Normalde, Jay şehirde olsaydı asla gitmeyi düşünmezdim; eskiden onu idol olarak görürdüm ama şu anda görmem gereken daha önemli bir kişi var. Telefonumu geri alabilmek ve Logan'ı arayabilmek için gözüm Cam'i arıyor ama onu hiçbir yerde bulamıyorum.

"Bir tane daha," diyor Jay, beni yine kapıdan uzaklaştırarak.

"Hayır, dostum. Yapamam. Bu sefer gerçekten gitmem gerek." Kolumu onun elinden çekiyorum.

"Ne zamandan beri bir partiyi terk ediyorsun? Sana neler oluyor?"

"Maddison..." Alyssa yanından geçerken yüksek perdeden bir sesle mırıldanıyor,

Tırnaklarını kolumda gezdiriyor ve bir kez olsun sözümü kestiği için minnettarım.

"Merhaba," diyor Jay alçak bir ses tonuyla, gözleri onun her hareketini takip ederken.

"Hey." Alyssa dudağını ısırarak yürümeye devam ederken, Jay'in gözlerinin üzerinde olduğunu bildiğinden kalçalarını her zamankinden daha fazla salladığından emin olur.

"Oha!" Jay sarhoa haykırır. "Bana o kız buradayken gideceğini mi söylüyorsun?" Alyssa'ya doğru bağını sallıyor, gözleri kocaman.

"Ben de sana tam olarak bunu söylüyorum," diyorum, bu gece için onun samalıklarından nihayet bıkmığ bir ėekilde.

"Nasıl istersen öyle olsun, evlat. Bu gece keyfime bakacağım." Jay ellerini birbirine sürterek Alyssa'yı takip etmek üzere uzaklağır.

Jay meğgulken, kapıya doğru kaçmaya bağladım. Hâlâ Cam'i görüp telefonumu ve anahtarlarımı geri alamadım, araba kullanabileceğimden değil. Yasal sınırın çok zerindeyim. Her zaman en akıllıca kararları veremiyor olabilirim ama sarhoğ araba kullanacak kadar da aptal değilim. Ama telefonumu geri istiyorum ki saati kontrol edip Logan'a yolda olduğumu haber verebileyim. Yryğ varığ zamanıma fazladan otuz dakika ekleyecek, bu yüzden eğyalarım için yarın endiğeleneceğim. Sanırım oraya vardığımda yolda olduğumu öğrenecek.

"Hey, dostum..." Dığarı çıktığımda gördüğüm ilk kiğiye söylüyorum. "Saat kaç?"

"Maddison!" diye bağırıyor adam, ama bu yabancının kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. "Bu sezon harika geçecek, değil mi?"

"Evet, elbette," diye geiğtiriyorum onu. "Saat kaç?"

"Ah. Evet." Cebinden telefonunu çıkardı. "Saat daha 12:30."

Sikeyim.

Bölüm 42

Logan

"Bu gece EJ ile ödevin üzerinde çalışacağını sanıyordum?" Marc açık kapımın önünden geçerken koridordan sordu.

"Evet, öyleyiz ama biraz geç kalacağını mesajla bildirdi," diyorum odamda dizüstü bilgisayarım ve notlarımla çevrili yerde oturup Eli'yi beklediğim yerden.

Sanırım antrenmana planladığından daha geç kaldı, ki bu önemli bir şey değil. Sadece bu akşam onu görmek için sabırsızlanıyorum. Pazartesi gününden beri bunu dört gözle bekliyordum ve neyse ki okulla o kadar meşguldüm ki bu hafta uçup gitti. Marc ile kardeşine karşı hissettiklerim hakkında yaptığım konuşmadan sonra Eli'yi ilk kez göreceğim ve onunla suçluluk duymadan vakit geçireceğim için heyecanlıyım.

Bu hafta onunla sadece birkaç kez mesajlaştım ve onu özlemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

"Kardeşimi ekip benimle Raptors maçını izlemek istemediğine emin misin?" Marc şakacı bir şekilde önerdi.

Onun girişimi karşısında kıkırdadım. "Yapamam. Ama kaydettiğinden emin ol. Yarın izlemek istiyorum."

"Pizza sipariş edeceğim. Paylaşabilmemiz için daha büyük bir tane almamı ister misin?"

"Hayır, ben iyiyim. Yine de teşekkürler. Eli yakında burada olur." Tekrar telefonuma baktım. Saat dokuz buçuk olmuş bile.

"Ali!" Marc odalarımızın arasındaki koridorda durup bağıırıyor.

"Öyle mi?" Masasında oturup okul ödevleri üzerinde çalışırken ona bağıırıyor.

Ali ve benim kapılarımız açık olduğunda, birbirimizin odasını mükemmel bir şekilde görebiliyoruz, bu yüzden çoğu zaman bu şekilde tutuyoruz. Bu şekilde, kendi alanlarımızın rahatlığını terk etmek zorunda kalmadan takılabiliyoruz.

"Pizza ister misin? Bir tane sipariş edeceğim," diye sorar

Marc. "Evet, lütfen! Benim için ananaslı!"

"İğrenç," diyor bana, ikimiz de tiksintiyle başımızı sallarken.

Marc ve Ali bu hafta birbirlerinin yanında biraz daha rahat görünüyorlardı ve sanırım onları birbirlerine karşı dostça davranmaya yöneltme planım nihayet işe yaramaya başladı.

"Maç birazdan başlayacak, o yüzden odamda izleyeceğim," diyor Marc yatakhaneğine dönmek için topuklarının üzerinde dönerken.

Hızla arkasını dönüyor ve kafasını tekrar kapı aralığından içeri sokuyor. "İyi eğlenceler, ama çok fazla eğlenmeyin," diye şakacı bir bakışla ekliyor ve boş tehditlerine gülmeme neden oluyor.

Eli'a iki kez mesaj attım ama cevap alamadım. Umarım başına bir şey gelmemiştir ama içimde kötü bir his oluşmaya başladı. Saat on bir oldu ve dokuzda burada olması gerekiyordu. Daha önce geç kalacağına dair mesaj attığını biliyorum ama *bu kadar* geç kalacaksa araması gerekirdi diye düşündüm.

Endişelerim arttıkça Marc'ın odasına gidip kardeşinden haber alıp almadığına bakmaya karar veriyorum.

Kapısı kapalıydı, ben de yavaşça kapıyı çalıyorum ve uzaktan gelen "İçeri gel!" sesini duyuyorum.

İçeri girdiğimde Marc'ı yatağının kenarında oturmuş, gözleri tamamen maça odaklanmış halde buluyorum. Ali de burada, çünkü pizza paylaşmışlar, ama o yatağın üst tarafına doğru oturmuş, sırtını yatak başlığına dayamış, telefonunu karıştırıyor ve televizyondaki basketbol maçına ikinci bir bakış bile atmıyor.

"Mükemmel zamanlama, Celtics iki dakika kala beraberliği yakaladı," diyor bana, bakışlarını maçtan ayırmadan. "EJ ile işiniz bitti mi?"

Marc'ın dikkati televizyondan ayrılırken ve Ali dikkatini telefonundan çekerken ikisine de "Hayır, aslında hiç gelmedi," diyorum. "Ondan haber alıp almadığını merak ediyordum."

"Hayır, görmedim. Dur onu arayayım." Marc yatağının başucundaki masadan telefonunu alıp kardeşini ararken kafası tamamen karışmış görünüyor.

"Biraz pizza ye. Artıklarımız var," diyor Ali, Marc'ın şifonyerinin üzerinde duran büyük pizza kutusunu göstererek. Eminim yemeğın beni biraz rahatlatacağını umuyordur. Haklı, genelde öyle olur, ben de bir parça almak için kutuyu açıyorum ama sadece ananas dilimleri kalmış. Hayır, teşekkür ederim.

"Bu çok garip. Direkt sesli mesaja düştü." Marc önce bana sonra telefonuna baktı, şaşkındı.

"Sence o iyi mi?" Panik başlarken soruyorum.

"O iyi." Ali telefonuna bakıyor ve hayal kırıklığıyla başını sallıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

İç çekiyor. "Partideki sarışın hatunu hatırlıyor musun? Hani şu dövüşmek istediğim?"

"Alyssa mı? Evet, unutması zor."

"Şey, onu Instagram'da takip etmeye başladım, bilirsiniz, böylece onu uzaktan küçümseyebilirim. Her neyse, son fotoğrafına bakın. Az önce paylaştı." Ali daha iyi görebilmem için telefonunu kaldırıyor. "Konum 'Hokey Evi' olarak etiketlenmiş," diye ekliyor dikkatle.

Dudaklarım şokla aralanırken gözlerim fotoğrafı tarıyor. Alyssa'nın kendine özgü 'daha fazla makyaj, daha az kıyafet' görünümüyle dudaklarını büzdüğü bir selfie. Ve işte orada, elinde içkisiyle onun birkaç adım arkasında duruyor. Eli uzaklara bakıyor, çerçevenin dışında biriyle konuşuyor, bu yüzden bu fotoğrafın herkesin görebileceği bir yerde olduğunu bildiğinden bile şüpheliyim. Ama işte burada, gözlerimin önünde.

Marc omzumun üzerinden fotoğrafa bakarak, "Onu öldüreceğim," diyor.

"O bir aptal," diye ekliyor Ali, sempatik bir şekilde.

Neredeyse ikisini de duymuyorum. Kulaklarım uğulduyor, başım dönüyor ve gözlerimi Ali'nin telefonundaki resimden ayıramıyorum.

"Sorun yok. Ben iyiyim." Başımı sallarken kendimi ikna etmeye çalışıyorum, kendimi içinde bulunduğum sersemlikten çekip çıkarıyorum.

Marc hemen, "Bizimle takıl ve maçı izle," diyerek beni daha iyi hissettirmenin bir yolunu arıyor.

"Hayır, sorun değil. Sanırım ben yatmaya gidiyorum." Kapıya doğru ilerlemeye başladım, uyumamın mümkün olmadığını biliyordum ama yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

"Emin misin?" Ali ikna olmamış bir şekilde sorar.

O ve Marc sanki patlamak üzere olan bir bombaymışım gibi bana bakıyorlar ama ben hayal kırıklığına bu şekilde tepki vermiyorum. Hayatımda pek çok hayal kırıklığı yaşadım ve kendimi ve duygularımı nasıl idare edeceğimi biliyorum. Eli'nin yalancı kıcını da bu hayal kırıklıkları listesine ekleyelim.

"Evet. Yarın görüşürüz çocuklar." Onlara ikna edici bir gülümseme vermek için dönüyorum ama eminim ne kadar zorlama olduğunu fark ediyorlar.

Marc'ın kapısını arkamdan kapattıktan sonra koridorda yalnız kaldığımda derin bir nefes alıyorum. Düşüncelerimi toparlamak için bir an için gözlerimi kapatıyorum ki Marc'ın Ali'ye "O lanet olası bir aptal" dediğini duyuyorum.

Aslında bu gece geçen haftaki partiden sonra hissettiğimden daha kötü hissediyorum. Geçen haftaki özrü ve itirafından sonra Eli'dan daha fazlasını bekliyordum. Sanırım o

Bana hislerini anlatırken samimiydi ama aslında saçmalıyordu. Ve bir kez daha gerçek yüzünü gösterdi.

Bir süredir telefonuma bakmıyordum. Ne zaman kontrol etsem ve Eli'den cevapsız arama ya da mesaj olmadığını görsem, hayal kırıklığıyla midem bulanıyordu, bu yüzden kendimi hiç bakmamaktan alıkoymanın en iyisi olduğunu düşündüm. Birkaç saattir yatağında gözlerimi tavana kilitlemiş, uyuyamadan yatıyorum.

Benimle gerçekten farklı olduğunu düşünmüştüm ama bir kez daha herkesin haklı olduğunu kanıtlamasına şaşımamalıyım. Erkeklerin yüzüme karşı yalan söylemesine izin verecek kadar saf mıyım gerçekten? Zac'le olan ilişkim bana bir şey öğrettiyse, o da kırmızı bayrakları erkenden fark etmektir ve Eli kırmızı bayraklarını Alyssa'nın Instagram'ının her yerinde sallıyor.

Kapımın altındaki boşluktan koridordan gelen az miktardaki floresan ışığı dışında odam zifiri karanlık. Etrafımdaki alan aniden biraz daha karardığında, odama bakan iki ayağın gölgesini bulmak için başımı kapıma doğru çeviriyorum.

Bir şekilde Eli olduğunu zaten biliyorum. Bu gece gelirse diye kapımı kilitledim çünkü ona olan kızgınlığının yüzünü gördüğümde eriyip gitmesini istemiyordum.

Yatağında doğrulup endişeyle bir sonraki hamlesini bekliyorum ve etrafımdaki sessizlikten dolayı kendi kalp atışlarımın beklentiyle hızlandığını neredeyse duyabiliyorum.

Eli'in kapımı hafifçe çalmadan önce derin bir nefes aldığını duyuyorum. "Logan?" diyor usulca.

Tanrım, sesini özlemişim.

"Logan, lütfen kapıyı açar mısın? Bu kadar geç kaldığım için özür dilerim." Kapıyı tekrar çaldı, bu sefer biraz daha yüksek sesle.

Sessiz kalıyorum. Eli'ı içeri almak ve viski kahvesi gözlerine bakmak istesem de, yerimde durmam gerekiyor. Zayıf bir insan değilim ama konu bu çocuk olunca öyle olabiliyorum. Bunun yerine, ona yakın olmak için kapıya yaklaşıyorum ama uyanık olduğumu anlamaması için sessiz kalıyorum. Sesindeki çaresizliği duymak bana acı verse de, beni saatlerce beklettiğinde beni ne kadar az önemseydiğini hatırlamam gerekiyor. Ona kızgın bile değilim. Sadece hayal kırıklığına uğradım.

"Lütfen. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Seninle bir dakika konuşabilir miyim?" diye soruyor, kilitli olduğunu fark etmeden önce kapı kolunu sallarken sesi yükseliyor.

Yüksek sesle iç geçiriyor ve ardından alnının kapıya dayandığını tahmin ettiğim küçük bir gümbürtü geliyor. "Siktir," diyor nefesinin altında.

Vücudunu kapıya yasladığını duyuyorum ve odama giren ışığın azlığına bakarak, kendini yere bıraktığını ve şimdi sırtını kapıya yaslayarak oturduğunu varsayıyorum.

"Maddison? Burada ne halt ediyorsun?" Ali'nin öfkeyle sorduğunu duyuyorum. "Hiçbir şey, Ali. İçeri geri dön," diyor Eli, onu başından savmaya çalışarak ve onu bu karmaşadan kurtardı.

"Buraya gelmeye nasıl cüret edersin! Saatler önce burada olman gerekiyordu!"

Ali beni savunurken Eli'nin mazeretini duymak için kapıya yakın duruyorum ama aynı zamanda sessiz kalıyorum. Konuşmalarını duyabildiğimi kimsenin bilmesini istemiyorum.

"Evet, biliyorum. Her şeyi berbat ettim," diye cevap veriyor Eli, sesi yenilmiş gibi geliyor. "Partine geri dönmelisin."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Instagram'ın her yerinde var, seni aptal!" diye bağırıyor. Şu anda yüzündeki iğrenme ifadesini hayal edebiliyorum.

"Tamam, tamam. Kardeşimi ben hallederim," diyerek Marc onu sakinleştirmeye çalışıyor.

Eli ona sesindeki çaresizlikle "Ne olduğunu açıklayabilirim," der.

"O haklı, EJ, sen bir aptalsın." Sözlerinden kardeşine olan kızgınlığını duyabiliyorum. "Ne oluyor lan?"

"Lanet olsun. Neyim var bilmiyorum," diyor Eli, sesinde o kadar büyük bir hüznün var ki, tonu kalbimi acıtıyor.

Marc hayal kırıklığıyla derin bir iç çeker. "Hadi gidelim. Benim odamda uyuyabilirsin."

Eli ayağa kalkarken kapımın altındaki aralıktan ışık sızmaya başlıyor. "İşi batırırsan arkanda olmayacağımı söylemiştim," Marc kardeşine hatırlatıyor.

"Evet, biliyorum. Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum," dediğini duyuyorum Marc'ın odasına doğru yürürlerken uzaktan.

Bölüm 43

Logan

Dün gece çok kötü uyudum. Aslında uyuyup uyumadığımı bile bilmiyorum. Bu sabah spor salonuna gitmek için hazırlanmamı hatırlatan alarmım çaldığında çoktan uyanmıştım. Biraz uyuyabilirim umuduyla bir saat daha ertelemeye devam ettim ama bir türlü gelmedi.

Antrenman yapacak enerjim bile yok, ki bu hiç bana göre değil. Bunu gerçekleştirmek için tüm günüm var ama bugün motivasyonum yok. Kendimi yenilmiş hissediyorum. Eli ve ben birlikte değiliz ama bu, dün geceki davranışlarından dolayı daha az hayal kırıklığına uğradığım ve hayal kırıklığına uğradığım anlamına gelmiyor.

Cumartesi günüm için tek planım ders çalışmak. Marc ile Eli'nin hokey maçına gitmem gerekiyordu ama dün geceki olaylardan sonra bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.

Kendimi yataktan dışarı sürüklerken dik duruyorum ve kollarımı tavana doğru uzatıyorum. Eklemlerim patlıyor, vücudumdaki her kas uykusuzluktan ağrıyor. Ağrıyan bedenimi daha iyi hissettirecek tek şey uzun bir duş. Sıcak su kaslarıma iyi gelecek ve umarım zihnimi de temizleyecek. Geçen hafta sonu karma tuvaletlerin ne kadar boş olduğunu hatırladıkça, bir kez olsun orada zaman geçirmeyi dört gözle bekliyorum.

Bornozumu üzerime örttükten sonra banyo malzemelerimi ve havlumu alıp yola koyuluyorum. Neyse ki duşlar koridorun sonunda, Marc'ın odasının tam tersi yönde. Bugün Eli ile karşılaşma riskini almak istemiyorum.

Tuvalete girdiğimde içeride birkaç kişiden fazlasını görmek beni hayal kırıklığına uğrattı. Geçen hafta sonuna göre çok daha kalabalık ama yine de okul günlerine göre daha az kalabalık. Boş bir duş kabini ararken bornozumu vücuduma sıkıca sarıyorum. Çoğu dolu ama sıranın ortasına doğru bir tane buluyorum ve içeri girip tuvalet çantamı yere bırakıyorum. Bornozumu çıkarıp hemen dışarıdaki kancaya asmadan önce duş perdesinin açıklığı tamamen kapatıp kapatmadığını iki kez kontrol ediyorum.

Su soğuk başlıyor ama hızla ısınıyor. Kadranı en sıcak ayara getiriyorum ve buharlı suyun vücuduma çarpmasına izin veriyorum. Gözlerimi kapatıp yüzümü doğrudan akıntının altına koyarak önceki geceyle ilgili düşüncelerimden arınmaya çalışıyorum ama daha rahatlamaya başlayamadan Eli'nin adının söylendiğini duyuyorum.

"Maddison! N'aber dostum!" Birinin heyecanla söylediğini duyuyorum ama cevap yok.

Kahretsin. Eli'in buraya duş almaya geleceğini düşünmemiştim. Marc'ın odasında kaldığını biliyordum ama bu sabah uyandığında eve gitmiş olacağını düşünmüştüm.

"Hey, Maddison. Seni burada görmek ne güzel," diyor bir kız. Ses tonuna bakıp gözlerimi deviriyorum. Bu adamın peşinde sürekli yaltaklanan kızlar var ve açıkçası bu durum sinir bozucu olmaya başladı.

Yine cevap vermiyor.

Havlusu kalçalarından aşağı sarkmış, erkekliğini zar zor örterken onun mükemmel yontulmuş vücuduna aval aval baktığını hayal edebiliyorum. Bu görüntü neredeyse başımı döndürüyor, ta ki ona kızgın olduğumu hatırlayana kadar.

"Logan! Logan, burada mısın?" diye
bağırıyor. Ne oluyor lan?

"Logan!" Eli yine bağırıyor, beni arıyor.

Perdenin arkasından kafamı uzattığımda Eli'in adımı seslenirken duş kabinlerinde volta attığını görüyorum. Tamamen giyinik, ayakkabıları ve her şeyiyle, duş almaya niyeti yok ve beni bulmak için burada olduğu çok açık.

"Eli? Ne oluyor be?" Başını bana doğru çeviriyor, kahverengi gözleri benimkilere kilitlendiğinde ifadesi bir anda telaştan rahatlamaya dönüşüyor.

"Seninle konuşmak için odana gittim ama orada değildin..." diye başlıyor, ben gözlerimi devirip duşuma devam etmek için perdemi kapatırken. "Logan, seninle gerçekten konuşmam gerek." Sessiz kalıyorum, duş başlığından gelen cızırtının onun yalvaran sesini bastırmasını diliyorum.

"Lütfen, dün gece ne olduğunu açıklamama izin verin," diye ekliyor panikle.

Tuvalette kendi aralarında fısıldaşan bir sürü insan var. Eminim onlar da M Üniversitesi'nin yıldız hokey oyuncusu ve en kötü şöhretli playboyunun karma bir tuvalette alenen özür dilemesine benim kadar şaşırmışlardır.

"Antrenmandan sonra seninle buluşmaya gitmeden önce üzerimi değiştirmek için evime uğradım. Bir parti olduğundan haberim yoktu."

Sessiz kalıyorum, hâlâ açıklamasının özür kısmını bekliyorum. "Her neyse, eski bir dostum oradaydı ve gitmeme izin vermedi.

Ta ki onunla bir içki içene kadar." diye rasyonalize etmeye çalışıyor.

"Bir içki dört saat sürmez!" Duş kabininin içinden bağırıyorum.

"Biliyorum. Olmadığını biliyorum." İç çekiyor. "Ne zaman gitmeye çalışsam beni durduruyordu. İnan bana, dün gece olmak istediğim tek yer senin yanındı."

Gözlerim açılıyor ve dudaklarım onun tatlı sözleri karşısında şaşkına dönüyor. Sadece bunları söylemesi değil, aynı zamanda bunları bir kalabalığın önünde söylüyor olması.

"Arayabilirdin." Bu kez konuşurken sesimin ardında daha az öfke var.

"Telefonumu aldılar. Ve anahtarlarımı. Aslında onlar hâlâ Cam'de," diyor sesi yumuşak bir şekilde. "Lütfen Logan. Bütün hafta seni görmeyi dört gözle bekledim, inan bana."

Yine sessiz kalıyorum, ne düşüneceğimi bilemiyorum. Ona inanmak istiyorum, gerçekten. Sadece geçen yıl Zac'in bana yaşattıklarından sonra insanlara güvenmekte zorlanıyorum.

"Özür dilerim. Lütfen bana bir şans daha verin," diye ekliyor, sesi hüznün ve çaresizlikle dolu.

Eli üzgün olduğunda onu görmemi engellemek için yatak odamın kapısını ve şimdi de bir duş perdesini kullanma lüksüne sahip oldum. Zaten ona hayır demek yeterince zor, bir de gözümün önündeyken. Birkaç dakika sonra derin bir nefes alıyorum ve perdeyi ona bakacak kadar açıyorum, yumuşak gözlerine bakarak kendimi baştan çıkardığımı biliyorum. Ama ona bakmak için etrafıma baktığımda çoktan gitmişti.

Saçımı durulamak ve düşüncelerimi toparlamak için birkaç dakika daha ayırıyorum. Eğer Eli bana doğruyu söylüyorsa, ona bu kadar kızmamalıyım. Elbette, muhtemelen durumu daha iyi idare edebilirdi, ama söylediği doğruysa, kafamda canlandırdığım başka bir kızla birlikte olduğu senaryo kadar kötü değil.

Suyu kapattıktan sonra bornozuma uzanıyorum ve kabinden çıkmadan önce üzerime sıkıca sardığımdan emin oluyorum. Dışarı çıktığımda, etrafımda fısıltılar ve kıkırdamalar uçuşan yaklaşık on farklı göz var. Hepsi de Eli'nin itirafı karşısında en az benim kadar şaşırmış ve eğlenmiş görünüyor.

Tuvalet malzemelerimi koymak için boş bir lavabo bulup fırçamı alıyorum ve saçlarımı düzeltiyorum.

Benimkinin yanındaki lavaboyu kullanan kız aynadan bana bakıyor, etkilenmiş. "Lanet olsun, kızım. Maddison'ı nasıl bir büyüün etkisi altına aldın?" diye soruyor, başını sallıyor ve eğlenerek gülüyor.

Eli'nin karma duşlarda giyinik bir şekilde durup herkesin duyacağı şekilde duş perdesine duygularını itiraf ederken ne kadar gülünç görünmüş olabileceğini hatırlayarak onunla birlikte gülmekten kendimi alamıyorum.

Ona "Hiçbir fikrim yok" derken utangaç bir ifadeyle aynaya bakıyorum.

Bölüm 44

Eli

Banyodan olabildiğince çabuk çıktım. Logan'dan özür dilemeye çalışırken üzerimdeki gözlerin çokluğu biraz sinir bozucuydu ama bir yanımda ne kadar aptal görüldüğümü umursamıyor bile. Sadece ne kadar üzgün olduğumu bilmesini istiyordum. Beni yine affetmezse ne yapacağımı bilmiyorum. Bu kızla bir şansım olsun istiyorsam kendimi toparlamam lazım.

Keşke banyoda onu daha iyi görebilseydim. Yüzünü göremediğimde ne düşündüğünü anlamak çok zor. Yeşil gözleri genellikle o kadar açıklayıcıdır ki, onlara baktığımda neredeyse düşüncelerini okuyabilirim, ama işte buradayım, yine nerede durduğum hakkında hiçbir fikrim yok.

Eve dönmek için asansörlere doğru ilerlerken Logan'ın odasının önünden geçiyorum ve sadece birkaç dakika önce onu aramaya geldiğimde kapısını açık bıraktığımı fark ediyorum. Birazdan dönecekti ve onu yüz yüze görüp tekrar özür dilemeliydim.

İçeri girip yatağının kenarına oturuyorum ve onu bekliyorum. Ama kendimi çok rahat hissetmiyorum çünkü şu anda başım belada, gerçi onun yanımdayken kendimi hep rahat hissederim. Ellerim birbirine kenetlenmiş ve dirseklerim dizlerimin üzerinde dururken başımı eğiyorum. Muhtemelen zaman aşımına uğramış gibi görünüyorum ve dürüst olmak gerekirse ben de öyle hissediyorum.

Birkaç dakika sonra, üzerinde sadece vücudunun her kıvrımına yapışan ince bir bornozla aceleyle odasına giriyor.

"Eli, neler oluyor?" Logan beni yatağının kenarında otururken bulduğunda bitkinlikle soruyor. Kapıyı arkasından kapatıyor.

Cevap vermem gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum. Ne düşündüğünü anlamak için gözlerinin içine bakmam gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum. Tek yapabildiğim onun çıplak bedenine bakmak - sadece üzerine sarılmış ince kumaşla örtülü olan bedenine. Saçları duştan dolayı nemli ve taze vanilya kokusunu buradan alabiliyorum. Ağzım açık kaldı, bunu biliyorum ama elimde değil. O kelimenin tam anlamıyla mükemmel ve bunun farkında bile değil.

Beni bakarken yakalıyor ve bornozunu çekistirerek vücudunu tamamen örttüğünden emin oluyor. Onu rahatsız ettiğimi fark ettiğimde, ara veriyorum.

şaşkınlığımı üzerimden atıp ağzımı kapatıyorum. Rahatsızlık, onun benim yanımda hissetmesini istediğim son şey.

"Özür dilerim." Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için yukarı çekiyorum ama hâlâ yüz ifadesini okuyamıyorum. Yanakları kızarmaya başlarken bakışlarını benimkilerden ayırıyor.

Sessiz kalıyor. Belki de ona baktığım için mi, onu ürküttüğüm için mi, yoksa asıl dilemem gereken özür için mi özür dilediğimi bilmiyor ve açıkçası ben de bilmiyorum.

"Ben sadece... Özür dilemek istedim. Yüz yüze," diye başlıyorum ama hâlâ onu anlayamıyorum. "Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Dün gece için çok özür dilerim. Gitmeye çalıştım ama muhtemelen daha çok çabalamalıydım ve bunun için özür dilerim. Gerçekten burada olmak istiyordum ve sürekli hata yaptığımı biliyorum ama umarım beni affedebilirsin. Bunu daha önce hiç yapmadım ve belli ki bu konuda berbatım." Ona pişmanlık ve umutla bakıyorum ama o yine sessiz kalıyor ve gözlerini benimkilerden kaçırıyor.

Gitmek için ayağa kalkıyorum, yüzüne bir kez daha bakıyorum, gözlerimiz nihayet birleştğinde suçluluk duygundan biraz olsun kurtulmayı umuyorum. Nihayetinde göz göze geliyoruz ve derin bir iç çekişle duvarların yıkıldığını görebiliyorum.

"Eli," diyor.

Tanrım, adımın onun dudaklarından dökülüşüne bayılıyorum. "Bir daha olmasına izin verme."

Utanç verici derecede derin bir nefes alıp rahatlar ve ona minnettar bir gülümseme verirken göğsünden bir ağırlık kalkıyor.

"Olmayacak," diye onu rahatlatıyorum.

Ne söyleyeceğimizden emin olamadan birbirimize garip bir şekilde bakarken birkaç dakika geçiyor. Belki de gitmeliyim, ama gerçekten gitmek istemiyorum.

"Marc'la birlikte mezunlar maçına geliyorsun, değil mi?" Sessizliği bozarak sordum.

"Hiç sanmıyorum. Yaratıcı yazarlık ödevim üzerinde çalışmam gerekiyor."

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. "Ama henüz bu konuyu konuşmadık. Ne yazacağını bile bilmiyorsun."

Omuz silkiyor. "Pazartesi günü teslim edilecek ve eminim birkaç sayfa bulabilirim. Hokey, değil mi?"

"Peki, ne hakkında yazacağım?" Sesim çılgınca çıkmaya başladı. "Bu ödevi olması gerektiği gibi yapmak istiyorum."

Dürüst olmak gerekirse ne yazacağım konusunda hiçbir fikrim yok çünkü bu kız hakkında hissettiklerim dışında gerçekten hiçbir şey bilmiyorum. Bu ödevin, onu o yapan şeylere bir göz atmak ve geçmişiyile ilgili bazı sorularımı yanıtlamak için bir fırsat olmasını umuyordum.

"Dün gece bunu yapma şansın vardı," diye tersliyor. Ortaya çıkmadığım için hâlâ kırgın ve onu suçlayamam. Ses tonunu değiştirmeden önce derin bir nefes alıyor. "Eminim ne istersen yazabilirsin. Kenny'nin okuyacağından bile şüpheliyim."

Ona karşı başımı sallıyorum. Açıkçası ödev umurumda bile değil; sadece onunla vakit geçirmek istiyorum. Onu tanımak istiyorum, onun da beni tanımasını istiyorum ve bu ödev bunun için mükemmel bir fırsat.

"Maçtan sonra seni bir yere götürmek istiyorum." "Eli..." diye itiraz etmeye başlar.

"Logan, lütfen," diye yalvarıyorum. "Sadece benimle geleceğini söyle. Sanırım bu beni biraz daha iyi anlamana yardımcı olacaktır." Yanıtını almak için bir an duraksıyorum ama o hâlâ kararlı ve pes etmiyor. "Beni anlamanı istiyorum."

Yüzündeki her özellik yumuşarken derin bir nefes alıyor. "Peki, tamam. Ben giderim."

"Beş buçukta burada olacağım. Söz veriyorum." Şu anda yüzümde boktan bir sırıtiş var çünkü istediğimi elde ediyorum ama umurumda değil. "Sıkı giyin."

"Beni nereye götürüyorsun?" diye soruyor kuşkuyla, ama dudaklarında beliren sinsi sırıtiş bana her şeye rağmen kabul ettiğini söylüyor.

"Bekleyip görmen gerekecek," diyorum şakacı bir şekilde, bir yandan da heyecanımı dizginlemeye çalışarak.

Ayrılmadan önce ona son bir kez yukarıdan aşağıya bakıyorum. Alt dudağımı ısırıp, gözlerimle vücudunu dolaşırken sinsi olmaya bile çalışmıyorum. Ve bakışlarım yüzüne geri döndüğünde, dik dik baktığım için beni şakacı bir şekilde azarlamaya bile çalışmıyor. Sadece onu içime çekmeme izin veriyor. Ona bakmamın onun da en az benim kadar hoşuna gittiğini hissediyorum.

Mükemmel vücudunun ve ıslak saçlarının görüntüsünü zihnime hapsediyorum ve maçım biter bitmez onu tekrar göreceğim gerçeğini düşünerek maça gidiyorum.

Bölüm 45

Logan

Marc mezunlar maçına gitmeden önce odama uğradığında, maçtan sonra Eli'yi görmeyi planladığımdan bahsetmedim. Gelmek isteyip istemediğimi bile sormadı; sadece Eli'nin saçmalıklarıyla işimin bittiğini ve kardeşini görmek istemeyeceğimi varsaydı. Belki de öyle yapmalıyım ama bu adamdan kurtulamıyorum. Şimdiden zihnimde ve kalbimde yer kaplamaya başladı ve bunu durdurabilecek miyim bilmiyorum. Belki de durdurmak istemiyordur.

Eli'nin burada olacağını söylediği saat olan beş buçuğa birkaç dakika var. Bırakın zamanında gelmesini, geleceğine dair bile umutlanmamaya çalışıyorum, ama saçımı ve makyajımı önceden yaptım, bu yüzden umutlarımın zaten orada olduğunu söyleyebilirsiniz.

Kapımın çalındığını duyuyorum ve saate bakıyorum. Eğer bu Eli ise, sadece gelmekle kalmamış, erkenden de gelmiş.

Kapıyı açtığımda, Eli'nin kapımda dikildiğini görünce yüzüme yerleşen gülümsemeyi engelleyemiyorum.

"Merhaba."

"Merhaba," diyor karşılığında aynı beklenti dolu gülümsemeyle.

Fark ettiğinden şüpheliyim ama onu her selamladığımda "hey" ya da "merhaba" yerine "selam" diyorum. Aklımda sadece onun için sakladığım aptalca bir şey bu.

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece bana bakıyor, ki bu benim için sorun değil çünkü ben de ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Yemin ederim, Eli'ı her gördüğümde daha da yakışıklı oluyor. Sanki Tanrı onu şimdiye kadar gördüğüm en çekici adam yapmış da yaptığı tüm aptalca şeyleri affediyorum. Çünkü şu anda, dün gece ona neden kızdığımı bile unutmaya başlıyorum.

Yine hokey tişörtü, kot pantolon ve Converse giyiyor. Şapkasını ters takmış, bana öpüştüğümüz geceyi hatırlatıyor ve yanlışlıkla onu düşürmüştüm. Dudaklarımdan bir kahkaha dökülürken hatırası yanaklarımı ısıtıyor.

"Bu kadar komik olan ne?" Nedenini bilmeden benimle birlikte gülerken soruyor.

Hoppa gülümsememi zapt etmeye çalışırken başımı sallıyorum. "Yok bir şey."

"Çok... güzel görünüyorsun," diyor bana, sesi hızla şakadan ciddiye dönüşüyor.

Yanaklarım bir kez daha ısındı. Bu noktada pancar gibi kızarmış olmalılar. "Teşekkür ederim," diye utangaçça cevap veriyorum.

Pek iyi görünmüyorum ama iltifatı kabul ediyorum. Açıkçası ne giyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu çünkü Eli nereye gideceğimiz konusunda bana herhangi bir ipucu vermedi. Ayrıca, Ali maça Marc'la gitti, bu yüzden kıyafet seçmeme yardımcı olması için yanımda değildi. Ama rahat giyinme kararımın doğru bir hareket olduğunu görmekten mutluyum. Kot pantolonum, kapüşonlu sweatshirt'üm ve Vans'ım Eli'nin bu akşamki niyetine mükemmel bir şekilde uyuyor gibi görünüyor.

Yine de umarım yeterince sıkı giyinmişimdir. Marc bana bu gece hokey evinde büyük bir parti olduğunu söyledi, bu yüzden çok geç saatlere kadar dışarıda kalmayacağımızı biliyorum çünkü Eli'nin geri dönmesi gerekecek. Hava sıcaklığını düşününce birden Eli'nin Pazartesi günü dersten sonra bana ödünç verdiği ceketini hatırlıyorum. Her ne kadar odamı erkeksi kokusuyla doldurduğu için ona geri vermek istemesem de, ona vermek için sandalyemden alıyorum.

"Neredeyse ceketini unutuyordum." Ona uzattım.

"Sende kalsın. Bu gece ihtiyacın olabilir. Kaliforniya kanının ne kadar soğuk olduğunu bilmiyorum."

"Ben *Kuzey* Kaliforniya'danım. Orası soğuk olur. İyi olacağım," diye bilgilendiriyorum onu, endişesine şakacı bir şekilde gözlerini devirerek.

"Mmm-hmm," diye mırıldanıyor, ikna olmamış bir halde. "Kahve içer misin?" Odamdan çıkıyoruz ve kapıyı arkamızdan kilitliyorum.

"Ben yüksek lisans öğrencisiyim. Tabii ki kahve içerim."

"Tamam, güzel. Seni en sevdiğim kafeye götüreceğim," diyor Eli asansöre binerken.

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. "Beni götürdüğün yer seni daha iyi anlamama yardımcı olacak yer mi?"

"Hayır, bu sadece bir mola ama biraz kafeine ihtiyacım var. Dün gece pek uyuyamadım," diyor ne dediğini anlamadan önce.

"Bu ikimiz için de geçerli," diye cevap veriyorum ona bakmadan. Asansör ana katta açıldığında ondan önce ben çıkıyorum.

"Kahretsin. Bunu söylemem çok aptalcaydı."

"Hayır, sorun değil." Başımı sallıyorum. "Dün geceyi unutmaya çalışıyorum. Bu konuyu açıp durmamalıyım."

Eylül ayının serin havası yüzüme çarparken Eli benim için lobinin kapısını açıyor. Kollarımı hemen göğsümün önünde kavuşturuyorum, vücudumu

Sıcaklık. Eylül sonunda bu kadar üşüyorsam, Ocak ayının ortasında havayla nasıl başa çıkacağımı hayal bile edemiyorum.

Eli titrediğini fark ediyor ve kolunu omzuma dolayarak arabasına doğru yürürken beni vücuduna çekiyor.

"Sana üşüyeceğini söylemiştim," diye hatırlatıyor bana, ben kendi kendime gülerken, bedenimi ona daha da yasıyorum.

Başımın tepesine hızlı bir öpücük kondurarak beni şaşırtıyor ve birden tüm vücudum tutuşuyor. Tenimin her santimi sıcaklıkla karıncalanıyor. Artık kesinlikle üşümüyorum ama arabasına ulaşana kadar onun kucağından ayrılmamın imkanı yok.

Bunu yaptığımızda, benim binmem için kamyonetinin yolcu tarafındaki kapısını açıyor. Basamak yüksek, ama ben uzunum ve bacaklarım uzun, bu yüzden kolaylıkla atlıyorum. Sürücü tarafına binmeden önce kapıyı arkamdan kapatıyor.

Şık siyah kamyoneti çok güzel ve tüm zil ve düdüklere sahip. Çok zorlamadan erkeksi ve seksi, tıpkı Eli gibi.

"Peki, nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" Motor mırıldanırken soruyorum.

"Hiç şansın yok." Park yerinden çıkmak için dikiz aynasına bakmadan önce bana sinsice sırtıyor.

Şeytani sırtışı beni öldürecek. Ve o geriye dönük şapka- çok seksi. Ne yazık ki eşofmanının kolu dövmelerini kapatıyor ama yine de çok çekici. Bir eli kamyonetinin direksiyonunu tutarken, diğer kolu aramızdaki orta konsola rahatça uzanıyor ve onu hiç görmediğim kadar rahat ve gevşemiş görünüyor.

Kahverengi gözleri yoldan hiç ayrılmıyor ama bir şekilde beni hayranlıkla izlerken yakalıyor.

"Neye bakıyorsun öyle?" Kendini beğenmiş sırtışını zapt ederek gözlerini ileri dikeyor.

"Yok bir şey." Gözlerimi hızla ondan çekerek yolcu tarafındaki camdan dışarı bakıyorum, beni suçüstü yakaladığı için biraz utanıyorum.

Bilmiş bir kıkırdama çıkarır ve sürmeye devam eder.

"Yaklaşıyor muyuz?" Saate bakıp neredeyse bir saattir yolda olduğumuzu fark ettiğimde soruyorum.

Eli arabayı sürmeye devam ederken, "Evet, bir sonraki çıkışta," diyor.

Bir dakika sonra otoyoldan çıkar ve birkaç dönüşten sonra küçük bir kafenin önüne park eder. Dükkân şirin ve sessizdir, ama kasaba

Daha da sessiz. Otoyoldan çıktığımızdan beri yolda beşten fazla araba görmedim. Nerede olduğumuzu ya da hangi kasabada olduğumuzu bilmiyorum ama umurumda değil. Sadece burada Eli ile birlikte olduğum için mutluyum.

Eli yolcu tarafındaki kapımı açıyor ve kamyonetinden inmeme yardım etmek için elini uzatıyor. Kafeye yaklaştığımızda kapıyı tekrar açıyor ve birlikte vakit geçirdiği kızlara karşı her zaman bu kadar kibar olup olmadığını merak ediyorum.

Kahve dükkânının içi dışarıdan görüldüğünden daha da küçük. Lobide sadece üç masa ve tezgahın arkasında çalışan bir barista var. Eli'nin ilk etapta burayı nasıl bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ancak beni bir saatten fazla buraya kahve almaya götürmesini ilginç buluyorum.

Eli, sırtı bize dönük olan tezgâhın arkasındaki adama "Hey Trev," diyor.

Trev omzunun üzerinden bakıyor, gözleri şaşkınlıkla açılıyor. "Eli? Seni birkaç ay daha görmeyi beklemiyordum." Eli'ye sarılmak için hızla tezgâhın etrafından dolanırken sesi heyecandan titriyor. "Buzun henüz donmadığını biliyor musun?" diye soruyor, en az benim kadar şaşkın görünüyor.

Bu adamın Eli'ye gerçek adıyla seslenmesine mi, yoksa Eli'nin ona Trev kadar coşkuyla sarılmasına mı daha çok şaşırdığımı bilmiyorum.

"Biliyorum. Sadece uğramak istedim. Stacey nasıl?" Eli elini Trev'in omzuna koyar. Gözleri parlak, burada rahat görünüyor.

"O iyi, dostum. Bebek Noel'e doğru doğacak."

"Bu harika. Ufaklıkla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Peki ya Ian?" Eli'in okulda kimseye karşı bu kadar nazik ve rahat olduğunu hiç duymamıştım. Neler olup bittiği ve Trev'in kim olduğu konusunda kafam çok karışık.

"O harika. Ot gibi büyüyor. Ve seninle tekrar kaymak için sabırsızlanıyor," diyor Trev dikkatini bana çevirmeden önce. "Peki bu kim olabilir?"

"Kahretsin. Üzgünüm, bu-"

"Ben Logan," diye araya giriyorum ve Trev'i selamlamak için elimi uzatıyorum. "Evet, bu Logan," diye gülümsüyor Eli.

"Logan." Trev ismimi 'n' harfini uzatarak söyledi. "Tanıştığımıza memnun oldum. Daha önce Eli'nin arkadaşlarından biriyle tanışma fırsatım olmamıştı." Eli gergin bir şekilde kaşlarını çatarken, Trev Eli'ye bakıyor ve kendini zor durumda hissediyor.

Yani buraya daha önce hiç kimseyi getirmemiş. *Burası* her neresiye. Ama burası bir sebepten Eli için önemli görünüyor.

Buraya getirdiği her insan kalbimi arpıtırıyor.

"Size ne ikram edebilirim, genç bayan?" Trev tezgâhın arkasına geçerek soruyor. Trev benden en fazla on yaş büyük görünüyor, bu yüzden bana "genç bayan" diye hitap etmesini komik buluyorum.

Menü panosu oldukça seyrek, bu yüzden çok zor olmamaya çalışıyorum. "Bir latte alabilir miyim?"

"Elbette," diyor Trev Eli'a bakmadan önce. "Siyah mı? Büyük mü?"

"Lütfen. Bugün gitmelerini sağlayabilir miyiz?" Eli ona yirmi dolarlık bir banknot uzatır.

"Sorun değil." Trev para üstü olarak on beş dolar veriyor ama Eli onu bahşış kavanozuna koyuyor ve Trev içkilerimizi hazırlamak için arkasını döndüğünde yirmi dolar daha atıyor.

Bu adamın kim olduğunu ya da Eli'nin ona karşı neden bu kadar tatlı olduğunu bilmiyorum ama Eli'yi bu şekilde görmek beni eritiyor. Bana nezaketini gösterdi, ama başka birinin de onun bu yönünü görmesinden mutluyum.

"Sence bu yıl bir maça bilet bulabilir miyiz?" Trev, Eli'a sade kahvesini uzatarak sorar.

"Elbette, ne zaman istersen. Ian'a soyunma odasını bile gezdiririm. Minneapolis'e ne zaman gelebileceğinizi bana haber verin yeter."

"Sağ ol dostum. Ian seni buzun üzerinde görmekten çok mutlu olacak." Trev, üzerinde çok narin ve güzel bir köpük tasarımı olan lattemi bana uzatıyor.

"Ian kim?" Merakımı dizginleyemeyerek araya giriyorum.

"Ian benim oğlum," diye bilgilendiriyor Trev beni.

"Evet, o da beş yaşında küçük bir aygır," diye ekliyor Eli.

"Evet, çünkü senin etrafında çok fazla takılıyor." Trev Eli'yi işaret ediyor. "Eli geçen yıl ona paten kaymayı öğretti ve şimdi çocuğum tıpkı onun gibi olmaya kafayı takmış durumda. Hatta hepimizden kendisine Ian yerine Maddison diye hitap etmemizi istiyor."

"Uh-oh. Çok geç olmadan o çocuğun aklını başına getirmek isteyebilirsin," diye takılıyorum.

Eli bana sahte bir şok bakışı atıyor ama açık ağzının köşeleri yukarı doğru çekilmeye başlıyor.

"Dikkat et." Eli şakacı bir şekilde kalçasını benimkine vuruyor.

"Vay be. Bu kızı sevdim. Sana laf sokuyor," diyor Trev, etkilenmiş bir ifadeyle. "Evet, bir de bana sor." Eli gözlerini deviriyor ama dudaklarındaki gülümseme kalır.

"Sonunda arkadaşlarından biriyle tanışabildiğim için mutluyum," diye devam ediyor Trev. "Geri gelmene ihtiyacım olacak, tamam mı Logan?"

Eli tereddüt etmeden, "Olacak," diyor ve kalbim yine o çarpıntı şeyini yapıyor.

Küçük ve tatlı kafenin kapısından çıkarken teşekkürlerimizi sunuyor ve vedalaşıyoruz.

Sıcak latteme sıkıca tutunarak fincanın sıcaklığından biraz çalmaya çalışıyorum ve Eli'nin Minnesota soğuğuna dayanamadığım konusunda haklı çıkmasına biraz sinirleniyorum.

Eli hızla koşarak önümdeki kamyonu gidiyor, kapısını açıyor ama içeri girmiyor. Onun yerine ceketini, beresini ve arka koltuğa zulalamış olması gereken battaniyesini aldı.

"Nereye gidiyoruz?" Elleri dolu bir şekilde bana doğru yürürken kafam karışmış bir şekilde ona soruyorum.

"İşte." Kafenin arkasındaki uzaklığa doğru başını sallıyor.

Arkamı dönüyorum, ama tek gördüğüm uzakta sık ağaçların sıralandığı geniş bir tarla.

"Güven bana," diyor Eli, en ikna edici gülümsemesini takınarak ve giymem için ceketini açarak. Ama benden birine güvenmemi istemenin kulağa geldiği kadar kolay olmadığının farkında olduğunu sanmıyorum.

Kollarımı ceketin kollarından geçirerek lattemi ellerim arasında değiştiriyorum. Cebine tıktığı deve rengi beresini çıkarıp nazikçe başıma geçiriyor, kulaklarımı kapatıyor ve anında içimi ısıtıyor.

"Daha iyi misin?" diye soruyor, iki eli yüzümün iki yanında duruyor, gözleri bana bakarken parlıyor.

"Çok." Ona minnetle gülümsüyorum, gözlerimi onunkilere kilitliyorum.

Ellerini çekmiyor. Onun yerine yüzümü kavramaya devam ediyor. "Kıyafetlerimin içinde benden çok daha iyi görünüyorsun."

"Hiç şansın yok. Her şeyin içinde iyi görünüyorsun," diyor ağzım, aklım yetişmeden. İç konuşmalarımın yüksek sesle dile getirildiğini duyunca utanç içinde gözlerim açılıyor.

Eli bir an yüzümü incelerken dudakları sırtıyor. Beni öpecekmiş gibi görünüyor, ama bunun yerine boğazını temizliyor ve ellerini yüzümden çekiyor. "Hazır mısın?" diye soruyor.

"Tam olarak ne için?"

"Göreceksin." Kolumu tutup kendi koluna dolarken gülümsemesini engellemeye çalışıyor.

Bölüm 46

Logan

Ağaç sırasına yaklaştıkça kafam daha da karışıyor.

"Beni buraya öldürmek için mi getirdin?" Eli'a soruyorum, sadece biraz şaka yapıyorum. Minnesota'da ıssız bir yerin ortasındayız ve kahve dükkânı arkamızda gittikçe küçülüyor.

"Bilseydim bile sana söylemezdim." Eli gülüyor ve durduğumu fark edince kafasını bana doğru sallıyor. "Saçmalıyorsun. Hadi ama."

Ormanın kenarına vardığımızda Eli kolumu bırakıyor ama iri elini benimkini tutana kadar aşağı kaydırıyor. Beni yüksek çamların oluşturduğu labirentin içinden geçirirken parmaklarımdaki her sinir aynı anda ateşleniyor.

Arkasından yakından takip ediyorum ve devasa gövdeler arasında birkaç dakika ilerledikten sonra elimi bırakıp yoldan çekiliyor. "Tamam, geldik," diyor.

Gözlerimin suya vuran güneşin parlak yansımasına alışması biraz zaman alıyor ama alıştıktan sonra, şimdiye kadar gördüğüm en büyüleyici manzaralardan biriyle karşılaşıyorum. Çok büyük olmayan bir göl var ve etrafı sık ağaçlardan oluşan bir ormanla çevrili. Uzaktan gelen birkaç kuş cıvıltısı dışında ortalık tamamen sessiz. Güneş en yüksek çamın hemen üzerinde, batmaya doğru ilerliyor ve su üzerinde muhteşem bir yansımaya neden olarak تنها alanı aydınlatıyor. Ağaç hattını sudan sadece birkaç metre ayırıyor, bu yüzden kenara doğru yürüyorum ve parmaklarımı göle sokuyorum, anında pişman oluyorum. Güneş vuruyor olabilir ama su o kadar soğuk ki muhtemelen birkaç ay içinde donacak.

"Çok güzel," diyorum Eli'ye, ayağa kalkıp yüzümü ona döndüğümde, su ve güneş arkamdayken. Ellerimi tekrar ısıtmaya çalışarak latteme sıkıca sarılıyorum.

Hâlâ kıyının tepesinde, ağaçlara yakın bir yerde duruyor.

"Evet, öyle" diyor, doğrudan bana bakarak. Manzarayı mı yoksa beni mi kastettiğinden emin değilim ama detaylandırmasını istemiyorum.

"Yani beni Minnesota'nın on bin gölünden birine mi getirdin?" "Aslında burası bir gölet. Göl sayılamayacak kadar küçük ve sığ." "Peki, neden gölet?" Ona doğru yürüyorum, tam karşısında duruyorum. onun önünde.

Bir süre etrafına bakınır. "Buraya gel. Buraya gel." Elimi tekrar tutuyor ve beni suyun kıyısındaki küçük bir banka götürüyor. Büyüleyici manzaranın arasında insan yapımı olan tek şey bu.

Elindeki battaniyeyi açıp kucağıma koyduktan sonra bana olabildiğince yakın oturuyor ve kendini de battaniyenin altına sokuyor. Düşüncelerini toplarken gözleri gölete kilitlenmiş durumda. Eli kahvesinden bir yudum alıyor ve başlamadan önce derin bir nefes alıyor.

"Size daha önce pek çok kişiye söylemediğim bir şey söylemek istiyorum. Umarım bu sayede okuldaki herkesin benim kim olduğumu düşündüğü gibi değil, kim olduğumu daha iyi anlayabilirsiniz."

Ben gergin bir şekilde başımı sallayarak cevap verirken, o beklentiyle bana bakıyor. "Lisedeyken ve üniversiteler tarafından işe alınırken Bir ya da iki yıl içinde NHL'ye çağrılmak için biçilmiş kaftandı. Bunun kulağa çok kibirli geldiğini biliyorum ama gerçek buydu ve herkes bunu biliyordu. Ama sonra, kolejdeki ikinci yılının başındaki bir sezon öncesi maçında, yasadışı bir şekilde tahtalara fırlatıldım. Ayak bileğimi kırdım ve bir sürü bağ yırtıldı. Bırakın kaymayı, yürüyemiyordum bile. Berbat bir şeydi." Hafızasından silmeye çalışıyor.

"İyileşmek ve rehabilitasyon için o sezona ara vermek zorunda kaldım ve gerçekten zorlanıyordum. Fiziksel olarak tabii ki ama daha çok zihinsel olarak. Gözlemciler artık benimle ilgilenmiyordu ve bir anda geleceğim belirsizleşti."

Bana bakıyor, belki de tepkimi ölçmeye çalışıyor, emin değilim. Ama devam etmeden önce gözlerini hızla yere indiriyor. "Normale dönmek için üzerimde delice bir baskı hissettim, o kadar ki neredeyse her gün panik atak geçiriyordum. Neredeyse her gece kan ter içinde uyanıyordum. Artık uyuyamıyordum. Bu beni tüketti. Hayatımda ilk kez, bir daha yeterince iyi olamayacağımı hissediyordum."

Eli gözlerini tekrar benimkilere diyor ama ne diyeceğini bilemiyorum. Bu kadar kötü mücadele ettiğini öğrenince şok oldum. Konu hokey oynamak olduğunda her zaman çok ukala ve gururlu görünür, ama gerçekte, yeterince iyi olamayabileceği gerçeğinden dolayı acı çekerek gerçek panik ataklar geçirir.

Devam ederken bakışlarını tekrar benimkilerden kaçırıyor. "Bileğim biraz iyileştiğinde ve tekrar paten kaymaya başladığımda berbattım. O kadar kötüydüm ki bıçağın üzerinde bile zar zor durabiliyordum. Çok güçsüzdüm ve fizik tedavi görüyordum ama dayanılmazdı ve işe yaramıyordu. Okuldaki herkesten eski halime dönmem için çok fazla baskı hissediyordum ve zihnimi vücudumu iyileştirmeye odaklayamıyordum."

Bana hikâyesini anlatırken yüzünde oluşmaya başlayan endişeyi görebiliyorum. Sözüünü kesmek istemiyorum ama onu sakinleştirmek de istiyorum. Elini elime alıp parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. Elleri o kadar büyük ve güçlü ki benimkini neredeyse tamamen yutuyor, ama elimin onunkinin içindeki görüntüsünü seviyorum. Sanki oraya aitmiş gibi görünüyor. Sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes almadan önce avucumu minnettar bir şekilde sıkıyor.

"Sizi neden buraya getirdiğimi sorduğunuzda, bunun nedeni buranın benim için özellikle önemli hale gelmesi ve bunu sizinle paylaşmak istememdir. Rehabilitasyona çalıştığım süre boyunca kendimi o kadar yenilmiş hissettim ve zihinsel durumum o kadar zayıftı ki, oynamayı tamamen bırakmaya karar verdim. Bursumu bırakacak ve her şeye son verecektim. Indiana'ya dönüp babama söylemek için arabaya bindim, ancak bir mola vermek için durdum ve rastgele Trev'in kafesini buldum. Trev iyiydi ve o gün orada kimse yoktu, ben de oturup bir yabancıyla saatlerce konuştum. Garipti, ilk kez ailem dışında birine açılıyordum ama Trev'i tanımadığım için okuldaki herkesin tanıdığı kişi olma baskısı yoktu. Ona her şeyi anlatmadım ama mücadele ettiğimi anlamasına yetecek kadar bilgi verdim. Beni buraya geri getirdi ve donmuş göleti gösterdi. Fizik tedavimi kampüsteki herkesin baskısından uzakta, burada yapmaya başlamak istersem bana burayı teklif etti. Mülkün sahibi ailesi ve başka hiç kimse buranın varlığından bile haberdar değildi."

Vücudumu bankın üzerinde çeviriyorum, böylece o önüne bakmaya devam etse de ben tamamen Eli'ye dönük oluyorum. İç içe geçmiş ellerimizi kucağımda tutarak, konuşmaya devam etmesini teşvik etmek için başparmağımı hafifçe onunkinin üzerinde gezdiriyorum.

"Bir denemeye karar verdim ve bileğimi iyileştirmeye çalışırken aklımı toparlayıp toparlayamayacağımı görmek istedim. Her sabah dersten önce buraya geldim ve temelde sıfırdan nasıl kayılacağını kendime yeniden öğrettim. Kampüse geri döndüğümde gerçekten nefes alabileceğimi ve yaşadığım endişeden uzaklaşabileceğimi hissettim ve işe yaradı. Zor geçen altı ayın ardından geri döndüm ve bir sonraki sezon başlamadan önce her zamankinden daha iyiydim. Burası benim güvenli noktam haline geldi ve ne zaman uzaklaşmak istesem buraya geliyorum. Burası dünyadaki en sevdiğim yerlerden biri."

Kahvesinden bir yudum almadan önce derin bir nefes alıyor ve gözlerini benimkilerden kaçırıyor. Belli ki bu Eli'nın şimdiye kadar hissettiği en savunmasız an. Bunu yüz ifadesinden anlayabiliyorum.

"Kimsenin bundan haberi yok. Sadece Trev, karısı ve oğlu buraya geldiğini biliyor, kendi ailem bile. Bunu gizli tutuyorum, böylece dışarıdan gelen seslerle lekelenmiyor. Buraya getirmeyi bırakın, bunu söylediğim ilk kişi sizsiniz," diye ekliyor ve yanıtını bekliyor.

Sözleri karşısında kalbim küt küt atıyor. Burayı benimle paylaşmak istemesi karşısında nutkum tutuluyor. Bu yüzden bir şey söylemek yerine uzanıp çenesini bana doğru çeviriyorum, gözlerinden ağzına ve tekrar ağzına bakıyorum. Dudaklarımı dudaklarına bastırırken kendime engel olamıyorum, ağzının sıcaklığı tüm bedenimi ateşliyor. Elimi yüzünün yan tarafına götürüp onu kendime çekmeden önce öpücüğüm onu şaşırtmış gibi bir an hareketsiz kalıyor. Ne olduğunu anladığında Eli keskin bir şekilde nefes alıyor, dudaklarını ayırıyor ve öpüşmemizi derinleştiriyor. Ağzı benimkine sıkıca bastırıyor ve şu anda bana ne kadar ihtiyacı olduğunu hissedebiliyorum. O sıcak ve dudakları benimkileri keşfederken yumuşak.

Elini başımın arkasına götürerek beni kendine çekiyor. Öpüşmemizi basit ama tutkulu tutuyoruz ve birkaç dakika sonra geri çekiliyorum ama elimi yüzünün yanında tutuyorum, parmak uçlarımla tüylü saçlarını okşuyorum ve sıcak kahverengi gözlerine bakıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum ona, "beni buraya getirdiğin için." Yanağından nazıkçe öptükten sonra uzaklaşıyorum.

Eli dudaklarında şaşkın bir gülümseme oluşurken başını sallıyor. "Şey, bunu beklemiyordum," diye gülüyor. "Yani 'sadece arkadaş olalım' olayını aştığını varsayabilir miyim?"

Şakacı bir şekilde gözlerimi deviriyorum. "Bu konuda kendimi tutamayacağımı biliyordun."

Bana bilmiş bir gülümseme veriyor.

"Profesyonel olarak oynamak istiyor musun yoksa insanlar senden bunu beklediği için yapman gereken şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Oh, hayır. Bu kesinlikle benim hayalim. Sadece şimdi herkesin benden beklentileri çok yüksek olduğu için biraz daha bunaltıcı geliyor. Ama o çağrıyı alır almaz ilk uçakla bana nerede ihtiyaç varsa oraya gideceğim," diyor Eli rahat bir şekilde.

Bundan hoşlanmıyorum. Her an gidebileceği düşüncesi hoşuma gitmiyor.

"Panik ataklarını bilen başka biri var mı?" "Sadece ailem ve Marc... ve şimdi de sen."

"Peki kaygılarınızla nasıl başa çıkacağınız konusunda hiç kimseyle konuştunuz mu?"

"Evet, birkaç terapistle gittim. Hatta ataklar için bir ilaç bile aldım ama beynimi bulandırdı ve yine de işe yaramadı."

"Ve sende hala var mı? Panik atak yani."

Eli sorularıma kıkırdıyor ama elimde değil. Kimsenin tanımadığı bu adamı çok merak ediyorum.

"Evet, bazen." Omuz silkiyor. "Sadece ortaya çıkmaya başladıklarında onlarla başa çıkmaya çalışıyorum. Başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum."

"Ve bu işe yarıyor mu?"

"Son zamanlarda öyle." Duraksıyor. "Seninle tanıştığımдан beri." Bana bakıyor, artık bakışlarını gergin bir şekilde benimkilerden uzak tutmuyor.

Sözleri karşısında gözlerim büyüdü. "Ne demek istiyorsun?"

"Seninle tanıştığımдан beri hokey hakkında çok fazla düşünmüyorum. En hafif tabiriyle dikkatimi dağıttın."

"Ve bu iyi bir şey mi?" İtirafından dolayı kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"Sanırım öyle." Başparmağı elimin arkasını nazikçe okşarken gözleri yüzümü arıyor. "Yatağımda uyuduğun geceyi hatırlıyor musun? İlk tanıştığımız geceyi."

"Tabii ki." Nasıl unutabilirdim ki? O gece aklıma girmiş ve düşüncelerimden çıkmak istemiyor gibi görünüyordu.

"İlk kez biriyle aynı yatağı paylaşıyordum. Kimsenin yanımda uyumasına izin vermemiştim çünkü gecenin bir yarısı panik atak geçirdiğimde beni görmelerine izin verecek kadar kimseye güvenmiyordum ama seninleyken beni o şekilde görmem umurumda değildi. Sadece yanımda olmanı istedim. Senin yanında uyuduğum birkaç gece, uzun zamandır uyuduğum en iyi uykuydu."

İtirafı yüzünden kalbimin karnıma düştüğüne yemin edebilirim.

"Bütün bunları bana neden anlatıyorsun?" Ona bakıyorum, onur duyuyorum ama kafam karışıyor. Bana karşı çok savunmasız ve benim yanımda açık olabilmesi beni iyi hissettiriyor ama Marc her zaman Eli'nin içine kapalı olduğunu ve insanların onu tanımasına izin vermediğini söylerdi.

"Çünkü beni tanımanı istiyorum. Yani, bilmek istediğin her şeyi bilmeni istiyorum." Bana utangaç bir şekilde bakıyor.

Kalbim yine o çarpıntı şeyini yapıyor. "Her şeyi bilmek istiyorum."

Eli'nin dudaklarında küçük bir gülümseme oluşuyor ve öne eğilip alnımı öpüyor, dudaklarını bir süre öylece bırakıyor. Bunu birkaç kez yapmıştı.

ve bu jesti sevdim.

"Dün gece hakkında," diye iç geçirdi. "Şehirde eski bir takım arkadaşım vardı. Adı Jay ve Jay, NHL'ye girmek için okulun geri kalanından hissettiğim baskının bir örneği. Bazen bu insanların benden beklediği kişi olmam gerektiğini hissediyorum. Bu yüzden partiler veriyorum ve kimseyi düşünmeden aptalca şeyler yapıyorum. Daha önce hiç kimseyi umursamamıştım. Senden önce. Ama onların düşündüğü kişi olmak istediğim kişi değil, o yüzden bunun üzerinde çalışıyorum. Dün gece için tekrar özür dilerim ama umarım bu beni biraz daha iyi anlamana yardımcı olur."

Dudaklarımda minnettar bir gülümsemeyle ona "Öyle," diyorum.

Eli'yi ilk gördüğüm andan beri ondan etkileniyordum, ama şimdi onun gerçekte kim olduğunu görmek ve bunu bilen tek insanlardan biri olmak beni ona her zamankinden daha fazla çekiyor. Bu çocuğa aşık olmakla ilgili tüm endişelerim bir kenara bırakıldı çünkü artık başka bir seçeneğim yok. Ben çoktan düştüm.

Bölüm 47

Eli

Logan'a içimi döktükten sonra hem rahatlama hem de kırılganlığın garip bir karışımını hissediyorum. Daha önce hiç kimseye karşı bu kadar açık olmamıştım ama o bana onunla tamamen kendim olabileceğimi hissettiriyor. Onun en sevdiğim yerde olması bu göleti daha da çok sevmemi sağlıyor. Bu noktadan kimseye bahsedeceğimi hiç düşünmemiştim ama artık Logan bildiğine göre, her geldiğimde yanımda olmasını istiyorum.

"Artık hakkımda çok fazla şey bildiğine göre, gazetenin sana düşen kısmı hakkında konuşmamız gerekiyor." Kahvemden bir yudum almak için durakladım. "Hayattaki en büyük tutkun nedir?"

"Gerçekten bir tane yok," diye itiraf ediyor umursamaz bir omuz silkmeye.

"Ne? Elbette var. Herkesi harekete geçiren bir şey vardır."

"Sanırım ben kuralın istisnasıyım." Soruyu geçiştirmeye devam ederken lattesinden bir yudum alıyor.

"Bu pek yardımcı olmadı. O zaman ne hakkında yazacağım?"

"Bilmiyorum. Kenny'nin gazetelerimizi okuyacağından bile şüpheliyim. Bir şeyler uydurabilirsin," diye öneriyor, gözlerini benimkilerden kaçırarak.

"Logan, sorudan kaçıyor musun?" Şakacı bir şekilde soruyorum. "Hayır," diye çok hızlı cevap veriyor.

"Öylesin."

"Değilim, sadece uzun zamandır bir konuda tutkulu hissetmemiştim."

"Tamam. Peki o zaman eskiden tutkulu hissettiğin şey neydi? ne hakkında?" Ben sadece bu kızı tanımak istiyorum, ama adamım, o bunu zorlaştırıyor.

Bir an bekliyor, meraklı bakışlarımı yatıştırıp yatıştırmayacağına karar veriyor, sonra bana şöyle diyor: "Sanırım bir şey seçmem gerekseydi, bir zamanlar basketbol oynamaya tutkuyla bağlı olduğumu söyledim. Ama artık durum pek öyle değil."

"Bu harika. İyi miydin?"

"Lisede All-American'dım ve Oregon Üniversitesi'nde oynamak için tam burs almıştım," diye rahatça yanıtlıyor.

Bunu beklemiyordum. Logan'ın iyi olup olmadığını sorduğumda, pek de umurumda değildi. Sadece sohbeti devam ettirmek istemişim. Ama şimdi onun tam bir baş belası olduğunu bildiğim için, onu çok daha çekici buluyorum.

"Ne? Senin hakkında bunu nasıl bilmem?"

"Kimse bilmiyor. Marc bile."

"Bana senin hakkında Marc'ın bilmediği bir şey bildiğimi mi söylüyorsun?" Gözlerimi kocaman açarak soruyorum. Eğer bu kız hakkında kardeşimin bilmediği bir şey biliyorsam, kendimi çok beğenmek üzereyim.

"Onur duymalısın."

"Oh, var!" Ona fazla hevesli bir şekilde söylüyorum. "Oregon'da oynamışsın, nasıldı?" Birinci lig sporcusu olmasının ne kadar seksi olduğunun farkında değil mi? Bunun ne kadar özveri gerektirdiğini ilk elden biliyorum.

"Sonunda oraya gitmedim," diyerek düşüncelerimi yarıda kesiyor. Bakışlarını benimkilerden çekerek başını öne eğdi. "Lise son sınıftayken babam ölünce evdeki hayatım oldukça karıştı ve bursumu bırakmak zorunda kaldım. Bunun yerine evde kaldım ve yerel bir devlet okuluna gittim."

"Neden?" Hemen soruyorum.

"Bu uzun bir hikaye." Başını sallıyor, belli ki anlatmak istemiyor.

"Tamam." Kahretsin. Onu üzmemek istemiyorum. Çok güzel bir sohbetimiz vardı ve yanlış sorular sorduğum için bitmesini istemiyorum.

"Oynamayı özleyiyor musun?" Dikkatlice soruyorum.

"Bazen, evet. Ama basketbol topuna dokunmayalı uzun zaman oldu. Babam büyürken koçumdu, bu yüzden bazen oyunla ilgili anılar aklıma onu getiriyor, bu da zor olabiliyor." Gözlerimin içine bakıyor, bana açılma konusunda daha rahat hissediyor gibi görünüyor.

"Annen o yokken nasıl?" Şansımı zorlayarak soruyorum. Ailesinin geri kalanı hakkında hiçbir şeyden bahsetmedi, bu yüzden bunun öğrenmek için bir fırsat olmasını umuyorum, ama ifadesi bomboş. Belli ki sinirlendirmişim.

"Özür dilerim, bunu sormamalıydım." Başımı salladım. "Burnumu sokmak istememiştim."

"Hayır, sorun değil." Donuk ifadesi yumuşuyor, sorduğum için duyduğum pişmanlığı hafifletmeye çalışıyor. "Şey... aslında annem geçen Aralık ayında vefat etti." Bakışlarımı tutuyor, tepkimi ölçmeye çalışıyor.

Birdenbire sanki yapbozun tüm parçaları yerine oturmaya başladı. Marc'ın bana Logan'ın zor birkaç yıl geçirdiği hakkında söylediği her şey. Onun bilgeliği ve ne ile uğraştığını anlama yeteneği

doğuştan babası vefat etti. Onun bağımsızlığı. Zaten bir insanın, özellikle de bizim yaşımızdakilerin başa çıkması gerekenden çok daha fazla hayat ve kayıp yaşadı.

"Özür dilerim. Bu konuyu açmamalıydım. Bana söylemek zorunda kalmanı istemezdim."

"Sorun değil. Belli ki bilmiyordun." Sanki onu rahatlatan ben olmam gerekirken beni daha iyi hissettirmeye çalışıyormuş gibi bana hafifçe gülümsüyor.

"Yakın mıydınız?"

"Evet, o benim en iyi arkadaşımdı." Logan'ın yüzü aydınlanmaya başlıyor ve bir an duraksayıp anılarında kayboluyor.

"Ben küçükken annemin böbrekleri iflas etmeye başladı-"

"Logan, istemiyorsan bana söylemek zorunda değilsin," diye araya giriyorum. Kendini rahat hissetmediği zamanlarda bana bir şey anlatmak için baskı altında hissetmesini istemiyorum. Ona açıldım diye bana bir şey borçlu olduğu anlamına gelmez. Ne kadar özel biri olabileceğini biliyorum.

"İstiyorum. Yani, eğer bilmek istiyorsan?" diye soruyor, emin değilmiş gibi görünüyor.

Bir an için başını kaldırıp yüzümü inceliyor, bende bir tereddüt olup olmadığını araştırıyor ama hiçbir şey bulamıyor. Onun için burada olmak istiyorum. Eğer bana açılmak istiyorsa, söyleyeceği her şeyi duymak istiyorum. "Buraya gel." Ona yaklaşmasını işaret ediyorum. Battaniyeyi kaldırarak diğer elimle kalçalarını kucağıma doğru yönlendiriyorum. Onu sıcak tutmak için battaniyeyi tekrar üzerine çektiğimde bacaklarımın arasına oturuyor ve onu kollarımın arasında tutuyorum. Vücuduma mükemmel bir şekilde oturuyor ve ona bu kadar yakın olduğum için kendimi rahat hissediyorum.

Umarım ona sarılmam da bana verdiği rahatlığın aynısını ona verir.

"Paylaşmak için kendini yeterince rahat hissettiğin her şeyi bilmek istiyorum," diyorum ona.

Başını omzuma yaslayıp devam etmeden önce bana minnettar bir gülümseme veriyor. "Annemin böbrekleri iflas ediyordu ve babam ona uygun olup olmadığını görmek için testlere giriyordu, ancak bunu yapamadan vefat etti. İşte o zaman, uygun olsaydım ona bağışta bulunmaya karar verdim, ki öyleydim. Bağış listesinde o kadar alt sıralardaydı ki, o noktada nakil için tek şansı bendim. Evde kalmak için bursumu bıraktım ve ameliyat olduk ama işe yaramadı. Tüm uygun testleri yapmamıza rağmen vücudu böbreğimi reddetti." Vücudunu sıkıca kavradığımda duraksıyor.

Bu kız daha fazla özverili olabilir mi?

"O andan itibaren sağlığı ciddi şekilde bozulmaya başladı. Diyalize geri d6nmüştü ve bu durum vücuduna zarar vermeye başlamıştı. Bütün gün, her gün onunla ilgileniyordum, makinelere bağlı olarak onunla saatler geçiriyordum, öyle ki artık kendime ayıracak zamanım bile kalmamıştı. Kendi ameliyatımdan sonra iyileşirken bile tek düşünebildiğim oydu. Her zaman stresliydim. Geride kalan tek ebeveynimdi ve çok yakındık, ancak her zaman diğer ayakkabının düşmesini ve başka kötü bir şey olmasını bekliyordum. Böbrek sorunları, ortaya çıkmaya başlayan sağlık sorunları listesinin sadece başlangıcıydı."

Sözleri aceleyle ve telaşla çıkmaya başlayınca başımı kaldırıp ona bakıyorum ve duraksamasına neden oluyorum. Yeşil gözlerinin içine bakarak düşen bir tutam saçı kulağının arkasına ve berenin altına sıkıştırıyorum. Bir an duraksıyor, bana minnettar bir gülümseme veriyor ve devam etmeden önce başını omzuma yaslıyor.

"En kötüsü son birkaç ayıydı. Sürekli hastaneye girip çıkıyordu ve onu her götördüğümde bunun son olduğunu düşünüyordum. Ona veda etmek zorunda kalacağımı düşünüyordum. Onu hayatta tutmak için bazı aşırı ilaçlar verdiler, bu da oldukça ciddi yan etkilere neden oldu. Zihni o kadar bulanıktı ki çoğu zaman benim kim olduğumu bile bilmiyordu. Kabullenmek zorunda kaldığım en zor şeylerden biri de annemin hayatının son birkaç ayında beni tanımamış olmasıydı."

Başımı onunkine yaslıyorum, ona yakın olmak ve onu rahatlatmak istiyorum. Bunu bana söylemek zorunda değil ve bununla mücadele ettiğini söyleyebilirim ama sadece onunla ilgilenildiğini hissetmesini istiyorum. İlgilenilmeyi hak ediyor.

"Onun için sona yaklaşıldığında, haftalardır hastanede yatıyordu ve durumu kötüye gidiyordu. O noktada o kadar hastaydı ki, karar verip gitmesine izin veren kişi ben olmak zorunda kaldım, tüm ilaçları denemeyi bırakmak zorunda kaldık. Her gün bunu düşünüyorum ve doğru kararı verip vermediğimi merak ediyorum. Aslında çoktan ölmüştü ama yine de her gün bu kararla mücadele ediyorum."

Açıkçası şu anda ne diyeceğimi bilmiyorum. Burada kendi alanımın çok dışındayım ama Logan'ın kederinde yalnız hissetmesini istemiyorum. Bana annesini anlatırken ağlamıyor bile. Daha önce hiç birinin omzunda ağlama fırsatı bulmuş muydu?

"Yanında olan ya da sana yardım eden biri var mıydı?" Başımı onunkine yaslayarak, dudaklarımı şakağına değdirerek soruyorum ve Marc'ın onun her zaman kendi başının çaresine bakması gerektiğiyle ilgili söylediklerini hatırlıyorum.

"Hayır, sadece ben varım. Hiç kardeşim yok ve sahip olduğum tek aile ailemdi. O zamanlar bir erkek arkadaşım vardı ama kesinlikle duruma yardımcı olmadı."

Erkek arkadaş konusuna geri dönmek istiyorum ama şu anda Logan'a onun ne kadar özel olduğunu hatırlatmak istiyorum.

"Ne kadar inanılmaz olduğunu biliyor musun?" Ona daha iyi bakabilmek için yüzümü onunkinden kaldırıyorum.

"Ben değilim." Başını sallıyor ve bıyık altından gülüyor. Logan iltifat kabul etme konusunda pek başarılı değil ama sanırım bunun nedeni iltifat duymaya alışık olmaması.

"Logan, öylesin. Sen tanıdığım en güçlü insansın." Bana inanmasını isteyerek gözlerinin içine bakıyorum. "Keşke seni o zaman tanısaydım. Keşke senin yanında olabilseydim."

"Ben de," diyor ve bana yarım bir gülümseme veriyor.

Eğilerek dudaklarını dudaklarımla hafifçe sıyrıyorum, bana güvendiği için teşekkür etmek istiyorum. Onu daha uzun süre öpmek istesem de, konuşmamızın ağırlığından sonra doğru zaman gibi gelmiyor. Logan'a zaten yeterince aşık değilmişim gibi, onun gerçekte nasıl bir kadın olduğunu görmek ona daha da aşık olmamı sağlamaktan başka bir işe yaramadı.

Başını boynumun kıvrımına sokuyor ve kolunu omzuma doluyor. "Tutkumun ne olduğunu sorduğunuzda, gerçek şu ki, son birkaç yıldır bu şekilde hissettiğim bir şey bulacak zamanım olmadı."

"Peki, bunun üzerinde çalışacağız." Belini sıkıca kavıyorum. Yine de tutkuyla bağlı olduğu bir şey olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum. İnsanlara ne kadar değer verdiğini ve onlarla ilgilenmek istediğini görebiliyorsunuz. Ona öz babamdan bahsettiğim gece bunu gördüm, şimdi annesine bağış yapmaktan bahsettiğinde bunu duydum ve ona karşı her savunmasız kaldığımda bunu hissediyorum. Bu konuda tutkulu olduğunun farkında olmayabilir ve dürüst olmak gerekirse, muhtemelen etrafındaki herkesle ilgilenmek zorunda kalmaktan bıkmıştır, ama bu onun kim olduğudur. Bu onun içine işlemiş.

Marc'ın ona karşı bu kadar korumacı olması mantıklı. Etrafındaki herkes için endişelenmek yerine bir değişiklik yapıp kendini düşünmesini istiyor. Şimdi, bunu tamamen anlıyorum ve daha fazla katılamazdım.

Kollarımda güçlü ve özverili bir kızla burada olmayı hak etmediğimi biliyorum ama ona bakmak ve ihtiyaç duyduğu kişi olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Bağımsız olduğunu ve kendi başının çaresine bakabileceğini anlıyorum ama

zorunda olmamalı. Dünyanın ona sunabileceği en iyi şeyi hak ettiğini bile görmüyor - ille de öyle olduğumu düşünmüyorum, ama olmak için elimden geleni yapacağım.

Bölüm 48

Eli

Ne kadar zamandır burada oturduğumuzu bilmiyorum ama Logan'a sarılarak bütün gece burada kalmaktan mutlu olurdum. Şu an uzun zamandır hissettiğim en mutlu ve huzurlu an ve onun yavaş ve sabit nefes alış verişine bakılırsa, sanırım aynı şey onun için de geçerli. Güneş neredeyse tamamen batmış, gölet karanlığa bürünmüş durumda ama yine de sözümüzü kesmeyi reddediyorum. Sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi, Logan bir süredir ilk kez konuşuyor ve başını boynuma yaslıyor.

"Gitmeliyiz," diyor neredeyse uykulu ve sakinleşmiş bir sesle, sıcak nefesi tenime geliyor.

"İstemiyorum."

"Hava kararmak üzere ve parti için geri dönmeniz gerekiyor."

Bu akşamki mezunlar partisini neredeyse tamamen unutmuştum. Jay ve çocuklar orada olmazsam beni öldürecekler ama artık umurumda mı bilmiyorum. Sadece bu gece Logan neredeyse orada olmak istiyorum.

"Hadi gel." Kucağımdan kalkıyor, battaniyeyi de yanına alıp kendi etrafına sarıyor.

Temas kaybı yüzünden dudaklarımdan küçük bir inilti kaçıyor ve Logan'ın muhtaçlığıma kıkırdamasına neden oluyor. İkimizin de boş fincanlarını alıyorum ve kahve dükkanına geri atmak için birbirlerinin içine istifliyorum.

Sırtımı ona dönerken "Atla," diyorum. "Gerçekten mi?"

"Evet, o ağaç labirentinin içini görmek için çok karanlık. Seni taşımayı tercih ederim."

"İşte, bardakları ben tutarım." Çöplerimiz için elini uzattı.

Logan bankın üzerine çıkıp sırtıma tırmanıyor, kollarını boynuma doluyor ve bacaklarını belime doluyor. Vücudunun benimkine değmesi çok hoşuma gidiyor.

Logan yolumuzu aydınlatmak için telefonunu uzatırken ben ağaçların arasından geçmeye başlıyorum. Eğilip nazikçe boynuma tek bir öpücük konduruyor ve tüm vücudumun tüylerinin diken diken olmasına neden oluyor. Neredeyse onu burada yere yatırmaya, gövdelerden birine yaslamaya ve bir süre öpmeye karar vereceğim. Ama üşüdüğünü biliyorum ve bir an önce kamyoneti ısıtmak istiyorum.

Kamyonetime ulaştığımızda kapısını açıyorum ve o da kolaylıkla tırmanıyor. Kusursuz uzun bacakları tırmanmayı kolaylaştırıyor ve o tırmanırken ben de mükemmel kalçalarına hayranlıkla bakmaktan kendimi alamıyorum. Boş bardakları ondan alıp kafenin dışındaki çöpe atıyorum. İçerideki ışıklar kapalı ve Trev'in arabası da yok, ki bu çok da şaşırtıcı değil; saat epey geç olmuş.

Arabama atladığımda hemen motoru çalıştırıyorum ve Logan için kaloriferi açıyorum. Eylöl sonunu böyle geçiriyorsa, gerçek kış geldiğinde zor zamanlar geçirecek. Park yerinden çıkmadan önce orta bölmeye uzanıp elimi Logan'ın kalçasına koyuyorum, kısmen onu ısıtmak için ama daha çok ona tekrar dokunmak istediğim için. Gözlerini bana dikerken elini benimkinin üzerine koyuyor ve birden kamyonetin içindeki sıcaklık on derece daha artmış gibi hissediyorum.

"Beni buraya getirdiğin için teşekkürler," diyor tatlı tatlı, gözleri dudaklarımda gezinip tekrar gözlerime dönerken.

"Gel buraya," diye fısıldıyorum, elini kendime doğru çekerek kuağıma oturmasını işaret ediyorum. Beyzbol şapkamı çıkartıyorum ve yolumuza çıkmasını istemediğim için arka koltuğa atıyorum.

Orta konsola tırmanıyor, bacaklarını bana doluyor. Ve lanet olsun, çok iyi hissettiriyor. Arkasına uzanıp hızla motoru durduruyorum. İçimden bir ses buranın çok sıcak olacağını ve havalandırma deliklerinden bize ısı üfleneceğini söylüyor.

Elimi geri getirdiğimde kalçasına koyuyorum ve onu öne doğru kaydırarak kendime yaklaştırıyorum. Kot pantolonum sıkılaşmaya başladığında onun altında sertleştiğimi hissedebiliyorum ve bu onunla tanıştığımdan beri seks yapmadığım için değil, üzerimde oturan Logan olduğu için. Ellerini omuzlarıma koyuyor ve eğilerek alnını nazikçe alnıma koyuyor ama beni öpmüyor. Dudakları benimkilerin sadece bir ya da iki santim üzerinde duruyor ve bunu yavaşça yapmak ve aramızdaki her anın tadını çıkarmak için içimdeki her şeyi kullanıyorum.

O benim gözlerime bakarken ben de onun yeşil gözlerine bakıyorum. Uzanarak beremi kafasından çıkartıyorum ve onunla göz temasını kesmeden bir kenara atıyorum. Bir tutam sa yüzüne düşüyor, ben de onu kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve elimi yüzünün yan tarafında tutuyorum. Dokunuşumla gözleri kapanıyor ve parmak uçlarıımın altında boynundaki nabzın hızlandığını hissedebiliyorum. Nefes alışım hızlanıyor ve dudaklarım aralanıyor, hepsi de onun ceketimi giymiş ve kamyonetimde bana sarılmış görüntüsü sayesinde. Biz daha

Henüz öpüşmedik ama kucağımda hafifçe sallanması ve karşılıklı nefes alışverişlerimiz arasında şimdiden delicesine tahrik olmuş durumdayım.

Dudaklarım boynuna doğru yol alıyor ama yine de onu öpmüyorum. Cennet gibi vanilya kokusunu içime çekerken dudaklarımı teninde gezdiriyorum. Burnum boynunun dibinden çenesine doğru bir çizgi çizerken, alt dudağım arkasından sürükleniyor ve kulağının hemen altındaki hassas noktayı öpmeden önce Logan'ın vücudunun her yerinde küçük şişlikler oluşmasına neden oluyor. Gözlerinin içine bakmak için geri çekiliyorum ama daha fazla bekleyemeyip dudaklarımı yalıyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Aynı anda rahatlamış bir çift inilti çıkarıyoruz. Dudaklarımı ayırıyorum ve Logan'ın dili benimkini sıyrırken öpüşmemizi derinleştiriyorum. Çok yüksek sesle inliyorum ama umurumda bile değil. Vücudumun onunkine verdiği tepki daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor.

Logan'ın elleri saçlarımın arasına giriyor ve köklerini hafifçe çekiştirerek onları oraya gömüyor. Her iki elimi de kalçalarının iki yanına götürerek, onları kendime doğru daha sert ve daha hızlı sallamaya başlıyorum. Kot pantolon giyme kararımdan gerçekten pişmanlık duyuyorum. Keşke onu daha iyi hissedebilseydim.

Dudaklarını ağızımdan boynuma doğru hareket ettiriyor, kulağıma kadar sürüklüyor ve hafifçe ısırıp emiyor. Boynum boyunca ıslak öpücükler bırakmaya devam etmeden önce kızarmış yanağını sıkıca yanağıma bastırıyor.

Onun kontrolü ele almasını izlemeye bayılıyorum. Çok seksi.

Başım koltuk başlığına düşerken kısık, hırıltılı bir sesle "Siktir," diyorum. Araba ağır nefesler ve inlemelerle doluyor ve onun alaycı dudakları ve kalçalarının mükemmel hareketleri arasında patlamak üzereyim.

Kucağımdayken öne doğru eğildiğimde dudakları tekrar benimkine doğru uzanıyor, onun ustaca hareketleri daha başlamadan kot pantolonumun içine boşalarak kendimi küçük düşürmeme neden olmadan önce kontrolü ele almam gerekiyor. Ellerimi kığına götürüyorum, vücudumda oluşan baskıyı hafifletmeye çalışırken sıkıca sıkıyorum.

Daha önce hiç kimseden bu kadar etkilendiğimi sanmıyorum ve Logan'a karşı kendimi yabancı hissediyorum. Cinsel açıdan oldukça deneyimliyim ama hiç bu kadar değer verdiğim biriyle birlikte olmamıştım. Kendimi kontrol etmenin beklediğimden çok daha zor bir görev olduğu kanıtlandı.

Ellerimi eşofmanının eteklerine uzatıp yukarı doğru kaydırmaya başlıyorum, kendimi utandırmadan önce onun zevkine odaklanıp kendi zevkimi bastırmam gerekiyor.

Ellerim karnının ipeksi pürüzsüzlükteki tenine ulaştığında dudaklarımı onunkilere bağlı tutuyorum. Yukarı doğru çıktıkça kalbinin atışları avuçlarımin altında hızlanıyor. Kamyonun içindeki sıcaktan dolayı teninde hafif bir nem tabakası oluşuyor ve eminim benim vücudumun sıcaklığı da onunkiyle aynı. Bir an önce kıyafetlerimizi çıkarmak istiyorum. Hayır, onun mükemmel vücudunu ellerimde görebilmek için kıyafetlerimizi bir an önce çıkarmalıyım. Neyse ki otopark zifiri karanlık ve kilometrelerce ötede arabamın içinde neler olacağını görebilecek kimse yok.

Parmak uçlarım saten sütyeninin dibine ulaşır ulaşmaz, endişe verici derecede yüksek bir çınlama kamyonetimin her tarafına yayılıyor. Logan şaşkınlıkla nefesini tutuyor ve şok içinde dudaklarımızı ayırıyor. Orta konsoldaki titreşimli telefonun ekranında Marc'ın ismi yanıp sönüyor.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye inliyorum, vücudu kahkahalarla sarsılmaya başlarken başımı Logan'ın göğsüne yaslıyorum.

Ellerimi eşofmanının altından çıkararak çağrısını hızla reddediyorum.

"Bunun için üzgünüm," diyorum kısık bir sesle ve Logan'ı öpmek için tekrar eğilip kaldığımız yerden devam etmeyi umuyorum. Ama o arkasına yaslanıp

ve beni durdurmak için ellerini yüzümün iki yanına koydu.

"Muhtemelen geri dönmeliyiz." Yüzüm ellerinin arasına düşerken dudaklarında özür dileyen bir gülümseme var.

Kardeşimi öldüreceğim.

"Partinize gitmeniz gerekiyor," diye ekliyor.

"Benimle gelir misin?" Üzerime oturduğu için kot pantolonumda hâlâ bir basınç zonkluyor.

Başını iki yana sallar. "Hayır, evde kalıp ödevim üzerinde çalışacağım." Yatıştırıcı bir şekilde dökülmüş, dağınık saçlarını yüzümden uzaklaştırıyor.

Kalbim onun sözleriyle hayal kırıklığına uğradı. Onsuz gitmek istemiyorum. Onsuz hiçbir yere gitmek istemiyorum. Kahretsin, bana neler oluyor?

Arkasına yaslanıp dudaklarımı hafifçe öperek partiye benimle gelemeyecek olmasının etkisini yumuşatmaya çalışıyor, sonra da hızla koltuğuna geri dönüp emniyet kemerini bağlıyor.

Motoru çalıştırarak, onun vücudunun benim vücudum üzerinde yarattığı etkiyi gizlemeyi umarak koltuğumda kendimi ayarladım. Hararetli anımız nedeniyle kamyonetimin içindeki camların buğusunu gidermek için ısıyı tekrar soğuğa çeviriyorum. Elime uzanıyor, parmaklarımızı iç içe geçiriyor ve her iki elimizi de kucağına alıyor. Bana tatlı ve masum bir gülümseme veriyor, seks cadalozuyla büyük ölçüde çelişiyor

Az önce kucağında sürtünen adam hiçbir Şey olmamış gibi pencereden dışarı bakıyordu.

Yemin ederim, bu kadın benim ölümüm olacak, ama lanet olsun, onun katledilmesinden zevk alacağım.

Bölüm 49

Logan

Tanrıya şükür Marc aradı. Eğer o anımızı bölmeseydi, ne yapardım bilmiyorum. Eli'nin altımda büyüyen şişkinliğini hatırladıkça yanaklarım ısınmaya başlıyor. Çapraz bacaklarımı sıkarak boş hissi hafifletmeye çalışıyorum. Eğer bu kaçırdığım şey buzdağının sadece görünen kısmıysa, işim bitmiş demektir. Eli kusursuz, bir erkek formunda mutlak mükemmellik ve vücudum bunu biliyor. Üzerimde manyetik bir çekim gücü var ve buna daha ne kadar karşı koyabileceğimi bilmiyorum.

Ona söylemek zorundayım. Çok derine inmeden önce bakire olduğumu bilmeyi hak ediyor. Ona vazgeçmesi için bir şans vermeliyim. Adil olan bu. Nasıl tepki vereceğini biliyorum ya da en azından tahmin edebiliyorum. Sahip olduğu cinsel deneyim miktarıyla, daha önce diğer erkeklerin çoğunda olduğu gibi, muhtemelen onu korkutacaktır. Yine de öyle olmamasını umuyorum çünkü kalbim bu işin içinde ve bedenim de onu yakından takip ediyor.

Ona annemden bahsederken bana sarılmasıyla ilgili bir şey, onunla aramda kalan tüm duvarları yıktı. O gerçekten herkesin tanıdığını sandığı adam değil. O sadece benim tanıdığım bir adam.

Eli, yatakhanemin önüne park ederken kalçamı sıkıca kavırıyor. Gitmesini istemiyorum ve yüzündeki ifadeye ve bana tutunma yoğunluğuna bakılırsa, onun da bunu istediğini sanmıyorum. Evindeki mezunlar partisine gitmesi gerektiğini bildiğimiz için birbirimize bakarak iç çekiyoruz.

"Benimle gelemeyeceğine emin misin?" diye tekrar soruyor, kararımı etkilemek için sevimli dudaklarını kullanmaya çalışıyor.

Elimi alnında gezdiriyorum ve başparmağımla yanağını sıyrıyorum. "Özür dilerim, ba-" diye başlıyorum ama sonra kendimi durduruyorum.

"Az önce ne dedin sen?" Eli, açık dudaklarının köşeleri yukarı kalkarak soruyor.

"Hiçbir şey." Elimini yüzünden çekip kızaran yanaklarımı yolcu camına doğru çevirirken gözlerim kocaman açılmıştı.

"Bana 'bebeğim' mi diyecektin?" diye takılıyor. "Hayır."

"Logan..." Parmağını çenemin altına koyuyor ve bakışlarımı pencereden ayırıp ona çeviriyor. "Bana 'bebeğim' mi diyecektin?"

"Hayır," diye ukalaca cevap veriyorum. "Ben de sana 'bebeğim' diyecektim." Zaten suçüstü yakalanmıştım. Ona gerçeği de söyleyebilirim.

Ağzı şimdiye kadar gördüğüm en sevimli mutlu sırıtışa dönüşürken gözleri parlıyor.

"Söyle."

Bir an duraksıyorum ve onunla doğrudan lakap takma aşamasına geçmek isteyip istemediğimi düşünüyorum. Zac'e adı dışında hiçbir şey söylemedim ama Eli'ye karşı hissettiklerim Zac'le olan ilişkimle kıyaslanamaz bile, bu yüzden onu yatıştırmaya karar veriyorum.

"Bebeğim." Doğrudan gözlerinin içine bakıyorum ve alt dudağımı ısırmadan önce bunu söylüyorum, kelimeye verdiği tepkiye karşı duyduğum eğlenceyi bastırmaya çalışıyorum. Onu hiç bu kadar neşeli ve mutlu gördüğümü sanmıyorum.

"Siktir, bunu senden duymak kulağa hoş geliyor. Tekrar söyle." "Bebeğim."

"Cümle içinde kullan."

Israrına yüksek sesle gülüyorum. "Saçmalıyorsun, bebeğim."

Orta konsola uzanıyor ve gülümseyen dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, ardından koltuğunda geriye yaslanıp memnuniyetle başını sallıyor.

Onu bu şekilde görmek hoşuma gidiyor ve içimden bir ses bunu yapan tek kişinin ben olduğumu söylüyor.

Kolunu uzatarak tekrar orta konsola doğru eğiliyor. Tam beni bir öpücük için daha kendine çekeceğini düşünürken, arkamdan arka koltuğa uzanıyor ve kapısını açmadan önce çantasından dizüstü bilgisayarını çıkarıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Ben de seninle geliyorum," diyor sanki çok açılmış gibi.

"Eli..." Sessizce bunu yapmak zorunda olmadığını söyleyerek adını uzatıyorum. "Logan..." O da aynı alaycı tavırla benim adımı söylüyor.

"Sırf ben gitmek istemiyorum diye partini kaçırmanı istemiyorum," diyorum ona, gitmesinin benim için sorun olmayacağı konusunda onu rahatlatmaya çalışarak. Yine de göğsümde beni terk etmesini istemeyen bir sızı var. Bana neler oluyor böyle? Ben hiç yapışkan değilimdir.

"Yaşadığımız gecedan ve bana 'bebeğim' dedikten sonra seni terk edeceğimi mi sanıyorsun bebeğim? Ayrıca, gerçekten gitmek istemiyorum. Yukarıda seninle ödevim üzerinde çalışmayı tercih ederim." Bana yumuşak bir gülümseme veriyor.

Tanrım, çok güzel. Başım belada.

"Yine de ödevim üzerinde gerçekten çalışmam gerekiyor." Kaşlarını kaldırıp ona bilmiş bir bakış attım.

"Logan. Beni akademi dışında bir nedenle yukarı gelmek istemekle mi suçluyorsun?" Hemen eğilip dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Alınıyorum," diyor sahte bir tiksintiyle, sonra kendi kendine gülüyor ve kamyonetten inip koşarak yanıma gelip kapımı açıyor.

Dışarı çıkarken hâlâ kıkırdıyorum ama bunun onun esprilerinden mi yoksa şu anda çok hoppa görünmesinden mi kaynaklandığından emin değilim.

Yurt odama girdiğimizde, bir sıcaklık battaniyesi anında etrafımızı sarıyor. "Logan, şaka mı yapıyorsun?" Eli aceleyle termostatin yanına gidip

Aşağı.

"Döndüğümde havanın soğuk olabileceğini düşündüm."

"Bana sıcak çarpması yaşatacaksın, kadın," diyor eşofmanını çıkarırken, gömleğinin bir kısmını da beraberinde götürüyor ve bana mükemmel yontulmuş karnına görsel erişim sağlıyor.

Manzara karşısında ağzım açık kaldı.

Beni bakarken yakalıyor ve üzerini örtmek için tişörtünü hızla aşağı çekiyor. Başını sallarken yüzünde ukala bir sırıtış vardı. "Hiç sanmıyorum genç bayan. Yapmamız gereken okul ödevlerimiz var."

Kamyonetinde bu kuralı koyduğum için gerçekten pişmanım.

Ceketini çıkarıp sandalyemin arkasına, ait olduğu yere asıyorum. İçime gömlek giymediğimi, sadece sütyen giydiğimi hatırlamadan önce eşofmanımın eteklerine uzanıyorum. Çekmecelerimi karıştırarak bir çift şort ve bir tişört çıkardım, daha serin ve rahat bir şeyler giymek istiyordum.

"Arkanı dön," diye Eli'a talimat verdim.

Kendini beğenmiş bir ifadeyle "Hayır" demeden önce ellerimdeki kıyafetlere baktı. "Pardon?" Beni izlemek istediği düşüncesiyle gözlerim parlıyor.

Soyundum. Daha bu sabah burada sadece bornozumla durduğumu, Eli gözleriyle vücudumun her santimini incelerken bacaklarımın arasındaki noktanın sızladığını hatırlıyorum.

"Arkamı dönmeyeceğim." Omuz silkiyor, ellerini ceplerine sokarken beni test ediyor.

Yerimi ve bakışlarını koruyorum. Tam yüzünde onun önünde gerçekten soyunabileceğime dair bir umut titreşimi gördüğümde, duvara uzanıp ışık düşmesini çeviriyorum ve odayı anında karanlığa gömüyorum.

Daha önce odanın diğer ucundan kıkırdamıştı. "Lanet olsun."

Masama dönüp üzerinde duran okuma gözlüklerimi almadan önce hızla üstümü değiştirip ışığı tekrar açıyorum. Onları koyuyorum

Eli'in yüzüne dönmeden önce saçlarımı hızlıca dağınık bir şekilde topuz yapıyorum. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye soruyor. Kaşlarım şaşkınlıkla çatılırken

Ağzının açıklığından ve kocaman gözlerinden anladığım kadarıyla beni kastediyor.

"Nasıl böyle görünebiliyorsun? Hiç çabalamıyorsun bile." İki kolay adımda bana doğru geliyor, dudaklarını sıkıca dudaklarıma bastırmadan önce yüzümün kenarlarından tutuyor. Yanaklarım hem iltifatından hem de sevgi gösterisinden dolayı kızarıyor.

Dudaklarını çekip hemen üzerimde gezdirirken, "Konuşmayı seven birisin," diyorum. "Yataktan çıktığında saf seks gibi görünüyorsun." İtiraflar ve savunmasızlıkla geçen gecemizden sonra, Eli'a onun hakkında tam olarak ne düşündüğümü söylerken artık o kadar da gergin hissetmiyorum.

"Gerçekten bizi karşılaştırmak mı istiyorsun, seni küçük seks cadalozu?" Gözleri kapanıp kararmaya başlarken sesi derin ve boğuk.

Şu anda çok ateşli görünüyor ve aklımdan bana yapmasını istediğim pis, kirli şeyler geçiyor. Yüzündeki derin şeytani bakışa bakılırsa, onun da bunları yapmayı çok istediğini hissediyorum.

Ona söylemeliyim, hem de hemen.

Boğazımı temizleyerek yüzümü onun kucağından çekiyorum ve gözlerimi ondan kaçırıyorum. "Yani, kağıt..." Masamdan dizüstü bilgisayarımı alıp yatağıma tırmanırken konuyu değiştiriyorum. Sırtımı yatak başlığına yaslayarak, uyluklarımın tepesinde meydana gelen zonklamayı hafifletmeyi umarak bacaklarımı ayak bileklerimden çaprazlıyorum.

Eli yatağa doğru yürüyor. Kelimenin tam anlamıyla, saunters. Bana ne yaptığını çok iyi biliyor.

Yanıma uzanmadan önce elimi göğsüne koyarak onu durduruyorum.

"Belki de şuraya oturmalısın," diyorum ona, koltuğun ayakucuna doğru başımı sallayarak.

Yatağa.

Gülüyor. "Gerçekten mi? O kadar az mı kendini kontrol edebiliyorsun?" Sırtışı daha kendini beğenmiş olamazdı.

"Endişelendiğim ben değilim." Yalan söylüyorum, tabii ki. Kesinlikle benim.

İçinden gülüyor, ayakkabılarını tekmeleyerek çıkarıyor ve isteksizce karşımdaki yatağa oturuyor. Onun çıplak ayakları benim kalçamın yanında, benimkiler de onunkilerin yanında. Bilgisayarımı çıkarıp kucağıma koyuyorum, Eli'ın yatağımda benden birkaç santim ötede duran güzel vücuduna değil de ödevime konsantre olmak için elimden geleni yapıyorum.

Telefonu çalıyor ama arayanın kimliğine bakmadan aramayı reddediyor.

Bilgisayarının ekranına bakmaya devam ediyor, ama bir şeyler yazdığını duymuyorum.

Hepsi bu. Benim ona dokunmamaya odaklandığım kadar onun da bana dokunmamaya konsantre olmaya çalıştığını hissediyorum.

Telefonu tekrar çaldı.

"Buna cevap vermeyecek misin?" Ekranımdan başımı kaldırmadan soruyorum. "Hayır, muhtemelen Jay nerede olduğumu merak ediyordur."

Aramayı reddediyor

Tekrar.

Eli'nin ayağı çıplak kalçamı sıyrıyor ve dokunuşuyla tüm bedenim tutuşuyor. Telefonu bir kez daha çalıyor.

"Eli, belki de partiye gitmelisin." Ona bakmak için bilgisayarımı kapattım.

"G i t m e k istemiyorum." Telefonunu eline aldı ve güç düğmesine basılı tuttu.

düğmesine basıp k a p a t ı y o r . "Burada seninle olmak istiyorum," diye devam ederken kalbim onun sözleriyle çarpıyor.

Gözlerimi onunkilere kilitlediğimde bana tatlı bir gülümseme veriyor. Şu anda sürünerek üzerine atlamamak için kendimi zor tutuyorum.

"Kâğıt," diye hatırlatıyor bana, dizüstü bilgisayarına doğru başını sallarken ağzında ukala bir sırıtış oluşuyor.

Şakacı bir şekilde gözlerimi devirerek dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve yazmaya devam ediyorum. Ya da en azından yazıyormuş gibi yapıyorum. Kelimenin tam anlamıyla iki kelime yazdım. 'Eli' ve 'Maddison' tamamen boş olan ekranımdaki tek kelimeler. Eli yatağında otururken konsantre olamıyorum.

Ayağı yine çıplak bacağıma sürtünüyor ve garip bir şekilde, bu en seksi şey. Kimi kandırıyorum ki? Bu adamın yaptığı her şey seksi.

Önümdeki ekrana odaklanmaya çalışırken yutkunuyorum.

Eli elini bacağının yanındaki çıplak ayağıma koyuyor ve başparmağını yavaşça üstünden geçiriyor. Vücudumdaki her sinir onun dokunuşuyla aynı anda ateşleniyor ve bir şekilde bu rastgele hareket beni tahrik ediyor. Bu neden bu kadar ateşli? Belli ki tek eliyle yazmıyor, ama ona bakarsam işimin biteceğini biliyorum.

Eli yavaşça bacağımdan yukarı kaymaya başlıyor, kaval kemiğime doğru ilerlemeden önce ayak bileğimin etrafında oyalanıyor. Nasırlı parmak uçları tenimi okşuyor ve vücudumda ilerlemeye devam ediyor.

Dudağımı ısırırken nabzım hızlanıyor, gözlerimi dizüstü bilgisayarımın ekranında kilitli tutmaya çalışıyorum. Artık ödevime bile odaklanmıyorum. Sadece şu anda ve burada adamın kemiklerini kırmamaya odaklanıyorum.

Eli yüksek sesle iç geçirir. "Siktir et," diyor dizüstü bilgisayarını kapatıp bir kenara atarken. Ayağa kalkıyor ve bana doğru sürünerek dizüstü bilgisayarı elimden alıyor.

yatağın diğer tarafına fırlatmadan önce ellerimle kapattım. Bacaklarımın arasına doğru ilerliyor ve bacaklarım onun için hızla açılıyor. İki elini vücudumun iki yanına yerleştirip kulağıma doğru eğilmeden önce gözlükleri nazikçe yüzümden alıp komodinin üzerine koyuyor, burnu ve dudakları yanağıma sıyrıyor.

"Dikkatimi dağıtıyorsun." Sesi alçak ve hırıltılı, sözleri karşısında yutkunmama neden oluyor. Gerçekten yutkunduğumu duyuyorum.

Gözlerim kapanırken sıcak dili boynumla buluşuyor, başım bu hissin etkisiyle geriye düşüyor. Kalçalarım onunkilerle buluşmak için sarsılıyor, inerken pantolonundaki şişkinlik bana baskı yapıyor. Kulağıma emip okşadıktan sonra öpücüklerini boynumdan ve göğsümden aşağı, tişörtümün üzerinden geçirmeye devam ediyor, ardından eğilip dudaklarını hararetle dudaklarıma bastırıyor. Ağzımı ayırıp dilinin benimkini bulmasına izin veriyorum. Sıcak, yumuşak ama sert ve ona doyamıyorum.

Kollarımı boynuna dolayarak onu kendime çekiyorum ve aşağı kayarak yatağa uzanıyorum. Ağzı benimkini aramaya devam ediyor ve nefes alışverişlerimiz daha fazlasını isteyerek düzensizleşiyor. Ereksiyonunu hassas noktama bastırıyor ve bu sefer inilti bir inilti çıkaran ben oluyorum.

Vücuduma nazikçe saldırmaya devam ederken dudaklarını benimkilerden çekiyor. Dudaklarını boynumda, tişörtümün üzerinde, göğüslerimin arasında ve son olarak da karnımda gezdiriyor. Tişörtümü yavaşça yukarı çekmeye başlıyor, kızarmış tenimi öpüyor ve esnek, sıcak dudaklarının bana karşı ne kadar iyi hissettirdiğini anlayamıyorum.

Geri çekilip karnıma bakmadan önce gömleğimi biraz daha kaldırıyor. Eli öpücüklerini kesip bana bakıyor, bakışlarını göbeğimden ayıramıyor. Gördüklerinin hoşuna gitmeyebileceğini düşünerek kendime duyduğum şüphe beni yiyip bitirirken sıcaklığın tenimde gezindiğini hissediyorum. Kaç kızla birlikte olduğunun ve muhtemelen şu anda beni kaç kızla kıyasladığının fazlasıyla farkındayım.

"Acıdı mı?" diye soruyor, gözlerini karnımdan ayırmadan.

"Ne?" Nabzım hızla atıyor.

"Acıdı mı? Böbreğini bağışladığında."

Bakışlarını takip ettiğimde, anneme bağışladığım böbreğin alındığı yerden karnımın etrafına dağılmış dört küçük yara izine baktığını görüyorum. Parmakları izleri nazikçe sıyırmaya başlıyor.

Eli'ye dönüp bakıyorum ve yüzündeki ifadenin yargılama ya da memnuniyetsizlik değil, ilgi ve endişe olduğunu fark ediyorum.

"Birkaç hafta ağrım oldu ama çok acı verici değildi," diyerek onu rahatlatıyorum.

Sonunda bakışlarını ayırdıklarında gözleri yumuşuyor ve yüzüme bakıyor. Yüz ifadesi...bilmiyorum. Hayranlık mı? Saygı mı? Sevgi mi? Belki üçü de, ama şu anda bana baktığı şekilde, daha önce hiç kimse bana böyle bakmamıştı.

Eğiliyor ve yaralarımın birine yumuşak, kalıcı bir öpücük konduruyor. Sıcak dudakları bir sonrakine geçmeden önce acele etmiyor. Ben başımı arkaya eğip tavana doğru bakarken, gözyaşlarımın yüzümden aşağı akmasını engellemeye çalışarak dördünü de sevene kadar devam ediyor. En son ne zaman ağladığımı hatırlamıyorum ama hayatımda yaptığım en zor şey için bu kadar sevgi ve saygıyla kuşatılmak beni duygulandırıyor.

Gömleğimi başımın üzerinden kaldırıp yere atarken bedenimi öpmeye devam ediyor. Bu artık cinsel bir his değil. Benimle ilgileniyor, beni seviyor, bana saygı duyuyor gibi hissettiriyor. Boynumdan yanağıma doğru tatlı tatlı öpüyor, düşen bir gözyaşımı dudaklarıyla yakalıyor, diğer yanağımdakini de başparmağıyla siliyor. Ben başımı çevirip onun içinde erirken o şakağıma doğru yumuşak, nazik öpücükler konduruyor. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Birine karşı bu şekilde savunmasız olmama hiç izin vermemiştim. Benim bu yönlerimi ve neler yaşadığımı bilmesi yeni ve korkutucu ama iyi hissettiriyor.

Zac bana o şekilde davrandıktan ve annemle yaşadıklarımı anlamadıktan sonra, kendime bir daha kimsenin hayatımın o kısmına girmesine izin vermeyeceğime dair söz verdim. Bunu eski bir sır gibi kilit altında tutacağımı ve bundan sonra hayatım kolay ve normalmiş gibi davranacağımı düşündüm. Marc yaşadıklarımı biliyor olsa da, bunun bende yarattığı etkinin derinliğini bilmiyor.

Eli benden uzaklaşıyor, yüzünü benimkinden sadece birkaç santim yukarıda tutuyor, gözlerine bakabileceğim kadar yakın. Yumuşak ve biraz parlıyorlar. Güzel kahverengi gözlerini gözlerime kilitleyip ararken yanağımla okşamaya devam ediyor.

"Ben... senden çok hoşlanıyorum Logan," diyor sanki kendini tutmaya çalışıyormuş gibi.

Alnını nazikçe benimkine yaslıyor, sözleri ve kucaklamasıyla kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Ben de senden çok hoşlanıyorum." Eğildim ve mükemmel dudaklarını nazikçe öptüm, benim dudaklarımda olmalarını istiyordum.

Bölüm 50

Eli

Az önce Logan'a onu sevdiğimi söylediğime inanamıyorum. Bu delilik olurdu, onu sadece birkaç haftadır tanıyorum ama onun hakkında ne hissedersen hissedeyim, daha önce hiç böyle hissetmediğimi biliyorum. O tanıdığım en güçlü insan ama aynı zamanda insanları sevme ve onlara değer verme konusunda en yumuşak olanı ve ben de bu listede yer alan şanslı bir orospu çocuğuyum. Ayrıca az önce onun önünde neredeyse ağladığıma inanamıyorum. Ben kesinlikle ağlamam. Neyse ki kontrol ettim ve kendimi tuttum. İhtiyacı olduğunda gardını indirebilmesi için onun için güçlü olmak istiyorum ama bu bana acı veriyor. Geçen yıl tek başına mücadele ettiğini biliyorum.

Yüzümü Logan'a dönerek yanıma uzandım ve onun birkaç damla gözyaşı durana kadar başparmağımla yanağını okşamaya devam ettim. Genelde kızlar benim önümde ağladığında hiçbir şey yapmak istemem ama onun yanında, bana karşı bu kadar savunmasız olmasından onur duyuyorum. Onun özel ve sert doğasını bildiğimden, çok sık ağlamadığını tahmin ediyorum.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor," diyerek sessizliği bozuyor. "Ve muhtemelen bundan hoşlanmayacaksın."

Midem anında bulanıyor.

Sertçe yutkunuyorum, kulağının arkasına düşen saç tutamlarını fırçalıyorum. "Tamam," diyorum usulca ama daha çok soru şeklinde çıkıyor.

Duraklıyor ve kalbimin göğsümde daha sert çarpmasına neden oluyor. Yanlış bir şeyler var. Hissedebiliyorum. Ne haltlar dönüyor?

Gözlerini kapatıp derin bir nefes almadan ve nefesini verirken "Ben bakireyim" demeden önce bana son bir özlem dolu bakış atıyor.

Uzun bir oh çektim. Bu kadar mıydı? Bana söylemekten endişe ettiği şey bu muydu?

"Tamam," diyorum gözleri hâlâ kapalıyken dudaklarını öpmek için öne eğildiğimde.

Anında açılıyorlar. "Tamam mı? Bu kadar mı?" "Tamam... evet, bu kadar." Başımı salladım.

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?" diye soruyor, yüzüme şaşkınlıkla bakıyor.

"Bu beni rahatsız etmeli mi?" Lise ikinci sınıf t a n beri bakire biriyle birlikte olmadım ama dürüst olmak gerekirse bu beni hiç rahatsız etmiyor.

Şaşırtıcı belki, çünkü ona bir bakın. Kesinlikle büyüleyici ve henüz kimsenin onu becermeye çalışmamış olması akıllara durgunluk veriyor.

"Çoğu erkeği rahatsız ediyor," diyor kesin bir ifadeyle.

"Peki o zaman, sanırım ben çoğu erkekten farklıyım. Sana bunun benim için sadece seksten ibaret olmadığını söylemiştim." Gözlerimi şu anda bana doğru bastıran ve siyah saten sütyeninden dışarı taşan göğsüne değil, yüzüne odaklamaya çalışarak onu daha yakına çekiyorum.

Duraksıyor, tamamen kaybolmuş ve kafası karışmış görünüyor. "Herhangi bir sorunuz var mı?" Kalçamı sıkıca kavriyor.

"Beklemenin bir nedeni var mı?" Saçlarını okşamaya devam ediyorum.

"Sadece b i r bağ hissettiğim biriyle olmasını istedim.

Güvendiğim biri."

"Bir erkek arkadaşın vardı, değil mi? Siz hiç-"

"Hayır," diye sözümü kesti. "Ona güvenmiyordum ve bunun iyi bir nedeni vardı. Beni aldattı." Logan bakışlarını benimkilerden çekti.

"Benimle dalga geçiyorsun. Ne salaksın." Sesim ve vücut ısım yükseliyor. Biri bu kızı nasıl böyle incitebilir? Bu şekilde davranılmayacak kadar iyi biri.

"Bilmiyorum. Anladım." Yanakları pembeleşti. Kendini savunmada çok kötü. Tam anlamıyla mükemmel ve hiçbir fikri yok. "Dürüst olmak gerekirse, onu gerçekten suçlamıyorum. Annem hasta olduğu için garip bir ruh hali içindeydim ve fiziksel olarak onunla birlikte olamadım."

"Hayır, Logan. O bir aptal. Birinin seni aldatması için geçerli bir sebep yok. Seni ellerinin arasından kaçırان herkes lanet olası bir morondur," diyerek onu rahatlatıyorum, sözlerimi anlamasını ve ne kadar hak ettiğini bilmesini istiyorum.

Her şey mantıklı gelmeye başladı, bana karşı olan tereddütleri. Geçen hafta öpüştükten sonra her şeyi berbat ettikten sonra beni affetmek istememesi. Tanrım, şimdi daha da kötü hissediyorum. Onun güven sorunları var ve ben de ilişkiye girdiğimiz anda ona bana güvenmemesini söyledim.

"Bu ondan mı?" Parmaklarımı köprücük kemiğinde gezdirerek soruyorum.

"Seni seviyorum" yazan dövmesinde duruyorum.

"Hayır. Hayır, onu hiç sevmedim." İçimi bir rahatlama kaplarken başını sallıyor. "Daha önce hiç aşık olmadım," diye ekliyor, gözlerimin içine bakarak bana sözlerinin anlatabileceğinden daha fazlasını anlatmaya çalışıyor. "Bu babamın el yazısı. Ölmeden önce anneme verdiği son doğum günü kartından alınmış."

Elini uzatıp benimkinin üzerine koyuyor, mürekkepli sözcüklerin üzerini örtüyor ve büyüleyici yeşil gözleri benimkilere bakıyor.

Vücudumdaki her şey eriyor. Tanıştığımız ilk geceden beri bu dövmenin ne anlama geldiğini merak ediyordum. Bu kadar tatlı ve duygusal bir anlamı olacağını düşünmemiştim. Bu dövme onun sevdiği iki kişiyi temsil ediyor ve Tanrı'ya dua ediyorum ki üçüncüsü ben olacağım.

Eğilip çenesini öpmeden önce Logan'ın bakışlarını tutuyorum, dudaklarımı nazikçe köprücük kemiğine yerleştirip siyah mürekkebi öpene kadar boynundan aşağı ıslak öpücükler izliyorum. Elini başımın arkasına doğru uzatıyor ve ben kolumu beline daha sıkı sararken beni tutuyor. Alnımı boynunun kıvrımına sokuyorum ve bir süre onunla birlikte uzanıyorum.

Bugün Logan hakkında öğrendiğim her şey bunaltıcı ama güzeldi. Bu yönlerini kimseyle paylaşmaktan korkması beni üzüyor ama onun gerçek yüzünü gören kişi olmaktan onur duyuyorum.

Birkaç dakika bekliyorum ve konuyu onu inciten alete geri çevirmeden önce, burun deliklerimi onun tatlı kokusuyla doldurarak kucaklamasının tadını çıkarıyorum.

"Peki, senin şu dangalak eski sevgilin... Ne zamandır birlikteydiniz?" Ona bakmak için geri çekildim.

"Yaklaşık dokuz ay."

Eski sevgilisi hakkında konuşmaya vereceği tepkiyi ölçmeye çalışıyorum. Eğer bu konuda konuşmak onun için zorsa onu zorlamak istemiyorum ama dürüst olmak gerekirse, adam umurunda değilmiş gibi görünüyor.

"Peki seni aldattığını nasıl öğrendin?"

"Anneme veda etmek zorunda kaldığım gece onun dairesine gittim ve arkadaşımın sütyenini yatak odasının zemininde buldum," diye açık yüreklilikle belirtiyor.

"Arkadaşınla mıydı?" Gözlerim açılıyor ve ağzım açık kalıyor. Bu adam çok kötü.

"Evet," diyor, sesinde zerre kadar üzüntü olmadan. "Peki annen öldüğünde hastanede yanında değil miydi?" Başını sallıyor ama sessiz kalıyor.

Kanım kaynamaya başlarken ona "Bu adamdan nefret ediyorum," diyorum. Keşke burada olsaydı da öfkemi ondan çıkarabilseydim. Ona yaptıkları için iyi bir dayağı hak ediyor.

Nefes vererek kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. "Ama aynı zamanda böyle bir pislik olduğu için de mutluyum. Öyle olmasaydı şu anda burada olmayabilirdik." Eğildim ve

Logan'ı önce dudaklarından, sonra yanağından, sonra da köprücük kemiğinden öptü.

"Yani bu seni rahatsız etmiyor mu?" diye soruyor. "Masum ve deneyimsiz olmam."

"Logan, sen masum olmaktan çok uzaksın. Cinsel açıdan tecrübesiz olabilirsin. Ama masum musun? Masumiyetin, babana ve sonra da annene çok genç yaşta veda etmek zorunda kaldığın anda yok oldu. Hayatın boktan yanlarını çoğu insanın göremeyeceği kadar çok gördün. Tecrübesizlik kısmı için de endişelenmiyorum." Başımı sallıyorum. "Ben harika bir öğretmenim." Dudaklarımda sinsi bir gülümseme oluşuyor.

Ukalılığıma gülüyor. "Henüz seks yapmamış olmam seni gerçekten rahatsız etmiyor mu?" Tam olarak ikna olmadığını söyleyebilirim ve bunu anlıyorum. Çok fazla deneyimim var ama onun yaşamamış olması umurumda değil. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir erkek onun içine girmediği için rahatlamış hissediyorum. O benim olacak ve sadece benim.

"Hayır Logan, bu beni rahatsız etmiyor. Aksine, bu beni tahrik ediyor." "Ne?" diye soruyor, gözleri kocaman.

"Daha önce hiçbir erkeğin gitmediği yerlere gidebileceğim gerçeği... Bunu düşünmek bile beni sertleştiriyor," diye ekliyorum, paketimi ona doğru bastırırken sadece biraz şaka yapıyorum.

"Eli!" Şakacı bir şekilde koluma vuruyor. Yüz ifadesi yarı mahcup, yarı eğlenmişti.

"Sadece oynuyorum. Ama hayır, sana söz veriyorum bu beni en ufak bir şekilde bile rahatsız etmiyor. Senin ilkin olacağım için heyecanlıyım."

"İlkin olacağını kim söyledi?" Logan bana kendini beğenmiş bir bakış atarak soruyor. Öyle olacağımı çok iyi biliyor.

"Gerçekten orada benim olmadığıma kendini ikna etmeye mi çalışıyorsun? Bebeğim, bunu durdurmanın bir yolu olmadığını biliyorsun." Onu sırt üstü çevirip üzerine çıkmadan önce bir parmağımı aramızda gezdiriyorum.

"Ama sadece sen hazır olduğunda. Ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğim," diye ekliyorum içtenlikle, Logan'a bakıp dudaklarını nazikçe öperken.

Bir süredir burada, yatakta, yüzümüz birbirine dönük, gözlerimiz kapalı bir şekilde yatıyoruz. Eğer Logan'ın parmak uçları gömleğimin altından belimi hafifçe okşamasaydı, onun uyuduğunu düşünecektim. Onunla yatakta olmaktan o kadar memnunum ki, göğüsleri göğsüme bastırıp dikkatimi dağıtmasa muhtemelen çoktan uyumuş olurdum.

"Logan?" Gözlerim hâlâ kapalı ve sesim kısık bir şekilde fısıldıyorum. Saçlarını nazıkçe okşuyorum ve başparmağımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdiriyorum.

"Mmm," diye mırıldanarak onaylıyor, gerçek kelimelerle konuşamayacak kadar yorgun.

"Duygusal olarak yorucu bir gece geçirdiğimizi biliyorum ve saygılı olmaya çalışıyorum, bu yüzden bunu yapabilmem için bana bir gömlek giymene ihtiyacım olacak." Bana doğru bastırdığı, sütyeninden taşan mükemmel göğüslerine son bir kez bakmak için gözlerimi açıyorum.

"Ya saygılı olmanı istemiyorsam?" diye soruyor, gözleri hâlâ kapalı, sikim onun sözleri karşısında seğiriyor.

"Az önce ne dedin sen?" Kendimi onun üzerine doğru kaldırdım. Bacaklarını benim için açıyor ve kendimi onun üzerine bastırmama izin veriyor. Gözlerim kapanıyor ve ağzım açık kalıyor, altımda sıkışmış kusursuz bedenine bakıyorum.

"Beni duydun," diyor parmaklarını sırtımda gezdirmeye devam ederken, kürek kemiklerime geldiğinde sıkıyor. Gözbebekleri büyüyor ve şimdiden sertleştiğimi hissedebiliyorum.

"Ne yapmamı istiyorsun bebeğim?" Kalçalarımı ona doğru hafifçe sallarken kısık bir ses tonuyla soruyorum. Bu hissin etkisiyle sırtını dikleştiriyor ve ben de bu manzara karşısında neredeyse patlayacağım.

"Ne yapmak istersen," diye fısıldıyor, nefes alış veriş hızlanırken gözlerimin içine bakıyor.

"Öyle söyleme." Başımı sallıyorum, şu anda ona yapmak istediğim tüm kirli şeylerin düşüncelerini geri itmeye çalışıyorum. Bu gece oraya gitmeye hazır olmadığını biliyorum ve herhangi bir şekilde baskı altında hissetmesini istemiyorum.

"Burada biraz kılavuza ihtiyacım var," diyorum ona nefes nefese bir sesle, eğilip boynunu öpmeye ve kemirmeye başladığımda, kalçalarım ona doğru sallanmaya devam ediyor.

Başını geriye atarak boynuna ve köprücük kemiğine daha iyi erişmemi sağlıyor. "Sana yönergeler vermek istemiyorum."

Yani, bu gece beni öldürmeye çalışıyor. Not edildi.

Ellerimden birini yumuşak kalçasında gezdirip dolgun poposunu sıkarken, ipeksi pürüzsüzlükteki bacakları iki yanımda beni kucaklıyor.

"Bana ne zaman olduğunu söyle..." Açıkta kalan göğsünü öperim. "İstiyorsun..." Dudaklarımı boynuna doğru sürüklüyorum. "Durmamı," diye fısıldıyorum kulağına. Gözlerine bakmak için arkama yaslanıyorum ve saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum. "Ciddiyim, tamam mı? Tempoyu sen ayarla."

Başını sallıyor ama sessiz kalıyor.

Dudaklarına bakıyorum. Yumuşacık, pembe ve mükemmeller. Dilimi alttakinin üzerinde gezdiriyorum ve tadı bir tatlı gibi geliyor.

Logan elini boynumun arkasına dolayarak beni kendine çekiyor ve dolgun dudaklarını dudaklarımın etrafına sarıyor. Dili ustalıkla ağzıma girip çıkıyor ve beni keşfediyor. Harika öpüşüyor; ne yaptığını çok iyi biliyor. Alt dudağı benimkine sürtünerek boğazımdan hafif bir inilti çıkarıyor.

Şu anda acı verici bir şekilde sertleşmiş durumdayım, küçücük şortuna bastırıyorum. Bir daha asla kot pantolon giymeyeceğim; kumaşı çok kalın. Onu hissetmek istiyorum. Bacaklarının arasında şu anda var olduğuna emin olduğum sıcaklığı hissetmek istiyorum. Şu anda onun da benim kadar tahrik olduğunu biliyorum.

Onu görebilmek için dudaklarımı çekiyorum. Yanakları kızarmış, dudakları şişmiş ve parlıyor. Gözleri kararmış ve göğsü hırıltılı nefes alışverişinden dolayı hızla hareket ediyor.

Gömleğimin eteğinin altına uzanırken gözlerini benimkilere kilitliyor, yavaşça yukarı sıyırıp başımın üzerinden geçirdikten sonra yere atıyor. Yumuşak parmak uçları vücudumda geziniyor, her yarığı keşfediyor. Daha önce hiç kimse bana bu şekilde dokunmamıştı, her santimimi içine çekerek, ama bu çok iyi hissettiriyor. Parmakları alt karın kaslarımın yolunu bulup kot pantolonumun içine düşen V'yi okşarken gözleri gövdemin uzunluğunda geziniyor. Pantolonum teniyle benimkinin arasında bir bariyer olsa da elinin sikime bu kadar yakın olduğunu bilmek bedenimi titretiyor.

Göğsüne bakıyorum, mükemmel göğsüne. Bütün gece benimle alay ettiler, göğüsleri o küçük siyah sütyen tarafından zar zor örtülüyordu. Onları görmeliyim. Onu avucumun içinde hissetmeliyim. Elimi sırtının altından geçiriyorum, o da benim için yükseliyor ve onları yüzüme doğru getiriyor.

Şu anda beni pantolonumun içine boşaltmaya mı çalışıyor?

Tokayı bulduktan sonra ona bakıyorum, yüzünde herhangi bir tereddüt belirtisi arıyorum. Ona ne zaman duracağımı söylemesini söylemiştim ve şu anda beni yakın zamanda durdurmayı planlıyormuş gibi görünmüyor.

Elimin ustaca bir hareketiyle tokayı hızla açıyorum, bir kayışı omzundan aşağı kaydırıyorum, ardından diğerini. Göğüsleri nihayet tam olarak görüldüğünde gözlerim açılıyor. Diri ve dolgunlar, ama yumuşak ve kesinlikle kusursuzlar. Onları elimde ve ağzımda hissetmek için sabırsızlanıyorum. Kollarını kayışlardan sıyırıp sütyenini yere atarken ve gözlerini bana kilitlemişken sikim Logan'ın şortuna çarpıyor. I

Bakışlarımı tekrar yüzüne çevirip herhangi bir tereddüt olup olmadığını anlamaya çalışıyorum ama yine de yok.

"Tanrım, sen mükemmelsin," diye hatırlatıyorum ona kısık sesimle.

Göğsümü sıcak tenine bastırıyorum, bedenim onunkinin içinde erirken aramızdaki bir engelin daha azalmasına şükrediyorum. Diri göğüslerinden birini avuçlayarak dudaklarımı onunkilerle yeniden birleştiriyorum, dilimle ağzını, elimle göğsünü keşfediyorum. Parmaklarımın arasına sıkıştırmadan önce başparmağımla meme ucunu yuvarlıyorum. Logan ağzıma yumuşak bir inilti bırakırken kalçaları yukarı kalkıyor, kendini sikime bastırıyor.

Kahretsin, bu sese bayılıyorum. Tekrar duymak istiyorum.

Dudaklarımı boynuna götürerek ısıyor ve emiyorum, iz bıraktığımdan emin oluyorum. Aramızda oluşan baskı anımızın daha hararetli ve çılgınca geçmesine neden oluyor.

Onu elimle sıkarak yüzümü göğsüne doğru indirmeye devam ediyorum. Gergin meme ucunu ağzımla çevreleyerek emiyor ve yalıyorum, sonra dilimle fiske atıyorum. Kalçalarını bir kez daha içime sokup sırtını kamburlaştırırken düzensiz ve nefes nefese bir "Siktir" sesi çıkarıyor.

Yemin ederim, bu kadın şu anda beni patlatarak kasıtlı olarak utandırmaya çalışıyor. Bu yüzden onu iyi hissettirmeye, dilimle alay etmeye ve dişlerimle sıyırmaya odaklanıyorum.

Tam ellerimi minik şortunun içine sokup bacaklarının arasındaki ılık ıslaklığı hissetmek üzereyken, kapıdaki gürültülü vuruş hareketlerimi durduruyor ve Logan nefes nefese kalıp hızla doğrulup vücudunu ağzımdan uzaklaştırıyor.

"Logan, ben Marc," diye sesleniyor tahta bariyerin arkasından. Bu lanet bir şaka mı?

Bölüm 51

Logan

Şu anda gülmekten kendimi alamıyorum. Bu gece en iyi arkadaşım tarafından ikinci kez rahatsız ediliyoruz ve Eli buna çok sinirleniyor.

"Onu öldüreceğim." Ben kıkırdamaya devam ederken Eli başını sallıyor. "Cidden, tam bir sik engelleyici." Kardeşine doğru bir bakış atıyor. Kapının altındaki boşluktan Marc'ın ayaklarının gölgesini görebiliyoruz.

"Boş ver onu," diyor Eli, önce bana sonra da açıkta duran göğsüme bakarak.

"Yapamam. Işığım yanıyor. Belli ki evde olduğumu biliyor."

"Tamam, onunla ben ilgilenirim." Eli vücudunu benimkinden sıyrarak hayal kırıklığı içinde hızla kapıya doğru yöneldi.

"Bekle! Üzerimde tişört yok." Çılgınca yatağın kenarına oturdum ve göğsümü örtmek için kollarımı kavuşturdum.

Eli eğilip yerden bir gömlek almadan önce bir an bana bakıyor. "Mmm, biliyorum," diye mırıldanıyor kulağıma, yanağıma öpüp gömleği elime tutuşturmadan önce.

Kapı kolunu tutuyor ve bana dönüp giyinmemi bekliyor. Gömleği başımdan geçiriyorum ama daha çok bir elbise gibi oturuyor. Eli'nin gözleri yumuşuyor ve benim gömleğim yerine kendi gömleğini bana verdiğini fark edince gülümsemesi büyüyor.

"Kahretsin," diye nefes alıyor ve yanaklarım ısınırken bana bakıyor.

Bir süre benimle oyalandıktan sonra dikkatini kapının diğer tarafındaki kardeşine veriyor.

Eli kapıyı açarken, "Beni öldürüyorsun, dostum," diyor.

Marc'ın ifadesi nötrden şoka ve utanmaya doğru değişiyor, çünkü Eli'nin gömleksiz halinden bana, yatağımda oturan ve üzerinde kardeşinin tişörtü olan bana bakıyor. Bu tişört üzerimde o kadar uzun duruyor ki muhtemelen altında şort giydiğimi göremiyor.

"Bu gece kâbuslarıma girecek," diyor Marc alaycı bir tavırla ve garip bir şekilde kıkırdamaya başlıyor. Ben de onu takip ediyorum, yatakta kıkırdıyorum, yanaklarım tüm bu durumdan dolayı kızarmış.

Eli o kadar eğlenmiş görünmüyor. "Bir şeyin tam ortasındaydık, ne demek istediğimi anlıyorsan. Ne istiyorsunuz?"

"Tamam, en iyi arkadaşımın yatmanı sorun etmiyor olmam bunu duymak istediğim anlamına gelmiyor." Marc ellerini kaldırıyor. "Ya da görmek," diye ekliyor gözlerini kapatıp başını çevirirken, yüzünü buruşturuyor.

Marc bakire olduğumu bilmiyor. Aramızdaki sohbetlerde bu konu hiç açılmadı ve Eli'nin şu anda yüzündeki ukala sırıtışa bakılırsa, benim hakkımda kardeşinin bilmediği başka bir şey biliyor olması hoşuna gidiyor.

"Logan'ın ışığının yandığını gördüm ve benimle mezunlar partisine gelmek isteyip istemediğini öğrenmek için uğradım ama görünüşe bakılırsa ikiniz de gitmiyorsunuz." Marc, Eli ve benim aramda bir bakış attı. "Sen neden orada değilsin? Jay seni öldürecek," diye ekliyor Marc, kardeşine dönerek.

"Gitmek istemedim." Eli omuz silkti. "Ama Jay'e nerede olduğumu söyleme, bilmesine ihtiyacım yok."

"Neden bu kadar geç gidiyorsun?" Eli kafası karışmış bir halde Marc'a sorar. Marc kardeşine bakarak, "Meşguldüm," diye cevap verir.

"Ali'yi de yanına almalısın," diye sesleniyorum yataktan.

"Evet, Marc. Ali'yi de yanına almalısın," diye alaycı bir tonda onaylarken Eli kardeşine sinsi bir sırıtış atıyor.

Marc cevap olarak gözlerini deviriyor. "Yani gerçekten gitmiyor musun?" "Hayır."

"Aferin sana, dostum." Marc başıyla onaylıyor. "Logan, yarın çalışma seansı var mı?"

"Evet, hadi yapalım. Öğlen mi?"

"Kulağa hoş geliyor. Pekâlâ, ikinizi de seviyorum ama bunu bir daha asla yapmayalım," diyor Marc, ayrılmadan önce üçümüzün arasında gezinirken. Ama içimden bir ses Marc'ın kardeşiyle beni birlikte görmesinin Marc'ın kabul etmek istediğinden çok daha sık gerçekleşeceğini söylüyor.

Eli kapıyı kapatıp arkasından kilitledikten sonra tam önümde, bacaklarımın arasında duruyor. Parmaklarımı kas çıkıntılarının üzerinde hafifçe gezdirirken ellerim karnını buluyor ve bunu yaparken istemsiz bir esneme sesi çıkarıyorum.

"Yoruldu mu bebeğim?" Eli kulağımın arkasındaki bir saç telini okşuyor ve elini orada tutarak yüzümü kavırıyor. Dokunuşuna doğru eğilip gözlerimi kapatıyorum ve başımı sallayarak karşılık veriyorum.

"Hadi seni yatağa götürelim." Eğildi ve alnımdan nazikçe öptü.

"Benimle kalacak mısın?" Ona bakarak soruyorum.

Tatlı gülümsemesi büyüyor, kahverengi gözleri yumuşuyor ve başını sallayarak onaylıyor.

"Bu muhtemelen Marc için tuhaftı," diyerek konuyu değiştiriyorum. "En son dün gece için sana hâlâ kızgın olduğumu biliyordun."

"Ona durumu açıkladım. Maçtan sonra onunla konuştum ve olanları anlattım, seni görmeye geldiğimi ve işleri düzeltmeye çalışacağımı söyledim," diye açıklıyor. "İnan bana, hayatımın dersini aldım."

Eli'ye haddini bildirerek beni savunmaya çalışan Marc'ın görüntüsüne gülmekten kendimi alamıyorum.

Eli kot pantolonunun düğmelerini açmaya başlarken benden birkaç adım geri çekiliyor. Pantolonunu ayak bileklerine kadar indirdikten sonra içinden çıkıyor ve bana mükemmel tonlardaki vücudunu görme fırsatı veriyor. Henüz görmediğim tek kısmı, dar siyah boxer külotunun arkasında saklı olanlar, ancak bunu yapmamın uzun süreceğini sanmıyorum.

Önümdeki mükemmel örneğe hayranlıkla bakarken dudaklarım aralanıyor. Eğer biri benim ideal erkeğimi çizecek olsaydı, bu Eli olurdu. Gözlerimi ondan ayırarak, uyumak yerine şu anda bana yapmasını istediğim her şeyin düşüncelerini geri itmeye çalışıyorum. Eli'nin gömleğini ona geri vermek için eteğine uzanıyorum ama o beni durduruyor.

"Muhtemelen onu açık bırakmalısın. Eğer o mükemmel göğüslerini bir daha görürsem, bu gece uyumana asla izin vermem." Koyu renk gözleri kapalı göğsüme kayıyor.

Daha önce hiç kimse benimle bu şekilde konuşmamıştı ve vücudumun onun için baştan çıkarıcı olduğunu bilmek büyük bir özgüven artışı. Ama yine de, komodinin üzerindeki telefonuma uzanırken onun kendini kontrol edememesine kıkırdıyorum.

"Yarın saat sekizde spor salonuna gidiyorum. Alarmım seni uyandırırsa kusura bakma."

"Mükemmel. Sabah piste gitmem gerekiyor, yolda sana eşlik edebilirim." Eli'nin yontulmuş gövdesi arkamdaki yatağa tırmanıyor ve çarşafımdan altında rahatlıyor.

"Yarın boks mu yapacaksın yoksa ağırlık mı kaldıracaksın?" diye soruyor ben yatağımın kenarına oturmuş telefonumla uğraşırken.

Başımı ona doğru çeviriyorum. "Boks yaptığımı nereden biliyorsun?"

Yanağını yastığıma bastırıyor ama ağzından kaçırıldığı kelimelerin farkına vararak gözleri açıldığında pembeleştiğini görebiliyorum. Eli pek sık utanmaz ama şu anda utanıyor ve bu çok sevimli.

"Seni daha önce spor salonunda görmüştüm. Birkaç kez," diye utangaçça itiraf ediyor. Ağzım sahte bir şokla açılıyor. "Eli, beni mi süzüyordun?" Alay ediyorum, eğlenen sırıtışımı tutmaya çalışıyordum.

"Belki." Omuz silkiyor. "Elimde değildi. Küçük kıyafetinin içinde ter içinde çok seksi görünüyordun. Ayrıca hatırlat da sana bulaşmayayım. Her zaman boksla ilgilenir miydin?" diye soruyor, ben yatağa, çarşafın altına, ona doğru tırmanırken. Eli kalçamı buluyor ve çıplak bacaklarımız çarşafın altında birbirine geçerken beni kendine çekiyor.

"Annem hastalandığında bu işe girmeye başladım. Bu benim tek çıkış noktamdı. Günde kendime ayırdığım bir saatti ve ona aşık oldum. Kafamı boşaltmama yardımcı oldu."

Anlayışla başını sallıyor. "Anlıyorum. Buz bana kaldığında ben de böyle hissediyorum."

Aramızdaki küçük boşluğa doğru eğilen Eli dudaklarını dudaklarıma yerleştiriyor ve bir süre öylece bıraktıktan sonra kolunu kaldırıp omuzlarıma doluyor, sessizce başımı çıplak göğsüne yaslamamı sağlıyor. Yanağımı onun üzerine koyduğumda erkeksi kokusu burun deliklerimi dolduruyor. O sıcak ve güvenli ve ben bu noktadan hiç ayrılmak istemiyorum. Beni sıkıca kavradığına bakılırsa, Eli'nin buna izin vereceğini sanmıyorum.

Nefes alışım yavaşlarken kalp atışlarım sakinleşiyor. Eli yumuşak dudaklarını ön koluma yaslayıp konuşurken sıcak nefesi tenimi gıdıkladığında uykuya birkaç dakika uzaktayım.

"Logan?" Fısıldıyor.

"Mmm-hmm," diye mırıldanıyorum gözlerimi kapalı tutarken, uykuya dalmaya hazırım. "Lütfen yarın ben uyanmadan gitme. Sen uyandığında Sabah gitmiş olurum." Sesinde çaresizliğin bir sınırı var.

Sözcüklerle karşılık vermek yerine kollarımı onun beline, onun kollarının da bana dolandığı gibi sıkıca doluyorum, güvenceye ihtiyacı olduğunu biliyorum. Sabah gittiğimde bunun onu rahatsız edebileceğini düşünmemiştim ama bana burada ihtiyacı olması kalbimi çarptırıyor. Sanırım benim de ona aynı derecede ihtiyacım var ve bu beni biraz korkutuyor.

"Günaydın bebeğim," diye mırıldanıyor Eli kulağıma.

Gözlerimi kapalı tutarak, dün gece Eli'nin yatağında benimle birlikte olduğunu hatırlıyorum. Sırtım onun çıplak göğsüne dayanmış, kolu gömleğimin altından bana sarılmış ve beni sıkıca kavıyor. Eli çıplak ayağını pürüzsüz bacağıma doğru kaydırırken bacaklarımız hâlâ birbirine dolanmış durumda.

"Günaydın," diyorum kısık bir sesle. Tanrım, bana sarılmış bu adamla uyanmak iyi hissettiriyor. "Alarmım çalmadı mı?"

"Beş dakika kadar önce oldu ama uyanmadın ve ben de sana birkaç dakika daha sarılmak istedim." Eğiliyor ve boynumun arkasını nazikçe öpüyor. Kıvrılırken ve kıcıımı onun sabahki çıkıntısına yaslarırken bu his beni ürpertiyor.

"Kahretsin," diye inliyor kısık, hırıltılı bir sesle, başını enseme yaslıyor. "Bunu yapamazsın. Yirmi dakika içinde pistte olmam gerekiyor ve bunu bir daha yaparsan sabah patenini kaçırmama neden olacaksın," diye uyarıyor, kalçamı kavrayıp kıcıımı sıkıca ona bastırmasına rağmen.

Kıkırdayarak ona doğru dönüyorum ve ellerimi onun dağınık saçlarında gezdiriyorum.

"Merhaba," diyor usulca, sıcak gözleri gözlerimin içine akarken.

"Merhaba." Eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve dudaklarımı ona doğru bırakıyorum.

"Mmm, seninle uyanmayı seviyorum," diyor ağzı benimkini sıyrırken, parmak uçları gömleğimin altından belimi okşarken.

"Ben de," diyorum onu son bir kez öpüp yataktan çıkmadan önce.

Eli benim yokluğumdan dolayı sinirli bir inilti çıkarıyor.

"Geç kalacaksın," diye hatırlatıyorum ona. "Hemen dişlerimi fırçalayacağım, sonra gitmeliyiz." Tuvalet çantamı alıp banyoya doğru ilerliyorum ve Eli'ı yatağımda çıırılçiplak bırakıyorum.

Dün öğleden sonra ilk kez yalnız kaldığıma göre, nihayet düşünmek ve kafamı toplamak için biraz zaman ayırabilirim. Ama denediğimde tek yapabildiğim dişlerimi fırçalarken aynada kendime gülümsemek oluyor. Bu aptal sırtışı yüzümden bir süre silebileceğimi sanmıyorum. Dün gece inanılmazdı. Eli inanılmazdı. Beni bu şekilde kabul etmesini hiç beklemiyordum, özellikle de kampüsteki şöhretiyle. Ama o Eli değil. Onu tanımıyorlar.

Şu anda onu terk etmek istemiyorum ve bu beni endişelendiriyor. Hiçbir zaman birine yapışkan ya da bağımlı olmadım ve şimdi başlamak istemiyorum. Her ne kadar Eli'nin sürekli yanında olmak istesem de, bağımsızlığımı koruduğumdan emin olmalıyım, çünkü bu çocuk hakkında hissettiklerimle, kendimi kolayca kendi ihtiyaçlarımı değil, onu ve onun ihtiyaçlarını düşünürken görebilirim.

Yurdumun lobisinden çıktığımızda soğuk hava yüzüme çarpıyor ve bana Ekim ayının ilk gününün kışın tüm hızıyla gelmesine sadece bir adım daha yaklaştığını hatırlatıyor. Neyse ki bugün biraz daha hazırlıklıyım; kabarık siyah ceketim egzersiz kıyafetlerimin üzerine fermuarlı, soğuğu dışarıda, sıcaklığı içeride tutuyor.

Eli bana dönmeden önce hokey takımlarını almak için koşarak kamyonetine gidiyor, büyük elini zahmetsizce benimkinin içine kaydırıyor ve parmaklarımızı iç içe geçiriyor. El ele yürümek çok çiftlere özgü bir şeymiş gibi geliyor ama bunu seviyorum. Onun yanında kendimi güvende ve kollanmış hissediyorum.

"Peki, daha sonra gelebilir miyim?" Spor salonuna doğru yürümeye devam ederken Eli soruyor.

"Bugünün iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Daha sonra Marc'la çalışma seansım var ve dün gece yazmama izin vermediğin ödevi hala yazmam gerekiyor." Elini kendi elimle sıkıyorum. Her ne kadar onu daha sonra görmek istesem de, ödevimi yapmam gerekiyor ve onun güzel vücudu dikkatimi dağıtmak için çok fazla.

"Ayrıca, senin de kendininki üzerinde çalışman gerekiyor," diye hatırlatıyorum ona. "Ne hakkında yazacağına karar verdin mi?"

"Evet, bir fikrim var."

"Paylaşmak ister misin?"

"Hayır," diyor, ben şakacı bir şekilde onun gizliliğine gözlerimi devirirken o sırtışını tutmaya çalışıyor.

"Yani yarın derse kadar seni görmeyecek miyim?" diye beni suçluyor ve fikrimi değiştirmeye çalışıyor. Ama ben kararlı duruyorum, önce kendime bakmam ve tüm zamanımı onunla geçirmeye kapılmamam gerektiğini biliyorum.

Yüzümde aşırı bir somurtmayla ona bakıyorum, alt dudağımı gidebildiği kadar dışarı çıkarıyorum. "Özür dilerim."

Kendi eliyle bağladığı elimi kaldırıp açıkta kalan alt dudağımı gagalamadan önce arkasından öperken gülüyor.

Spor salonuna doğru on dakikalık yürüyüş, binanın köşeden görünmesiyle çok çabuk bitiyor. Yarın onu tekrar göreceğimi bilmeme rağmen Eli'ye veda ettiğim için şimdiden üzgünüm.

Rekreasyon merkezinin girişine yaklaştığımızda Cam ve Patrick omuzlarına asılı dev ekipman çantalarıyla aynı anda içeri giriyorlar.

"N'aber çocuklar?" Cam heyecanla soruyor. Onunla sadece iki kez karşılaştım ama her zaman çok nazik ve canlıydı. Onun havasını seviyorum.

Eli hemen elimi bırakıyor ve kendi elini ceketinin cebine koyuyor. Boş avucuma bakıyorum, sonra tekrar Eli'ye dönüyorum ama o gözlerini önden ayırmıyor, takım arkadaşlarına odaklanmış durumda.

"Hey, Cali," diyor Patrick, Eli yanımda sertleşirken. Eli'nin ağzı sert bir çizgiyle kapanıyor ve kendini tutmaya çalıştığını anlayabiliyorum.

"Hey," diye sessizce karşılık veriyorum, Eli'nin elimi onunkinden kurtarmak için acele etmesi hâlâ kafamı karıştırıyor.

"Dün gece hangi cehennemdeydin Maddison?" Cam, Eli ve benim aramıza bakarak soruyor.

"Meşguldüm," diyor hemen, gözlerini dikip bana bakmayı reddederek.

"Mmm-hmm," diye mırıldanıyor Patrick aramızda bir ileri bir geri bakarken, belli ki anlıyor. Gözleri vücudumda gezinirken dudaklarını yalıyor. "Dün gece seni özledim, Cali."

"Gidelim, geç kalacağız," diye araya giriyor Eli ve çocukları piste doğru yönlendiriyor. "Görüşürüz Logan," diye ekliyor uzaklaşırken kayıtsızca.

"Hoşça kal Cali," diyor Patrick geriye doğru yürüyüp bana dönerken, dudaklarında çapkın bir gülümseme.

Eli'nin omuzlarının dikleştiğini ve sertleştiğini buradan görebiliyorum.

Bu da neydi böyle? Son yirmi dört saat içinde Eli sayesinde kazandığım tüm güven duygusu pencereden uçup gitti. Benimle görülmekten utanıyor muydu? Bu yüzden mi beni bıraktı ve neredeyse yabancıymışız gibi davrandı? Aşık olduğum çocuğun arkasını dönme zahmetine bile girmeden uzaklaşmasını izlerken midemdeki çukur büyüyor.

Spor salonuna girdiğimde şaşkınlık içindeydim. Gerçekten de onun için sadece kovalamaca mıydı? Koşu bantlarının yanından geçip kum torbalarına doğru yürürken kafamda ve kulaklarımda bir uğultu var. Açıkçası bugün boks bile yapmayacaktım çünkü torbada bir şey çalışmaya ihtiyacım yoktu. Ama şimdi tek yapmak istediğim ellerimi olabildiğince çabuk sarmak ve hissettiğim boşluk ve utanç duygusuyla başa çıkmak. Hayatta hayal kırıklığına uğramaya yabancı değilim ama bu seferki beni çok şaşırttı.

"Logan." Yanından geçerken koşu bantlarından ismimin yayıldığını duyuyorum. Döndüğümde Ali'yi koridora en yakın koşu bandında yüksek bir eğimle yürürken ve kulaklıklarından birini kulağından çıkarmış halde buluyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, yüzümdeki şaşkın ifadede ve ağzımın açık kalmasından endişelendiği belli.

Konuşamıyorum, bu yüzden kardiyo aletlerinin hemen önündeki kum torbalarına doğru ilerlerken başımı sallamakla yetiniyorum. Spor salonu bir Pazar sabahı için tıka basa dolu ama neyse ki beni bekleyen boş bir torba var. Ceketimi çıkarıp bir kenara atıyorum ve ellerimi çılgınca sarmaya başlarken üzerimde sadece spor sütyenim ve taytım kalıyor.

"Hey, Maddison!" diye bir kadın sesi duyulur.

Kafamı kaldırdığımda Eli'nin bana doğru koştuğunu, yoluna çıkmaya çalışan herkesi geçip gittiğini görüyorum.

"Eli, ne yapıyorsun? Geç kalacaksın," diye hatırlatıyorum bana doğru gelirken.

Cevap vermiyor ama onun yerine yüzümü iki yanından tutuyor ve sıcak dudaklarını sıkıca dudaklarıma bastırıyor. Ağzıma girmesi için dudaklarımı açtığımda dili şaşkın dudaklarıma sürtünüyor. Hareketleri ateşli ama tutkulu ve tadı her zamanki gibi güzel ama bu ani sevgi gösterisi karşısında biraz kafam karışıyor. Spor salonu müdavimlerinin ısıkları ve bağırıışları etrafımızı sararken dili ağzımı keşfetmeye devam ediyor.

Dudaklarını benden çekiyor ama elleriyle yüzümü kavrayarak alnını benimkine yaslamaya devam ediyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor dudaklarımdan sadece birkaç santim ötede. "Takımdaki çocuklar beni daha önce hiç biriyle görmediler ve ben de en kötü şekilde tepki verdim." Gözlerini kapatıyor ve başını sallıyor. "Biriyle birlikte olmaya alışık değilim. Bana bunu nasıl yapacağımı öğretmen gerekebilir, tamam mı?"

Dudaklarımda küçük bir gülümseme oluşurken başımı ona doğru sallıyorum.

"Şu anda bu konuda oldukça iyi bir iş çıkarıyorsun," diyorum ve sözlerime gülümsemesine neden oluyorum.

Kulağıma eğilmeden önce hızla dudaklarımı tekrar okşuyor.

"Şu anda delicesine seksi görünüyorsun ve bütün gün seni bu kıyafetin içinde hayal edeceğim," diye fısıldıyor kıçımı tokatlayıp uzaklaşmadan önce. Kısa bir süreliğine arkasını dönüp bana kibirli bir sırıtışla bakıyor ve yanaklarım onun bu sevgi gösterisinden dolayı ısınıyor.

Tüm salon sessizliğe gömüldü. Sanırım herkes, üniversitenin en ünlü playboyunun az önce bana olan hislerini alenen açıklamasına benim kadar şaşırılmış durumda.

"Ali," diyor Eli onu selamlamak için, koşu bandının yanından geçip piste dönmek üzere kapıdan çıkarken.

Adam yanından geçip giderken Ali'nin ağızı şaşkınlıktan bir karış açık kalıyor, sonra dikkatini tekrar bana veriyor. Çenesi neredeyse yere düşmüştü ve gözleri eğlenceyle parlıyordu.

"Kapa çeneni. Lanet olsun. Kapa çeneni!" diye bağılıyor heyecanla, tüm salonun duyabileceğı kadar yüksek bir sesle.

Bölüm 52

Eli

Sabah pateni çabuk geçti ama pistin bana kalmasını özledim. Artık normal sezon olduğu için, pisti diğer çocuklarla paylaşmak zorundayım. Logan'la geçirdiğim gece, buzun üzerinde olduğum süre boyunca zihnimde tekrar tekrar oynadı ve onun vücudunun benimkiyle nasıl bütünleştiğini hatırladım. Bir noktada Patrick, Logan'ın dar egzersiz pantolonunun içinde kıcının ne kadar harika görüldüğüne dair zekice bir yorum yaparak beni cennet düşüncelerinden uzaklaştırdı. Haksız da sayılmazdı ama ne onun ne de bir başkasının benim kızıma bakmasını istemediğimden, ona bir ders vermek için tahtaya biraz daha sert vurdum. Henüz onun benim kızım olduğunu bilmiyor ama yakında öğrenecek.

Pazar günümün geri kalanı berbat geçti. Logan'ın Marc ile ders çalışmakla meşgul olduğunu biliyordum, bu yüzden onu rahatsız etmek istemedim. Bağımsız olmaya alışkın ve onu varlığımla bombardımana tutmak istemiyorum, ama kendimi tutmakta zorlanıyorum. Sadece onunla birlikte olmak istiyorum.

Ödevimi onun hakkında yazmak zorunda olmak işleri daha da kötüleştiriyordu. Onu ve özverili kalbini düşündükçe, sadece onun yanında olmak için kıcımı kaldırıp yurduna gitmek istiyordum. Daha önce hiç bu kadar çok ezilmemiştim, ama bu noktada ezilmenin yeterince güçlü bir kelime olduğunu bile sanmıyorum.

Dün gece Logan'ı gölete götürdükten sonra sanki içimde bir şalter attı. Daha önce hiç birini kız arkadaşım yapmak istememiştim ama Logan'la geçen geceden sonra tek istediğim onunla ilgilenen adam olmak. Tüm o aptalca şeylerden bıktım. Etrafta yatıp kalkmaktan ve kendimden başka kimseyi umursamamaktan. Benim için o kadar. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama bugün farklı hissediyorum. Neredeyse daha hafif, daha kendim gibiyim.

Pazar gecesi geldiğinde, ona mesaj atmak için telefonumu çıkarırken kendime engel olamadım. Onunla birlikte olarak derslerinin dikkatini dağıtmamı istemediğini biliyordum ama ona mesaj atamayacağımı da söylememişti. Mesajımı yazarken yanımda olmasını dileyerek yatağıma uzandım.

E: Seni özledim.

Bir dakika bile geçmeden telefonum çaldı ve ekranıma baktığımda yüzümde kocaman bir sırıtiş belirdi.

Daha tam bir gün bile olmadı.

Muhtaç sözlerimi okurken yüzünde kocaman, memnun bir gülümsemeyle gözlerini devirdiğini hayal edebiliyorum. Logan bana bir mesaj daha yazarken o üç küçük noktaya bakarak bekledim.

Ama ben de seni özlüyorum bebeğim.

Ailemin evcil hayvan isimleri kullandığını duyarak büyüdüm ve bunu neden yaptığınızı hiç anlamadım. Yani, çok sevimsizler ama Logan kullandığında bayılıyorum.

Onun tatlı mesajı beni gece boyunca doyurmaya yetti. Bok gibi uyuyacağımı biliyordum ama uykumla ilgilenmek Logan'ın sorumluluğunda değil, her ne kadar dinlendirici bir gece geçirdiğim tek zaman o yanımdayken olsa da. Sırf ben onsuz geceyi geçiremediğim için, özellikle de o okul ödevlerine odaklanmaya çalışırken, sürekli beni misafir etmek zorunda hissetmesini istemiyorum. Onun için dikkat dağıtıcı olmak istemiyorum. Bir kez olsun kendi başının çaresine bakmasını istiyorum. Zamanlamayla ilgili kötü olan şey, bu hafta sezon öncesi bir turnuva için Michigan'a gidecek olmam, bu da önümüzdeki hafta sonuna kadar tekrar iyi uyuyamayacağım anlamına geliyor.

Pazartesi günkü dersler uzadı ve fizyoloji dersimden on dakika erken çıktım, böylece yaratıcı yazarlık dersinde Logan'ın yanına oturmayı garantilemişim. Amfiye gittiğimde Logan'ın henüz orada olmaması beni çok şaşırttı, bu yüzden odanın ortasında bir yerde bir çift koltuk seçtim. Logan'ın tercih edeceği gibi ön tarafa çok yakın değildi ama benim seçeceğim arka tarafa da yakın değildi. Gözlerimi kapıya dikerek onun içeri girmesini bekledim.

Bunu yaptığında, gördüğüm manzara karşısında ağzım açık kalıyor ve sadece benimle aynı odada olduğunu bildiğim için omuzlarım anında gevşiyor. Logan her zamanki gibi çarpıcı görünüyor ama bugün ışıltıyor. Saçları aşağıya doğru kıvrılmış ve koyu kırmızı rengi taze ve parlak görünüyor. Koyu gri, dizinin hemen altına kadar inen ve her kıvrımı saran dar bir etek giyiyor. İpeksi koyu yeşil üst kısmı vücudundan uzak duruyor ama altında ne sakladığını çok iyi biliyorum. Gömleğinin yeşili gözlerinin yeşilini ortaya çıkarıyor ve buradan onların ışıltadığını görebiliyorum. Böyle giyinmiş seksi küçük bir iş kadını gibi görünüyor - *benim* seksi küçük iş kadını. Ta ki bakışlarım onun kusursuz bacaklarından ayakkabılarına doğru kayana ve ayağında bir çift eski Converse bulana kadar. Ayağımdaki Converse'lere dönüp baktığımda gülmekten kendimi alamıyorum.

Odanın etrafına bakıyor, umarım beni bulmaya çalıştığı içindir, ve gözleri benimkilerle birleştğinde yumuşuyorlar. Bana bir

Tatlı bir gülümseme ve ona yanımda bir koltuk ayırdığımı fark ettiğinde başını yana eğiyor.

"Merhaba," diyor, onun için ayırdığım sandalyeye kayarak. "Merhaba," diyorum şaşkınlıkla, kızımın büyüüne kapılmış bir halde.

Aceleyle dizüstü bilgisayarını çıkarıp ceketini omuzlarından sıyırırken ona alaycı bir ses tonuyla "Geç kaldın," diye hatırlatıyorum.

"Ve siz erkencisiniz. Aman Tanrım, işler nasıl da değişti, Bay Maddison," diye şaka yapıyor ve bu da beni sırttırıyor. Ama aynı zamanda bu şekilde giyinmişken ağzından resmi isminin çıktığını duymak sikimin seğirmesine neden oluyor.

"Bana bir daha Bay Maddison dersen, seni omzumun üzerinden sürükleyerek buradan çıkarmak ve yatağına geri götürmek zorunda kalacağım."

Küstahlığıma kıkırdarken koluma vuruyor. "Ders için bir pazarlama sunumu yapmam gerekiyordu. Bana yer ayırdığın için teşekkürler." Dönüyor ve bana en tatlı gülümsemesini fırlatıyor. Onun tatlı ve şımarık karışımı şu anda benim için çok cazip.

"Elbette." Dudaklarımı kulağına yaslamadan önce saçlarını yüzünden çekip kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Bu arada çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Gözleri benimkilere kilitleniyor, iltifatımı kolayca kabul etmiş görünüyor. "Sunum için giyinmem gerekiyordu ama biter bitmez topuklularımı çıkardım," diye ekliyor ve içinden bir çift siyah topuklu ayakkabının çıktığı çantasını işaret ediyor.

Beni gülümsetiyor. Logan tam bir afet ama yine de zaman zaman erkek fatma gibi davranıyor.

"Ödevini bitirdin mi?" diye sordum.

"Evet, bu sabah gönderdim ama dün o kadar çok ödevim vardı ki dün gece saat ona kadar yetiştiremedim." Çok bunalmış olduğunu söyleyebilirim ve gözlerinin altındaki torbalara bakılırsa, yapması gereken onca çalışmadan dolayı pek uyuyamadığını düşünüyorum.

"Seninkini bitirdin mi?"

"Evet, dün erkenden hallettim."

"Dur tahmin edeyim, bana hala ne hakkında yazdığını söylemeyecek misin?"

Dudaklarımda muzip bir sırıtış oluşurken başımı sallıyorum ve Logan'ın bana şakacı bir şekilde gözlerini devirmesine neden oluyorum.

Profesör Kenny içeri giriyor ve sonraki bir saatini bu haftanın ödevini açıklayarak geçiriyor. Tüm bu süre boyunca kendimi

masama uzanıp Logan'a dokunuyor. Hiçbir zaman herkesin önünde sevgi gösterilerinde bulunan biri olmadım ama bu kızdı ne kadar hoşlandığımı herkesin bilmesini istiyorum. Ellerimi kucağımda kilitli tutup Kenny'nin talimatlarına konsantre olmaya çalışırken onun sıcaklığının buradan yayıldığını neredeyse hissedebiliyorum.

Ders bittiğinde ve yüz öğrencinin hepsi aynı anda çıkmaya karar verdiğinde, uzanıp Logan'ın parmaklarını kendiminkilerle birleştiriyorum ve kalabalığın arasından geçerken onun elini tutuyorum. Fısıltılar etrafımızı sarıyor ama umurumda değil. İnsanların beni herkesin içinde bir kızla görmesinin tuhaf olduğuna eminim ama herkesin bilmesini istiyorum. Ama en önemlisi, Logan'ın onun benim için ne kadar önemli olduğunu bilmesini istiyorum. Rahatlarken elimi sıkıyor, yürürken vücudunu benimkine yaslıyor.

"Antrenmana gitmem gerekiyor," diyorum ona, sınıftan çıkan öğrencilerin telaşından uzakta, açık bir alana geldiğimizde. "Marc'la buluşmak için Double G'ye mi gidiyorsun?"

"Evet, ama sadece birazcık. Yarın sabah stresli olduğum ve çalışmam gereken büyük bir ekonomi sınavım var."

Hay aksi. Logan'ın dün tüm derslerini bitirmesini umuyordum, böylece belki bu gece onunla kalabilirdim. Özellikle de yarın ayrılacağımız için onu görmek için tek şansım bu olacaktı.

"Ama bu benim haftam için son önemli şey, belki sonra görüşebiliriz? Yarın geç saate kadar dersim var ama Çarşamba olabilir mi?" diye sorarken yeşil gözleri benimkileri arıyor.

"Aslında takım yarın sabah ilk iş Michigan'a uçuyor. Bu hafta lig öncesi bir turnuvarımız var." Beklenti dolu gülümsemesi hemen kayboluyor.

"Ne zaman döneceksin?"

"Cuma geç, Cumartesi erken," diye omuz silkiyorum. Rahat davranmaya çalışıyorum ama onu geride bırakmaktan korkuyorum. Onunla birlikte olmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmesine hazır değilim, gerçi bana bakışı belki onun da aynı şeyi hissettiğini düşündürüyor.

"Neden bana söylemedin? Seni bütün hafta göremeyeceğimi bilseydim dün gece kalmanı isterdim."

Ellerimi yüzünün iki yanına koyarken ona bilmiş bir gülümsemeyle "Biliyorum, tam da bu yüzden sana söylemedim" diyorum. "Ders çalışabilmeni ve benim için endişelenmemeni istedim."

"Endişelenmekten bahsetmişken, dün gece nasıl uyudun?"

"Buna gerçekten cevap vermemi istiyor musun?"

Ellerimde iç geçiriyor. "Eli, keşke bana dünün seni görmek için tek şansım olduğunu söyleseydin."

Dudaklarımı onunkilerin üzerinde hızla gezdirmeden önce gülüyorum. "Küçük yüksek lisans öğrencimin dikkatini dağıtmak istemedim."

"Yani bütün bir hafta, ha?"

Dudaklarımı onunkilerden ayırarak kollarımı omuzlarına doluyorum ve onu kucaklamak için kendime çekiyorum. Yüzümü boynunun kıvrımına sokuyorum, elleri sırtımı nazıkçe okşarken burun deliklerimi onun kokusuyla dolduruyorum.

"Geçen hafta boyunca birbirimizi görmedik," diye hatırlatıyorum ona, bu cevabın saçmalık olduğunu bilsem de. Artık aramızdaki şeyler farklı.

"Evet, ama artık aramızdaki şeyler farklı, değil mi?" diye soruyor, dile getirmediğim düşüncelerimi tekrarlayarak.

Onu temin ederken boynuna gülümsüyorum. "Evet, bebeğim, öyleler."

Ellerini sırtımda gezdirirken onu kollarımda sıkıca tutmaya devam ediyorum.

"Seni özleyeceğim."

"Ben de seni özleyeceğim," diyor göğsüme doğru, ses tonunda öyle bir hüznün var ki kalbimi acıtıyor. Ama aynı zamanda benim onunla olmak istediğim kadar onun da benimle olmak istediğini bilmek beni memnun ediyor.

"Cumartesi için plan yapmayın. Evimizde ilk sezon öncesi maçımız var ve orada olmana ihtiyacım var. Gelecek misin?" Ona bakmak için çekiliyorum ama kollarımı omuzlarına dolamaya devam ediyorum.

"Eğer orada olmamı istiyorsan, orada olacağım," diye tatlı bir gülümsemeyle beni temin ediyor.

"Sadece orada olmanı istemiyorum, sana *ihtiyacım var*." Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, bu hafta onu ne kadar özleyeceğimi hissetmesini istiyorum. Ağzımın içine gülümsüyor, belli ki muhtaçlığımdan hoşlanıyor.

Onu öpmeye devam ediyorum ve kampüsün tam ortasında onu sertçe öpüyorum. Kalçasından tutarak dar eteğini kendime doğru bastırıyorum ve aramızdaki boşluğu kapatıyorum. Ellerimle yüzünü kavradığımda, gömleğimin alt kısmını yumruklarıyla kavırıyor ve keşke onun odasında ya da benim odamda olsaydık da bu seksi küçük kıyafeti onun üzerinden çıkarabilseydim dedirtiyor. Ama ne yazık ki, bu hafta sonuna kadar beklemek zorunda kalacak. Genelde hokey için yola çıkmayı severim ama şimdi evde Logan'la yatakta kalmayı tercih ederim.

Antrenman bittiğinden beri hafta için hazırlanmaya çalışıyorum ama aklımı Logan'dan uzak tutmakta zorlanıyorum. Ne yaptığını bilmek istiyorum, ne giydiğini bilmek istiyorum ve benim onu düşündüğüm kadar onun da beni düşünüp düşünmediğini bilmek istiyorum.

Kararlılığımı korumaya çalışıyorum. Logan'ın ders çalışabilmesi için evde kalarak sorumluluk sahibi olmaya çalışıyorum ama kendimi daha fazla tutamıyorum. Onu bütün hafta görmeyeceğim ve saat zaten on bir; daha ne kadar ders çalışabilir ki?

Logan'ın yurduna gitmek için bavulumu ve arabamın anahtarlarını alırken bunu öğrenmeye karar veriyorum.

Logan'ın odasındaki ışık kapısının altındaki aralıktan parlıyor, bu yüzden uyanık olduğunu biliyorum. Kapıyı çalıyorum ama açmadan önce cevap vermesini beklemiyorum.

Logan'ın şifonyerinin yanında durduğunu gördüğümde "Siktir," dediğimi duyuyorum.

Gri Calvin Kleins'in bu seksi küçük eşleşen takımını giyiyor. Üst kısmı sporcu sütyeni şeklinde ama göğüslerinin nasıl zıpladığına bakılırsa, bunun antrenman için onaylandığından şüpheliyim. Altındakiler şort. Sanırım öyle demek isterseniz. Şort şeklinde külotlar, ama şımarık kık yanaklarının alt kısmı dışarı bakacak kadar küçük. Ben içeri girdiğimde saçlarını topluyordu, bu yüzden kolları başının üstünde ve vücudu tam teşhirdeyken özel bir küçük gösteri yapıyormuşum gibi hissediyorum.

Şu anda gözlerimin yuvalarından fırladığını ve çenemin neredeyse yerde olduğunu biliyorum ama ona bakmaya devam ederken kendime engel olamıyorum. Daha önce tenini hiç bu kadar çok görmemiştim ve tamamını ellerimde göreceğim günü iple çekiyorum. Onunla tanıştığımdan beri iyi bir adam olmaya çalışıyorum, ama günde en az bir kez kendimi ona gömmeyi düşünmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

"Üzgünüm, bebeğim." Bakışlarımı ondan çekmeye çalışıyorum ama başarısız oluyorum. "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor heyecanla, kocaman bir sırıtışla

yüzünde. Zıplaya zıplaya yanıma gelip beni kucaklayarak selamlarken zar zor giyinmiş olmasından en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyor.

Vücudu etrafımı sarıyor, ben de pantolonumun altında sertleşmeye başladığımı hissediyorum. Bu gece kot pantolon giymemeye özen gösterdim - Cumartesi günü dersimi almıştım. Kollarımı sırtına dolayarak onu kendime doğru çekiyorum ve eğilip köprücük kemiğine, dövmesinin üzerine bir öpücük konduruyorum. Öpücük

Zar zor örtündüğü teninin sıcaklığı, tatlı kokusuyla karışarak beni kendimden geçiriyor.

"Çalışman bitti mi?" O uzaklaşırken soruyorum. Saçlarını dağınık bir şekilde başının üstüne atmayı bitiriyor ve yemin ederim gözlerimin önünde canlı bir Calvin Klein reklamı izliyormuşum gibi hissediyorum.

"Öyleyim," diyor bakışlarımın vücudunda gezindiğini fark etmeden önce. "Kahretsin!" Şifonyerinden büyük boy bir tişört alıp eşleşen takımının üzerine atarken kendini örtmeye çalışıyor. Belli ki ben içeri girdiğimde üzerinde sadece sütyen ve iç çamaşırı olduğunu unutmuştu.

Ancak ben asla unutmayacağım.

Yanakları kızarmaya başlayınca güldüm.

"Eninde sonunda görmeyeceğim bir şey değil," diyorum sinsi bir sırıtışla, o da benim kibrime gözlerini deviriyor. "Dürüst olmak gerekirse, bugün giydiğin o seksi kıyafeti hala giyiyor olmanı umuyordum, böylece onu senden çıkaran kişi ben olabilirdim." Ona doğru yürüyüp kalçalarını kendime doğru çektim. Yanaklarının rengi derinleşiyor ve utanç dolu gülümsemesini zapt etmeye çalışırken gamzeleri ortaya çıkıyor.

"Burada ne yapıyorsun? Sabah havaalanına gideceğini sanıyordum." Elimi bırakıp yatağına oturmadan önce dudaklarımı okşuyor.

"Kalacağım. Saat beşte otobüslerle buluşmam gerekiyor ama kalabilir miyim? Yani, eğer şimdi yatacaksan, neyse."

"Elbette," diye gülümsüyor. "Sormana gerek yok. Seni burada istiyorum."

"Teşekkürler bebeğim." Çekip gitmeden önce kapısını kapatıp arkamdan kilitliyorum.

Tişörtümü çıkarıp ayakkabılarımı çıkarıyorum ve üzerimde sadece jogger'larım kalıyor. En alttaki karın kaslarımı görebilmesi için kalçalarımın altına aşağı sarktığından emin oluyorum çünkü dürüst olmak gerekirse onu baştan çıkarmak için elimden geleni yapıyorum. Birkaç saat içinde kalkmam gerekse de umurumda değil; bu hafta boyunca onunla geçireceğim tek gece bu.

"Vay canına," diyor Logan gözlerini kocaman açarak ve bakışlarını çıplak göğsüme kilitliyor. "Sanırım bu gece uyumayacağız," diye ekliyor ama şaka yapıp yapmadığını anlayamıyorum.

"Baştan çıkarıcı mı?" Telefonumu şarj aletine takıp alarmımı dört buçuğa kurarken şakacı bir şekilde soruyorum. Kararmış gözleri vücudumda gezinmeye devam ederken sessiz kalıyor.

"Giderken seni uyandırmamaya çalışacağım. Erken olacak." Yatağına otururken eğilip başının üstünden öpüyorum.

Logan yatağının başucundaki lambaya uzanıyor ve ben onun arkasındaki yatağa, benim deyimimle yerime tırmanıp onu yanıma çekerken lambayı kapatıyor.

Sırtını çıplak göğsüme dayayıp bana sokulduğunda kışını sikime bastırduğunda küçük Calvin Klein'larını hatırlıyorum. Eşofmanımın kumaşı o kadar ince ki Logan'ın yuvarlak kışının kıvrımlarını üzerimde hissedebiliyorum. Birbirimize o kadar sıkı sarılmışız ki en küçük hareketleri bile beni tahrik ediyor. Kolumu beline dolayarak elimi gömleğinin altından geçiriyorum, böylece sıcak tenini avucumda hissedebiliyorum.

Logan'ın kalp atışlarımın onun sırtında hızlandığını hissettiğinden eminim. Şu anda bana ne yaptığını biliyor olmalı ki, tekrar bana doğru eğilip bastırıyor. Elim açıkta kalan karnını keşfederken dokunuşumun altında kıvranıyor ve paketime karşı daha sert öğütmesine neden oluyor. Temastan dolayı keskin bir nefes çekiyorum.

"Yarınki sınava hazır mısın?" Nefes nefese bir sesle soruyorum. Gözlerimi kapatıp Logan'ın vücuduyla yaptığı her küçük hareketi hissederken başımı onunkine yaslıyorum.

"Mmm-hmm," diye iç geçiriyor. Kesik kesik aldığı nefesler bana şu anda onun da benim kadar tahrik olduğunu söylüyor.

Elimi kalçasına götürüp bana sürtünürken ona rehberlik ediyorum. Şu anda kaya gibi sertim ve eşofmanımın içinden bedenimi hissedebileceğini biliyorum.

"Turnuvaya hazır mısın?" diye soruyor ama aslında sadece nefes almaya çalışıyormuş gibi geliyor.

"Mmm-hmm," diye mırıldanıyorum. Şu anda ikimizin de konuşmak istemediği oldukça açık, bu yüzden neden denediğimizi bilmiyorum.

Küçük sütyenini bulana kadar elimi karnında gezdiriyorum. Üstünü aşağı çekerek, tişörtü hala onu örtüyor olsa da göğüslerinden birini ortaya çıkarıyorum. Parmaklarımın arasına sıkıştırmadan önce başparmağımla meme ucunu ovuyorum ve Logan'ın zevkle inleyerek başını bana doğru atmasına neden oluyorum. Dokunuşlarım altında çözülüşünü izlemek bile beni inanamayacağınız kadar tahrik ediyor.

Gömleğinin eteklerine uzanarak onu yukarı çekiyorum, Logan da gömleğin geri kalanını çıkarıp yere atmasına yardım ediyor. Sırtı hâlâ göğsüme dönük ve bu küçük gri kıyafeti daha iyi görmek istesem de, kışının sikimi okşamasının verdiği hissin tadını çıkarıyorum.

Logan kızıl saçlarını topuzundan çıkardığında omuzlarına dökülüyor ve dudaklarım bu manzara karşısında aralanıyor. Onu bu şekilde izlemeye bayılıyorum, tahrik olmuş hissediyor ve bana güveniyor. Başımı boynunun arkasına koyup, dudaklarımı öpüyorum.

omzuna kadar iniyor, kokusunu içime çekerken dudaklarımı oyalanmak için bırakıyorum. Vücutlarımızı birbirimize sürterken ikimiz de nefes nefese kalıyoruz.

Parmak uçlarımı yan tarafına doğru izliyorum, her kıvrımına dalıyorum ve vücudunun her mükemmel santimini alıyorum.

Elimi karnının alt kısmına koyarak, serçe parmağımı minik külotunun kalın markalı kemerinin hemen altına kaydırmadan önce parmaklarımı tenine bastırıyorum. Vücudunu sıkıca içime itiyorum, şu anda onun için ne kadar sert olduğumu hissettiğinden emin oluyorum.

"Siktir, Logan. Bana ne yaptığını hissediyor musun?" Başı öne düşerken boynuna doğru nefes alıyorum, sözlerim karşısında inliyor, cevap veremiyor.

Oldukça deneyimliyim, ancak konu hislerim olan biriyle cinsel ilişkiye girmeye gelince değil ve şu anda kendimi biraz gergin buluyorum. Bunun Logan için iyi olmasını istiyorum. Benimleyken ona bakıldığını ve değer verildiğini, aynı zamanda seksi ve arzulandığını hissetmesini istiyorum.

Parmaklarımı iç çamaşırına sokuyorum, bacaklarının arasındaki sıcaklığı hissetmeye hazırım. "Sana hiç dokunan oldu mu?" Düzensiz, neredeyse titrek bir sesle soruyorum, parmaklarım yarığının hemen üzerinde duruyor.

Başını sallarken nefesi kesiliyor. "Sadece sen Eli," diyor usulca ve ben sadece bu üç kelimeyle bile neredeyse boşalıyorum.

Bölüm 53

Logan

Eli'nin eli iç çamaşırımın içine doğru ilerlerken bacaklarımın arasındaki noktanın beklentiyle zonkladığını hissedebiliyorum. Daha önce kimse bana dokunmamıştı, tabii ki kendimden başka ve biraz gerginim. Bunu daha önce pek çok kez, pek çok kadınla yapmıştı ama ben daha bu düşüncelere dalamadan Eli'nin parmakları aşağı kayıyor ve klitorisimi sıyrarak zihnimi anında boşaltıyor.

Dişlerinin arasından keskin bir nefes çekiyor, ben temastan dolayı iniltili bir inilti çıkarıyorum, başımı ona geri atıyorum ve kıcımlı ereksiyonuna doğru itiyorum.

"Siktir, bebeğim. Benim için çok ıslaksın," diyor Eli kulağıma doğru nefes alarak.

Bir kez daha kendimi zihnimin içinde sürüklenirken buluyorum. Çok mu ıslağım? Utanmalı mıyım? Bu iyi bir şey mi?

Eli tereddüt ettiğimi fark etmiş olmalı, artık onunla birlikte hareket etmeyi bıraktım. "Fazla düşünmeyi bırak, Logan. Şu anda çok seksisin. Tahmin bile edemezsin," diye fısıldıyor ve parmağını şişmiş tomurcuğumun üzerinde yavaşça gezdirirken kendime olan güvenimi artırıyor.

O kadar iyi hissettiriyor ki zihnimi kapatıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve dokunuşunun tadını çıkarıyorum. Ovalıyor, daireler çiziyor, fiskeler vuruyor ve lanet olsun, kendime dokunduğumdan çok daha iyi hissettiriyor. Ne yapacağını çok iyi biliyor. Uzman parmakları beni keşfetmeye devam ederken, diğer koluyla göğsümde beni yakın tutuyor, kayıyor, alay ediyor, çimdikliyor. Bacaklarımı daha geniş açarak yetenekli parmaklarının bana daha iyi erişmesini sağlıyorum. Başparmağı klitorisime odaklanmaya devam ederken uzun orta parmağını yarığımın üzerinde ve sırsıklam kıvrımlarımın içinde gezdiriyor.

Beni daha derinden keşfetmeye başladığında boğazının derinliklerinden bir inilti çıkıyor. "Pamaklarımın üzerinde çok iyi hissediyorsun Logan."

Beni iyi hissettirmenin Eli'yi daha da tahrik ettiğinden oldukça eminim, kıcıma bastırılan artan kalınlık da bunu doğruluyor gibi görünüyor.

Onun kollarındayken kendimi seksi hissediyorum. Bana istendiğimi ve arzulandığımı hissettiriyor. Arkama uzanıp elimi Eli'nin eşofmanının içine soktuğumda ani bir güven dalgası beni ele geçiriyor. Boyunu külotunun üzerinden okşuyorum ve elimde sarsılıyor.

"Siktir Logan," diye boynuma doğru hırlıyor. Bana doğru bastırıldığında büyüklüğünü bir şekilde hissedebiliyordum, ama şimdi parmak uçlarımla onu okşarken, gerçekten ne kadar büyük olduğunu hissedebiliyorum.

Ona dokunmaya devam ediyorum, onun da şu anda benim hissettiğim kadar iyi hissetmesini istiyorum. İç çamaşırına uzanıp tenini tenimde hissetmek istiyorum ama bunu sırtım ona dönükken değil, onu tüm ihtişamıyla ellerimde görebildiğim zaman yapmak istiyorum.

Beni parmaklarının arasında ovmaya devam ediyor, şişmiş klitorisim daha fazlası için yalvarıyor. Ben de aynı tempoyla aletini okşarken o hızını artırıyor, baskısını derinleştiriyor. Karnımdaki basınç arttıkça nefes alış verişlerimiz düzensizleşiyor, elini sıkıp hareketlerini karşılarken serbest bırakılmak için yalvarıyorum.

Eli aniden durup parmaklarını benden çekerken, az önce olanlardan dolayı kafam karışmış bir halde ona bakıyorum.

Eşofmanını çıkarmaya başlıyor ama külotunu yerinde bırakıyor. "Üzgünüm bebeğim, ama beni boşaltmak üzeresin ve yolculuğum için bu eşofmanların temiz olması gerekiyor."

Gülüyorum ama elimin onun üzerinde böyle bir güce sahip olduğu düşüncesiyle yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve bir süre orada kalmalarına izin veriyor. Dişleriyle kulağımı hafifçe çekiştirmeden önce burnunun ucunu çenemde gezdiriyor.

"Elin üzerimde çok iyi hissettiriyor," diye inliyor kulağıma, sesi derin ve sıcak.

"Seninki de öyle." Kendimden emin bir şekilde elini tutuyorum ve parmaklarını ait oldukları yere, klitorisime yönlendiriyorum.

Eli kıkırdarken dudakları boynumun derisinde bir gülümsemeye dönüşüyor ve ben elimle onu bir kez daha buluyorum.

Önceki hareketlerine devam ediyor. Ritmik bir tempoyla beni okşuyor, parmaklarını üzerimde gezdiriyor. Elimi yerinde tutuyorum, aletini kavriyorum ve dokunuşuma doğru iterken sevdiği tempoyu bulmasına izin veriyorum. Parmakları en sevdiğim noktaya hız ve baskı uygularken elimde daha hızlı hareket ediyor. Kendimi sabitlemek için diğer elimle karşı kolunu kavradığımda sınıra yaklaştığımı hissediyorum.

İkimiz de coşkumuza yaklaşırken oda karışık inlemeler ve ağır nefeslerle doldu.

"Eli," diye haykırıyorum, salıverilmem yaklaşıyor. "Ben de bebeğim."

Daha önce hiç yaşamadığım bir doruğa ulaşırken sözleri beni serbest bırakıyor. Gözlerim beyaz bulanık bir görüşle kapanıyor, ağzım açık kalıyor ve başım geriye düşerek Eli'nin göğsüne bastırıyor. Ben onun içinde erimeden önce orgazmımı atlatırken Eli'nin parmakları hareketlerini sürdürüyor ve elimi ona sarılmış halde tutuyor. Avucumun içine birkaç kez daha sokuluyor ve elimdeki malzemedan sızan ılık bir ıslaklık hissetmeden önce Eli'nin dudaklarından isminin geldiğini duyuyorum.

Birkaç sakın an geçiyor ama Eli parmaklarını üzerimde tutmaya devam ediyor ve elinin içinde nabzımın attığını hissedebiliyorum.

"Siktir. Seni böyle izlemek..." kelimeleri bulamayınca durdu.

Kendime gelmeye başladığımda içimi bir utanç kaplıyor. Daha önce hiç başkasının dokunuşundan gelmemiştim ve nasıl görüldüğüm konusunda biraz kendime güveniyorum.

"Seni öyle görmek... çok ateşliydi Logan," diye fısıldıyor kulağıma, omzumu nazikçe ısırmadan ve sahip olabileceğim tüm endişeleri anında yok etmeden önce. Bu adam beni seksi ve arzulu hissettiriyor ve onun beni nasıl gördüğüne güvenmem gerekiyor.

Ben bacaklarımı birbirine kenetlerken o parmaklarını benden çekiyor ve devam eden boşluğun acısını hafifletmeye çalışıyor.

Eli kendini yataktan kaldırıyor ve beni sırtüstü çevirerek üzerime çıkıyor. Kendini üzerime bastırırken diziyile bacaklarımı açıyor ve ıslak boxer'ını iç çamaşırımla mükemmel bir şekilde hizalıyor.

"Bu senin için iyi miydi?" Eli bana endişeyle bakarken saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak soruyor.

Benim için uygun muydu? Şaka mı yapıyor? Parmakları büyüğü ve hayatımda hiç böyle bir rahatlama yaşamadım. Çok fazla cinsel deneyimi var, bu yüzden benimle olan yeteneklerinden neden şüphe duyduğunu bilmiyorum.

"Evet, bebeğim. Bu gerçekten iyi hissettirdi." Uzanıp ağzımı gülümseyen dudaklarına dayıyorum ve ona güven veriyorum. "Senin için nasıldı?"

Eli aramızdaki boşluğa bakıyor ve ıslak külotunu inceliyor. "Evet, oldukça iyi hissettiğini söyleyebilirim," diyor kıkırdayarak, ben onun cevabından duyduğum memnuniyeti zapt etmeye çalışırken.

Boynuna uzanarak ağzını kendime çekiyorum, dilini keşfediyorum ve bu hafta beni terk edeceği zaman için dudaklarını ezberliyorum.

"Tuvalete gitmem gerek," diyorum ona, benden sadece birkaç santim yukarıda dururken.

Sinirli bir hırıltı çıkarıyor, zaten sertleşmiş aletini bana doğru bastırırken başını omzuma düşürüyor. Kendi kendime gülüyorum. O da neydi, iki dakika oldu ve tekrar gitmeye hazır mı?

Altından sıyrılıp büyük beden gömleğini giyerek çıplak vücudumu örtüyorum ve temizlenmek için banyoya gidiyorum.

Odama dönüp kapımdaki aralıktan baktığımda, Eli'yi tamamen çıplak, sırtı bana dönük bir halde, külotunu çıkarıp yerine temiz joggers'ını giyerken buluyorum. Kıcı tam orada, benim görebileceğim şekilde sergileniyor. Sıkı ve yuvarlak ve bu manzara karşısında aşırı ısındığımı hissediyorum. Daha önce hiç bir hokey oyuncusunun kıcını ve kalçalarını görmemiştim, ama kahretsin, inanılmazlar. Sanırım şu anki mükemmel görüntüm için buz üzerinde yaptığı tüm hamlelere teşekkür edebilirim.

Eli değişirken ben sessiz kalıyorum. Onu görebildiğimi bilmesini istemiyorum, çünkü tekrar bir şeye başlarsak uyuyabileceğimizi sanmıyorum. Eli'nin uyuması gerekiyor. Sadece birkaç saat içinde kalkması gerekiyor ve haftanın geri kalanında fazla uyuyamayacağından endişeleniyorum.

Odama girmeden önce Eli'nin tamamen giyinmesini bekliyorum. Giyindiğinde beni kollarına çekiyor ve gömleği örtüyor olmasına rağmen köprücük kemiğimdeki dövmeyle öpüyor. Beni oradan öpmek gibi yeni bir alışkanlık edinmiş.

Eli, giydiğim gömleğini kastederek, "Bu sana çok yakışmış," diyor.

Tişörtünü başımın üzerine kaldırarak, atılmış külotunun yanına yerleştiriyorum. Yarınki yolculuğunda onu alması gerekecek ve eğer ben onunla uyursam, bunu yapamayacak.

"Ve sen bunun içinde daha da iyi görünüyorsun," diye ekliyor, benim gri takımına bakarak.

Sırtıma engellemeye çalışırken yüzüm kızarıyor. "Uyu," diye hatırlatıyorum ona, telefonumdaki saate bakarak.

Yatağa geri döndüğümüzde beni üstüne çekiyor, böylece başım göğsünde ve vücudum tamamen onunkinin üstünde olacak şekilde uzanıyorum. Beni güçlü kollarıyla sarıyor, alnıma nazik bir öpücük kondururken kendimi küçük hissetmeme neden oluyor.

"İyi geceler Logan," diyor dudaklarını saçlarıma bastırarak.

"İyi geceler." Ses tonunu ezberliyor ve kokusunu içime çekiyorum, onsuz geçireceğim bir hafta için bunları hafızama kazımaya çalışıyorum.

Ertesi sabah boş bir yatağa uyandığımda, Eli'nin gittiğini hatırlayarak kalbim anında sıkışıyor. Onu yatakta yalnız bıraktığım onca zaman ne kadar kötü hissetmiş olabileceğini şimdi daha iyi anlıyorum. Saati kontrol etmek için telefonuma uzanmadan önce birkaç dakika kendime acımama izin

veriyorum.

Ani bir adrenalin patlaması yaşıyorum ve ders için alarmımı kurmayı unuttuğumu hatırlıyorum. Bu sabah geç kalmamam gereken büyük bir ekonomi sınavım var. Telefonumu bulup saati okuyana kadar kalp atışlarım hızlanıyor - yedi kırk beş. Sekizde uyanmam gerekiyordu, bu yüzden iç saatim beni zamanında uyandırdığı için Tanrı'ya şükürler olsun.

Kalkmam gerekmeden önce yatakta oyalanmak için kullanabileceğim on beş dakikam daha var. Daha rahat bir pozisyon bulmak için dönüyorum ama o sırada yatağın Eli'nin tarafında duran bir not görüyorum. Katlanmış bir giysinin üzerinde duran küçük bir kâğıt parçası sadece ama gözlerim kelimeleri tararken midem kelebeklerle doluyor.

Seni şimdiden özledim.

Gömleğimin içinde benden daha iyi görünüyorsun.

Not: Alarmını senin için kurdum.

-E

Hemen telefonumu alıp alarmımı kontrol ettim. Eli sekize kurmuş. Onu hak edecek ne yaptım ben?

Onun düşünceli jesti karşısında kalbim küt küt atarken gömleğini kavırıyor ve burnuma gelen erkeksi kokusunu içime çekiyorum. Başımı gömleğe yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ve Eli'in yanımda yattığını hayal ederken uykunun son on beş dakikasını yakalamayı umuyorum.

Bölüm 54

Logan

"Bu aşık çocuktan mı?" Ali, telefonuma bakmak için omzumun üzerinden bakıp masanın etrafında dolaşarak karşıma oturmadan önce alay ediyor.

"Evet, öyle," diyorum ona gururla.

"Çalmayı bitirdiler mi? Nasıl geçti?" Marc chow mein noodle lokmaları arasında soruyor.

Hokey takımı deplasmanda olduğu için Cuma gecesi kampüs şaşırtıcı derecede sakindi. Marc, Ali ve ben gece için yurtlardan uzaklaşmaya ve Marc'ın ailesinin kampüsün hemen dışındaki evine gitmeye karar verdik. Ailesi bu gece Eli'nin yarınki maçını izlemek için Indiana'dan gelecekti ve Marc gelip evi onlar için hazırlamak istedi. Bütün hafta boyunca Çin yemeği yemekten bahsettik ve sonunda bu gece yemek masasının etrafında oturup paket servis kutularını karıştırırken pes ettik.

"Güzel. Kazandılar," diye Marc'a bilgi veriyorum, Eli'nin mesajları yağarken telefonuma bakıyorum. "4-3."

"Harika, sadece sezon öncesi olsa bile kazanmaları onlar için büyük bir turnuva."

Telefonum tekrar çalışıyor ve Eli'nin adını ekranda gördüğüm için dudaklarımda bir gülümseme oluştuğunu hissediyorum. Adının yanına küçük kırmızı bir kalp emoji'si eklemeyi düşündüm ama sanırım bunu görürse çok utanırdım.

"Zanders'ın üçüncünün sonunda beş dakika ceza aldığını, Eli'nin maçın skorunu belirleyen golü attığını ve Cam'in de galibiyeti getiren golü attığını sana söylememi istiyor." Eli'nin mesajını Marc'a yüksek sesle okudum.

Ali, Kung-pow tavuğundan kocaman bir ısırık almadan önce, "Bu ne anlama geliyorsa," diyor.

"Güzel. Siktir et Zanders'ı," diyor Marc başını sallayarak. "Evan Zanders Ohio State'te oynayan bir pislik. Birkaç yıl önce EJ'i yasa dışı bir şekilde panolara fırlatıp bileğini kıran oydu. Seyahat hokeyi oynadıkları çocukluk yıllarından beri EJ'le uğraşan pis bir defans oyuncusu." Marc açıklamasını bana yöneltti, Ali'nin sporla daha az ilgilenemeyeceğini biliyordu.

"O adama katlanamıyorum," diye araya giriyor Ali. "Beni yanlış anlamayın, ikinizin de neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok, ama siktir et

adam. Değil mi?"

Marc ve ben Ali'nin dürüstlüğü karşısında başımızı sallayarak gülüyoruz. Hokey hakkında ondan çok daha fazla şey bildiğim söylenemez ama öğrenmeye çalışıyorum. Bu hafta her gece Eli bana maçlarının nasıl geçtiğini anlatmak için mesaj attığında, anlayamadığım her şeyi Google'da arattım ve genel olarak oyunu oldukça iyi kavradığımı hissediyorum.

"Aynen öyle Alison. Siktir et o adamı," diye onaylıyor Marc yüzünde gururlu bir sırıtışla.

O da ona gülümsüyor, ağzı dolu bir şekilde.

"Biliyor musun, bir zamanlar EJ yoldayken onu arayan kişi bendim," diyor Marc, dikkatini tekrar bana çekerek ve kardeşinin hafta boyunca kendisiyle iletişim kurmamasından dolayı incinmiş gibi davranarak.

"Sanırım ben daha çok onun tipiyim." Omuz silktim, Marc'a bilmiş bir sırıtış attım.

Gülüyor ama bana gururlu bir gülümseme atıyor. Bu hafta Eli ve benim için her şeyin yolunda gitmesinden ne kadar mutlu olduğunu açıkça belirtti.

Marc bana birlikte vakit geçirmeye başladığımızdan beri kardeşindeki değişimi görebildiğini söyledi. Ayrıca bende de ne kadar büyük bir fark gördüğünü söyledi. Daha özgüvenli göründüğümü söyledi ve ben de ona katılıyorum. Tam olarak o noktada değilim ama beni anlayan insanlardan oluşan bu destek sistemine sahip olmak kendimi yeniden kendim gibi hissetmeme gerçekten yardımcı oldu.

"Tamam, yani beş dakika majör gerçekten kötü bir penaltı, değil mi? Gol atsanız da atmasanız da beşe dört oynamak için beş dakikanız var, değil mi?"

"Tam isabet, kızım. Şu haline bak, kısa sürede uzman olacaksın," diyor Marc, bir yandan da yemek çubuklarıyla tabağımdan bir parça tavuk çalmaya çalışıyor. "Hokey hakkında basketboldan daha fazla şey bilmek üzeresin, ki bu çok şey ifade ediyor."

Sopalarını kendi sopalarımla uzaklaştırıyorum. "Sadece anlamaya çalışıyorum, böylece Eli'yi oynarken izleyebildiğimde neler olup bittiğine dair bir fikrim olacak. Kaliforniya'da hokey pek popüler değil."

"Yarın geliyorsun, değil mi? Ali, sen de mi?" Marc aramıza bakarak soruyor.

"Evet, orada olacağım," diyor Ali. "Ve ikimiz de biliyoruz ki Logan da orada olacak ve erkeğini destekleyecek."

"Tamam, sakin ol. O benim erkeğim değil." O benim erkeğim, ama bunu Marc'ın önünde söylemek biraz garip hissettiriyor.

"Geçen hafta spor salonundaki öpüşme sahnesi aksini söylüyordu. O çocuk herkesin önünde sana sahip çıkmaya çalışıyordu." Ali kaşlarını oynatır

imalı bir şekilde.

"Bu konuda tartışamayız." Kendini beğenmiş bir sırıtışla omuz silkiyorum.

Marc başını sallayarak, "Gerçekten daha fazla erkek arkadaşla ihtiyacım var," diye homurdanıyor.

Eli'nin adı ekranda belirip yeni bir mesaja işaret ederken telefonum kucagımda titriyor.

E: Ayrıca turnuva MVP'si seçildim... peki ödülüm ne?

Yüzümde gururlu bir gülümsemeye telefonuma bakmaya devam ederken arkadaşlarıma "Eli turnuvanın En Değerli Oyuncusu seçildi" diye haber veriyorum.

"İyi, açık ara ligin en iyi oyuncusu. Böyle oynamasından memnunum," diye ekliyor Marc.

L: Ödülünün ne olmasını istiyorsun? Eli'ye cevap veriyorum, zihninin muhtemelen talep etmek istediği tüm yaramaz şeylerle yarıştığını çok iyi biliyorum.

E: Sen. Hemen cevap veriyor, beni şaşırtarak tatlı yoldan gidiyor ve kirli düşüncelerini kendine saklıyor. Eli'ı tanıyorsam, hem edepsiz hem de tatlı olması gerekiyordu.

Dişlerimi göstererek sırıtmamın yüzüme yayılmasına engel olamıyorum. Bu adam beni delicesine mutlu ediyor ve sürekli olarak beni ne kadar çok istediğini hatırlatıyor. Bir yanımda, özellikle de geçmişi göz önüne alındığında, yola çıkması konusunda endişeliydi ama beni arayarak ya da mesaj atarak geçirdiği zamana bakılırsa, başka bir şey için fırsatı olduğunu düşünemiyorum.

Ben zaten varım.

E: Kulağa hoş geliyor.

Uçağa biniyorum. Yarın seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Ben de. Dikkatli uç.

"Tanrım, o kadar çok gülümsemekten yüzün ağrımıyor mu?" Ali alay ederek dikkatimi şimdiki zamana geri çekiyor.

Birbirimize kıkırdarken ona "Kapa çeneni," diyorum.

"Yarın oraya erken gitmeye çalışmalısınız. Sadece bir sezon öncesi maçı olsa da, salon yine de tıklım tıklım olacaktır." Marc tabağını itti ve sandalyesinde arkasına yaslanarak dolu midesini esnetmeye çalıştı.

"Gerçekten mi? Ama o salonda binlerce kişi oturmuyor mu?" İkna olmamış bir şekilde soruyorum. "Evet, ama bu okul ve şehir tamamen hokeyle ilgili.

Burada çok büyük bir olay.

EJ'in zaten popüler olduğunu düşünüyorsanız, bir de onu maçtan sonra görene kadar bekleyin. O burada neredeyse yerel bir ünlü."

"Harika," diye alaycı bir şekilde ekliyorum. Eli'nin kampüste çok

sevilmesine seviniyorum, ama herkesin onun üzerinde belli bir şekilde olması ve oynaması için kurduğu baskıyı da biliyorum. I

Sadece sevdiği oyunu oynamaktan keyif almasını ve gerisi için endişelenmemesini istiyorum. Bunun da ötesinde, adama aval aval bakan kadınların sayısı biraz rahatsız edici. Eli başka kimsede gözü olmadığını açıkça ortaya koydu, ancak yine de diğer kızların hisler beslediğim bir adama yapışmasını izlemekten hoşlanmıyorum.

"Yarın orada NHL'den gözlemciler olacak mı?" Kendimi Eli'nin büyük bir lig takımı tarafından seçilir seçilmez bir çırpıda gidebileceği gerçeğine hazırlamam gerektiği için soruyorum.

"Muhtemelen yarın değil ama büyük olasılıkla yakında. Normal sezon başladığında." Marc bakışlarını benden ayırmıyor, tepkimi ölçmeye çalışıyor.

En azından yarın ona veda etmek zorunda kalmayacağım ama yine de geliyor.

Ali masanın karşısından bana bakarken endişemi açıkça anlıyor. "O giderse ne yapacağınızı konuştunuz mu?" Her ikisi de O ve Marc bana odaklanıyorlar.

"Hayır. Dürüst olmak gerekirse bunu düşünmek istemedim. Ayrıca aramızdaki bu şey o kadar yeni ki onun üzerinde baskı kurmak istemiyorum. Bunu onun için istiyorum, ama bencilce bir not olarak, muhtemelen yakında gideceğini bilmek beni üzüyor."

"Şey," diye iç geçirdi Marc. "Kardeşimi daha önce hiç böyle görmemiştim, o yüzden ben olsam her şeyin başlamadan bittiğini düşünerek kendini fazla kaptırmazdım." Endişelerimi hafifletmeye çalışarak bana cesaretlendirici bir gülümseme veriyor.

Marc, insanların beni terk etmesine alışkın olduğumu herkesten iyi bilir. Gitmeleri ailemin suçu değil ama yine de gittiler. Zac'ten bahsetmeyi unutmayalım. Marc, onu kaybedeceğim korkusu olmadan hayatıma girmesine izin verdiğim ilk kişiydi. Sonra Ali geldi, en önemlisi de Eli. Eli'nin zor yanı, ona aşık olmaya başladığım anda bir noktada beni terk edeceğini bilmemdi. Ama bu korkulara rağmen duygularımı dizginleyemedim ve biliyorum ki o gittiğinde hayatımın kalp kırıklığını yaşayacağım.

"Burada kalmak istemediğinize emin misiniz?" Marc, boş paket servis kutularını atmak için ayağa kalkarken beni şaşkınlığımdan çekip çıkararak bize soruyor.

Ali cevap için bana bakıyor. "Ben... Hayır, sanırım yurtlara geri döneceğim. Eminim annenle baban da seninle vakit geçirmek için sabırsızlanıyordur.

sen ve Eli ile yalnız. Bu gece indiğinde buraya gelecek, değil mi?"

Dürüst olmak gerekirse, ayrılmak istememin tek nedeni ailelerinin yakında burada olacağını bilmem ve onlarla tanıştığım da Eli'nin de dahil olması gerektiğini düşünmem. Yoksa elbette kalırdım. Şehre döner dönmez Eli'yi görmeyi çok isterim.

"Sanırım öyle. Ailelerimiz şehirdeyken genellikle evde kalırız."

"Güzel. Ben de seninle geleyim Logan." Ali çantasını alır ve kapıya doğru yönelir.

Marc kolumdan tutup beni kucaklamak için kendine çekerek beni durduruyor. Eli'nin geleceği hakkında konuştuğumuzdan beri kafamın dağınık olduğunu fark etmiş olacak ki bana, "Kafana takmayı bırak," dedi.

"Deniyorum." Omuz silkiyorum. Beni kollarından bıraktığında, ikna olmadığını söyleyebilirim. Onu suçladığımdan değil, ben de öyleyim.

"Maçta görüşürüz," diye bağıyor Marc, Ali ve ben ön kapıdan arabama doğru yürürken. "Seni seviyorum Logan," diye ekliyor normal ses tonuyla, ben ona minnettar bir gülümseme vermek için arkamı dönerken, arkadaşlığı için her zaman minnettarım.

Saatlerdir yatakta uyanık yatıyorum. Ertesi gün olacaklar için heyecanlıyken uyumak çok zor. Bütün hafta Eli'yi görememek, dokunamamak ya da kucağıma alamamak berbattı ve nihayet görebileceğim yarın için sabırsızlanıyorum. O oynamadığı ya da ben derste olmadığım zamanlarda her gün konuştuk ama bu onu yüz yüze görmekle aynı şey değil.

Hiçbir zaman birine ihtiyacım olduğunu hissetmedim, bu yüzden son birkaç günün ne kadar zor geçtiğine şaşırdım. Kendimi tanımlamak için kullanacağım son kelime 'muhtaç' olurdu. Bana neler oluyor bilmiyorum ama hayatınızda birine ihtiyaç duymanızın normal olduğu gerçeğini kabullenmeye çalışıyorum. Çünkü şu anda Eli'ye ne kadar ihtiyacım olduğunu öğreniyorum ve bunu kabul etmek biraz korkutucu.

Eli'nin gömleği son birkaç gecedir uyku kıyafeti seçimim oldu. Kokusu hâlâ burnumda ve büyük beden olması da hoşuma gidiyor. Ali dün gece içeri girip beni bunu giyerken gördüğünde benimle biraz dalga geçti ama sonuçta bu onu çok duygulandırdı. Eli ile ilgili her şeyi güncellememe bayılıyor. Sanki Hallmark filmi izliyormuş gibi hissettiğini söylüyor. Bizim yaşımızda tek bir kişiye bağlı kalmaya inanmasa da, mutlu olduğum için yine de mutlu.

Yatağında dönüp duruyorum, sırt üstü yatıyorum, uykuya dalabileceğim bir pozisyon bulmayı umarken kapımın hafifçe vurulduğunu duyuyorum. Ben cevap veremeden kapı açılıyor ve Eli olduğunu anlıyorum. Odama her zaman böyle girer; kapıyı hızlıca çalarak kendini belli eder ama benim cevap vermemi beklemez. Burası karanlık, ama pencereden giren ay ışığının parıltısı odayı yeterince aydınlatıyor ve Eli'nin mükemmel vücudunun kapımdan içeri girdiğini görebiliyorum.

Kapıyı arkasından kapattıktan sonra eşyalarını bırakıyor ve benimle birlikte yatağa tırmanıyor. Uzun vücudu benimkinin üzerine sarkıyor, ağırlığıyla beni yatağa bastırıyor. Kollarını sırtımın altından ve etrafından geçiriyor, yüzü boynumun kıvrımına sokuluyor ve kendimi hiç bu kadar rahat hissetmemiştim. Hemen iki kolumu da omuzlarına doluyor, onu kendime sıkıca sarıyor, onu yeniden kollarımda hissetmenin tadını çıkarıyorum.

"Merhaba bebeğim," diyor boynuma doğru. Nefesi ılık ve konuşurken tenimi gıdıklıyor.

"Merhaba." Bir elimle onun tüylü saçlarını okşuyorum.

Kapıma doğru bakarken Eli'nin çantasının girişte durduğunu fark ediyorum ve bu beni kulaktan kulağa gülümsetiyor. Beni görmeye gelmeden önce eve bile gitmemişti.

"Seni yarın göreceğimi sanıyordum?" Dudaklarım şakağına sürtünüyor.

"Beklemek istemedim." Dövmemin bulunduğu köprücük kemiğimi öpmek için dönüyor. "Benim gömleğimi giyiyorsun," diye ekliyor başını birkaç santim ötemde gezdirip pijama seçimime bakarken.

Şu anda odanın karanlık olmasına seviniyorum, böylece yanaklarımdan süzülen kızarıklığı göremez. Bunu benim için bıraktığını biliyorum ama gerçekten takacağımı bekliyor muydu bilmiyorum.

"Bütün hafta bunu mu giydin?" Bana bakmak için başını çeviriyor. Pencereden gelen parıltı Eli'nin kusursuz yüzünü görmeme yetecek kadar ılık veriyor. Gözleri benimkileri ararken yumuşak, bir cevap bekliyor.

Cevap olarak başımı sallıyorum.

Yüzüne yayılan bok yiyici sırtışa engel olmaya çalışıyor ama bunu başaramıyor. Ağzını dudaklarıma bastırmadan önce gözleri dudaklarımdan gözlerime gidip geliyor. Sıcak ve yumuşaktı ve onu çok özlemiştim.

"Kahretsin, seni özledim," diyor Eli, alnını benimkine dayamak için uzaklaşırken, gözlerini kapalı tutuyor.

"Ben de."

Yüzünü tekrar boynuma gömüp derin derin nefes alırken memnuniyet dolu bir iç geçiriyor.

"Çok güzel kokuyorsun. Bütün hafta iğrenç hokeycilerin etrafındaydım. Şu anda ne kadar güzel koktuğunu tahmin bile edemezsin."

Saçlarını okşamaya devam ederken diğer kolumla onu tutuyorum, nefes alış veriş i yavaşlıyor ve sabitleniyor. Yani, onu tutabildiğim kadar tutuyorum. İri bir adam ve uzun boylu olmama rağmen kolum onu tamamen saramıyor.

"Yarın ailemle tanışacaksın," diye hatırlatıyor Eli neredeyse sakinleşmiş bir sesle. Uykuya dalmaya yaklaştığını söyleyebilirim.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum.

Yarın Eli ve Marc'ın aileleriyle tanışmak için sabırsızlanıyorum. Marc'la ilk kez arkadaş olduğumuzda bana dört kişilik ailesinin ne kadar yakın olduğunu anlattığından beri bunu dört gözle bekliyordum, ancak Eli ve ben de işin içinde olduğumuz için şimdi kesinlikle daha gerginim. Umarım beni severler çünkü oğullarının onlar için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve onların da oğullarının benim için ne kadar önemli olduğunu bilmelerini istiyorum. İkisi de - en iyi arkadaşım olan ve şu anda kollarımda mışıl mışıl uyuyan.

Bölüm 55

Logan

"Hokey maçına giderken ne giymen gerekiyor?" Ali odama dalıp boy aynasında kendini kontrol ederken soruyor.

"Bilmiyorum. Hiç gitmedim ama bundan daha sıcak bir şey olduğunu tahmin ediyorum." Başımı eğiyorum, içimden onun buz pistine crop top giyerek gitme tercihini sorguluyorum.

"Güzel görünüyorsun," diye iltifat ediyor arkasındaki aynada yansımamı yakaladığında.

Ne giymem gerektiğinden emin değildim ama Marc ve Eli'nin ailesiyle tanışırken biraz derli toplu görünmek istiyordum. Dar siyah kot pantolonumla bordo yakalı bir kazak tercih ettim ve deve rengi pardösü ceketimi giydim. Vans ayakkabılarımı giyecektim ama biraz daha güzel görünmem gerektiğini düşündüm ve siyah bilek botlarımda karar kıldım. Okul kıyafetim yok, bu yüzden gömleğimin bordosunun yeterli olacağını umuyorum.

"Gergin misin?" Üstünü değiştirmek için onu yatakhanesine kadar takip ettiğimde Ali soruyor.

"Birazcık." Dolabından krem rengi bir kazak çıkardım ve giymesi için ona uzattım. Üstünü çıkarıp kazakla değiştiriyor ve birkaç saat buz pistinde oturmaya çok daha hazır görünüyor.

"Üzülme," diye güvence veriyor. "Seni çok sevecekler. Oğullarının ikisi de sana bayılıyor, eminim onlar da bayılacaklar."

"Teşekkürler, Ali." Arkadaşıma minnettar bir gülümseme veriyorum. "Ama oğullarının ilk maçını kaçırırsam beni daha az sevecekler. O yüzden gidelim. Geç kalıyoruz." Masadan çantasını alıp kapısını açıyorum ve onu acilen dışarı çıkarıyorum.

Marc haklıydı. Arena şimdiden doldu. Biraz gecikeceğimizi biliyordum ama diskin düşmesine yirmi dakika kala hâlâ buradayız. Piste girmeye çalışırken koyu kırmızı ve altın rengi bir kalabalık etrafımızı sarıyor ve şimdiden bu kadar çok insanın burada olduğuna inanamıyorum. Bu kasaba gerçekten de hokeyden ibaret.

Kalabalıkta rastgele birkaç mor nokta gözüme çarpıyor ama bordo ve altın rengi deniz Northeastern taraftarlarını sarıyor.

"Marc'ı görüyor musun?" Ali, küçük bedeni parmak uçlarında durup arkadaşımızı bulmaya çalışırken soruyor.

"Yok," diyorum ona, boyum sayesinde kalabalığın içini daha rahat görebiliyorum. Marc bana oturacağı yeri mesajla bildirmişti ama onu seyirciler arasında bulamıyorum. "Şuraya oturalım." Bize biraz yakın olan ve gürültülü öğrenci bölümünün yanında olmasına rağmen orada olmayan bir çift koltuğu işaret ediyorum.

Daha fazla Minnesota taraftarı arenaya girdikçe etrafımızdaki koltuklar hızla doluyor. Bir üniversite sezon öncesi maçına bu kadar çok insanın gelmesi beni hâlâ şaşırtıyor. Eli'nin sadece bu takımda olmanın ve yıldız oyuncularının olmanın değil, aynı zamanda kaptanların olmanın yarattığı baskıyı çabucak kavramaya başlıyorum.

"Maddison on üç numara mı?" Ali soruyor. "Evet, öyle. Nereden biliyorsun?"

"Çünkü o öğrenci bölümündeki hemen herkes on üç numaralı formayı giyiyor. Ve kalabalığın geri kalanının çoğu da öyle." Eli'nin stadyumun her tarafına dağılmış numaralarını işaret ediyor.

"Lanet olsun. Böyle olacağını tahmin etmemiştim. Yani, iyi olduğunu duymuştum ama bu çılgınlık." Kalabalığa bakıyorum, Eli'nin numarasının defalarca tekrarlandığını görüyorum.

Eli'nin hayranları olduğu için mutluyum ama bu kadar çok insanın onu sevmesi beni korkutmadı desem yalan olur. Popüler olduğunu biliyordum ama bu beklediğimden de fazlaydı.

Telefonum kucağımda çınlıyor ve Marc'ın adı ekranda yanıp sönüyor.

M: *Neredesin?*

Rastgele bir yer seçtik. Seni bulamadım. Bu kadar dolu olduğuna inanamıyorum.

Çılgınca, değil mi?

Kesinlikle. Maçtan sonra seninle buluşacağım.

Kırmızı ve sarı flaş ışıkları buzun üzerinde dans ederken çığlıklar ve bağırışlar etrafımızı sararken arenanın ışıkları kararıyor. Spiker kalabalığı selamlarken müzik yavaşça yükseliyor. Northwestern hokey takımı ısınmak için buzun üzerinde ama onları karanlıkta ancak pistin kendi taraflarında bir flaş ışığı yanıp söndüğünde fark edebiliyorsunuz.

"Pekala, U of M hayranları! Bütün yaz bunun için bekledik! Lütfen Minnesota Üniversitesi Golden Gophers'a hoş geldiniz deyin!"

hoparlör sisteminden yükselir. Müzik ve tezahürat sesleri yükselirken takım buzun üzerine dökülmeye başlar.

Gözlerim Eli'nin formasını arıyor. On üç numara oyuncu tüneline çıkıp buza adım atan son kişi ve o adımı attığında kalabalık hareketleniyor.

"İşte orada!" Ali yanımda bağıyor, sanki onu daha önce fark etmemişim gibi beni dürtüyor.

Onu gözden kaçırmak oldukça zor. Yani, kocaman. Boyunun 1.80 olduğunu biliyorum ama patenlerinden gelen ek inçler ve pedlerinden gelen cüsse ile buzdaki diğer oyuncuların çoğuna kıyasla dev gibi görünüyor. Hokey hakkında öğrendiklerime göre, onun yapısındaki biri büyük olasılıkla bir defans oyuncusu olurdu, ancak Eli bir forvet. Ve görünüşe göre oldukça da iyi bir forvet.

Milli marştan sonra, her takımın ilk beş oyuncusu anons edilirken mavi çizgide sıralanıyor. Northwestern taraftarları biraz gürültü yapıyor ama bu, U of M'in oyuncuları tanıtılırken kalabalığın çıkardığı uğultuyla kıyaslanamaz bile.

"Sonuncu ama kesinlikle en az değil. Üniversitenin tüm zamanların en skorer oyuncusu, kaptanınız. Bayanlar ve baylar, Eli Maddison!" diye bağıyor spiker, kalabalık çığlıklar ve haykırışlarla inerken. Eli ileriye doğru kayarken, hızlı bir el sallarken ve takım arkadaşlarının yanına mavi çizgiye dönerken etrafımdaki kızlar kelimenin tam anlamıyla ciyaklıyor.

Bu çılgınlık. Bu gürültü seviyesinde bir arena hiç duymamıştım. Diğer oyuncular anons edilirken kalabalığın sesi yüksekti ama Eli'nin adı anons edildiğinde sağır edici bir ses duyuldu. Marc haklıydı. O yerel bir ünlü.

"Bu senin erkek arkadaşın!" Ali alaycı bir şekilde kulağıma uluyor, kalabalığın sesini yükseltmeye çalışıyor, diğer taraftarlarla birlikte durup takımımızı ve adamımızı alkışlıyoruz.

"O benim erkek arkadaşım değil!" Sesimi onun duyabileceği kadar yansıtmaya çalışarak bağıyorum.

Eli'nin erkek arkadaşım olduğundan her bahsettiğinde tüm hafta boyunca yaptığı gibi gözlerini deviriyor ve ben de onu susturuyorum. Yani, o değil, bu yüzden ona böyle demesi garip olurdu. Eli ve ben bu konuyu henüz konuşmadık ve bu işi resmiyete dökmesi için ona baskı yapmak istemiyorum. Resmi bir kız arkadaş isteyip istemeyeceğini bile bilmiyorum.

yakında bir NHL takımı olacak. Onunla nerede durduğumdan eminim, gerisi sadece bir bonus.

Northwestern'in oyuncularından biriyle açılış yüzleşmesi için sıraya giriyor, ancak Eli onun üzerinde yükseliyor. Eli topu kolaylıkla kazanıyor ve pistte ilerlerken bir takım arkadaşına pas veriyor. Eli'nin o patenlerin üzerinde hareket etme şekli çok güzel. Buzun üzerinde kolaylıkla süzülürken zarif ve güçlü. Pak ona geri döndüğünde, sopasıyla onu ne kadar iyi idare ettiğine şaşıyorum. Sanki sopası vücudunun bir uzantısı gibi ve Eli'nin ilk şutu kale direğinden sektiğinde seyirci nefes nefese kalıyor.

Savunmaya geri dönmek için pistte hızla kaymasını izlemek nefes kesici. Cüssesine rağmen buzdaki en hızlı adam o ve takım arkadaşlarından ya da rakiplerinden daha akıcı hareket ediyor. Morlar içindeki bir oyuncuyu panolara yapıştırdığında, temastan irkiliyorum ve orada kendini incitmemesini umuyorum. Northwestern takımının top kaybına neden oluyor, topu takım arkadaşlarından birine veriyor ve kendi vardiyasından çıkıyor.

"Kahretsın," diyorum içimden, şu anda ne kadar etkilendiğimi ifade edecek başka bir kelime bulamıyorum.

"Kahretsın. Maddison iyi," diye yanıtlıyor Ali, ben gözlerimi on üç numaraya dikmiş, koçu kaskını okşarken onun yedek kulübesine oturuşunu izlerken.

"Şu anda ne kadar tahrik oldun?" Ali alay ediyor. "Son derece," diye itiraf ediyorum, ağzım kuruyor.

Eli'nin ilk golü ilk devrenin sonlarına doğru geldi. Patrick pakı Northwestern forvetinden alıyor ve Eli'ye pas veriyor. Eli hızını kullanarak defans oyuncularını geçti, ardından kaleciyi aldatarak bir tarafa doğru eğildi ve pakı kalenin diğer tarafına doğru manevra yaparak kolaylıkla kalenin arkasına soktu.

Eli'nin takım arkadaşları hokey kucaklaşmalarıyla ona saldırıp heyecan içinde onu panolara çarparken kalabalığın patlaması akıllara durgunluk veriyor. Salon 'Maddison' tezahüratlarıyla dolarken, Eli takımının durduğu yedek kulübesinin yanından kayarak geçiyor ve geçerken eldivenlerini çarpıştırıyor. Kamera şimdiki zamanda ona dönmeden önce golünü tekrar oynatırken Jumbotron'a bakıyor ve yüzünü ilk kez görüyorum, bu da beni kulaktan kulağa gülümsetiyor. O

Buzun üzerinde çok mutlu ve kendi halinde görünüyor ama aynı zamanda o formanın içinde delicesine seksi görünüyor.

"Maddison çok seksi," diyor arkamdaki bir kız arkadaşına. "Bu sene olacak. Üniversitede yapılacaklar listemde."

Ali tepkimi ölçmek için dönüyor.

Ali de katılınca kahkaha atmadan edemiyorum, ikimiz de Eli Maddison'ın üniversite kariyerinde ilk kez başka bir kızla birlikte olmak istemediğini biliyoruz.

Ta ki arkadaşı cevap verene ve gülümsemem düşene kadar.

"Geçen sene takıldık," diyor arkadaşı. "Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi penis olabilir."

Ali yüzümdeki boş ifadeyi fark edince, dudaklarında sempatik bir gülümsemeyle beni dürtüyor. "Merak etme," diyerek arkamda oturan kızın fiziksel olarak benim erkeğimle yaptığımdan daha fazlasını yapmış olduğu gerçeğini aklımdan çıkarmaya çalışıyor.

Eli ikinci periyotta yine gol atıyor ve üçüncü periyotta da bir asist yapıyor ki bu son derece etkileyici. Yine de benim daha etkileyici bulduğum şey, küçük bir kavgaya karıştığı için ceza sahasına girmesi. Sevdiğim şey kavganın kendisi değil, Northwestern'in büyük defans oyuncularından biri Eli'nin daha küçük takım arkadaşlarından birine yumruk atmaya başladığında Eli'nin onu savunmak için araya girmesi. Northwestern'li savunma oyuncusu oyundan atılıyor ve Eli de kavga ettiği için ceza sahasına giriyor ama yedek kulübesine döndüğünde tüm takım arkadaşları tarafından takdirle sırtının sıvazlanması ve yumruklanmasıyla karşılanıyor.

Maçı 5-2 kazandık ve kalabalık bu sezonun getirebileceği potansiyelin heyecanı ile çalkalanıyordu. İlk hokey maçında karşılaştığım en şaşırtıcı şey Eli'nin henüz bir NHL takımı tarafından seçilmemiş olmasıydı. O açık ara sahadaki en iyi oyuncu. Bu onun ne kadar yetenekli olduğuyla ilgili bir soru bile değil.

Benimle oyuncu tünelinin dışında buluş. Bölüm 112'nin arkasında.

"Marc onunla buluşmamızı istiyor," diyorum Ali'ye, kalabalığın arasından onun bahsettiği bölüme doğru ilerlerken.

O yöne doğru giden pek çok Minnesota taraftarı var ama tünele ulaştığımızda kalabalığın arasından Marc'ın boyunu ve bronz tenini fark edebiliyorum.

"Selam." Marc beni kucakladı. "Ne düşünüyorsun?"

"Eli delicesine iyi."

"Değil mi? Sahadaki en iyi oyuncu o, bu kesin. Ve bugün uzun zamandır onu oynarken görmediğim kadar iyi oynadı."

"Marcus," diye araya giriyor Ali, sırtışını bastırmaya çalışarak onu selamlıyor. "Ali," diye karşılık veriyor Marc, aynı gülümsemeyi kendine saklayarak.

Bir an için iki arkadaşımın birbirleriyle göz teması kurmalarını izliyorum, önceki haftalarda olduklarından çok daha arkadaş canlısı davranıyorlar.

"Hadi gidelim. Ailem soyunma odasının dışında EJ'i bekliyor." Marc başıyla tünele doğru işaret ediyor, Ali ve ben arkasından giderken koridorda ilerliyor.

Koridorun sonunda, soyunma odasının dışında oyuncuların çıkmasını bekleyen büyük bir kalabalık var. Ebeveynler ve aileler çocuklarının çıkmasını bekliyorlar, ancak burada çok sayıda taraftar ve öğrenci de var. Marc'ın ailesini fotoğraflarından tanıyorum ve onları ileride, kalabalığın arasında Eli'yi beklerken görüyorum. Alyssa da bir grup kız arkadaşıyla birlikte aşağıda, hepsinin tişörtlerinde Eli'nin numarası var ve birkaçının elinde de pankartlar var. Onların kıyafetleri, seçtiğim düz bordo üstten daha takım ruhuna uygun bir şey giyip giymemem gerektiği konusunda beni düşündürüyor.

"Ben burada bekleyeceğim," diyorum Marc'a. Tünelin kenarına doğru, soyunma odasının girişini dolduran kalabalığın çok gerisinde kalarak duruyorum.

"Emin misin?" Bana soru sormak için geri döndü. "Evet, git ailenle takıl. Ben iyiyim."

Önümüzdeki kalabalığa katıldığında Ali beni dürtüyor. "Ne oldu?" "Yok bir şey. Sadece Eli'nin onu beklememi isteyeceğini sanmıyorum. soyunma odasından çıkar çıkmaz. Cam ve Patrick bizi neredeyse el ele tutuşurken yakaladıklarında neler olduğunu hatırlıyorsunuz."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Daha geçen hafta kampüste seni öpüyordu." "Biliyorum, ama bu farklı. Bence bu insanların bilmesini istemiyor.

ve ben de buna saygı duymaya çalışıyorum."

On dakika bekledikten sonra oyuncular soyunma odasından çıkmaya başladı. Hepsi yeni duş almış, takım elbiselerini giymiş ve kravatlarını takmışlardı. Patrick dışarı çıkıyor, Alyssa'nın grubunun yanına gidip onlara sarılmadan önce birkaç kişiye merhaba diyor. Cam kapıdan içeri giriyor ve yaşlı bir çiftle karşılaşıyor.

ikisini de kucaklamadan önce. Takımın çoğu soyunma odasından çıkmış gibi görünüyor, ama Eli hala çıkmadı ve kalabalık azalmadı, bu yüzden buradaki herkesin onu görmek için beklediğini varsayıyorum.

Sonunda ortaya çıktığında, manzara karşısında çenem düşüyor. Lacivert takım elbisesi içinde çok yakışıklı görünüyor. Kaslı yapısına mükemmel bir şekilde uyuyor ve çizgiler uzun boyunu vurguluyor. Gıcır gıcır beyaz gömleğinin üst düğmeleri açık ve kahverengi ayakkabıları kemeriyle mükemmel bir uyum içinde. Saçları duştan çıktığı için ıslak ve o kadar iyi görünüyor ki muhtemelen bir derginin kapağında yer almalı.

Dışarı çıktığında kalabalık hareketleniyor ve herkesin onu beklediğine dair şüphelerim doğrulanıyor çünkü ortaya çıktığı anda birkaç kişi ona hücum ediyor.

Ailesini ve Marc'ı bulana kadar bir süre etrafına bakınır ve kalabalığın arasından sıyrılarak onlara doğru yönelir. Ailesini görmüş olmasına rağmen gözleriyle seyircileri süzmeye ve etrafına bakınmaya devam eder. Babasına hızlıca sarılıp omzunu sıvazlıyor, ardından üvey annesinin yanağına hızlıca bir öpücük konduruyor ve bir yandan da kalabalığı aramaya devam ediyor. Marc hızla bana doğru dönüp koridoru işaret ederken, Eli kulağına bir şeyler söylemek için Marc'a doğru eğiliyor. Eli'nin gözleri benimkileri bulduğunda yüzü aydınlanıyor ve kalabalığı yararak bana doğru ilerlemeye başladığında mükemmel dudaklarını kocaman bir gülümseme kaplıyor.

Çoğu insan onun her hareketini izliyor, bu da beni tedirgin ediyor ama Eli'yi göreceğim için başkalarının ne düşündüğünden çok heyecanlıyım.

Uzun bacakları bana doğru uzanıyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan beni kollarının arasına alıp kucaklıyor. Kollarımı omuzlarına dolayarak gözlerimi kapatıyorum ve yanağımı onunkine bastırıyorum. Başını boynuma sokuyor ve beni havada tutarken elimle ıslak başının arkasını kavırıyorum.

"Selam bebeğim," diyor enseme
doğru. "Merhaba," diye
fisıldıyorum.

Başını eğiyor ve beni tekrar ayağa kaldırmadan önce yeni favori noktası olan dövmeli köprücük kemiğimi öpüyor.

"İyi oyundu." Ona bakıyorum, gururla gülümsüyorum.

"Teşekkür ederim." Vücudumu bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Muhteşem görünüyorsun," diyor Eli, takımın kıyafetlerini giymediğim için duyduğum endişeyi ortadan kaldırarak.

Birden tüm takımın ve hayranlarının az önce onun bana sarılıp öptüğünü gördüğünü hatırlayınca yanaklarım ısınmaya başlıyor. Etrafıma baktığımda en az otuz çift gözün üzerimizde olduğunu görüyorum ama Eli iki eliyle yüzümü kavrayıp dudaklarını dudaklarıma değdirmek için eğilirken bunu fark etmiyor ya da umursamıyor gibi görünüyor.

"Hey, Ali," diyor Eli gözlerini benden ayırmadan, bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırırken. Kolunu omuzlarımın ön kısmına dolayarak beni döndürüyor ve yontulmuş bedenine doğru çekiyor. Çenesini başımın tepesine dayamadan önce sırtım göğsüne gelecek şekilde beni sıkıca tutuyor.

"Hey, Maddison. Güzel oyundu." Eli ve benim aramda bakışırken onaylayıcı bir gülümseme takınıyor.

Kafamı kaldırdığımda ilk gördüğüm Alyssa'nın yüzü oluyor ve yüzünde inançsızlık ve iğrenme ifadesi var. Elinde Eli, Patrick ve Cam'in numaralarının yazılı olduğu bir tabela tutuyor ama gözleri bana dikilince tabelayı düşürmek üzere. Sonra Patrick'i görüyorum, kaşları şaşkınlıkla çatılmış, ardından Cam'in yüzünde içten bir gülümseme var. Öğrenci olarak tanıdığım diğer herkes şok ve şaşkınlık içinde bize bakıyor.

Marc Eli ve bana doğru ilerliyor, ailesi de hemen arkasından geliyor. Eli kolunu omuzlarımdan indiriyor ama elini aşağı kaydırarak sırtımın küçük bir kısmını sıyrıyor.

Eli'nin babası oğlunun sırtını sıvazlarken yüzünde gururlu bir sırıtışla, "İyi oyundu evlat," diyor. O ve Eli birbirlerine çok benziyorlar. Eli'nin babası teknik olarak amcası olsa da, sanki biyolojik baba-oğul olabilirlermiş gibi görünüyorlar. Aynı derecede yakışıklı ve bir o kadar da uzun.

"Peki bu kim olabilir?" Marc'ın annesi sorgulayan ama heyecanlı bir ifadeyle bana bakarken soruyor. Marc'ın annesi de güzel ama şaşırtıcı derecede minyon. Marc'ın biyolojik babası onun boyunu almış olmalı, ama geri kalan her şeyi annesine benziyor. Annesi de oğluyla aynı koyu ten rengine ve parlak siyah saçlara sahip.

"Bu...um..." Eli tökezliyor. Birbirimizi nasıl tanıtacağımızı konuşmamıştık, o yüzden bu biraz garip oldu. Sanki cevap vermesine yardım edebilmişim gibi bana bakmadan önce başparmağıyla kaşını kaşıyor. Tekrar başlarken boğazını temizliyor. "Bu..." diye duraksıyor.

"Anne, bu benim en iyi arkadaşım Logan," diye araya giriyor Marc ve kardeşini, kendisinin neden olduğu utançtan kurtarıyor.

"Aman Tanrım! Logan! Marc bize senin hakkında çok şey anlattı!" Beni kucaklamak için kollarının arasına alırken ışıldıyor. "Bu hafta sonu seninle tanışmayı umuyordum."

Eli, üvey annesinin kollarına sarıldığı süre boyunca elini sırtımın alt kısmında tutuyor.

"Gerçi Marc senin bu kadar güzel olduğundan bahsetmemişti. Ya da bu konuda bir kadın olduğunuzdan." Elleriyle yüzümü kavriyor, beni içine alıyor.

Eli beni tekrar yanına çekerken, "Gördün mü, bilmeyen tek kişi ben değilmişim," diyor Marc'a bilmiş bir ses tonuyla. Marc tüm gözler ona çevrildiğinde omuz silkerek karşılık veriyor.

"Sizinle tanıştığımı çok memnun oldum... Bayan Maddison?" Ona nasıl hitap edeceğimi bilemediğim için soruyorum. Marc'ın soyadının Jones olduğunu biliyorum ama o Eli'nin babasıyla evli. Her şey çok kafa karıştırıcı.

"Lütfen bana Mary de." Ellerini çenesinin altında kavuşturuyor ve Eli ile bana bakıyor, parçaları bir araya getirirken heyecanla gülümsüyor.

"Ben de Jack," diyor Eli'nin babası elimi sıkmak için karısının yanından uzanırken.

"İkinizle de tanıştığımı memnun oldum," diyorum Eli'nin babasının ona attığı sinsi sırıtışı yakalayarak. Jack kıkırdamadan önce Marc, Eli ve bana bakıyor, belli ki oğlunun sonunda bir kızla birlikte olmasından ve bu kızın da diğer oğlunun en iyi arkadaşı olmasından mizah çıkarıyor. Eli şakacı bir şekilde gözlerini devirip başını sallarken kolunu omzuma doluyor ve beni kendine doğru çekiyor.

"Bu da Ali," diyor Marc konuyu değiştirerek. "Logan ve benimle birlikte okulda, MBA yapıyor."

"Sizinle tanışmak çok güzel." Meryem Ali'ye tatlı bir gülümseme verir. "Seninle de."

Mary, Ali'yle bana bakarak, "Siz kızlar bu akşam yemek için bize gelin," diyor. "Herkeseye yetecek kadar yemek yaptım."

"Çok isterdim ama zaten akşam yemeği planlarım var," diyor Ali üzülerek.

"Öyle mi?" Marc ona sorar.

"Evet, biliyorum."

"Bu çok kötü oldu. Bir dahaki sefere?" Ali başıyla onaylarken Mary gerçekten hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle soruyor. "Peki Logan, sen ne diyorsun?" Mary dikkatini tekrar bana çeviriyor.

"Bundan kurtulmana izin vermeyecek, Logan," diyor Jack. "Seninle tanışmak için can atıyor, o yüzden pes edip evet demelisin. Bu senin hayatını kolaylaştıracaktır."

Mary kocasına şakacı bir şekilde vururken Marc onaylarcasına omuz silkiyor. Eli'ye bakıyorum, o da onaylarcasına başını sallıyor.

"Akşam yemeği kulağa harika geliyor," diyorum Mary'ye.

"Harika! Evde başka bir kadın olmasını dört gözle bekliyorum.

Etrafımda çok fazla erkek var."

Ali vedalaşmak için hızla elimi sıkarken gruba "Ben gidiyorum," diyor.

"Dördünüzün bir fotoğrafını çekeyim hemen!" Mary telefonunu çıkarır.

"Anne, hadi ama," diyor Marc sinirli bir ses tonuyla, gözlerini devirerek.

"Ben-" diye yakınmaya başlıyor Eli, ben dirseğimle kaburgalarını dürtünceye kadar.

"Sadece bir tane," diye yalvarıyor oğullarına.

Jack karısının arkasından oğullarına "Yapın da yemeğe gidelim," diyor ve bu beni güldürüyor.

Jack, esprisini anladığım için bana minnettar bir gülümseme veriyor.

Eli kollarını omuzlarımdan çözüyor ve onun yerine sırtımdan geçirerek yan tarafımı kavırıyor ve beni gururla kendine çekiyor. Marc diğer tarafımda durup kollarını Ali'ye ve benim omuzlarıma doladığında ben de kollarımı Eli'nin güçlü kaslı sırtına doluyorum. Marc'ın annesi birkaç fotoğraftan fazlasını çekerken hepimiz gülümsüyoruz.

Marc hem Ali'yi hem de beni ellerinden kurtarıırken, "Bu kadarı yeterli anne," diyor ama Eli elini sırtımda tutmaya devam ediyor ve başparmağını hafifçe bana sürtüyor.

"Gerçekten gitmem gerekiyor ama ikinizle de tanıştığıma çok memnun oldum." Ali, Marc'ın ailesine döner.

Ali gitmeden önce Mary, "Sen de canım," diyor. Marc ona soru soran bir bakış atar, ancak Ali cevap olarak sadece omuz silkip

Çıkışa.

Eli yan tarafımdaki tutuşunu bırakıyor ve elini ön kolumdan aşağı kaydırıp iri parmaklarını benimkilerin arasına sokuyor. Alyssa ve yardakçılarının yanımdan geçip giderken bana attıkları pis bakışları kaçırmıyorum ama açıkçası umurumda da değil.

"Logan, benimle mi geliyorsun yoksa EJ ile mi?" Marc sordu. "Sanırım ben kendim süreceğim."

"Emin misin? Seni eve götürebilir ve daha sonra yurduna bırakabilirim," diye araya giriyor Eli.

"Sorun değil. İkinizin de bu gece kampüse dönmek zorunda kalmanızın bir anlamı yok. Ben kendim gidebilirim." Çocukların bu gece ailelerinin evinde kalacağını varsayıyorum ve Eli'nin dün gece onları ekip benimle kalmasından sonra, bu gece yine benim yatahanemde kalması için bir nedeni olmadığından emin olmak istiyorum.

"Peki, hadi gidelim. Açlıktan ölüyorum." Jack arabaya doğru gitmek için tünelde yürümeye başlar. "Ve Logan, umarım sen de açsındır," diye ekler. "Mary tüm zamanların en iyi rostosunu yapar. Öyle değil mi bebeğim?"

Eli ve benim birbirimiz için kullandığımız ismi babasının ağzından üvey annesine atfen duymak beni gülümsetiyor.

"Evet, bebeğim, bu doğru!" Mary, kocasının kolunun altına girerek oyuncu tünelinden birlikte çıkarken haykırıyor.

Bölüm 56

Eli

Uzun zamandır bir maç sırasında hissettiklerimin en iyisiydi. Kafam yerindeydi, iyi hareket ediyordum ve bugün bunu gerçekten okuyabildiğimi hissettim. Dün gece harika bir uyku çektim ve bugün beni izleyen kızıl saçlı güzel bir şey olduğunu biliyordum. Bu bile tek başına yeterli bir motivasyondur. Marc'ın oturduğu yere bakıp onun da oraya oturacağını düşündüm ama hiç oturmadı. Yine de bir şekilde onun arenada olduğunu biliyordum. Maç sırasında kendimi bu kadar sakin hissetmem, Logan'ın bana yakın olduğunu hissetmemden kaynaklanıyordu.

Sonunda onu soyunma odasının dışında beni beklerken gördüğüm andan daha mutlu olabileceğimi sanmıyorum. Gözlerimin takıldığı ilk yüzün o olmasını umuyordum ama sanki en çok görmek istediğim kişi o değilmiş gibi kalabalıktan uzak durması tam Logan'lık bir hareketti. Her zaman olduğu gibi muhteşem görünüyordu ama özellikle bugün.

Onu öptükten sonra tüneldeki bazı kızların pis bakışları yüzünden kendimi biraz suçlu hissediyordum ama artık herkesin onun benim olduğunu bilmesinin zamanı gelmişti. Ancak, onu ailemle tanıştırmaya çalıştığımda beceriksiz kıçım bir aptal gibi ses çıkardı. Onlara kız arkadaşım olduğunu söylemek istedim ama Logan'la bu konuyu henüz konuşmadık, o yüzden ne diyeceğimi bilemedim. Onu sadece Logan olarak tanıtmanın benim için ne anlama geldiğini yeterince ifade edeceğini düşünmedim, ama bunun yerine hiçbir şey söyleyemedim.

Hayatımın çoğunu bir kız arkadaşım olmasından kaçınarak geçirdim. Başka birinin bana güvenmesi fikri korkunç geliyordu. Hiçbir zaman tek bir kıza bağlı kalmak istemedim ama Logan'la daha fazlasını istemiyorum.

Küçük beyaz Honda'sının ailemin evinin önünde durduğunu görünce dudaklarıma bir gülümseme yayıldı.

"Beni beklemek zorunda değildin," diyor, araba yoluna doğru yürürken.

"Ben istedim." Elini tuttum, parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. "İyi misin?"

"Evet, neden olmayayım ki?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Ailemle daha yeni tanıştın. Gergin olup olmadığından emin olamadım."

"Öyleydin ama şimdi daha iyiyim. Sen iyi misin?" Bana ve görünürdeki endişeme gülüyor. Ailemin Logan'ı sevmeyeceğinden endişelendiğimden değil. I

Yani, sevmemeleri imkansız. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen onu benden daha çok sevecekler. Daha ciddi bir not olarak, endişem Logan'ın uyum sağlayamayacağı değil. Daha çok bu durum bana ailesini ve onlarla tanışma şansımın olmayacağını düşündürüyor. Aynı şeyi onun ailesiyle asla yapamayacağımı bilerek benim ailemin yanında üzülmelerini istemiyorum.

"Sen iyiysen ben de iyiyim." Eğilip alnına bir öpücük konduruyorum.

Onu içeri almadan önce ön kapıyı açıyorum.

"Vay anasını." Gözlerini arka bahçeye bakan büyük cam pencereye doğru takip ediyorum. "Ailenin evinin göl kenarında olduğunu bilmiyordum!" diye haykırıyor, bir yandan da bakışlarını manzaraya kilitliyor.

"Dışarıda hava hala aydınlıkken buraya hiç gelmediniz, değil mi?"

"Sanırım hayır. Kahretsin," diyor Logan, onu fuayeden uzaklaştırıp ailemin takıldığı oturma odasına doğru çekerken.

"Logan, Warriors ve OKC maçı az önce başladı," diye haber veriyor Marc, babamın karşısındaki kanepede oturduğu yerden, ikisinin de gözleri televizyon ekranına yapışmış halde.

Logan hızla elimi bırakıyor ve babamla ağabeyimin arasındaki kanepeye oturuyor, üçü de televizyondaki basketbol maçını dikkatle izliyor.

Sanırım Logan'ın ailemin yanında rahat olması konusunda endişelenmeme gerek yok.

Burnumu takip ederek mutfığa gidiyorum, Mary et ve peynirlerle dolu tahtaları tezgâha koyuyor. Mutfak adasına oturmadan önce bir dilim salam kapıyorum.

"İyi oyundu EJ. Orada iyi görünüyordun," diyor Mary gururla peynir tahtalarını süslerken.

"Teşekkürler, kendimi iyi hissettim."

"Sakin görünüyordun. Eski halin gibiydin, sadece daha iyiydin." "Evet, son zamanlarda kendimi daha iyi hissediyorum. Daha az endişeliyim."

"Bunu duyduğuma sevindim. Logan da çok sevimli." Bana bakıyor, sessizce son zamanlarda bu kadar rahat hissetmemin nedenini bildiğini söylüyor.

"Evet, o en iyisidir."

"Bu ne zaman başladı?"

"Okul başlamadan önceki hafta sonu tanıştık. Ama ben kendimi yeni yeni toparladım," diyorum Mary'ye, dilimlenmiş bir avuç prosciutto'yu ağzıma atmadan önce.

"Bana bir iyilik yap ve işi berbat etme." Peynir bıçağını şakacı bir tavırla bana doğru tutuyor. "Sonunda evde bir kadın daha olacak."

"Ne zaman gelmeye karar verse Lauren vardı." Gerçi ikimiz de Lauren'ı Marc için sevmiyorduk ve dürüst olmak gerekirse, birlikte oldukları üç yıl boyunca ailemin yanında olduğu zamanları bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar az sayabilirdim.

"Lütfen. Marc'la onun hakkında ne hissettiğimi biliyorsun. Bu farklı bir şey. Logan'ın senin için ne kadar önemli olduğunu şimdiden söyleyebilirim. Marc'la da bu kadar yakın olmaları, tüm bu durum hoşuma gidiyor."

"Ben de." Ayağa kalkıp onu hemen yanağından öptüm. Mary'yi seviyorum. Ona üvey annem olarak ya da adıyla hitap etsem de Mary onun benim annem olduğunu biliyor. Ve öz annem için 'Anne' unvanını sakladığım gerçeğini tamamen anlıyor.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp buradaki odama gitmeden önce ona "Gidip üstümü değiştireceğim," diyorum.

Kot pantolonum ve tişörtümle aşağı indiğimde Logan, Marc ve babamı hâlâ kanepede aynı yerlerinde oturmuş maçı izlerken buluyorum.

"Westbrook bir canavar," diyor Marc özellikle kimseye söylemeden.

Oklahoma City'nin oyun kurucusu turnikesinde faul alamadığı için mızımızlanırken Logan, "Westbrook mızımızın teki," diyor.

"Haksız değil," diye gülüyor babam kanepenin köşesinden.

Kanepenin arkasından dolaşarak Logan'ın arkasına doğru eğildim, kollarımı omuzlarının ön kısmına doladım ve çenemi kanepenin arkasına yasladım.

Bir eliyle ön kolumu tutuyor, diğer eliyle de televizyona doğru işaret ediyor. "Şimdi, Steph... Steph bir canavar," diyor otuz numara derin bir üçlük atarken.

"Aynen öyle kızım." Babam Logan'a yumruğunu uzattı.

Yumruğunu onunkine vururken başımı sallamaktan ve gülümsemekten kendimi alamıyorum, en sevdiğim üç insanın gözlerimin önünde kaynaşmasını izliyorum.

Devre arası reklamları başladığında Logan koluma dokunarak onu tuttuğum yerden kurtarmamı istedi. "Mary'nin yemek için yardıma ihtiyacı var mı diye bakmaya gidiyorum." Koltuktan kalkıp mutfağa doğru ilerliyor.

Kanepenin etrafında dolaşarak Logan'ın babam ve ağabeyimin arasında boşalttığı yere oturuyorum.

"Yani..." diye başladı babam. "Kardeşinin en yakın arkadaşına aşıksın."

"Tanrım, baba. Bunu biraz daha yüksek sesle söylemek ister misin?" Hem Marc hem de babam rahatsızlığıma gülerken alaycı bir şekilde soruyorum.

"Ve hayır. Ona aşık değilim. Sadece birkaç hafta oldu." "Saçmalık," diye araya giriyor Marc, belli ki bana inanmıyor. "Evlat, sen de ona benim Mary'ye baktığım gibi bakıyorsun. Aşk budur, evlat."

Öyle mi? Daha önce hiç aşık olmadım, bu yüzden nasıl görünmesi ya da nasıl hissettirmesi gerektiğini bilmiyorum. Ama Logan'a karşı ne hissedersenem hissedeyim, bunu daha önce hiç yaşamadığımı biliyorum. Sürekli onu düşünüyorum, hep onun yanında olmak istiyorum ve onun için olabileceğim en iyi versiyonum olmak istiyorum.

Lanet olsun. Belki de babam haklıdır.

"Henüz resmi olarak kız arkadaşım bile değil," diye ekliyorum.

"Peki, ne bekliyorsunuz? Dürüst olmak gerekirse, sanırım onu ikinizden daha çok seviyorum," diye şaka yapıyor, Marc ve beni kastederek.

"Bu bir soru bile değil. Logan'ı kesinlikle sizden daha çok seviyorum," diye ekliyor Marc, babamızla şakalaşarak.

"Bana bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu söylemeyecek misin? Ya da onun benim için dikkat dağıtıcı bir unsur olacağını falan?"

"EJ, ben bunu sadece senin için hiçbir şey ifade etmedikleri için sana hep asılan o rastgele kızlar için söyledim. İlk defa üçümüz dışında birine değer verdiğini görüyorum. Dürüst olmak gerekirse, hiç umursamayacağından endişeleniyordum. Ama ona karşı farklısın, bunu söyleyebilirim."

O haklı. İlk kez birine değer verdiğimi görüyor çünkü ilk kez değer veriyorum. Daha önce başka bir kız hakkında iki kez bile düşünmemiştim ama Logan'la tanıştığım ilk gecedan beri aklımdan çıkmıyor.

"NHL'de başarılı olma hayalimi kovalamaya çalışırken bir kız arkadaşım olmasının kötü bir fikir olduğunu düşünmüyor musun?" Yani, ne olursa olsun ona kız arkadaşım olmasını teklif etmeyi planlıyordum ama yine de babamın bu konudaki görüşünü duymak isterim. Onun tavsiyelerini dinlemeye her zaman varım. Onun fikirlerini herkesten daha çok önemsiyorum.

"Oğlum, beni dinlemeni istiyorum." Daha dik oturuyor ve bana doğru dönüyor, belli ki söylemek istediği şey konusunda çok ciddi hissediyor. "Gerçekleştğinde yanında en çok önem verdiğin insanlar yoksa hiçbir hayalin gerçekleşmeye değmez."

Bu bana bir ton tuğla gibi çarptı.

Düşünüyorum da, eğer yarın lige çağrılırsam, Logan yapacağım ilk telefon görüşmesi olabilir.

Babam gülümseyerek, "O yüzden aptallık etmeyin," diye ekliyor. "Çocuklar, yemek hazır!" Mary mutfaktan sesleniyor.

Yemek masasında babamın karşısında ve Marc'ın yanında her zamanki yerime oturuyorum. Tek fark bu gece Logan'ın kardeşimle benim aramda oturuyor olması.

"Bu çok güzel görünüyor Mary," diyor Logan üvey anneme. "Haftalardır ev yemeği yememiştim."

Kendi porsiyonumu almadan önce salata ve patates püresini ona uzatıyorum ve tabağına eklediği yiyecek miktarından çekinmediğini görmek beni gülümsetiyor.

"Çok yemek yapar mısın Logan?" Mary soruyor.

"Eskiden yapardım. Eve döndüğümde, yemek pişirecek bir mutfakım varken." Gülüyor. "Şimdi yurttta olduğum için biraz farklı."

Babam kızıma "Sanırım Marc'ın Kuzey Kaliforniya'dan geldiğini söylediğini hatırlıyorum?" diye soruyor.

"Bu doğru."

Kalbim hızla çarpmaya başlarken Mary, "Ailen bu kadar uzakta olduğun için ölüyor olmalı," diyor.

"Anne!" Marc itiraz ediyor.

"Mary!" Aynı anda itiraz ediyorum.

Bunu söylediğine inanamıyorum. Marc'a bakıyorum ve onun da şu anda benimle aynı mahcup ifadeyi takındığını görüyorum.

Elimi kalçasına uzatıp onu tutarken Logan'ın yüzü bomboş. Başımı sallarken tabağıma bakıyorum ve keşke son on saniyeyi silebilseydik diyorum.

"Ne?" Mary kafası karışmış bir şekilde sorar.

Logan bacağının üzerinde duran elimi sıkarken "Sorun değil," diyor. "Aslında annemle babam artık buralarda değil. İkisi de vefat etti." Ailemle ilgili bu kadar açık konuştuğu için şaşkınlıktan ağzım açık kalıyor.

Mary gözlerini kapatır ve başını ellerinin arasına alarak pişmanlık dolu ifadesini gizlemeye çalışır.

Babam Logan'dan bana ve tekrar bana bakıyor. Kızıma baktığında ifadesi yumuşuyor.

"Çok özür dilerim Logan. Bunu söylediğime inanamıyorum," diyor Mary pişmanlık dolu bir ifadeyle.

Logan küçük bir kahkaha atarak odayı bir anda rahatlatmıştı. "Bunun için endişelenme bile."

Babam da benim yüzümdeki aynı etkilenmiş ve gururlu ifadeyle Logan'a bakıyor.

Logan bir ısırık daha almadan önce, "Bu rosto çok güzel," diye ekliyor.

Bacağını tekrar sıkarak onunla ne kadar gurur duyduğunu belli ediyorum, Marc da omzuyla onu dürtüyor ve sessizce aynı şeyi söylüyor.

Akşam yemeğinin geri kalanı çok daha neşeli konularla doluydu - çoğunlukla yüksek lisans konuşmaları ve yaklaşan oyun programımla ilgili sorular.

Logan gözlerini tabağından ayırmazken babam, "Önünüzde bir sürü seyahat var," diyor. Bu haftadan itibaren bu ayın büyük bir kısmının yollarda geçeceğini ona henüz söylememiştim. "Yine mi Pazartesi günü yola çıkıyorsunuz?" diye soruyor.

Logan'ı rahatlatmak umuduyla, "Evet, bu da Kasım ayının çoğunu evimizde oynayacağımız anlamına geliyor," diye açıklıyorum.

Mary masayı toplamak için ayağa kalktığı anda Logan da onunla birlikte ayağa kalkıyor ve boş tabağını kendi tabağıyla birlikte alıyor.

"Ben hallederim." Tabakları elinden alıp şakağına bir öpücük kondurduktan sonra Marc'ın yanına oturuyorum, babam hâlâ masanın karşısında oturuyor.

"Logan..." diye başlıyor, kulaklarım diken diken oluyor. Mutfağın karşısında, bulaşıkları lavaboya koyuyorum ama yine de söylediği her kelimeyi duyabiliyorum. "Şükran Günü için ne planlıyorsun?"

"Bu harika bir fikir Jack!" Mary babamın sandalyesinin arkasına geçip ellerini onun omuzlarına koyarken haykırıyor.

"Um...Bilmiyorum. Bunu gerçekten düşünmedim," diyor Logan aileme.

"Eğer müsaitseniz, çocuklarla birlikte Indiana'ya gelmenizi çok isteriz. Büyük bir Şükran Günü kutlaması yapıyoruz ve tüm aile şehre geliyor," diyor babam. "Ayrıca, Marc'ın doğum günü."

Logan mutfakta duran bana bakıyor, sonra tekrar yanında oturan Marc'a dönüyor.

"Seni davet edecektim," diyor Marc ona. "Ben sadece senin de geleceğini düşünmüştüm."

Başımı onaylarcasına hızlıca sallarken bana bakıyor. Logan'ın memleketime, kuzenlerimin yanına dönmesini çok isterim. Yine de bazılarıyla savaşmak zorunda kalacağımı şimdiden biliyorum. Sadece erkek kuzenlerim var.

Kuzenler, hafta sonu etraflarında tatlı bir kız olunca çılgına dönecekler.

"Kulağa harika geliyor. Çok isterim," diyor yüzünde kocaman bir gülümsemeyele annemle babama.

Kahretsin, o gülümsemeye bayılıyorum. Ailem de onu seviyor, ki bu hiç de şaşırtıcı değil. Babamın onu yılın en büyük aile buluşmasına davet etmesi çok şey anlatıyor. Marc'ın eski sevgilisi bu tür şeylere hiç davet edilmezdi.

"Bir içki hazırlayıp dördüncü çeyreği izlemeye gidiyorum. Bir şey isteyen var mı?" Marc masadan kalkıyor.

Babam da kalkıp oturma odasına doğru giderken, "Evet, sek viski alayım," diye rica ediyor.

"EJ?"

"Siktir et. Evet, sadece bir tane alacağım." Logan'ın elini tutup onu benimle birlikte oturma odasına getirdim.

"Bir kadeh şarap alacağım. Teşekkürler tatlım," diyor Mary, Marc bar arabasına doğru ilerlerken.

"Logan, bir bardak ister misin?" diye soruyor, ben kanepeye oturup Logan'ı kendime olabildiğince yaklaştırdıktan sonra kolumu onun omuzlarına doluyorum.

"Tabii, kulağa hoş geliyor aslında. Sadece küçük bir bardak lütfen."

"Kırmızı mı beyaz mı seversiniz?" Mary ona sorar.

"Elinizde varsa kırmızı harika olur."

"İşte benim kızım. Marc, şu Pinot'yu açar mısın?" Mary diyor ki. Logan'a benden başka 'kızım' diyebilecek biri varsa, o da bu üç kişidir.

Marc hepimize içkilerimizi uzatırken Mary babamın kucağına oturuyor. Üvey annem kadehini Logan'inkiyle tokuşturuyor ve ben de ailemin onu şimdiden ne kadar çok sevdiğine gülüyorum.

Oyun biteli en az bir saat olmuştu ve beşimiz oturmuş konuşuyorduk, annemle babam Logan'ı biraz daha yakından tanıyorlardı. Mary'nin ona bayıldığı ve babamın da etkilendiği çok açık. Annemler ve Marc ikinci içkilerini yudumlarırken Logan koltuktan kalkarken bacağıımı itmek için kullanıyor.

"Artık gitsem iyi olacak. Geç oluyor."

"Emin misin? Burada kalabilirsin," diye teklif ediyor Marc.

"Gelemem. Yarın sabah erkenden kalkmam gerekiyor," diyor ama saçmaladığını biliyorum. Annemle babam henüz kardeşimle ve benimle yalnız kalmadıkları için kendini suçlu hissettiğinden eminim ama onun burada hepimizle birlikte olmasını tercih ettiklerinin farkında değil. Onun ailemizin bir parçası olmasından mutlular. Aslında, bence çok mutlular.

"Sizinle tanışmak çok güzeldi." Mary Logan'a sarılmak için ayağa kalktı. Kızımı o kadar sıkıyor ki Logan'ın nefes alabildiğinden emin değilim. "Bir sonraki ziyaretimizi dört gözle bekliyorum. Bir dahaki sefere seni alışveriş yapmak için Mall of America'ya götürmeliyim. Ve tabii ki Şükran Günü için Indiana'ya gelmeni sabırsızlıkla bekliyorum."

"Ben de," diyor Logan ona içten bir gülümsemeyle.

"Oğullarımı kontrol altında tut, olur mu?" diye şakacı bir şekilde talimat veriyor babam kollarını ona sararken.

"Her zaman," diye güvence veriyor, bu da beni gülümsetiyor.

"Pazartesi sınıfta görüşürüz." Marc bizimle birlikte ön kapıya doğru yürüyor. "Seni seviyorum," diye ekliyor onu hızlıca kucaklamak için içeri çekerken.

Bu sözleri ona daha önce defalarca söylediğini duymuştum ama bugün babamla yaptığım konuşmadan ve Logan'ı ailemin yanında gördükten sonra bunu söylediğinde biraz daha farklı hissediyorum. Kışkırdığımdan ya da üzüldüğümünden değil. Aslında, kardeşim ve Logan'ın bu kadar yakın olmasından mutluyum. Sadece bunu ben de söyleyebilmek istiyorum, tabii ki farklı bir anlam yükleyerek. Ama çok erken ve bu onu korkutacak.

"Ben de seni seviyorum," diyor ona.

Parmaklarımı onunkilere dolayarak arabasına doğru yürüyorum. Dönüyorum ve onu kaldırıyorum, bacaklarının arasında dururken onu bagajına yerleştiriyorum.

"Sen en iyisisin." Saçının bir telini kulağının arkasına atıyorum. "Harikalar."

Eğilerek dövmeli köprücük kemiğini nazıkçe öpüyorum ve bir aptal olduğumu fark ediyorum. Bu kızı bana geçmişinden bahsettiğinden beri seviyorum, bana bu dövmeden bahsettiği gece. Bana 'seni seviyorum' yazısının, gerçekten sevdiği ve üçüncüsü olmak istediği sadece iki kişiden geldiğini söylediği zamanı hatırlıyorum. Dudaklarımı dövmenin üzerine her koyduğumda, sessizce ona zaten orada olduğumu söylüyordum.

"Kalamayacağına emin misin?" Eğilip dudaklarımı onunkilerin hemen üzerinde gezdirerek soruyorum, geceyi benimle geçirmesi için onu baştan çıkarmak için elimden geleni yapıyorum.

"Gelemem bebeğim. Sabah Ali'yle antrenmanım var."

Onun bu yalanına şakacı bir şekilde gözlerimi deviriyorum çünkü kalmak istememesinin gerçek sebebinin bu olmadığını biliyorum. Biliyorum, çünkü annemle babama, kardeşim ve benimle yalnız kalmaları için zaman tanıyarak saygılı olmaya çalışıyor. Ama o küçük sevimli bir yalancı, bu yüzden bu seferlik yanına kâr kalmasına izin vereceğim.

"Seni özleyeceğim. Yarın akşam ailem uçtuğunda gelebilir miyim?"

"Kulağa mükemmel geliyor." Kollarını boynuma doluyor, dudaklarımı dudaklarında görmek istiyor.

Beni yumuşak ve yavaş öpüyor. Elimini kaldırıp yüzünü kavradıktan sonra ben devralıyorum ve hızını ayarlıyorum. Dudaklarım onunkiler üzerinde kayarken tadı muhteşemdi. Diğer elimi kalçasına koyup yukarı kaydırıyorum, kalçasını kavriyorum ve onu kendime çekiyorum. Öne doğru eğilip öpüşmemizin hızını artırıyorum ve dilimin onun mükemmel ağzına girmesine izin veriyorum. Nefes alış verişimiz hızlanırken, bedenim bacaklarının arasına doğru bastırılmış halde onunkiyle birlikte hareket ediyor.

Birkaç dakika iki ergen gibi ağır ağır öpüştükten sonra, dudaklarımı istemeye istemeye onunkilerden çekiyorum ama alınlarımızı birbirine bağlı tutuyorum, ağızlarımızın arasında düzensiz nefesler dönüyor.

"Tamam, böyle devam edersek ereksiyon olmuş bir halde içeri girmek üzereyim," diye fısıldıyorum ve gülmesine neden oluyorum.

Logan dağınık saçlarını gözlerimden uzaklaştırdıktan sonra yüzümün kenarlarını okşuyor. "Yarın görüşürüz." Arabasının bagajından atlamadan önce beni bir öpücükle daha onurlandırıyor.

"Güle güle, bebeğim." İçeri girmesi için üzülerek kapısını açtım.

"Güle güle." Bana son bir kez hızlıca öpücük vermek için parmak uçlarına uzanıyor. Şoför kapısını kapatıp yatakhaneğine doğru yola çıkmadan önce bana küçük bir el sallıyor.

Ailemin evine geri dönmeden önce hızla kendimi ayarladım. "Bunu sen mi yaptın?" Mary sordu.

"Ne yapacağım?" Koltuğa geri oturuyorum.

"Ona kız arkadaşın olmasını sen mi teklif ettin?" Hecellemeye zorladığım için şakacı bir şekilde koluma vuruyor.

"Sakin ol. Hayır, henüz değil. Bunu isteyip istemeyeceğini bile bilmiyorum," diyorum, saçmaladığımı çok iyi bilerek.

"Aptal olma," diye araya giriyor Marc. "Tabii ki istiyor. Bunu kabul etmeyebilir ama bence güvenliğe sahip olmak onu daha iyi hissettirecektir."

Daha önce bu şekilde düşünmemiştim ama mantıklı geliyor. Logan'ın hayatını sürekli terk eden insanlar oldu. Açıkçası, onun benim

Kız arkadaşım. Onu zaten öyle düşünüyorum. Ayrıca, herkesin onun benim, benim de onun olduğumu bilmesini istiyorum. Ama en önemlisi, Logan'ın hiçbir yere gitmeyeceğini bilmesini istiyorum.

"Eğer yakında yapmazsanız, ikinizi de onunla takas edeceğim. Zaten hep bir kızım olsun istemiştım," diye ekliyor Mary.

"Ben nasıl bu işin içine sürükleniyorum? Erkek olması gereken EJ," diye itiraz ediyor Marc.

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyor Mary. "Seni sadece dramatik bir etki yaratmak için ekledim." Biz onun dürüstlüğüne gülerken babam şakağını öpüyor.

"Pekâlâ. O zaman ona nasıl teklif edeceğime dair bir plan yapmama yardım et."

Marc onaylamak için sırtımı sıvazlarken, babamın kanepenin diğer tarafından bana attığı gururlu, ışıltılı gülümsemeyi kaçırmıyorum.

Bölüm 57

Eli

Annemle babam havaalanına gider gitmez Logan'ın yurduna gitmek üzere kamyonetime atladım. Arabayı ailemin hemen arkasına çekip giderken Marc'ın ön verandadan bana güldüğünü görebiliyordum. Logan'a takıntılı olduğumu düşünüyor ve sanırım haklı da olabilir.

Marc ve ben dün gece oldukça geç saatlere kadar takıldık ve video oyunları oynadık. Logan'la bir araya geldiğimizden beri onu pek görmemiş ya da konuşmamıştım ve bu hafta kardeşimi özlemiştim. Onunla ilgili hislerimi ona anlattığımda pek de şaşırmış gibi görünmedi. Marc beni herkesten daha iyi tanır. Ancak, Logan'ın bana ailesi ve eski sevgilisi hakkında her şeyi anlatmasına biraz şaşırdı, ancak beni içeri alacak kadar güvende hissettiği için mutlu olduğunu söyleyebilirim.

Kardeşimin ve sevgilimin en iyi arkadaşlar olması hayatımı çok daha kolaylaştırıyor. En sevdiğim iki insanla birlikte geçireceğim zamanları dört gözle bekliyorum ama şu anda Logan'la baş başa geçireceğim bir geceyi iple çekiyorum. Yapmam gereken bir şey var ve bütün gün bunu düşündüm.

Logan'ın kapısını açar açmaz "Merhaba bebeğim," diyorum. O daha cevap vermeden kollarımı ona doluyor ve kucağıma alıp kaldırıyorum. Uzun bacaklarını belime doluyor ve ben küçük bir koala gibi bana yapışmış halde odaya girerken kollarını boynuma doluyor.

"Merhaba." Çeneme tek bir öpücük konduruyor ve tüm bedenimi ateşliyor.

Onu tekrar ayağa kaldırdım ve dudaklarımı hızla köprücük kemiğine yerleştirdim.

"İyi görünüyorsun." Gözlerimin vücudunda gezinmesine izin veriyorum. "Eli, pijamalarımı giydim," diye gülüyor, ikna olmamış gibi.

"Her zaman iyi görünüyorsun," diye hatırlatıyorum ona. "Ama üstünü değiştirmen gerekecek. Seni bir yere götüreceğim."

"Ne? Saat onu geçti bile."

"Evet, yarınki ilk dersin iptal edildi. Marc söyledi zaten.

Bu yüzden öğlene kadar kampüste olmanız gerekmediğini biliyorum."

Bir an bana baktı. "O kadar sapıksın ki programımı biliyorsun."

"Bunu seviyorsun," diye hatırlatıyorum onu fırçalayarak. Çünkü bunu sevdiğini biliyorum - detaylarına gösterdiğim ilgiyi seviyor.

Gülümsemesini engellemeye çalışıyor ama gamzeleri çok belirgin. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Oraya vardığımızda anlayacaksın." Dudaklarımda sinsi bir gülümseme beliriyor. "Benden bir şeyler saklamayı seviyorsun, değil mi?"

"Çünkü ne olup bittiğini bilmediğinde çok sevimli ve telaşlı oluyorsun."

Bana şakacı bir şekilde gözlerini deviriyor. "Ne giymeliyim?" "Sadece egzersiz kıyafetleri giy."

"Eli, gece saat onda spor yapmayacağım." Doğal inatçılığıyla kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Biz değiliz. Söz veriyorum. Üstünü değiştir, seninle dışarıda buluşuruz." Alnından öpüyorum ve onu odasında yalnız bırakıyorum. Kapıyı arkamdan kapatarak koridorda sabırla onu bekliyorum.

Logan yün paltosu, atkısı ve beresiyle kışa hazır bir şekilde odasından çıktığında gülmekten kendimi alamıyorum. Çok sevimli ve Kaliforniyalı kızımın soğukla başa çıkamamasını çok komik buluyorum.

"Duymak istemiyorum," diyor. "Bana nereye gittiğimizi söylemediğinde, her şeye hazırlıklı olmak zorundayım."

"Dışarısı ne kadar soğuk sanıyorsun? Daha Ekim ayındayız, bebeğim." Kızgınlığına gülüyorum, ona karşı kıkırdamaya devam ederken çatık kaşlı dudaklarını öpmek için eğiliyorum.

Yurttan çıktığımızda Logan soğuğu abarttığını fark ediyor ve atkısını çıkarıp ceketinin düğmelerini açıyor. Bilmiş gülümsememi tutmaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

Parmaklarımı onunkilerle birleştirirken "Senden nefret ediyorum," diye gülüyor. Elini dudaklarıma götürüp öpücükler konduruyorum, bir yandan da eğlencemi bastırmaya çalışıyorum.

Kampüsün merkezine doğru yürümeye başladık ve Logan şaşırtıcı bir şekilde onu nereye götürdüğümle ilgili çok fazla soru sormuyor.

"Dün iyi vakit geçirdin mi?"

"Harika vakit geçirdim," diyor bana. "Seni çalarken görmeyi çok sevdim. Çok iyisiniz ve çok fazla hayranınız var."

"Evet, ama ben sadece bir hayranımı önemsiyorum." Logan kendi kendine gülümsüyor ve biz el ele yürümeye devam ederken başını omzuma yaslıyor.

"Peki ya dün gece? Ailemle birlikte."

"Harikalar. Onlarla çok eğlendim. Yeniden bir aile yemeği yemek güzeldi."

"Seni sevdiler. Yani, hiç şüphem yoktu. Mary'nin sana aşık olacağını biliyordum, ama babam," ona etkilenmiş bir bakış attım, "onu çözmek biraz daha zor olabilir ve sanırım seni Marc'tan ya da benden daha çok seviyor."

"Bundan şüpheliyim." Gülüyor.

"Bilmiyorum. Zaten sana karşı büyük bir zaafı var. Seni Şükran Günü'ne davet etti; Marc'ın eski sevgilisinin bir aile etkinliğine gelmesini hiç istememişti."

"Evet demem sorun olur mu? Eğer çok erkense, o hafta sonu Ali'yle falan eve gidebilirim belki?" Bana endişeyle bakıyor.

Onunla yüzleşmek için döndüğümde bizi yolumuzda durduruyorum. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Seni eve götürmek için sabırsızlanıyorum."

Sözlerim üzerine endişeli ifadesi yumuşuyor. "Benim de. Indiana'yı göreceğim için de heyecanlıyım. Listemdeki eyaletlere bir yenisini daha ekleyebilirim," diye ekliyor kampüsün derinliklerine doğru yürümeye devam ederken.

"Fazla umutlanmayın. Indiana o kadar da heyecan verici değil," diye uyarıyorum.

"Oralı olduğun için böyle söylüyorsun. Ne olursa olsun dört gözle bekliyorum."

Indiana tüm Amerika'daki en eğlenceli eyalet olmayabilir, ancak sonbaharda çok güzeldir ve burası evimdir. Şükran Günü hafta sonu yılın en sevdiğim zamanlarından biri ve Logan'ı Hoosier eyaletine geri getirip ona hava atmak için sabırsızlanıyorum.

"Sen ve baban gerçekten çok yakınsınız. Dün gece bunu anlayabildim."

"Evet, öyleyiz. Tüm ailem öyle ama benim babamla özel bir ilişkim var. Onun fikirlerine herkesten daha çok güvenirim." Logan'ın ifadesi yumuşak ve ben onun güzel yeşil gözlerine bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Bunları sana dün gece gönderecektim." Bakışlarımı onun tatlı gülümsemesinden ayırıyorum. "Mary bunları maçıtan sonra aldı."

Telefonumu çıkarıp, Logan'a vermeden önce fotoğraflar uygulamasını açıyorum. Mary'nin maçıtan sonra oyuncu tüneline çektiği kendisinin, Marc'ın, Ali'nin ve benim resmime hayranlıkla bakarken gülümsemesi büyüyor. Gözleri fotoğrafın etrafında dans ediyor, onu her şeyden çok seven iki çocuk ve her zaman arkasını kollayan alıngan küçük New Yorklu arasında gidip geliyor.

O gözlerini resimden ayırmazken ben bizi hedefimize götürmeye devam ediyorum. Bir parmağımı kaldırıp üvey annemin bana gönderdiği bir önceki fotoğrafa kaydırıyorum. Bu benim yeni favori fotoğrafım ve şimdiden kilit ekranım olarak ayarladım. Mary, Logan'ı soyunma odasının dışındaki kalabalıktan saklanırken bulduktan sonra ona doğru yola çıktığımda çekmiş olmalı. Fotoğrafta onu kucaklayıp kaldırdığım ve başımı boynuna gömdüğüm an görülüyor. Kollarından biri omuzlarıma dolanmış, diğeri ise saçlarıma gömülmüş. Gözleri kapalı ve yanağı sıkıca benimkine bastırılmış.

Logan ikimizin fotoğrafına baktığında gözleri yumuşuyor. Gülümsemesini engellemek için alt dudağını ısırıyor ama baktıkça gamzeleri ortaya çıkıyor.

"Buna bayıldım," diyor, en tatlı ve en yumuşak ifadeyle bana bakarak. "Bunu kendime gönderebilir miyim?"

"Tabii ki." Yürümeye devam ederken omzunu dürtüyorum. Bu fotoğrafların dikkatimi dağıtmasına sevindim. Logan onu nereye götürdüğümü henüz fark etmedi.

Logan telefonuma onun adını yazıyor ve ben daha hatırlayıp elinden alamadan yüzünde bir eğlence beliriyor. İsmi yanındaki küçük kırmızı kalp emojisini gördüğünde gözleri parlıyor. Marc bana numarasını verdiği gün oraya koymuştum. O gün bana çok kızmıştı ve o zamana kadar sadece bir kez öpüşmüştük, ama kalbimin onunla olduğunu biliyordum, o yüzden iletişim bilgilerinin yanına eklemeyi edemedim.

Sanırım şu anda utanmalıyım ama siktir et. Logan ona ne kadar düşkün olduğumu biliyor.

Bu konuda bir şey söylemiyor ama fotoğrafları kendine gönderirken yüzündeki memnun gülümsemeyi de engelleyemiyor.

"Pekâlâ, geldik." Bizi spor salonunun ana girişinin önünde durdurdum.

"Neden bahsediyorsun?" diye soruyor, kapıya doğru bakarak. "Oraya giremeyiz."

"Elbette yapabiliriz. Bende anahtar var."

"Eli, ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor, sanki biri onu duyabilirmiş gibi. Anahtarı sürgüye takıp spor salonunun lobisine açılan büyük cam kapıların kilidini açıyorum. "Bunun için başımız belaya girebilir."

Onun tatlı masumiyetine gülüyorum. "Bebeğim, sorun yok. Güven bana. Başımız belaya girmeyecek." Onu içeri götürüyorum ve kapıyı arkamdan kilitliyorum.

Parmaklarımı onunkilerle kenetleyerek karanlık lobiden geçmesine ve zifiri karanlık bir koridora dönerek mahkemeye doğru ilerlemesine rehberlik ediyorum.

"Neler oluyor?" Logan onu arenanın içine doğru götürürken soruyor. Bir bok göremiyoruz ama ben nerede olduğumu biliyorum.

Aniden ışıklar teker teker yanmaya başlar, ilk olarak arenadaki en uzak koltuklar görünür hale gelir. Hızla bir sonraki bölümü aydınlatırlar, sonra bir sonrakini, ta ki salonun kendisi tamamen aydınlanana kadar.

Logan'ın çevresini incelemesini izliyorum. Etrafına ve boş tribünlere bakarken gözleri büyüyor ve ağzı açık kalıyor. Bu spor salonu çok büyük. Neredeyse hokey sahası kadar kişi alıyor. Kendini bulduğumuz yere alıştırmaya devam ederken bir daire çiziyor ama şu anda olanlardan dolayı kafasının karıştığı çok açık.

Üniversitenin basketbol sahasının tam ortasında duruyoruz. Ortadaki daire koyu bordoya boyanmış ve içinde büyük sarı bir 'M' logosu var. Taban çizgilerinden birinde 'Minnesota Üniversitesi', diğerinde ise 'Golden Gophers' yazıyor.

"Teşekkürler, Tony!" Belli bir yere doğru bağıryorum. Bakım görevlisi Tony'nin burada, çatı katında bir yerde olduğunu biliyorum ama nerede olduğundan emin değilim.

"Sorun değil Maddison! İşin bittiğinde kapıyı kilitle yeter!" diye bağıryor. "Eli, neler oluyor?" Logan kafası karışmış bir halde sorarken gözleri

Yepyeni basketbol toplarıyla dolu bir raf.

"Şey..." Ona doğru yürüyorum ve kollarımı omuzlarına doluyorum. "Basketbol oynarken babanı düşündüğünü söylemiştin." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Dün benim babamla tanıştın, ben de beni seninkiyle tanıştırsın diye umuyordum."

Yeşil gözleri yumuşayıp şaşkınlığını kaybederken ona bakıyorum. Düzensiz bir iç çekerek alnını göğsüme yaslıyor ve yüzünü gizliyor. Tekrar bana baktığında gözleri parlıyordu, gözyaşları dökmek üzereydi ve iyi gözyaşları olması için dua ediyordum. Onu buraya getirmenin onu üzeceğine dair büyük korkularım vardı. Evde kalıp annesine bakmak için bursunu bırakmasaydı Oregon Üniversitesi'nde tıpkı bunun gibi bir sahada oynuyor olacaktı.

Yüzüne bakıp ifadesini okumaya çalışırken başparmağımla yanağını siliyorum.

"Seni hak etmiyorum," diye inliyor bana bakarken. Yeşil gözleri, onları çevreleyen kırmızidan daha da canlı.

"Ah bebeğim," diye kıkırdıyorum onu bedenime çekerken, yüzümü boynunun kıvrımına sokuyorum. "Ağlama. Benim sert kızıma ne oldu?" Ortamı yumuşatmaya çalışarak ona takılıyorum.

"Onu yumuşacık bir kıza dönüştürüyorsun," diye gülerek göğsüme bastırırken içimi bir rahatlama kaplıyor. O iyi. Bu iyi olacak.

Yüzünü bedenimden kaldırarak önce şakağını, sonra yanağını, sonra köprücük kemiğini, dövmesinin üzerinden öpüyorum. Logan siyah dövmeyi her öptüğümde ona onu sevdiğimi söylediğimi anladı mı bilmiyorum ama eğer biliyorsa bile bunu belli etmiyor.

Üzerimizdekileri çıkarmak için oyuncuların oturduğu sıraya doğru yürüyoruz. Bakışlarımı kendime saklamaya çalışıyorum ama Logan küçük tayt pantolonuyla sadece bir spor sütyeni giyiyor ve göğüsleri hakkında ne hissettiğimi biliyor, bu yüzden ne ise o. Gözlerimi ondan alamıyorum ve o da benden bunu bekleyemez.

Elinden tutarak onu sahanın bir ucuna götürüyorum ve üç sayı çizgisinde bırakıyorum. Basketbol topu rafına doğru yürüyorum ve bir tanesini ona doğru zıplatıyorum, o da kolaylıkla yakalıyor.

"Ah, dostum," diye beceriksizce gülüyor. "Çok paslanmışım."

Birkaç kez top sürüyor, bacaklarının arasından geçiriyor, sonra geri çekiliyor ve üç sayı çizgisinden bir şut atıyor. Batırıyor, ağdan başka bir şey yok.

Rusty, kıcımın kenarı.

Ona geri verirken yüzümde gururlu bir sırıtışla topu sektiriyorum.

"Peki, bana ondan bahset."

"Ne bilmek istiyorsun?" diye soruyor kemerin etrafında salyalarını akıtırken. "Adı neydi?"

"Adı John Leo'ydu." Mükemmel bir formla şut atıyor ve bir üçlük daha atıyor.

Ribaundu alıyorum ve topu tekrar ona atıyorum. Onu kendi halinde izlerken dudaklarımdaki gülümseme büyüyor.

"Nasıl biriydi?"

Babasını düşünürken topu kalçasına doğru tutuyor.

"O çok iyiydi. Dürüst olmak gerekirse isteyebileceğim en iyi babaydı. İnsanlar onun korkutucu olduğunu düşünüyordu ama anneme ve bana karşı çok yumuşaktı. Beni destekliyordu ama aynı zamanda çok çalışmam için beni zorluyordu."

Çok çalışıyor. Okul için ne kadar çaba sarf ettiğini görüyorum ve bunun basketbol da dahil olmak üzere hayatının diğer yönlerine de yansıdığını tahmin ediyorum.

"Babam ve ben gerçekten çok yakındık. Spor sevgisini paylaştık. Bir oğlu olmasını çok istiyordu ama onun yerine bana sahip oldu," diye kendi kendine gülüyor. "Bu yüzden adım Logan."

"Ne olursa olsun bir kızı olduğu için çok mutlu olduğuna eminim."

"Öyleydi. Ama beni kendi oğlu gibi yetiştirdi. Beni akla gelebilecek her spora soktu. Kendi başımın çaresine bakabileceğimden emin oldu. Annem çok üzülmüştü." Bu anıya gülüyor. "Kız gibi bir kız olacağımı sanıyordu ama bu gerçeklerden çok uzaktı." Ben filenin hemen altında durup onun atışlarını yakalamaya devam ederken o sıraya girip topa vuruyor ve bir üçlük daha atıyor.

"Sonunda bir kız babası olmayı sevdi," diye ekliyor pasımı yakalarken.

Bu konuşmaya bayıldım. Logan'ın, babasının onu bir oğul gibi yetiştirdiğini söylerken ne demek istediğini tam olarak anlayabiliyorum. Tam bir erkek fatma ama yine de annesinden miras kaldığını tahmin ettiğim yumuşak ve kadınsı bir yanı var.

"Ne iş yapıyordu?"

"Şarap işindeydi ama gerçek tutkusu koçluktu." "Basketbol da oynar mıydı?"

"Hayır, aslında." Topu bacaklarının arasında sanki yürümek kadar kolaymış gibi rahatça sürerken tekrar gülüyor. "Futbol oynuyordu ama benim genç yaşta bu kadar ilgili olduğumu fark edince oyunu öğrendi."

Onu top elindeyken bu şekilde hareket ederken izlemek büyüleyici. Belli ki son derece yetenekli ve yıllardır oynamamasına rağmen hala bu yeteneğe sahip olması onun içine işlemiş. Yeteneğini açıkça küçümsedi. Tekrar şut atıyor ve bir vuruş daha yapıyor. Top çembere bile değmiyor.

Onunla ilk tanıştığım geceyi hatırladıkça kendi kendime gülüyorum. O gece üç içkinin dökülmesine neden olmuştu ve ben onun sakar olduğunu düşünmüştüm. Bu kız sakar olmaktan çok uzak. Aslında, gülünç derecede koordineli.

"Bir soru daha." Topu ellerimde tutuyorum, filenin altında duruyorum. "Beni sever miydi?"

Bana bakmak için başını eğdiğinde ifadesi yumuşuyor.

"Seni çok severdi, bebeğim."

Elimde basketbol topuyla ona doğru yürürken dudaklarıma gururlu bir sırıtma yayıldı. Tam önünde, onunla pota arasında duruyorum.

topu onun eline ver.

"Biraz teke tek yapmaya ne dersin?" Güzel kızıma sordum. "Gerçekten mi? Emin misin?"

"Evet, eminim. Ve senin kışını tekmelemeyi planlıyorum."

Gülüyor. "Çok tatlısın, bebeğim. 10'a kadar oynayalım mı?"

Topu zahmetsizce arkasından geçirirken konuşmasını duymak cidden gördüğüm en ateşli şeylerden biri. Onun bir sporcu olmasına bayılıyorum, hem de çok iyi bir sporcu. Ben sadece eğlence için basketbol oynadım ama birinci lig sporcusuyum. Kız arkadaşım ile bire birde başa çıkabilirim.

"Kulağa hoş geliyor. Önce bayanlar." Elindeki topa doğru başımı sallayarak kendimi savunma pozisyonuna alıyorum. Top kalçasındayken eğiliyor, dudaklarında kocaman bir gülümseme dans ediyor. Elinde basketbol topuyla çok hafif ve mutlu görünüyor. Evindeymiş gibi görünüyor.

Logan sağına doğru birkaç dripling yapıyor ama ben topu hızlı ve yumuşak bir şekilde karşıya geçirip dengemi bozana kadar onunla kalıyorum. Geri adım atıyor ve serbest atış çizgisi civarından bir şut atıyor. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, batırıyor.

"One-Oh," diyor kibirli bir ses tonuyla, arkasını dönüp anahtarın başına doğru ilerlerken, benden onun geri tepmesini takip etmemi bekliyor, ki tabii ki ediyorum. Çok nadiren kibirlidir. Aslında, çoğu zaman hak ettiği özgüvenden yoksundur. Ama şu anda yeteneğiyle kendini beğenmişlik yapıyor ve onu bu şekilde görmek çok hoşuma gidiyor.

Ona doğru yürüyorum ve topu eline veriyorum. Savunma pozisyonuma geçerken ona hiç boşluk bırakmıyorum. O da bunu beni hızla geçip turnike atmak için beni çembere doğru kolayca geçmek için iyi bir fırsat olarak değerlendiriyor. Herhangi bir turnike değil, hayır bu çok kolay olurdu. Ters turnike atıyor, sırf beni çok kötü yendiği ve bunu yapmak için yeterli boşluğu olduğu için, sırf yapabildiği için.

Kışımı tekmelemesini izlerken gülmekten kendimi alamıyorum.

"Two-Oh, bebeğim." Yanımdan geçip anahtarın tepesine doğru ilerlerken kışımı tokatlıyor.

Buna bayıldım.

Atletiğim, ama geçinecek kadar atletik olduğumu kastetmiyorum. Demek istediğim, potansiyel bir profesyonel atlet seviyesindeyim ve şu anda Logan kimin daha atletik olduğu konusunda benimle yarışıyor.

Oynamaya devam ediyoruz ve Logan hiç durmuyor. İnanılmaz biri. 9-4 önde ve tam burada kazanmak üzere ve inanın bana, ona izin verdiğim için değil. Hayır, tamamen terliyorum ve nefesim kesiliyor, ona ayak uydurmaya çalışıyorum.

Maçın son oyunu için topu ona verdim. Onu yenemeyeceğimi bildiğim için faul yapmaya karar verdim. En azından kaybedeceksem, bu şekilde ona dokunabileceğim.

Bir top sürüp bir adım öne çıkıyor, beni geçmeye çalışıyor ama bedenimi onun yoluna koyuyorum ve kollarımı ona dolayarak göğsüme yaslıyorum.

"Faul!" diye bağılıyor gülererek aldığı nefesler arasında.

"Hilekâr!" diye ekliyor onu elimden bırakmadığımda, kucağımda kıkırdarken havayı içine çekiyor.

Onu kollarımda tutarak, o topu tutarken ben de onu daire şeklinde sallıyorum. Onu yere bıraktığımda ikimiz de nefes nefese kalmıştık, kısmen az önce oynadığımız oyundan, kısmen de ortasında **o l d u ğ u m u z** gülme krizinden.

Eğiliyorum, nefesimi tutmaya çalışırken hâlâ kıkırdıyorum, dudaklarımda bir gülümsemeyle derin bir nefes çekiyorum. Ayağa kalktığımda Logan topu yere bırakıyor ve kollarını boynuma doluyor.

"Teşekkür ederim," diyor tatlı tatlı göğsüme doğru. Hay sikeyim. Bu kızı seviyorum.

Kollarımı beline dolayarak çenemi başının üstüne koyuyorum, o da yanağını göğsüme yaslıyor. Bir süredir sormam gereken soruyu sormadan önce köprücük kemiğini öpmek için hızla eğildim.

"Onunla tanışmadığımı biliyorum ama seni yetiştirirken gerçekten iyi bir iş çıkardı." Logan vücudumda eriyor, elini sıkıyor. "Ve kızıyla çıkmak için ondan izin isteyemeyeceğimi de biliyorum." Yeşil gözlerine bakabilmek için yüzünü göğsümden çekiyorum. "Ama umarım bu, kız arkadaşım olup olmayacağını sorabilmem için yeterli olmuştur?"

Kolları hâlâ boynumdayken alnını göğsüme yaslıyor. Logan hiçbir şey söylemiyor. Sadece bana doğru eğildi.

Hâlâ cevabını bekliyorum ve cevap vermediği için endişelenmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Birine kız arkadaşım olmasını teklif edeceğimi hiç düşünmemiştim ama edersem otomatik bir 'evet' a l a c a ğ ı m ı düşünmüştüm.

Sonunda parlak gözlerle bana baktı. "Seninle nasıl bu kadar şanslı olabildim?"

"Yani bu bir evet mi?" Tekrar soruyorum, onaylanmaya ihtiyacım var çünkü söz konusu o olduğunda muhtaç küçük bir sikiciyim.

"Evet, bebeğim. Bu kesinlikle evet."

Bölüm 58

Eli

"Neden bu gece senin evinde kalmıyoruz?" Logan, kamyonetimi yurdun hemen önüne park etmiş halde görünce soruyor.

"Gerçekten mi? İstiyor musun?"

"Evet. Geceyi birlikte geçirdiğimizde hep burada uyuruz. Hadi bunu değiştirelim."

Evimde, yatağında kalmasını çok isterdim ama bunu tekrar isteyeceğini sanmıyordum. Ayrıca, evime en son ilk öpüştüğümüz gece gelmişti ve ben ona o incitici şeyleri söylemişim. Ayrıca orası bir parti evi, bu yüzden son dört yıldır benim evim olmasına rağmen orada uyumayı tercih etmeyeceğini düşündüm.

Ben yanıt vermeyince "İstemiyorsan yapmak zorunda değiliz," diye ekliyor.

"Elbette, burada kalmanı istiyorum." Eğildim ve dudaklarımı onunkilere değdirdim.

"Güzel," diyor memnun bir gülümsemeyle. "Ben hemen gidip çantama bir şeyler atacağım."

"Evime bir çanta mı getiriyorsun? Bu kulağa resmi geliyor. Sanki benim kız arkadaşımışsın gibi."

"Ya da başka bir şey," diye tekrarlıyor parlak gözlerle. "Bir dakika içinde aşağıda olacağım."

Senin evine gittiğimizde duş alabilir miyim?"

Sorusu karşısında aletim seğiriyor. Duşumdaki akıntının altında duran kusursuz çıplak bedenini, sıcak su altın teninin üzerinde kayarken hayal edebiliyorum. Orada onunla birlikte olmak, terli vücudunu temizlemek, aramızda sabun köpürürken her santimine dokunmak için neler vermezdim.

"Bebeğim?" diyor, beni cennet düşüncelerimden çekip çıkararak. "Üzgünüm. Evet, benim evimde duş alabilirsin."

Hokey evinin önüne geldiğimizde ona yolcu kapısını açıyorum ve çantasını omzuma atıyorum. Kaldırımında yürürken parmaklarımı onunkilerin arasına geçiriyorum. Tabii ki Logan'ın çantası küçük çünkü o az bakım isteyen biri ve benim alanıma girmek istemiyor. Böyle düşündüğünü biliyorum ama birkaç şey daha getirip burada bıraksa hiç sorun olmazdı. Bu şekilde, her zaman onlar ve benim için geri döneceğini hatırlatmış olurum.

Ön kapıyı açmadan önce derin bir nefes alıyorum. Logan'ın burada olmasından dolayı gergin değilim. Onun burada olmasını istiyorum ama buraya her zaman bir sürü insan girip çıkıyor. Bu gece burada parti olmadığı için mutluyum. Kendini bunalmış hissetmesini istemiyorum.

Oturma odasına yaklaştıkça sesler yükseliyor.

Logan ve ben oturma odasının girişinde dururken "Selam çocuklar," diyorum. Biz içeri girdiğimizde altı takım arkadaşım oturmuş video oyunları oynuyor ve birbirlerine bağırıyorlardı. Hepsi bize dönerken içlerinden biri oyununa ara veriyor ve oda sessizleşiyor. Benim ve Logan'ın iç içe geçmiş ellerine baktıklarında çoğunun gözleri kocaman açılmış ve yüzlerinde şok olmuş bir ifade var.

"Çocuklar, bu Logan." Kızıma doğru başımı salladım.

"Logan, bunlar Mikey, Cruz, Goody, Benny, kalecimiz ve Cam ile Patrick'i tanıyorsun." Büyük ekran televizyonun önündeki koltuklarda oturan takım arkadaşlarımı tek tek işaret ediyorum. Patrick'in adını söylediğimde sesimin kalınlaştığının farkındayım ama elimde değil. Bu adama katlanamıyorum.

"Hey Logan, nasılsın?" Cam yüzünde samimi bir gülümsemeyle soruyor. O iyi bir adam ve şu anda buradaki tek kız olmasına rağmen Logan'ı rahat hissettireceğini biliyorum.

"Hey Cali," diyor Patrick gözlerinde şeytani bir parıltıyla, bakışlarını Logan'dan ayırmadan.

Onu öldürebilirim.

"İyiyim Cam, seni gördüğüme sevindim," diyor. "Tanıştığımıza memnun oldum çocuklar," diye ekliyor takım arkadaşlarımın geri kalanına, Patrick'in selamını görmezden gelerek, ki buna bayılıyorum.

Çocukların birbirlerine bakışlarını ya da Logan'a bakarken kocaman açtıkları gözlerini ve ağızlarını özlemiyorum.

İnanın bana, onun seksi olduğunun farkındayım, ama bir araya gelmezlerse hepsinin kışına tekme basacağım.

Yarısı güzel kızımdan büyülenmiş gibi görünüyor, diğer yarısı ise eve benimle kalması için bir kadın getirdiğim için şok olmuş gibi görünüyor. Gerçi şu anda burada olmasına neden bu kadar şaşırdıklarını bilmiyorum. Cumartesi günü maçımızda onu soyunma odasının dışında görmüşler. Gördüklerini biliyorum çünkü bugün grup mesajında 'kırbaçlanmış' ve 'amcık' gibi kelimeler kullanarak bana bok attılar. Umurumda değil, eğer Logan gibi hissetmelerini sağlayan bir kızları olsaydı, onlar da onun için seve seve kırbaçlanırlardı.

"Tanıştığımıza memnun oldum Logan," diyor ikinci sınıf kalecim Benny heyecanla ayağa kalkıp kızımı selamlarken ve elindeki kumandayı bırakırken. Diğer çocuklar ona sadece gülüyor ve bariz aşkı karşısında başlarını sallıyorlar.

Logan kahkahalara katılırken Mikey ona, "Pantolonunun içinde tut, Benny," der.

"Üzgünüm Logan. Benny bütün yıl sevişmedi. Ona aldırma," diye takılır Goody.

"Kapa çeneni, Goody!" Benny kafasına kanep yastığıyla vurur.

"Gitmek ister misin, evlat?" Goody heyecanlı bir gülümsemeye oturduğu yerden kalkıp Benny'ye doğru hamle yapıyor ve onu kanepeye yapıştırıyor. Çocukların çoğunun dikkati, şu anda oturma odamda devam eden spontane güreş maçını kazanmak için favorilerine tezahürat yaparken yönlendirildi.

"Yani, bu artık bir şey mi?" Patrick birasından bir yudum alarak Logan ve beni işaret ederken soruyor. Cam dışındaki herkesin dikkati onun sorusunu duyamayacak kadar dağınık.

Logan sessiz kalıyor ve cevap vermeme izin veriyor.

"Evet, öyle," diyorum kendimden emin bir şekilde en sevmediğim takım arkadaşşıma. "Logan benim kız arkadaşım." Dürüst olmak gerekirse, onun benim olduğunu bilmesinin geri çekilmesine ve her fırsatta onunla göz göze gelmekten vazgeçmesine neden olacağını umuyorum.

Bunun yerine, birasını bardağına geri tükürmesine neden oluyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye güler inanamayarak. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Kapa çeneni Patty," diye sertçe uyarıyor Cam.

"Sadece komik buluyorum, hepsi bu," diyor Patrick, dudaklarında dans eden eğlenceli bir sırıtışla başını sallayarak. "Maddison Cali'yi tek bir kadına bağlı kalabileceğine ikna ediyor. Tüm yol tavşanlarının senin evde bir kız arkadaşın olduğunu öğrenmesini sabırsızlıkla bekliyorum." Şeytani bir sırıtışla bana döndü.

Logan'ın elimi tutuşu sıkılaştıkça vücudumun sertleştiğini ve kanımın kaynamaya başladığını hissedebiliyorum.

"Ağzından çıkanı kulağın duysun Patrick," diye uyarıyorum kanepeye doğru bir adım atarken, ama Logan beni nazikçe yanına çekiyor.

"Gidelim," diye fısıldıyor, beni tutarken yüzü pazıma yakın.

Logan'ın beni merdivenlere doğru götürmesine izin verirken Patrick'e başımı sallıyorum.

Biz uzaklaşırken Cam'in tiksintiyle, "Sen lanet olası bir pisliksin, Patty," dediğini duyuyorum.

Logan'ın çantasını yatağımın üzerine koymadan önce yatak odamın kapısını arkamızdan kapatıyorum ki yanında getirdiğı birkaç şeyi açabilsin. Alt kattaki karşılaşmamızdan dolayı ateşim hâlâ yükseliyor.

"Onun için endişelenme," diyor Logan nazik bir şekilde. "Ben onu dinlemiyorum, sen de dinlememelisin." Yatıştırıcı elini kolumun üzerinde gezdiriyor.

Patrick'in sözlerini zihnimin gerisine itmeye ve bu hafta kız arkadaşım la geçireceğim tek geceyi mahvetmelerine izin vermemeye çalışırken onun dokunuşu beni her zamanki gibi sakinleştiriyor. İkimiz de yarın öğleden sonra iki maçlık bir yolculuğa çıkmam gerektiğini biliyoruz ve bu bizim birlikte geçireceğimiz tek zaman.

Çantasından bir gömlek çıkarıp dolabıma doğru yürürken gözlerim Logan'a takılı kaldı. Askıdaki boş askılardan birini alıyor ve gömleğini asmadan önce içinden geçiriyor. Onu benim alanımda bu kadar rahat görünce yüzümdeki memnun gülümsemeye engel olamıyorum.

Yatağı geri dönüyor, küçük çantasından birkaç şey daha çıkarıp yeniden katlıyor ve ben onun yanımda olmasından duyduğum huzuru görmezden gelemiyorum.

Kot pantolonunu katlarken arkasından yaklaşıyorum, kollarımı karnına doluyorum ve çenemi omzuna koyuyorum.

"Burada olman hoşuma gidiyor."

"Burada olmayı seviyorum." Başını bana yaslıyor. Burnumu ve dudaklarımı boynuna yaklaştırırken ortasından tutmaya devam ediyorum. Hâlâ vanilya gibi kokuyor ama basketbol maçımızdan kalan terle karışmış ve doğal kokusu bana cennet gibi geliyor.

Onu kollarıma almış sallanıyorum. Başını bana yaslıyor ve ben anın tadını çıkarırken yüzüm boynunun kıvrımlarında. Benimle birlikte hareket ediyor, yatağımın ayak ucunda duruyoruz, vücudu benimkine mükemmel bir şekilde uyuyor. Bunun bitmesini hiç istemiyorum.

Omzunu öpüyorum, dudaklarımı kulağına dolayana ve onu kızdırana kadar boynunda gezdiriyorum.

Vücudu dokunuşlarımla daha da erirken içime doğru inliyor. Birlikte sallanmaya devam ederken parmak uçlarımı ceketinin düğmelerini açmak için kullanıyorum. Uzun parmaklarımın, dar taytının bel bandını bulana kadar bir süre karnının etrafında dans etmesine izin veriyorum.

Parmaklarımı daldıramadan Logan eliyle beni durduruyor.

"Önce duş almam lazım."

"Seninle işim bittiğinde duş alman gerekecek, o yüzden beklesen iyi olur," diye fısıldıyorum ensesine.

Sertleşen paketimi kıçına bastırıyorum, ona dokunmama izin vermesi için onu baştan çıkarmaya çalışıyorum.

"Şu an iğrencim," diye sızlanıyor.

"Sende iğrenç bir şey yok." Boynunun derisini nazikçe emiyorum.

Bana doğru dönerken parmaklarımı bel kemerinden çekip çıkarıyor.

"Çabuk olacağım," diyor, duşu kastederek.

"Ben de." Kıçının yanaklarını kavıyorum ve onu sertleşen şişkinliğimin içine çekiyorum, duştan *başka* bir şeye atıfta bulunuyorum.

Başını sallarken bana sadece gülüyor.

"Havlular lavabonun yanındaki dolapta." Dudaklarını öperken kıçını bir kez daha sıkıyorum. "Kapıyı kilitlediğinden emin ol. Bu evde çok fazla sapık var."

"Bir de bana sor," diyor şakacı bir şekilde başını bana doğru sallarken. Tuvalet malzemelerini alıp koridorun karşısındaki, ilk kez karşılaştığımız banyoya yöneliyor.

Gözümü banyo kapısından ayırmamak için kapımı açık bırakıyorum. Bu evde yaşayan çok fazla erkek var ve Patrick'in evde olması bakışlarımı kapıya dikmem için yeterli bir sebep.

Gömleğimi ve şortumu çıkarıp çamaşır sepetine atıyorum, böylece Logan'ın işi bittiğinde duşa girebiliyorum. Banyoya doğru bakmaya devam ederken, odamı hızla toparlıyorum. Temizlenecek fazla bir şey yok çünkü genelde evimi biraz düzenli tutarım ama onun için mükemmel olmasını istiyorum. Komodinimin üzerinde duran birkaç şeyi altındaki çekmeceye atıyorum. Komik çünkü prezervatifleri üst çekmeceme saklayacağımı düşünebilirsiniz ama orada hiç yok. Çünkü bu odada hiç seks yapmadım. İlk tanıştığımızda Logan'ın burada uyuduğu gece dışında bu odada bir kızla bile birlikte olmadım ama daha önce kesinlikle yatağında biriyle birlikte olmadım.

Telefonum şifonyerimin üzerinde çalışıyor ve gelen mesajı okumadan önce Logan'ı kontrol etmek için hızlıca banyo kapısına doğru bakıyorum.

L: *Kıyafetlerimi unuttum. Onları bana getirebilir misin?*

Yatağımın üzerine serdiği katlanmış giysi yığınınına bakarken, banyomda benden bir metre ötede duran çıplak bedenini hayal ediyorum. Seçiyorum

Uyumayı planladığı şeyleri incelerken onları parça parça kaldırıyorum. Önce bir çift rahat görünümlü pantolon, sonra da büyük boy bir sweatshirt. Ama onların altında küçük bir çift ipeksi siyah külot var. Hay sikeyim. Bu gece bunları mı giyecek? Kontrol etmek için elime aldım. Minicik ve neredeyse transparan. Logan'ın kıcını ellerimde ve sikimde hissettim. Bunların içine sığmasının imkanı yok.

Külotunu alıyorum ama çekmecelerimi karıştırırken diğer büyük pijamaları yatağın üzerinde bırakıyorum. Büyük geleceğini bildiğim hokey tişörtlerimden birini çıkarıyorum çünkü o zaman pantolon giymesine gerek kalmayacak.

Yavaşça banyonun kapısını çaldım. "Bebeğim, benim."

Logan kapıyı aralık bırakıyor ve onu görünce dudaklarım aralanıyor. Havluya sarınmış, saçları sırlıklam. Onu daha önce de odasında böyle görmüştüm ama bu manzara beni asla sıkmayacak.

Gözleri vücudumdaki her kas kıvrımını takip ederek aşağı doğru inerken, büyüyen paketime geldiklerinde göz bebekleri büyürken, sadece ona bakarak külotum sıkılaşmaya başlıyor.

Ona bakarken, vücudunu saran havlunun neredeyse tamamını görebiliyorum. İşaret parmağımı havlunun üst kısmına dolayarak, havluyu göğsünden birkaç santim uzağa çekiyorum, böylece daha iyi görebiliyorum.

"Hey!" diye şakacı bir şekilde azarlar.

"Ne? Bakabilen tek kişi sen misin?" Sırıtişım tamamen küstahça.

Ona getirdiğim kıyafetleri uzatıyorum ve o da şüpheyile bakıyor.

"Pantolon yok mu?"

"Onlara ihtiyacın yok," diyorum sırtarak.

Bana gözlerini deviriyor ama cesaretimin hoşuna gittiğini biliyorum. "Teşekkür ederim." Üstünü değiştirmek için kapıyı kapatıyor.

Banyonun karşısındaki duvara yaslanıp duş sırası bana gelsin diye onun çıkmasını bekliyorum ve kapıyı açtığında gülümsemeden edemiyorum.

Çıplak bacaklarıyla gömleğimin içinde boğulurken çok tatlı görünüyor. Saçları başının üstünde duran bir havluya sarılmış. Üvey annemin duştan sonra saçlarını böyle yaptığını daha önce de *görmüştüm* ama kızımı gömleğimi giyip banyomdan çıkarken böyle görmek en sevdiğim yeni görsel.

"Duş alacak mısın?" Logan vücudumu bir aşağı bir yukarı süzerek soruyor.

"Evet, katılacak mısın?" Eğilip dudaklarımı dudaklarına değdirirken küstahça soruyorum, katılmayacağını biliyor ama katılmasını diliyorum.

"Beni kıskırtma," diyor, ki bu beklediğim 'lanet olsun hayır'dan ya da koluma attığı şakacı bir şaplaktan çok daha farklı. Yani, bu gelecekte çok uzakta olmayabilir... not edildi.

Hayatımın en hızlı düşünu aldıktan sonra odama döndüğümde, havlumu kalçalarımın sardığımda, Logan'ı çıplak bacakları ve elinde bir kitapla yatağımda otururken buluyorum. Islak saçları taranmış, omuzlarına dökülmüş ve seksi bir kütüphaneci gibi görünmesini sağlayan o sevimli küçük okuma gözlüklerini takmış.

Bu manzarayı görmek için eve daha sık gelmem gerekecek.

Kapımı kapatıp arkamdan kilitledikten sonra üst çekmecemden bir çift külot alıyorum. Sırtımı Logan'a dönerek havlumu bırakıyorum, gözlerinin artık kitabında olmadığını biliyorum. Emin olmak için omzumun üzerinden bir göz atıyorum ve gözlerini üzerimde yakaladığımda dudaklarıma yayılan ukala sırıtışa engel olamıyorum. Ta ki bakışlarını tekrar kitabına çevirene kadar, onu dikizlediğimi fark ettiğinde yanakları pembeleşiyor.

Sadece külotumu giyerek yatağa girdim. Dürüst olmak gerekirse, uyurken hiçbir şey giymeyi sevmiyorum ama yatağa sadece doğum günü kıyafetimle girersem Logan'ın nasıl hissedeceğini bilmiyorum.

Kız arkadaşımın yanına oturuyorum, sırtımı yatak başlığına dayayarak yan tarafımda oturuyorum. Ona baktığımda, bastırılmış bir gülümsemenin içinden çıkmaya çalıştığını görüyorum. Bunu anlayabiliyorum çünkü gamzeleri fazlasıyla belirgin.

"Neden orada bu kadar güler yüzlüsün?"

"Hiçbir şey." Başını sallıyor, dudaklarını sıkı tutarak sırıtmasına engel oluyor.

Belli ki bir şey var.

"Yatağında uyuyan ilk kız olmak hoşuma gidiyor." Gözlerini kitabından ayırmıyor ama dudakları tatlı bir gülümsemeyle kalkıyor. "Bir şey için senin ilkin olduğum için mutluyum."

Bunu beni incitecek şekilde söylemek istememişti ama yine de sözlerinden dolayı göğsüm sızlıyor. Keşke o da birçok açıdan benim ilkim olsaydı, benim onun için olduğum gibi, çünkü o benim her şeyeime sahip olmayı hak ediyor. Yani, o benim her şeyeime sahip, ama belki de bunu göremiyor.

"Hey," diyorum daha ciddi bir tonda. "Buraya gel."

Logan kitabını ve gözlüklerini komodinin üzerine bırakıyor, ben de kalçalarını kucağıma doğru yönlendiriyorum. Bacaklarını etrafımda dolaştırıyor ama oturmuyor.

Dizlerinin üzerinde durmaya devam ediyor. Onun da en az benim kadar sadece o minicik külotu giydiğinin ve benim de sadece külotumu giydiğimin farkında olduğunu biliyorum ama yine de onun zar zor örttüğü amının sadece birkaç santim üstümde gezindiğini bilmek bile beni büyütüyor.

"Evet, sen yatağıma giren ilk ve tek kızsın." Gevşek saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Ellerim omuzlarından aşağıya inip kollarının uzunluğunu sıyrıyor.

"Sen aynı zamanda yatağımda *öptüğüm* ilk ve tek kızsın," diye hatırlatıyorum ona, parmaklarım kalçalarını yukarı doğru sıyrıp, dudaklarımı sıcak ağzına bastırmadan önce giydiği gömleğimin eteklerine doğru yol alırken.

"Ve benim ilk ve tek kız arkadaşım," diye ekliyorum gömleğinin alt kısmını kaldırıp kalçalarını aşağı doğru iterek üzerime oturmasını sağlarken. Vücudu benimkiyle temas ettiğinde, Logan ve ben bu hissin etkisiyle aynı anda soluk soluğa kaldık. Alnını bana yaslıyor, dudakları hemen üstümde duruyor.

"Tüm bunlar benim için bir ilk." Logan'ın kalçalarını kendime doğru yuvarlıyorum. Onun mükemmel hareketleriyle sikim sertleşirken ince kumaş pek bir şey saklayamıyor. "Bunların hiçbirini değer verdiğim biriyle yapmamıştım."

Yüzümü kavırıyor ve dudaklarını hararet ve tutkuyla dudaklarıma bastırıyor, görünüşe göre sözlerimden tatmin olmuş. Bana karşı sallanmaya devam ediyor ve ince kumaşın arasından zaten var olan sıcaklığını hissedebiliyorum. Kalçalarını yönlendirirken dudakları beni keşfediyor, ideal tempolarını sürdürerek sikime sürtünüyor. Bir elimi aramızdaki boşluğa uzatıp minik siyah iç çamaşırının içine dalarken ve parmaklarımla kaydırıp kızdırırken en sevdiğim noktayı bulurken kendime engel olamıyorum. Ve bunu yaparken Logan'ın ağzımın içinde çıkardığı ses beni olduğum yerde çözmeye yetiyor. Şimdiden sırılsıklam olmuş durumda ve ben onun içine girmekten başka bir şey istemiyorum.

Hareketlerime devam ederken, kucağımda kıvranıyor, aramızda düzensiz nefesler dönüyor. Parmaklarıma böyle tepki veriyorsa, dilimden ve sikimden çözüleşünü izleyeceğim günü iple çekiyorum. Adımı haykırarak, sadece değerli nefesler arasında inlemeyecek.

Elleri saçlarımı çekerek kendini sabitliyor. Logan'ın dudakları benimkilerin üzerinde ama artık öpüşmüyoruz. Ağır nefesler ve açık ağızlar bunu yapmayı çok zorlaştırıyor. Bunun yerine, parmaklarımla ona kendini iyi hissettirmeye odaklanıyorum ve gözlerimi gömleğinin arkasına sakladığı zıplayan göğüslerine dikiyorum.

Bakışlarımı yakalamış olmalı çünkü Logan kendinden emin bir şekilde tişörtü başının üzerinden kaldırıyor ve onun mükemmel vücudunu bana gösteriyor. Logan hafifçe arkasına yaslanıp bunu yapmama izin verirken, onu içime çekerken gözlerim açılıyor. Diğer elimle göğüslerinden birini avuçluyorum ve parmaklarımla onu kızdırmaya devam ederken zevkle başını geriye atıyor. Kalçalarını kaldırarak daha fazla temas için yalvarıyor.

Sadece onu görmek bile beni boşaltmaya yetiyor. Kucağımda öğütürken amının aletimin üstüne binmesi, üzerimde kayması hissinden bahsetmiyorum bile.

"Logan, sen her şeysin..." Diyorum ama daha 'benim için' kelimesini ekleyemeden Logan kalçalarını mükemmel bir pozisyonda döndürerek nefesimi ve kelimelerimi kesiyor.

Nefesim geri geldiğinde tek söyleyebildiğim "Siktir," oldu.

Ağzımı memesine götürüyorum çünkü açıkçası onun zevkine odaklanmazsam hemen boşalacağım. Ona engel olamıyorum. Ne olduğunu bilmiyorum ama sanki ilk kez dokunuluyormuşum gibi hissediyorum ve kendimi kontrol edemiyorum.

Logan bir inilti çıkarırken dilim onun gergin meme ucuyla oynuyor, geziniyor ve alay ediyor. Bu ses ona karşı inlememe neden oluyor ve vücutlarımızın titreşimi akıllara durgunluk veriyor.

Birden Logan'ın parmakları boxer'ımın kemerine uzanıyor ve şok içinde ağzımı ondan çekiyorum. Elinin sikime bu kadar yakın olduğunu bildiğim için midem sıkışıyor ve nefesim kısa kesik kesik çıkmaya başlıyor.

Külotumla kaplı sikime bakarken gözlerimi yüzünden ayırmıyorum.

"Yapabilir miyim?" diye fısıltıyla soruyor, dudağını ısırmadan önce parmak uçlarını zar zor bel kemerime sokuyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum ona, sesimin çatlamasını bekleyerek. Ona karşı gergin hissediyorum. Sanki ilk kez bir kadın sikimi okşayacakmış gibi hissediyorum.

Daha geriye, neredeyse dizlerimin üzerine oturuyor ve ellerini boxer'ımın üzerinde gezdirirken parmaklarımla onun sıcaklığından ayrılmasına neden oluyor. Gözlerim onunkilere kilitlenmişken, o da gözlerini sertleşen çıkıntılarında tutuyor. Bir elini kalça kemiğimin iki yanına koymadan önce yutkunuyor, parmak uçları etrafta dans ederek gerginliği artırıyor. Çekiştirmeye başlıyor, ben de o külotumu indirirken kendimi yataktan yukarı kaldırıyorum. Gözleri büyüyor ve ağzı açık kalıyor.

Ben ortaya çıktıkça. Beni içine çekerken gözleri kararıyor, neredeyse siyahlaşıyor.

Biliyorum, ben de iriyim. Ancak bunu fark edip etmediğini bilmiyorum çünkü kıyaslayabileceği bir şey var mı bilmiyorum. Ama yüzündeki şok ifadesine bakılırsa, alt tarafımın ne kadar kutsanmış olduğunu anladığını varsayıyorum.

Hazırolda duran ve dokunması için yalvaran taş gibi sert erkeğime bakmaya devam ediyor. Dolgun dudakları aralanıyor ve bir gün bana sarıldığını hayal etmekten kendimi alamıyorum. Ne kadar hevesli olsam da, acele etmemesine ve ne yapmak istediğine karar vermesine izin vereceğim. Yüzünü kavriyorum ve onu öpmek için eğilmek üzereyken parmaklarını şaftımdan aşağı kaydırıyor.

İçime bir nefes çekerken başımı yatak başlığına yaslıyorum. Nefes verirken tek söyleyebildiğim "Siktir," oldu.

Elini uzunluğumdan aşağı kaydırırken beni mükemmel miktarda basınçla kavriyor. Gözlerimi kapalı tutarak yaptığı her hareketi algılıyorum. Parmakları tekrar yukarı çıkarken, başparmağıyla ucumdaki nem damlasını siliyor ve beni kavrarken sarsılmasına neden oluyor.

"Aman Tanrım, bebeğim," diye homurdanıyorum sıkılmış dişlerimin arasından, sonunda teninin tenime değmesinden dolayı temasa geçmemeye çalışıyorum.

Minik siyah külotu ve erkeğim buluştuğunda, kalçalarıyla beni kucaklayarak daha da yaklaşıyor. Külotumdaki bir kat kumaşı kaybetmek bile beni uçurumun kenarına getirmek üzere. Eli hareketlerini sürdürürken bana karşı öğütmeye devam ediyor, amı sürtünmeye katkıda bulunurken şaftımda yukarı ve aşağı kayıyor. Diğer eliyle çenemi tutuyor ve ağzını benimkine bastırıyor. Dudaklarına odaklanmaya, onları keşfetmeye ve tadına bakmaya çalışıyorum, çünkü eğer yapmazsam, vücudu patlamama neden olacak.

Benimle yatakta kendine olan güveni, onunla ilgili yeni favori şeylerimden biri. Onun kontrolü ele almasını ve seksi hissetmesini izlemeyi seviyorum. Ancak, biraz kontrolü geri almam gerekiyor çünkü onu şu anda yaptığım kadar iyi hissettirmek istiyorum.

Ellerimi kaydırarak kıcını kavriyorum, öne doğru düşerken onu da kendimle birlikte kaldırıyorum ve sırt üstü yatırıyorum. Yumuşak bacakları etrafımı sararken, kıcı çıplak bir şekilde onun üzerinde duruyorum. Bu küçük külotu üzerinden yırtıp atmayı o kadar çok istiyorum ki, ama biliyorum ki engel ortadan kalktığında, kendimi cennete itmek için çok daha cazip olacağım. Ve o bana hazır olduğunu söyleyene kadar oraya

gitmeyeceğim, günde kaç kez nasıl bir his olacağını düşünürsem düşünüyim.

Kıçım topuklarıma yaslanmış halde bacaklarının arasındayken dizlerimin üzerinde geriye yaslanıyorum. Mükemmel kızımın şu anda yatağında, neredeyse tamamen çıplak ve bacaklarını benim için cömertçe açmış olduğuna inanamıyorum. Parmaklarımın pürüzsüz teninde gezinirken vücudunu keşfetmesine izin veriyorum. Köprücük kemiği boyunca, göğüslerinin etrafında ve kıvrımlı kalçalarının üzerinde bir iz oluşturunca, kusursuz vücudunun her yükselişini ve düşüşünü ezberliyorum.

Bu kadını sevdiğim ve bir gün onun da benim için aynı şeyi hissetmesini umduğum için çok şanslıyım. Onu ne kadar sevdiğimi hissetmesini istiyorum çünkü bunu söyleyemesem bile ona gösterebilirim.

Elimi o ipeksi siyah kumaşın içine sokarak onu tekrar buluyorum. Aynı anda meme ucunu ağızla çevreliyorum, parmaklarım ve dilimle vücudunu kızdırmaya devam ediyorum. Diğer elimi onunkinin içinden geçirerek kolunu başının üstünde yatağa doğru tutuyorum.

"Bebeğim," diye haykırıyor gergin nefesler arasında, yükselip içime girerken.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" Kapüşonlu gözlerle ona bakıyorum. Başını yatağa yaslamış, alt dudağını ısırırken gözlerini sıkıca kapatmış.

"Çok iyi," diye nefes alırken dudaklarımda memnun bir gülümseme beliriyor ve memesini okşuyor.

Topuklarını kalçalarımın arkasına doğru itiyor, sessizce yaklaşmam için yalvarıyor. Bunu yaptığında, kaya gibi sertleşmiş aletim ipeksi siyah külotuna, her iki yanımdaki kıvrımlarına doğru kayıyor.

"Tanrım, Logan," diye homurdanıyorum boynuna doğru, hareketi tekrarlarken.

Başımızın üstünde, bir elini benimkiyle iç içe tutuyor, diğer eliyle sikimi bulurken yatağın içine itiyor. Parmak uçları sonunda sikimin etrafını kavrayana kadar beni kızdırırken omzunu hafifçe ısııyorum. Diğer elimi tekrar külotuna daldırıyorum, onu benimle birlikte uçurmaya ihtiyacım var çünkü dürüst olmak gerekirse, ben zaten oradayım.

Göğsüm onunkine o kadar sıkı bastırıyor ki ciğerlerinin her hızlı iniş çıkışını hissedebiliyorum. Eliyle beni okşarken sikim mükemmel bir pozisyonda, zar zor örttüğü amının üzerinde kayıyor. Logan'ın klitorisini parmaklarımla ovmaya ve daire içine almaya devam ediyorum, bunu en son yaptığında neyi sevdiğini hatırlıyorum.

Logan'ın bacakları etrafımda sıkılaşıırken oda inleme ve sızlanmalarla karışıyor. Yaklaştığını söyleyebilirim ve onu oraya götürmeliyim ki

serbest bırak.

"*Eli*," diye haykırıyor, içime doğru eğiliyor, gözleri geri kayıyor ve dudakları aralanıyor. Onun boşalmasını izlemek, zaten orada olmasam bile ona katılmam için yeterli. Ona sadece benim yapabileceklerimi izlemeyi seviyorum. Onu benim yüzümden bu halde görmeyi seviyorum.

"*Siktir*." Logan'ın elinde sarsılıyorum, vücudumdaki her kas kasılırken serbest kalmamın tadını çıkarıyorum. Muhtemelen onu karnına boşalmak üzere olduğum konusunda uyarmalıydım ama elinin bana doğru hareket etme hızına ve baskısına bakılırsa, sanırım zaten biliyordu.

Birkaç dakika sonra, Logan'ın karnını kaplayan tohumuma bakıyorum ve egoist bir manyak gibi görünmek istemem ama bu bana bir şey yapıyor. Bana onun benim olduğunu hatırlatıyor.

Ben altımdaki güzel kıza bakarken Logan'ın amcığı hâlâ parmak uçlarımda titreşiyor.

"Seninle işim bittiğinde duş alman gerekeceğini söylemiştim." Sırıtişım tamamen küstahça.

Kıkırdarken yanakları pembeleşmeye başlıyor, sanki az önce eliyle beni cennete götürmemiş gibi utangaç bir şekilde koluma vuruyor. Kızıma doğru eğilip önce dudaklarını sonra da dövmesini öpüyorum.

Bölüm 59

Logan

E: Bu gece maçıdan sonra seni ararım.

Kampüsün ortasında rastgele bir bankta oturmuş erkek arkadaşımınla mesajlaşıyordum. Eli bana kız arkadaşı olmamı teklif edeli beş gün, onu görelili ise dört gün oldu. Takım iki maçlık bir deplasman gezisi için Pazartesi öğleden sonra yola çıktı ve o zamandan beri onu özliyorum.

Onun yokluğuna alışmaya çalışıyorum ama onu günlerce görememek hâlâ zor. Bununla birlikte, sadece bu hafta okul işlerimde ilerlememi sağladı, böylece yarın gece eve döndüğünde hafta sonunu Eli ile geçirebileceğim.

Erkek arkadaşımın mesajlarını okurken isminin yanındaki küçük kırmızı kalp emojisine hayranlıkla bakarken hayallerimden kopuyorum.

"Hey. Sen Logan'sın, değil mi?" diye soruyor bir kadın sesi.

Kafamı kaldırdığımda Marc'ın fotoğraflarından tanıdığım bir kız görüyorum. Onunla bir kez hokey ev partisinde de tanışmıştım ama onunla konuşmak istiyormuş gibi davranmaya hiç niyetim yok.

"Evet, öyleyim." Onun kim olduğunu bildiğim gerçeğini detaylandırmıyorum.

"Ben Lauren. Birkaç hafta önce bir partide tanıştık. Eskiden Marcus'la çıkıyordum." İznim olmadan bankın diğer tarafına oturma cüretini gösterdi.

"Demek sen ve Marcus gerçekten yakınlaştınız," diyor.

Cevap vermiyorum çünkü benimle neden konuştuğu hakkında hiçbir fikrim yok. En iyi arkadaşıma ne yaptığını biliyorum. Onu aldattığını ve hiçbir açıklama yapmadan ondan ayrıldığını biliyorum. Bilmediğim şey ise neden karşımda oturup arkadaş olabilmemişiz gibi davrandığı.

"Kampüste sizin çok iyi arkadaş olduğunuzu duydum," diye ekliyor. "Sadece nasıl olduğunu merak ediyordum?"

"O harika biri," diyorum düşüncelerimi genişletmeden. Bu kıza herhangi bir bilgi vermeyeceğim ama cevap verdiğimde Marc'ın kulağa hoş geldiğinden emin olacağım.

"Bu harika. Bunu duymak beni çok mutlu etti," diyor Lauren. Sözleri nazik ama saçmaladığını söyleyebilirim. Gizli amaçları var ama henüz ne olduklarını bilmiyorum.

"Biriyle görüşüp görüşmediğini biliyor musun?" diye soruyor.

Ve işte buradalar.

"Bunu söylemek bana düşmez."

"En azından bana New York'taki kızla çıkıp çıkmadığını söyleyebilir misin? Partideki kızla."

"Ali mi?" Kafam karışmış bir şekilde ona sordum. "Bak Lauren, iyi biri olduğuna eminim." Bunu söylerken kendime bile inanamıyorum. "Ama sana Marc hakkında hiçbir şey anlatmayacağım. Eğer bu kadar merak ediyorsan, ona kendin sormalısın." Konuşmayı bu şekilde bitiriyorum ama o bankımdan ayrılmıyor.

"Ama öyle olup olmaması neden önemli?" Merakımı dizginleyemeyerek soruyorum. "Ondan ayrılan sensin."

Ağır bir iç geçiriyor. "Öyle yaptığımı biliyorum ve son zamanlarda bu kararımı tekrar sorguluyorum. Marc mesajlarıma cevap vermiyor, ben de belki biriyle görüşüyordur diye düşündüm ama kampüsteki hiç kimse bu sorunun cevabını bilmiyor. Bunu öğrenmek için en iyi şansımın sen olacağını düşündüm."

Onunla tekrar bir araya gelmek mi istiyor? Sikerim öyle işi.

Sessiz kalıyorum, gözlerim önüme sabitlenmiş, söyleyeceğini söyledikten sonra gitmesini umuyorum.

"Maddison'la takıldığını duydum," diye yeniden başlıyor, bu kez hoşuma gitmeyen bir ses tonuyla.

Sessiz kalıyorum. Bu kızın Eli ve benim hakkımda bir şey bilmesine izin vermem mümkün değil. Marc'la üç yıl birlikte olduktan sonra ona yaptıkları yüzünden ondan zaten hoşlanmıyorum ama aynı zamanda Alyssa'yla da arkadaş ve ona herhangi bir bilginin ulaşmasını istemiyorum.

"Ben olsam dikkatli olurdu," diye ekliyor kinle.

Başımı ona doğru çeviriyorum, gözlerimi daha önce yaptığım gibi uzaklara odaklayamıyorum.

"Kadın kadına, Marc ve kardeşiyle yıllarca birlikte oldum.

Maddison çok dolaşıyor. Oynadıkları her şehirde kız arkadaşları var."

Eli'nin geçmişini biliyorum, Patrick daha birkaç gün önce bana hatırlattı, ama yine de Eli olmayan birinden bunu duymak hoşuma gitmiyor.

"Daha önce hiç tek bir kıza bağlı kalmadı, bu yüzden senin için birdenbire yollarını değiştireceği konusunda umutlanmamalıyım."

"Bence gitmelisin," diyorum ona.

Sırt çantasını omzunun üzerinden sallayarak ayağa kalkıyor. "Sadece sizi uyarıyorum. Bununla ne yapacaksan yap."

Belli ki ona Marc hakkında bilgi vermediğim için sinirlenmiş, bu yüzden Eli'nin geçmişini hatırlatarak beni incitmeye çalışıyor. Umurumda değil.

Eğer son üç yılını Eli'nın etrafında geçirdiyse. Onu benim tanıdığım gibi tanımıyor, değil mi?

Dudaklarında memnun bir sırıtışla uzaklaşırken, "Görüşürüz Logan," diye bitiriyor sözlerini. Tipik bir kötü kızdan daha kötü. Alyssa'dan bile kötü. En azından o kızlarda neyle karşı karşıya olduğunuzu bilirsiniz ama bu kız sinsidir. Tatlı ve masum görünür ama gerçekte bir yılanıdır.

Bunun her dakikasından nefret ettim. Göletteki o günden beri Eli'dan bir kez bile şüphe etmedim ve Lauren'ın kafama şüphe sokmaya çalışmasından hoşlanmıyorum. Zac ile olan ilişkiyi Eli ile olan ilişkimden ayırabildiğim için kendimle gurur duydum. Patrick kafamı Eli'nin eski hayatıyla ilgili hatırlatmalarla doldurmaya çalıştığında bile bunu görmezden geldim. Zac'ten edindiğim güvensizliği Eli ile olan ilişkiye kolayca taşıyabilirdim ama yapmadım çünkü Eli birlikte olduğumuzdan beri ona güvenmememi gerektirecek hiçbir şey yapmadı. Kadınlarla çamurlu bir geçmişi olduğunu biliyorum, ama şimdi bunu ona karşı kullanamam.

Yere oturup kitaplarımı ve notlarımı önümdeki sehpanın üzerine koyarken Marc'a "Eski sevgilin pek hoş biri değil," diyorum.

Ali ve ben Perşembe gecesi çalışma seansımızı odalarımızdan farklı bir ortam bulma umuduyla yüksek lisans yurdunun ortak alanına taşımaya karar verdik. Marc da bu hafta katılmaya karar verdi. Ben koşup günün üçüncü kahvesini alırken o ve Ali ortak alandaki karşılıklı koltuklarda beni bekliyorlardı.

"'Kaltak,' Logan. Sanırım aradığın kelime 'kaltak'," diye düzeltiyor Ali.

"Üzgünüm, haklısın. Marc, eski sevgilin tam bir sürtük," diye tekrarlıyorum. Marc kıkırdıyor. "Ne yaptı ki?"

"Bu öğleden sonra beni kampüste buldu ve biriyle görüşüp görüşmediğini sordu."

"Evet, Logan ona hiçbir bilgi vermeyince kardeşin hakkında bir sürü saçmalık anlatmaya başladı. Maddison'ın sadık olabileceğinden şüphe etmesini sağlamaya çalışıyordu," diye söze karışıyor Ali, öfkeli bir şekilde.

Marc hayal kırıklığı içinde başını sallayarak, "Tam bir kaltak," diye onaylıyor. "Logan, onu dinleme. Bir bok bildiği yok."

"Ayrıca, aldatan o. Sadık olmak hakkında ne bilir ki?" Marc'ın yüzü düşerken Ali tükürür. "Kahretsin. Marcus, özür dilerim."

Marc silkinir. "Hayır, haklısın. Açıkçası Logan, söylediği şey hakkında iki kere düşünme bile. Eski EJ'i tanıyordu ve onu çok iyi tanı mıyordu bile. Çıktığımız onca yıl boyunca ailemin yanına neredeyse hiç gelmedi. Seninleyken farklı. Onu tanıyan herkes bunu görebilir."

Marc'a, "Sana mesaj attığını söyledi," diyorum.

Ali bakışlarını ikimizden de kaçırırken Marc hızla Ali'ye bakıyor. "Evet, öyle. Ama ben hiç cevap vermedim."

"Seninle tekrar bir araya gelmek istiyor." Ali rahatsız bir şekilde kendini kanepeye yerleştiriyor, arkasına yaslanıyor ve başını arkasındaki mindere yaslıyor.

"Merak etmeyin. Böyle bir şeyin olmasına imkân yok. Aramızda kız arkadaşı olan tek kişi EJ," diye dalga geçerek kelimeyi uzatıyor ve konuyu değiştiriyor.

"Kapa çeneni," diye karşılık veriyorum kahkahalar arasında. "Ben de sormak istiyordum, bana bu şekilde sorma fikrini bulmasına kim yardım etti? Gerçekten çok tatlıydı."

Marc savunmak için ellerini havaya kaldırır. "Bana bakmayın. Hepsi EJ'in işiydi. Çünkü *biri* bana basketbol oynadığını hiç söylemedi," diye şakacı bir şekilde azarlar. "Her zaman sadece bir hayran olduğunu söyledin ama bir aygır olduğundan bahsetmezdin."

Yanıt olarak omuz silkiyorum. "Farklı bir hayat." "Yani hepsi o muydu?"

Şaşırarak soruyorum.

"Evet. Annemi görmeliydin. Ona ne yapmayı planladığını söylediğinde neredeyse kanepeye gömülecekti."

Alt dudağımı ısırıyorum, sırtıtmamı engellemeye çalışıyorum, Ali ayağıyla beni dürtüyor ve bana öyle söylediğini söylüyor.

Dudaklarımda memnun bir gülümsemeyle notlarımı düzenlemek için elime alıyorum. Eli'nin bu fikri tek başına bulduğuna inanamıyorum. Kendimi zaten özel hissediyordum, ama şimdi daha da özel hissediyorum.

Yaklaşık bir saat süren sessizlikten ve notlarımızı elden ele dolaştırıp yarınki sınava çalıştıktan sonra Ali derin bir iç çekerek koltuğa yaslanıyor.

"Tamam, beş dakikalık bir molaya ihtiyacım var." Akılsızca gezinmek için telefonunu çıkarıyor.

"Ben de," diye ekliyor Marc, oturduğu yerden kalkıp kollarını tavana doğru uzatarak.

Eli'dan cevapsız bir arama ya da mesaj görmeyi umarak telefonuma bakıyorum ama hâlâ bir şey yok. Oyun şimdiye kadar bitmiş olmalıydı, ama belki de

fazla mesaiye kaldılar. Belki de beni aramak için otel odasında yalnız kalmayı bekliyordur, ama son bir saattir birkaç dakikada bir telefonuma bakıp aramasını ya da mesaj atmasını beklemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

"EJ'den hâlâ haber yok mu?" Marc soruyor. "Henüz yok."

"Cam az önce hikâyesinde paylaşmış. Belki de maçları yeni bitmiştir," diyor Ali Instagram'da gezinirken.

Marc ve ben Ali'nin koltuğuna doğru ilerliyoruz, Cam'ın Instagram hikayelerinin ekranını ele geçirmesini izlerken onun iki yanına oturuyoruz.

"Two-Oh, bebeğim, hadi gidelim!" sesi, kamerayı kendisine tutarken çınıyor. Belli ki soyunma odasında ve ter içinde, hala maçı kalma formasını giyiyor ama hikayesi bir saat önce yayınlanmış.

Marc benim endişemi fark etmeden, "Oh ne güzel, kazandılar," diyor.

Eli genellikle oyunları biter bitmez en azından selam vermek ve nasıl olduğunu söylemek için mesaj atar. Oyunlarının bitmesinin üzerinden bir saatten fazla zaman geçmesine rağmen henüz ondan haber alamadığım için biraz endişeleniyorum.

Tam olarak ne için endişeleniyorum, emin değilim.

Cam'ın bir sonraki hikâyesi otomatik olarak çalar ve Ali hoparlöründen gelen müziğin sesini kısmak zorunda kalır. Bunu sadece beş dakika önce paylaşmış. Bir partide, hem de büyük bir partide. "Penn State nasıl eğleneceğini biliyor!" diyor, kamerasını başka bir kampüste partinin düzenlendiği evde gezdirirken. Eli'nin takım arkadaşlarının sarhoş üniversite öğrencilerinden oluşan kalabalığın arasına dağıldığını gördüğümde kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

Goody'nin bira pongu oynadığını ve ona asılan küçük, güzel bir esmer olduğunu fark ediyorum. Sonra Cam, elinde birayla garip bir şekilde tek başına duran kaleci Benny'ye geçiyor. Ardından, Patrick tezgâhta oturan sarışının bacaklarının arasına sıkışmış, dili boğazına kaçmış. Son olarak, Mikey koltuğa oturmuş, her iki kolunun altına zar zor giyinmiş bir kız sıkıştırmıştır.

Cam telefonuyla evi taramaya devam ediyor, zaman ayırdığından ve orada bulunan tüm güzel kadınları gösterdiğinden emin oluyor. Eli'nin yüzünün Ali'nin ekranında görünmesini beklerken ağzımın kuruduğunu ve kalbimin hızla çarptığını hissediyorum ama asla görünmüyor. Cam'ın önünden geçtiği pek çok kapalı kapı var ve Eli'nin nerede olduğunu bilmiyorum ama içimde iyi bir his yok.

Patrick ve Lauren'ın yoldaki kızlarla ilgili uyarıları zihnimde canlanmaya başlıyor.

"Hayır Eli," diyorum Ali bana bakarken. Belli ki o da benimle aynı şeyi düşünüyor, ancak Marc kardeşinin yokluğundan ve benimle iletişim kurmamasından rahatsız olmuşa benzemiyor.

Eğer partide değil de otelde yalnız olsaydı, şimdiye kadar ondan haber alırdım.

Telefonum sehpanın üzerinde titremeye başladığında zihnim gitmemesi gereken tüm korkunç yerlere gitmeye başlıyor. Ekranda Eli'nin adını görerek uzun bir oh çekiyorum.

"Tanrıya şükür." Telefonumu almak için ayağa kalktım ve Eli'yi hoparlöre verdim.

"Selam bebeğim!" Heyecanla diğer hattaki erkeğimi selamlarken kendimi tekrar arkadaşlarımın yanındaki kanepeye bırakıyorum.

"Hey, kardeşim!" Marc hoparlöre ekliyor.

Ama cevap yok. Hat sessizliğe gömüldü. Bir süre devam eden sessizlikten sonra, Eli'nin farkında olmadan yanlışlıkla beni aramış olabileceğini anlıyorum.

Onu duyamama ihtimalime karşı sesi yükseltiyorum ve bunu yaptığımda, diğer uçtan gergin ve kısa nefesler gelmeye başlıyor, ses karşısında gözlerim şokla açılıyor.

Bir şey söylemeliyim, gerçekten bir şey, ama yapamam. Nutkum tutuldu. Uzak pantolonlar ve nefesli nefesler kulaklarımı doldurmaya devam ediyor.

"Eli?" Sesim kesilirken bir şekilde soruyorum, benimle aynı hatta olduğunu fark etmesini ve kendi tarafında olanları duyabilmesini umuyorum.

Yine de konuşmak yok.

Çenem gevşerken ağır ve düzensiz nefesler hat boyunca akmaya devam ediyor. Ali'ye bakıyorum. Onun gözleri de benimkiler kadar geniş ve biliyorum ki o da şu anda benimle aynı şeyi düşünüyor.

Eli başka bir kadınla birlikteyken beni cepten aradı.

Bölüm 60

Logan

Eli'nin hattının ucunda her ne oluyorsa onu dinlemeye devam ederken gözlerim düşmemiş ve istenmeyen yaşlarla doluyor. Elimde telefonumla aceleyle ayağa kalkıyorum ama nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok. Patrick ve Lauren'ın beni uyardığı her şey, Eli'nin bu geceki iletişimsizliğiyle birleşince, zihnim kulaklarımın ne dinlediğine dair fikirlerle dolup taşarken, bu bulmacayı benim için bir araya getiriyor.

"Logan?" Eli'nin sesi telefonda titriyor.

"Eli?" Kaşlarım çatılırken tekrar soruyorum, ama cevap yerine sadece keskin ve sık bir hava girişi duyuyorum.

Şu an kafam çok karışık.

Kanepede Ali'nin yanında oturan Marc'a bakıyorum, bana birkaç kelime söylerken *nihayet* endişeleniyor ama ne söylemeye çalıştığını anlayamıyorum. Eli'nin düzensiz nefes alışları hoparlöründen kulağıma doğru gelmeye devam ediyor.

"Ne?" Kendimi kaybetmiş bir halde ona bakarken sessizce Marc'a söylendim.

Sehpadan notlarımın bir sayfasını kapıyor ve mesajını benim için çılgınca karalıyor.

Kâğıdı görmem için havaya kaldırırken "*Panik atak mı?*" diye sordu.

Eli'nin zorlukla aldığı nefesler hattı doldururken anında gözlerimi kapatıyorum. Elbette olan biten buydu ve bunu bilmem gerekirdi. Evet, nefesi kısa, düzensiz ve sendeliyor çünkü nefesini tutmaya çalışıyor. Muhtemelen göğsünde o kadar sıkı bir baskı hissediyor ki ciğerlerini havayla dolduramayacağına kendini inandırmış.

Dış etkenler yüzünden kendimi Eli'nin başka bir kadınla birlikte olduğuna inandırmıştım, bu da diğer hattan duyduklarımın cinsel içerikli olduğunu düşünmemeye neden oldu. Zihnimin dağılmasına izin verdiğim için kendime çok kızgınım. Eli sadakatini sorgulamamı hak edecek hiçbir şey yapmadı. Aslında acı çekiyor, çünkü karşı tarafta nefesini tutmaya çalıştığı belli.

Rahat bir nefes alacaktım ama telefonda erkeğimin çırpınışlarını dinlerken hiçbir rahatlama hissetmiyorum.

Onu hoparlörden çıkarıp, arkadaşlarımı ve kitaplarımı geride bırakarak çılgınca merdivenlere yöneliyorum ve yurt odama gidiyorum. Daha hızlı olması için asansöre binerdim ama binersem bağlantıyı kaybedeceğimden korkuyorum.

"Eli?" Keskin bir nefes daha duyduğumda tekrar soruyorum.

"Neredesin sen?" Koridordan kapıma doğru koşarak salonuma ulaştığımda soruyorum.

Cevap vermiyor ama onun yerine, kendini sakinleştiremeden hava emmeye çalışırken gergin pantolonu devam ediyor.

"Otel odanızda mısınız?" Göğsünde hissettiği ve nefes darlığı çekmesine neden olan baskıyı aklından çıkarmak umuduyla soruyorum.

"Evet," diyor titrek bir nefesle.

Sırtımı yatağıma yaslayarak yere oturuyorum, gözlerimi kapatıyorum ve onu dinliyorum. Onu bu şekilde duymak kalbimi acıtıyor. Eli'yi hiç bu kadar zayıf bir anında görmemiş ya da duymamıştım ve onun bu kadar acı çektiğini ve ona yardım etmek için yanında olamayacağımı bilmek çok kötü bir duygu. Eli ister bedeni, ister yeteneği, isterse komuta edici varlığı olsun, gücün timsalidir, ama şu anda kendini küçük hissettiğini söyleyebilirim.

"Bana tarif edebilir misin?" diye sordum. "Otel odan."

Eli bana o gün gölette yaşadığı panik atakları anlattıktan sonra, ona yardım etmenin yollarını araştırmak için biraz zaman harcadım. Çünkü elbette bir sorunla karşılaştığımda ilk içgüdüm çalışmaktır.

Sanırım bir yerde okuduğuma göre, çevrenizi tanımlamak kaygıya neden olan şeyden uzaklaşıp başka bir şeye odaklanmanızı sağlayabilirmiş. Ya da uyduruyor da olabilirim, bilmiyorum ama burada çaresizim. Eli'ye sadece nefes almasını söylemekten kaçınmak için elimden geleni yapıyorum çünkü tam olarak yapmaya çalıştığı şey bu.

"Odanızda kaç yatak var?" Yanıtını beklerken hat bir süre sessiz kaldığında soruyorum.

"İki," diyor kısa bir hava emişiyle.

"Duvarlar ne renk?" Odama bakıyorum, ne soracağıma dair fikir arıyorum ama bunun şu anda ona gerçekten yardımcı olup olmayacağı konusunda hiçbir fikrim yok.

"Griler." Ciğerlerini biraz daha doldurduğunu duyuyorum.

Son tepkisinden bir yerine iki kelime aldım ve nefes alış verışı biraz daha düzenli görünüyordu. Belki bu yardımcı oluyor, belki de işleri daha da kötüleştiriyorum. Burada hiç havamda değilim.

"Duvardaki resimleri tarif edebilir misin?" Mary'nin çektiği Eli ve benim çerçeveli fotoğrafımıza baktım. Çıktısını aldım ve kitaplığında duran annemle babamın resminin yanına yerleştirdim.

"Bir... gün batımı var," diyor Eli daha uzun ve derin bir nefes alırken. "Ve bir sokak tabelası," diye ekliyor nefes verirken.

Kelimeler. Daha çok kelime. Daha az hava emme. Sanırım bir yerlere varıyoruz.

Eli dinleyerek derin nefes alır, yavaşça ve istikrarlı bir şekilde nefesini bırakır. Şimdiden kulağa daha iyi geliyor. Keşke orada, onun yanında olsaydım. Keşke ona sarılabilseydim. Bir keresinde bana tanıştığımızdan beri panik atak geçirmediğini, onu sakinleştirdiğini söylemişti. Bu gerçekten çok hoş, ama onu sakinleştiren şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Aksi takdirde, şu anda her ne ise onu kullanırdım.

Hissettiği endişeden uzak durmasını sağlamalı ve bir şeyle, herhangi bir şeyle dikkatini dağıtmalıyım. Ama odama bakarken, çevresiyle ilgili sorular sormak için aklıma hiçbir fikir gelmiyor. "Peki saçlarım ne renk?" diye sorarken biraz narsist olmaya karar veriyorum, bunun benimle ilgili en sevdiği fiziksel şeylerden biri olduğunu biliyor ve belki, sadece belki, beni düşünmenin ona ihtiyacı olan huzuru getireceğini umuyorum.

Eli diğer uçta hafifçe kıkırdıyor. İçimi bir rahatlama dalgası kaplarken bu benim yeni favori sesim.

"En sevdiğim renk," diyor ve ardından derin, sabit bir nefes daha alıp yavaşça veriyor.

"Peki ya gözlerim?"

"Diğer favori rengim," diyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum. Sadece çok tatlı olduğu için değil, aynı zamanda kendini daha iyi hissettiğini söyleyebildiğim için.

Derin nefes alıp vermelerle solunumu normale dönerken onu dinlemeye devam ediyorum.

"Eli, iyi misin?" Umutlu bir şekilde sordum.

İç çekiyor. "Şimdi daha iyi" diyor, sesi hâlâ titrek, "Özür dilerim."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok bebeğim. Keşke şu an seninle olsaydım."

"Ben de."

"Ne oldu?" Bu panik atağa neyin sebep olduğunu merak ederek soruyorum, çünkü yaklaşık bir aydır panik atak geçirmiyordu.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diyor kesin bir ifadeyle.

Bu onun için garip bir cevap. Bir araya geldiğimizden beri bana karşı oldukça açıktı. Benden bir şeyler saklayan biri değil, ama muhtemelen az önce kendini sakinleştirdiği endişeyi yeniden yaşamak istemiyor, bu yüzden gitmesine izin verdim.

"Tamam," diye iç geçirdim. "Bu hafta hiç uyudun mu?"

"Pek sayılmaz, hayır. Sadece birkaç saat orada burada," diyor Eli, ki bu da panik atağına neyin sebep olduğu konusunda beni neden bilgilendirmek istemediği konusunda kendimi ikna etmek için kullandığım bir diğer sebep.

Çok yorgun olmalı.

"Sen uyuyana kadar hatta kalmamı ister misin?" "Lütfen," diye utangaç bir şekilde cevap verir.

Yatağıma tırmanıp telefonumu yanımdaki yastığın üzerine koymadan önce Eli'yi hoparlöre alıyorum. Uzanıp gözlerimi kapatıyorum ve panik atak konusundan uzak durarak günümüzü konuşuyoruz. Eli bir süre sonra verdiği yanıtlarda uykulu bir ses çıkarmaya başlıyor, bu yüzden daha fazla soru sormuyorum. Sadece hatta kalıyorum, yavaş ve sabit nefes alışını dinlerken uykuya dalmasına izin veriyorum. Kısa bir süre önce sık nefesler almak için verdiği mücadeleyi dinlemek zorunda kaldıktan sonra normal derin nefeslerini duymak ne kadar da hoşuma gidiyor.

Kapım çalındığında, telefonumu kapatmadan önce Eli'nin mışıl mışıl uyuduğundan emin oluyorum, Marc kafasını kapı aralığımdan içeri uzatıyor.

"Hey, içeri gel." Yatağımda doğruldum.

Marc, aşağıda bıraktığım notlarımı ve kitaplarımı masamın üzerine koymadan önce odama doğru birkaç adım atıyor.

"O nasıl?"

"O şimdi iyi. Sadece uyuyakaldı." "Ne oldu?"

Derin bir iç çekiyorum. "Bilmiyorum. Bana söylemiyor."

Marc hafifçe başını sallar. "Bunu çok kişisel algılama. EJ bazen aklını kaçırabiliyor. Muhtemelen hokeyle ilgilidir. Kendine karşı serttir."

Sessiz kalarak başımla onaylıyorum. Anlayışlı olmaya çalışıyorum ve Eli'nin hiç partneri olmadığını hatırlıyorum. Daha önce hiç açık olmak zorunda kalmadı, bu yüzden belki de onunla bir şeyler olduğunda iletişim kurmaya alışkın değildir.

"Bu hafta sonu ailemin evine gitmeye ne dersin? Kampüsten uzaklaşmak güzel olabilir. EJ'in hafta sonu hokeyden izinli olduğunu biliyorum ve Ali de gelebilir," diye öneriyor Marc.

"Kulağa harika bir fikir gibi geliyor."

"Harika, yarınki sınavdan sonra oraya gidebiliriz. Sabah EJ'e mesaj atıp haber veririm."

Arkadaşıma minnettar bir gülümseme veriyorum. Kampüs dışına çıkmak gerçekten harika bir fikir. Eli şu anda her neyle uğraşıyorsa, büyük olasılıkla tanımadığı ya da önemsemediği insanlardan gördüğü baskıdan kaynaklanıyor. Sadece dördümüzle gözlerden uzak olmak kulağa mükemmel bir plan gibi geliyor.

"Her şey yoluna girecek," diyor Marc, belli ki endişeli yüz ifademi fark etmiş. En iyi arkadaşıma bakarken başımı eğiyorum, ona sahip olduğum için şükrediyorum.

"Seni seviyorum, Marc."

"Sen de Logan." Odamdan çıkmadan önce bana yarım bir gülümseme attı.

Yatağıma uzanıp biraz uyumaya çalışıyorum, ertesi gün sınavım olduğunu biliyorum ama rahatlamakta zorlanıyorum. Eli'nin telefonda nefes almak için çırpınışını dinlemekten sinirlerim bozuldu. Sadece orada olmak ve onunla ilgilenmek istedim. Onu daha iyi hissettirmek istedim.

Bu okul yılına tam da bundan kaçınmayı umarak girdim. Bir kez olsun başkalarını düşünmek istemedim. Bencilce davranıp kendime ve okula odaklanmak istedim. Şimdi buradayım, Eli için endişelendiğimden uyuyamıyorum. Yine de umurumda değil; Eli başıma gelen en iyi şey, bu yüzden bu biraz uykusuz kalmak ya da bir sınavda o kadar başarılı olamamak anlamına geliyorsa, sorun değil. O buna değer.

Bölüm 61

Logan

Bu öğleden sonraki sınavımı büyük olasılıkla geçtikten sonra, hafta sonu için hazırlanabilmek amacıyla doğruca yurda döndüm. Kapımdan girer girmez telefonumu Bluetooth hoparlörüme bağladığımdan emin oldum, böylece çantamı toplamaya başlarken en sevdiğim şarkıları tekrar tekrar dinleyebilecektim. Spotify tercihlerimi anlamış olmalı ki hoparlörüm bağlanır bağlanmaz John Mayer'in meleksi sesi odamı doldurmaya başladı.

Bu hafta sonu evde takılmak dışında pek bir şey yapacağımızı sanmıyorum, bu yüzden yanıma sadece en rahat pijamalarımı alıyorum. Ancak, Eli büyük olasılıkla onları göreceği için yanıma birkaç güzel iç çamaşırı almayı da ihmal etmedim.

Geçen hafta sonundan sonra, onunla seks yapmaya hazır olduğuma karar verdim. Elbette bunu ona söylemedim çünkü bana kız arkadaşı olmamı teklif ettikten hemen sonra acele bir karar vermek istemedim. Ama her zaman güvendiğim ve aşık olmayı umduğum birini beklemek istemiştım. Birine Eli'ye güvendiğim kadar güvenemezdim ve henüz çok erken olduğu ve onu korkutacağım için bunu asla itiraf etmeyecek olsam da, sanırım ona aşık olmaya başlıyorum.

Kahretsin, kimi kandırıyorum? Ona aşığım ve bir süredir de *öyleyim*. Göletteki o gün mü yoksa babam hakkında bir şeyler öğrenmem için beni basketbol oynamaya götürdüğü gün mü bilmiyorum ama aşık olduğum kesin.

Daha önce hiç aşık olmadım, bu yüzden sanırım şu anda aşık olduğumu nasıl bildiğimi sorgulayabilirsiniz, ama bunu açıklayacak kelimelerim yok. Sadece öyle olduğumu biliyorum. Eli ile birlikteyken kendime daha çok güveniyorum, her zaman onu düşünüyorum ve onun için en iyisini istiyorum. Onunlayken farklı hissettiğimden bahsetmiyorum bile. Daha çok kendim gibi hissediyorum.

Bu yüzden, birkaç haftadır duygularımın üzerimden akıp gitmesine izin verirken mutlu bir şekilde tekrar tekrar çaldığım adamım John Mayer'in sözleriyle, 'Seni seviyorumdan daha azı yalan söylemektir.

Spor çantamın fermuarını çekerken kapının çalındığını duyuyorum ve ben cevap vermeden kapı açılıyor.

Eli'nin odama girdiğini görünce dudaklarımdaki gülümseme büyürken, "Merhaba bebeğim," diyorum. Onu pazartesiden beri görmemiştım ve en az onun kadar yakışıklı görünüyordu.

Hiç.

"Hey," diye cevap veriyor, eğilip hızla dudaklarımı gagalamadan önce. "Gitmeye hazır mısın?" Çantamı alıp omzuna atıyor ve ben cevap veremeden odamdan çıkıp gidiyor.

Tamam, bu da neydi böyle? Eli bana bir kez bile "merhaba" demedi, monoton sesinden ve bütün hafta ayrı kaldıktan sonra bana doğru bakıp sarılmamasından bahsetmiyorum bile. Bu da neydi şimdi?

Park yerinde, Marc ve Ali'nin yüzlerinde benimkine benzer bir şaşkınlık ve endişe ifadesi vardı. Öğleden sonra Eli ile karşılaşmış olmalılar.

Eli'nin kamyonetiyle eve gidişimiz son derece garipti. Marc ve Ali arkada oturuyor, ben de yolcu koltuğundayım. Herkes Eli'nin yaydığı tuhaf havayı anladığı için yolculuk tamamen sessiz geçti. Bir kez bile bana doğru bakmadı ya da her zaman yaptığı gibi elini kalçama koymadı. Sadece sağ eli direksiyonda, kapısına doğru eğilmiş bir şekilde sürmeye devam ediyor ve görünüşe göre aramızda mümkün olduğunca fazla boşluk yaratmaya çalışıyor.

Arabayı park ettiğimizde Marc ve Ali ellerinde çantalarıyla mümkün olduğunca çabuk inip içeri giriyorlar. Eli kapımı açmıyor, ki sorun değil; genelde ısrar etse de kendim açabilirim. O çantalarımızı omzuna atarken ben de arabanın kaputunun etrafından dolaşıp onun yanına gidiyorum.

"Sen iyi misin?" Endişeli bir ses tonuyla soruyorum.

Beni beklemeden eve girerken "Ben iyiyim," diye tersliyor.

Eli çantalarımızı merdivenlerin dibine bırakıyor ve mutfığa doğru yol alıyor. Şu anda biraz afallamış hissediyorum çünkü Eli'nin beni özel hissettirmek için her zaman yaptığı küçük şeylere alışkınım ve bugün hiçbirini yapmadı.

Mutfığa gitmek için oturma odasının önünden geçerken, Marc ve Ali'yi çoktan kanepede oturmuş, belli ki Eli James Maddison denen bombadan kaçarken buluyorum. Sorgulayan bir bakışla Marc'a bakıyorum, o da kardeşine neler olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını söylemek istercesine omuz silkiyor.

Mutfığa doğru ilerlediğimde Eli'nin buzdolabından iki bira çıkarıp ikisinin de kapağını açtıktan sonra birinden bir yudum almasını izliyorum.

"Eli, sana neler oluyor? Dün ne oldu?" Evin karşı tarafında dururken ses tonumu tatlı ve suçlayıcı olmamaya özen gösteriyorum.

erkek arkadaşımdan.

"Logan," diye uyarıyor, hayal kırıklığı içinde gözlerini kapatarak. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var," diye sertçe homurdanıyor, elinde iki birayla arka kapıdan çıkarken. Eli'nın arka verandadan inip ailesinin göldeki iskelesine doğru ilerleyişini izliyorum. Tüm bu süre boyunca birasını yudumluyor ve sonuna, suya yakın bir yere ulaştığında boş şişesini parmaklıkların üzerine bırakıyor. İkinci içkisine başlarken dirseklerini iskeleyle dayayarak öne doğru eğiliyor. Sersemlemiş bir halde oturma odasına geri dönüyorum, arkadaşlarım iri gözlerle bana bakıyorlar. Belli ki ikisi de

Eli'nin benimle konuşma şeklini.

"Ne oluyor lan?" diye sorabiliyorum girişte dururken, biraz afallamış ve nutkum tutulmuş bir halde.

Eli'yi tanıdığım süre boyunca benimle sadece bir kez böyle konuşmuştu ve o da içkili bir geceden sonraydı. Eli bu sefer beni terslediğinde tamamen ayıktı ve bu sefer, tıpkı bir öncekinde olduğu gibi, bunu hak edecek hiçbir şey yapmadım.

Marc kanepeden endişeli bir ses tonuyla, "Onu bir süredir böyle görmemiştin," diyor. "Dün ne olduğunu hâlâ bilmiyor musun?" Kaşları endişeyle çatıldı.

Midemdeki çukur büyürken cevap olarak başımı sallıyorum. "Bana söylemedi." Eli'a neler olduğunu bilmiyorum ve öğrenmekten de biraz korkuyorum.

Gözlerimi kapattığımda arka kapı çarparak kapanıyor ve arkamda bir yerlerde Eli'nin ayak seslerini duyuyorum. Sırtımı ona dönerek, davranışlarının beni ne kadar etkilediğini görmesine izin vermiyorum. Uzaktan duyduğum hızlı adımlar bana onun merdivenlerden çıktığını haber veriyor, büyük ihtimalle ikişer ikişer.

Telaşlanmış ve ne yapacağımı bilemez bir halde derin bir iç çektim.

"Neden yürüyüşe çıkmıyoruz?" Ali, kanepeden kalkarken iyi bir arkadaş gibi davranarak öneride bulunur.

"Kulağa harika bir fikir gibi geliyor," diyorum ona minnettar bir gülümsemeyle. "Gidip eşofmanımı alayım."

Merdivenlerin dibinde spor çantamın olmadığını fark ettiğimde, Eli'nın onu da beraberinde yukarı çıkardığını hemen anlıyorum. Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim olmadan yukarı çıkarken bir kez daha gergin bir nefes alıyorum. Daha önce hiç üst kata çıkmamıştım ve bu ev çok büyük. Burada en az beş ya da altı yatak odası olmalı. Ayrıca, Eli çantamı kendi odasına mı götürdü yoksa misafir odasına mı bıraktı bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, ikincisi beni şaşırtmazdı. Eli bu gece onun etrafında olmamı

istemiyor gibi görünüyor.

Birkaç kapıyı kırıp açıyorum, önce misafir odalarından birini, sonra da çamaşır odasını buluyorum, ikisinde de çantam yok. Üçüncü denememde, kafamı bir yatak odasına soktuğumda, Eli'yi dirseklerini dizlerine dayamış ve yüzünü ellerinin arasına almış bir şekilde yatağın ayak ucunda otururken buluyorum. Bu oda onun olmalı. Fark edilmeden önce sessizce dışarı çıkmaya çalışıyorum, ama bunu yapmadan önce, spor çantamın banyo kapısının yanında onunkinin yanında durduğunu görüyorum.

Parmak ucunda içeri girdiğimde bana bakıyor, gözlerini deviriyor ve derin bir iç çekiyor.

"Siktir, Logan. Bir dakikaya ihtiyacım olduğunu söyledim!" diye bağılıyor ve bedenimin fiziksel olarak ondan uzaklaştığını hissedebiliyorum. Bu hareket, ona doğru hissettiğim manyetik çekimden çok farklı. Şu anda kızgın ve nedenini hiç bilmiyorum. Onunla bu şekilde konuşulmasını hak edecek hiçbir şey yapmadım.

Gözlerim şoktan kocaman oldu ve çantama doğru yürüyüp kazağımı bulana kadar ararken kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Çantamı aldın ve benim de eşofmanıma ihtiyacım vardı." Sırtım Eli'ye dönükken çantamın fermuarını çektim. Kazağı başımdan geçirip, Eli ile göz göze gelmemeye çalışarak hızla kapıya doğru ilerliyorum.

Dışarı çıkmadan önce, ani bir cesaret sarsıntısı beni ele geçiriyor. "Artık kız arkadaşın olmam sana benimle bu şekilde konuşma hakkını vermiyor."

Gözlerinin içine bakmak için dönüyorum, ne kadar ciddi olduğumu bilmesini istiyorum. Bakışlarını benimkilerden çekip dümdüz ileriye bakıyor. "Peki o zaman,

belki de artık benim kız arkadaşım *olmamalısın*."

Sözleri midemi bulandırıyor. "Az önce ne dedin sen?" Marc ya da Ali'nin konuşmamızı duymasını istemediğim için odasının kapısını kapatırken şaşkınlık ve inançsızlıkla soruyorum ama Eli cevap vermiyor.

"Cidden şu anda beni ayrılmakla mı tehdit ediyorsun?" Ona doğru bir adım attım. Sesimde üzüntü bile yoktu. Tamamen öfke. Çünkü şu anda ben de öyleyim, bunu önermesine bile kızgınım. Bunu kastetmediğini, inadına söylediğini biliyorum ve bu durumu daha da kötüleştiriyor.

"Belki de yapmalıyız," diyor omuz silkerek. "Her şeyi olduğu gibi bunu da eninde sonunda berbat edeceğim. Bari şimdi bitirelim." Bana doğru bakmayı reddederken sesinde hiçbir duygu yok.

"Dün ne oldu lan?" Tekrar soruyorum, bu sefer çok daha az şefkat ve çok daha fazla aciliyetle.

"Tanrım, Logan! Şunu sormayı kes artık! Bir ipucu bul!" diye bağıyor kocaman gözleri ve kırmızı yanaklarıyla, içinde yanan öfkeyle. Başını bana doğru çeviriyor ve sonunda gözlerimin içine bakıyor. Bana bakan gözler, son birkaç haftayı aşık olarak geçirdiğim gözler değil. Hayır, o sıcak viski rengi gözler hiçbir yerde yok. Bunlar karanlık ve acımasız, tıpkı sözlerinin ardındaki duygu gibi.

Ağır bir iç çekerken şu anda kendimi yenilmiş hissettiğim kadar kızgın da hissediyorum. Keşke kendimi alkolün etkisiyle böyle konuştuğuma, bu sözleri Eli'nin söylemediğine ikna edebilseydim, ama sadece iki bira içti ve bu bile onu sarhoş etmeye yetmiyor.

"Eli'm geri döndüğünde bana haber ver, çünkü bu versiyon için kaydolmadım," diye çıktım ve topuklarımın üzerinde dönerek oradan ayrıldım.

"Belki de gerçek ben bu versiyonumdur," diye inatla karşılık veriyor, sırtım ona dönük ve elim kapı kolundayken. "Belki de son birkaç haftanın hepsi bir oyundu ve sen bunu fark edemeyecek kadar saftın."

Nefret dolu sözlerini duyunca yavaşça yüzümü ona dönüyorum. "O zaman keşke sonsuza kadar saf kalabilseydim çünkü o halimi özlüyorum. O Eli benimle asla bu şekilde konuşmazdı ve benden hiçbir şey saklamazdı."

"Gitmelisin." Bakışlarını benimkilerden çekti, gözlerimin içine bakamadı.

"Gideceğim. Ve sadece bu odayı kastetmiyorum. Benimle bu şekilde konuşmaya devam edersen *seni* terk edeceğim. Hiçbir erkeğin benimle bu şekilde konuşmasına izin vermedim ve şimdi de vermeyeceğim."

Sözlerimi arkamdan kapısını çarparak noktalıyorum.

Bölüm 62

Logan

Ali bana şaşırmış ve etkilenmiş bir şekilde, "Dürüst olmak gerekirse, bunu yapabileceğini düşünmemiştim," diyor.

"Ben de öyle." Eli'yle bir araya geldiğimizden beri kendimden daha emin hissediyorum ve bugün ayağa kalkıp onun saçmalıklarını kabul etmeyecek kadar kendime güveniyordum. Kendimle gurur duyuyorum ama Eli ile yukarıda yaptığımız konuşmadan dolayı kendimi daha az hasta hissetmiyorum.

Köşeyi dönüp çocuğun ailesinin evine yaklaştığımızda Ali, "Belki de gitmelisin," diye öneriyor. "Ben de seninle geleceğim."

Yaklaşık bir saattir dışarıda yürüyoruz, Eli'ye ve bana sakinleşmek için zaman tanımaya çalışıyoruz. Marc ve Ali'ye yukarıda olanları anlatmama gerek yoktu. Her şeyi duyabilirlerdi. Hızlıca aşağı inip ön kapıya doğru ilerlediğimde, Eli'nin yalnız kalmaması için Ali'yle ben yürüyüşe çıkarken Marc'tan geride kalmasını istedim. Şu anda ona ne kadar kızgın olsam da, aşağı indiğinde boş bir evle karşılaşırsa herkesin ona karşı olduğunu hissetmesini istemedim.

"Evet, sanırım gitmeliyim," diye kabul ediyorum ön verandada yürürken. "Gidip üst kattan çantamı alacağım, sonra da bir Uber çağıracağım."

İçeri girdiğimde kalbim hızla çarpıyor. Eli'nin henüz aşağı inip inmediğinden ve ruh halinin ne durumda olduğundan emin değilim. Çoğum ayrılmak istediğine dair söylediklerine inanmıyor ama bir yanımda samimi olmasından korkuyor. Her ne kadar bir şeyleri bitirmek istemesem de, benimle bugün konuştuğu gibi konuşmaya devam ederse ondan ayrılma konusunda ciddiydim. Artık Eli ile birlikte olmamak kalbimi ne kadar kıracak olsa da, kendime olan saygımın çok önemli olduğunu öğrendim.

Marc'ı kanepede oturmuş, daha önceki birkaç NBA maçının özetlerini izlerken bulduğumda, "Ben yatakhane dönüyorum," diyorum.

"Emin misin?"

Yanıt olarak omuz silkiyorum. "Bence en iyisi bu. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var gibi görünüyor."

Başını sallayarak onaylıyor ve koltuktan kalkıyor. "Gitmeni istemiyorum ama seninle konuşma şeklinden rahatsızım. EJ'in anahtarlarını alıp seni geri götüreceğim. Ali, kalıyor musun, gidiyor musun?"

"Ben de gidiyorum," diyor Ali üzüntüyle.

"Aslında Marc, ben bir Uber çağıracağım. Eli'nin yalnız kalmasını istemiyorum."

Kabul etmesi bir dakika sürüyor ama Marc sadece kardeşini kolladığımı anladığında bana minnettar bir gülümseme veriyor.

"Hemen döneceğim. Çantamı alacağım."

"Benim almamı ister misin?" Marc araya giriyor, belli ki çantamın Eli ile aynı odada olmasından endişe duyuyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Ondan korkmuyorum," diyorum Marc'a kendimden emin bir şekilde yukarı çıkarken.

Attığım her adımda kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Eli'nin nasıl bir ruh hali içinde olacağını bilmiyorum ve son konuşmamıza bakılırsa, daha tek kelime etmeden oraya girip çıkmam en iyisi.

İçeri bakarken kapısını zar zor açıyorum. Eli artık yatakta oturmuyor ama neyse ki çantam hâlâ banyonun yanında yerde duruyor. Duş suyunun aktığını duyabiliyorum ve Eli'in meşgul olmasına seviniyorum, böylece fark edilmeden eşyalarımı hızlıca alabiliyorum.

Çantama yaklaşıırken, banyo kapısının arkasından gelen bir inilti duyuyorum. Kulağımı kapalı kapısına dayayıp dinlemeye çalışırken şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. Su akarken söylemek zor, ama sanırım düzensiz bir nefes alma sesi duyuyorum. Dün gece Eli panik atak geçirdiğinde duyduğum türden değil. Hayır, bu seferki gergin nefesi ağlamasından kaynaklanıyor.

Banyo kapısını sessizce aralayıp kafamı içeri uzatıyorum ve karşımdaki manzara kalbimi parçalıyor.

Buğulanmış duş camı düzgün görmemi zorlaştırıyor ama yine de Eli'nin çerçevesini seçebiliyorum. Duşun zemininde oturuyor, tamamen çıplak, dizlerini göğsüne çekmiş ve alnını çapraz kollarına dayamış. Çoğunlukla sessiz ama vücudu ağlamaktan hafifçe titriyor.

"Eli?" Sessizce ve dikkatle soruyorum ama cevap vermiyor.

Onun üzerimdeki manyetik çekimini bir kez daha hissederken, kendime engel olamayarak banyoya bir adım atıyorum. Yaklaştıkça göğsümdeki ağrı daha da büyüyor. Eli'nin iri ve kaslı vücudu duşun köşesinde kambur dururken çok küçük görünüyor.

Hafifçe ağlıyor olabilir ama yine de kalbimi kıracak kadar yüksek sesle ağlıyor.

Kapıyı arkamdan kapatarak banyoya tamamen giriyorum ve tek başına acı çekerken gözlerimi sevdiğim adamdan ayırmıyorum. Eli'ı daha önce hiç ağlarken görmemiştim.

Sık sık olduğundan şüpheliyim ama umarım bir daha onun hüzünlü gözyaşlarını görmek zorunda kalmam. Duşun zeminine kıvrılmış görüntüsü yürek burkuyor. Çok küçük ve zayıf görünüyor. Daha önce benimle konuşmasına ne kadar üzülsem de, onu bu anda yalnız bırakamayacak kadar çok seviyorum.

Sweatshirt'ümü çıkarıyorum, üstümü de alıp beni sadece sütyenimle bırakıyor. Koşu ayakkabılarımı çıkarıp yoga pantolonumu sıyrıyorum ve altımdaki küçük siyah tangayı ortaya çıkarıyorum. Beni daha önce de üzerimdeki kadar az kıyafetle görmüştü ve Eli'yi daha birkaç gün önce tamamen çıplak görmüştüm ama bu an farklı. Şu anda olan şeyin cinsel bir yanı yok.

Cam duş kapısını açtığımda, Eli'nın ona yer vermediğim için beni azarlamasını bekliyorum ama hiçbir şey söylemiyor. Aslında bana bakmıyor bile. Şu anda beni burada istememesi umurumda değil. Sessizlik içinde acı çekmesi için onu yalnız bırakmayacağım. Ona her ne oluyorsa, bilmeme gerek yok. Sadece onun için burada olduğumu bilmesini istiyorum.

Sıcak suyun vücudumun üzerinden akmasına izin vererek, Eli'nin kambur durduğu duşun uzak tarafına doğru ilerliyorum. Kendimi onun iri bedeniyle duş duvarının arasına sıkıştırıp soğuk fayanslardan aşağı kayarak arkasına oturuyorum. Bacaklarım iki yanında bükülü halde, bir kolumu karnına doluyor, diğer kolumu da göğsüne dolayarak yanağımı ıslak sırtına bastırıyorum.

Vücudu kaskatı, o yüzden bunu istemeyebilir ama şu anda onu kucaklamaktan başka nasıl daha iyi hissettirebilirim bilmiyorum.

Birden göğsüne dolanan kolumu tutuyor ve parmaklarını benimkilerin arasına geçiriyor. Alnını iç içe geçmiş ellerimize yasladığında, ağlamaları hıçkırıklara dönüşüyor. Onu kendime yakın tutarken vücudu titriyor.

Çıkardığı ses kulaklarımı acıtırken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Ona daha sıkı sarılıyorum, daha iyi hissetmesi için elimden geleni yapıyorum. Umarım gözlerimden sırtına düşen yaşları duştan akan su sanıyordur çünkü şu anda güçlü olmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Onu bu şekilde görmek kalbimi kırıyor.

Vücudu kollarımda sarsılmaya devam ediyor. Hıçkırıklar arasında "Lütfen beni bırakma" diye yalvarıyor.

Gözyaşlarımla dolu gözlerim şok içinde açıldı. Eli'nın söylemesini beklediğim son şey buydu. Buraya girdiğimde benimle hiçbir şey yapmak istemediğini düşünmüştüm.

Bu gece, hüzünlü sözleri kalbime ok gibi saplandı. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim ve dürüst olmak gerekirse göreceğimi de hiç düşünmemiştim.

"Özür dilerim," diye ağlayarak kollarıma sarıldı.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. 'Sorun yok' demeyeceğim çünkü sorun var. Ama Eli yıkılırken bir şey kanıtlamaya da çalışmayacağım.

Cevap vermek yerine sırtına birkaç öpücük konduruyorum çünkü ne söyleyeceğimi bilmesem de onu dinlediğimi bilmesini istiyorum.

"Neyim var bilmiyorum," diyor Eli nefesini tutmaya çalışırken. Boynumun kıvrımını bulup yüzünü gizlerken başını ve bedenini benimkine çeviriyor. Kollarını omuzlarına dolayarak onu kendime yakın tutuyorum.

"Senin hiçbir sorunun yok bebeğim." Avucumu dövmeli kolunun üzerinde hafifçe gezdirerek onu yatıştırmaya çalışıyorum.

Eli'nin zihninin nereye gittiğini kontrol etmekte zorlandığını biliyorum, anksiyete bunu yapabilir, ama bunun onu duygusal hale de getirebileceğini fark etmemiştim. Her ne oluyorsa, belli ki onu tüketiyor.

Sıcak su soğuyana kadar düşün zemininde otururken onun çıplak bedenini kollarımda tutmaya devam ediyorum. Eli bir süre önce ağlamayı bırakmıştı ama bir süre daha olduğumuz yerde kalmaya ihtiyacı olduğunu hissedebiliyordum.

Sonunda, kendimi onun üzerinden sıyrırken kalkma zamanının geldiğine karar veriyorum. Alnından öperek suyu kapatmadan önce ayağa kalkıyorum. Duştan çıkıp en yakın dolabı buluyorum ve içinde havlu bulmayı umuyorum. Neyse ki buluyorum ve kendim için bir tane alıp göğsüme sarıyorum, Eli için bir tane daha çıkarıyorum. Havluyu onun için açık tutarak arkamı dönüyorum ve onu birkaç adım arkamda durmuş, utangaç ve belki biraz da mahcup bir halde buluyorum.

"Sağ ol bebeğim," diyor utangaç bir sesle, havluyu kalçalarına doğru indirerek.

Saygılı olmak istediğim için gözlerimi onun yontulmuş vücudundan uzak tutmaya çalışıyorum. Dürüst olmak gerekirse, daha önce yaşadığımız tartışma hâlâ aklımda ve onun yanında normalde olduğumdan daha az rahat hissediyorum.

Banyodan çıkmak için topuklarımda üzerinde dönüyorum ama Eli'nin eli beni durdurmak için hafifçe kalçamı kavırıyor. Güçlü kolları omuzlarımı sararak beni vücuduna yapıştırmadan önce yüzümü ona çeviriyor. Ellerim, uzunluğunu nazikçe okşarken eğilmiş sırtını buluyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor boynumun kıvrımına, sesinin tonu karşısında gözlerim kapanırken. Samimi olduğunu biliyorum, bunu söyleyebilirim, ama yine de

daha önceki sözlerinin midemde yarattığı çukuru silmiyor.

Beni tuttuğu yerden bırakmadan önce dudaklarını nazıkçe dövmemin üzerine koyuyor. O arkamdan gelirken ben de banyodan çıkıyorum.

Spor çantamı karıştırırken büyük boy bir tişört ve kısa bir şort buluyorum. Eli'ye dönüp bakmadan banyoya gidip kuru giysilerimi giyiyorum, biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Aynada kendime bakarken bugünü düşünmeden edemiyorum. Daha önceki tartışmamızı unutmak istiyorum, gerçekten. Eli'yi seviyorum, bunu biliyorum ama en büyük korkularımdan biri sevdiğim insanların beni terk etmesi. İnsanlar beni hep terk eder. Bu evdeki üç kişiye açılmak benim için çok zor oldu çünkü değer verdiğim herkes bir noktada beni terk ediyormuş gibi hissediyorum. Eli'nin tam da bunu yapmakla tehdit etmesi, özellikle de bunu kastetmediği halde, beni korkutuyor. Duvarlarım yıkılmıştı çünkü o duvarlarımı yıktı ama o tartışmadan sonra duvarlarımın tekrar yükseldiğini hissedebiliyorum.

Odasına döndüğümde Eli'yi hâlâ havlusuyla yatağının kenarında otururken ve bakışlarını yerden ayırmazken buluyorum.

"Dün ne olduğunu anlatabilir miyim?" diye soruyor utangaç bir tavırla, başparmağıyla alnını kaşıyarak.

"Sadece sen istersen." Yere diz çöküp çantamı yeniden düzenlemeye başlıyorum, Eli'ye bakmamak için kendimi meşgul tutmaya çalışıyorum.

Ağır bir iç geçirdi. "Penn State maçında Dallas Stars'tan bir gözlemci vardı."

Bakışları yerden kalkıp benimkilerle buluştuğunda başımı ona doğru çeviriyorum. "Bok gibi oynadım. Yıllardır oynadığımın en kötüsü. İkinci maçtan sonra gitti.

nokta." Eli benimle göz temasını sürdürüyor, ifadesini nötr tutmaya çalışıyor ama üzgün olduğunu anlayabiliyorum.

Ayağa kalkıp ona sempati ile bakarken omuzlarım gevşedi. Hayatı boyunca hayalini kurduğu şeyi daha birkaç saat önce mahvetmişti. Dün gece panik atak geçirmesine şaşmamalı.

"Neden bana söylemedin?" Bacaklarının arasına doğru yürürken sordum.

"Çünkü utandım." Bakışlarını utangaç bir şekilde benden uzaklaştırıyor, kucağına doğru bakıyordu.

Islak saçlarını gözlerinden iterek çenesini kaldırıyorum, onu bana bakmaya zorluyorum ve aniden bu güzel moka gözlerin bakmayı en sevdiğim şeyler olduğunu hatırlıyorum.

"Benim yanımda utanmana gerek yok. Ne olursa olsun seninle gurur duyuyorum. Sucu çocuk olsan da umurumda değil.

Sen en iyisisin." Eli kıkırdıyor ve sonunda bana gülümsüyor. "Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum."

Bana minnettar bir sırıtış atarken başını ellerimin arasında sallıyor. "Duşta bu kadar üzülmene sebep olan şey bu muydu?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, bunun hokeyle hiçbir ilgisi yoktu. Ama aynı zamanda gerçekten utanç vericiydi, o yüzden bu konu hakkında konuşmayalım."

Başka ne diyeceğimi bilemediğim için başımı sallayarak cevap veriyorum, uzaklaşmak için dönüyorum, ama Eli elimi tutuyor ve beni geri çekerek bacaklarının arasında durmamı sağlıyor.

Sanki bana karşı açık olmak için kendini zorluyormuş gibi gözlerini kapatıyor. "Sensiz olma düşüncesi, bu tepkiye neden olan şey buydu, Logan." Gözlerini açıyor ve bana içtenlikle bakıyor. "Bok gibi oynamak kafamın içine girmeme ve panik atak geçirmeme neden oldu, ama bugün bir pislik olmak, bilmiyorum sanki hayatımın geri kalanını da havaya uçurmaya çalışıyorum. Bu bir bahane değil, ama bazen kaygım arttığında bunun acısını etrafımdaki insanlardan çıkarıyorum. Bu üzerinde çalışmam gereken bir şey."

"Çok üzgünüm Logan," diyor gözlerini gözlerime dikerek.

Telefonum şifonyerinin üzerinde çınlıyor ve Marc'tan gelen birkaç cevapsız mesajla karşılaşmak için elime alıyorum.

Orada iyi misin?

Kalacağınızı varsayıyorum. Pizza sipariş ettim, eğer isterseniz burada.

"Marc ve Ali pizza getirtti." Telefonumu şifonyerinin üzerine geri koydum. "Benimle aşağıya gelmek ister misin?"

Eli başını sallar. "Hayır, sadece bu gece yalnız kalmak istiyorum. Yarın toparlarım. Söz veriyorum."

Eğilip şakağını öpmeden önce ona yarım bir gülümseme veriyorum. Gitmek için dönmeden önce Eli kalçalarımın tutuyor ve beni kucağına oturtuyor, kolları belime dolanıyor.

"Özür dilerim Logan," diye fısıldıyor Eli boynuma.

"Biliyorum, bebeğim." Islak saçlarını elimle okşuyorum.

Marc'ın sipariş ettiği büyük boy pizzayı, Eli için ayırdığım iki parça hariç, mideye indirdikten sonra Marc bir şişe şarap daha bulmak için ayağa kalktı.

"Annenle baban ne iş yapıyor ki zaten? Çok paranız var," diye soruyor Ali süzgeçten geçirmeden.

Gerçek Ali tarzında, aklından geçenleri söylüyor, ama ben de aynı şeyi merak ediyordum. Bunun ikinci evleri olması ve bu kadar büyük olması, ayrıca bir gölün üzerinde olması, Indiana'daki evlerinin neye benzediğini sadece hayal edebiliyorum.

Marc şarap dolabından bir şişe daha çıkarırken gülüyor. "Babam finans danışmanı ama aslında annem evin geçimini sağlıyor. Gençken bazı akıllı yatırımlar yapmış. Bu şekilde tanıştılar."

Ali ve ben birbirimize bakıyoruz ve bu düşünce karşısında bayılıyoruz. İkimiz de Marc ve Eli'nin ebeveynlerinin birlikte çok tatlı olduklarını düşünüyoruz.

"Bir bardak istemediğine emin misin Logan?" Marc, Ali'ninkini doldururken sorar. "Hayır, böyle iyiyim, teşekkürler. Ben yatmaya gidiyorum."

Bu gece içmek istemiyorum. Eli ile geçirdiğim gece yüzünden zaten bitkinim. Duygusal olarak tükenmiş durumdayım ve bayılmaya hazırım. Marc ve Ali'ye yukarıda duşta olanları anlatmadım, bu Eli ile benim aramda, ama beni bu gece kalmak için iyi bir nedenim olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorlar.

"İyi geceler çocuklar." Elimde bir tabak pizzayla yukarı çıkıyorum.

"İyi geceler, kızım."

"İyi geceler Logan. Seni seviyorum," diye sesleniyor Marc merdivenlerin başına geldiğimde.

Eli'nin yatak odasının kapısını açtığımda, güzel vücudunu yatağa uzanmış ve üzerinde sadece külotu varken buluyorum. Mışıl mışıl uyurken sırtı bana dönüktü, büyük olasılıkla geçirdiğimiz geceden benim kadar yorgun düşmüştü. Uyanıp acıkırsa diye pizza tabağını sessizce komodinin üzerine koyuyorum, sonra da spor çantamı alıp gece uyuyacak bir yer bulmak için parmak uçlarımda kapıya doğru ilerliyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Eli soruyor.

Arkamı dönüp ona baktığımda, yatakta doğrulup oturmuş, yakışıklı yüzünde şaşkınlık ifadesi belirmişti.

"Bir misafir odası bulacaktım. Bu gece yalnız kalmak istediğini söylemiştin."

Başını sallar. "Bu seni kastetmiyor Logan. Lütfen benimle kal," diye çaresizlik içinde yalvarıyor.

Bu çocuğa hayır demekte hiçbir zaman iyi olmadım, yine de ayrılığı inatla yüzüme vurduğu için kendimi huzursuz hissediyorum. Kendime ve ilişkimize olan güvenim kesinlikle sarsıldı, ama bu

çantamı bırakıp onunla yatağa girmemi engellemiyor.

Bütün gece midem düğüm düğüm oldu. Duygularımı anlamakta zorlanıyorum. Eli için çok üzülüyorum çünkü hayallerine ulaşma şansı planladığı gibi gitmedi ama bu aynı zamanda her an gidebileceğini de hatırlatıyor. Ama sonra duşta ağlıyor, onu bırakmamam için yalvarıyordu, oysa gerçekte çağrıldığında beni bırakacak olan oydu. Bilmiyorum. Sanırım kafam karıştı.

Eli dövmeli kolunu belime doluyor ve başını göğsüme yaslayarak onu tutmamı istiyor. Derin bir uykuya dalana kadar nefes alış verişinin yavaşlayıp sabitlenmesini dinliyorum. Gözlerimi kapalı tutarak ona katılmaya çalışıyorum ama zihnim kapanmak istemiyor. Etrafımda dönüp duruyor, insanların beni hep terk ettiğini hatırlatarak benimle alay ediyor. Hiçbir yere ait olmadığımı. Eli profesyonel olarak oynamaya çağrıldığında tüm bunların elimden alınacağını. Eli beni tehdit etmekle kalmayıp gerçekten terk ettiğinde nasıl hissedeceğimi düşündükçe midem bulanıyor ve güvensizliğim tekrar tekrar çalmaya devam ediyor.

Bölüm 63

Eli

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda yatakta yanımdaki yerin boş olduğunu görünce hiç şaşırmadım. Dün her şeyi berbat ettim, gerçekten ettim ve sonrasında Logan'ın ne kadar keyifsiz olduğunu hissedebiliyordum. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya ve zorlandığım zamanlarda bana huzur vermeye çalışsa da, onu tükettiğimi söyleyebilirim.

Logan'la bir ilişki içinde olmakla ilgili tek korkum, onun hayatına olumsuz bir şey ekleme olasılığı. Zor zamanlar geçirdi ve bir kez olsun rahatlıktan başka bir şeyi hak etmiyor. Göletteki o günden sonra kendime tüm bu saçmalıklara bir son vereceğime, onu özel hissettirmek ve onunla ilgilenmek için her şeyin ötesine geçeceğime söz verdim. Dürüstçe söyleyebilirim ki düne kadar tam da bunu yaptım. Ancak birkaç nefret dolu sözle her şeyi çöpe atmış olabilirim.

Yatağımda gözlerimi tavana dikmiş uzanırken, tartışmamızı kafamda yüzüncü kez tekrarlıyorum. Neden onunla bu şekilde konuştum ki? Neden ona beni yalnız bırakmasını söyledim ki? Etrafımda olmasını istediğim tek insan o. Neden onu ayrılmakla tehdit edeyim ki? Ondan asla ayrılmam, ayrılamam da. Onu seviyorum. Ona ihtiyacım var. Ve onunla gerçekten birlikte olmak isteyip istemediğim konusunda kafasına şüpheler ekdim. Son bir ayımı bana güvenmesini sağlamaya çalışarak geçirdim ve bir anda bunu bozmuş olabilirim.

Logan'ın dış görünüşü sert olsa da, içinde kırılgan olan yanları da var.

Dün kendimi tam anlamıyla bok gibi hissettim ama bu yine de söylediklerim için bir mazeret olamaz. Perşembe günü Penn State'de çöp gibi oynadıktan sonra, kendimi sakinleştirmek için kız arkadaşımın sesini duymaya ihtiyaç duyduğumda hissettiğim utançla birleşince, uzun zamandır hissetmediğim kadar kötü hissettim. Bu yüzden, gerçek Eli tarzında, etrafımdaki insanların da benim kadar kötü hissetmelerini sağlamaya karar verdim.

Logan'la sanki o benim kum torbammış ve attığım her darbeden sonra geri dönecekmiş gibi konuştum. Ancak, devam edersem bir daha gelmemekle tehdit ederek beni şaşırttı. Bu sözleri ağzından duymaktan ne kadar nefret etsem de onlara ihtiyacım vardı. Beni gerçekliğe geri döndürdüler ve

bana her an gidebileceğini hatırlattı. Bağımsız olduğunu ve bana ihtiyacı olmadığını, bunun yerine beni *seçtiğini*.

Dün duşta geçirdiğim sinir krizinden sonra oldukça utandım ama bir gece önceki panik atağımdan ve bütün hafta uykusuz kaldıktan sonra duygularımı kontrol edemedim.

Sonunda, yeterince uzun süre debelendikten sonra, üzgün kışımı yataktan çıkarmaya karar verdim, sevgilimi bulmam gerekiyordu ve hala orada olduğunu umuyordum. Dün gece sayısız kez özür diledim ama kanıtlayamazsam sözlerin pek bir anlamı kalmıyor.

Saat erken ve evde ölüm sessizliği var. Marc ve Ali hâlâ uyuyor olmalı ve Logan'ın nerede olduğunu bilmiyorum. Umarım ben uyuduktan sonra gidip başka bir yatak bulma ihtiyacı hissetmemiştir. Dün gece çantasını alıp gitmek için içeri girdiğinde kalbim kırıldı, onu yanımda istediğimi fark etmemiştir. Tabii ki bencil kışım, kız arkadaşım yanımda olduğu için huzurlu bir gece uykusuyla kutsandı, ancak Logan'ın tavrıyla onu tükettikten sonra hiç dinlenip dinlenmediğini bilmiyorum.

Oturma odasını taradığımda koltukların boş olduğunu görüyorum. Mutfağa doğru ilerliyorum ama Logan'ı hiçbir yerde bulamıyorum. Misafir odalarını aramak için üst kata döndüğümde, arka pencereden Logan'ın güzel kızıl saçlarını uzaktan görüyorum.

Annemlerin rıhtımının kenarında, parmaklıklara yaslanmış, tam da dün üzüntülerimi gidermek için içtiğim yerde. Üzerinde rahat bir eşofman altı ve kapüşonundaki on üç numaraya bakılırsa benim sweatshirtlerimden biri var ve kulakları bir berenin içine sokulmuş. Şu anda fotoğrafını çektim çünkü sis kalkmaya başlarken manzaralı gölün önünde benim kıyafetlerimle dururken mükemmel görünüyor, ama sanırım bu fotoğrafı her zaman ondan ayrılmakla tehdit ettiğim sabah olarak hatırlayacağım. Belki de şu anda ne kadar berbat hissettiğimi hatırlatacak bir şeye ihtiyacım vardır, bu yüzden telefonumdaki görüntüyü büyük cam pencereden çekmeye karar veriyorum.

Birkaç fincan kahve doldurduktan sonra kanepeden bir battaniye kaptım, Logan'inkine biraz krema eklediğimden emin oldum. Ayrıca onunkinin ekstra sıcak olduğundan emin oldum çünkü Kaliforniyalı kızımın şu anda dışarıda donduğundan eminim.

Dikkatli bir şekilde rıhtımdan ona doğru ilerlerken, Logan'ı sırtı bana dönükken elini yanağına götürürken yakaladım.

Sikeyim.

Onu daha önce iki kez ağlatmıştım ama onlar iyi gözyaşlarıydı. Bunların öyle olmadığını neredeyse garanti edebilirim.

Önündeki kahve fincanını kaydırarak dirseklerinin arasındaki parmaklığın üzerine bırakıyorum. O bakışlarını gölden ayırmazken ben başının arkasını öpüyorum.

"Merhaba bebeğim," diyorum arkasından temkinli bir ses tonuyla.

"Merhaba," diyor arkasını dönmeden. "Teşekkür ederim," diye ekliyor burnunu çekişini bastırmaya çalışırken kahveye atıfta bulunarak. Çıplak ellerini fincanına sıkıca sararak şu anda donmakta olduğuna dair şüphelerimi doğruluyor.

Ellerimdeki battaniyeyi açarak sıkıca etrafına sarıyorum. Kollarımı omuzlarının önünden geçirerek onu göğsüme doğru çekiyorum.

Dokunuşumla eridiğini hissettiğimde içimi küçük bir rahatlama dalgası kaplıyor.

Alnımı beresinin arkasına yaslıyorum. "Dün gece benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim," diyorum ona. "Ve önceki gece de."

Kelimeleri kullanmıyor, bunun yerine düşen bir gözyaşını gizlice silmeye çalışırken başını onaylarcasına sallıyor.

"Logan-"

"Ben iyiyim. Sadece çok yorgunum," diyerek sözümü kesti.

"Dün gece hiç uyudun mu?" Kollarımı sıkıyorum ve ona bakmak için başımı eğiyorum. Burnu ve gözleri uykusuzluktan ve bu sabahki gözyaşlarından kızarmış.

Yine cevap vermiyor.

Ön elim omzuna düşerken ona karşı iç çekiyorum. "Bunların hepsi benim hatam. Çok üzgünüm Logan, gerçekten. Dün ne halt düşünüyordum bilmiyorum."

"Biliyorum. Sadece beni korkuttu, hepsi bu. Ama bunu geride bırakıyorum," diyor Logan, ne kadar tatlı ve anlayışlı bir insan olduğunu göstererek.

Bakışlarımı kaldırıp önümüzde uzanan göle doğru bakmadan önce omzunu öpüyorum. "Seni en çok ne korkuttu?" diye soruyorum, onun hangi korkularını hafifletmem gerektiğini anlamaya çalışıyorum.

"Beni terk edeceğini." Yüzünü buruşturup kahve fincanına bakarak soğuk ellerini onunla ısıtmaya devam ederken sesi mahcup çıkıyor.

Hay sikeyim. Son birkaç haftayı Logan'a birbimize ait olduğumuzu göstermek için savaşıyor geçirdim. Onun olduğumu. Hiçbir yere gitmeyeceğimi. Ve bir

tek bir konuşmayla onu ikna ettim.

Gözlerimi sıkarak söyleyecek doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum.

Logan'a onu ne kadar çok sevdiğimi söylemek istiyorum. Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu. Beni nasıl daha iyi bir insan yaptığını. Ama ona şu anda onu sevdiğimi söyleyemem çünkü bunun kendisini daha iyi hissetmesi ya da beni affetmesi için yaptığım bir Hail Mary olduğunu düşünmesini istemiyorum. Zamanlama doğru olduğunda söylemek istiyorum. Samimi olduğumu anladığında. Onun yerine "Hiçbir yere gitmiyorum," diyorum.

"Sen başıma gelen en güzel şeysin Logan." Başının yan tarafını öpüyorum ve dudaklarımı orada oyalıyorum,

Bir yanıt almayı umuyor ama onun yerine sessiz kalıyor.

Başka ne diyeceğimi bilmiyorum. Söyleyebileceğim başka bir şey yok. Sadece ona dün gece söylediğim kin dolu sözlerin hiçbirini kastetmediğimi kanıtlamam gerekiyor.

"Sen benim de başıma gelen en iyi şeysin," diyerek beni şaşırtıyor ve bedenim gevşemeye başlıyor.

Kucağımda dönüyor ve kollarımın omuzlarına dolanmasına neden oluyor. Bu sabah hiç makyaj yapmadan, başını örten küçük sevimli beresiyle çok güzel. Ona her baktığımda ne kadar şanslı olduğumu hatırlıyorum, ama özellikle bugün. Tanrı'ya şükür Logan'ın bana karşı bağışlayıcı bir kalbi var ama yine de bundan faydalanmayı bırakmalıyım.

Güzel kızıma bakarken tekrar "Merhaba," diyorum.

"Merhaba." Bana gülümsüyor. Bir süredir ondan gördüğüm ilk şey bu.

Eğilip dudaklarımı dudaklarına yerleştiriyorum, onları hissetmek istiyorum ve güvenceye ihtiyacım var. Onu uzun ve tatlı bir şekilde öptüğümünden emin oluyorum, kelimeleri söylemeden onu ne kadar sevdiğimi anlatmaya çalışıyorum. Bu sabah vanilya ve kahve karışımı bir kokusu var, diş macunundan gelen nane dokunuşuyla birlikte. Tadı her zamanki gibi cennet gibi, ama bugün her şeyin değerini biraz daha iyi anlıyorum.

Kupalarımızı altımızdaki göle düşürmemek için korkuluktan biraz aşağı indirirken, omuzlarındaki kavrayışımı sıkılaştırıyorum. Logan sırtımı uzun uzun okşarken ben de ona sarılıyorum. Bunu yapmasını seviyorum, rahatlatıcı ve şefkatli ama bugün benimle ilgilenmesi için bir nedeni yok. Bugün onunla ilgili olmalı ve ona benim için ne kadar önemli olduğunu hatırlatmalı.

"Aç mısın?"

"Her zaman," diyor göğsüme doğru ve kıkırdamama neden oluyor. "Sana kahvaltı hazırlayabilirim."

Kucağımdan çekilip bana şüpheli bir ifadeyle bakıyor. "Benim için

yemek mi yapacaksın?"

"Evet. Ne istersen."

"Krep mi?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

"Krep yapabilirim." Onu ikna etmek için hemen başımı salladım. Gerçi biz büyürken yemek işini Mary yapardı ama son dört yıldır tek başıma yaşıyorum, bu yüzden mutfakta bazı beceriler edindim.

"Yabanmersinli krep?"

"Tamam, şimdi çok zorluyorsun," diyorum alaycı bir şekilde, göğsümdeki baskı biraz daha azalırken ondan bir gülümseme daha alıyorum.

"Ama senin için her şeyi yaparım." Önce yanağından sonra köprücük kemiğinden öpüyorum, sonra da kahve fincanını uzatmak için yanından ayrılıyorum. "Sanırım buzdolabında yaban mersini var."

Kahvelerimizi taşıyarak rıhtımdan eve doğru birlikte yürüyoruz. Logan battaniyeyi bir pelerin gibi etrafına sarmış ve battaniye arkasından yerde sürükleniyor. Kendimi daha iyi hissetmek için onun elini tutmayı umuyordum ama Logan iki elini de fincanın sıcaklığına sarmış durumda. Hâlâ biraz keyifsiz olduğunu söyleyebilirim ama umarım benimleyken yeniden kendisi gibi hissetmeye başlar.

Logan mutfak adasındaki uzun sandalyelerden birine oturmuş, ben yaban mersinli krep için hamur hazırlarken. Başını ellerinin arasına alıp hamuru ızgaranın üzerine dökmemi izlerken bitkin görünüyor. Biraz uykuya ihtiyacı olduğu çok açık.

"Günaydın Logan," dediğini duyuyorum ağabeyimin. "EJ," diye ekliyor beni selamlamak için. Ocağın üstünden arkamı döndüğümde Marc kolunu kız arkadaşımın omuzlarına doluyor ve kız arkadaşımın üzerine örttüğü eliyle bana ters ters bakıyor. Gülümsemesini engellemeye çalıştığı belli, ama kızın gamzeleri daha da belirginleşince Logan'ın elinden bir şey gelmiyor.

"Evet, bunu hak ettim," diye itiraf ediyorum omuz silkerek ve sırtarak. Dün gece hakkında ondan azar işiteceğimi zaten biliyorum ama sabah ilk iş bunu yapmadığı için mutluyum.

"Nasıl uyudun?" Marc Logan'a sorar.

"Güzel," diye yalan söylerken bir yandan da bana gizemli bir bakış fırlatarak sessiz kalmam için yalvarıyor. Etrafındaki insanlara yük olmaktan hoşlanmıyor ve ilk kez bundan memnunum çünkü zaten kendimi berbat hissediyorum ve Marc'ın beni daha da kötü hissettirmesine ihtiyacım yok.

"Krep ister misin?" Kardeşime sordum. "Lütfen."

Logan'ın yanındaki koltuğa oturdu.

Mikrodalgadan ısıttığım şurubu almadan önce kardeşimin ve kızımın önüne mükemmel bir şekilde ızgara edilmiş bir tabak krep koydum.

Yapışkan şekeri önüne koyduğumda "Teşekkürler bebeğim," diyor ama gözleri bana böyle seslendiğinde normalde olduğu kadar parlak değil.

"Günaydın arkadaşlar!" Ali, üzerinde egzersiz kıyafetleri, boynunda kulaklıklarıyla merdivenlerden inerken haykırıyor.

"Logan, her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun," diyor tam Logan kahvaltısından bir lokma alırken. "Maddison, küçük bir sürtük gibi davranmayı bıraktın mı?"

Marc başını sallayarak, "Tanrım, Ali," diyor nefesinin altından.

Logan'a bakıyorum, alt dudağını ısıırıyor ve kendini tutmaya çalışıyor. Ama kıkırdamama engel olamıyorum.

"Peki efendim." Ali'nin çok sert biri olduğu kesin ama öfkesini bana yöneltmiş olsa bile Logan'ın arkasını kolladığı için mutluyum.

"Güzel, arkadaşına kötü davranmayı bırak," diye ekliyor. "Logan, ben koşuya çıkıyorum. Gelmek ister misin?" Ali adanın ortasındaki meyve kâsesinden bir muz koparıyor.

"Hayır, ben evde kalacağım. Sanırım biraz kestireceğim." Elimde bir çatalla Logan'a doğru yürüyorum, krep tabağını bitirmesine yardım etmeye hazırım.

"Tamam, döndüğümde görüşürüz çocuklar." Ali kulaklıklarını kulaklarına takar ve gitmek için döner. Kapıdan çıkmadan önce hızla ve sinsice Marc'ın kolunu sıkıyor.

Kahvaltıdan sonra Marc ellerini yukarı kaldırıp karnını geriyor. Logan'ın boş tabağını kendi tabağıyla birlikte alır ve lavaboya yerleştirir.

"Eğer beni arıyorsanız Clemson ve Auburn maçını izliyor olacağım." Oturma odasına doğru ilerliyor. Cumartesi günü hokeyden izin alırsam, yapmayı en sevdiğimiz şey bütün gün kolej futbolu izlemektir.

Logan oturduğu yerden kalktı. "Ben gidip biraz uyuyacağım." Merdivenlere doğru yöneliyor ve ben de kayıp bir köpek yavrusu gibi onu takip ediyorum, bana aramızdaki her şeyin yolunda olduğunu söylemesine ihtiyacım var.

"Seninle gelmemi ister misin?" Acınası bir şekilde sordum.

Başını sallar. "Hayır, Marc'la takılmalısın. Kahvaltı için teşekkürler." Merdivenin yarısında yüzünü bana döndü.

Ayağa kalkıp gözden kaybolmadan önce ona zavallı bir yarım gülümseme ile karşılık veriyorum.

"Benden nefret ediyor," diyorum Marc'a, oturma odasında onun karşısındaki kanepeye uzanırken.

"Bu kadar dramatik olmayı bırak." Gözlerini devirmeden edemiyor. "Logan hazır olduğunda kendine gelecektir."

"Tamam, duyalım bakalım." Gözlerimi televizyondan ayırmıyor, futbol maçının başlama vuruşunu izliyorum.

"Neyi duymak?" Marc sorar.

"En iyi arkadaşına dün gece yaptığım gibi davrandığım için bana vermeyi planladığın ders." Dün Logan'a söylediklerimi kendime hatırlatırken ağzımdan çıkan her kelimeden nefret ediyorum.

"Bu konuda hiçbir şey söylemeyeceğim." "Bu bir ilk."

"Şu anda orada kendini hırpaladığını zaten biliyorum. Onu çok seviyorsun." Marc dönüp bana sempatik bir gülümseme verdi.

Başımı sallayarak onaylıyorum çünkü o haklı. Haklıyım.

"Ama annem Logan'la bu şekilde konuştuğunu öğrenirse seni gerçekten öldürür."

"Kahretsin," diyorum farkına vardığımda. "Biliyorum. Şaka değil, beni evlatlıktan reddederdi."

"Peki, dün panik atak geçirmene ve herkese pislik gibi davranmana neyin sebep olduğunu söyleyecek misin?"

Bakışlarımı bir kez daha televizyona diktim. "Perşembe günü Penn State maçında bir gözlemci vardı. Bok gibi oynadım, o da ikinci periyottan sonra gitti."

Göz ucuyla Marc'ın kafasını bana doğru çevirdiğini görebiliyorum. "Kahretsin, dostum. Hangi takım?" diye soruyor, NHL takımından telefon alma şansımın olmadığını ima ederek.

"Dallas."

"Siktir. Bu senin için de iyi bir seçim olurdu." "Bir de bana sor," diyorum alaycı bir tavırla.

"İşe yarayacak. Bunu başaramayacak kadar iyisin dostum. Herkesin kötü bir günü olabilir ve bizim hala Senior Showcase'imiz var."

Marc haklı. Perşembe günü hücum sistemi benim güçlü yönlerime uygun olan bir takımın dikkatini çekmek için büyük bir fırsat olsa da elime geçecek en büyük fırsat Chicago'daki Senior Showcase'de olacak. Her NHL takımı ülkenin en iyi son sınıf öğrencilerinin hafta sonu maçlarını izlemek için gözlemcilerini gönderiyor ve benim de onları etkilemem gerekiyor.

"Logan'ı getireceksin, değil mi?" Marc soruyor.

"Henüz bu konuyu açmadım ama geleceğini varsayıyorum." Tabii o zamana kadar ilişki mi mahvedecek başka bir şey yapmazsam.

Marc ve ben tek kelime etmeden maçı izlemeye devam ediyoruz ve ilk çeyrekten sonra Auburn 10-7 önde ama ben maça pek dikkat etmedim. Tek düşünebildiğim Logan. Başka ne var ki? Ama şu anda, dün gece çok ileri gittiğim için endişeleniyorum. Elimi tutmadı, kestirirken ona sarılmamı istemedi ve yukarı çıkmadan önce beni öpmemi bile. Arasının bozuk olduğunu biliyorum ama bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Marc'ın tavsiyesini dinlemeye ve bana gelmeye hazır olana kadar ona ihtiyacı olan boşluğu vermeye çalışıyorum ama Logan'ın hemen üst katta olduğunu bildiğim halde kendimi bu kanepede tutmak gerçekten çok zor.

Sanki endişelerimi duymuş gibi, Logan oturma odasına geldi, çok sevimli ve uykulu görünüyordu, daha önce üzerine sardığı aynı battaniyeyle. Kanepenin benim olduğum tarafına geçip üzerime tırmanıyor ve başını göğsüme koyuyor.

Kendini rahat hissedip bedenime sarılırken tek söylediği "Uyuyamadım," oluyor.

Kollarımı sırtına doladığımda dudaklarımdaki gülümseme büyüyor, tüm vücudum onun burada benimle olmasından dolayı rahatlıyor. Farkında bile olmadan, dinlenebilmek için beni yanında isteyerek endişelerimi yatıştırıyor.

Uykuya dalmak için doğru pozisyonu bulduğunda başının üstünü öpüyorum ve bir kez daha dünyanın en şanslı orospu çocuğu olduğumu hatırlıyorum. Parmak uçlarımla sırtını okşuyorum, ta ki kollarımda derin bir uykuya daldığını söyleyen nefes alışını duyana kadar.

Marc'a bakıyorum, o da bana bilmiş bilmiş sırıtıyor çünkü tabii ki haklıydı. Hem Logan'ı hem de beni çok iyi tanıyor ama bunun için minnettarım.

Bölüm 64

Logan

"Bebeğim, bunlar çok güzel," diyor Eli kanepeden bana.

"Evet, Logan. Anneme söyleme ama bence seninkiler onunkilerden daha güzel," diye ekliyor Marc, pişirdiğim fıstık ezmeli kurabiyelere bakarak.

Eli hepimize yemek pişirmek için ısrar etti, ben de tatlıyla katkıda bulunabileceğimi düşündüm. Belli ki dün herkese nasıl davrandığı konusunda kendini çok kötü hissediyor, bu yüzden midelerimiz aracılığıyla özür dilemeye çalışıyor, ki bence kesinlikle işe yarıyor. Akşam yemeği için fırında patates, ızgara sebzeler ve salata yaptı. Ayrıca bizim için dışarıda ızgarada biftek pişirdi. Çok lezzetliydi ve orta pişmişlerdi. Eli'nin sinir bozucu derecede yetenekli olduğu şeyler listesine mükemmel bir şef olmayı da ekleyin.

Bu gece dün gecedan daha iyi hissediyorum. Tekrar ısınmam biraz zaman aldı ama Eli'ye uzun süre kızgın kalmak benim için çok zor. Ne kadar kötü hissettiğini anlayabiliyorum ve bütün gün bunu telafi etmeye çalıştım. Bulaşıkları yıkamak da dahil olmak üzere akşam yemeğinde hiçbir şeye yardım etmeme izin vermedi. Öğleden sonra uyuduktan sonra spor yaptığımda, yarı yolda bana bir su getirdi ve on dakika sonra bir havluyla geri geldi. Ondan sonra her birkaç dakikada bir pencerenin önünden geçip spor salonunun içine bakarken yakaladığımda gülmekten kendimi alamadım.

Ona mümkün olduğunca çok dokunarak acısını dindirmeye çalışıyorum çünkü bu şekilde rahatladığını öğrendim. Ama Eli'nin hâlâ dün gece için kendini hırpaladığını söyleyebilirim.

"Beğendiğinize sevindim. Annemin tarifi." Sıcak kurabiyelerin geri kalanını kanepenin önündeki sehpanın üzerine koydum.

Eli'nin kucağına oturuyorum ve o da bu temasla gözle görülür bir şekilde rahatlıyor. Bir kolunu belime sıkıca sarıyor ve diğer koluyla ağzına bir kurabiye daha götürüyor.

"Cadılar Bayramı için burada ne yapıyorsunuz?" Ali yerdeki koltuğundan soruyor. "Kesinlikle bir şeyler yapıyoruz. Bu benim en sevdiğim bayram, o yüzden gerekirse kendi partimi kendim veririm."

"Oh, hayır. Bir parti var. Yılın en büyük partisi Cadılar Bayramı hafta sonu hokey evinde," diye ekliyor Marc kardeşine bakarken. Eli'nin vücudu altımda geriliyor.

"Mükemmel. Gidiyoruz, değil mi?" Ali üçümüze bakarak soruyor ama iki çocuğun da gözleri bana takılıyor.

"Ne?" Neden cevap için bana baktıklarını bilmediğimden soruyorum.

"Gitmek zorunda değiliz. Kısa bir süreliğine görünmek zorundayım ama gidebilirim.

Eli bana güven verici görünmeye çalışarak, "Bu çok saçma," diyor. "Bu çok saçma. Neden gitmeyelim ki?"

"Partilerle pek ilgilenmiyorsun, ben de öyle düşündüm-"

"Evet, ama bugün Cadılar Bayramı. Tabii ki gidiyoruz. Ayrıca, bu hafta vizelerden sonra birkaç içkiye ihtiyacım olacak."

"Oh, kahretsin! Logan önümüzdeki hafta sonu sarhoş olacak!" Marc içkimi tutma konusunda ne kadar kötü olduğumu bildiği için dalga geçiyor.

"Evet, öyleyim. Umarım sarhoş kıcımla ilgilenmeye hazırsındır," diyorum Marc'a, yurtdışında geçirdiğim özensiz gecelerden bazılarını anımsarken.

Eli başımın yanını öpmeden önce kıkırdayarak, "Senin sarhoş kıcını ben hallederim," diyor.

"Cuma mı, Cumartesi mi?" Ali soruyor.

"Cumartesi günü, normal sezon açılışımızdan sonra. Maça geliyorsun, değil mi?" Eli bana doğru baktı.

"Elbette." Bir kolumu boynuna doluyorum ve dudaklarımı hızla gülümseyen dudaklarının üzerine yerleştiriyorum.

"Logan, ne giyeceğini zaten biliyorum, o yüzden endişelenmene gerek yok. Ben her şeyle ilgileneceğim," diyor Ali heyecanla.

"Kulağa korkunç geliyor."

"Cadılar Bayramı benim Süper Kupam. Lütfen, bunu almama izin verin" diye yalvarıyor. "Güzel spor göndermesi, Al." Marc etkilenmiş bir şekilde onu dürtüyor.

Omzunun üzerinden ona gururlu bir gülümseme atıyor.

"İyi. Ama ben Cadılar Bayramı'nda sürtüklük yapmam." Genelde Cadılar Bayramı için komik bir yol izlerim ama bu yıl bir kostüm düşünmeye bile başlamadım. Ayrıca, Eli'nin tüm eski ilişki arkadaşları orada olacaksa ve üzerlerinde hiçbir şey olmayacaksa, belki de Ali'nin beni giydirmesi en iyisi olur.

Eli kaşlarını oynatarak, "*Biraz* sürtüklük yapabilir," diye ekliyor.

Ali ona göz kırparken şakacı bir şekilde göğsüne vuruyorum, bu da bana giydirmeyi planladığı şey her neyse beni kesinlikle dehşete düşürüyor.

"Marcus, ne olarak gidiyorsun?" Ali soruyor.

"Henüz emin değilim. Lauren bana her zaman çift kostümü giydirdi, o yüzden bu konuda hiç düşünmek zorunda kalmadım," diyor. "Ama bu yıl

kendi işimi yapmak için sabırsızlanıyorum."

"Bebeğim, neden bir çift kostümü yapmıyoruz?" Eli bana en tatlı ses tonuyla soruyor.

"Çünkü çiftlerin kostümleri çok sevimsiz. Alınma Marc."

"Alınmadım." Marc hemen ellerini kaldırır.

"Ama seninle sevimsiz olmayı seviyorum," diyor Eli ve onu sıkıca kavrarken gülümsememe neden oluyor.

"İğrenç," diye araya giriyor Marc.

"Üzgünüm Maddison. Ben onu çoktan seçtim. Seneye Logan'ı alabilirsin," diye ekliyor Ali, gülümsememin düşmesine neden oluyor ve bana Eli'nin seneye burada olmayacağını hatırlatıyor. Ben hâlâ yüksek lisans yapıyor olacağım, Eli ise profesyonel hokey oynuyor, başarılı oluyor ve şu anda olduğundan çok daha fazla kız ona asılıyor olacak.

Boğazımı temizleyerek Eli'nin kucağından iniyorum ve bir bardak su almak için mutfığa doğru ilerliyorum. Marc ve Ali'ye "Bu haftaki çalışma programımızı belirlememiz gerekiyor," diyerek konuyu değiştiriyorum.

Oturma odasına geri dönüp girişte durup omzumu duvara yasladığımda Marc, "Pazartesi günü Econ çalışma grubuna katılmak için Double G'yi atlasak iyi olur," diyor.

"Salı ve Çarşamba günleri de pazarlama için ofis saatleri. Sonra her zamanki gibi Perşembe gecesi çalışma seansımız var. Bu bizi ara sınavlar için yeterince hazırlayacaktır," diye ekliyor Ali.

"Yani seni bütün hafta görmeyecek miyim?" Eli oturma odasının karşısından bana soruyor.

"Tabii ki geleceksin. Ne zaman istersen gelip kalabilirsin. Bunu biliyorsun. Bu sadece okul için yoğun bir hafta." Eli'a özür dileyen bir gülümseme veriyorum.

"Peki, bu durumda." Eli koltuktan kalktı. "Siz lanet ineklerle yarın görüşeceğiz." Beni yakalıyor ve merdivenlerden yukarı taşırken kolaylıkla omzuna atıyor. Eli beni bacaklarımdan tutarken orta yerim yakasına doğru eğilmiş ve yüzüm kıcıyla aynı hizaya gelmiş durumda.

"Eğer sikişecekseniz, en azından sessiz olmayı deneyebilir misiniz! Biraz uyumam lazım!" Ali eğlenen bir tonda bağırıyor, belli ki şaka yapıyor çünkü Eli ile henüz seks yapmadığımızı biliyor.

"Tanrım, Alison." Marc başını sallıyor.

"Kulaklıklarını alsan iyi olur, Ali!" Eli ona bağırıyor ve onun kanepede kıkırdamasına neden oluyor.

"Eli James!" Bizi merdivenlerden yukarı çıkarmaya devam ederken kışına bir şaplak atıyorum ama Eli kendi şakasına gülmekten kendini alamıyor.

"Öldür beni şimdi," diye ekliyor Marc uzaktan.

Güçlü, kaslı erkeğim beni bir tüy kadar hafıfmişim gibi doğruca yatak odasına taşıyor. Eğilip beni yatağa yatırmadan önce kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatıyor. Tam üstüme tırmanıyor, sanki şu anda dudaklarıma ihtiyacı varmış gibi ağzı beni aceleyle buluyor.

Sıcak ağzı vücudumu sarıyor, beni öpücüklere boğuyor. Gömleğimi başımın üzerinden kaldırıp beni sadece küçük sütyenim ve taytımla bırakırken hiçbir şeyi kaçırmıyor. Ağzı beni tekrar buluyor ve zarif dili benimkine karşı kayıyor. O doyamıyor gibi görünüyor, ellerim gömleğinin eteklerini bulup yukarı iterken ve onu üzerinden çıkarmak isterken ben de doyamıyorum.

Eli dizlerinin üzerine oturuyor, bacaklarım onun etrafında açılıyor, gömleğini sıyırıp mükemmel tonda karnını ve kollarını ortaya çıkarıyor. Vücudunu, onunla ilgili her şeyi seviyorum. Dövmelerini seviyorum, kot pantolonunun içine doğru inen V'sini seviyorum ama çoğunlukla onu seviyorum. Her şeyini. Başka birinin görmesine izin vermediği zor kısımlarını bile. O kısımlarını da seviyorum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Zihnim beni durdurmadan önce söylüyorum. Birkaç gündür içimi kemiren bir şey var ve sanırım hala üzerimizde kıyafetlerimiz varken sormam en iyisi olacak.

Eli bana bakıyor, kafası karışmış ve belki biraz da endişeli. "Elbette."

"Henüz seks yapmamış olmamız seni rahatsız ediyor mu?" İhtiyaç hissetmek

kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Patrick ve Lauren bana Eli'nin gittiği her yerde onu bekleyen kızlar olduğunu hatırlattığından beri bu soru birkaç gündür aklımda dönüp duruyor. Son erkek arkadaşım beni aldattı çünkü onunla fiziksel olarak birlikte olamadım. Eli ile Zac ile yaptığımdan çok daha fazlasını yaptım, ama Eli çok daha deneyimli, bu yüzden belki de yeterince yapmadığım konusunda endişeleniyorum. Bu endişelerin içime sızmasına izin verdiğim için bile kendime kızıyorum ama yine de bu endişeler, aslında panik atak geçirirken beni aldattığına kendimi ikna ettiğim gecedan beri var.

"Bu da nereden çıktı?" Ben omuz silkerek cevap verirken Eli tatlı bir endişeyle soruyor.

"Buraya gel," diyor kollarımı çekip açarken ve beni öne doğru getirirken.

Yatağa otururken bacaklarım beline dolanıyor ve göğsüm tam Eli'nin yüzüne geliyor, ama o saygılı davranıyor, gözlerini benden ayırmıyor ve

endişelerimi yatıştırdı.

Saçımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırırken "Bu *seni* rahatsız ediyor mu?" diye soruyor.

"Bazen," diye omuz silkiyorum. "Sadece yaptığımız şeyin senin için yeterli olmadığından endişeleniyorum."

Eli'nin başı yenilgiyle düşer. "Logan, sen benim *her şeyimsin*. Bunu nasıl göremezsın?"

Sessiz kalıyorum çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

"Baskı altında hissediyor musun?" diye soruyor endişeyle. "Sana baskı yapıyormuşum gibi hissediyor musun?"

"Hayır! Hayır, hiç de değil." Hızlıca başımı sallıyorum. "Sorun bende. Sadece kafama takıyorum."

"Peki, çık oradan," diye şaka yaparak ortamı yumuşatıyor. "Bunun her parçasını seviyorum. Seninle zaman geçirmeyi seviyorum." Gözleri ve elleri vücudumda geziniyor.

"Oraya geliyorum. Söz veriyorum."

Eli başını sallıyor. "Bebeğim, aceleye gerek yok," diye hatırlatıyor yüzümü kavrayıp dudaklarını dudaklarıma bastırırken.

Ağzı beni terk ederken geri çekiliyor ama elini yüzümün yan tarafında tutuyor, gözleri gözlerimi arıyor. Parmak uçlarım kolundaki siyah mürekkebin etrafında dönmeden önce kaslarının çatlaklarını izlemeye başlıyor. Bu adamın beni istemesi, beni seçmesi konusunda nasıl bu kadar şanslı olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Ama her ne ise, bunu sorgulamayacağım. Sadece sürdüğü sürece tadını çıkaracağım.

Eli'nin bakışları onu keşfeden parmaklarımı takip ediyor. "Bitirdin mi?" diye soruyor kibirli bir sırtıışla. Vücudunu ve dövmelelerini ne kadar sevdiğimi biliyor ve bunun için bana bok atıyor.

"Henüz değil." Gözlerimi ve ellerimi ondan ayırmadan her yükselişini ve alçalışını ezberlemeye devam ediyorum.

Gözleri titreyerek kapanıyor ve bu konuda benimle dalga geçiyor olsa da, ona bu şekilde dokunmamdan hoşlandığını biliyorum.

Eli'nin gözleri kapalıyken dudaklarımın boynunu bulmasına izin veriyorum, onu öpüyorum, ona ihtiyaç duyuyorum. Dudaklarımı kulağının altındaki noktada gezdiriyorum ve Eli kısık bir iniltiyle başını geriye atıyor. Vücudunu öpmeye devam ederek kucağına oturuyorum ve ellerimle kot pantolonunun düğmesini buluyorum.

Şu anda ne yapmayı planladığımı gerçekten bilmiyorum. Bu hafta sonu ona seks yapmaya hazır olduğumu söylemek için geldim, ama dün geceden sonra, tam olarak o noktada olduğumu sanmıyorum.

Tek bildiğim, geçen hafta nihayet erkekliğini gördüğümde şok olduğum ve onu tekrar görmek istediğim. Elimde tutmak istiyorum, belki ağzımı kullanmak. Emin değilim. Bunu hiç yapmadım ama Eli ile tüm yeni ve korkutucu şeyleri yapmak istiyorum. Sadece iyi hissetmesini istiyorum ve vücudunun bana nasıl tepki verdiğini görmeyi seviyorum.

Boyunu gördüğümde şaşırdım. Yani, karşılaştıracak pek bir şeyim yok ama yine de iyi donanımlı olduğunu biliyorum. Sanırım bunu beklemeliydim. Yani adam 1.80 boyunda ama açıkçası bacaklarının arasındakinin bir gün içime nasıl sığacağını anlamıyorum.

Kotunun üst düğmesini açıyorum ama fermuara ulaşmadan eli beni durduruyor.

"Sorun nedir?" Kafam karışmış bir halde ona bakarak soruyorum.

"Hiçbir şey," diyor sinsi bir sırıtışla. "Ama *seni* iyi hissettirmek istiyorum." Sesi hırıltılı ve gözleri kararıyor.

"Beni her zaman iyi hissettiriyorsun," diye hatırlatıyorum ona, beni yatağa yatırıp üzerimde gezinirken.

"Öyle mi?" diye soruyor baştan çıkarıcı bir tonda, dudakları bir kez daha boynumu bulup göğsüme doğru inerken.

"Mmm-hmm."

"Şey," köprücük kemiğimi öpüyor. "Son iki gecedir benimle ilgilendin, bu gece de ben seninle ilgileniyorum."

Sözleri tatlı, ama uğursuz bir şekilde söyleniyor. Seksi, şeytani bir şekilde. Her ne demek istiyorsa, ben varım.

"Seninle ilgilenebilir miyim bebeğim?" diye fısıldayarak soruyor, bana doğru eğiliyor ve vücudunu benimkine sürtüyor.

Sürtünmeye ihtiyaç duyan kalçalarım ona doğru sarsılırken verebildiğim tek tepki bir inilti oluyor.

"Bu bir evet mi?" diye kıkırdayarak boynuma sarılıyor ve kendini bacaklarımın arasına bastırıyor. Bu taytları gerçekten çıkarmak istiyorum. Ve şu kot pantolonunu da... Onları da çıkarmak istiyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyorum çaresiz bir nefesle.

"Ne yapmamı istiyorsun?" Dudakları göğsümde, boynumda, çenemde geziniyor.

"Herhangi bir şey."

"Bir şey var mı?" diye tekrarlıyor, teyide ihtiyacı var.

"Mmm-hmm." Ellerimi onun zayıf ve kaslı sırtında gezdiriyorum.

Eli'nin eli taytımın bandı içinde yolunu buluyor. Parmakları pantolonumun içine dalmadan önce dans ediyor ve kalçamı kavriyor.

Eli, başı boynumun kıvrımlarındayken, "Seni gerçekten tatmak istiyorum Logan," diyor ve beni öpücüklerle boğuyor. Kalçamı sıkıca kavrayarak tekrar bacaklarımın arasına giriyor.

Vücudum sinirden donuyor ve Eli bunu hemen hissediyor. Bana bakmak için başını kaldırdı.

"Yapmak zorunda değiliz. Ama bence hoşuna gidecek."

Eğer parmaklarında olduğu kadar dilinde de yetenekliyse, 'gibi' kelimesinin yeterince güçlü bir kelime olacağını sanmıyorum.

Ama yine de gerginim. Bu daha önce hiç yapmadığım bir şey ve savunmasız bir pozisyon. Dürüst olmak gerekirse, keşke şu anda birkaç kadeh içki içseydim de beynimi kapatıp kendimi serbest bırakabilseydim çünkü bunu yapmak istiyorum, gerçekten.

"İstiyorum," diyorum utangaçça, aklım daha fazla düşünmeye fırsat bulamadan.

Endişeli ifadesi hızla yumuşuyor, sonra dudaklarının bir tarafında şeytani bir sırıtiş yükselirken kararıyor. Lanet olsun, şu anda çok ateşli, seksi ve hınzır görünüyor. Benimle birlikte olmak için bu kadar heyecanlı olması, bu işte iyi olacağını neredeyse garanti ediyor.

Eli dizlerinin üzerinde bacaklarımın arasına otururken kendini üzerimden çekiyor. Elleri pantolonumun üst kısmına gelene kadar vücudumu okşuyor. Dudaklarını yalayarak, dar taytımı aşağı çekerken alttakini ısırtıyor ve külotumu yerinde bırakıyor.

Sırtımı eğerek, o aşağı çekerken kıcıımı kaldırıyorum. Çıkardıktan sonra dizlerimi büküp bacaklarımı kapatıyorum ve yatağa yaslıyorum. Bunu fark ettiğinde Eli elinde olmadan küçük, sinsi bir kahkaha atıyor. İri elleri alt bacaklarımı okşuyor, yukarı çıkarken acele etmiyor. Dizlerime ulaştığında onları nazikçe açıyor ve bacaklarımdan birini iki yanına yerleştiriyor. Uyluklarımdan her birini avuçluyor, ellerini aşağıya, en sevdiğim noktaya daha da yaklaştırıyor.

Başparmağı klitorisime süründüğünde zaten beklentiyle ısınmıştım. Külotum hâlâ üzerimde olmasına rağmen, şu anda o kadar tahrik olmuş ve hassaslaşmış durumdayım ki, başımı yatağa yaslayıp kendimi onun eline doğru itiyorum.

"Şimdiden sıırıslıkla olmuşsun, bebeğim," diye inliyor Eli.

Hayır, tabii ki. Eli bir odaya girebilir ve ben onun için sıırıslıkla olurum.

Tekrar üstüme tırmanıyor, ağzı benimkini buluyor. Islak külotum ona doğru sarsılırken dillerimiz birlikte dans ediyor.

Ellerim kot pantolonunu karıştırırken ağzına "Çok fazla kıyafet var," diyorum.

Eli yataktan kalkıp nihayet biraz daha soyunurken küstahça kıkırdar.

O bunu yaparken ben de şifonyerinin üzerindeki aynaya bakıyorum. Yatağına gömülmüş halimi görebilmem için mükemmel bir şekilde konumlandırılmış. Bana bakan kızı neredeyse tanıyamayacaktım bile. Ama bu benim yüzüm, bu benim vücudum ve bu da benim kıvrık saçlarım. Yine de farklı görünüyorum. Yanaklarım kızarmış ve göğsüm Eli'nin tatlı saldırısı yüzünden pembeleşmiş. Siyah sütyenim göğsümü yukarı iterek kızlarımın daha büyük görünmesine neden oluyor ve pürüzsüz saçlarım altımdaki yastığın üzerinde uçuşuyor.

Yine de daha iyi görünüyorum. Kendime daha çok güveniyorum, hatta belki daha seksi. Eli ile birlikteyken içimde nasıl hissediyorsam, dışımda da öyle görünüyorum.

"Kendini mi beğeniyorsun?" Eli beni aynaya bakarken yakalayınca sinsi bir sırıtışla soruyor.

Cevap vermiyorum ama yanaklarımın renginin koyulaşmasını izlemeye devam ediyorum.

"Olmalısın. Çok güzelsin Logan." Sadece boxer külotunu giyerek üstüme tırmanıyor.

Eli'in şu anda ne kadar tahrik olduğunu görebileceğim kadar yakınlar.

Çenemi, boynumu ve göğsümü öpüyor. Sütyenimi hızla çözüyor ve göğüslerimi ortaya çıkarmak için aşağı çekiyor. Her şeyi aynada izliyorum ve Eli'in vücudumun üzerinde olduğu, bana bakan resim şimdi daha da güzel.

Eli'nin sıcak ağzı gergin meme ucumu sarıyor ve diliyle oynatarak bana gelecek olanın tadını veriyor.

Dudakları vücudumdaki yollarına devam ediyor, acele etmiyorlar ve beni beklentiyle öldürüyorlar. Dudakları külotumun hemen üzerinde oyalanmadan önce karnımı öpücüklerle boğuyor. Sıcak nefesi üzerimde dolaşırken karnım geriliyor.

"Sana kendini çok iyi hissettireceğim bebeğim," diye fısıldıyor Eli en seksi ses tonuyla.

Hiç şüphem yok.

Eli'nin sırttan dudakları kalçalarımın tepesinde oyalanırken sadece onun sözleri bile beni inletiyor.

Yüzü tam göbeğimin üzerinde, ama yine de yavaş işkencesine devam ediyor. Bacaklarımı yüzünün iki yanına doğru eğerek, kalçamın iç kısmına ıslak ve yavaş öpücükler konduruyor. Acele etmiyor, bunu yaparken beni yavaşça öldürmeye devam ettiğinden emin oluyor.

"Eli," diye yalvarıyorum, hıncır sırtışı bacağımın yumuşak tenine sürtünerek bir kez daha ortaya çıkarken.

Yatağın ayak ucunda duruyor ve beni kenara doğru çekiyor. Uzun parmakları kalçamdan külotuma giriyor, hızlı ve zarif bir şekilde külotumu çekip çıkarıyor. Çıplak bedenim onun görebileceği şekilde sergilenirken serin hava yüzüme çarpıyor. Dudakları aralanıyor ve bana bakarken göz bebekleri büyüyor. Bacaklarımın açık kalması, beni içine çekerken gözlerinin kararmasına ve kamaşmasına neden oluyor.

Bu şekilde tamamen açıkta olduğum için kendimi rahatsız hissedeceğimi düşünmüştüm ama Eli'nin bana sanki gördüğü en lezzetli şeymişim gibi bakması karşısında kendimi iyi hissetmemek çok zor.

"Sen mükemmelsin Logan," diyor dudaklarını yalamadan önce nefes verirken. Şu anda çok karanlık ve seksi görünüyor. Beni yutmak üzereymiş gibi görünüyor.

Parmakları önce beni buluyor ve hassas noktamın üzerinde kayarak gözlerimin zevkle kapanmasına neden oluyor. Onları tekrar açtığımda, Eli'nin ıslak parmaklarının ağzına giden yolu bulmasını izliyorum, bir eliyle kendine dokunurken diğer eliyle beni tadıyor, tüm bunlar olurken kahverengi gözleri benimkilere kilitleniyor.

Vay anasını. Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey. Eli saf seks gibi görünüyor ve ona külotunu çıkarıp beni hemen becermesini söylemek istiyorum.

Dizlerinin üzerine çöküyor ve benimle göz teması kuruyor. Bacaklarımı bükerek kollarını kalçalarımın doluyor ve beni yüzüne doğru çekiyor. Başparmağı klitorisimi okşuyor ve onu izlerken ağzım açık kalıyor.

Birden Eli'nin sıcak ve becerikli dili merkezime bastırıyor ve vücudumdaki her sinir aynı anda ateşleniyor.

"*Aman Tanrım,*" diye inliyorum, başım yatağa düşerken çok yüksek sesle, ama şu anda vücudumun hiçbir parçası üzerinde kontrolüm yok, bu yüzden sesime engel olamıyorum.

Ağzım açık kalırken, gözlerim kapanırken yetenekli dili fiskeler vuruyor, tur atıyor ve alay ediyor.

Nasıl bu kadar iyi hissediyor? Beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Bu inanılmaz bir şey.

Ben adını inlerken Eli'nın sıcak ağızı hoş karşılama saldırısına devam ediyor. Bu onun bana karşı inlemesine neden oluyor ve kutsal bok, dudaklarından gelen titreşim bu dünyanın dışında.

Bacaklarımın arasından ona bakıyorum ve kutsal cehennem, bu en fantastik manzara. Usta dili orgazmıma doğru ilerlemeye devam ederken gür kahverengi saçları gözlerinin üzerine düşüyor.

Eli karanlık kapüşonlu gözleriyle bana baktığında, neredeyse kendimi kaybediyorum.

Aşırı hassas meme ucumu çimdiklerken eli göğüslerime doğru yol alıyor. Hareketlerinin birleşimi, başım yatağa doğru düşerken, kendimi ağızına doğru eğerken, daha fazlası için yalvarırken beni aşırı hızda gönderiyor.

"Hoşuna gitti mi bebeğim?"

Kelimelerim olmadığı için cevap veremiyorum ama o sessizliğimi evet olarak algılıyor. Eli'nin dili klitorisimin üzerinde gezinirken hızını artırıyor.

Göğsümde duran el artık orada değil, Eli'nın parmakları onunkilerle birlikte beni kızdırıyor.

Ağız. Bu kombinasyon beni uçuruma sürüklemek üzere.

Eli'nin parmağı içime girdiğinde aniden keskin bir sızı hissediyorum ve vücudum rahatsız edici bir şekilde sarsılıyor.

"İyi misin Logan? Durmamı ister misin?" Bana bakmak için duraklıyor.

Kör edici acı kaybolurken bir an için kendimi ayarlamama izin veriyorum.

Bir şey söylemek yerine, Eli'ı dağınık saçlarından tutup aşağı doğru itiyorum.

Ağzın büyüü.

Klitorisimi emmeden ve parmağını içime pompalamadan önce bana karşı kıkırdıyor.

Vay anasını.

Beyaz parmak eklemlerimle çarşafı kavrarken, inlemelerim ve pantolonumun sesi gittikçe yükseliyor. Çığlık atmak istiyorum çünkü bir şeylerin serbest kalması gerekiyor ama Eli ve ben evde yalnız değiliz.

"Eli," diye haykırıyorum, bedenim sarsılıyor, bükülüyor ve geriliyor, sesimi kontrol edemiyorum.

Ona daha fazlası için yalvarırken, adının ağızımdan çıktığını duyunca tatmin olmuş dudaklarının bana sırtıttığını hissediyorum.

Çok yaklaştım ve Eli bunu anlayabiliyor. Hareketleri hızlanıyor ve sertleşiyor. Parmağı içimde mükemmel bir tempoyla hareket ediyor ve dilinin hızıyla eşleşiyor.

Aynaya tekrar baktığımda, Eli'nin vücudumun ırzına geçmesini izliyorum. O beni diliyle çözerken ben de onun tüylü saçlarını çekiştiriyorum. Görüşüm bulanıklaşırken vücudumdaki her kas aynı anda kasılıyor ve şimdiye kadar yaşadığım en çılgın orgazmı yaşarken başım geriye düşüyor.

Eli'nin dili ve parmakları hareketlerine devam ederken ben de kendimden geçiyorum. Orgazmım sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor ama sonunda ağır nefes alışım yavaşlamaya başlıyor. Zirveden inmeye başladığımda tenim başımdan ayak parmaklarıma kadar sıcak. Vücudum gevşek, o orgazm beni parçaladıktan sonra kesinlikle cansız. Eli yatağa, çıplak bedenimin yanına tırmanırken, dudakları uyarılmamla parlarken, ben orada, doymuş bir şekilde yatıyorum.

"Yeni favori lezzet," diyor onları yalayıp temizlemeden önce.

Bölüm 65

Eli

Bu kızla uyanmaya bayılıyorum. Özellikle de bugün olduğu gibi vücudumun üzerine yayılmış, çıplak uyurken. Dün gece dilimle iki kez daha boşalmasını sağladıktan sonra su içmek için kalkıp mutfığa gittiğinde cümle bile kuramıyordu. 'Yürümek' terimini gevşek kullanıyorum. Onda da sorun yaşadı.

Onu o şekilde görmeyi seviyorum. Dokunuşumla çözülmesini izlemeyi seviyorum. Ona sadece benim yapabildiklerimi. Çoğunlukla, sadece onu seviyorum, ama henüz ona söylemedim.

Yaklaşık on dakika önce gözlerimi açtım ama henüz hareket etmedim. Logan'ı uyandırmak istemedim. Koyu kızıl saçları dağınık bir şekilde göğsüme yayılmış ve yüzü boynuma gömülmüştü. Sıkı vücudu benimkinin üstünde, beni sıcak tutuyor ve biraz da tahrik ediyor.

"Merhaba," diye tembelce enseme doğru fısıldıyor.

Sesini duyunca dudaklarımda bir gülümseme oluşuyor, uyanık olduğunu fark ediyorum. "Merhaba. Nasıl uyudun?"

"Mmm," diye mırıldanıyor, memnun.

Kıkırdayarak alnından öpmek için dönüyorum, ellerimi sırtında ve çıplak poposunda gezdirip ellerimde tutuyorum. "Kahve için hazır mısın?"

"Konuşamıyorum. Yürüyemiyorum," diye mırıldanıyor Logan.

Tekrar gülüyorum ve çıplak bedenini ters çevirerek sırt üstü yatmasını sağlıyorum. "Gidip sana biraz hazırlayayım," diyorum gülümseyerek. eğildi ve dövmeli köprücük kemiğini öptü.

Üzülerek kendimi onun üzerinden sıyrıyorum, külotumun üzerine bir çift eşofman giyiyorum ve tişört giymeye gerek duymuyorum. Ayrılmadan önce, uykulu kızıma son bir kez bakmak için geri dönüyorum. Pelüş yastıklar ve battaniyeler etrafını sarıyor, ancak onu örten tek şey alt yarısını örten ince beyaz bir çarşaf. Diri memeleri tam teşekküllü bir şekilde dışarıda ve saçları etrafında uçuşuyor. Zihinsel bir görüntüye tıklayıp onu sonsuza kadar zihnimde saklarken şu anda mükemmel görünüyor.

"Maddison," diyor Ali arkamdan mutfığa girerken beni selamlamak için.

"Bertoli."

"Soyadın, ha?" Mutfak adasına oturur.

Kahve makinesine doğru ilerleyip sihirli makineyi çalıştırıyorum.

"Bana benimkiyle hitap ediyorsun. Ben de sana seninkiyle hitap etmenin adil olacağını düşündüm."

"Sana 'EJ' demeyeceğim ve ikimiz de sana 'Eli' diyen tek kişinin Logan olmasından hoşlandığını biliyoruz."

Ona omuz silkiyorum. "Touché."

"Artık arkadaş sayılsak da sana yine de 'Maddison' diyeceğim."

"Aww, Ali," diyorum en yüksek ses tonumla. "Sanırım artık biz de biraz arkadaş sayılırız," diye takılıyorum ve bana gözlerini devirmesine neden oluyorum.

Buzdolabından krema alıp Logan'ın kahvesine biraz koyuyorum. Sade kahvenin acılığından nefret eder ama ben ancak böyle içebilirim.

"Dün Logan için yaptığın kreplerden bana da yapacak mısın?" Ali adadaki koltuğundan soruyor.

"Kesinlikle hayır."

"Ne oluyor be? Artık arkadaş sayılırız sanıyordum?" "Evet, ben de öyle sayılabilecek arkadaşlarıma kahvaltı hazırlamam."

"Hayır, sen sadece *aşık olduğun* güzel küçük şeyler için kahvaltı hazırlıyorsun," diyor, kelimeyi uzatarak, benimle alay ediyor ve beni yolumda durduruyor.

"Vay, ne?" Şaşırmış bir şekilde sordum.

"Ne?"

"Logan'a aşık olduğumu kim söyledi?" Neredeyse fısıltıyla soruyorum. "Marc bir şey mi söyledi?"

"Arkadaş grubumuzdaki en zeki ve en komik kişi nasıl ben oluyorum? Cidden, buradaki her şeyi ben yapamam."

Sessiz kalıp bana cevap vermesini bekliyorum.

Ali gözlerini devirir. "Hayır, seni mağara adamı. Kimse bir şey söylemedi. Ama sen çok açıksın. Bir süredir belliydi zaten. Anlamadığım şey, Logan'a neden hâlâ söylemediğin."

Ali yanılıyor değil. Aslında, Logan'a aşık olduğum konusunda yüzde yüz haklı. Ama yine de, bu sözleri benden ilk duyanın Logan olmasını istiyorum.

"Bu konuda bir şey söyledi mi?" Logan'ın üst kattaki odamdan beni duymayacağını umarak sesimi daha da alçaltarak soruyorum.

"Tek kelime etmiyorum." Ellerini savunmak için kaldırdı. "Şu anda seninle arkadaş sayılsak da, o hâlâ benim kızım, bu yüzden onu her zaman sana tercih ederim. Üzgünüm Maddison." Omuz silkiyor, pek de üzgün görünmüyor, bu da beni güldürüyor.

"Aslında bu özelliğini gerçekten takdir ediyorum Ali. Bunu sana hiç söylemedim ama Logan'ın sana sahip olmasından memnunum."

"Maddison, bana karşı yumuşuyor musun?" diye soruyor, bana bok atıyor. Alay ediyorum. "Sikeyim hayır."

Bana bilmiş bir gülümseme veriyor. "Ben de sana sahip olduğum için mutluyum."

Ali yumruğunu onunkiyle birleştirirken ben de yumruğumu mutfak adasına doğru uzatıyorum. "Açıkçası, Tanrı'ya şükür Logan ve Marc ikimize sahip. Onlar

bazen çok tatlı olabiliyor" diyor.

"Aynen öyle. Ve Tanrı'ya şükür onlar kadar iyiler. *Dördümüzü* hayal edebiliyor musun?" Onunla aramda bir işaret yapıyorum. Bir pislik olabileceğimi biliyorum ve Ali de olabildiğince ateşli.

"Yok artık!" Ali gülerek başını sallıyor.

Ali giderek daha fazla ilgimi çekiyor ve kendimi onunla Marc arasında gerçekten bir şeyler olduğunu umarken buluyorum. Ali çok alıngan biri ve Marc'ın da onun gibi arkasını kollayacak birine ihtiyacı var. Bazen çok iyi bir insan oluyor ve Ali'nin Logan için yaptığı gibi onu savunacak birine ihtiyaç duyuyor.

"Kardeşimle aranızda neler olduğunu bana anlatacak mısın, anlatmayacak mısın?" Kremayı buzdolabına geri koymak için arkamı dönmeden önce pervasızca soruyorum.

"Sen neden bahsediyorsun?" Ali zeytin rengi yüzü soluklaşırken soruyor.

"Neden bahsettiğimi biliyorsun." Mutfak adasının üzerine eğildim dirseklerimin üzerinde dinleniyorum.

"Marc bir şey mi söyledi?" diye soruyor sessizce, endişeyle.

"Tek kelime etmeyeceğim. Seninle arkadaş sayılsak da o hâlâ benim kardeşim, bu yüzden onu her zaman sana tercih ederim." Onun sözlerini iğrenç bir tonda tekrarlayarak bana yaptığı gibi ona da zor anlar yaşattım.

"Seni pislik." Kahkahalarını tutmaya çalışıyor ama başaramıyor.

"Günaydın, dostum!" diyor güzel kızım yoluna devam ederken dün geceden kalma sevimli ve bitkin bir şekilde mutfığa girdi.

Logan kollarını minik arkadaşının omuzlarına dolayarak ona sarılıyor, bir yandan da yumuşak bakışlarını benden ayırmıyor.

Muhtaç kığım boğazımı temizliyor, biraz ilgiye ihtiyaç duyuyor.

Ali gözlerini deviriyor. "Dün gece bol bol *kucaklaştığınıza* eminim." Logan adanın etrafında bana doğru ilerlerken 'sarılma' kelimesinin etrafında tırnak işareti kullandığından emin.

"Günaydın bebeğim," diyor Logan tatlı bir sesle, kollarını bana doluyor ve sıcak yanağını çıplak sırtıma yaslıyor.

Kollarımla onu tutuyorum, bana sarılışını pekiştiriyorum. Bana böyle sarılmasına bayılıyorum. Boyum 1.80 olmasına ve kendimi hiçbir zaman küçük hissetmeyecek olmama rağmen, bu bana bakıldığımı ve garip bir şekilde korunduğumu hissettiriyor. Kızların neden küçük kaşık olmayı sevdiklerini çok iyi anlıyorum.

"Sana yatakta kahve getirecektim." Kollarını belime doladığında omzumun üzerinden bakıyorum.

"Sesler duydum, ben de aşağı gelmeye karar verdim."

"Ne duydun?" Kalbim hızla çarpmaya başlarken, Ali'yle Logan'a aşık olduğum hakkında daha önce yaptığımız konuşmayı hatırlayarak soruyorum.

"Um. Hiçbir şey. Sadece sesler." Logan bana bakıyor, kafası karışmış gibi görünüyor.

Derin bir oh çekerek dönüyorum ve Logan'ı kollarıma çekiyorum, eğilip dudaklarımı dudaklarına yerleştirmeden önce göğsünü sıkıca göğsüme bastırıyorum.

"Üzerindeki tişörtü beğendim," diyorum gözlerimi üzerinde gezdirirken. Bu sabah benim gömleğimi giyiyor, dün gece yerde bıraktığım gömleği. Kıyafetlerimin içinde nasıl görüldüğüne bayılıyorum. Her zaman benden daha iyi görünüyor. Logan hiçbir şey söylemiyor. Sadece dudaklarında tatlı bir gülümsemeyle gözlerimin içine bakıyor.

Ali adanın öbür ucundan, "Dostum, çok güzel bebekleriniz olacak," diye sesleniyor.

"Tamam, Ali. Yavaşla," diyor Logan hızla, onun elinden kurtulup yanımdaki adaya eğilerek.

"Bana yanıldığımı söyle," diye ekliyor Ali bilmiş bir tonda, başını yana eğerek.

"Çok güzel bebeklerimiz olurdu, bebeğim." Logan'ın arkasına geçip onu göğsüme doğru çekiyorum. Kollarımı omuzlarının önünden geçirerek çenemi başının üstüne yerleştiriyorum.

"Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz, lütfen?" Logan yalvarıyor, bu konuşma konusundan son derece rahatsız görünüyor.

"Evet, tabii. Maddison da bana bugün yine bize nasıl krep yapacağını anlatıyordu." Ali'nin dudakları muziplikle yukarı kalkıyor. Gözlerimi kısıyorum, ona başımı sallıyorum ve tam olarak ne yapmaya çalıştığını biliyorum.

"Gerçekten mi?" Logan parlak gözlerle soruyor, başını çevirip bana umutla bakıyor.

Bu güzel yeşil gözlü kıza asla hayır diyemem ve Ali de bunu biliyor.
"Eğer istiyorsan," diyorum Logan'a, onun tatlı yüzüne bakarak.

"Evet, lütfen," diyor hevesli bir gülümsemeyle. "Ali, bunları deneyene kadar bekle. Çok güzeller."

"Mmm, sabırsızlanıyorum." Ali'nin sesi kendini beğenmiş bir şekilde doğrudan bana bakıyor. "Sen şeytansın."

"Olmadığımı hiç söylemedim."

Bölüm 66

Logan

Vizeler bu hafta canıma okudu. Hayatımda hiç bu kadar çok kafein tükettiğimi sanmıyorum ve bu çok şey söylüyor. Sanırım sınavlarım iyi geçti. Başımı öne eğip bütün hafta çalıştım. Eli'yi özledim, bu kesin, ama şu anda önceliğimin eğitimim olacağına dair kendime bir söz verdim. Eli harikaydı ve beni anlıyordu. Aslında, bütün hafta boyunca en büyük amigom oydu. Ders çalıştığımı bildiğinde yanıma gelmemeye özen gösterdi ki bu ikimiz için de zordu ama aynı zamanda çok tatlıydı.

Ancak çoğu gece sadece yanımda uyumak için gelirdi. Yatmaya hazır olduğumda geç saatlerde gelir, sonra da her sabah ilk dersime kadar bana eşlik ederdi. Bir gece, bütün gece çalışmam gerekti ve Eli gecenin büyük bir bölümünde benimle birlikte uyanık kaldı, hazırladığım bilgi kartlarıyla beni sınadı.

O en iyisi ve geçen hafta sonu sergilediği tavrın tek seferlik olduğunu kanıtladı.

Vizeler de geride kaldığına göre, bu hafta sonu kafamı dağıtmak için sabırsızlanıyorum. Bu akşam birkaç kadeh içki içeceğim için heyecanlı olduğum gerçeği, bu haftanın beni ne kadar strese soktuğunu size anlatmalı.

Bugün uyudum ve Eli ben uyanmadan önce maç öncesi sabah pateni için ayrıldı, ancak maçını izlemeye geleceğim için heyecanlı olduğunu belirten bir not bıraktı. Ailesinin şehre döneceğini umuyordum ama babası son anda iş için şehir dışına çıktı ve Mary de Jack'i geride bırakmayı sevmiyor.

Tembel kığım bu geç Cumartesi sabahında hala yatakta yatıyor ve bu geceki Cadılar Bayramı partisinden önce olabildiğince dinlenmeye çalışıyor. Akılsızca telefonumda gezinirken kapının çalındığını duyuyorum ve ben cevap veremedim kapı açılıyor.

"Hâlâ yatakta mısın?" Eli gözleri çarşafımdan arasında beni bulduğunda gülüyor. "Selam, bebeğim." Ellerini arkasına saklayarak odama giriyor.

Yapabilseydim cevap verirdim ama yapamam. Eli şu anda o kadar iyi görünüyor ki nutkum tutuldu. Koyu avcı yeşili, neredeyse siyah bir takım elbise giyiyor. Uzun boyuna tam oturuyor, altında da bembeyaz bir gömlek var. Boynunda ince siyah bir kravat var ve ayakkabıları ve

kemer mükemmel uyuyor. Dağınık kahverengi saçları, biraz saç ürünü sayesinde yüzünden uzaklaştırılmış.

Eli'yi ilk kez kravat takarken görüyorum çünkü açıkçası kravata ihtiyacı yok. Bu haliyle bile oldukça şık. Ancak boynundaki kravatla inanılmaz seksi görünüyor.

Bu güzel adam nasıl benim oluyor, anlamıyorum.

"Dünyadan Logan'a," diyor Eli eğlenerek ve beni şaşkınlığımdan kurtarıyor. Beynim ve ağzım sonunda bir şeyler söylemeye karar verdiğinde, "Merhaba," diyorum.

Bağlan.

Çarşafın altında, bu adamın bedenim üzerindeki etkilerini yatıştırmaya çalışarak bacaklarımı bileklerimden çaprazlıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Sırtımı yatak başlığıma yaslayarak doğruluyorum. "Pistte olman gerekmiyor mu?"

"Yoldayım ama önce bir uğramak istedim. Bu sabah yeni formalarımızı aldık." Yatağıma doğru ilerliyor, elleri hâlâ arkasında saklı. "Giymek zorunda değilsin." Otururken bordo kumaşı arkasından çekip çıkarıyor. "Ama hiç deplasman formamı verebileceğim biri olmadı. Bu, bazı çocukların yıllar boyunca yaptığı bir kız arkadaş olayı." Eli utangaç bir şekilde formayı kucağında tutuyor.

Tamam, bu çok şirin. Eli şu an çok gergin görünüyor ama nedenini bilmiyorum. Tabii ki giyeceğim. Böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum ama olmasına bayıldım. Eli'yi desteklemek için hala bir takım kıyafetim olmadığı için kendimi suçlu hissediyordum, bu yüzden bu hafta okul mağazasına gittim ve önünde bordo bir 'M' ve üstünde eşleşen bir ponpon topu olan hardal sarısı bir bere aldım. Ama bu, bu çok daha iyi.

Ben yanıt vermeyince Eli, "Takmak zorunda değilsin," diye tekrarlıyor.

"Tabii ki giyeceğim," diyorum ona heyecanla, Eli'nin gergin ifadesi anında kaybolurken. "Buna bayıldım."

Formayı kucağından alıp havaya kaldırıyorum. Kesinlikle çok büyük, şaşırtıcı değil ama umurunda değil. Bu şey üzerimde neredeyse bir elbise gibi dursa bile, onu gururla giyeceğim.

Elim arka tarafın üst kısmındaki dikişli isminin, sonra da sol omuzdaki kaptanlık armasının üzerinde geziniyor. Bu forma çok kaliteli. Arenanın büyük bölümü on üç numaralı formalarla dolu olsa da, bu formanın gerçek olduğu çok açık.

"Teşekkürler, bebeğim."

"Teşekkür ederim," diyor. "Beni izlediğini ve kıyafetlerimi giydiğini bilerek iyi bir oyun çıkarabilirim," diye ekliyor sinsi bir sırıtışla.

Aramızdaki boşluğa doğru eğiliyor ve dolgun dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Sonra beni oyuncu tüneline görmeye gelir misin?"

"Tabii, eğer orada olmamı istiyorsan."

"Logan, *her zaman* yanında olmanı istediğimi ne zaman anlayacaksın?" diye soruyor dudaklarında tatlı, küçük, içten bir gülümsemeyle. "İhtiyaç. Sanırım 'ihtiyaç' daha iyi bir kelime. Sana ihtiyacım var. Her zaman."

Eğilerek kollarımı muhtaç oğlumun boynuna doladım ve gözlerinin içine baktım.

"Benim de sana ihtiyacım var bebeğim," diye başlıyorum ona güven vererek. "Böyle yumuşak ve tatlı olmana bayılıyorum ama şimdi şalteri indirip sert Eli'ye dönüşmene ihtiyacım var. Çıkıp kazanman gereken bir oyun var."

Eli'in dudaklarında hınzır bir sırıtış oluşmaya başlar. "Evet, hanımefendi."

Ağzımı onunkine bastırıyorum, onu keşfediyorum, ona ihtiyaç duyuyorum. Dolgun ve dolgun dudakları dudaklarımı bulurken, iri ve güçlü elleriyle yüzümün kenarlarını kavlıyor.

Piste gitmesi gerektiği için yatağımdan kalkıyor ve alnımdan öpüyor.

Gitmek için döndüğünde kıkırına bir tokat attım. "Şimdi git biraz kıkır tekmele, on üç!" Heyecanla bağıriyorum.

Başı geriye düşüyor ve kapıma doğru ilerlerken derin kıkırdaması odama yayılıyor.

"Ben-" diye başlar. "Sonra görüşürüz. Sonra görüşürüz," diyor ve kapıdan aceleyle çıkarken kendini düzeltiyor.

"Şu haline bak!" Hokey sahasının önünde ona doğru yürürken Marc etkilenmiş bir ifadeyle "Şu haline bak!" diyor.

Takım ruhlu kıyafetimi göstererek ona küçük bir dönüş yapıyorum. Bu formanın nasıl iyi görüneceğinden emin değildim çünkü Eli oynarken pedlerinin üzerine sığması için yaklaşık iki katım büyüklüğündeydi ama umurumda değil. Şu anda bunun içinde boğuluyor olabilirim ama bunu seviyorum. Üzerimde siyah kapüşonlu bir tişört, ayağımda siyah tayt ve siyah Adidas'ım var. Kapüşonu formasının içinden geçirdim ve kıvrılmış saçlarım omuzlarımdan aşağı dökülürken yeni beremi üstüne ekledim.

"Harika görünmüyor mu?" Ali arkamdan yaklaşırken cesaretlendirmek için soruyor. O da harika görünüyor, siyah deri ceketinin altına Golden Gophers tişörtü giymiş, şık bir kot pantolon ve imzası Doc

Martens. Sporu sevmiyor olabilir ama yine de Marc'ın kardeşini ve erkek arkadaşını destekliyor.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde salon tıklım tıklım dolu, ancak Eli normal sezonun ilk maçı olduğu için oyuncuların ailelerine ayrılan koltukları bizim için ayırmıştı, bu yüzden bu sefer erken gitme konusunda endişelenmemize gerek kalmadı. Biz içeri girdiğimizde takımlar çoktan buzun üzerinde ısınmaya başlamıştı.

Bir kez daha, stadyum bordo ve altın sarısı renklerle dolu, ancak Michigan State taraftarları arasında beklediğimden çok daha fazla yeşil nokta var.

Marc'ı takip eden Ali'nin peşinden giderken kalabalığın arasından geçiyoruz. Bizi buzun Minnesota tarafındaki pisti çevreleyen akrilik cama kadar götürüyor. Buz seviyesine kadar indiğimize göre Eli'nin aile koltukları en iyi konumda olmalı. Başımı eğiyorum, arkadaşlarımın arkasından yürürken kalabalığın arasında sallanıp duruyorum.

Birden büyük bir gürültüyle sarsılıyorum ve irkilerek başımı kaldırıyorum. Eli'nin kendini beğenmiş sırıtışı, az önce beni korkutmak için bilerek çarptığı bariyerin diğer tarafında bekliyor.

"Selam bebeğim!" diye bağıyor, camın arkasından yansıtarak. "Çok seksi görünüyorsun!"

Eli benimle aynı formayı giydiği için çok seksi görünüyor, tek fark sarı renkli iç saha forması giymiş olması ve formanın içini pedleriyle doldurmuş olması. Bakışlarını benimkilerle birleştirirken gözleri parlak ama sakın.

"Ödümü kopardın!" Elimi göğsümün üzerinde tutarak ona gülümseyerek söylüyorum.

"Hey, Logan!" Cam heyecanla Eli'nin arkasından kayarak geliyor ve sol omzunda yardımcı kaptanın 'A' armasını taşıyor.

"Logan!" Goody, Cam ve Eli'ye doğru hız kesmeden ilerlerken ismimi söyleyerek sesleniyor. Camdan bana nazik bir sırıtış atarken kolunu her iki takım arkadaşının omuzlarına atıyor. "*Kız arkadaşının* formasını giyiyorsun," diye ekliyor bilmiş bir ses tonuyla ve kaptanına bok atıyor.

Eli, Goody'nin kolunu şakacı bir şekilde omzundan atarken ona eğlenerek "Defol git buradan," der.

"Oh, Logan. Bebeğim," diyor Goody alaycı bir sesle Cam'e. Cam'i daha yakına çekmeye başlarken kaskının iki yanından tutuyor. Cam Goody'nin Eli ve ben gibi davrandığını fark ediyor ve ellerini Goody'nin yüzünün iki yanına koyarak öpüşmek için birbirlerini çekiyormuş gibi yapıyor.

"Git ısın lan." Eli ikisini de takımın geri kalanına doğru itiyor. Eğlendiğini belli etmemeye çalışıyor ama arkadaşlarının benimle ilgili söyledikleri yüzünden dudaklarının kenarları kalkıyor.

"Sana bir gol atacağım," diyor Eli, dikkatini camın arkasından bana verirken.

"Kaç tane?" Kendimi beğenmiş bir şekilde soruyorum.

"Kaç tane istiyorsun?" Şaşırmış bir şekilde kaşını kaldırıyor.

Kelimeler yerine iki parmağımı kaldırıyorum. Eli bütün gün kenarda oturup tek bir dakika bile oynamasa, burada olup onu desteklediğim için aynı heyecanı duyacağım; sayı atıp atmaması gerçekten umurumda değil ama bu onunla oynamak için eğlenceli bir oyun.

Eli'nin ukala sırtışı her zamanki gibi ortaya çıkıyor. Bazen kendini beğenmiş küçük bir serseri olabiliyor, dürüst olmak gerekirse bunu seviyorum, özellikle de hokey söz konusu olduğunda. O çok iyi ve bazen yeteneklerinden şüphe ediyor, bu yüzden yeteneği hakkında ukalalık yaptığında, bana gerçekten ne kadar harika olduğunu bildiğini hatırlatıyor.

Şeytani bir sırtışla küstahça, "Üçünüzü de haklayacağım," diyor.

Eli bana bakıyor, ifadesi yumuşak ve tatlı bir hal alıyor, eldivenli elini sanki bana dokunmak istiyormuş gibi camın üzerine koyuyor. O dönüp ısınma hareketleri yapan takımının geri kalanına katılmak üzere patenle kaymaya başlamadan önce ben de elimi bariyerin diğer tarafına koyarak bu jeste hemen karşılık veriyorum.

Bir kez daha, o adamın benim olduğuna inanamıyorum.

Marc ve Ali için geriye dönüp baktığımda, hayranlarımın gözlerinin üzerimde olduğunu görüyorum. Hâlâ ilgiden hoşlanmıyorum ama artık o kadar umursadığımı da bilmiyorum.

Ali beni camın hemen üzerinde, Minnesota yedek kulübesinin hemen arkasında bulunan koltuklarımıza doğru el sallıyor.

"Vay anasını! Bu koltuklar." Marc'a dönüp iki arkadaşımın arasına yerleşiyorum.

"Değil mi? Oyuncular sezon boyunca ailelerinin koltuklarını seçme hakkına sahip olurlar ve Eli her zaman ilk tercihi alır," diye bilgilendiriyor Marc beni. "Genelde ailem ve benim için sadece üç koltuk alırdı ama bu yıl senin için dördüncü bir koltuk ayırmayı ihmal etmedi."

Marc, Ali'nin yanındaki koltuğun bugün neden boş olduğunu açıklarken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Michigan State nasıl?" Ben soruyorum.

"Onlar iyi ama biz yine de bu maçı kazanmalıyız."

Bu hafta Eli'nin konferansı hakkında küçük bir araştırma yaptım. Minnesota gerçekten de aralarında en iyisi, Ohio State ise ikinci sırada geliyor. Minnesota diğer takımlardan çok fazla sorun yaşamadan ligde kalmayı başarabilir.

"Git yakala onları, EJ!" Marc camın arkasından bağıyor.

"Hadi gidelim bebeğim!" Eli açılış karşılaşması için yedek kulübesinden pistin ortasına doğru patenle kayarken ben de projeksiyon yapıyorum.

"Spor!" Ali de katılır.

İlk periyodun yarısında Eli golü atıyor ve durum Minnesota lehine 1-0 oluyor. Çok güzel bir kısa mesafe golü ve disk kalenin arkasına çarptığında kalabalık patlıyor. Eli yedek kulübesinin yanından kayarak takım arkadaşlarını yumruklarken erkek arkadaşım için yapılan tezahüratlar tüm arenaya yayılıyor.

"Güzel gol, on üç!" Eli tam karşımızdaki banka otururken Marc kardeşine bağıyor.

Eli arkasını dönmüyor, anlaşılır bir şekilde, ama camdan görebilmem için tek bir işaret parmağını kaldırıyor ve beni güldürüyor.

"Bu da ne demek oluyor?" Ali, Eli'ye doğru başını sallayarak soruyor.

"Eli bana bazı hedefler vaat etti, görünüşe göre takip ediyor." Eğlenen gülümsememi tutmaya çalışıyorum.

"Kaç tane istiyor?" Marc soruyor. "Üç."

Dudaklarımdan bir kahkaha dökülüyor.

Marc yardım edemez ama katılır. "O kibirli pislik. Sana hat trick sözü mü verdi?"

"Yapamayacağını mı düşünüyorsun?" Dürüst olmak gerekirse, hat trick sözü vermek biraz çılgınca. Bir gol, anlıyorum. İki, tamam, belki Eli olduğu için, ama üç? Bu büyük bir istek.

"Oh, hayır. Bunu yapacaktır," diyor Marc. "Bu adam kararlı değilse hiçbir şeydir."

Eli'nin ikinci golü birkaç dakika sonra mavi çizgiden gelen bir şutun Michigan State kalecisinden sekmesiyle geldi ve Eli seken topu temizleyerek pakı ağların arkasına gönderdi. Yedek kulübesine geri döndüğünde, bir kez daha sırtını bize dönerek iki parmağını havaya kaldırıyor ve bana hat trick sözünden sadece bir gol uzakta olduğunu hatırlatıyor.

Marc, Ali ve ben gülmekten kendimizi alamıyoruz. Dürüst olmak gerekirse, Eli ve benim aramdaki bu oyun neredeyse gerçek hokey maçından daha eğlenceli.

Şimdi.

İkinci periyotta Eli gol atamaz. Yine de takımı şimdiden 3-1 önde. Üçüncü periyotta Eli gol atmak için eline geçen her fırsatı değerlendirir. İki kez kale direğine çarpar, ayrıca kaleci ona karşı harika bir kurtarış yapar.

Zaman daralmaya başladıkça Eli'nin sinirlenmeye başladığını söyleyebilirim. Aslında sayı atmasına gerek yok, takımı şu anda 4-2 önde ama Eli söz verdiği hat trick'i yapmaya kararlı.

Maç saati ilerlemeye devam ederken Ali, "Böyle bir şey olmayacak," diyor.

Üç dakikadan az bir süre kala, Eli teke tek bir hücum fırsatı yakalıyor ve Michigan State defans oyuncusuna takılıyor. Eli boş kaleye doğru şutunu atarken yeşilli oyuncu buza düşüyor. Michigan hücumda adam avantajı elde etme umuduyla kalecisini çoktan çekmiştir, ancak pak boş kaleye kaymadan önce hakem düdüğünü çalar ve penaltı kararı verir.

"Takılma. On üç numara. Minnesota," hakem Eli'yi iki dakikalık cezasını çekmek üzere ceza sahasına gönderirken açıkça belirtiyor.

"Saçmalık!" Marc oturduğu yerden kalkarken bağılıyor. "Korkunç bir karar!" Ben de onun yanında durarak bağııyorum.

Etrafımızdaki kalabalık, maçı rahatlıkla kazanmak üzereyken neden bu kadar üzgün olduğumuza şaşırmış bir halde bize bakıyor. Dürüst olmak gerekirse, bu penaltı ev sahibi takım için bir şey ifade etmiyor ama Eli'nin üçüncü golünü atmasını gerçekten istiyorum.

Buzun öbür tarafında, ceza sahasında oturan Eli'ye bakarak başını sallıyor ve Marc'ın ve benim bu anlamsız karar karşısındaki belirgin hayal kırıklığımıza gülüyor.

Üç dakika kala ve Eli bu sürenin ikisini ceza sahasında geçirirken, küçük hat trick golümüzün gerçekleşmeyeceği neredeyse garanti.

Eli cezasının son on saniyesi biterken ceza sahasında duruyor. Patrick pakı Michigan State forvetlerinden birinden çalar ve Eli'nin ceza sahasından çıkması için mükemmel bir zamanlamayla buza doğru pas verir. Eli pakı pistin aşağısına doğru sürüyor, hızını kullanarak tek Michigan defans oyuncusunu geçiyor ve maçın bitimine yirmi saniye kala boş kaleye şutunu çekiyor.

Gerçek Eli Maddison tarzında, sayı yapıyor.

Üçümüz de yerlerimizden sıçrayıp çılglık atıyor ve adamım için tezahürat yapıyoruz. Kalabalık 'Maddison' sloganlarıyla çınlarken şapkalar uçuşmaya başladı.

Buz. GörünüŖe göre, bir oyuncu hat trick yaptığında, kutlama için Ŗapkanızı buzun üzerine atıyorsunuz. Eli, yedek kulübesine doğru kaymadan önce hokey kucaklarıyla panolara vuruluyor.

Yolda, buzun üzerinde duran yüz kadar Ŗapkadan birini kapıyor. Takım arkadaşlarının yanından sallana sallana geçerek yedek kulübesinin arkasına doğru ilerliyor ve sopasıyla önümdeki cama vuruyor. Ŗapkayı camın üzerinden fırlatıyor ve Ŗapka mükemmel bir Ŗekilde kucağıma düşüyor. Eli'ye dönüp baktığımda dudaklarında kibirli bir gülümseme vardı.

Minnesota 5-2 kazandı.

"Neden hâlâ onu becermedin?" Ali, Eli'ye atıfta bulunarak sessizce sorar.

"Harika bir soru," diyorum aygır erkeğimin soyunma odasına doğru kayışını izlerken. Bu noktada neyi beklediğimi bilmiyorum. Adamı seviyorum ve her yerinden seks damlıyor, bu yüzden bu kadar uzun süre beklemiş olmam biraz Ŗaşırtıcı.

Soyunma odasının dışındaki kalabalık geçen seferkinden daha az. Burada çok fazla öğrenci yok, bunun sebebinin de burada olması gereken neredeyse herkesin bu akşamki Cadılar Bayramı partisine hazırlanmak için odalarına dönmüş olması olduğunu tahmin ediyorum.

Yine de Eli ortaya çıkar çıkmaz ona saldırmak konusunda kendimi çok rahat hissetmiyorum, bu yüzden en son durduğum yerde, arkada kalıyorum. Marc soru sormuyor. O ve Ali sadece yanımda duruyorlar. Sanırım artık Eli'nin kız arkadaşı olduğumu öğrendiklerinde hayranlarından, özellikle de kızlardan gördüğüm ilgi ve bakışlardan hoşlanmadığımı biliyor.

Eli yeni duş almış bir halde soyunma odasından çıktığında kalabalığı taramıyor bile. Sadece koridorun yukarısına, tam olarak en son benim olduğum yere bakıyor ve gözleri benimkilerle kilitlendiğinde yüzünü huzurlu bir gülümseme kaplıyor.

Beyaz yakalı gömleğinin üst düğmelerini açmış ve kollarını birkaç kez kıvrarak dövme ön kolunu göstermiş halde Ŗu anda çok iyi görünüyor. Takım elbise pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyor ve avcı yeşili takım elbise ceketini omzuna asmış. Saçları duştan çıktığı için hâlâ ıslak, bu yüzden dağınık kısımları yüzünden uzakta duruyor. Yolumda yürürken bir elini rahatça cebine sokmuş, inanılmaz seksi ve zahmetsiz görünüyor.

Altmış dakikalık yorucu bir hokey maçı yapmış gibi bile görünmüyor. Dürüst olmak gerekirse, bana doğru ilerlerken podyumda yürüyen bir manken gibi görünüyor.

"*Sik beni,*" diyorum kendi kendime.

"Sanırım yapmaya çalıştığı şey de bu," diye gülüyor Ali.

Tamam, belki bunu kendime söylemedim ama neyse ki Marc'ın duymayacağı kadar sessiz söyledim.

"Merhaba bebeğim," diyor Eli gülümseyerek, sıcak dudaklarını dudaklarıma yerleştirmek için eğilirken. "Üzerindeki formayı beğendim."

Marc, Eli ile hızlıca kucaklaşırken, "İyi oyundu, kardeşim," diyor. "Sağ ol dostum."

Eli dövme kolunu omuzlarıma doluyor ve başımın üstünü öpmeden önce beni vücuduna çekiyor.

"Orada iyi iş çıkardın," diye ekliyorum elim sırtının altından kışına doğru kayarken ve hafifçe vururken.

"Teşekkür ederim. Üç gol senin için yeterli miydi?"

"Eh, dört iyi olurdu." Eli bana gülümsüyor ve beni yontulmuş vücuduna daha sıkı çekiyor.

"Bunun üzerinde çalışacağım," diyor, benimle şakalaşarak. "Şimdi geliyor musunuz, gelmiyor musunuz?"

"Hayır," diyor Ali ç a b u c a k . "Yatakhaneye dönüp hazırlanmamız gerekiyor."

"Peki, Ali seni ne olarak giydiriyor?" Eli bana bakarak soruyor.

"Bilmiyorum. Bana söylemiyor."

"Hayır, sana da söylemeyeceğim Maddison. Bu bir sürpriz."

"Korkunç bir sürpriz," diye ekliyorum, nefesimin altında.

"Marc, şimdi geliyor musun dostum?" Eli kardeşine sorar.

"Kostümümü almam gerekiyor, o yüzden hazır olduklarında kızlarla birlikte geleceğim."

Eli dikkatini tekrar bana yönelterek, "Gece için bir çanta getir," diyor. "Burada kalmanı istiyorum."

Dudaklarımdaki gülümseme büyürken başımı sallıyorum ve bu gece yine Eli'nin evinde kalacağımı düşünüyorum. Orada onunla birlikte, daha önce hiç kimsenin giremediği bir yerde kalmayı seviyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, partinin kendisi biraz sinir bozucu. Hokey evindeki partiye en son gittiğimde Alyssa bana çok kötü davranmıştı ve daha sonra Eli aklını başına toplamadan önce onu üst kata çıkarmıştı. Evin Eli'nin farkına bile varmadan anksiyetesinin artmasına neden olan insanlarla dolu olacağından bahsetmiyorum bile. Birlikte parti verme konusunda pek bir geçmişimiz yok ama şu ana kadar 0-1'iz. Yine de, iletişimimizin bu noktada bir partiyi çift olarak idare edebileceğimiz kadar iyi olduğunu düşünmek istiyorum.

Sanırım bu gece öğreneceğiz.

Bölüm 67

Eli

Aşağıya indiğimde evin tüm yıl boyunca hiç olmadığı kadar dolu olduğunu görüyorum. Kampüsteki en iyi partileri biz veririz ama Cadılar Bayramı partilerimiz efsanedir. Diğer okullardan öğrenciler sırf bu yıllık etkinliğe katılmak için yollara düşüyor.

Ekip dün gece derme çatma dans pistine yer açmak için oturma odasını boşalttı ve bu sabah birinci sınıf öğrencilerine DJ kabinini kurdurduk. Ev bir süredir müzikle çalkalanıyor ve mutfak tüketilmeye hazır içkilerle dolup taşıyor.

Kostümlerin ardında, müdavimleri tanıyorum. Eve sık sık gelen aynı kızların çoğu burada ama birçok yeni yüz de var. Sanırım başka okullardan gelen kızlar. Hepsi ya çok az ya da hiçbir şey giymemiş. Bazıları Playboy tavşanı, diğerleri yaramaz kız öğrenciler, çoğunlukla klişe "seksi" Cadılar Bayramı kostümleri, ama tek bir tanesi bile umurumda değil. Bu gece vakit geçirmek istediğim tek kişi koyu kıızıl saçlı güzel kızım, o yüzden bir an önce gelebilirse harika olur.

"Hat trick mi?" diye soruyor arkamdan biri. "Diğer herkesi kötü göstermeye mi çalışıyorsun?"

Bu sesi her yerde tanırım.

"Jay, n'aber dostum?" Eski akıl hocamla yüzleşmek için döndüm ve yumruğumu onunkiyle birleştirdim. "Geleceğini bilmiyordum."

"Cadılar Bayramı partisini ya da ev açılışınızı kaçırmamın imkanı yok. Ayrıca, mezunlar haftasını ektiğin için bana çok şey borçlusun. Ne halt olduğunu bilmiyorum ama bunu unutmuş değilim."

Jay'i en son Logan'la buluşup yaratıcı yazarlık ödevimiz üzerinde çalışmamız gereken gece gördüm ve beni saatlerce burada tuttu. Ertesi gece, göletteki gecemizden sonra kız arkadaşımın odasında takılmak için mezunlar partisini ektim. O gece hâlâ hayatımın en güzel gecelerinden biri, o yüzden orada olmayışım Jay'in duygularını incittiyse umurumda bile değil.

"Öyleyse, gidelim. En azından bana bir içki koyabilirsin." Jay mutfağa doğru başını sallıyor ama ben merdivenlerin dibinde, ön kapıyı mükemmel bir şekilde gören yerimden kıpırdamıyorum.

Cevap vermediğimde ya da onu takip etmediğimde suçlayıcı bir tonda "Bana içmediğini söyleme," diyor.

"Muhtemelen öyleyim. Ama biraz bekleyeceğim."

"Neyi bekleyeceğim?" Bana bakıyor, tamamen kaybolmuş ve kafası karışmış bir halde.

Logan'ı bekle, ama bunu ona söylemeyeceğim. Onun yerine "Gecenin nasıl geçeceğine bakıyorum," diyorum.

"Sana ne oldu bilmiyorum Maddison, ama sanırım birileriyle yatman gerekiyor."

Kulağa hiç de fena gelmiyor ama Logan'ın hazır olduğunu söylemesini bekliyorum.

"Vay..." diye başlıyor ama ağzı bir karış açık kaldığı için cümlesini tamamlayamıyor. Görüş alanını takip ediyorum ve kalbimin bir anlığına durduğuna eminim.

Logan'ın ön kapımdan içeri girerken tam bir atıştırma gibi görünmesini izliyorum, gözlerim onun vücudunda geziniyor. Bu gece olabilecek en iyi şekilde çılgın görünüyor. Bordo saçları kıyafetinin yeşiliyle dengeleniyor. Yeşil, dar bir korse giymiş, bu da diri göğüslerinin daha da belirgin ve dolgun olmasına neden oluyor ve küçücük eteği yuvarlak kışını zar zor örtüyor. Tüm kıyafeti sarmaşıkla bağlanmış ve koyu yeşil balık ağları, tonlu bacaklarını süslerken günahkâr bir şekilde lezzetli görünüyor. Boynuna biraz daha sarmaşık dolanmış ve koyu kırmızı saçlarında daha da fazlası var.

Ali'nin yanında kedi kulakları olan tamamen siyah lateks bir kıyafet giydiğine bakılırsa, Logan'ın *Batman*'den Poison Ivy olduğu açık. Ve benim küçük kötü adamım kötü ve günahkâr derecede seksi görünüyor.

Bazı erkeklerin, kız arkadaşlarının bu gece Logan'ın gibi vücutlarını sergileyecek şekilde giyinmesinden hoşlanmayacağını varsayıyorum, ancak gerekirse burada herkesin kışına tekneyi basabilirim ve Logan'ın böyle giyinecek kadar kendine güvenmesine bayılıyorum. Ayrıca, genellikle erkek fatma tarafıyla çok abartısızdır, bu yüzden onun bu diğer tarafını görmekten zevk alıyorum.

"Dibs," diyor bir ses, beni cennet sersemliğimden çekip çıkararak. "Ne?"

"Şuradaki ateşli olan benim." Jay, Logan'a doğru başını sallar.

"Ne? Hayır. Sikeyim hayır," diyorum ısrarla.

"Siz takılıyor musunuz? Daha önce paylaşmayı hiç önemsememiştin."

"Hayır. Hayır, hayır. Onunla öyle değil. Logan...o benim kız arkadaşım. Ondan uzak dur."

"Affedersiniz?" diye sorar, tamamen şok olmuş bir halde. "Kız arkadaş mı? Lanet olası bir kız arkadaşın mı var?"

Cevap vermedim çünkü beni zaten duymuştu.

"Her şey anlam kazanmaya başladı." Başını sallayarak şeytani bir kahkaha attı. "Sen lanet bir aptalsın, adamım."

"Neden?"

"Çünkü NHL'de başarılı olmaya çalışıyorsun. Kendini kandırma. Onun dikkat dağıtıcı olduğunu biliyorsun."

"Aslında değil. Hem de hiç. Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun." Jay'in panik ataklarım ya da Logan'ın onunla tanıştığımdan beri beni ne kadar sakinleştirdiğı hakkında hiçbir fikri yok ve bu bilgiye ayrıcalıklı olarak sahip olması da gerekmiyor.

"Bu kötü bir fikir," diyor ve onaylamaz bir ifadeyle başını sallamaya devam ediyor. "Bu kadar yakinken neden her şeyi riske atıyorsun? Sihirli bir amcığı falan mı var?"

"Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye uyarıyorum, öfkem yüzümden okunuyor. "Hassasız, değil mi?"

"Ciddiyim, Jay. Onun hakkında böyle konuşma."

Başka bir şey söylemeden, başımı sallayarak kız arkadaşıma doğru yola çıkıyorum. Jay'le NHL hakkında konuşmak kaygılarımın artmasına neden oluyor ve bu gece ihtiyacım olan son şey bu. İhtiyacım olan şey Logan, sadece beni sakinleştirdiğı için değil, onu sevdiğim ve bu gece yemek istediğim lanet bir tatlıya benzediğı için.

"Maddison, hadi!" Ben ondan uzaklaşırken Jay sesleniyor.

Girişe ulaştığımda Logan'ın gözleri benimkilerle birleşiyor ve beni anında yatıştırıyor.

"Kahretsin, bebeğim." Elini tuttum ve başının üstünde tuttum, onu bir daire içinde döndürdüm ve bana tam etki verdi. "Bana ağızdan ağıza vermen gerekebilir. Sanırım yeniden canlandırılmam gerek."

"Dur," diyor utangaç bir kahkahayla, şeytani derecede seksi kostümüne bakarak. "Sence de çok fazla değil mi?"

"Logan, çok iyi görünüyorsun," diye güvence veriyorum ona kocaman gözler ve kurumuş bir ağızla. "Gözlerini kızından uzak tutmazlarsa birkaç kişiyle kavgaya etmem gerekebilir ama buna değecek."

Yüzünün kenarlarını kavrayıp parmaklarımın ipeksi saçlarına gömülmesine izin verdiğimde gergin gülümsemesi kayboluyor. Dudaklarını kendime çekerek gözlerimi kapatıyorum ve bir anlığına insanlarla dolu kalabalık bir odada olduğumuzu unutarak ağzımın onunkini keşfetmesine izin veriyorum.

Bir kolunu omzuna atarak Logan'ı bedenime doğru çekiyor ve iki kolunu da belime doluyor. "İyi iş, Ali." Ali yumruğunu benimkiyle birleştirirken diğer elimi uzatıyorum.

"Bir şey değil," diyor Ali gururla. "Kedi Kadın ve Zehirli Sarmaşık hayallerimi gerçekleştirebilmek için hep kızıl saçlı bir arkadaşım olsun istemişimdir."

"Taşınma gününde koridorda benimle konuşmaya karar vermenin tek nedeni de buydu," diye şaka yapıyor Logan.

"Aynen öyle," diyor Ali alaycı bir tavırla ve dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Sen ve Marc'ın Batman ve Robin olmanızı istiyordum ama o bunu hemen veto etti."

Marc arkamdan dolaşırken, "Sonunda çift kostümü yapma zorunluluğundan kurtuldum," diye hatırlatıyor. "Yani, kardeşimle bir çift kostümü yapmamın imkanı yoktu."

"Ne oluyor be?" Gülerек soruyorum. "Hayır," diye ekliyorum, Marc'ın kostümüne bakarken vücudum gülmekten titrerken kendimi tutamıyorum.

"Dur, bebeğim." Logan şakacı bir şekilde göğsüme vurdu. "Marc, onu dinleme. Harika görünüyorsun. *Space Jam* çocukken en sevdiğim filmdi."

"İşte bu yüzden benim en iyi arkadaşımsın Logan. Gerçekten bir espri anlayışın var." Marc tavşan kulaklarını düzeltiyor. Tune Squad kostümünü komik bulmadığımdan değil. Sadece bu Marc'ın bekâr olarak geçirdiği ilk Cadılar Bayramı ve tavşan kulaklarının onu bu gece bir kadını yatağa atma konusunda ne kadar ileri götüreceğini bilmiyorum.

"Çok komik, dostum. Hoşuma gitti. Sadece tavşan kulaklarının seni yatağa atacağını sanmıyorum, hepsi bu."

"Peki son dört yıldır giydiğin *Top Gun* uçuş kıyafeti daha mı iyi?" diye soruyor.

"Dört yıl boyunca işe yaradı, ne demek istediğimi anlıyorsan." Ona imalı bir bakış attım.

"Tamam o zaman," diyor Logan rahatsız bir şekilde ve beni onun elinden kurtarıyor. "Kahretsin. Özür dilerim, bebeğim." Logan'ın burada durduğunu neredeyse unutuyordum ve ben sadece kardeşimle şakalaşmıyordum.

Marc gülerек başını sallıyor ve yanımdan geçip mutfağa doğru yürürken, "Sen bir aptalsın," diyor.

"Gidip çantamı odana koyacağım," diyor Logan gece çantasını kaldırırken.

"Oraya kadar koşabilirim."

"Ben iyiyim," diyor açık açık. Odama çıkmak için yanımdan geçip merdivenlere doğru yürüyor ve bu aptalca yorumla onu üzüp üzmediğimi tam olarak anlayamıyorum.

"Gerçekten pürüzsüz, Maddison. Gerçekten pürüzsüz," diyor Ali alaycı bir şekilde ve iyi bir çocuk gibi kolumu okşuyor.

"Canın cehenneme Ali," diyorum, ses tonumdaki ısırganlık gerçekten de onu kastettiğimi göstermiyor, çünkü o bir kıkırdama çıkarıyor ve Marc'ı mutfağa doğru takip ediyor.

Logan'ın geri gelmesini beklerken merdivenlerin dibine doğru ilerliyorum. Oturma odası, dans pistinin üzerindeki hareketli ışıklar dışında çoğunlukla karanlık ve müzik neredeyse sağır edici. Burada o kadar çok insan var ki merdiven boşluğuna iyice sıkışmış durumdayım ama kalabalığın içini görebilecek kadar da uzunum.

Birden kostümümün fermuarının göğsümden aşağı doğru çekildiğini hissediyorum ve tiz bir ses *Top Gun* uçuş kıyafetime atıfta bulunarak "Hey oradaki, Maverick" diyor.

"Alyssa. Durmalısın." Ellerini üzerimden çekerek kostümümün fermuarını tekrar çektim.

"Neden? Geçen yıl bu kostümü senden daha yeni çıkarıyordum. Hatırlamıyormuş gibi davranma." Sanki bu benim için bir şey yapacakmış gibi başını eğiyor ve dudağını ısırtıyor.

"O geçen seneydi. Şimdi her şey farklı. Bir kız arkadaşım var ve bunu biliyorsun."

"Beni rahatsız etmiyor," diye omuz silkiyor. "Sen söylemezsen ben de söylemem."

Başımı sallıyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Alyssa, bırak artık şunu." Ne kadar ciddi olduğumu anlamasını umarak bakışlarımı ondan ayırmıyorum.

"Merhaba bebeğim," diyor Logan, kolumun altına girip onunkini belime dolayarak. Alyssa'ya bakmamaya çalışarak bakışlarını benden ayırmazken elimi omzuna atıyorum.

Alyssa ilgisiz bir ses tonuyla, "Harika, yeni kız gelmiş," diye ekliyor.

Tam ağzımı açıp akıllıca bir şey söyleyecektim ki Logan benden önce davrandı.

"Benim adım Logan. Ama sen benim kim olduğumu zaten biliyorsun." Kahretsin. Logan'ın bu alıngan yanını sevdim.

Daha önce hiç görmemiştim.

"Bir dahaki sefere erkek arkadaşımı seninle yatmaya ikna etmeye çalıştığında adımı hatırlamaya çalış." Sözleri küstahça, ama vücuduma daha fazla eğilirken gülümsemesi tatlı.

Yüzümü tamamen etkilenmiş bir gülümseme kaplamadan önce ağzım açık kalıyor.

"Hadi gidip Marc'ı bulalım," diyor Logan, beni aşağı çekip dudaklarımdan öperken dikkatini tekrar bana veriyor. Onu mutfağa kadar takip ederken elim onunkiyle iç içe geçiyor ve arkamızda şok olmuş bir Alyssa bırakıyoruz.

"Bebeğim! Bu çok seksiydi. Seni daha sık kötü adam gibi giydirmeliyim."

"Sadece erkeğimi elde etmeye çalışmasından bıktım."

Logan'ı geri çekerek yüzünü bana dönmesini sağlıyorum. "Asla yapmayacağımı biliyorsun-"

"Biliyorum. Sana güveniyorum." Bu da beni gülümsetiyor, eski sevgilisinin ona yaşattığı onca şeye ve hatta ilişkimizin başındaki aptallığıma rağmen bana hala güveniyor.

"Şey," diye başlıyorum, saçının bir tutamını yüzünden uzaklaştırarak. "Territorial Logan benim yeni favori versiyonum olabilir." Eğilip dudaklarımı onun dudaklarına yerleştirmeden önce yüzümde sinsi bir sırıtış beliriyor. "Ve daha önce Marc'la şakalaşırken söylediklerim için özür dilerim." Yüzüne bakıyorum, üzgün olabileceğine dair herhangi bir işaret arıyorum ama yok.

"Endişelenme Eli. Endişelenmiyorum. Hadi eğlenelim." Kollarını boynuma doluyor, ellerim sırtının alt kısmını bulup onu kendime çekiyorum.

"Bu gece içiyor musun?" diye soruyor.

"Bunu düşünüyordum. Ama gece için planının ne olduğunu görmek için bekliyordum."

"Birlikte sarhoş olmalıyız," diye şakacı bir şekilde önerirken dudaklarının kenarları yukarı kalkmaya başlıyor. "Bu eğlenceli olabilir."

Bunun için ne kadar heyecanlı olduğuna gülmekten kendimi alamıyorum. Sık sık kendini salmıyor, bu yüzden ilginç olabilir. Eğer Alyssa'ya karşı kendini savunma şekli bu gecenin nasıl geçeceğine dair bir gösterge ise, ben varım.

"Ben varım. Sarhoş bir Logan görmeyi çok isterim."

"Gecenin sonunda saçlarını tutuyor olabilirsin," diye uyarıyor.

"Anlaştık." Eğildim ve onu tekrar öptüm. Elini elime alarak, arkadaşlarımızı ve içkiyi bulması için onu mutfağa götürüyorum.

"Kahretsin, kızım! Şu haline bak!" Mutfağa girdiğimizde Cam haykırıyor.

"Teşekkürler, Cam. Seni gördüğüme sevindim," diyor Logan, Cam sarılırken.

onu kucaklıyor. Onu kucağına alırken kaşlarını oynatarak bana bir bakış atıyor ve derimin altına girmeye çalışıyor. Şaka yaptığını biliyorum çünkü bana Logan ve benim birlikte olmamızdan ne kadar hoşlandığını söylemişti ama yine de Logan bu gece o haldeyken, ona başka birinin dokunmasına

ihtiyacım yok.

"Tamam, tamam." Onları ayırıyorum, sadece biraz şaka yapıyorum.

Mutfak tıka basa dolu, ki bu o kadar da şaşırtıcı değil. Alkol burada, bu yüzden elbette en büyük kalabalığı çekecek. Marc, Ali ve Cam mutfak adasının etrafında duruyor, Logan ve ben de onlara katılıyoruz. Goody de burada, buzdolabının yanında, kolunun altında rastgele bir hatunla ve ikinci sınıf kalecim Benny, lavabonun yanında elinde bir birayla biraz yalnız görünüyor. Neyse ki bu gece Patrick'i henüz görmedim, ama bu sadece an meselesi.

"Şeref, çocuklar." Marc doldurduğu votka shotlarını dağıtıyor.

"Benny, gel bizimle bir atış yap," diye sesleniyorum, çocuğun tek başına olmasına üzülüyorum.

Goody ve yanındaki kız da katılırken Benny adaya doğru ilerliyor. Bir başka rastgele piliç de yolunu bulmuş ve Marc yeni gelenler için birkaç kadeh daha doldururken Cam'e doğru yaklaşıyor.

Logan ve ben, Marc ve Ali, Goody ve sevgilisi, artı Cam ve bu yeni piliç arasında, Benny dışında herkes bir şekilde eşleşmiş görünüyor. Logan bakışlarını kalecimden ayırmadan bana bakarken bunu fark etti.

Hızla tıklım tıklım dolu odaya bakar. Logan, mutfağın diğer tarafına doğru gitmeden önce Marc'a "Bir kadeh daha doldur," diyor.

Tek başına duran, bir çeşit peri gibi giyinmiş bir kıza yaklaşmasını izliyorum. Logan onunla konuşmaya başladığında kız biraz utangaç ve gergin görünüyor, ta ki sonunda yüzünü bir gülümseme kaplayana kadar. En sevdiğim kız bu hatunla koyu bir sohbete dalıyor ve perinin Logan'a ısınmaya başladığını anlayabiliyorsunuz. Kız başını sallıyor ve Logan onu grubumuza katılması için adaya götürürken elinden tutuyor.

"Çocuklar, bu Sarah. İkinci sınıf öğrencisi, yani henüz çok fazla insan tanımıyor ve hokeyi çok seviyor," diyor Logan kızı tanıtırken.

"Sarah, bunlar takımdan birkaç kişi, bunlar da Ali ve Marc." Logan küçük New York'luyu ve kardeşimi işaret ediyor. Ali, Sarah'ya küçük bir el sallıyor ve Logan devam ederken Marc ona doğru başını sallıyor. "Ve bu da Benny," diyor acele etmeden. "O da ikinci sınıf öğrencisi ve hokey takımının ilk kalecisi." Ne yapmaya çalıştığına dair tüm noktalar birleşmeye başlar.

"Hey," diyor Benny heyecanlı bir gülümsemeyle Sarah'ya yaklaşırken.

"Hey," diye cevap veriyor Sarah kocaman gözlerle, sanki ünlü biriyle tanışmış gibi.

Logan bana doğru geliyor. Arkasında durarak onu göğsüme çekiyorum ve kollarımı omuzlarına doluyorum. "Sen en iyisisin," diye fısıldıyorum kulağına ve şakağına bir öpücük kondurarak bitiriyorum.

"Şerefe," diyor Marc tekrar, şimdi onumuzun da elinde birer kadeh var.

"Neyin şerefine içiyoruz?" Hepimiz kadehlerimizi tutarken Goody soruyor

Yukarı.

Cam gülmemeye çalışarak, "Asla unutmayacağımız dostlarla, asla hatırlamayacağımız gecelerin şerefine," diyor.

Cam'in içten bir kadeh kaldırma girişimi karşısında herkes şaşkınlık ve alaycı bir tiksinti ifadesi takınır.

"Bayat, dostum," diyorum

ona. "Hella cheesy," diyor

Logan.

Marc başını sallayarak, "Ezik, Cam," diye ekliyor.

"Boku yemenin şerefine!" Cam ikinci denemesinde söylüyor.

Onumuz gecenin ilk içkisini içmeden önce birkaç bağırış ve tezahürat oldu.

Bölüm 68

Eli

Bir saat önce içtiğim shotların, biraların ve karışık içkilerin sayısını unuttum. Dans pistinin ortasında Ali'yle dans edişini izlerken benim kafam epey iyi, kız arkadaşım da oldukça sarhoş. Oda karanlık ama hareketli ışıklar Logan'ın vücudunu yeterince aydınlatıyor ve onu tüm ihtişamıyla izleyebiliyorum. Tırabzanın yanında, duvara yaslanmış, elimde bir birayla onun sunduğu gösterinin tadını çıkarıyorum.

Logan şu anda beni öldürüyor, vücudunu ritme göre hareket ettiriyor. Ali iyi bir dansçı ama Logan... Logan hareket edebiliyor. Kalçaları sallanıyor, elleri hareket ediyor, kendini ve müziği hissediyor. Bir noktada bu kızın sakar ya da koordinasyonsuz olduğunu düşünmem delilik. Müziğin kontrolü ele geçirmesine izin verirken vücudu mükemmel bir ritimle hareket ediyor.

Onu bu şekilde görmeyi seviyorum. Dünyada hiçbir şeyi umursamadan özgür ve kendinden emin hissetmesini izlemeyi seviyorum.

Dans etmeye devam ederken yüzünde küçük bir gülümsemeyle bana bakıyor. Bakışlarımı sevgilimden ayırmadan biramı dudaklarıma götürüyorum ve her saniyenin tadını çıkarıyorum.

Birdenbire, aptal bir korsan gibi giyinmiş bir adam Logan'ın arkasından yaklaşıyor, ellerini kalçalarına koyuyor ve onu vücuduna çekiyor. Ayağa kalktım, ona doğru hücum etmek üzereydim ama Logan bunu kendisi halletti. Yüzünü ona dönerken adamın ellerini üzerinden çekiyor. Logan ona bir şeyler söylerken başını sallıyor ama Logan ona doğru eğilmeye devam ederken onu dinlemek istemiyor gibi görünüyor. Logan beni işaret etmeden önce bir şey daha ekliyor ve adam bana doğru bakınca yüzü soluyor.

En azından tam bir aptal değil.

Korsan hızla havalanıyor ve ben de arkama yaslanıp kızımın işini halletmesini izliyorum.

Logan, dans pistinde kafası güzel ve mutlu bir Ali bırakarak yoluna devam etmeden önce bana dönüp bakıyor. Logan'ın adımları, aldığı alkolün de etkisiyle biraz sallantılı ama genel olarak kontrolü elinde tutuyor.

"Merhaba," diyor kollarını boynuma dolayarak.

"Selam, bebeğim." Elim güneye kaymadan önce sırtının küçük kısmını buluyor ve kışını avuçluyor.

"Benimle dans edecek misin, etmeyecek misin?" diye soruyor gözlerinde sarhoş bir parıltıyla.

"Ben dans etmem, Logan."

Alt dudaklarını somurtkan bir şekilde dışarı çıkarıyor, bu da kararımı oldukça değiştiriyor, ama benden önce pes ediyor. "Peki," diye iç geçiriyor ama pek de umursuyor gibi görünmüyor.

Uzanıp dudaklarımı öpüyor, sonra arkasını dönüp göğsüme yaslanıyor ve başını omzuma yaslıyor. Onu kendime doğru çekerken ön kolum göğsünün ön tarafına doğru uzanıyor ve diğer elimle bardağımdaki birayı içmeye devam ediyorum.

"Oh, Tanrım. Hayır." Logan dans pistine doğru başını sallar.

Gözlerim onunkileri takip ederek ağabeyimi eski sevgilisi Lauren ile dans ederken buluyor. Birlikte hareket etmelerini izlerken lanet tavşan kulakları onu gözden kaçırmayı oldukça zorlaştırıyor. Adamın elleri kızın belinde, kızın yüzü de adamın yanağına dayanmış.

"Hayır. Asla olmaz. Kesinlikle olmaz." Biramı bitiriyorum ve dans pistine doğru bir adım atmadan önce bardağı bir kenara atıyorum.

"Hayır, yapma." Logan beni geri çekti. "Marc yetişkin bir adam. Kendi kararlarını verebilir."

Marc bana bilgece tavsiyelerde bulunmaya bayılıyor, ama sabah ona şu anda ne kadar korkunç bir hata yaptığı konusunda hayatının dersini verdiğimde işler tersine dönecek. Ama yine de, sanırım bunu kendi başına çözmesi gerekiyor.

"Haklısın," diye iç geçiriyorum ve tekrar eski yerime yerleşiyorum. Logan bana karşı kendini rahatlatırken, kıcı hafifçe sikime sürtünürken ve dikkatimi hızla ona geri çevirirken gözlerimi dans pistinden ayırmıyorum.

"Bu şarkıya bayılıyorum," diyor Logan, başını bana yaslayarak. Müzik onu ele geçirirken gözlerini kapatıyor.

Dudaklarım boynunu bulmadan önce ellerim kalçalarını buluyor. Sürtünmeye ihtiyaç duyarak onu kendime doğru çekiyorum. Aslında evime girdiği andan beri tahrik olmuştum ama şimdi müziğin ritmiyle bana karşı sallanan zar zor örtülmüş kıcıyla, vücudumdaki etkilerini gizlemekte zorlanıyorum.

Dudaklarım çenesinde, boynunda ve omzunda gezinirken, sağır edici müzikte bile Logan'ın hırıltılı nefes alışını duyabiliyorum. Kalçalarını kendime doğru çekip onunla birlikte sallanırken vanilya kokusu burun deliklerimi dolduruyor.

onu müziğe uyduruyorum. Ben kendimi ona doğru bastırırken mükemmel bir senkronizasyon içinde birlikte hareket ediyoruz.

Tamam, yalan söyledim. Belki de dans etmeyi seviyorumdur.

Logan'ın eli tekrar boynuma uzanıyor, sıcak nefesim yumuşak teninde dolaşırken sessizce ağzımı onun üzerinde tutmamı istiyor. Ritimle hareket etmeye devam ediyor, vücudunu yavaşça benimkine sürüyor.

Ellerim belinde, kalçalarında, her yerinde dans ediyor. Elimi onun küçük eteğinin içine daldırmak için can atıyorum. Ancak, her ne kadar karanlıkta, kimsenin bize dikkat etmediği kalabalık oturma odasının arka köşesinde saklanıyor olsak da, Logan'ı sadece benim görebildiğim şekilde birinin görmesi riskini almak istemiyorum.

"Üst katta mı?" Dudaklarım ensesinde gezinirken fısıltıyla soruyorum. "Mmm-hmm," diye inliyor bana karşı.

Onu merdivenlere doğru yönlendirmeden önce çenesini öpüyorum, arkasında duruyorum ve elimi kalçalarında tutarak Logan'ın hareketleri nedeniyle kostümümde oluşan belirgin şişkinliği gizlemeye çalışıyorum.

Merdivenleri aceleyle çıkıyor, ben de ikişer ikişer çıkıyorum, belli ki ikimiz de bir an önce odama varmak istiyoruz. En tepeye ulaştığında elimde olmadan kolundan tutup kendime doğru çekiyorum. Onu koridora doğru itiyorum ve sertçe öpüyorum. Ellerim kızıl saçlarını, güzel boynunu ve belini bulurken kalçalarım onu duvara yapııştırıyor.

Ellerim kalçalarını avuçlayıp onu kaldırmadan önce uyluklarından aşağı inerken öpüşmemiz ateşli ve aceleci. Uzun bacaklarını etrafıma sarıyor ve elleri saçlarımın arasına giriyor, dili benimkine karşı kayıyor. Ona karşı inliyorum, mevcut ereksiyonum da dahil olmak üzere tüm ağırlığımı ona doğru itiyorum.

Şu anda bu küçük yeşil numarayı onun üzerinden söküp almak istiyorum ama önce onu odama götürmem gerekiyor. Sadece birkaç adım ötede olmasına rağmen çok uzak geliyor, ama yine de bu koridorda olamaz, bu yüzden ayaklarımı hareket ettireceğim. Onun kusursuz bedenini odama taşırken, bir şekilde kapının kolunu bulup açıyorum ve eşikten geçer geçmez tekmeleyerek kapatıyorum.

Arkamı döndüğümde, ellerim kışını sıkarken ve dudaklarım boynunu bulurken vücudunu kapımın arkasına sıkıştırıyorum. Ağzım göğsüne doğru ilerlerken Logan'ın gergin nefesleri kulaklarımı dolduruyor.

"Eli?"

"Mmm-hmm," diye mırıldanıyorum, ağzım boynunu, köprücük kemiğini ve göğsünü aceleyle taramaya devam ederken.

"Seni istiyorum."

Dudaklarım tatlı saldırılarına devam ederken öpücüklerimin arasında ona "Bana sahipsin," diyorum.

"Hayır. Seni istiyorum," diye tekrarlıyor Logan, kelimeleri daha yavaş söyleyerek zihnindeki anlamlarını değiştirmeye çalışıyor.

Yüzümü boynundan çekip gözlerinin içine bakıyorum. Delici bakışları bakışlarımı tutarken bana tam olarak ne anlatmaya çalıştığını söylüyor.

Oh. Beni *istiyor*. Beni istiyor...onun içinde.

"Bu gece mi?" Vücudunu yukarıda tutup kapının arkasına sabitlerken soruyorum. "Seks yapmak istiyorsun... bu gece mi? Hemen şimdi mi?" Tekrar soruyorum, sesim biraz titrek ve acelecî.

Bu günün ne zaman geleceğinden emin değildim, ancak sonunda burada olduğum için kendimi biraz şok olmuş buluyorum.

Başını sallayarak onaylıyor ama bana bakarken yeşil gözleri içkinin etkisiyle biraz kızarmış.

"Bebeğim, yapamayız," diyorum ona üzülerek, ikimizin de bu gece tükettiğimiz alkol miktarını düşünürken.

"Ne?" diye soruyor, kendi ayakları üzerinde durmak için kendini yavaşça aşağı iterken yüzü anında rengini kaybediyor.

"Hayır, öyle değil," diyorum ısrarla. "Siktir. Ben istiyorum. Güven bana. Tanrım, çok istiyorum," diye ekliyorum, onu rahatlatmaya çalışarak, ama yine de ifadesi incinmiş ve kafası karışmış görünüyor.

"Logan, içki içiyorsun ve bu kararı ayıkken vermeni istiyorum." Bir tutam saçı yüzünden uzaklaştırıp kulağının arkasına sıkıştırıyorum.

"Bu kararı ayıkken vermiş*tim*. Sana sadece sarhoşken *söylüyorum*," diyor biraz geveleyerek. Bu gece seks yapamayacağımıza dair kararımı pekiştirmek için yeterli.

Yapmamaya çalışıyorum ama o beni ikna etmeye çalışırken kıkırdıyorum. "Şey," diye başlıyorum. "Ben de içiyordum ve şu anda oldukça sarhoşum." Gözlerim onunkileri ararken yüzünün kenarlarını tutuyorum. "Ve bunu yaptığımızda tamamen ayık olmak istiyorum. Her saniyesini hatırlayabilmek istiyorum."

Sözlerimi anladığında endişeli yüzü yumuşuyor. Kabul etmesi biraz zaman alıyor ama sonunda utangaç bir gülümseme dudaklarını kaplıyor ve başını ellerimin arasında sallıyor.

"Bana karşı çok iyisin," diyor ve bu da kalbimi eritiyor. Tek istediğim Logan'ın önemsendiğini ve sevildiğini hissetmesi.

"Sen de benim *için* fazla iyisin," diyorum ve başını sallayıp ellerini boynuma dolayarak dudaklarımı kendine çekiyor.

Benimle seks yapmaya hazır olduğuna inanamıyorum. Bana çarptığı ve içkimi gömleğime döktüğü gecedan beri bu günü bekliyordum. Ona hayır demek zorunda kaldığıma da inanamıyorum. Ya da en azından, "henüz değil. Onu sarhoşken böyle önemli bir şey yapamayacak kadar çok seviyorum.

Ve onu seviyorum, her yönünü. Utangaç yanını seviyorum, kendine güvenen yanını seviyorum ve sadece benim görebildiğim tüm yanlarını seviyorum. Ona söylemek istiyorum. Bir süredir dilimin ucundaydı. Bu sabah odasından çıkarken neredeyse ağzımdan kaçırıyordum ama ne zaman söylemem gerektiğini bilmiyorum. Hala çok mu erken? Resmi olarak bir araya geleli sadece birkaç hafta oldu ve bunu daha önce hiç yapmadım, bu yüzden ne zaman itiraf etmenin kabul edilebilir olduğuna dair bir zaman çizelgesi var mı bilmiyorum.

Marc'a sormak istiyordum. İlişki konusunda benden daha tecrübeli. Ama seks yapmak için beklememiz gerektiği gibi ayık olana kadar beklemem gerektiğini biliyorum. Alkolle lekelenemeyecek kadar önemli. Belki yarın, zamanlama doğru gelirse, ona o zaman söyleyebilirim.

Birden Logan'ın becerikli parmakları kostümümün fermuarını bulup aşağı çekmeye başlıyor.

"Ne yapıyorsun?" Fermuarımın beyaz atletimi ve ardından külotumu ortaya çıkarmasını izlerken soruyorum.

Elleri vücudumu keşfederken Logan, "Soru sorma," diye emrediyor. Elleri omuzlarımda, uçuş elbisemin altında kayarak elbiseyi kollarımdan aşağı iterken eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma yerleştiriyor.

Ellerim yüzünü bulmadan önce kollarımı kollardan çıkarıyorum, ağzım onunkini keşfederken yanlarını kavıyorum. Her ne yapıyorsa, bunun için buradayım. Bizi çeviriyor, dudaklarımız hâlâ birbirine yapışık, böylece kapıya yaslanmış olan ben oluyorum. Elleri karnımdan aşağıya iniyor ve kostümümü vücudumdan aşağı iterken arka tarafıma uzanıyor, beni sadece külotum ve tişörtümle bırakıyor.

"Bebeğim, ne yapıyorsun?" Tekrar soruyorum, bu sefer çok daha nefes nefese.

Ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor, dudakları kulağıma değene kadar çenemde geziniyor. "Soru sormayı bırak," diyor yine baştan çıkarıcı bir sesle

Dolgun dudaklarını lobumun etrafına sarmadan önce fısıldadı.

"Evet, hanımefendi." Gözlerimi kapatıp başımı kapıya yaslıyorum ve onun dokunuşunun tadını çıkarıyorum.

Elleri tişörtümün eteklerini bulup başımın üzerinden çekerek göğsümü ve karın kaslarımı ortaya çıkarıyor. Dudakları boynuma yapışıyor, parmakları vücudumun her santimini izlerken beni sıcak öpücüklerle kaplıyor.

Eli külotumun bel bandına dalıyor ve dokunuşuna hazır, taş gibi sertleşmiş erkeğimi buluyor.

"Siktir, bebeğim," diye inliyorum, kendimi onun eline doğru itiyorum. Gözlerimi kapalı tutuyorum, o beni çevrelerken her hareketi hissediyorum.

Birkaç pompalamadan sonra beni tuttuğu yerden bırakıyor. Külotumu kıcımın üzerinden aşağı çekmeden önce parmakları kalçalarımın doğru kayıyor. Gözlerimi açarak beni ortaya çıkarmasını izliyorum, iç çamaşırlarımın engeli ortadan kalktığında aletim tüm ihtişamıyla geri dönüyor. Onları kalçalarımın aşağı kaydırıyor ve ayak bileklerime ulaştıklarında onları tekmeliyorum.

Logan'ın usta elleri beni bir kez daha buluyor, dudaklarını boynuma yeniden yapıştırırken pompalıyor ve okşuyor. Ağzı vücudumu keşfediyor, dudakları her kas çatlağının üzerinde geziniyor. Önümde dizlerinin üzerine çöküyor ve dili en alt karın kaslarımdan aşağı doğru bir çizgi yalayıp tehlikeli bir şekilde aletime yaklaştığında elinde sarsılıyorum.

Elleri sikimin etrafında ve bakışları sikime sabitlenmiş bir şekilde önüme yerleşiyor. Dudaklarını yalamadan önce derin bir nefes alıyor.

"Logan, emin misin?" diye sordum. Ama neden sorduğumu bilmiyorum. Gerçekten de çenemi kapalı tutmalıydım. Gözlerimi onlara diktığım andan beri dolgun dudaklarının beni saracağı anın hayalini kuruyordum.

"Bebeğim," diye uyarıyor. "Soru sormayı bırakmalısın." Şımarık

Logan'a bayılıyorum. Bu gece çok ateşli ve kendinden emin.

Ben cevap veremeden sıcak ağzı beni sarıyor, nefesimi ve kelimelerimi alıyor.

Başım geriye düşerken gözlerim kapanıyor, tüm sinirlerimin aynı anda ateşlendiğini hissediyorum.

"Kahretsin," diye tıslıyorum dişlerimin arasından boğazının arkasına vurduğumda.

Her yerimi ağzına sığdırması mümkün değil ama sığdıramadıklarını eliyle alıyor.

Logan'ın bunu ilk kez yaptığını biliyorum ama lanet olsun, çok iyi hissettiriyor. Dili dudaklarıyla birlikte kayarken, beni emerken ve okşarken mükemmel bir tempoya sahip.

Onu izlemek için gözlerimi bir kez daha açtığımda başı aşağı yukarı sallanıyor. Hareket ettikçe kızıl saçları dağınık bir şekilde etrafına dökülüyor. Ellerimle topluyorum ve ayırdığım dudaklarımla ağzının hareketlerini izlemeye devam ederken onun için geri tutuyorum. Yanaklarını tam ucundan emiyor ve kahretsin, neredeyse o anda boşalıyordum.

"Siktir, bebeğim. Evet, aynen böyle," diyorum onu cesaretlendirmek için düzensiz nefesler arasında. Sıcak, ıslak ağzı harika hissettiriyor ve Logan'ın bunu yapacak kadar rahat olması büyük bir tahrik.

Kalçalarım istemsizce içine doğru itmeye başlıyor ve onu incitmek istemiyorum, ama onları gerçekten kontrol edemiyorum. Gözleri kapanıyor ama eli sikimin dibinde dönüp dururken durmuyor ve dili sikimin ucundan aşağıya doğru kaymadan önce ucunda daireler çiziyor.

"Çok iyi hissediyorsun Logan."

Birkaç dakikalık gerçek bir cennetten sonra, ağzı hareketlerine devam ederken, içimde zonkladığımı, serbest kalmaya hazır olduğumu hissedebiliyorum.

"Boşalacağım," diyerek Logan'ı uyarıyor ve eğer ağzına girmesini istemiyorsa durması gerektiğini söylüyor. Ama durmadı. Sadece mükemmel temposunu sürdürmekle kalmıyor, aynı zamanda bana da bakıyor.

Onun güzel yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda, işte o zaman kendimi kaybediyorum. Boşalırken vücudumdaki her kas kasılıyor. "*Siktir*," diye inliyorum, gözlerimi kapatıyorum ve serbest bırakılmamın tadını çıkarıyorum, ağzında bitirirken Logan'ın başının arkasını bana doğru tutuyorum.

Lanet olsun, bu harika hissettirdi.

Kapıma yaslandım, nefes nefese kalmıştım ve kığım çıplaktı. Ağzım bir karış açık ve nefes almaya çalışırken vücudum kızarmış. Logan, benim kapüşonlu gözlerim ona bakarken ayağa kalkıyor.

Başparmağıyla alt dudağını silerken bana bakıyor ve bunu yaparken bana sırtıyor.

Tatlı kızım bu gece karardı ve buna bayıldım.

"Bu inanılmazdı," diyorum sakinleşmiş bir ses tonuyla. "Bu gece saçlarını arkadan tutacağımı söylediğinde aklından geçenin bu olduğunu bilmiyordum."

Eğildim ve sırtan dudaklarımı Logan'ınkilerin üzerine yerleştirdim. "Sıra sende."

Onu kucağıma alıp yatağıma atarken "Ne yapacaksın?" diye soruyor.

"Soru sorma," diyorum ona daha önce yaptığı gibi aynı sertlikte, ama bunu yaparken ses tonuma eğlenceli bir hava katmayı da ihmal etmiyorum.

"Evet, efendim," diyor ve bu da yorgun adamımın çabucak canlanmasını sağlıyor. "Bunlara ihtiyacın yok, değil mi?" Ellerimi kalçalarında gezdiriyorum.

Balık ağı.

Kelimeleri kullanmıyor. Koyu renk kapüşonlu gözleri ellerime bakarken sadece başını sallıyor.

"Güzel." Taytını vücudundan sıyrarak güzel amına ulaşıyorum. Kostümünün geri kalanıyla uğraşmak istemiyorum, bu yüzden onu yukarı itip yoldan çekiyorum. Her ne kadar bu küçük numarayı onun üzerinden çıkarmak için sabırsızlansam da, şu anda sadece bana hissettirdiği kadar iyi hissettirmek istiyorum.

Dilim onun sıcak ıslaklığıyla temas ettiğinde Logan sırtını dikleştiriyor ve adım haykırıyor. Bu ses kulaklarıma müzik gibi geliyor ve ismimin onun dudaklarından çıktığını herkesin duymasını umursamıyorum. Hareketlerime devam ediyorum, onu kızdırırken tam olarak neyi sevdiğini biliyorum, o kadar yüksek sesle çığlık atmasına neden oluyorum ki, alt kattaki yüksek sesli müzikle bile insanların bizi duymamasına imkan yok.

Dilimden tamamen kurtulana kadar beyaz parmak eklemleri çarşaf larımı kav rarken fiske vuruyorum, daire çiziyorum, kızdırıyorum ve emiyorum.

"*Becer beni*," diye memnuniyetle iç geçiriyor ben onun yanındaki yatağa tırmanırken. "Sabırsızlanıyorum." Parmaklarım zonklayan klitorisine doğru kayıyor.

Yan yana uzandığımız birkaç sakın dakikanın ardından eğilip Logan'ın güzel ağzını, ardından da dövmesini öpüyorum ve ayağa kalkıp kostümümü yeniden giyiyorum.

Dirseklerinin üzerine eğilmiş, her hareketimi izliyor. "Gösteriyi beğendin mi?" Beyaz tişörtümü başımın üzerinden geçirirken soruyorum. "Mmm-hmm," diye mırıldanıyor. "Hem de çok."

Tatlı kızıma ve onun bu geceki dürüstlüğüne gülüyorum. "Hadi gidelim." Yatağında yatan ona doğru yürüyorum. Kollarını kendime doğru çekerek onu ayağa kalkmaya zorladığımda sızlanıyor. "Eğer şimdi gitmezsek, bu odadan asla çıkamayacağız. Ve eğer Kedi Kadın'ı Zehirli Sarmaşık'ı olmadan ortada bırakırsam Ali kelle mi alır."

"Haklısın," diye kabul ediyor sarhoş bir halde, mahvolmuş file çoraplarından geriye kalanları çıkarırken.

Elini elimde tutarken Logan'a aşağıya kadar rehberlik ediyorum. Merdivenlerin dibine vardığımızda müziğin sesi daha da yükselmiş ve kalabalık daha da artmıştı.

"Hadi dışarı çıkalım," dedi Logan müziğin üzerine. "Emin misin? Üşüyeceksin."

"İçkinin ve senin beni boşaltmanın karışımı sayesinde şu anda oldukça sıcak hissediyorum," diyor ve bu gece filtre kullanmaması ağzımın açık kalmasına neden oluyor.

Sarhoş Logan en iyisi.

Onu arka kapıdan çıkarıyorum ve soğuk hava anında yüzümüze çarpıyor. Arka veranda bu gece şaşırtıcı derecede boş. Genelde burası parti gecelerinde popüler bir mekândır ama oturma odasındaki DJ ve derme çatma dans pisti sayesinde arka bahçe neredeyse tamamen bize ait.

Dışarıda birkaç grup insan var. Dışarıdaki ısıtıcının etrafına toplanmış birkaç kız ve sigara içen bir avuç adam. Dışarıdaki banklardan birinde sevişen bir çift de var. Kız, sırtı bize dönük bir şekilde adama sarılmış durumda ve görünüşlerine bakılırsa çok yakında burada bir oda tutmaları gerekecek.

Ama bu rastgele bir çift değil. Tamamen siyah lateks kıyafeti ve kedi kulaklarına bakılırsa... bu Ali, sırtı bize dönük.

"Kahretsin, Ali! Al şunu!" Bağırıyorum, roller tersine dönseydi bana yapacağı gibi ona sataşıyorum.

Başını geriye atıp Logan'a ve bana bakarken gözleri şok içinde açılarak altındaki adamı gösterdi.

"Marc mı?" Logan inanamayarak sorar.

Bölüm 69

Logan

"Ne oluyor lan?" Ali, Marc'ın kucağından inerken şok içinde kendi kendime söylendiğimi duyuyorum. Onu suçüstü yakaladığımızda Ali nefesinin altından "Kahretsin," diyor.

"Um...hey. Selam çocuklar," diye ekliyor Marc, gözleri fal taşı gibi açılmış Ali'nin yanında durmadan önce kendini düzeltiyor.

"Ne oluyor lan?" Tekrar soruyorum.

"Logan, sana söylemek istediğim bir şey var..." Ali başlıyor.

"Bana mı söylemek istiyorsun? Bu daha önce de oldu mu?" Eli'nin derin kahkahası yanımda yankılanırken gözlerim kocaman açılıyor.

"Bundan haberin var mıydı?" Erkek arkadaşıma dönerek sordum.

"Hiç doğrulanmadı ama yani... Kör değilim bebeğim," diyor saf bir eğlence içinde. "Bilmen gerekirdi," diye ekliyor kahkahaları arasında.

"Şüphelerim vardı ama bir şeyler o l s a y d ı bana söylerdiniz diye düşündüm." En yakın iki arkadaşıma döndüm.

"Bu ne kadar zamandır devam ediyor?" Soruyorum ama ikisi de sessiz kalıyor, cevap vermek için birbirlerine bakıyorlar.

"Taşınma gününden beri," diyor Marc sessizce, sonunda sessizliği bozarak. "Taşınma gününden beri mi?"

Eli kahkahalarını kontrol edemeyerek, "Aman Tanrım, bu çok iyi," diye ekliyor.

"Ama o gece Cam'le takılmıştın," diye hatırlatıyorum Ali'ye ama başını sallıyor. "Ya Lauren?" Marc'a soruyorum, o da yanıldığımı doğruluyor.

"Siz pislikler birbirinizle takılmak için beni başlangıç partisinde mahsur mu bıraktınız?" Şok ve inançsızlıkla sordum. Üzgün olduğumdan değil. Sadece beni ekmelerine şaşırdım.

"Kahretsin. Logan, dürüst olmak gerekirse, o zamandan beri kendimi kötü hissediyorum," diyor Marc samimiyetle.

"Kendini kötü hissetme kardeşim, o gece benim yatağında uyudu," diye ekliyor Eli'nin kendini beğenmiş sesi yanımda.

"Başlangıç partisinde mi takıldınız?" Marc soruyor, şu anda benim kadar şaşırılmış görünüyor. "Bu o kadar uzun süredir mi devam ediyor?" Kardeşiyle beni işaret ediyor.

"Hayır." Başımı salladım. "Hayır, öyle değildi."

Eli kibirli bir pislik gibi, "Kesinlikle öyleydi," diyor. Göğsüne bir şaplak atıyorum ama elimi tutup kahkahalar arasında öpüyor.

"Peki, bu nedir o zaman?" Marc ve Ali arasında bir işaret yapıyorum. "Siz birlikte misiniz?"

"Oh, hayır. Sıradan bir şey," diyor Ali başını sallayarak.

"Herkes sizin gibi ilk görüşte aşık olmuyor," diye ekliyor Marc, Eli ile benim arama bakarak.

Eli yanımda sertleşiyor. Marc kardeşinin önünde 'aşk' kelimesini kullanmasa çok iyi olurdu. Adamın daha yeni ilk kız arkadaşı oldu. Bu kelimenin onu korkutacağından oldukça eminim, daha bir ay oldu, tam da bu yüzden ona henüz söylemedim.

"Sanırım bir içkiye ihtiyacım var." Arkadaşlarımdan uzaklaşıp içeri dönüyorum. "Ben de seninle geliyorum," dediğini duyuyorum Ali'nin arkamdan.

"Logan. Logan. Logan," diye tekrarlıyor Ali beni kovalarken. "Lütfen bana kızma."

Olduğum yerde durup yüzümü ona dönüyorum. "Sana kızgın mı?" Şaşkınlıkla soruyorum. "Sana kızgın değilim. Sadece şaşırdım. Neden bana söylemedin?"

"Bilmiyorum," diyor iç çekerek. "Sen ve Maddison arasında bir ruh eşi ilişkisi var ve Marc ile ben sadece seks yapıyoruz," diyerek omuz silkiyor. "Sende gerçek bir şey varken bunları açıklamak biraz aptalca geldi."

Başımı yana eğerek ona sempati ile bakıyorum. Erkek arkadaşım olması benimle konuşamayacağı anlamına gelmiyor.

"Ayrıca, menfaatleri olan arkadaşlar olmamız konusunda nasıl hissedeceğinden emin değildim. Marc'a karşı korumacı olduğunu biliyorum," diye ekliyor yargılamadan.

"Evet, boktan insanlarla birlikte olması söz konusu olduğunda onun üzerinde korumacıyım. Ali, seni seviyorum, bunu biliyorsun. Ve siz yetişkin insanlarsınız. İstedığınızı yapabilirsiniz ve ben sizi asla yargılamam. Sadece benden bir şeyler saklamak zorundaymışsın gibi hissetmeni istemiyorum."

Ali'nin yüz ifadesi karşımda eriyor. "Ben de seni seviyorum, Lo." "Lo?" Kıkırdayarak soruyorum. "Yeni takma adın mı?"

"Belki mi? Biraz sarhoşum, o yüzden sadece deniyorum" diye ekliyor ve ikimizin de gülmesine neden olarak gerginliği azaltıyor.

"Yani, çıkarları olan arkadaşlar, ha?"

"İlk başta sadece menfaatlerimiz vardı. Arkadaşlık kısmı daha sonra geldi." "Ve ona karşı bir şey hissetmiyorsun?"

"Öyle bir şey değil," diyor hemen, başını sallayarak.

Bir an duraksıyorum, ona inanıp inanmadığımı anlamaya çalışıyorum.

"Bu yıl başka biriyle birlikte oldun mu?" diye sordum. "Peki ya şu Dylan? Çıkmıştınız."

Tekrar başını sallar. "Erken ayrıldım. Ve hayır, başka kimse yoktu."

Başımı eğerek ona şüpheyile bakıyorum çünkü kendini duyup duymadığından emin değilim. "İşin içinde duygular olmadığına emin misin?" Tekrar soruyorum.

"Bu sadece seks, Logan."

"Bu asla sadece seks değildir, Ali. Bu kadar iyi anlaştığın biriyle olduğunda değil. Ve tüm zamanını birlikte geçirdiğin biriyle."

Marc'a karşı bir şeyler hissetmemesine imkan yok. Ya da tam tersi. Bütün zamanlarını birlikte geçiriyorlar. Kabul ediyorum, çoğu zaman oradayım ama yine de.

"Ben erkek arkadaş edinmiyorum," diye ekliyor, sanki hem kendine hem de bana hatırlatmaya çalışıyormuş gibi.

"Belki de yapmalısın."

Konuşma konusunu şimdilik bir kenara bırakıyoruz ve daha fazla alkol bulmak için mutfağa gidiyoruz. Yukarıda Eli'yle geçirdiğim zaman ve iki arkadaşımı dışarıda takılırken bulmam arasında, mükemmel sarhoş halim yıpranmaya başlıyor. İçki şişelerinin tüketilmeyi beklediği mutfak adasına varana kadar kalabalığın arasında sallanıp duruyoruz. Ne yazık ki kafamı kaldırdığımda Lauren'ı birkaç kız arkadaşıyla birlikte karşı tarafta dikilirken buluyorum.

Lauren'ın arkadaşlarından biri, "Bu o," diyor.

Gözlerim yukarı doğru fırlıyor ve bir grup kızın arkadaşına baktığını görüyorum. Ali bize birer kadeh içki doldururken umursamıyor ya da en azından öyle davranıyor.

"Evet, biliyorum," diyor Lauren, Ali'ye bakarak. "Sürtük."

Arkadaşımla ilgili olarak ağzından çıkan bu kelimeyi duyduğumda kanım kaynamaya başladı. "Az önce ne dedin sen?" Adanın öbür ucundan bağırıyorum.

"Logan, ben hallederim," diyor Ali, önümüzde onun hakkında konuşan kızların açıkça farkında.

"Hayır. Lauren, az önce ne dedin sen?" Tekrar soruyorum ama o sessiz kalıyor, bakışlarını benimkilerden kaçırıyor. "Ne? Şimdi sana seslenildiği için bunu yüksek sesle tekrarlamak istemiyor musun?" Biraz zaman alıyor ama sonunda Lauren şeytani bir bakışla bana bakıyor ve dudaklarını sert bir çizgiye bastırıyor.

"Ona sürtük dedim," diye tekrarlıyor Lauren, "çünkü öyle." Oh, öyle demedi.

"O bir sürtük m?" Kocaman gözlerle Ali'yi işaret ederek soruyorum. "Eski sevgilinle takılıyor diye sürtük m oluyor yani?" Lauren kendini beğenmiş ifadesini koruyor, sözlerini geri almak istemiyor. "*Aldattığın* eski erkek arkadaşın," diye hatırlatıyorum ona. "Eğer gerçekten o kelimeyi kullanmak istiyorsan, yani..." Kıkırdayarak Lauren'a yukarı aşağı hareketler yapıyorum, belli ki onu kastediyorum.

Lauren'ın yüzü soluyor. "Ve sen bir srtksn!"

Gülmekten kendimi alamıyorum. Daha önce bana hiç kaltak denmemiti, bu yüzden bu eğlenceli. "Ben bir kaltak mıyım?" İnanamayarak gülüyorum. "Ali, duydun mu? *Ben bir kaltağım.*" Yüzünde çok olmuş ama etkilenmiş bir ifade olan arkadaşına dönüyorum.

"Evet, Lauren, *o* tam bir sürtük," diyor Ali ekstra ağır bir alaycılıkla.

Göz ucuyla Marc ve Eli'yi görüyorum, mutfağın girişinde tüm bu etkileşimi izliyorlar. Ağızları bir karı açık, ama ikisi de çok eğlenmiş görünüyor.

"Marc, bunu duydun mu?" Seslendim. "Ben bir srtğm!" Kendimi işaret ederken gülümseyerek ekliyorum.

Marc derin bir kahkaha atarak, "Tam bir kaltak," diye bağırır.

"Siktir git!" Lauren adanın öbür ucundan bana bağırıyor ve Ali ile benim daha fazla kahkaha atmamıza neden oluyor.

"Evet, evet." Adadan bir ie votka alıyorum ve çocuklarıma doğru yürümek için dönüyorum. Lauren'a omzumun üzerinden orta parmağımı gösterip mutfaktan çıkarken "Sen de siktir git," diye ekliyorum.

"Sen de kimsin be?" Marc bana yetiip kolunu omzuma atarken gülerek soruyor.

"Herkesin benim adamlarımla uğramasından bıktım." ieyi Marc'a uzattım.

"İte benim kızım!" Ali yukarı aşağı zıplayarak omuzlarımı sıkıyor. "İyi i bebeğim!" Eli kıımı tokatlarken coşkuyla ekliyor
Onay.

"Teşekkürler bebeğim." Marc'ın bana geri uzattığı ieden bir yudum alıyorum. Votka boğazımdan aşağı inerken gözlerim kapanıyor.

Takımım kemde bana moral verirken, omuzlarıma masaj yaparken, kanlı yüzümü silerken ve ağzıma su sıkarken kendimi rauntlar arasında bir boksör gibi hissediyorum. Tabii dvn kelimelerle olması, ikinci raundun olmayacağı ve su iesinin aslında votka olması dışında.

Eli baımın tepesini öpmeden önce kollarını omuzlarımla önünden geçirerek beni kendine çekiyor.

"Bu gece yerine koymak istediğin başka biri var mı?" diye soruyor.

"Belli olmaz." Votkayı Marc'a geri veriyorum ve Eli'nin koluna tutunuyorum.

Ali, dikkatini Marc'a çevirmeden önce gururlu bir gülümsemeyle bana bakarken derin bir memnuniyet iç çekişi yapıyor. "Dans etmek ister misin?"

Başını sallıyor ve içki şişesini bulabildiği en yakın yere koyuyor. "İyi miyiz?" diye soruyor, belli ki onu ve Ali'yi dışarıda sevişirken yakalamamı kastederek.

"Tabii ki."

"Yarın beni sorularla sıkıştıracak mısın?" diye soruyor bilmiş bir gülümsemeyle.

"Kesinlikle."

O ve Ali dans pistine doğru ilerliyor, Eli ve beni yalnız bırakıyorlar.

"Aklından geçenleri söylemek iyi hissettiriyor, değil mi?" Eli soruyor.

Aklımdan geçenleri söylemek gerçekten iyi hissettiriyor. Ve eğer Ali hakkında söylediklerini önce o söylemeseydi Lauren'la asla bu şekilde konuşmazdım ama arkadaşımı savunduğum için mutluyum. İyi hissettirecek başka bir şey de Eli'ye onu sevdiğimi söylemek olurdu. Bu gece sarhoşken söylemeyeceğim ama birdenbire itiraf etmek artık o kadar da korkutucu gelmemeye başladı.

Başımı Eli'ye yaslayarak gözlerimi kapatıyorum, uykulu hissediyorum. Mutfakta yaşadığım sözlü kavganın adrenaliniyle dolup taşacağımı düşünmüştüm ama beni pek etkilemedi. Saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama gece yarısını çoktan geçtiğini biliyorum.

"Vay, vay, vay. Beni tanıştıracak mısın Maddison?"

Yabancıнын sesiyle gözlerim açıldığında, Eli kadar yakışıklı olmasa da yine de çekici bir adamla karşılaşıyorum. Uzun boylu, açık kahverengi saçları ve delici mavi gözleri var ve bizden birkaç yaş büyük görünüyor.

"Logan, bu Jay," diyor Eli düz bir ses tonuyla. "Jay, Logan," diye ekliyor, beni bedenine sararken elinden bırakmıyor.

Eli, Jay'ın adını söyler söylemez, noktalar birleşti. Eli'nin bana onun hakkında anlattığı her şeyi hatırlıyorum. Nasıl eski akıl hocası olduğunu ve son derece yetenekli olduğunu, ama NHL'de başarılı olamadığından beri, bunun onun için gerçekleştiğinden emin olmak için Eli'nin üzerine gittiğini. Bunun bir arkadaş için onurlu bir şey olduğunu düşünürsünüz ama bana anlatılanlara göre Eli'nin kaygılarının artmasına neden oluyor.

"Hey," diyorum temkinli bir şekilde, Eli'nin bu arkadaş hakkında ne hissettiğimden henüz emin değilim.

"Merhaba," diyor Jay gülümseyerek.

"Merhaba deme," diye arkamdan araya giren Eli, gülmeme ve ona daha da sokulmama neden oluyor. "'Hey' diyebilirsiniz."

Daha önce tahmin ettiğim gibi, Eli de birbirimize her zaman 'merhaba' dediğimiz gerçeğini fark etmişti, ancak bunun doğrulandığını duymak çok hoş. Ayrıca, şeyimize karşı bu kadar korumacı olması hoşuma gidiyor.

"Tamam mı?" Jay sorgulayan bir bakışla "Tamam" diyor. "Çok mu sahiplenicisin?" "Hiçbir fikrin yok." Eli kollarını omuzlarıma daha sıkı sarıyor.

Birden büyük bir gürültü evin içinde yankılanır. Diğer odada kesinlikle kırılmış bir cam ya da kırık bir pencere var.

Eli o yöne bakarak, nefesinin altından "Siktir," diyor.

"Maddison!" diye sesleniyor biri.

"Gitsen iyi olur Maddison," diyor Jay. "Logan benimle iyi olacak." Eli Jay'den bana bakıyor, hiç ikna olmamış gibi.

"Maddison!" diye bağırıyor başka biri.

"Benimle gelir misin?" Eli soruyor. Bir an düşünüyorum ama dürüst olmak gerekirse bu gece cesur hissediyorum ve bu Jay olayının kökenine inmek istiyorum.

"Git. Ben iyiyim."

Sivri bir bakışla Jay'e bakar. "Ona göz kulak ol, olur mu? Ve ona karşı hıyarlık etme," diye ekliyor alnımdan öpüp hızla diğer odaya doğru ilerlemeden önce.

"Ee," diye başlıyor Jay. "Sen Maddison'ın kız arkadaşısın," diyor biraz yavaşça, kelimelerin dilinden nasıl çıktığını anlamaya çalışarak.

"Evet, öyleyim."

"Aranızdaki bu şey ne zamandır devam ediyor?"

"Okul yılının başından beri." Eli'nin Jay'in bunları bilmesini istemeyebileceğini fark etmeden önce kelimeler ağızımdan çıktı.

"Muhtemelen yakında ayrılacağını biliyorsun, değil mi? Yıl sonundan önce çağrılacak ve ben sadece senin hazırlıklı olmanı istiyorum." Jay'in yüzünde zerre kadar endişe yok, tamamen kendini beğenmiş.

Bu konuşmanın gittiği yeri sevmiyorum. Şu anda ayık olsaydım, Jay muhtemelen gözümü korkuturdu, ama şu anda sarhoşum, kendime güveniyorum Logan ve görünüşe göre şu anda aklımdan geçenleri söylüyorum.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Bunu tanıştığımız günden beri biliyorum. İnan bana, farkındayım."

"Ve biliyorsun-"

"Seni orada durduracağım Jay," diyerek sözünü kesiyorum. "Güven bana. Her ne söyleyeceksen, bunu düşündüm. Onun dikkatini dağıtmaya ya da hokeyden uzaklaştırmaya çalışmıyorum ve sonunda atışını yaptığında onu durdurmayacağım. Endişelenmene gerek yok."

Kendini beğenmiş ifadesi yumuşarken ağır bir iç çeker. "Bir ahmak gibi görüldüğümünden eminim ama sadece onu kolluyorum," diyor samimiyetle, korkutucu taktığı gitmiş. "Her şey elimden kayıp gittiğinde başarmaya çok yaklaşmışım ve aynı şeyin Maddison'ın başına gelmesini istemiyorum. Çocuğu önemsiyorum, bunu her zaman en iyi şekilde gösteremesem bile."

"Ben de, Jay. Biz aynı takımdayız. Onun yoluna çıkmayacağım. Ama onun için hokeyden daha fazlası olduğunu biliyorsun, değil mi?" Kaşlarını kaldırarak sordum.

"Biliyorum," diye hızlıca cevap veriyor, sorumu gerçekten düşünmeden. "Ama sen biliyor musun?" Tekrar soruyorum. "Yani, gerçekten, öyle mi?"

Jay sessiz kalıyor, suçlu bakışlarını benden kaçırıyor.

"Bunu yapmayı senin bildiğinden daha çok istiyor," diyorum ona. "Senin onun için istediğinden daha fazla. Herkesin onun için istediğinden daha fazla. Ama insanların onunla konuşmak istediği tek şeyin hokey olması sence de eskimiyor mu? Sanki bir çeşit yemek bileti gibi? O gerçekten iyi bir adam ve insanların gördüğü tek şey kibirli bir sporcu."

Jay sessizliğini koruyor ama sözlerimi anlarken bana bakıyor.

"Eminim onun nasıl hissettiğini biliyorsunuzdur. Birkaç yıl önce sen de onun durumundaydın," diye ekliyorum.

İçini çekti. "Gerçekten bu şekilde düşünmemiştim."

Ona yarım bir gülümseme veriyorum ve o da aynı sırtıyla karşılık veriyor, nereden geldiğimi anlamış gibi görünüyor.

"Buraya tamamen senden hoşlanmayacağımı umarak geldiğimi biliyorsun," diyor Jay, gülmeme neden olarak.

"Ve?"

"Ben bir tür hayranım," diyor benimle birlikte gülerek. "NHL olayını biraz hafifleteceğim."

"Teşekkür ederim," diyorum ona içtenlikle.

"Cali, kızım!" diye bağıırıyor sarhoşun biri kolunu omzuma sararken. Lakabına bakılırsa Patrick'ti.

Kolunu omzumdan çekerken "Patrick," diye s e s i m i çıkarmadan onaylıyorum. İçki kokuyor ve kan çanağına dönmüş gözlerinde aynı boş bakışlar var.

Onunla tanıştığım gece olduğu gibi bakıyorlardı. "Patty," dedi Jay onu selamlamak için.

Patrick Jay'e cevap vermiyor, onun yerine saçından bir tutam alıp parmaklarının arasında döndürüyor.

"Benimle dans eder misin?" diye soruyor.

"Hayır," diyorum hızla, saçımın bir tutamını kaybetmesi için başımı çeviriyorum.

Gözlerini bedenimden ayırmadan beni bir aşağı bir yukarı süzmeden önce iç geçiriyor. "Bu gece çok güzel görünüyorsun."

"Siktir git Patty," diye araya giriyor Jay.

"Sadece Cali'nin bana bir şans vermesini istiyorum. Bana hiç şans vermedi," diye mırıldanıyor Patrick, hafifçe bana doğru eğilerek.

"Eli ile birlikteyim," diyorum hemen.

"Altın çocuk Maddison," diyor Patrick bardağındakinden bir yudum daha almadan önce. "Her zaman istediğini alır. Peki ya benim istediklerim?" diye sızlanıyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. "Sadece seninle dans etmek istiyorum."

"Sen her zaman ürkütücü küçük bir sürtük oldun, Patrick," diyor Jay. "Siktir git, Jay. Burada ne işin var senin?"

"Görünüşe göre bu gece sarhoş kızlardan faydalanmayacağından emin olmak istiyorsun. Dedikoduları duydum."

Jay'in sözleri midemi bulandırıyor, çünkü Patrick'le bu evde ilk kez bulunduğum zamanı hatırlıyorum.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Uygun," diye ekliyor Jay. "Peki kız arkadaşına asıldığın için benim mi yoksa Maddison'ın mı kışına tekme basmamı tercih edersin?"

Patrick içkisinin kalanını yudumlarken bakışlarını Jay'den ayırmaz ve bardağı Jay'in ayaklarının dibine bırakıp yürümeye başlar.

"O çocuktan nefret ediyorum." Jay başını sallar.

"Eli ile ne işi var?" Ben soruyorum.

"Onunla arasında garip bir rekabet var ama Maddison'ın farkında olduğunu bile sanmıyorum. Patty, Maddison'ın yıldız forvet olduğu için gördüğü ilgiyi kıskanıyor. Patrick bir defans oyuncusu ve oldukça da iyi ama asla Maddison kadar tanınmayacak ve bence bu onun sinirine dokunuyor. Ayrıca Patrick boktan bir insan, bu yüzden onu sevmek kolay."

"Görünüşe göre temize çıktınız," diyerek konuyu değiştiren Jay, elleri arkasında bize doğru ilerleyen Eli'ye başıyla selam veriyor.

"İyi misin?" Eli arkamdan yüzünü benimkine yaklaştırarak soruyor.

"Mmm-hmm."

Eli, Jay'e "Sağ ol dostum," der.

"Seninle... tanıştığıma *memnun* oldum Logan," diyor Jay sorgulayan bir bakışla. "Bunu söylemek garip hissettirdi, değil mi?" Gülerek soruyorum.

"Evet, gerçekten öyleydi." Bana yumuşak bir sırtış attı. Dans pistine doğru yola çıkmadan önce, "Sonra görüşürüz Maddison," diye ekliyor.

"O kadar da kötü değil." Dikkatimi Eli'a veriyorum. "Kazayla ilgili her şey yolunda mı?"

"Aptal, sarhoş bir birinci sınıf öğrencisi camı kırmış, yarın tamir etmek eğlenceli olacak. Ama daha önemlisi..." Eli kollarını önümde kavuşturuyor ve arkasına sakladığı kahverengi çantayı uzatıyor.

"Bunu da nereden buldun?" Heyecanla sordum.

"Marc bana McDonald's patates kızartmasının sarhoşken tercih ettiğin yiyecek olduğunu söyledi, ben de biraz getirttim."

Arkamı dönüp onunla yüzleştirdim. "Sen benim en sevdiğim insansın. Ama kaç tane aldın?"

"Ne düşünüyorsun? Aptal olduğumu mu? Tabii ki iki sipariş aldım. Benimle paylaşmayacağını biliyordum," diyor eğlenerek bir gülümsemeyle.

"Ben de sana hamburger aldım."

"Seksi ve akıllı." Ayak parmaklarımın ucuna kadar uzanıp dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

"Pijamalarımızı giyip yatağında yemek ister misin?" diye soruyor gözlerinde heyecanlı bir parıltıyla.

"Aman Tanrım, bu bana söylediğin en ateşli şey olabilir," diyorum Eli'ye ve gülmesine neden oluyorum.

Bölüm 70

Eli

"Bir daha asla içmeyeceğim," diye inliyor Logan, vücudunu gererek ve beni uyandırarak.

Gözlerimi aralıyorum ama sabah güneşi yatak odamın penceresinden içeri girip beni kör ederken hızla tekrar kapatıyorum. Hâlâ dün gece uyuduğum pozisyondayım; başım Logan'ın karnında, kollarım onun beline sarılmış ve vücudumun geri kalanı onun çıplak bacaklarının arasında.

Daha rahat olamazdım.

"Evet, eminim tüm Şükran Günü hafta sonunu Mary ile içmeden geçirirsin," diyorum kısık sesim ve kuru ağzımla alaycı bir şekilde.

"Bunun yanı sıra. Mary'ye hayır diyemem." Logan'ın elleri saçlarımı buluyor, kafa derimi hafifçe kaşıyor.

"Mmm, merhaba bebeğim." Logan'ın nazik dokunuşuyla gözlerimi tekrar kapatıyorum. "Dün gece komodinin üzerine senin için biraz Advil ve su koydum."

"Eli James, sen tam bir meleksin," diyor dudaklarımın kenarları yukarı kalkarken. "Ama onun yerine Tylenol alma şansın var mı? Advil alamıyorum." Başımı çevirip çenemi Logan'ın karnına yaslayarak ona bakıyorum.

"Neden Advil alamıyorsun?"

"Böbreklerinizden süzülüyor ve şu anda sadece bir böbreğim olduğu için dikkatli olmam gerekiyor. Tylenol karaciğerinizden geçer," diye rahatça belirtiyor. "Oh. Hiç b i l m i y o r d u m . " Komodinimi karıştırmak için vücudundan sıyrılıyorum. Bir şişe Tylenol bulup yatağın kenarına oturuyorum.

ve onun için iki hap çıkar.

Logan, akşamdan kalmalığına yardımcı olması için ağrı kesiciyi biraz suyla birlikte içerken sırtını başucuma yaslayarak oturuyor.

"Sadece bir böbreğinin olması hayatının başka bir bölümünü etkiliyor mu?" Elimi çıplak kalçasında gezdirirken Logan'a biraz endişeyle soruyorum.

"Hayır, pek sayılmaz. Sadece sağlıklı bir yaşam sürdürdüğümünden emin olmalıyım. Normalde de öyle yapıyorum, gecenin ikisinde erkek arkadaşımın yatağında sarhoş bir şekilde patates kızartması yemediğim zamanlarda."

"Ama sağlık açısından, ileride hiçbir şey için endişelenmene gerek yok, değil mi?" Güvenceye ihtiyacım olduğu için soruyorum.

Başını sallıyor.

"Peki ya çocuklar? Onlara sahip olmanı etkileyecek mi?" Devam ediyorum, ki bu konuyu açmam beni bile şaşırttı. Yakın zamanda çocuk istemiyorum ve Ali bebeklerimizin ne kadar sevimli olacağından söz edene kadar da bu konuyu hiç düşünmemiştim. Yine de Logan'ın annesini kurtarmak için yaptığı şeyin onun çocuk sahibi olmasını engellemesi ironik bir şekilde kalp kırıcı olurdu.

"Hayır, bu onu etkilemez." Aramızdaki boşlukta öne doğru eğiliyor ve kollarını omuzlarıma doluyor. "Günaydın," diyor küçük, sevimli bir gülümsemeyle.

"Günaydın bebeğim," diyorum, elimi çıplak kalçasından yukarı ve uyuduğu tişörtümün altına kaydırırken, ipeksi teninin sıcaklığını avucumda hissediyorum. "Benim küçük parti hayvanım nasıl hissediyor?" Onunla birlikte yatağa giriyorum, birbirimize bakarken ikimizi de yorganın altına sokuyorum.

"Akşamdan kalma," diyor yüzünü buruşturarak ve benim kıkırdamama neden oluyor.

"Yine de eğlendin mi?" Elimi gömleğinin altına daldırıp parmak uçlarımı sırtında gezdiriyorum.

"Mmm-hmm," diye mırıldanıyor memnun bir gülümsemeyle. "Öyle mi?" "Çok eğlendim."

"Gecenin en sevdiğin kısmı neydi?" diye soruyor, elini dağınık saçlarımda gezdirirken.

"Bana oral seks yapman dışında mı?" Ukala bir gülümsemeyle soruyorum, bu da onun utanç içinde şakacı bir şekilde göğsüme vurmasına neden oluyor. "Dün gece seni küstahlaşırken ve kendini savunurken görmek hoşuma gitti ama en sevdiğim kısmın kesinlikle yatağında patates kızartması yemek ve bir saat boyunca seninle birlikte gülmek olduğunu söylemeliyim. Uzun zamandır böyle gülmemişim."

Dün gece yukarı çıktığımızda Logan benim hokey tişörtlerimden birini giydi, ben de üzerime bir çift eşofman geçirdim, yatağa uzandık ve fast food yiyerek bir saatten fazla konuştuk. Birbirimize gülmeden duramadık ve bir noktada ikimiz de kontrol edilemeyen kıkırdamalar yüzünden gözyaşlarına boğulduk.

Bir kez daha, sadece ateşli kız arkadaşıma tamamen aşık olduğumu değil, aynı zamanda birlikte takılmayı en çok sevdiğim kişi olduğumu da hatırladım.

"En sevdiğin kısım bu muydu?" Logan nazikçe soruyor, gözleri ve gülümsemesi yumuşuyor.

"Elbette öyleydi," diye onu rahatlatıyorum. "Seninle vakit geçirmeyi seviyorum."

Logan'ın benim sözlerimden duyduğu tatlı, içten gülümseme mi yoksa devam etmeme neden olan şey mi bilmiyorum ama devam ediyorum.

"Sen benim en iyi arkadaşımsın," diyorum ona, bunu itiraf ederken kendimi biraz aptal gibi hissediyorum. Ama bu doğru. Uyanık olduğum her anı bu kızla geçirsem yine de onunla yeterince vakit geçiremem.

Logan'ın yeşil gözleri önce irileşiyor, sonra bana bakarken yumuşuyor. "Sen de benim en iyi arkadaşımsın Eli."

Şakacı davranıp ona haddini bildirmeden önce sözlerinin tadını çıkarmak için bir an duruyorum. "Marc'a söyleyeceğim!" Heyecanla hemen söylüyorum.

Sırtımı yatak başlığıma yaslayarak yatakta doğruldum. "Marc!" Kapalı kapiya doğru bağıriyorum.

"Kapa çeneni!" Logan gülerək eliyle ağzımı kapatmaya çalışıyor ama ben hemen elini çekiyorum.

"Marc! Sana bir şey söylemem lazım!" Eğlenerek tekrar bağıriyorum.

Logan çılgınca bana doğru sürünüyor ve elini ağzımın üzerine daha sıkı koyarken kucağıma oturuyor. "Sen tam bir pisliksin!" diyor kahkahalarını kontrol edemeyerek.

"Marc!" Logan'ın eline doğru mırıldandım.

"Sen en kötüsüsün." Logan bir kıkırdama daha çıkarıyor ve elini ağzımın üzerinde tutuyor. Kucağımdaki mutlu kıza bakarken gözlerim eğlenceyle parlıyor.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" diye sorarak konuyu değiştiriyor.

Başımı sallıyorum, Logan'ın eli hâlâ ağzımı kapattığı için konuşamıyorum.

Bir an tereddüt ediyor, gözleri hızla benimkiler arasında geziniyor.

"Seni seviyorum," diyerek beni hazırlıksız yakaladı.

Vay anasını.

Bunu gerçekten söyledi mi? Onu doğru mu duydum? Çılgınca benimkileri arayan güzel yeşil gözlerine bakılırsa, duymuş olmalıyım.

Logan cevap vermem için elini bırakıyor ama yapamıyorum.

Bu sözleri Logan'ın ağzından duymanın nasıl bir his olacağını bir kez bile düşünmedim. Dürüst olmak gerekirse, sadece Logan'a *onu* sevdiğimi söylemenin benim için nasıl bir şey olacağını düşündüm. Sevildiğini bilmesini istedim. *Ona değer verildiğini* bilmesini istedim. Ama şimdi zamanı geldi, kelimeler ağzımdan çıkıyor. Nutkum tutuldu.

Uzun zamandır dilimin ucunda olan o üç küçük kelimeyi söylediğini duymak, bedenimin dışına taşan bir duygu gibi

deneyim.

Hafif ama tok hissediyorum.

Midem biraz bulanıyor ama doğru bir şekilde, sanki içimde kelebekler uçuşuyormuş gibi. Pterodaktiller. Pterodaktiller bunu tanımlamak için daha iyi bir yol olabilir.

Onunlayken hep yaptığım gibi sakın hissediyorum. Midem ve göğsüm ters yüz olmaya devam ederken içimi ezici bir huzur kaplıyor. Hiç mantıklı değil. İnan bana, farkındayım.

Biraz korkmuş hissediyorum. Tüm korkularımı ve endişelerimi yatıştıran tek şeyin şu anda kucağımda oturan güzel bir kadın olmasından korkuyorum. Ama kendimi güvende hissediyorum, sanki tam da olmam gereken yerdeymiş gibi.

Her şeyden çok, onunla evimdeymişim gibi hissediyorum. O benim evim, merkezlendiğim ve topraklandığım yer, benim en iyi versiyonum ve bu kelimeleri duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu asla bilemezdim - beni sevdiğini.

Beni seviyor. Sikeyim. Tanıdığım en özverili kız, çok seviyor ama daha önce hiç aşık olmamış. *Beni* seviyor. *Bana* aşık. Bunu hak etmiyorum ama kesinlikle, yüzde yüz kabul ediyorum.

Logan bana bakmaya devam ediyor, cevabımı bekliyor, yüzünde endişe oluşmaya başlıyor, ama ben hala bir şey söyleyemiyorum. Sanki boğazımın arkasında bir şey takılı kalmış gibi. Duygular, orada sıkışmış olan şey bu. Onların kabardığını, ciğerlerimin havasız kalmasına ve gözlerimin yaşlarla dolmasına neden olduğunu hissediyorum.

Ne oluyor lan? Sadece bir şey söyle. Acısına son ver.

Göğsümde bir sıkışma var ve kelimeleri çıkaramıyor gibiyim, bu yüzden ona haftalardır söylediğim şekilde söylemeye karar verdim. Onu kendime çekerken kollarımı beline doluyorum, gözlerimden birkaç istenmeyen yaş kaçarken dudaklarımı dövmeli köprücük kemiğine yerleştiriyorum.

Bana bir yıl önce burada hayallerimin kızıyla oturacağımı ve onunla tanıştığımdan beri bir kez bile başka bir hatunu düşünmeyeceğimi söyleseydin, sana aklını kaçırmış olduğunu söyledim. Kahretsin, bunu üç ay önce de söyleyebilirdin ve sana inanmazdım. Ama işte buradayım, tamamen aşık olduğum kızı kucağımda tutarken bambaşka bir adam gibi hissediyorum, küçük bir sürtük gibi ağlıyorum ve buna sonsuza kadar ihtiyacım var.

Dudaklarım siyah mürekkepli kelimelerin üzerinde, birkaç dakika boyunca onu tutuyorum, sonunda Logan farkına vararak nefesini tutuyor.

Kollarını boynuma doluyor, bir elini saçlarıma gömüyor ve beni kendine çekiyor.

"Neden bana söylemedin?" diye soruyor titrek bir sesle, ona haftalardır sessizce söylediğimi fark ettiğinde.

"Öyleydim," diyorum başımı boynuna gömüp yüzümü gizleyerek.
"Kendimce sana söylüyordum."

Logan gözlerimin içine bakmak için yüzümü kaldırıyor. Gözlerimi ararken, yanağımdan hain bir gözyaşını silerken, delici yeşilleri umut ve sevgi dolu. "Seni seviyorum Logan," diyorum sonunda ona, gözyaşlarım katlanarak hafiflerken.

kelimeler dilimden dökülüyor.

Dudaklarını memnun bir gülümseme kaplarken küçük bir kıkırdama çıkarıyor. "Seni gerçekten çok seviyorum," diye ekliyorum en sevdiğim kıza bakarken.

Logan kollarını omuzlarıma doluyor, bana yaslanıyor ve yüzünü boynumun kıvrımlarına gömüyor. Ona olabildiğince sıkı tutunuyorum, ona ihtiyaç duyuyorum ve burun deliklerimi onun tatlı vanilya kokusuyla dolduruyorum.

"Seni neredeyse seni tanıdığımdan beri seviyorum," diye ekliyorum sessizce sırtını okşarken.

"Bana söyleyebilirdin."

"Evet, eminim bu seni korkutmazdı," diyorum alaycı bir şekilde ve yarım ağızla gülüyorum. "Öz babamın öldüğünü öğrendiğimde yanıma geldiğinde seni sevdiğimi söylediğimi düşünsene. Ya da göletteki o gece sana aşık olduğumu söyleseydim. Kulağa delirmişim gibi gelirdi."

Logan kucağımda doğrulup gözlerimin içine bakıyor, başını sallarken ellerim kalçalarına iniyor.

"O zaman seni sevmiştim," diyor bana, gözlerimdeki dağınık saçları tarayarak ve neredeyse kurumak üzere olan son gözyaşlarımı silerek.

Dolgun dudaklarını dudaklarıma bastırırken yüzümü kavırıyor, mükemmel dudaklarıyla beni keşfediyor.

Bu kıızı her şeyimle seviyorum ve sonunda ona söyleyebildim. "Artık bu konuda çenemi kapatmayacağım. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum," diyorum öpücükler arasında, öne doğru eğilip Logan'ı sırt üstü çevirerek üzerine çıkıyorum. Logan gülüyor ve ben tatlı saldırıma devam ederken, uzun zamandır içimde tuttuğum o kutsal sözleri söylerken yüzünün, boynunun ve göğsünün her santimini öptüğüm için çılgılık atıyor.

"Seni seviyorum, Eli."

Ellerini saçlarımda gezdirirken bu sözler duraksamama neden oluyor.

Bunu bana söylemesinden bıkacağımı hiç sanmıyorum. Adımın onun dudaklarından dökülüşünü zaten seviyordum, ama şimdi önüne o üç kelimeyi koyunca... lanet olsun, kulağa hoş geliyor.

"Dün gece söylediklerin hakkında-" diye başlıyorum ama sözümü kesiyor. "Ben de istiyorum."

Dün gece bana seks yapmaya hazır olduğunu söylediğinde bunun sadece alkolden kaynaklanmadığını umuyordum ama her ihtimale karşı onay almam gerekiyordu.

Başımı sallayarak herhangi bir tereddüt belirtisi var mı diye yüzüne bakıyorum. Hiç gergin ya da korkmuş görünmüyor. Asıl gergin olan benim. Bunu daha önce hiç yapmadım. Elbette, pek çok kızı becerdim ama bu... bu farklı.

Kendimi ona doğru bastırırken çıplak bacaklarını açıyor. Dudaklarım dudaklarını buluyor ve avuçlarım gömleğinin eteğinin altına girip sıcak, yumuşak teninde kayıyor. Dillerimiz birlikte hareket ederken Logan kollarını boynuma doluyor, beni içine çekiyor ve daha yakın olmamı istiyor. Logan içimde yükselirken elimle göğüslerinden birini buluyorum.

Savunmasız sabahımız ve Logan'ın amını örten ince kumaş sayesinde zaten delicesine tahrik olmuş durumdayım. Kalçalarım onunkilere sürtünmeye başladığında sabah erkeğim eşofmanımın altında hazır olda bekliyor. Logan'ın nefes alışları odayı doldururken dudaklarım çenesinde ve boynunda geziniyor.

En sevdiğim seslerden biri, kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Birden odanın dışındaki koridorda sesler yankılanmaya başlıyor ve takımdaki çocukların uyanmaya başladığını söylüyorlar. Gürültülü, iğrenç sesler, ne kadar akşamdan kalma olduklarından ya da dün gece kiminle yattıklarından bahsederek anımızı mahvediyor.

"Sikimi iki farklı hatuna yalattım!" diye bağılıyor takım arkadaşlarımdan biri ve hem Logan'ın hem de benim garip bir şekilde gülmemize ve utanç içinde irkilmemize neden oluyor.

"Belki de bunu burada yapmamalıyız," diyor Logan gönülsüz bir kıkırdamayla, ben yenilgiyle başımı onun omzuna koyarken.

"Taşınacağım," dedim ona. "Hemen şimdi taşınacağım."

Sadece yarı şaka yapıyorum.

Bunu şu anda yapamayacağımızı fark ederek derin bir iç çektim. "Kahve?"

"Kahve," diye başını sallayarak onaylıyor ve eğilip dudaklarımı bir kez daha öpüyor.

Giyindikten sonra Logan'a merdivenlerden inmesi için rehberlik ediyorum, parmaklarım onunkilerle iç içe geçiyor ve diğer çocuklar oturma odasını temizlemeye başlarken kardeşimi yemek masasında buluyorum.

"Ali nerede?" Logan, kardeşimin karşısına otururken Marc'a soruyor.

"Muhtemelen yurda dönmüştür."

Logan ve benim için iki fincan kahve doldurdum. Ona biraz krema aldım ve buzdolabının arkasına sakladım, böylece burada kaldığı her zaman sevdiği kahveyi içebilecekti.

"Ne zaman gitti?" Logan sabah kafeinini önüne koyarken soruyor. Oturabilmem için oturduğu yerden kalkıyor ve kalçalarını bana doğru çekiyor. Masada bir sürü boş yer olmasına rağmen, o da ben de kucağımda onunla oturmayı tercih ettiğimi biliyoruz.

"Bilmiyorum," diyor Marc omuz silkerek.

Logan kahvesinden bir yudum alıyor, belli ki dilini ısırmaya çalışıyor. "Devam et," diyor Marc. "Sorularınızı sorun."

"Neden bana sizden bahsetmediniz?" Logan hemen sorar.

Marc derin bir iç çeker. "Bilmiyorum Logan. Dürüst olmak gerekirse, ilk kez birlikte olduğumuzda bu kadar iyi arkadaş olacağınızı hiç düşünmemiştim. Aksi takdirde, muhtemelen bunu yapmazdım. Ama bu olduğunda sana söylemedim çünkü benim hakkımda farklı düşünmeni istemedim." Bir an duraksıyor. "Hiçbir zaman anlamsız bir seks yapmadım. Her zaman bir ilişki adamı oldum, ama bir kez olsun 'karşılıksız' bir şey denemek istedim. Lauren bir süreliğine beni mahvetti ve ben de dikkatimi dağıtmak istedim, Ali'nin de aradığı buydu."

"Marc, seni asla yargılamam. Sen yetişkin bir adamsın. Ne istiyorsan onu yapabilirsin. Bunca zamandır bilmediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum," diyor Logan.

"Neden *bana* söylemedin?" Sözünü kestim. "Sana her şeyi anlatıyorum."

"Tanıştığınız gece Logan'ın senin yatağında uyuduğunu söylemen ya da onu görür görmez kafayı ona takman gibi mi?" Marc alaycı bir şekilde sorar.

"Aynen öyle." En yakın arkadaşına olan hislerimi ondan nasıl saklamaya çalıştığımı hatırlayarak bir kahkaha attım ama bu uzun sürmemişti.

Marc bana "Sana söylemedim çünkü ben 'ilişki' kardeşiyim, sen ise 'fuckboy' kardeşisin," diyor. "Üzgünüm Logan," diye ekliyor, kız arkadaşımın yüz ifadesi geçmişimi hatırlamaktan dolayı değiştiğinde.

Marc bana dürüstçe "Yıllar boyunca sana verdiğim onca boktan şeyden sonra sadece sevişme kısmını yapmaya ve ilişki kısmını unutmaya karar verdiğimde 'Sana söylemişim' lafını duymak istemedim" diyor.

"Yanılmışım," diyorum hemen başımı sallayarak. "Ne hakkında yanıldınız?"

"Sadece rastgele anlamsız ilişkiler yaşamak. Gerçek olanla kıyaslanamaz bile." Logan'ın belini sıkıca kavradım. "Haklıymışsın."

Logan sessizliğini koruyor ve kahve fincanını dudaklarına dayayarak dalıyor.

"Logan, aklında ne var?" Marc soruyor.

"Ali'yle seni yalnız bıraktığım zamanları düşünüyorum da, muhtemelen sevişiyordunuz," diyerek gülüyor ve konuşmamızın ciddi tonunu silip atıyor.

Marc kaşlarını kaldırarak "Çok," diyor. "Bunu söyleyeceğim."

"Neredeyse sizi yakalıyordum," diyorum kahvemden bir yudum almadan önce. "O zaman bir şeyler döndüğünü anlamıştım."

"Ne zaman?" Logan kafasını çevirip bana bakıyor.

"Jay'in şehirde olduğu gece. Mezunlar maçından önceki gece, sabahın birinde senin yurduna geldiğimde Ali bana bok atmak için dışarı çıktı. Marc da odasından çıktı. İşte o zaman anladım."

"Ona karşı bir şeyler hissediyor musun Marc?" diye soruyor tatlı kızım. "Hayır," diye açıkça belirtiyor. "Ben hissetmiyorum."

Logan ve ben, sözlerine inanmayarak ona aynı şekilde bakıyoruz. "Öyle değil," diyor başını sallayarak. "O gün ona zar zor dayanabildim."

Onu tanıdığım ilk birkaç hafta ve şimdi hala zamanın yarısında beni kesinlikle delirtiyor. Hiç filtresi yok. Ne isterse onu yapıyor ve söylüyor-"

"Ne olmuş yani? Bir Lauren daha ister misin?" Sözünü keserek soruyorum. "En azından Ali kendini idare edebiliyor. Lauren onun için her şeyi senin yapmana ihtiyaç duyuyordu ve çoğu zaman senden yararlanıyordu. Tam bir sürtük olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Ali senin için iyi olur," diyor Logan, söze karışarak.

"Tamam, Bay ve Bayan 'herkesin aradığı şey bizde var', bu sadece seks," diyor ellerini savunmak için kaldırarak. "Anlamsız seks. Bırak öyle kalsın. Ali'nin nasıl olduğunu bilirsin, ilişkilerden hoşlanmaz ve tam da bu yüzden bu 'menfaatleri olan arkadaşlar' olayı bizim için işe yarıyor."

"Yani, başka insanlarla görüşmeye başlasa sorun olmaz mıydı?" Logan ikna olmamış bir şekilde soruyor. "Ali'nin başka planları olduğu için pek de heyecanlı görünmediğin birkaç an oldu."

"Evet, benim için sorun olmazdı. Sanırım bir ilişki içinde olmaya alışkın olduğum için böyle tepki verdim ama aramızdaki şeyin sıradan olduğunu hatırladığım anda sorun etmedim."

"Bilmediğime inanamıyorum. Tam bir aptalım." Cam mutfığa girip kendine bir kahve doldurduktan sonra yemek masasında Logan'la benim yanıma otururken Logan şaşkınlıkla başını sallıyor.

"Logan, seni güzel kız," diyor Cam kıkırdarak. "Ben bile biliyordum. Bira pong oyunumuzdan sonra tanıştığımız o ilk gece, Marc oturma odasına geri döner dönmez Ali beni terk etti."

"Üzgünüm dostum," diyor Marc gülerek ve omuz silkerek. "Her şey yolunda."

"Tamam, hoşça kal," diyor Goody uzaktan, hâlâ kostümünün içinde olan gece misafirine doğru yürürken. "Özür dilerim," diye ekliyor, hiç de özür dilemeden, onu ön kapıdan geçiriyor. "Evet, görüşürüz." Kapıyı onun yüzüne kapatıyor.

Bu sabah farklı bir erkek tarafından dışarı çıkarılan üçüncü kızdı ve Logan her seferinde bunu fark etti.

"Clinger," diyor Goody kocaman gözlerle, başparmağıyla omzunun üzerinden ön kapıyı işaret ederek mutfığa doğru ilerleyip bize katılıyor.

"Ertesi sabah bütün kızları öylece kovuyorlar mı?" Logan bana fısıldıyor.

"Ev kuralı. Gece kalan misafirler ertesi gün buralarda takılamaz." "Ama ben gece misafiriyim."

"Hayır, değilsin," diyorum ona, dudaklarımı dudaklarına bastırarak. "Sen benim kız arkadaşımsın." Bir kolunu boynuma dolayıp bana yaslandığında endişeli ifadesi yumuşuyor.

"Logan, buradaki tek kız sen olduğuna göre, biz çocuklara kahvaltı için ne hazırlıyorsun?" Goody soruyor.

"Evet, dikkat et," diye araya giriyorum hemen.

Cam hayal kırıklığıyla, "Hadi ama dostum," diyor.

"Ne?" Goody sorar, neden kimsenin onunla birlikte gülmediğine gerçekten şaşırmıştır.

"Bu cinsiyetçi yorumun sana evin kahvaltısını hazırlama sorumluluğunu kazandırdı," diye ekliyorum kendini beğenmiş bir şekilde. "Ve bugün kırık pencereyi tamir ettirdiğin için. Tebrikler."

"Maddison. Hadi ama dostum. Şaka yapıyordum," diye sızlanıyor Goody. "Marc, bana yardım et." Kardeşime döndü.

"Oh, asla olmaz. Ben kardeşimin tarafındayım." Marc kendine taze bir kahve almak için masadan kalkarken başını sallıyor. "Logan en iyi arkadaşım olmasa bile, yirmi birinci yüzyıldayız dostum. Kadınlar yemek ve temizlikten fazlasını yapıyor," diye ekliyor Goody'nin omzunu sıvazlayarak.

"Bence Logan'a bir özür borçlusun," diyor Cam eğlenerek, Goody'nin azarlanmasını izlemekten keyif alarak.

Goody derin bir iç çeker. "Logan, özür dilerim. Aptalca bir şaka yapıyordum." Sesi monoton ve yüz ifadesi sinirli.

"Affedildin, Goody," diyor Logan gülümseyerek, hepimiz Goody'nin rahatsız edici özüyle iyice eğlenmiştik.

Logan, "Bu arada ben yumurtamı az pişmiş severim," diye ekliyor ve hepimizin kahkahalara boğulmasına neden oluyor. Kız arkadaşımın Goody'ye laf atmasına kıkırdamaya devam ederken başını öne eğip onun başının arkasına yaslanıyorum. Büzülmüş dudakları yumuşayıp gülümsemeye dönüşürken Goody bile kendini tutamıyor.

"Logan, kızım!" Benny mutfağa girerken kollarını iki yana açarak haykırıyor.

"Senin kızın değil," diye hemen düzeltiyorum.

"Logan, Maddison'ın kızı!" diye tekrar deniyor. "Dün gece beni tanıştırdığın o sevimli küçük masum peri mi? O kadar da masum değil, ne demek istediğimi anlıyorsan," diye ekliyor imalı bir bakışla.

"Evet, çocuk sonunda biriyle yattı!" Çoğumuz onu alkışlarken Cam Benny'nin sırtını sıvazlıyor. Oldukça kurak bir dönem geçirdi, zavallı adam.

"Otuz saniye bile dayanabildin mi?" Goody kıkırdayarak sorar. Benny hemen, "Kesinlikle hayır," der ve odanın bir anda karışmasına neden olur. daha fazla kahkaha. "Ama ikincisinde gördüm... ve üçüncüsünde," diye kendini beğenmiş bir şekilde ekliyor. "Umarım onu gerçekten tekrar görürsün. Gerçekten hoş birine benziyordu," diyor Logan.

diyor ve tatlı doğasını erkek erkeğe konuşmamıza katıyor.

Logan'ın beline sımsıkı sarılarak eğildim ve dudaklarımı köprücük kemiğine bastırdım. Daha birkaç ay önce yattığım kadınlardan bu adamlarla aynı şekilde bahsediyordum ama şimdi biriyle bu kadar rahat olabileceğimi asla hayal edemezdim. Logan'la tanıştığımız ilk gece birlikte olsaydık bile, ertesi sabah onu kovup sonra da erkeklerle kaç tur attığımızı konuşmayı asla hayal edemezdim.

"Öyle," diyor Benny. "Bu hafta sonu yolculuğumuzdan döndüğümüzde onu yemeğe götüreceğim. Aslında ondan hoşlanıyorum."

Logan'ın dudaklarındaki gururlu gülümsemeyi özlemiyorum.

"Kahretsin. Yarın gece tekrar yola çıkacağınızı unutmuşum," diyor Logan ve başını çevirip bana bakıyor.

"Sadece iki maçlık kısa bir yolculuk," diye onu temin ediyorum. "Sonra Şükran Günü'ne kadar evdeyim."

Bu noktada Logan benim yolda olmama alıştı, bu yüzden onu rahatsız eden şeyin bu olduğunu sanmıyorum. Ama fark etmediği şey, benim tüm bunları çoktan düşünmüş olduğum ve bu gece onun evine gitmememin hiçbir şekilde mümkün olmadığı.

Kahvaltıdan sonra ekip dün geceki partiden kalan pisliği temizlemeye devam eder ve Goody bir an önce bir pencere tamircisi bulmaya çalışır.

Logan ön kapıya doğru yürümeye devam ederken tatlı bir sesle, "İhtiyacınız olursa yardım edebilirim," diyor.

"Kesinlikle hayır," diyorum başımı sallayarak.

Logan bu öğleden sonra egzersiz yapmaktan ve ders çalışmaktan bahsetmişti, bu yüzden onu burada tutmayacağım ve herkesin pisliğini temizlemesine izin vermeyeceğim.

Onu bedenime çekerek, sırtımın uzunluğunu okşarken kollarımı omuzlarına doluyorum.

"Bu gece kalmaya geleyim mi?" Sadece bu kelimelerle söyleyebileceğimden daha fazlasını söyleyerek öneriyorum.

Kucağımdan çekilip bana bakıyor, dudaklarında utangaç bir gülümsemeyle başını sallarken ne söylemeye çalıştığımı anlıyor. Eğilip ağzımı onunkine bastırıyorum ve bir süre orada kalıyorum.

"Seni seviyorum," diyorum ona bugün yüzüncü kezmiş gibi gelen bir sesle.

"Az önce ne dedin sen?" Marc arkamdan şaşkınlık ve eğlence içinde soruyor. "Az önce ona onu sevdiğini mi söyledin? Sonunda!"

Ağzımı sert bir çizgide tutarken, kardeşimle yüzleşmek için arkamı dönmezken ve bu anı mahvettiği için biraz sinirlenirken gülümsememi tutmaya çalışıyorum, ancak Logan hayal kırıklığıma kıkırdarken iyice eğleniyor.

"Hey! Duydunuz mu?" Marc evin geri kalanına bağırıyor. "EJ sonunda Logan'a onu sevdiğini söyledi!" diye gülerek ekliyor.

Arkamdaki ev, takım arkadaşlarımdan bağırışları ve tezahüratlarıyla doluyor. "Bana yirmi dolar borçlusun, Cam!"

"Ben de seni seviyorum Logan!"

"Siktir, Maddison, yeterince uzun sürdü!"

Uzaktan gelen birkaç sahte seks sesinden bahsetmiyorum bile.

Logan, tüm takım arkadaşlarımın bana bok atmasından dolayı gülümsememi tutmaya çalışırken gülmekten kendini alamıyor.

"Ben de seni seviyorum," diye kıkırdıyor ve arabasına doğru dönmeden önce bana tatlı bir öpücük vermek için parmak uçlarında duruyor.

En sevdiğim kızın yatakhanesine doğru gidişini izledikten sonra, dikkatimi ekibimin geri kalanına çevirmeden önce ön kapıyı kapatıyorum.

"Hepiniz öldünüz," diyorum onlara.

Bölüm 71

Logan

Günümü ders çalışarak geçiriyorum, tabii buna ders çalışmak denirse. Kitaplarım açık ama odaklanamıyorum. Sayfalardaki kelimeler karmakarışık, siyah ve bulanık, zihnim ise başka düşüncelerle dönüp duruyor.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Eli'yi bir süredir seviyordum ama bu sözleri bana geri söylediğini duymak gerçeküstü geldi. Saatler gibi gelen bir süre boyunca cevap vermeyince içten içe çıldırmaya başladım. Ona söylemek konusunda zaten gergindim, onu korkutmak istemiyordum ama daha fazla içimde tutamazdım. Söylemem gerekiyordu ve söylediğim için mutluyum. Onu hiç bugünkü gibi görmemişim. Sakin ve huzurlu görünüyordu ve eğer ona onu sevdiğimi söylemem bunu yapıyorsa, her fırsatta, ne zaman duymaya ihtiyacı olursa söyleyeceğim.

O güzel adam, en sevdiğim insan, beni seviyor... Buna neredeyse inanamıyorum.

"Merhaba bebeğim," diyor Eli kapımı hızlıca çaldıktan sonra, her zaman yaptığı gibi içeri girerek.

"Merhaba," diye cevap veriyorum biraz şaşkınlıkla.

Nasıl oluyor da zahmetsizce her zaman bu kadar iyi görünebiliyor? Kapüşonlu sweatshirt'ü, joggers'ı ve ters şapkasıyla, maç günlerinde özel dikim takım elbisesi içinde olduğu kadar iyi görünmesi biraz sinir bozucu.

Ama o benim, bu yüzden görmezden geleceğim.

"Günün nasıl geçti?" Yatağında oturup kitaplarımı açtığım yere doğru ilerliyor ve eğilip istekli dudaklarımı kendi dudaklarıyla öpüyor. "Biraz ders çalıştın mı?"

"İyiymi ve evet," diye yalan söylüyorum ikinci cevap hakkında. Eli'a kitaplarımın sayfalarındaki kelimelere odaklanamadığımı söylemeyeceğim çünkü düşünebildiğim tek şey onun çıplak bedeninin benimkinin içinde olduğu fikriydi.

Ayağa kalkıp ders kitaplarımı topluyorum, Eli yatağımın kenarına otururken onları çantama geri koyuyorum.

"Seni özledim," diyor içtenlikle.

Yurt odamın kapısını kapatırken kıkırdayarak ona "Seni daha birkaç saat önce gördüm," diye hatırlatıyorum.

"Bu seni özlemediğim anlamına gelmez."

Ona doğru yürüyorum, bacaklarının arasında duruyorum.

Tüylü saçlarını yüzünden uzaklaştırırken nazik çikolata gözleriyle bana bakıyor. "Ben de seni özledim bebeğim," diyorum muhtaç oğluma.

Eğilerek dudaklarımı onunkilerle birleştirdim. Dili benimkine doğru kayarken dudaklarım hızla ayrılıyor ve benden inilti bir inilti koparıyor. Yüzümü kavırıyor, beni kendine çekiyor, bana ihtiyaç duyuyor.

Bu gece aramızda bir fark var. Bu sabah nasıl hissettiğimizi nihayet birbirimize söylediğimiz için mi yoksa ikimiz de daha sonra ne olacağını bildiğimiz için mi bilmiyorum. Ama her neyse, tutku ve ihtiyaç her zamankinden daha güçlü - ki bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

Eli'nin boştaki eli arkama uzanıp kıcıımı ona doğru iterken ve sessizce yaklaşmamı isterken ağzı benimkiyle birlikte hareket etmeye devam ediyor. Kucağına tırmanıyorum, bir dizimi yatağın üzerine koyuyorum ve diğer bacağımı ona doğru sallıyorum. Beni kendine doğru bastırıyor, kalçalarını yuvarlıyor ve ben bu hissin etkisiyle ağzının içine doğru nefes alıyorum.

Eli çoktan sertleşmeye başlamıştı ve erkeğim tarafından anında tahrik edildiğim için beklentiyle ısındığımı biliyorum. Elini şortumun arkasına sokuyor ve vücudumu ona doğru sallamaya devam ederken kıcıımı kavırıyor. Ağzı boynumu bulduğunda, başımı geriye atıyorum ve sürtünmeye ihtiyaç duyarak ona daha sert sürtünüyorum.

"Logan, ben-" Ali her zaman yaptığı gibi kapıyı bile çalmadan odama daldı.

Başımı geriye atıp şaşkınlık ve hayal kırıklığı içinde ona bakıyorum, gözleri büyüyor ve ağzı bir karış açılıyor, Eli'ı ve beni o anda yakalıyor.

"Ali, benimle dalga geçiyor olmalısın," diye inliyor Eli, başını göğsüme yaslayarak.

Yanakları pembeleşirken Ali'nin dudaklarının kenarları yukarı kalkıyor.

"Belki de çorap yöntemini kullanmaya başlamalıyız," diye önerir Ali. Kıkırdama.

"Belki de kapı *alma* yöntemini kullanmaya başlamalıyız," diyorum hayal kırıklığı içinde, en iyi kız arkadaşımın şu anda odamda olmasına iyice sinirlenerek.

"Belki de *kilit* yöntemini kullanmaya başlamalıyız," diyor Eli sivri bir bakış ve sinirli bir ses tonuyla. "Cidden Logan, kapını kilitlemeye başlamalısın. Kapıyı bu kadar çok açık tutman beni huzursuz ediyor."

"Ama istediğin zaman içeri girebilmen hoşuma gidiyor," diye hatırlatıyorum ona, yakışıklı yüzüne bakıyorum, sinirli ifadesi yumuşuyor.

"O zaman bana yedek anahtarını ver. Geceleri burada kilitli olduğunu bilmek beni daha iyi hissettirecek."

"Marc'ta."

Eli, "Yarın ondan alırım," diyor.

Parmaklarımı saçlarında gezdirirken en sevdiğim adama bakıyorum, gözlerim onu keşfediyor, dudaklarımı dudaklarına yerleştirmek için eğildiğimde birlikte bu anın içinde kayboluyorum.

"Ee, bu gece ne yapıyorsunuz?" Ali hala odada olduğunu hatırlatarak soruyor.

Eli hayal kırıklığına uğramışçasına derin bir iç çeker.

"Ali, seni seviyorum ama şu lanet odayı oku," diyorum ona.

"Evet, ben..." Kapıya doğru beceriksizce geri çekiliyor. "Ben gidiyorum." Başparmağını omzunun üzerinden atarak odasını işaret ediyor ve aceleyle çıkıp kapımı kapatıyor.

"Taşınıyoruz. Hiçbir yerin ortasına taşınıyoruz," diyor Eli, sesi yükselmeye başlıyor. "Kimsenin bizim kim olduğumuzu bilmediği bir yere! Seks yapabileceğim bir yere," onu susturmak için elimi ağzına koyuyorum, "lanet olası kız arkadaşına!" Eli bağılıyor, sözleri avucumun içinde boğuluyor.

"Çok romantik." Hayal kırıklığına kıkırdıyor, sonra ağzımı onunkine bastırıyor, o ana geri dönmek istiyor ve ona duyduğum acıyı dindirmeye çalışıyorum.

"Hadi buradan gidelim," diye fısıldıyor dudaklarıma.

"Nereye gideceğiz?" Kollarımı boynuna doladım. Hokey evinde ilk kez seks yapmamızın imkanı yok. Orada çok fazla insan var.

"Kampüs dışındaki eve gidelim," diyor. "İhtiyacım olan son şey lanet olası kardeşimin bu gece kapını çalması."

Eli her zaman yaptığı gibi dövmemi öperken başımı sallıyorum, ama şimdi bunun onun için ne anlama geldiğini bildiğimden, midemdeki kelebekler normalde olduğundan daha fazla uçuşuyor.

"Ben de seni seviyorum," diyorum ve tenime karşı gülümsemesine neden oluyorum.

Kucağından inip birkaç şey topluyorum, bir gece çantasını hazırlıyorum. Şortumu çıkarıp yerine tayt giydikten sonra bir çift koşu ayakkabısı giyiyorum. Açıkçası bu gece ne giyeceğim umurumda değil. Zaten uzun süre üzerimde kalmayacak.

"Bunu bastırıldığını bilmiyordum." Eli çerçeveli fotoğraflarımın en yenisini tutuyor. Maçtan sonra ailesiyle ilk kez tanıştığımızda Marc ve Ali'yle birlikte çektiğimiz fotoğraf.

Kitaplığımdaki diğer iki baskının yanına geri koyarken ona "Evet, bunu yeni ekledim" diyorum.

"Bu fotoğrafımızı çok seviyorum," diyor ve bir sonrakini, benim en sevdiğim fotoğrafı, Eli ile benim aynı maçıtan sonra çekilmiş fotoğrafımızı gösteriyor. "Ama birlikte daha fazla fotoğrafa ihtiyacımız var. Yola çıktığımda telefonumu senin güzel yüzünle doldurmalıyım," diye ekleyerek beni gülümsetiyor.

"Bunlar da annenle baban, değil mi?" Rafımdaki üçüncü fotoğrafı işaret ediyor.

"Mmm-hmm," diye onaylıyorum.

"Annen hakkında hiç konuşmadık. Nasıl biriydi?" Fotoğrafa bakarken içten bir merakla soruyor ve duraksamama neden oluyor.

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum."

Eli başını çevirip bana bakıyor, yüzünde endişeli bir ifade var. "Kahretsin. Özür dilerim, bu konuyu açmak istememiştim. Onun hakkında konuşmak zorunda değiliz." Bana doğru yaklaşıyor, kollarını omuzlarıma doluyor ve beni kendine çekiyor. İri elleriyle sırtımı okşarken bedenim onun dokunuşunda eriyor.

"Rahatsız olduğun hiçbir şeyi tartışmak zorunda değiliz," diyor tatlı erkeğim. "Ama şunu bil ki, eğer onun hakkında konuşmak istersen, seni memnuniyetle dinlerim."

Annem Eli'ye kesinlikle bayılırdı ve onun annemi bilmesini istemediğimden değil, ama ondan ve hayatımın o döneminden bahsetmekte zorlanıyorum. Vefatından bu yana geçen on bir ay içinde ondan bahsettiğim tek zaman, İspanya'da sarhoş bir gecede Marc'a ondan bahsettiğim zaman ve Eli'ye o gece gölette her şeyi anlattığım zamandı. Onun gerçekten, gerçekten öldüğünü idrak edebildim mi bilmiyorum ama kesinlikle bu gece bunun üzerinde çalışmaya başlamayacağım.

"Hazır mısın?" Gece çantamı omzuma atarken konuyu değiştirerek soruyorum.

"Evet." Eli alnımdan öpüyor ve bunu yaparken çantamı elimden alıyor.

Koridorda asansöre doğru yürürken parmaklarım Eli'ninkilerle iç içe geçiyor. Asansörün üzerindeki harfler ve rakamlar azaldıkça, sessizce metal kapılara bakıp açılmalarını beklerken sinirlerim gerilmeye başlıyor. Kapılar açıldığında, diğer tarafta en iyi arkadaşımınla karşılaşıyorum.

Eli ve ben asansörden çıkarken Marc, "Selam çocuklar," diyor. "Nereye gidiyorsunuz?"

Lobinin kapısına doğru ilerlerken Eli, "Bu gece kampüs dışındaki evde kalacağız," diyor.

"Oh, seninle geleceğim."

"Hayır!" Eli ve ben hemen aynı anda araya giriyoruz.

"Kahretsin," diyor Marc, şaşırmış bir halde. "Zaten gitmek de istemiyordum."

Eli beni dışarı çıkarıp kamyonetine doğru götürürken, "Sadece baş başa bir geceye ihtiyacımız var," diyerek darbemizi yumuşatmaya çalışıyor.

Pencereden dışarı bakarken dizim istemsizce zıplayınca eve doğru giderken sinirlerim yeniden gerilmeye başlıyor. Hava bir anda berrak bir sonbahar gününden fırtınalı bir geceye dönüştü. Yağmur Eli'nin kamyonetinin üzerine yağmaya başlıyor, radyodaki müziğin sesini bastırıyor ve silecekler en hızlı şekilde hareket ediyor.

"Logan." Eli elini zıplayan bacağıma koyuyor ve anında sakinleştiriyor. "Bunu yapmak zorunda değiliz. Acelemiz yok."

Elimi onun elinin üzerine koyup parmaklarımızı örerek, o gözlerini yoldan ayırmazken ben ona bakıyorum. "İstiyorum. Sadece biraz gerginim. Ama bunlar iyi sinirler, söz veriyorum."

Eli'nin dudaklarının bir köşesi yukarı kalkıyor. "Endişelenme," diyor arabayı evin önüne çekerken. "Biziz. Söz konusu biz olunca gerilecek bir şey yok."

Ne yazık ki, araba yolu ön kapıdan oldukça uzakta. Bu büyük evin büyük bir yürüyüş yolu var, burada olduğum ve fırtınada mahsur kaldığım ilk geceden çok net hatırlıyorum.

"Kaçmamız lazım." Eli arka koltuktan çantamı alıyor. "Hazır mısınız?" diye soruyor gözlerinde heyecanlı bir parıltıyla.

Dudaklarımda bir gülümseme belirirken başımı sallıyorum.

"Gidelim," diye ekliyor, benimle aynı anda kapısını açıyor, ikimiz de eve doğru koşuyoruz.

O ve ben uzun bacaklarımızla hızlı olsak da, ikimiz de sıırılsıklam oluyoruz ve yağmur dondurucu. Eli kapının kilidini hızla açıp beni içeri sokuyor ama artık çok geç. Sırılsıklam oldum ve titriyorum.

"Lanet olsun," diyor ikimiz de talihsizliğimize gülerken, giysilerimiz ve saçlarımız girişteki zemine yağmur suyu damlatıyor.

"Çok üşüyorum," diyorum dişlerimi gıcırdatarak ve mutlu bir gülümsemeyle. "Ne var ne yok?"

Eğilip beni kucaklıyor, ben de bacaklarımı ortasına doluyor ve kollarımla boynuna tutunuyorum.

"Beni nereye götürüyorsun?" Vücudum ona yapışmış halde merdivenleri hızla çıkarken soruyorum.

"Seni ısıtmak için, benim soğuk Kaliforniyalı kızım." Dudaklarını hızla dudaklarıma bastırıyor.

Eli beni tekrar ayağa kaldırmadan önce doğruca odasına ve banyosuna giriyor. Duşu en sıcak ayara getirmeden önce ıslak çantamı fayans döşeli zemine atıyor.

"Soyun," diye emrediyor kara gözleriyle. Ve bunu yapmamı söylemesine rağmen, açgözlü elleri dar, ıslak taytımın bel bandını bulurken bana yardım ediyor. Onları bacaklarımdan aşağı çekiyor ve ayak bileklerime ulaştıklarında tekmeleyerek çıkarıyorum.

Madem o benimkine yardım ediyor, ben de onun soyunmasına yardım etmeyi adil buluyorum. Nemli kapüşonunu çekiştiriyorum ve kapüşon kafasına geçtiğinde şapkası da onunla birlikte gidiyor.

Eli'nin kapüşonlu gözleri yüzümü kavrarken benimkileri buluyor ama gözlerim onun yontulmuş gövdesinde geziniyor, göğsünün hızlı nefeslerle inip kalkmasını izliyorum.

"Seni seviyorum," diyor derin nefesler arasında. Gözlerini kapatıyor ve alnını benimkine yaslayarak kalan tüm gerginliğini alıyor.

Dudaklarımı dudaklarına çarparken, elimi joggers'ının içine daldırıyorum, aşağı doğru itiyorum ve sikini buluyorum. Elimini onun etrafına doladığımda Eli ağzımın içinde inliyor ve vücudu avuçlarımda içinde sarsılıyor. Aynı anda elleriyle karnımı buluyor, eşofmanımı yukarı ve başımın üzerine kaldırarak bizi öpüşmemizi kesmeye zorluyor.

Eli'nin dudakları göğsümün narin derisiyle birleşirken vücudum kısmen soğuktan, ama çoğunlukla onun dokunuşundan dolayı titriyor. Gerçi ağzının hareketlerinde hiç de narin bir şey yok. Isırıyor ve emiyor, iz bırakacağı kesin olan o tatlı acıya neden oluyor. Sütyenimi kolayca çözüyor, yere düşmesine izin veriyor, başparmakları gergin meme uçlarımda üzerinde dolaşıyor.

Boynumun uzunluğunu öpüyor, diliyle göğüs ucuma dokunuyor ve önümde dizlerinin üzerine çökerken dudaklarını karnıma doğru sürüklüyor. Parmakları kalçalarımdan tangamın içine kayıyor ve yere değene kadar bacaklarımdan aşağı çekiyor.

Eli'nin dudakları aralanıyor ve merkezime bakarken nefes alış verişini sığlaşıyor. Sıcak dili benimle temas ederken ellerimi saçlarına gömüyorum.

"Siktir," diye inliyorum, başım arkamdaki banyo duvarına düşüyor.

Eli'nin becerikli ağız sihrini konuşturuyor ve beni olduğumdan daha da fazla ıslatıyor.

Arkamdan duşa uzanıyor, ayağa kalkıp beni tekrar kaldırmadan önce suyun sıcaklığını test ediyor ve uzun bacaklarımı beline doluyor. Kaya gibi sert ereksiyonu, beni tutarken şişmiş klitorisime doğru kayıyor ve ona karşı titrememe neden oluyor.

Eli bizi ılık akıntının altına götürürken gözlerim suyu dışarıda tutmak için kapanıyor. Beni soğuk duş fayansına bastırırken sıcak nefesi boynumda dönüyor, sıcaklıkların karışımı tüm vücudumda tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. Dudakları beni hararetle bulurken, nefes nefeseyken ve siki bana doğru kayarken kalçaları beni duvara yapıştırıyor.

Eli duş başlığını bize doğru çevirmeden önce beni yere bırakıyor ve bir kez daha önümde diz çökmeden önce beni sıcak tutmaya çalışıyor.

Bacaklarımdan birini geniş omzunun üzerine kaldırıyor ve parmaklarından biri içime pompalarken klitorisimi emip fiskelerken orada dinlendiriyor. Hoşgeldin saldırısına devam ederken kendimi sabitlemek için onun tüylü saçlarını çekiştiriyorum. Ona bakarken ayak parmaklarım kıvrılıyor, vücudumun ırzına geçmesini seyretme ihtiyacı duyuyorum, dudaklarım bu manzara karşısında aralanıyor.

Bu işte çok iyi, her zaman vücudumun neye ihtiyacı olduğunu biliyor.

Basınç artıyor ve Eli merkezime doğru hızlandıkça bunu hissedebiliyor. Adını her inlediğimde, Eli'nin bana karşı inlemesine neden oluyor ve doğrudan merkezime bir titreşim gönderiyor.

Dili klitorisimde gezinirken bana bakıyor ama üzerimize vuran su yüzünden gözlerini hızla tekrar kapatıyor. Parmağını içimden çekerek ayağa kalkıyor ve serbest kalmaya çok yakın olduğum için temas kaybı yüzünden inlememe neden oluyor.

"Boşalmanı izlemem gerek bebeğim." Kulağıma doğru eğilirken sesi derin ve alçak, ereksiyonu karnıma baskı yapıyor.

Sözleri tüm bedenimi ısıtıyor, yağmurun soğukunu yok ediyor. Suyun, hızla yükselip alçalan göğsünde bir yol oluşturmasını izliyorum ve gözlerimi onun mükemmel vücudunda gezdiriyorum.

Eli beni çeviriyor, dövmeli kolunu belime dolayarak beni kendine çekiyor ve sırtımı göğsüne bastırıyor. Akarsuyun altında durduğumuzda ereksiyonunu belimde hissedebiliyorum, su isteyen bedenlerimize çarpıyor. Elimi uzatıp uzun aletini kavriyorum, şu anda benim hissettiğim kadar iyi hissetmesini istiyorum.

Bana karşı inliyor, alnı omzuma düşüyor. "Henüz değil," diye kıcını geri çekerek onu elimden kaçırmam için beni zorluyor. "Önce senin gelmen gerek."

Boştaki elini klitorisime sürterken duş başlığını askısından tutuyor, parmağı ve başparmağıyla kıvrımlarımı açana kadar daireler çiziyor ve alay ediyor. Duş başlığını elime yerleştirerek, su sinir demetime doğru titreşirken şişmiş tomurcuğuma doğru yönlendiriyor.

Başım Eli'nin omzuna düşüyor, dizlerimin bağı çözülüyor ama o beni dik tutuyor.

Parmakları tekrar içime girerken, duş başlığını elimde bırakıp klitorisime doğru titreştirirken, "Bunu burada tut," diye talimat veriyor. Bu sefer iki tane kullanıyor, gelecek olan için bir ısınma olarak ve kesinlikle inanılmaz hissettiriyor.

Boştaki kolu belime dolanıyor, beni tutuyor çünkü şu anda bunu tek başıma yapamayacağım kesin.

"*Aman Tanrım*," diye haykırıyorum, Eli'nin dokunuşuyla birlikte akıntı bana çarparken, bacaklarım her ikisinin de baskısıyla jöleye dönüyor.

Daha önce de duşta bu şekilde boşalmıştım, ama şimdi Eli'nin parmakları da işin içine girince, bu his neredeyse çok fazla.

"Geliyor musun bebeğim?" Eli soruyor. Gerçi titreyen uzuvlarım ve kasılmakta olan karnım sayesinde bu sorunun cevabını zaten bildiğini düşünüyorum.

Çıglıklarımı bastırmak için alt dudağımı ısırıyorum, evet demek için başımı sallıyorum. Kendimi sabitlemek için kolumu boynuna dolayarak üstüme uzanıyorum.

"Logan, boşalacak mısın?" diye tekrar soruyor, ıslak dudakları yanağıma değiyor.

"*Evet*," diye haykırıyorum. "Boşalacağım," diye inliyorum Eli'nin şeytanca yaramaz dudakları yüzümün yan tarafına sürtünürken.

Duş başlığını kendimden uzaklaştırıyorum çünkü açıkçası basınç çok fazla ve yanacaktım gibi hissediyorum ama Eli buna izin vermiyor.

"Hayır, bebeğim. Burada kalsın." Elimi geri çekip klitorisime daha da yaklaştırıyor ve su basıncının zaten hassas olan sinirlerime saldırmasına neden oluyor. Bacaklarım titremeye başlıyor ve tüm vücudum geriliyor. Öne doğru düşüyorum ama Eli, ben çözülüp onun adını haykırırken beni tutmak için belimi kavlıyor. Ben orgazmımı yaşarken o da bana tutunuyor ve orgazmın tüm bedenimi sarmasına izin veriyor.

"Bütün gece boşalmanı izleyebilirim." Eli kendini bana bastırarak şu anda ne kadar sert olduğunu hatırlatıyor. Parmaklarını üzerimden çekerek, o anın sıcaklığıyla düşürdüğüm duş başlığını alıyor ve beni tekrar ayağa kaldırmadan önce yerine yerleştiriyor. Nefesim kesiliyor ve kalbim hem o muhteşem orgazmdan hem de arkamda duran çıplak numunenin mükemmel görüntüsünden dolayı çarpıyor.

Arkamı dönüp ona bakıyorum, su üzerimizden akmaya devam ederken göğsüm kabarıyor.

"Seni istiyorum," diye hatırlatıyorum ona, sıcak kahverengi gözlerine bakarak.

Akıntının içinden yüzüme baktığını görebiliyorum, büyük olasılıkla herhangi bir tereddüt ya da ikinci bir düşünce arıyor, ama yok. Bunu istiyorum. Bunu yapmak istiyorum. Bu adamı her şeyimle seviyorum ve o tam da beklediğim kişi.

Eli arkamdan uzanıp suyu kapatırken dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Kaslı vücudu benimkini kolaylıkla kaldırıyor ve sırlıklam olmuş bedenimi yatağına taşıyor. Ben sırlıklamım, o da öyle, ama beni yatağına yatırırken ikimizin de umurunda değil.

Boynumu ve göğsümü ısırp emiyor, sonra da acıyı hafifletmek için yalıyor. Ağzının saldırısına devam ederken ereksiyonunun pürüzsüz teni kalçama doğru kayıyor. Bükülmüş dizlerimi göğsüme doğru iterken ve dilini seksime bastırırken sihrini vücudumun aşağısında çalıştırıyor.

Gözlerim bu hissin etkisiyle kapanırken başım yatağa düşüyor. Dili klitorisime değerken her zamanki gibi harika hissettiriyor. Her nasılsa, Eli'nin usta ağzı benimle dalga geçerken tekrar boşalabileceğimi hissediyorum.

"Eli," demeyi başarıyorum ağır nefesler arasında, onu içimde istediğimi söylemeye çalışıyorum. Onu kollarından tutup yukarı çekmeye çalışıyorum ama o bacaklarımın arasında kalıyor.

"Biliyorum bebeğim," diyor ağrıyan merkezime karşı. "Sadece önce güzel ve ıslak olduğundan emin olmam gerekiyor."

Eli sırlıklam vücudunu üzerimden sıyrıyor ve banyoya geri dönüyor. Elinde joggers'ıyla odaya geri döndüğünde beklentiyle ısınyorum ve kesinlikle sırlıklam oluyorum. Pantolonunu kenara fırlatmadan önce cebine uzanıyor ve bir folyo paketi çıkarıyor.

Prezervatifi gördüğümde nefesim kesildi.

Tamam. Bu oluyor. Bu gerçekten oluyor.

Eli yatağa geri döndüğünde eğiliyor ve sıcak dudaklarını dudaklarıma yerleştiriyor. Öpücüğü tatlı ve şefkatli, sevgi dolu, beni sakinleştiriyor.

Yatağa tırmanıyor, diziyle bacaklarımı dürtüyor. Vücudunu dirseğinin üzerinde tutup üzerimde gezinirken onları cömertçe açıyorum. Bana bir kez daha bakıyor, ben eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırmadan önce gözleri hızla yüzümü tarıyor. Ona istediğimin bu olduğunu hatırlatırken ağzımın içine gülümsüyor.

Eli folyo paketi dişleriyle yırtıyor ve bakışlarını sürekli benimkilerden ayırmıyor. Aramızdaki boşluktan prezervatifi alıp takarken onu izliyorum.

Eğiliyor ve dudaklarımı ayırarak dilinin ağzımı keşfetmesine izin veriyor. Ateşli öpüşmesi devam ederken yüzümü kavırıyor ve ellerini ıslak saçlarımin arasına sokuyor. İpeksi prezervatif kalçama sürtünerek bedenimin titremesine neden oluyor. Eli alnını benimkine yaslarken ağızlarımız arasındaki bağı koparıyor, nefes nefeseyken gözlerimiz kapalı kalıyor.

"Gergin misin?" Fısıldıyor.

Konuşabileceğimi hissetmiyorum, onun yerine başımı ona doğru sallıyorum. "Ben de gerginim," diye itiraf ediyor gözlerim fal taşı gibi açılıp ona bakarken. "Neden gerginsin?"

"Çünkü *bunu* daha önce hiç yapmadım," diye utangaçça itiraf ediyor, sıcak gözleri benimkilere bakıyor.

Neyi kastettiğini biliyorum, o yüzden açıklamasına gerek yok. Daha önce hiç değer verdiği biriyle birlikte olmamış. Onun için her zaman rastgele kızları becermekten ibaretti. Birdenbire, bunun ikimiz için de bir ilk olduğunu bildiğim için çok korkmuyorum, sadece farklı şekillerde.

"Gergin olma bebeğim. Biziz işte. Söz konusu biz olunca gerilecek bir şey yok." Daha önceki sözlerini tekrarladığımda dudaklarını bir gülümseme kaplıyor.

"Seni seviyorum," diyor, sözleri beni hemen rahatlatıyor.

Bölüm 72

Logan

Eli dövme kolunu arkamdan, sırtımla yatağın arasından geçiriyor, eli omzumu arkadan kavlıyor. Kendini benden birkaç santim yukarı kaldırırken ereksiyonu leğen kemiğimin üzerinde kayıyor. Tüm vücudum bu hisle geriliyor, tam olarak ne olmak üzere olduğunu biliyorum.

"Bebeğim," diyor Eli usulca. "Rahatlamalısın. Gevşemezsen canın çok yanacak."

Gergin bir kahkaha attım. "Teşekkürler bebeğim. Bu gerçekten sakinleşmeme yardımcı olacak," diyorum ona alaycı bir şekilde, bu da sadece benimle birlikte gülmesine neden oluyor.

Güldüğüne sevindim. Ben de güldüğüm için mutluyum. Şu anda sadece kendimiz o l m a m ı z ı istiyorum ve eğer şakalaşmak buna yardımcı olacaksa, ben de varım. "Özür dilerim," diye kıkırdarken eğilip dudaklarımı öpüyor. "İşte." Vücudunu benimkine yaslıyor ve boştaki eliyle kollarımdan birini sarıyor.

sırtını. "Bana tutun."

Kollarımı Eli'nin sırtına, kollarının altına doluyor, kürek kemiklerini tutuyorum.

Parmakları klitorisimin etrafında dönerken eğiliyor ve dövmemi öpüyor. Dudakları benimkilerle temas edene kadar boynumdan yanağıma doğru öpücükler konduruyor ve beni anında sakinleştiriyor. Eli, biraz eğilip kendini sinir yumağına sürterken ve sessizce bana neler olacağını anlatırken onun boyunu kavıyor.

Kendini merkezimle aynı hizaya getiriyor ve çok yavaşça içime doğru itiyor.

Ağzım açık kalırken basınç nefesimi kesiyor ama gözlerimi açık tutup Eli'ye bakıyorum. Duygudan ağzı açık kalıyor ve gözleri dalgalanıyor ama bakışlarını bana kilitlemeye devam ediyor. Dayanılmazın sınırında ve daha tam olarak girmedi bile, ama gerilmemeye ve işleri daha da kötüleştirmemeye çalışıyorum.

Eli kendini içime itmeye, beni doldurmaya ve germeye devam ederken parmaklarım sırtının etine gömülerek acıyı dindirmeye çalışıyor ama elinden geldiğince nazik olmaya çalıştığını biliyorum.

"*Kahretsin*," diye nefes veriyor nefes verirken.

Tamamen içime girdiğinde, başını benimkinin yanına bırakıyor, ikimizin de göğsü hızla yükselip alçalıyor. Parmak uçları göğsümün

Omzumun üstünden, kendini tutmaya çalıştığını söyleyebilirim.

Artık bana bakmadığı anda gözlerim kapanıyor ve onun içimde olduğu hissine alışmaya çalışıyorum. Alt dudağımı ısırarak, yabancı rahatsızlığın üstesinden gelmeye çalışıyorum. Eli hareketsiz kalarak bana alışmam için zaman tanıyor.

"Logan, iyi misin?" Eli nefesi boynumun derisini gıdıklarken soruyor. Henüz konuşabileceğimi sanmıyorum, bu yüzden başımı ona doğru sallıyorum.

Bana bakmak için yüzünü kaldırıyor, kahverengi gözleri benimkileri arıyor, iyi olduğumdan emin olmaya çalışıyor. Benim için endişelenmesini istemiyorum, bunu yapabilirim, bu yüzden elimi boynunun arkasına doluyorum ve dudaklarını kendime çekiyorum. Ağızlarımız birbirini keşfederken Eli geri çekiliyor ve yavaşça tekrar içime bastırıyor. Yavaşça içime girerken gözlerim acıdan kapanıyor.

Dudaklarımızı bitişik tutmak beni rahatsız edici hislerden uzaklaştırmaya yardımcı oluyor. Eli temposunu yavaş tutarken parmakları omzumun arkasına girmeye devam ediyor. Kalçaları benimkilere her sürtündüğünde sırtını sıkıyorum ve ne kadar zor olsa da rahat kalmaya çalışıyorum. İçime yavaşça pompalamaya devam ederken dudaklarını çekip bana bir kez daha bakıyor.

Kontrolünü kaybetmek ister gibi görünüyor, ama yavaş tutmak için çok çaba sarf ediyor. Bana karşı nazik olmaya çalışırken dudakları aralık kalıyor ve ısırıyor. Nefes alış verişleri gergin ve düzensiz, düzensiz ve kısa. Yavaş temposuna rağmen onu hiç böyle görmemiştim ve benimle birlikte olmaya verdiği tepkiyi görmekten asla bıkmadığını sanmıyorum.

Her itişte ve ağır nefes alışta rahatsızlık azalıyor. Biraz hareket etmem ve uyum sağlamam gerektiğini hissediyorum, bu yüzden dizlerimden birini Eli'nin vücudunun yan tarafına doğru büküyorum. Bunu fark ettiğinde, uyluğumun arkasını kavlıyor ve onu bir çapa olarak kullanıyor, her yavaş sürüşte göğsüme bastırıyor. Kolunu arkamdan çekip parmaklarını benimkilerle birleştiriyor, ellerimizi başımızın yanında tutup yatağa bastırıyor ve aralık ağzı üzerimde doluyor.

"Konuş benimle Logan," diye inliyor. İçime girdiğinden beri henüz tek kelime etmediğimi şimdi fark ediyorum ama sonunda konuşabileceğimi hissediyorum.

Açık saçık konuşacak biri değilim ve istediği şeyin bu olduğunu sanmıyorum. İyi olduğumdan emin olmak için konuşmamı istediğinden oldukça eminim. Ayrıca bekaretini kaybederken sürekli olarak 'Seni seviyorum' diyen kız olmayacağım. Doğru olsa bile, bu biraz

zaten bunaltıcı bir deneyimde yoğun. Bu geceyi büyük bir romantik gösteri haline getirmek istemiyorum. Her şeyi olabildiğince hafif tutmak ve olabildiğince tadını çıkarmak istiyorum. Bunun yerine havayı yumuşatmaya karar verdim.

"Günün nasıl geçti?" Kelimeler ağzımdan çıkarken biraz zorlanarak soruyorum, tekrar içime girdiğinde yüzüm buruşuyor.

Eli'nin alını kahkahalarla göğsüme düşüyor. "Seni seviyorum amına koyayım," diyor kahkahalar ve ağır nefesler arasında. Eğiliyor ve gülümseyen dudaklarımı kendi dudaklarıyla öpüyor. "Şu anda... çok daha iyi," diye ekliyor, itişler arasında kelimeleri çıkarmakta zorlanıyor.

"İyisin... *siktir... iyisin, değil mi?*" diye soruyor, onaylanmaya ihtiyacı var.

Bu adamı daha fazla sevemezdim. Benim için işi ağırdan almak için elinden gelen her şeyi yapıyor ve ilgilendiği tek şey benim nasıl olduğum. Beklediğim kişinin o olduğunu bilmiyordum ama onunla bu kadar rahat olduğum ve bu adamı bu kadar sevdiğim için kendimi çok şanslı hissediyordum.

"Evet," diye nefes nefese kalıyorum tekrar içime girerken. "Ben iyiyim." Onu rahatlatmak için nemli alnına bir öpücük konduruyorum. Hâlâ rahatsız edici olsa da, bundan zevk almasını ve benim için endişelenmemesini istiyorum.

İlk seferimde zevk almayı hiç beklemiyordum ve hissetmedim de. En azından cinsel olarak. Ama Eli'nin sonunda içimde olmasından dolayı çözülmesini izlemeyi kesinlikle seviyorum.

"*Siktir*," diye inliyor, gözleri geri kayıyor. "Çok iyi hissediyorsun Logan." Benimkiyle kenetlenmiş olan elini arkama götürüp belime doluyor ve kalçamı tutarken kendini sabitliyor.

Hareketlerine devam ediyor, arada bir tenime bir öpücük konduruyor ya da bu hissin neden olduğu bir küfür savuruyor.

Kalçalarının benimkilerle buluşması ve dışarıdaki camlara vuran yağmurun karışımı, kendimi bu anın içinde kaybolmaya bırakıp onu bu şekilde izlemenin tadını çıkarırken, cennet gibi bir kombinasyonun beni ele geçirmesine neden oluyor. Kendimi tamamen bırakabilmem için birine güvenmem gerektiğini biliyordum ve kimseye Eli'dan daha fazla güvenemezdim.

"Çok yaklaştım," diyor ama kısa nefeslerinden ve kasılmış kaslarından bunu zaten anlayabiliyordum. "Seni çok seviyorum Logan."

Olayın dramatik etkisini azaltmak için olayların sıcaklığında söylemeyeceğimi düşünsem de, belki de doğru kelimeleri duymaya ihtiyacı vardır

şimdi, ve eminim ki onları hissediyorum, neden paylaşmayayım.

"Ben de seni seviyorum, Eli." Ellerimi asi saçlarında gezdirip ensesine tutunuyorum.

Tüm vücudu kasılana ve sarsılana kadar birkaç itme hareketiyle başı boynuma düşerken sözlerimle inliyor, ismim dudaklarından dökülüyor ve araya birkaç nefesli 'sikiş' de karışıyor.

Bunu tekrar tekrar izleyebilirim, Eli benimle birlikte olduğu için çözülüyor ve bunu tamamen planlıyorum.

Kollarımı omuzlarına doladığımda ve nefesini tutarken onu kendime çektiğimde, sıcak, ağır vücudu benimkinin üzerine düşüyor.

"Lanet olsun," diyor enseme doğru ve gülmeme neden oluyor.

Eli uzunca bir süre üzerimde yatıyor, ben onu kollarımda tutup ıslak saçlarını parmaklarımla okşarken sıcak vücudu beni yatağa bastırıyor. Sonunda eğiliyor ve yumuşak dudaklarını dudaklarıma yerleştiriyor.

"İyi misin?" diye soruyor nazıkçe ve endişeyle. Gülümseyerek başımı sallıyorum.

Yavaşça içimden çıkarken dudakları benimkilerin üzerinde oyalanıyor ve ani boşluktan irkilmeme neden oluyor. Aşağısı oldukça ıslak ve bunun uyarılmamdan mı yoksa kanamamdan mı kaynaklandığından emin değilim, ama henüz öğrenmek istemiyorum. Her iki durumda da sorun yok. Eli'nin çarşaflarına kan bulaşmış olmasını umursayacağından şüpheliyim.

Yatağa geri kaymadan ve yorganı çıplak bedenlerimizin üzerine çekmeden önce kullanılmış prezervatifi hızla atıyor. Kolunu altına koyarak beni vücudunun üzerine yuvarlıyor, böylece başım göğsünde olacak şekilde onun üzerine uzanıyorum, ancak hızlı hareket ona karşı inlememe neden oluyor.

"Kahretsin. Seni incittim mi? Seni incitmemek için çok uğraşıyordum." Eli başını kaldırıp bana endişeyle baktı.

"Sadece biraz ağrım var. İyi olacağım."

Parmak uçlarıyla sırtımı okşuyor ve birlikte anın tadını çıkarırken saçlarımla oynuyor. Bütün gece böyle uzanıp erkeğime sarılabiliyorum ama aynı zamanda açlıktan ölüyorum ve işemem gerekiyor.

"Bebeğim?"

"Öyle mi?" Eli hemen sorar.

"Acıktım."

"Tanrıya şükür," diyor, vücudu gülmekten titriyor. "Açlıktan ölüyorum ama seni acele ettirip romantik anımızı mahvetmek istemedim."

"Makarna romantiktir," diyorum ona. "Makarna, ekmek ve tereyağı."

"Benimle edepsizce konuşmana bayılıyorum."

Çok yavaş ve temkinli bir şekilde kendimi Eli'nin zayıf, kaslı vücudundan sıyrıyorum, bunu yaparken yanımdaki çarşaflara bakıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde hiç kan yoktu ama sanırım herkesin ilk seferi farklıdır.

Çabucak işeyip lavaboda ellerimi yıkamadan önce biraz topallayarak banyoya gidiyorum. Aynaya baktığımda dudaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamıyorum.

Kendimi çok şanslı hissediyorum. Eli benim ilkim olduğu için çok şanslıyım. Kendilerini umursamayan, cinsel deneyimlerini sadece tek taraflı hale getiren erkeklere kaptıran kızların hikâyelerini duymuştum. Bunca zaman beklememin sebebi kısmen buydu. Ama beklediğim için çok mutluyum. Ve sadece Eli beni sevdiği için değil, beni önemseddiği ve bana saygı duyduğu için, ki bu gece bu çok açıktı.

"Kahretsin," diyor Eli banyo kapısından. "Bu kadar sert vurmak istememiştin." Çıplak bedeni bana doğru yaklaşıyor, arkamda duruyor ve parmakları göğsümdeki kırmızı izleri nazikçe sıyrıyor.

"Sorun değil. Hoşuma gitti," diyorum ona, yarın morluklara dönüşeceği kesin olan kırmızı deriye atıfta bulunarak. "En azından onları saklayabilmem için alçak tutmuşsun."

Kollarını ortama doluyor, çenesini omzuma yaslamadan önce köprücük kemiğimi öpmek için eğiliyor.

"Senin için iyi miydi?" Eli içtenlikle soruyor, çıplak bedenimi tutarken aynadan bana bakıyor. "Hayal ettiğin gibi miydi?"

Tanrım, onu seviyorum. Bu koca kışkı kibirli adam benim için yumuşak bir oyuncak ayı gibi.

Yüzümü ona dönüyorum ve kollarımı beline doluyorum. "Bu nasıl olduğuyla ilgili değildi. Kim olduğuyla ilgiliydi." Endişeli dudaklarını öpmek için ayak parmaklarımdan ucuna uzanıyorum. "Ama 'nasıl' olduğu da harikaydı."

Eli bana gülümseyerek, "Seni seviyorum," diyor.

"Ben de seni seviyorum," diyorum ona, birkaç dakika boyunca kucaklamasının tadını çıkararak. "Şimdi git bana yemek hazırla." Eli'nin derin kahkahası banyonun duvarlarında yankılanırken çıplak kışkı tokatlıyorum.

Eli'nin gömleğini giyerek mutfığa gitmeden önce kendimi ve düşüncelerimi toparlamak için zaman ayırıyorum. Merdivenlerden aşağı inerken onu ocağın önünde, gömleksiz ve sırtı bana dönük bir şekilde görüyorum.

Ona biraz daha yaklaştığımda sırtında, seks yaparken benim yapmış olabileceğim çizik izleri buldum. Ona tutunduğumu, baskıyı hafifletmeye

alıştığımı hatırlıyorum ama bu kadar sert olduğumu fark etmemiştim.

"Eli, seni fena tırmaladım." Arkasından yaklaşıp sırtının üst kısmındaki kırmızı izleri sıyırıyorum.

"Biliyorum. Hissettim," diyor Eli arkasını dönmeden, ocakta bir tencere su ısıtırken.

"Üzgünüm, bebeğim." Kollarımı ortasına doladım ve yanağımı çıplak sırtına bastırdım.

Kolunu benimkine doluyor. "Üzülme. Hoşuma gitti." Arkasını dönüyor ve sıcak dudaklarını benimkilere bastırıyor. "Sana çok önemli bir sorum var. Yasal makarna mı yoksa Kraft Mac and Cheese mi düşünüyoruz? Çünkü seçeneklerim var ve ikisinde de çok iyiyim" diyor kibirli oğlum beni kaldırıp nazikçe mutfak adasına oturturken.

"Kraft Mac and Cheese," diye tereddüt etmeden cevap veriyorum. "İşte benim kızım."

"Bu hafta nereye gideceğinizi hatırlatır mısınız?" Eli erişmeleri pişirmek için kaynar suya koyarken soruyorum.

"Salı günü Purdue'de oynayacağız, bu harika olacak çünkü ailem uzakta değil, izlemeye gelecekler. Cuma günü de Ohio State'te olacağız."

"Ohio State. Bileğini kıran adam orada oynamıyor muydu?" "Evan Zanders," diyor kısık bir sesle. "Evet, orada oynuyor." "Bunun için endişeleniyor musun?" Endişeyle soruyorum. O olmayabilir, ama ben Kesinlikle öyle. İsteyeceğim son şey Eli'in tekrar incinmesi.

"Endişeli misin?" diye soruyor, bana dönüp bacaklarımın arasında duruyor. "Hayır. Sadece dışarıdayken başımı dik tutmalıyım çünkü o pis bir orospu çocuğu. Yıllardır benimle uğraşıyor. Ama o iyi, takımı da öyle ve muhtemelen o gece orada en az bir NHL gözlemcisi olacak. O da ben de onların radarındayız."

Eli'nin her an gidebileceğini hatırladığımda sözleri bana çarptı. O telefonu alır almaz ilk uçakla gidecek ve beni burada bırakacak. İstenmeyen düşünceler zihnimde dönüp dururken bakışlarımı onunkilerden ayırıyorum.

"Merak etme," diyor Eli, nemli saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken. "Paniklemeye başlarsam ararım. İyi olacağım."

Harika, şimdi de Eli'nin panik ataklarını endişe listeme ekleyelim.

"Yarın saat kaçta gidiyorsun?" Kafamı dağıtmaya çalışarak soruyorum.

"Yarın akşam altıda otobüsle buluşmam gerekiyor."

"Okul ne olacak? Okulu çok özölüyorsunuz. Bu notlarınızı etkilemiyor mu?"

Eli kendini beğenmiş bir bakışla bana bakıyor. "Bebeğim. Ben birinci ligde tam burslu bir sporcuyum. Kulağa ne kadar boktan gelse de, özel muamele göröluyoruz. Ve profesörlerimiz bizim için seçiliyor, hangilerinin sporcuları tercih ettiğini biliyorlar. Yani hayır, okul için endişelenmeme gerek yok."

Bunu biliyordum. Oregon Üniversitesi'nde oynamam için tam burs teklif edildiğinde derslerim hakkında çok fazla endişelenmem gerekmeyeceğinin farkındaydım, ancak yine de bazılarımız okulda bu kadar çok çalışmak zorunda kalırken diğerlerinin ücretsiz geçiş hakkı olduğunu bilmek çılğınca.

"Bu şekilde mezun olmanıza izin vermeleri çok çılğınca."

Eli omuz silkerek, "Mezun olup olamayacağımı bilmiyorum," diyor.

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Eğer bir takım beni alırsa, buradan giderim. Mayıs'a kadar dayanamayabilirim."

"Diplomanı almak konusunda endişelenmiyor musun?"

"Pek sayılmaz." Omuz silkıyor. "Eğer bir NHL kontratı alırsam, bu bana okuldan yeni mezun olup kinesiyoloji diplomasıyla girebileceğim bir işten çok daha fazla para kazandıracak."

Bu gerçekten olacak. O gidecek ve bu her an olabilir. Bunu biliyordum ama hiç aklıma yattığını sanmıyorum. Ama şimdi, okulda daha bir buçuk yılım varken, Mayıs ayında burada olmayabileceğini söylediğini duymak beni çok etkiliyor. Her ne kadar üzülecek olsam da Eli'nin mutlu olmasını istiyorum ve hayatının hayalini gerçekleştirmek onu mutlu edecek. Ne kadar bencil olmak istesem de yapamam. Onu, başarılı olmasından daha azını istemeyecek kadar çok seviyorum.

"Aklında ne var?" Eli beni sersemliğimden çekip çıkararak soruyor.

"Hiçbir şey." Başımı sallıyorum. "Sadece bu hafta seni ne kadar özleyeceğimi düşünölüyorum, hepsi bu."

"Ben de seni özleyeceğim," diyor dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce. "Her zaman özölüyorum. Ama sadece kısa bir hafta, sonra evdeyim ve yakında Indiana'ya gidiyoruz."

Ocağa dönerek pişmiş erişteyi ocaktan alır. "Şükran Günü'nden bahsetmişken, kimlerle buluşacağım? hafta sonu?"

"Oh, herkesle tanışacaksın. Bütün aile orada olacak," diyor yemeğimizi bitirirken. "Marc ve ailem. Sonra Mary'nin iki erkek kardeşi, amcalarım var. Drew Amcam Molly Teyzemle evli ve Gavin, Gabe ve Garrett adında üç çocukları var. Diğer amcam Tommy ise Grace teyzemle evli ve Sam ve Scotty adında ikiz oğulları var."

"Merak etme. Bütün hafta sonu sana kimin kim olduğunu hatırlatacağım," diye ekliyor Eli omzunun üzerinden tatlı bir gülümsemeyle.

"Bir evde çok fazla testosteron var." "Bir de bana sor."

Eli bana dönüyor, bacaklarımın arasında duruyor, kollarını belime doluyor ve yüzünü boynuma saklıyor. Kollarımı omuzlarına doluyor, o bana doğru eğilirken ben de onun tüylü saçlarını okşuyorum.

"Tüm hafta sonu orada olmanızın birkaçını çıldırtacağını şimdiden biliyorum. Teyzelerimden bahsetmiyorum bile, takıntılı olacaklar. Hepsi kız çocuk istiyordu ama sonunda bir sürü erkek çocuk sahibi oldular."

"Peki ya ailenin baba tarafı? Onlardan herhangi biri orada olacak mı?"

Bana karşı başını sallıyor. "Onun yanında kimse yok. Sadece o ve kız kardeşi vardı, annem ölmeden önce."

Oh, hiçbir fikrim yoktu.

"Sevgilisini getiren başka biri var mı, yoksa sadece ben miyim?" Konuyu hızla değiştirerek soruyorum. Eli'nın annesi hakkında konuşmak konusunda ne hissettiğinden emin değilim ve bu gece işleri hafif tutmak istiyorum.

"Gabe dışında kuzenlerin hepsi bekâr ama bu yıl Liam'ı getirip getirmeyeceğinden emin değilim. Uzun zamandır birlikteler ama bunun dışında kimse eve başka birini getirmedi."

"O zaman bu büyük bir mesele," diyorum alaycı bir tonda, başını kaldırıp bana bakması için. "Gergin misin?"

"Hayır, hiç de değil," diyor kendinden emin bir şekilde, başını sallayarak. "Seni korkutacağımız için biraz gerginim ama bunun dışında, benimle eve geleceğin için heyecanlıyım."

Ocağa dönüp peynirli makarnamızı kaselere doldurmadan önce beni çabucak öpüyor. Eli'ı mutfakta izlemeye bayılıyorum. Kutu makarna kadar basit bir şey bile olsa, ocağın önünde durup benim için yemek pişiren seksi gömleksiz erkeğime hayran olmaktan kendimi alamıyorum.

"Neredeyse unuttuyordum," diyor Eli. "Max'le de tanışacaksın, bizim altınımız."

"Köpeğiniz mi var?" Heyecanla sordum.

"Evet, ama aklına bir şey gelmesin." Eli tahta kaşığına şakacı bir tavırla bana doğru kaldırıyor. "Ben onun favorisiyim ve onun ilgisini benden çalmaya çalışmana ihtiyacım yok."

O köpeği boğarak öldüreceğim. Bırak Max'i, Eli bile o hafta sonu *benim* ilgimi çekebilirse şanslı sayılır.

"Geçen yıl Şükran Günü'nde ne yaptın?" diye soruyor bana peynirli karbonhidrat kasemi uzatırken.

Geçen yıl annemin hastane odasında oturmuş, hastane kafeteryasından aldığım mikrodalgada pişmiş hindi yemeğini yiyordum. O sırada annem aldığı ilaçlar nedeniyle çoğu zaman benim kim olduğumu bilmiyordu ama şimdi bu konuyu açmayacağım. Bu geceye gölge düşürmek istemiyorum.

"Çok değil," diyorum onun yerine.

"B ü y ü r k e n yaptığınız herhangi bir Şükran Günü geleneği var mı? Bu yıl yapmamız gereken ve sizin alışık olduğunuz bir şey var mı?"

"Şükran Günü sabahı hep 5 km koşardım. Memleketimizde her yıl düzenlenen Hindi Koşusu'nu dört gözle beklerdim."

Eli bana şüpheci bir bakış attı. "Benim küçük atletik ucubem, yemek yiyeceğin güne başlamak için 5 kilometre mi koşun?"

"Mmm-hmm," diye gülümseyerek mırıldanıyorum, ağzım makarna dolu. "Herhangi bir geleneğiniz var mı?"

"Şükran Günü öğleden sonra Maddison-Jones futbol maçı yapıyoruz. Bu büyük bir olay ve oldukça rekabetçi, bu yüzden beni desteklemeye hazır olun. İşaretler teşvik ediliyor," diye ekliyor ağır bir ironiyle. "Ayrıca o hafta sonu Marc'ın doğum günü var, bu da eğlenceli olacak."

Elimizde makarna ve peynirle kanepeye doğru ilerlerken yavaşça mutfak adasından iniyorum. Kanepeye oturup, Eli yanıma otururken ben de ayaklarımı uzatıyorum. Sehpadan kumandayı alıp bacaklarımı tutuyor ve yavaşça kucağına doğru sallıyor.

"Yarın okulu asmaya ve gitmen gerekene kadar burada takılmaya ne dersin?"

Eli makarna çatalını ağzına götürürken duraksıyor. "Logan Jo Leo, ayrılmamızı mı öneriyorsun?" diye soruyor iri gözlerle. "Sen kimsin ve kız arkadaşına ne yaptın?"

"Adım Logan *Josephine* Leo," diye hatırlatıyorum ona, her ne kadar dilinden daha iyi döküldüğünü düşündüğü için kısaltmayı sevdiğini bilsem de. "Sınıflar

Açıkçası senin için önemli değil ve benim de yarın çok önemli bir işim yok. İstersen yine de yaratıcı yazarlık dersine gidebiliriz?"

"Hayır," diyor hızla, başını sallayarak. "O dersi sevmemin tek nedeni senin de orada olman ama orada çıplak olamıyorsun. O yüzden eve gidiyoruz."

"Pekâlâ, benim küçük LJ'im, ne izlemek istersin?" diye soruyor ve kumandayı televizyona tutup açıyor.

"*New Girl*'ün bu sezonundan iki bölümüm daha var. Onu izleyebilir miyiz?" Mümkün olduğunca tatlı bir şekilde, istediğimi elde etmeyi umarak soruyorum. "Neler olduğunu açıklayacağım."

"Bebeğim, seninle seks yapmama izin verdin. Şu anda küçük kalbinin istediği her şeye sahip olabilirsin," diyor ve ağzım doluyken beni güldürüyor. "Ama bir itirafım var. Yurduna geldiğim ve senin bana kızgın olduğun geceyi hatırlıyor musun? İlk öpüşmemizden sonraki geceyi."

O gece benimle birkaç bölüm izlemiş olması dışında, bununla nereye varmak istediği ya da bunun izlemek istediğim diziyle ne ilgisi olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığı için şüpheyile başımı sallıyorum.

"Sana oraya arabayla gittiğimi ve ayılana kadar eve gidemeyeceğimi söylemiştim," diye hatırlatıyor bana. "Evet, evimden oraya yürüdüm." Dudakları şeytani bir sırıtışla yukarı kalkıyor.

"Seni küçük yalancı!" Ağzım açık bir şekilde söylüyorum, ancak köşelerim eğlenerek kalkıyor.

"Sana gerçeği söyleyemezdim! Beni kovacaktınız!" Savunmak için ellerini kaldırdı.

Kanepeden bir yastık alıp şakacı bir şekilde ona vuruyorum ve kahkahalarla başını geriye atmasına neden oluyorum.

"Seni inatçı küçük serseri," diye ekliyorum sırıtışımı tutmaya çalışarak.

"Evet, ve bu ısrarın karşılığını aldığını söyleyebilirim." Eğilip dudaklarımı öpmeden önce bir elini çıplak bacağımda gezdiriyor.

"Ve madem dürüst olma konusuna girdik," diyor, dudakları benimkilerin hemen üzerinde gezinirken. "*New Girl*'ün bu sezonunu şimdiden iki kez izledim."

Ağzım tamamen açık kaldı. "Artık seni tanıyor muyum?"

Bölüm 73

Eli

Sıcak suyun üzerime çarpmasına izin vererek, soyunma odası duşlarında akıntının altında duruyorum, ellerim fayans duvarda ve su bitkin vücudumu kaplıyor. Titreşen basınç sıkı kaslarımda harika bir his uyandırıyor. Son birkaç haftadır önemli lig maçları ve uzun antrenmanlar arasında sıkı çalışıyorum, ayrıca fazladan tekrar yapmak için buzda geç saatlere kadar kalıyorum. Vücudum bunu hissedebiliyor. Ama başımı öne eğip çalışmalıyım çünkü Senior Showcase'e bir aydan biraz fazla bir süre kaldı.

Bu sabahki oyun iyi hissettirdi ve oyun öncesi uyandırma seksi daha da iyi hissettirdi. Logan'la ilk yattığımızdan bu yana birkaç hafta geçti ve her seferinde daha da iyi oldu. Daha iyi derken, onun için demek istiyorum. Benim için başından beri her seferinde hayranlık uyandırıcı oldu, ama kızlar için farklı ve Logan için daha fazla yaptıkça daha zevkli oldu. Ne olursa olsun, Logan bunu bir şampiyon gibi karşıladı. Ama yine de ona karşı kendimi tutmak zorunda kalmayacağım günü iple çekiyorum.

"Bugün Logan yok mu?" Cam benimkinin yanındaki duşta soruyor.

"Hayır, o burada. Ama şehir dışından gelen bazı arkadaşlarım var, bu yüzden o ve Marc bugün öğrenci bölümünde oturmak için aile koltuklarımızdan vazgeçtiler."

Cam duş başlığının cızırtısı arasında, "Ben de bankın hemen arkasında oturan o sevimli sarışın çocuğun kim olduğunu merak ediyordum," diyor. "Logan'a onu özlediğimizi söyle."

Ona yan gözle bakıyorum. "Neden kız arkadaşımı süzüyorsun ki?"

"O benim arkadaşım," diyor Cam omuz silkerek. "Vardiya arasında yedek kulübesindeyken beni hep gaza getirir. Bugünkü moral konuşmalarımı özlemişim."

Ne oluyor lan? "Bunu benim için yapmıyor," diyorum ona çatık kaşlarla.

"Belki de ihtiyacın olmadığı içindir, NHL adayı. Oysa benim 1.80'lik cılız kığım ligdeki her dev savunma oyuncusu tarafından panolara fırlatılıyor. Bazen biraz cesaretlendirilmeye ihtiyacım oluyor."

Adamım, Cam. Buzda ona göz kulak olmaya çalışıyorum ama nadiren aynı vardiyada oluyoruz. Tabii ki, Logan dayak yediğini ve biraz moral konuşmasına ihtiyacı olduğunu fark edecektir. O kızı çok seviyorum.

"Onu özlediğini söylerim." Duşumu kapattım. "İyi Şükran Günleri, dostum."

Maç günü takımımı giymeden önce parmaklarımı ıslak saçlarımın arasından geçirip yüzümden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Kirli formamı ekipman kutusuna atıyorum ve geri kalan eşyalarımı spor çantama yerleştiriyorum. Dolabımın üst rafından telefonumu ve anahtarlarımı alıp, her maçtan önce görebileceğim bir yerde, kulübemin arkasına bantlanmış olan en sevdiğim iki fotoğrafıma hızlıca göz atıyorum - biri benim ve kızımın, diğeri de ailemin fotoğrafı.

Soyunma odasından çıkıp oyuncu tüneline girdiğimde, ortalığın bu kadar sessiz olmasına şaşırıyorum. Hala bekleyen bir kalabalık var ama her zamanki kadar büyük değil. Öğrencilerin çoğu, tıpkı Logan ve benim yapmak üzere olduğumuz gibi, şu anda tatil için ayrılıyor olmalı.

Kalabalığı taramıyorum bile. Nerede olduğunu zaten biliyorum.

Tam da tahmin ettiğim gibi, Logan koridorun yukarısında, kalabalıktan uzakta, her zamanki yerinde saklanıyor. Şu anda o kadar tatlı görünüyor ki, üzerinde benim bordo formam var.

"Merhaba," diyor ben ona doğru ilerlerken. Bakışlarını benimkilere kilitlediğinde güzel yeşil gözleri parlıyor.

"Merhaba bebeğim." Onu kucaklayıp sarıyorum ve bunu yaparken başının üstünü öpüyorum.

"İyi maçı. Kısa mesafeden attığın gol güzeldi," diyor Logan kıcıma dokunarak.

"Benimle hokey konuşmanın ne kadar ateşli olduğunu biliyor musun?" "Eli," diyor arkamdan bir ses.

Kolumu Logan'ın omzundan ayırmadan arkamı dönüyorum ve Trev'i hemen arkamda buluyorum.

"Trev, gelebildiğine sevindim dostum." Ona sarılmak için kolumu salladım. "Hey Stace." Yanındaki hamile kadına dönüyorum, hızlıca yanağından. Tam bunu yaparken, kırk kiloluk küçük bir kaya parçası beni dizlerimden yakalamaya çalışıyor.

"Küçük adam!" Ayaklarımın dibindeki sarışın çocuğu kucaklayıp göğsüme bastırıyorum.

"Sen... sen... sen en hızlısın Maddison," diyor Ian yanaklarımı birbirine yapıştırırken.

"Oh, öyle mi? Eminim şimdiye kadar benden daha hızlı olmuşsundur."

"Evet, ben... Ben... Ben en hızlısıyım," diyor gururla göğsünü dürterek.

Ian'ın ailesinin endişelendiği küçük bir kekemeliği var, ama çocuk bir aygır. İyi olacak.

"Bebeğim, Trev'i kafeden hatırlıyor musun?" Trev'e doğru başımı sallarken Logan'a soruyorum.

"Evet, tabii ki. Hey, Trev," diyor arkadaşşıma sarılarak.

"Bu da karısı Stacey ve oğulları Ian."

"Ben... Ben Maddison. Bana Maddison diyorsun," diye düzeltiyor Ian ve beni güldürüyor. Trev'in bana Ian'ın artık kendi adı yerine 'Maddison' olarak anılmayı tercih ettiğini söylediğini unutmşum.

"Maddison," diye başlıyor Logan, Ian'ın göğsünü işaret ederek. "Üzerindeki forma çok havalıymış." Ian ona gönderdiğim, üzerinde soyadımın yazılı olduğu küçük formayı giyiyor. Bilirsiniz, görünüşe göre artık onun da adı bu.

Ian cevap vermiyor. Onun yerine solgun yanakları pembeleşerek omzunu kaldırıyor, yüzünü omzuna değdiriyor ve Logan'a en tatlı gülümsemesini sunuyor.

Küçük çapkın.

"Trev bana Eli'nin gölete birini getirdiğini söylediğinde neredeyse inanmıyordum. İnanmak için görmem gerekiyordu," diyor Stacey, Logan'a bakarak.

Logan'ın gülümsemesi ışıldıyor. "Araziniz çok güzel. Yakında oraya geri dönmek istiyorum."

"Ne zaman isterseniz. Sizi de aramızda görmek isteriz. Bir ay daha beklerseniz gölet donmuş olacak ve muhtemelen dördüncü bir gölet olacak." Stacey hamile karnını ovuşturuyor.

"Harika görünüyorsun, Stace."

"Eli, seni tatlı yalancı. Gömleğimin altında basketbol topu varmış gibi görünüyorum ve ayaklarım balon büyüklüğünde."

"Hâlâ harika görünüyorsun," diye hatırlatıyorum omuz silkerek.

"Demek oğlum flört etmeyi burada öğrenmiş," diye araya giriyor Trev, bana bok atarak. "Her şey anlam kazanıyor."

"Soyunma odasını görmek ister misin?" Kollarımdaki küçük sarışın çocuğa soruyorum.

Coşkuyla başını sallayarak onaylıyor.

"Hemen döneceğim," diyorum Logan'a eğilip ona hızlı bir öpücük verirken.

Ian onu soyunma odasına götürürken başını omzuma yaslıyor ve eminim Logan'ın yumurtalıkları bizi izlerken takla atıyor.

Ian'ı boş soyunma odasında gezdirirken devasa elim onun küçücük elini kavırıyor. Mavi gözleri kocaman ve parlak bir şekilde

İçinde tüm hokey ekipmanları olan oyuncu kabinleri.

"Sen ne düşünüyorsun?" Yanımdaki küçük adama bakarak soruyorum.

Cevap vermiyor, bunun yerine elimi tutmaya devam ediyor, utangaç bir şekilde diğer parmaklarını ağzına götürüyor ve başıyla onaylıyor.

"Bir gün burada çalacak mısın?". Yine utangaçça başını sallar.

"O... o senin karın mı?" Ian durup dururken koridoru işaret ederek soruyor. "Logan mı?"

Yine utangaç bir şekilde başını sallar.

Eğildim ve onunla göz hizasına geldim. "Hayır, küçük adam, o benim karım değil."

Kız arkadaşın ne olduğunu bildiğinden emin değilim ve öpüşürken gördüğü diğer kişilerin ebeveynleri olduğundan eminim, bu yüzden neden evli olduğumuzu düşünmesi mantıklı.

Cevabım üzerine Ian'ın iri mavi gözleri heyecandan kocaman oldu.

"Vay be. Logan'ın karım olmaması, onun alınmadığı anlamına gelmez. Sıraya gir dostum," diyorum ona şakacı bir şekilde, çatık kaşlarla. "Güzel saçları var," diyor utangaç bir şekilde.

"Değil mi? En güzeli."

Çocuğu kucağıma alıp ailesinin ve kız arkadaşımın beklediği yere götürüyorum. "Bu kadar çapkın olmayı bırakmanı istiyorum," diye fısıldıyorum. "Eğer daha fazla oyun oynarsan baban beni öldürecek."

"Gitmenize izin vereceğiz. Yola çıkmanız gerektiğini biliyorum," diyor Trev. "Biletler için teşekkürler."

"Ne zaman istersen, dostum," diye hatırlatıyorum ona, bir kez daha sarılırken.

Stacey bana "Uslu dur," dedi. "Logan, seninle tanışmak çok güzeldi." Logan'ı kucaklıyor. Sarabildiği kadar. Büyük, yuvarlak bir göbeği var.

"Sen de öyle. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," diye ekliyor Logan, Stacey'nin karnını işaret ederek.

"Maddison." Tekrar Ian'ın göz hizasına kadar eğildim. "Yakında kayalım mı?" Yumruğumu ona doğru uzatarak soruyorum.

Hemen başını sallıyor ve yumruğunu benimkine vuruyor.

"Hoşça kal Maddison. Seninle tanıştığıma memnun oldum," diyor tatlı kızım ona.

Ian cevap vermiyor, bunun yerine başını eğip ona en flörtöz gülümsemesini atıyor ve gözlerimi devirmeme neden oluyor.

Küçük pislik.

Trev ve ailesinin tünelden birlikte çıkışını izliyorum. Bu üçüne, özellikle de Trev'e çok minnettarım. Onun dostluğu ve beni dinleyen kulağı olmasaydı burada olamaz, hâlâ hokey oynayamazdım.

"Onunla çok iyi anlaşıyorsun," diyor Logan, kolumu onun omuzlarına doladığımda ve birlikte tünelden çıkıp yatakhaneye doğru yürürken.

"O kolay biri."

"Çocuk istiyor musun?" diye soruyor birlikte yürürken.

Bu sorunun geleceğini biliyordum. Logan bizi birlikte görür görmez aklının oraya gideceğini biliyordum. Ama dürüst olmak gerekirse, ben de bu konuda garip bir şekilde düşünüyordum, bu yüzden soru beni hiç korkutmadı.

"Evet, tabii ki," diyorum ona. "Bir gün." Başını sallıyor ama sessiz kalıyor.

"Kaç çocuk istiyorsun?" diye soruyorum.

Her ne kadar bu konu ilişkinin bu kadar başlarında normalde ağır bir konu olsa da Logan ve ben farklıyız. Onunla geleceğimi düşünmenin korkutucu bir yanı yok. En iyi anne olacağından bahsetmiyorum bile.

"Çocuk istemiyorum," diyor gözlerini benimkilerden kaçırarak.

"Ne?" Gülerек soruyorum. "Tabii ki biliyorsun."

"Hayır, Eli." Bana bakmak için döndü.

"Sevmiyorum."

"Bekle, gerçekten mi?" İzlerimde duruyorum. "Ama bütün kadınlar bebek falan istemiyor mu?"

Bana omuz silkti. "Ben değil."

"Neden olmasın?" Şaşırılmış ve uzun süredir çocuk istemeyen yirmi iki yaşındaki birinin olması gerekenden çok daha telaşlı bir şekilde soruyorum.

Ağır bir iç geçiriyor. "Dürüst olmak gerekirse bebeğim, ailemle, özellikle de annemle yaşadığım her şeyden sonra, tekrar başka birine bakmak zorunda kalma fikri kulağa korkunç geliyor."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Ama kendi çocuklarıyla farklı olurdu," diyorum, görünüşe göre onu ikna etmeye çalışıyorum.

Logan anne olmak zorunda. Dünyanın en iyi annesi olur. Ve sadece 'dünyanın en iyi annesi' kupasını aldığınız anne değil. Hayır, dünyanın en iyi annesi demek istiyorum. O tanıdığım en nazik, en tatlı, en sevgi dolu ve özverili insan.

Çocuklarımız ona sahip oldukları için şanslı olacaklar. Hay sikeyim.

Demek istediğim bu değildi.

Tamam, belki de demek istediğim buydu. Şu anda bunları düşünmemeliyim bile, ama Logan'ın çocuğu olmazsa benim de çocuğum olmaz diye düşünmeden edemiyorum, çünkü Logan'ın bana göre olduğundan oldukça eminim. Hayır, Logan'ın bana göre olduğunu *biliyorum* ve çocuklarımın onun yarısı olmasını istiyorum. Açıkçası, tamamen onun olmalarını istiyorum ama işler böyle yürümüyor.

Yirmi iki yaşındaki çoğu erkek, kız arkadaşlarının evlilik ve çocuk için baskı yapmamasına bayılırdı, ama görünüşe göre benim için durum böyle değil. Nasıl oluyor da ikna edilmesi gereken *o oluyor*?

"Sadece çocuk istemiyorum. Başkası için endişelenmek zorunda kalmak istemiyorum," diyerek omuz silkiyor ve konuşmayı sonlandırıyor.

Bu kesinlikle bu tartışmanın sonu değil ama şimdilik bu konuyu kapatıyorum.

Logan'ın yatakhaneğine döndüğümde spor ayakkabılarımı ve sweatshirt'ümü giyiyorum, takım elbisemi eve döndüğümüzde giymek üzere onun dolabına asıyorum. Önümüzde sekiz saatlik bir yol var ve ben sadece rahat olmak istiyorum.

Logan giydiği benim formamı katlıyor ve şifonyerinin üzerine bırakıyor. Kapının yanına koymadan önce haftalık çantasına birkaç şey daha atıyor.

"İyi oyundu Maddison," diyor Ali, Logan'ın açık kapısından kafasını uzatırken. "En azından ben iyi olduğunu düşünüyorum. Hâlâ ne izlediğim hakkında hiçbir fikrim yok. Sizler buzun üzerinde birbirinize çarpmaktan hoşlanan bir grup azgın herife benziyorsunuz."

"Gelecekteki kariyerimin sana bu kadar anlamlı gelmesine sevindim, Ali."

"Selam." Marc, elinde bavuluyla kapının pervazına yaslanmış olan Ali'nin yanına doğru yürür. "Hazır mısınız?"

Kız arkadaşım dikkatini Ali'ye çevirmeden önce Logan ve ben başımızla onaylıyoruz. "Uçağın ne zaman?"

"Bir saat içinde Uber çağırmam gerekiyor."

"Tatil boyunca seni özleyeceğiz," diyor Logan minik arkadaşına, belli ki hepimiz adına konuşuyor.

"New York'a döneceğin için heyecanlı mısın?" Marc soruyor. "Şimdiye kadar muhtemelen evini özlemiştir."

"Evet, ama dürüst olmak gerekirse, sizinle birlikteyken kendimi evimdeymişim gibi hissediyorum." "Aww, Ali. Bu gerçekten çok tatlıydı," diye haykırıyor Logan yüksek bir tonda, tıpkı Ali'nin içinde duygusal bir kemik olmasına ben de şaşırdım.

Ali kafası karışmış bir şekilde ona bakar. "Oh hayır. Öyle bir şey değil. Demek istediğim, siz üçünüz o kadar uzunsunuz ki sanki New York'la birlikte yürüyormuşum gibi hissediyorum."

Bütün gün gökdelenler. Cidden, buraya taşındığımdan beri bir kere bile güneş vurdu mu bilmiyorum."

Logan, Ali'yi kucaklarken, "Bütün gün senin üzerinde yükselmeyi özleyeceğim," diyor.

"Bertoli." Yumruğumu uzatıyorum.

"Maddison." Elini benimkiyle birleştiriyor.

Ali koridorda Marc'a döner, ikisi de ne yapacaklarını bilemez bir halde birbirlerine garip garip bakarlar. İkisi de kucaklaşacakmış gibi görünüyor ama zamanlama yanlış, bu yüzden birbirlerinden uzaklaşıyorlar ve bunun yerine beşlik çakmaya karar veriyorlar.

Vay canına, bunu izlemek çok rahatsız edici. Bu ikisi artık seviştiklerini bildiğimiz için eskisinden daha da garipler.

"Alison," diyor Marc başını sallayarak.

"Marcus." Ali yurt odasına gitmek için döner.

"Ali," diye araya giriyor Marc, o daha odasına varmadan. "Beni ara ve sağ salim indiğini haber ver, tamam mı?"

Ali, odasına girip kapıyı arkasından kapatmadan önce ona gülümseyip başıyla onaylıyor.

Logan bana bakıyor, belli ki şu anda benim aklımda dönen düşüncelerin aynısını düşünüyor.

"Ne?" Marc, Logan ve benim aramda bakışıyor, ikimiz de dilimizi ısırtıyor ve aynı bilmiş ifadeyi takınıyoruz.

"Hiçbir şey," diyor Logan omuz silkerek ve gülümsemesini engellemeye çalışıyor. "Kapa çeneni." Marc başını sallar.

"Tek kelime etmedik," diye hatırlatıyorum ona.

Sekiz saatlik araba yolculuğu, en sevdiğim iki insanla sürekli sohbet etmek ve Marc'ın 2000'li yılların başlarından kalma hip-hop ve R'n'B şarkılarıyla dolu müthiş yolculuk listesinden bahsetmemek sayesinde uçup gitti. Arabayı sürerken Logan'ın elini kendiminkiyle iç içe tuttum, sadece benzin doldurmam gerektiğinde ya da tuvalete gitmesi gerektiğinde bıraktım.

Çocukluğumun geçtiği evin önüne geldiğimde gün ışığından geriye çok az bir şey kalmıştı.

Logan pencereden dışarı bakmak için öne doğru eğilip önündeki devasa eve bakarken gözlerini kocaman açarak, "Şaka yapıyorsun," diyor. "Burası sizin büyüdüğünüz yer mi?"

"Logan, ben Indiana." Marc koltuklarımızın arasındaki boşlukta öne doğru oturdu. "Kaliforniya'daki fiyatlara kıyasla burada evler neredeyse bedava."

"Ama yine de burası... burası devasa bir yer."

Haksız değil. Çocukluğumuzun geçtiği ev çok büyük. Altı yatak odalı bir ev ve yedinci yatak odası olarak da sayılabilecek bir çalışma odası var, arkadaki havuzdan ya da ateş çukurundan ve yarım basketbol sahasından bahsetmiyorum bile.

Evet, ailemin maddi durumu çok iyi ve böyle bir evi karşılayabilecek durumdalar. Ama her şeyden öte, ailem bu evi ailelerimizin tek bir çatı altında bir araya gelebilmesi için satın aldı. Yaptıkları tüm planlarda aile her zaman ön planda oldu ve bu fikir Marc ve bana da geçti. Bu benim için en önemli şey.

"Hazır mısın?" Logan'a sordum.

Garaj yolunda geniş aileden kimsenin arabasını görmüyorum, yani muhtemelen geç saatlere kadar burada olmayacaklar. En azından Logan kapıdan girer girmez bombardımana tutulmayacak.

"Logan!" Mary haykırıyor, kızıma doğru koşmadan önce ön kapıyı açıyor. Kollarını Logan'a dolayarak onu kısa bedenine sıkıca sarıyor. "Seni çok özledim."

Mary Logan'la sadece bir kez karşılaşmış olsa da onu özlediği konusunda yalan söylemiyor. O zamandan beri onunla her konuştuğumda ilk sorduğu şey kızımın nasıl olduğu oluyor. Mary ve babam birkaç hafta önce Purdue'deki maçına geldiklerinde konuşmak istedikleri tek konu Logan'dı. Umursadığımdan değil. Ne de olsa Logan benim en sevdiğim konu.

"Siktir et bizi, değil mi anne? Bizi tanıyorsun, gerçek çocuklarını," diyor Marc alaycı bir şekilde, ikimizin şu anda hiç ilgi görmediğine dikkat çekerek.

"Evet." Mary Logan'a tutunuyor ve onu kucaklayarak ileri geri sallıyor. "Siktirin gidin çocuklar," diye ekliyor gülümseyerek.

Logan, üvey annemin kucağından kurtulduktan sonra Mary'ye, "Beni kabul ettiğin için teşekkür ederim," diyor.

"Oh, tatlı kızım, geldiğin için teşekkür ederim. Bu hafta sonu burada olmanı dört gözle bekliyorum."

Eve girerken Mary, Marc ve bana sarılıyor. Hızlı bir sarılma, kesinlikle Logan'a verdiğiyle kıyaslanamaz.

"Aman Tanrım!" Logan çığlık atıyor, köpeğimize merhaba demek için eğildiğinde Max neredeyse onu yere düşürüyor. "Selam, tatlı çocuk! Merhaba, Maxy oğlum!" Logan

diyor yavru köpek sesiyle, Max altın kışını oynatıp yüzünü defalarca yalarken onu sevmeye devam ediyor.

"Merhaba" ha? Nasıl olduğunu anlıyorum.

"Hey, Max!" Aynı tiz sesimle onun hizasına kadar eğilip yanıma gelmesi için kollarımı açıyorum.

Bunun yerine, beni tamamen görmezden geliyor ve tüm dikkatini Logan'a vermeye devam ediyor.

"Lanet olsun. Önce üvey annem, şimdi de köpeğim mi? Sevgi yok." Ayağa kalktım ve pes ettim.

"Babam nerede?" Çantalarımızı merdivenlerin dibine bırakırken Mary'ye soruyorum.

"O aziz bakkala koştu. Yeşil fasulyeyi unutmuşum ve baban şu anda üçüncü dükkânında fasulye arıyor."

"Logan, sana bir şey getireyim mi? Kahve, çay, şarap?" diye soruyor.

"Oh, şu anda iyiyim. Yine de teşekkür ederim," diyor Logan gülümseyerek arkamdan yürürken.

"Ben biraz şarap alacağım," diye söze karışıyor Marc.

"Nerede olduğunu biliyorsun," diyor üvey annem, Marc'ı başından savıp mutfağa geri dönerken.

"Kahretsin, anne. En azından EJ ve ben bu hafta sonu evde olduğumuz için mutluymuşsun gibi davranmak ister misin?"

"Özür dilerim," diyor Mary gülerek. "Sizi seviyorum çocuklar ve eve döndüğünüz için çok mutluyum. Ama ben hiç-"

"Biliyoruz. Daha önce buraya hiç kız getirmediğiniz," diye ekliyorum ve Logan kıkırdarken Mary'nin utançtan kızarmasına neden oluyorum.

"EJ, Logan'a odanı gösterir misin?" Mary bana sordu. "Logan, bu hafta sonu evimiz biraz dolu, o yüzden seni EJ'in odasına aldım. Ama istersen onu dışarı atıp kanepeye yatırabilirim."

Sivri bir bakışla kız arkadaşına bakıyorum. Bana nerede kalacağını sordu bile. Ona odamı söylediğimde, ailemin evinde benimle aynı yatakta uyuyacağını düşünerek çok rahatsız oldu, ama ailemin umurunda değil. Hatta muhtemelen bu hafta sonu onları büyükanne ve büyükbaba yapmamızı umuyorlardır. Ve eğer onun yanından başka bir yerde uyuyacağımı düşünüyorsa aklını kaçırmış demektir.

Tereddüt ettiğinde Logan'a "Bu konuda tuhaf davranma," diyorum.

Logan omuz silkerek ve ukala bir gülümsemeyle Mary'ye "Sanırım kalabilir," der.

"Çok cömertsin, bebeğim." Hemen eğildim ve dudaklarından öptüm.

Elimi beline koyarak onu merdivenlere yönlendiriyorum ve ikinci kata çıkmadan önce çantalarımızı alıyorum.

"Orası Marc'ın odası," diyorum ona, koridorun aşağısını göstererek. "İkizler de muhtemelen orada kalacaklar." Başka bir kapıyı gösteriyorum. "Çalışma odası şurada," diye ekliyorum başımı sallayarak. "Diğer üç kuzen genellikle orada kalır."

"Ve burası," diyorum çocukluk odamın kapı kolunu tutarak, "benim odam."

Önce Logan'ın içeri girmesine izin verdim, çevresini inceledi. Burada kupalarla dolu bir çanta ve şifonyerin üzerindeki birkaç aile fotoğrafı dışında bakılacak çok heyecan verici bir şey yok. Duvarlarım düz gri, çarşaf larım ve yorganım mavi ekoseli çünkü erkeklik ve diğer şeyler.

"Rahat," diyor Logan, odamın etrafında dönerek.

Çantalarımızı kapının yanına bıraktıktan sonra onu arkasından yakalıyorum, kollarımı ortasına doluyorum ve çenemi omzuna yaslıyorum.

"Orada seks yapabiliriz." Yatağıma doğru başımı sallıyorum. "Ve şurada," diye ekliyorum, banyomu işaret ederek. "Ve şey," yan gözle şifonyerime bakıyorum, "orada."

Logan kollarımda kıkırdıyor. "Bu hafta sonu seks yapmayacağız." "Kim demiş?"

"Ben söylüyorum," diye fısıldıyor, sanki biri onu duyabilirmiş gibi.

"Ailenin evinde seks yapmayacağız."

"V-kartını ailemin evinde kaybettin," diye hatırlatıyorum ona kendini beğenmiş bir sırıtışla, sesimin yüksekliğini umursamadan.

Utancından şakacı bir şekilde göğsüme vuruyor. "Evet, kimse yokken. Bu hafta sonu burada çok fazla insan olacak."

"Sen nasıl istersen, bebeğim." Bilmiş bir bakışla ateş ediyorum. "Eğer gerçekten o kadar uzun süre dayanabileceğini düşünüyorsan."

"Ben mi?" diye soruyor geniş gözlerle ve parlak bir gülümsemeyle. "Peki ya sen? Bunun sorun yaratacağı kişi sizsiniz."

Haksız değil. Şu anda onu tam burada almayı düşünüyorum ama benim bir egom var ve kaybetmem.

"Peki," diyorum elimi uzatarak. "Bir anlaşma yapalım. İlk pe s eden kaybeder."

"Yirmi iki yıl dayandım," diyor kendini beğenmiş bir şekilde. "Birkaç gün daha dayanabileceğime eminim."

Logan elini benimkinin içine koyup sıkıyor. "Kazanan ne alacak?"

Dudaklarını çabucak öpüyorum, benimkiler onunkilerin hemen üzerinde kalıyor. "Sevişiyorlar bebeğim," diyorum kışına bir tokat atarak.

Bölüm 74

Eli

"Kahretsin, bebeğim!" Logan ön verandadan bağıyor. "Bu *kadar* yavaş olduğunu fark etmemiştim," diye ekliyor ukala bir kahkahayla. Max orada öylece oturuyor, nefes nefese ve mutlu bir şekilde kız arkadaşımın yanında.

Bu sabah Logan ile 5 km koşmaya karar verdim. Bu tatilde yanında evinden bir parça varmış gibi hissetmesini istedim ve görünüşe göre üç milden biraz fazla koşarak uyanmayı ve Şükran Günü'nü kutlamayı seviyor.

"Nasıl bu kadar hızlısın?" Ağır nefesler arasında ona soruyorum. Ellerimi kalçalarımın koyarak dik duruyorum, evin dışında beni beklediği yere doğru yürürken nefesimi tutmaya çalışıyorum.

Logan ilk bir kilometre boyunca benimle adım adım koştu, sonra kendini daha fazla tutamadı ve tabii ki köpeğim de benim yerime onunla koşmaya karar verdi.

Hain.

"Bunu benimle yaptığın için teşekkürler." Logan eğilerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve kollarını boynuma doladı, ikimiz de biraz terlemiştik. Ben ondan daha fazla.

"Hoşuma gitti. Endorfinimi yükseltti. Endorfinimi başka ne harekete geçirirdi biliyor musun?" Ellerim rahatça kışını bulurken ağızımdan bir sırtıma geçiyor.

"Şimdiden bahsi kaybetmeye hazır mısın?" Logan terli bedenini benimkine yaslıyor, bana ne yaptığını çok iyi biliyor.

"Ailemin evinde seks yok demiştik. Ailemin evinde değiliz. Ön verandalarındayız," diye ukalaca hatırlatıyorum ona.

"Hayır, bu *hafta sonu* mağaraya ilk giren kaybeder dedik. Yer hakkında bir şey söylemedik."

Hayal kırıklığı içinde başımı geriye atıyorum. "Bana bu aptal bahsi neden yaptığımızı hatırlatır mısın?"

"Bu senin fikrindi."

Onunla neden böyle bir bahse girdiğimi bilmiyorum. Logan gözümün önünde değiştiğinde, yavaşça katman katman soyulduğunda ve bana kesinlikle işkence ettiğinde yaklaşık beş dakika içinde pişman oldum. Logan'ı öldürmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?

Yarı çıplak kız arkadaşının yanında uyuyup ellerini kendine mi saklayacaksın? Yemin ederim bütün gece ereksiyon oldum.

Kollarım hâlâ ona sarılıyken Logan kucağımda dönüyor, Max'in başını kaşımak için eğiliyor ve kışının sikime sürtünmesine izin veriyor. "Tüh," diyor omzunun üzerinden, sinsî bir sırıtışla bana bakmak için dönüyor. "Benim hatam."

"İyi koştun, Maxy oğlum." Onun için ön kapıyı açıyor ve beni vücudunun benimkine sürtünmesinden yoksun bırakıyor. Arkasını döndüğünde bana tatlı, masum bir gülümseme atıyor ve beni kesinlikle öldürüyor.

"Oh, bunu böyle mi oynayacağız?" Annemlerin evine girmeden önce kendimi ayarlayarak ona eğlenerek soruyorum. "Başladı, bebeğim."

Gürültülü evin içinde yürürken tarçın, pastırma ve taze kahve kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Logan ve ben dün gece kuzenler şehre gelmeden önce uyuyakalmışız ve kimse uyanmadan koşuya çıkmışız, ama duyduğuma göre herkesle tanışmak üzereymiş.

"Koşuya mı çıktınız?" Merdivenlerin dibinde karşılaştığımızda Marc hâlâ pijamalarıyla soruyor. "Siz çok tuhafsiniz," diye ekliyor, başını sallayarak önümüzden mutfağa, doğruca kahve cezvesine doğru yürümeden önce.

Logan ve ben mutfağa girer girmez oda sessizleşiyor. Kuzenlerim ve teyzelerimin hepsi adanın etrafında duruyor, kahvaltı ve kahve adanın ortasında hazır bekliyor. Her bir çift göz girişte, üzerimizde antrenman kıyafetlerimiz ve kurumuş terimizle bize bakmak için dönüyor.

İlk fark ettiğim Mary'nin yüzü, gülümsemesini gizlemeye çalışarak kahve fincanını dudaklarına götürürken heyecanla parlıyor.

"Herkes merhaba," diyorum aileme. "Bu Logan." Diğer elimi kızımın belinde tutarak ona doğru ilerliyorum.

İki teyzemin evde başka bir kadın görmenin sevinciyle patlamak üzere olduklarından eminim, birbirlerine, bize, sonra da üvey anneme bakıyorlar.

"Logan, bunlar Gavin, Gabe ve Garrett." Adanın bir tarafında duran üç büyük kuzenimi gösteriyorum. İkizleri işaret ederek, "Bunlar da Sam ve Scotty," diye ekliyorum. "Ve Molly Teyze ile Grace Teyze."

Logan tatlı bir gülümseme ve utangaç bir el sallamayla, "Hepinizle tanıştığıma memnun oldum," diyor. Ya da Garrett ve Sam'in durumunda, kocaman gözler ve açık ağızlar.

"Bu yıl Liam yok mu?" Nişanlısının nerede olduğunu merak ederek Gabe'e soruyorum.

"Onu başka bir Şükran Günü için daha kaçırsam annesinin beni öldüreceğinden eminim ve bu onun resmen bir Jones olmadan önceki son Şükran Günü, yani hayır, bu yıl değil. Ama Noel'de burada olacak."

Logan ve benim için buzdolabından birkaç şişe su alıyorum ve neyse ki tanışma faslı bittiği için herkes kendi işine bakmaya devam ediyor.

"Drew Amca ve Tommy nerede?" Mary'ye sordum.

"Futbol maçı için hazırlık yapıyorlar, baban da buralarda bir yerde."

Mary'nin tezgâha koyduğu bayram kupalarını kullanarak Logan'a ve kendime birer kahve dolduruyorum. Her şey turuncu ve kahverengi, üzerinde hindiler ya da yapraklar var. Mary temaları sever. Bunu üç yaşımdan beri bilirim.

Mary'nin Logan'ın sevdiğini söylediğim kremayı almış olmasını umarak buzdolabını açıp krema arıyorum. Sadece bir şişe değil, iki şişe vardı.

Sıcak kahvesini önüne koyduğumda Logan, "Teşekkürler bebeğim," diyor. "Mary, yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Sanırım şimdilik hazırız, ama belki daha sonra?" Mary'nin gözleri parlak ve heyecanlı, evde başka bir kadın olduğu için çok mutlu. Yardıma ihtiyacı olmadığını da biliyorum. O ve teyzelerim Şükran Günü'nde mutfağa kimsenin girmesine izin vermezler ama Mary'nin kız arkadaşım ile vakit geçirmek için her şeyi yapacağını da biliyorum.

"Herkes günaydın!" diye gürlüyor babam kalabalık mutfağa girip adadan bir dilim pastırma alırken. "Logan, EJ'i ne kadar kötü içtin?"

"Bilmek bile istemezsin," diye dalga geçerek başını sallıyor.

"İşte bizim kızımız." Üvey annemi yanağından öpmeden önce yumruğunu onunkine vuruyor.

Dün gece Marc erkenden yattı, ancak Logan ve ben Mary ve babamla birlikte biraz kağıt oynamak için ayakta kaldık. Annemlere bu sabahki planımızı anlattığımda, babam koşucu olmadığımı bildiği için bana takılmadan duramadı. Ama aynı zamanda kız arkadaşımı mutlu etmek için her şeyi yapabileceğimi de biliyordu. Logan onun canıma okuyacağından oldukça emindi ve haksız da sayılmazdı. En azından dün geceki Euchre turumuzu kazandım; egomun küçük bir darbeye ihtiyacı vardı.

"Ben duş almaya gidiyorum." Logan elindeki kahveyle odama doğru yola çıkmadan önce kolumu sıkıyor.

O kalkıp gözden kaybolur kaybolmaz tüm gözler bana dönüyor.

"Vay anasını, EJ! O iyi," diyor Garrett heyecanla. Sam başını sallayarak ve gözlerini kocaman açarak, "Çok iyi," diye ekliyor.

Onlar daha detaylandıramadan Marc benim için ikisinin de kafasına vuruyor.

"Müstakbel gelinim hakkında böyle konuşma," diye adanın öbür ucundan şakacı bir şekilde azarlıyor babam.

"Tanrım, baba. Gerçekten mi?" Sivri bir bakışla soruyorum ama cevap olarak kendini beğenmiş bir şekilde omuz silkiyor.

"Mary, o çok güzel," diyor Molly Teyzem.

"Biliyorum, değil mi?" Mary sanki bununla bir ilgisi varmış gibi kabul ediyor.

İkisine de çatık kaşlarla ve şaşkın bir ifadeyle bakıyorum, ama onlar sadece birbirlerine gülümsüyorlar, sanki heyecandan çılgılık atmak istiyorlarmış gibi görünüyorlar.

Belki de Logan'ı bu kadar erken eve getirmek bir hataydı. Ailem şimdiden onun için çıldırıyor. Hafta sonuna kadar onu korkutup kaçırmazlarsa şanslı sayılırım.

"Bunun için tişört yaptırdınız mı?" Arka bahçemdeki büyük boş tarlaya doğru yürürken Logan soruyor.

Mavi gömlek yığının omzuma atarken, "Sana büyük bir olay olduğunu söylemiştim," diye hatırlatıyorum ona. Marc, Logan'ın diğer tarafında, sarı tişört yığının ve tüm zamanların oyun kurucusu için kırmızı olanı taşıyor.

Bu oyun ailemiz için gerçekten büyük bir olay. Neden bilmiyorum ama öyle. Belki de bir çatı altında aşırı rekabetçi on erkek olduğumuz içindir, ama tek bildiğim dokuz yaşımdan beri Şükran Günü'nde bu yıllık futbol maçını oynadığımız.

"Siz ne için oynuyorsunuz?" Logan elinde bir battaniye ve üvey annemin o izlerken içmesi için doldurduğu bir bardak pinotla soruyor.

Marc ona, "Kaybeden takım yemekten sonra bulaşık yıkıyor ama aslında mesele bu değil," diyor. "Bu bir gurur meselesi."

Logan gülerek, "Demek sizde sadece okşanması gereken bir sürü ego var," diyor.

"Aynen öyle."

Drew Amca ve Tommy Amca bu yıl ellerinden geleni yaptılar ve sahadaki çizgileri spreyle boyayla mükemmel ölçülerde boyadılar. Ayrıca Mary ve teyzelerim için genelde üç sandalye yerine kenar çizgisine dördüncü bir sandalye yerleştirdiler.

"Logan!" Mary yanındaki açık koltuğa vurarak ve elindeki kırmızı şişeyi havaya kaldırarak bağıyor. "Şarap getirdim!"

"İyi şanslar." Bana doğru eğildi ve hızlı bir öpücük verdi.

Kızım, yanında getirdiği sıcacık battaniyeye sarınmadan önce, üvey annem ve iki teyzemin arasındaki açık alana oturarak mutlu bir şekilde havalanıyor. Tabii ki köpeğim de hemen arkasından geliyor ve onun ayaklarının dibinde kendine mükemmel bir yer buluyor. Logan üzerinde küçük beresi ve elinde bir kadeh şarapla çok sevimli görünüyor. Sırf ona sarılabilmek için şu anda oyun oynamak bile istemiyorum.

Marc ve ben, sahadaki diğer kuzenlere katılmadan önce babamıza üniformaları teslim ettik.

"Pekâlâ çocuklar," diye başlıyor babam hepimiz etrafımızda toplanırken. "Sam, sen her zamanki gibi oyun kurucusun," diyor ve kırmızı tişörtünü ona fırlatıyor. "Gavin, sen geçen yılın en değerli oyuncusuydun, yani birinci kaptansın. İkinci kaptan kim olsun istersin?"

"EJ," diyor bana doğru başını sallayarak.

"Sağ ol, dostum." Babam bana sarı tişörtleri uzatıyor, Gavin'e mavi olanları veriyor ve takım seçebilmemiz için ailenin geri kalanıyla birlikte sıraya giriyor.

"Ben Gabe'i alacağım," diyerek söze başlayan Gavin, kardeşine mavi bir gömlek fırlatır.

"Marc," diye karşılık veriyorum kardeşime takımımızın formasını fırlatarak.

"Ne oluyor EJ?" diye soruyor babam, neden ilk tercihim olmadığını merak ederek. "Üzgünüm baba," diye araya giriyor Marc. "Güzellik yaştan önce gelir, ihtiyar."

"Jack," diyor Gavin, bir sonraki seçimini babamdan yana kullanarak. "Akıllı çocuk." Babam mavi gömleği yakalıyor.

Seçimler devam ediyor ve Gavin babası Drew'i alıyor. Kuzenim Scotty ve Tommy Amca'yı takımına ekliyorum ve Garrett'ı son seçenek olarak bırakıyorum. O da otomatik olarak Gavin'in takımına gidiyor ve bizim dört oyuncumuza karşılık onların beş oyuncusu oluyor.

"Kahretsin. Bu yıl Liam yok." Elimdeki son sarı tişörtü havaya kaldırdım. "Bir tane eksikimiz var."

Babam hızla arkasını dönüp kızıma bakıyor.

"Logan. Oynamak ister misin?"

Tüm gözler ona çevrilirken Logan'ın gözleri büyüyor ve şarap kadehini dudaklarına götürüyor.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyor hemen başını sallayarak.

"Hadi," diye ikna eder Marc. "Benim ve EJ'in takımında olacaksın. Bir kişiye daha ihtiyacımız var."

Ben heyecanla başımı sallayarak onaylarken Logan bana doğru bakıyor.

"Takımında bir kız istemiyorum," diyor Scotty, küçük bir pislik gibi.

"Kapa çeneni, Scotty!"

"Kapa şu lanet çeneni!" Marc ve ben aynı anda bağırдық.

"Hadi," diyorum başımı sallayarak ve cesaretlendirici bir gülümsemeyle.

Logan battaniyesini çıkarır, şarap bardağını sandalyesinin kolçağına koyar.

"Logan, tüm zamanların oyun kurucusu olabilirsin." dedi babam. "Ne? Hayır!" Sam araya girdi. "Bu benim işim."

"Bu yıl değil," dedi babam. "Sam, ona gömleğini ver."

Sam gözlerini deviriyor ve kırmızı tişörtünü çıkarıp Logan'a uzatıyor. Ona yeni üniformasını fırlatıyorum, böyle mızımız küçük bir sürtük olduğu için onunla yüzüne vurduğumdan emin oluyorum.

Logan kırmızı gömleği kafasına geçirirken solgun bir yüz ifadesiyle, "Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum," diyor.

Marc ona cesaret vererek "Harika olacaksın," diyor.

"Sen ne yaptığını biliyor musun ki?" Scotty küçümseyici bir tonda soruyor ve ben de kafasının arkasına vuruyorum. İkizler şu anda küçük sürtükler gibi davranıyorlar ve keşke benim takımında olmasalardı da kız arkadaşına pislik davrandıkları için ikisiyle de mücadele edebilseydim.

"Logan'ın babası eskiden futbol oynardı," diyorum aileye. "Ne yaptığını biliyorsun, değil mi bebeğim?"

"Sayılır."

Logan'ı boks yaparken ve basketbol oynarken gördüm. Daha önce hiç futbol oynamamış olsa bile, idare edebilecek kadar atletik. Bunun üstesinden gelebileceğinden hiç şüphem yok.

Garrett, "Eğer Logan oyun kurucuysa, Marc ve EJ aynı takımda olamaz," diyor. "Onları tercih edecektir."

"Tamam." Marc sarı gömleğini çıkarır. "Gabe, benimle takım değiştir. Herkesin sızlanması bitti mi artık?" diye soruyor sıkıntıyla.

"Herkes kuralları biliyor," diye başlıyor babam. "Sadece temiz vuruşlar.

Kimse yaralanmasını istemiyorum." Duraksıyor. "Logan'a iki elle dokunulabilir ama." "Belki de Logan'a elle dokunulmamalı?" Hemen araya giriyorum. "Sadece yakın dur

onu. Bu yeterli olacaktır."

Marc ve babam sahipleniciliğime gözlerini deviriyorlar. Ben buna korumacılık diyorum.

"Bebeğim, süreyi ve skoru öğrendin mi?" diye sesleniyor babam Mary'ye, o da başını sallayarak cevap veriyor. "Sarı, önce sen hücum edeceksin."

Teyzelerimin ve üvey annemin yanında duran Logan'a doğru yürüyorum, o da beresini çıkarıp saçlarını at kuyruğu yapıyor.

"Eli, bunu yapabilir miyim bilmiyorum," diye başlıyor Logan. "Bu çok rekabetçi."

"İyi olacaksın." Nazik bir elimi sırtında ve kırmızı gömleğinin üzerinde gezdiriyorum. "Marc ve ben farklı takımlardayız. Sana yardım edeceğiz," diyorum, güven verici görünmeye çalışarak, ama ikna olmuş görünmüyor.

"Mary, ona iyi olacağını söyle," diyorum üvey anneme, biraz desteğe ihtiyaç duyarak.

"Logan, harika olacaksın. Bu adamların yarısı lafta kalırken gerçekte tamamen berbatlar."

"Mary!" diye seslendi babam. "Bunu duydum!"

"Sen değil, bebeğim!" Mary babama bağılıyor. "Sen en iyisisin! Buranın bir numaralı hayranısın!" Şarabından bir yudum daha alırken geniş gözlerle sinsice başını sallıyor.

Logan'ı sarı tişörtlülerin toplandığı yere götürüyorum. "Tamam, kolay başlayacağız," diye ekibime talimat veriyorum.

"Gabe, sen ortadasın, bu yüzden Logan'a snap atacaksın. Tommy Amca, bu senin rotan." Ona avucumun içinde nereye gideceğini gösteriyorum. "Logan, Tommy senin hedefin. Tam orada olacak. Hızlı bir atış, büyütülecek bir şey değil. Scotty burada olacak," diye ekliyorum elimdeki hayali çizime. "Ve ben de burada olacağım."

"Peki ya ben?" Sam sorar.

"Sadece uzun oyna." Sam genellikle tüm zamanların oyun kurucusudur çünkü iyi bir kolu vardır ve hepsi bu. O yüzden bugün onu çoğu oyunun dışında tutmamız en iyisi.

Atış için sıraya giriyoruz ve Marc beni koruyor. Logan, Gabe'in arkasında dururken çok korkmuş görünüyor.

"Hazır olduğunuzda 'zam' deyin," diyorum ona.

Gabe'in arkasına eğilir ve derin bir nefes alır. "Yürüyüş," diye sesleniyor.

Birkaç adım ileri koşuyorum ama Marc benimle kalıyor. Keskin bir sol yaparak onu atlatmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. Hâlâ peşimde. Amcamı buldum.

Tommy, Logan'ın atması gereken kişi, ama o babam tarafından oldukça iyi korunuyor.

Logan'a dönüp baktığında, Gabe, Scotty, Tommy ve benim aramda hızlıca göz gezdirirken yüzünde panik oluşmaya başlıyor, ancak kimse ona açık değil. Sonunda sahanın yukarısına, bitiş çizgisinin derinliklerinde olan ve onu koruyan kimse olmayan Sam'e bakıyor.

Logan bir adım geri çekiliyor, aynı anda kolunu kaldırıyor ve Sam'e bir Hail Mary atıyor. Uzun bir atış ve mükemmel bir spiral. Gözlerim Sam'in uzanmış ellerine düşene kadar topu takip ediyor.

Sam, Logan'ın pasını yakaladıktan sonra şaşkın bir ifadeyle orada duruyor. Biz kızıma dönerken diğer herkesin ağzı açık, gözleri faltaşı gibi.

Yemin ederim ki bu gruptaki şaşkın sessizlikten cırcır böceklerinin cıvıltısını duyabilirdiniz.

"Logan," diyorum, boşluğu doldurarak, başka bir kelime söyleyemeyerek. Küçük erkek fatmam burada beni biraz suskun bıraktı.

"Üzgünüm," diyor hemen. "Üstü örtülüydü." Tommy amcamı işaret ediyor.

"Ne oluyor be?" Garrett irkilerek derin bir kahkaha attı.

Sonunda, herkes benim kadar şaşırmış ve etkilenmiş bir şekilde, grupta şok edici bir kahkaha kopuyor.

"Hadi, Logan!" Mary elinde şarapla saha kenarından bağıyor.

"Babam nerede oynuyordu demiştin?" diye soruyor babam, yüzü tam bir şok içinde.

"Stanford'da oyun kurucuydu," diyor omuz silkerek. "Eskiden yakalamaca oynardık."

"Vay anasını!" Scotty etkilenmiş bir gülümsemeyle katılıyor.

"Sanırım aşık oldum," diyor Sam bitiş çizgisinden geri dönerken, Garrett da başıyla onaylıyor.

"Sanırım bundan sonra işini kaybettin, Sam." Marc onun sırtını sıvazlıyor.

"Çocuklarınız doğanın en atletik ucubeleri olacak," diyor Gabe bana gülerek ve grubun duyabileceği kadar yüksek sesle.

"Dur bakalım, Gabe. Şimdiden bebeklerden bahsederek EJ'i korkutmayalım," diye kıkırdıyor Gavin. Grubun en yaşlısı o ve bırakın gerçek bir ilişkiyi, çocuk sahibi olma fikri bile onun için ürkütücü. Ama ben de birkaç ay önce onun yerindeydim, o yüzden anlıyorum.

"Endişelenmen gereken kişi ben değilim. Yine de Logan'ı korkutabilirsin." Kız arkadaşına doğru başını sallıyorum, gördüğü tüm ilgiden dolayı biraz utangaç görünüyor.

"Pekâlâ. 6-0," babam kızımın ne kadar rahatsız olduğunu fark ettikten sonra konuyu değiştiriyor. "Logan, bunu tekrar yap ama benim takımım için." Kolunu kızımın omzuna atıyor ve onu mavi takımın toplandığı yere doğru götürüyor.

Logan'ın Marc ve babamın takımına kazandıran golü atması sayesinde maçı kaybettikten sonra herkes duş almak ve Şükran Günü yemeği için hazırlanmak üzere içeri girdi. Logan'ın önce benim banyomu kullanmasına izin verdim çünkü Mary, çocuklar futbol maçı için onu çaldığından beri onunla mutfakta biraz zaman geçirmek için can atıyordu.

Logan duşunu bitirirken ben de terli ve çamurlu kıyafetlerimi çıkarıp banyoda sıramı beklemeye başladım. Suyun kapandığını duyduğumda, Logan'ın ön verandada daha önce yaptığı alay seansının intikamını almak için aklıma bir fikir geliyor.

Yatak odamın kapısının kilitli olduğundan emin olmak için iki kez kontrol ediyorum çünkü planım düşündüğüm gibi işlerse, biraz mahremiyete ihtiyacımız olacak.

Banyo kapısı kapalıyken, tam önünde duruyorum, ellerim kapının pervazında ve çıplak vücudum tümüyle sergileniyor.

Logan banyonun kapısını açıyor ve beni dışarıda onu beklerken bulduğu için hafifçe geriye sıçırıyor. Şaşkın bakışları yüzümden aşağıya, gövdemde dolaşır ve sonunda en değerli varlığımın üzerine iniyor. Ağır bir iç çekmeden önce beni içine çekerken ağzı açık kalıyor.

"Siktir git," diyor hayal kırıklığına uğramış bir gülümsemeyle, başını geriye atıp gözlerini gerçekten bakmak istediği şeyden ayırmaya çalışarak.

"Lütfen yap," diye rica ediyorum şeytani bir sırıtışla. "Adil oynamıyorsun."

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Bakışları tekrar beni buluyor ve alt dudağını ısırp gözlerinin çerçevemde dolaşmasına izin verirken teslim olmaya hazır olup olmadığını düşündüğünü anlayabiliyorum.

"Siktir et," diyor yenik bir iç çekişle, elini boynuma doluyor ve dudaklarımı kendine çekiyor.

Ağzı sıcak ve muhtaç, hararetle benimkini buluyor. Dili dudaklarıma doğru kayarak izin istiyor, ben de memnuniyetle ona izin veriyorum. Havlusunu göğsünün etrafından indiriyor ve ayaklarının dibinde birikmesine izin veriyor.

Elleri çıplak bedenimi keşfetmeye başladı. Açgözlü ellerim, parmaklarım dönüp kısıtırırken göğüslerini buluyor ve kızımdan umutsuz bir inilti kazanıyor.

Sıcak çıplak teni duştan dolayı hâlâ nemli ve ellerim ona yeterince dokunamıyor. Onu kendime doğru çekiyorum, vücuduna ihtiyacım var, şımarık kışını avuçluyorum ve sürtünmeyi seviyorum. Logan'ın parmakları sikimin etrafını sarıp yavaşça avuçlarının içine pompalarken ateşli anımız devam ediyor.

Onun teni benimkine değmeyeli sadece kırk sekiz saat oldu, ama adamım, bunu özlemişim. Ağızlarımız birbirininkini keşfetmeye devam ederken taş gibi sertleşmiş aletimi okşuyor ve kaydırıyor. Her zaman olduğu gibi harika hissettiriyor. Neredeyse kazanmak üzere olduğum bu bahis kadar harika. Tek yapmam gereken onu yatağıma götürmek ve-

"Duşta kendi başına bitirirken iyi eğlenceler," diye fısıldıyor kulağıma, zaferle omzuma vurmadan önce eli ağrıyan sikimi bırakıyor.

Logan'ın çıplak vücudu dudaklarında dans eden memnun bir gülümsemeyle benimkinden uzaklaşırken, ben burada bu banyo kapısında durmuş, büyük bir ereksiyonla giyinmesini izliyor ve başlattığı şeyi halletmesini istiyorum. Ama yapmadı. Kıyafetlerini giyip yatak odamdan çıktı ve beni duşta mastürbasyon yaparken bıraktı.

O iyi biri. Hakkını vermeliyim. Ama intikam çok kötü olacak.

Bölüm 75

Eli

"Ee Gabe," diye başlıyor Tommy Amcam, "düğün planlaması nasıl gidiyor?"

Gabe'in cevabını beklerken patates püresini Marc'a uzatıyorum. Hepimiz Liam'ı seviyoruz ve ikisinin bir noktada evleneceklerini biliyorduk. Gabe'in onu eve getirdiği ilk andan beri ailenin bir parçası olacağı belliydi.

"Buraya kadar her şey yolunda," diyor Gabe. "Birkaç hafta içinde Ohio'ya gidip annesiyle son detayları konuşacağız."

Mary içten bir gülümsemeyle, "Eğlenceli bir düğün olacak," diye ekliyor. "İkinizin bunu resmileştirmesi için heyecanlıyım."

"Ohio'dan bahsetmişken." Tommy Amca bana doğru döndü. "EJ, Ohio State maçı nasıldı?"

Cevap vermeden önce sosa buladığım hindi parçamı çiğnemeyi bitiriyorum.

"Fena değildi. 3-2 kaybettik ama iyi bir maçı ve iyi oynadık. Ohio State çok sinir bozucu ama iyiler. Bunu onlara vereceğim."

"Orada hiç izci var mıydı? Baban olabileceğini söylemişti," diye soruyor amcam.

Logan yemek masasının altında nazik elini kalçama koyarak beni sakinleştirdi. Isınmaya çıkmadan hemen önce o maça bir gözlemcinin geleceğini öğrendim ve soyunma odasında biraz endişeli hissetmeye başladım. Ama Logan'ın bana öğrettiği etrafımı tarif etme numarasını kullandım ve bu, gerçek bir panik başlamadan önce odaklanmamı sağladı. Maç öncesi onunla yaptığım kısa telefon görüşmesi de işe yaradı.

"Evet, orada Chicago Blackhawks'tan bir gözlemci vardı. Defans oyuncularına ihtiyaçları var, o yüzden daha çok Ohio'dan Zanders'ı görmek için oradaydı ama daha sonra benimle konuşmaya geldi ve beni senior showcase'de görmeyi dört gözle beklediğini söyledi, sanırım bu olumlu bir şey."

"Kesinlikle olumlu," diyor babam başını sallayarak.

"Ligdeki diğer takımlardan haber var mı?" Ben koltuğumda rahatsız bir şekilde kendimi ayarlarken Gavin soruyor. Ben bir nefes daha alırken Logan bacağımdaki tutuşunu sıkılaştırıyor.

"Orada burada. Henüz taahhüt edecek bir şey yok. Senior Showcase büyük bir hafta sonu olacak ve hemen ardından NHL playoffları başlayacak. Yani umarım her an olabilir ama o çağırımı alırmaz giderim." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz Logan beni tuttuğu yerden bırakıyor. Ona bakmak için başımı eğiyorum ama o Şükran Günü yemeğinden bir ısırık daha almadan önce bakışlarını tabağında sabit tutuyor. Tekrar baktığımda, Logan ve benim aramda bakışırken gördüğüm ilk yüz babam oluyor.

Mary, "Senior Showcase hakkında konuşmalıyız," diyor. "Logan, o hafta sonu Chicago'ya geliyorsun, değil mi?"

"Evet. Marc'la birlikte bir yolculuğa çıkacağız ve arkadaşımız Ali de bizimle geliyor."

"Onunla tanıştık, değil mi?" Mary soruyor. "EJ'in maçında." Logan başıyla onaylıyor, ikimiz de Marc'a bakıyoruz ama o bakışlarını tabağına kilitlemiş, seks arkadaşı konusuna girmekten kaçınmaya çalışıyor.

Herkesin tabağı boşalıp karnı doyduğunda Drew Amca "Yemek harikaydı," diyor.

Masayı toplamak için ikizlerle birlikte ayağa kalkıyorum ve Logan da bizimle birlikte ayağa kalkıyor.

"Temizliğe yardım edebilirim," diye teklif ediyor.

"Hayır, yapmazsın," diye araya giriyor babam. "Kazanan takım bulaşık yıkamaz." Marc'la birlikte yumruğunu sıkıyor, bugünün zaferinin tadını çıkarıyor. "Özellikle de MVP. O yüzden arkanıza yaslanın ve rahatlayın."

Logan mutlu bir şekilde koltuğuna geri oturuyor ve dudaklarında memnun bir sırıtişla boş tabağını bana uzatıyor.

"En sevdiğim iki oğlum nasıl?" Babam, akşam yemeği ve bulaşıklar bittikten saatler sonra dışarıdaki ateş çukurunun etrafında oturan Marc ve bana katılıyor. Şerefeye diye kendi viskisini kaldırırken ikimize de birer viski uzatıyor. "Eve döndüğünüze sevindim. İkinizi de seviyorum."

"Sen de baba." Marc amber renkli sıvıdan bir yudum alır.

"Ee," diye başlıyor babam, kardeşimle benim aramda oturup ayaklarını ateşe yaklaştırarak. "Benim FDIL'im nerede?"

"FDIL?" Çatık kaşlarla soruyorum.

"Müstakbel kayınvalide," diye açıklıyor gülerek, bu gece kendini son derece komik buluyor.

"Tanrım, baba."

"Ve ben çıkıyorum." Marc bardağını aldı ve eve doğru yola koyuldu. "İyi şanslar EJ," diyor beni babamla yalnız bırakmadan önce.

"Mary ve teyzeleri onu bir yere kaçırdı, ama hepiniz evlilik ve çocuk meselesini bir kenara bırakmalısınız."

"Sadece sana zor anlar yaşıyorum," diyerek gülüyor, omzumu okşuyor ve kendi kendine gülümsüyor. "Ama bunu hiç düşünmemiş gibi davranma."

Logan hakkında ne hissettiğimi biliyor, o yüzden tabii ki biliyorum. "Sadece yirmi iki yaşıdayız," diye hatırlatıyorum ona sivri bir bakışla.

"Neredeyse yirmi üç. Baba olduğumda benimle aynı yaşıydı. Logan'ın yirmi iki yaşında normal biri olduğunu düşünüyorsanız, kendinize yalan söylüyorsunuz demektir. Yaşadığı onca şeyden sonra değil."

"Öyle olmadığını biliyorum. Ve bu arada, yirmi üç yaşında baba olmayı sen seçmedin. Kız kardeşin öldü ve sen bana kaldın."

"Ve senin baban olmak başıma gelen en güzel şey," diyor bana içtenlikle bakarak.

Ona özür dileyen bir gülümseme veriyorum, bunun olmasına neden olan koşullar onun için yıkıcı olsa bile babam olmayı sevdiğini biliyorum.

"Bana onu hatırlatıyor, biliyorsun," diyor babam, konuyu değiştirerek.

"Hmm?"

"Logan. Bana anneni hatırlatıyor, kız kardeşimi." Kristal bardağından bir yudum alır.

"Gerçekten mi?" Başımı ona doğru çevirerek soruyorum. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim ama babamın annem hakkında anlattığı tüm hikâyeler Logan'ın nasıl bir insan olduğuyla gerçekten örtüşüyor.

"Oh evet. Elizabeth'in de yumuşak ve güçlü bir yanı vardı. Çivi gibi sert, ama olabildiğince tatlı. Başımı dik tuttuğu kesin."

"Evet, Logan'a benziyor." Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Dönüştüğün adamla gerçekten gurur duyuyorum, EJ. Annen de duyardı."

"Teşekkürler, baba."

"Ama seninle bir konuda konuşmam gerekiyor." Ses tonu duygusallıktan tamamen ciddiliğe kayar.

"Tamam mı?"

"Sadece Logan etraftayken hokey için ayrılmaktan bahsederken daha dikkatli olmanı istiyorum. Akşam yemeğinde çağrılır çağrılmaz gitmekten bahsettiğinde yüzünün nasıl düştüğünü gördüm."

"Logan bir noktada ayrılacağını biliyor," diyorum omuz silkerek. "Ama bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Öyle değil mi? Gittiğinde ne olacak? Uzun mesafe mi yapacaksın?"

"Bilmiyorum." Birden kendimi biraz telaşlı hissettim. "Herhalde nerede oynarsam oynayayım benimle gelecektir. Benden uzak kalmak istemeyecektir, aynı şekilde ben de ondan uzak kalmak istemem."

"Bunu onunla konuştun mu? Planladığınız şeyin bu olduğunu biliyor mu? Hala bir buçuk yıl daha yüksek lisans eğitimi var ve onu şimdiden tanıdığım kadarıyla bundan vazgeçmek istemeyecektir."

Sorularının cevabı yok ve olmadığını da biliyor. Sorularını öyle bir şekilde soruyor ki aslında soru değil, onun yerine düşünmemi istediği şeyler.

"O zaman sanırım uzun mesafe yaparız, bilemiyorum." Sesim çığınca yükselmeye başladı. "Ne demek istiyorsun? Onunla hokey arasında bir seçim yapmam gerektiğini mi?" İnanmayarak soruyorum.

"Kesinlikle hayır," diyor hemen başını sallayarak. "Aslında tam tersi. Sadece artık iki kişi olduğunuzun farkında olduğundan emin olmak istiyorum. Karar verirken artık sadece sen yoksun EJ. Burada bencil olamazsın. Eğer onunla bir gelecek düşünüyorsan, öyle olduğunu varsayıyorum."

Şu anda ona ne diyeceğimi bilemiyorum. Biraz bunalmış durumdayım. Logan ve benim birlikte olmamızın lojistiği üzerine çok fazla düşünmedim, sadece birlikte olacağımızı biliyorum. Sanırım bunun benim hayat boyu hayalim olduğunu bildiği için benimle gelmek isteyeceğini varsaydım. O da benim gibi ne olursa olsun birlikte olacağımızı bilmeli.

Babam öne doğru oturuyor, dirseklerini dizlerine dayıyor ve bakışlarını önümüzde yanan ateşe dikeyyor. "Bak evlat, ben de bir zamanlar Logan'ın yerindeydim. Kız kardeşim sahip olduğum tek aileydi ve onu kaybettiğimde hayatımda hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Tanrı'ya her gün senin için şükrettim çünkü beni ayakta tutan sendin, ama Mary ile tanışana kadar kendimi yeniden kendim gibi hissetmedim. Sanki bir yere, birine aitmişim gibi. Logan'ın da muhtemelen benzer şekilde hissettiğini varsayıyorum, bu yüzden ayrılmak hakkında nasıl konuştuğunuzun farkında olun. Hayatındaki herkesi kaybetti. Bir yerlerde profesyonel hokey oynayacaksın diye seni de kaybedeceğini düşünmesini istemiyorum." Gözleri parlıyor ama içtenlikle dolu.

Bu adam ailesi söz konusu olduğunda tam bir ahmak. Sanırım benim gibi. "Ona karşı bir zaafın olduğunu biliyordum," diye takılarak ortamı yumuşatıyorum. "Oh, en yumuşağı," diye gülüyor.

Ama şu anda beni yalnız bıraktığı için, ki bu artık pek sık olmuyor, tatlı ve duygusal şeylere devam ediyor.

"Mary ve benim onun büyük hayranları olduğumuzu biliyorum ve belki de biraz abartıyoruz." Duraksıyor. "Mary benden daha çok tabii ki."

"Tabii ki." Şakacı bir şekilde gözlerimi deviriyorum.

"Ama bu sadece onu sevdiğimiz için değil, ki seviyoruz, onunla birlikteyken nasıl bir adam olduğunuzu sevdiğimiz için. O gerçekten senin içindeki en iyi şeyi ortaya çıkarıyor. Üç ay öncesine göre tamamen farklı bir adamsın."

Hay sikeyim. Şimdi burada duygusallaşmak üzere olan benim. Ailemle ya da Logan'la ilgili her şey beni etkiler. Ama ikisinin birleşimi ve babamın kız arkadaşından ne kadar hoşlandığını söylemesi beni duygusal olarak gerçekten mahvetmek üzere.

Logan'ı düşünmek her zaman olduğu gibi onunla birlikte olmak istememe neden oluyor. Bu yüzden hemen ayağa kalkıyorum ve babamın omzunu sıvazlıyorum.

"Seni seviyorum
baba." "Ben de seni
seviyorum, EJ."

Arka kapı sürgüsüne ulaşır ulaşmaz bana bağıyor. "Logan Maddison. Kulağa hoş geliyor, sence de öyle değil mi?" Gülmekten başını geriye attı.

"Lanet olsun, yaşlı adam!" Ona bağıyorum, gözlerimi deviriyorum ama adının benimkiyle birlikte söylenişine bayılıyorum.

İçeri girdiğimde halalarım ve Mary'yi mutfakta çene çalarken buluyorum ama Logan yanlarında değil. Kuzenlerden birkaçı yemek masasında amcalarımla kâğıt oynuyor ama o da yok. Oturma odasına gidene kadar evin içinde dolaşıyorum, ama tek bulduğum Marc'ın kafasının arkasında bugünkü Lions maçının tekrarını izliyor olması.

"Hey, dostum, Logan'ı gördün mü?" Kardeşime sordum.

Cevap vermek yerine başını çevirip bana bakıyor ve işaret parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmamı söylüyor. Sonra yanındaki kanepeyi işaret ediyor.

Kanepenin etrafında dolaşıyorum ve Logan'ı başını yastığa yaslamış uyurken bulduğumda dudaklarımdan süzülen gülümsemeye engel olamıyorum.

Marc'ın kucağına yaslanmış. Uzun bacaklarıyla kanepenin çoğunu kaplıyor, ama Max onun yanında bolca yer bulmuş, horlarken kolunun altına sokulmuş.

Kollarımı yavaşça vücudunun altından geçirerek onu kucağıma alıyorum ve kanepeye oturtuyorum. Başı omzuma gömülene kadar bir an kıpırdanıyor ve hemen uykuya dalıyor. Max, Logan'ın çıplak ayaklarının altında kendine bir yol bulup başını kucağıma, Logan'ın yanına bırakıyor.

Kollarımı ona sımsıkı sarıyor, vücudunun benimkinin üzerindeki hissinin tadını çıkarıyorum.

"Yani," diye fısıldıyor Marc, eğlenen sırıtışını tutmaya çalışarak. "Şimdi de gidip en iyi arkadaşım ile mi evleneceksin?"

"Siktir git," diyorum sessizce, Logan'ı uyandırmamaya çalışarak.

"Sen de mi?" "Sadece sana bok veriyorum," diye gülüyor.

Oturup uzunca bir süre rahat bir sessizlik içinde futbol maçının tekrarını izledik.

"Biliyor musun," diyor Marc, sessizliği bozarak. "Belki yeterince söylemedim ama ikinizin birlikte olmasından gerçekten hoşlanıyorum" diye ekliyor, en iyi arkadaş ve beni kastederek.

Bu akşamki viskinin içinde ne vardı da ailemdeki herkesi tam bir aptala dönüştürdü?

"Sağ ol dostum. Beni daha iyi bir adam yaptığını falan biliyorum," diyorum kıkırdayarak, ortamı yumuşatmaya çalışarak.

"Sadece bu değil, EJ. Onu daha iyi hale de getiriyorsun. Geçmişte biraz beceriksiz olduğunu biliyorum," diyor gülerek. "Ama seninleyken kendinden çok daha emin."

Lanet olsun. Önce babam, şimdi de kardeşim mi? Bu gece herkes duygularıyla oynamaya mı çalışıyor?

"Bence bu ikimizin de sorunu Marc. Belki de kendini bir yere ait hissediyordur, seninle ve benimle bir ailesi varmış gibi." Babamın bir zamanlar Logan'ın yerinde olduğunu, Mary ile tanışana kadar yanında kimsenin olmadığını söylediği sözleri hatırlıyorum.

Marc bana dönüyor, anlayışlı ve minnettar bir sırıtışla bana karşılık veriyor.

"Bu gerçekten çok rastgele ama biz İspanya'dayken odasında hiç fotoğrafı olmadığını biliyor muydun?" Marc soruyor. "Bilmiyorum."

Ama üniversiteli bir kız için bunun çok tuhaf olduğunu düşündüm. Sonra buraya taşındığında anne ve babasından sadece biri vardı."

"Bunu ben de fark ettim. Ama şimdi birkaç tane daha var. Bizimle birlikte."

"Biliyorum, demek istediğim de bu," diyor. "Bence haklısın. Bence Logan onun arkasını kolladığımızı biliyor. Biz onun ailesiyiz."

Marc bu fazla duygusal konuşmanın tonunu değiştirmeden önce birbirimize anlamlı bir bakış atıyoruz.

"Hepsi benim sayemde," diyor kibirle. "Ne de olsa ben onun en iyi arkadaşıyım. Ve ikinizin en başta tanışmanızın sebebi."

"Aslında sana söylemek istiyordum. Geçenlerde bana onun en iyi arkadaşı olduğumu söyledi." Ses tonum kendini beğenmiş.

"Söylemedi!" diyor şakacı bir şaşkınlıkla. "O zaman o haini uyandırsan iyi olur çünkü onunla birazdan konuşacağız." Sesi alaycı bir hayal kırıklığıyla yükseliyor ve ikimizin de sessizce gülmesine neden oluyor.

Duygusal anları şimdilik askıya alarak futbol maçını izlemeye geri dönüyoruz.

"Ama önceki sorunuza cevap vermek gerekirse... Evet."

"Evet, ne?" diye sorar, gözleri hâlâ televizyona odaklanmıştı.

"Evet. Bir gün senin en iyi arkadaşıyla evleneceğim."

"Eli."

"Eli, uyan." Logan'ın sesi yumuşak, parmak uçlarını alnımda hafifçe gezdiriyor ve dağınık saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor.

Gözlerimi yavaşça açtığımda, en sevdiğim kızı tam da biraz önce Marc'la takılırken uyuduğu yerde, kucağımda otururken buluyorum.

"Uyuyormuşuz gibi hissediyoruz," diye fısıldıyor.

Oturma odasına bakıyorum ama ev zifiri karanlık ve etrafta kimse yok gibi görünüyor.

"Saat kaç?"

"Bilmiyorum ama geç oldu. Diğer herkes uyuyor. Yatağa gitmeliyiz." Kendini üzerimden sıyırmaya başladı.

"Bir dakika içinde." Onu sıkıca tutarak kendime çekiyorum, bir an daha bunun tadını çıkarmak istiyorum.

Logan kucağıma oturup parmaklarıyla saçlarımla oynarken bedenimde eriyor.

"Bugün seni özledim," diyorum ona içtenlikle.

Gülümsemesini bastırmaya çalışırken dudaklarının kenarları yukarı doğru çekiliyor, muhtaçlığımla eğlendiği belli. "Bütün gün seninleydim."

"Pek sayılmaz. Herkes senin üzerindeydi, seni farklı yönlere çekiyordu. Bugün seni çok az görmüşüm gibi hissediyorum. Yani, evet. Seni özledim."

Gamzeleri ortaya çıkarken gülümsemesini daha fazla tutamıyor. "Ben de seni özledim, Eli." Eğilip sıcak dudaklarını bir anlığına benimkilerin üzerine yerleştiriyor.

"Seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun?"

diye sordum. "Sanırım oldukça iyi bir fikrim var."

Parmaklarımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdiriyorum, bunu yaparken düşen bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Hiçbir fikrin olduğunu sanmıyorum."

Bir kez daha doğrulup dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce gözleri bir an benimkileri arıyor. Hareketleri yavaş ve tatlı başlıyor ama hızla ateşli bir hal alıyor, ikimiz de bütün gün sahip olmadığımız şeye, yani birbirimize ihtiyaç duyuyoruz. Yüzünü kavrayıp onu kendime çekiyorum ama öpmek yetmiyor.

Elimi gömleğinin altından geçirip sıcak tenini avucumda hissediyorum. Logan'ın elleri gövdeyi buluyor ve dokunuşuyla tüm bedenimi ateşliyor. Onu kendime çekiyorum, ağızlarımız niyetle hareket ederken ona daha yakın olmak istiyorum. Onu öperken dudaklarım boynunun narin derisini buluyor, bazen nazikçe bazen de o kadar nazikçe değil.

Parmaklarımın bir süre onu keşfetmesine izin veriyorum ama sonunda gerçekten olmak istedikleri yere, bacaklarının arasına ulaşıyorlar. Elim yola pantolonunun içine sokuyorum, bunu yaparken de acele etmiyorum. Logan daha ben ona dokunmadan beklentiyle bir inilti çıkarıyor ve dudaklarımda memnun bir gülümsemenin belirmesine neden oluyor. Parmaklarım güneğe doğru iniyor, elime doğru eğilip daha fazlası için yalvarırken sıcaklığını buluyor.

Kalp atışları hızlanıyor ve ben tam olarak neyi sevdiğini bilerek onun etrafında dönüp onu kızdırdıkça nefes alış verişini zorlaştırıyor. Değerli nefesler arasında ismimin narin iniltileri ve bana bastırılmış muhtaç vücudu en cennet gibi kombinasyon. Şu anda sırlıklam olmuş durumda, ki bu beni hiç şaşırtmadı. O aptal bahse girdiğimizden beri aynı şekilde tahrik oluyorum, sahip olamadığım şeyi çok daha fazla istiyorum.

Logan'ın güzel vücudu dokunuşumla seğirip titrerken, parmaklarımı ondan çekmek için bir şekilde kendimi tutuyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor nefes nefese. "Durma."

Dudaklarımı kulağına dayadım. "Bu, daha önce almak zorunda kaldığım

soğuk duş içindi."

Gözlerini kapatıyor ve sadece şaka yaptığımı anladığında hayal kırıklığıyla başı geriye düşüyor.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye inliyor.

"Şükran Günün kutlu olsun bebeğim," diyorum ona kibirli bir sırıtışla, kahkahalarımı tutamayarak. "Senin için *çok* minnettarım."

Bölüm 76

Logan

"Doğum günü çocuğu!" Kollarımı Marc'ın omuzlarına arkadan doluyorum. "Günaydın." Yanağına bir öpücük konduruyorum ve bunu yaparken ekstra yüksek bir şapırtı sesi çıkardığımdan emin oluyorum.

"İğrenç," diye gülerek yüzünü siler. "O dudaklar EJ'in dudaklarındaydı."

"Mmm, evet öyle," diyorum ona, dudaklarının EJ'in dudaklarında olduğu gerçeğini detaylandırmadan.

kardeşinin dudaklarından çok daha fazlasına dokunmuştu.

Göğsüne şakacı bir şaplak atarken Eli bilmiş bir sırıtışla, "Dudaklarımdan çok daha fazlasına dokundun, dostum," diyor. Mutfakta aileden başka kimsenin olmamasına seviniyorum. Marc bu noktada kardeşinin filtresiz ağzına alışmış durumda ama bunu başka kimsenin duymasına ihtiyacım yok.

"Nasıl uyudun?" Marc bana sordu.

"İyi uyudum. Hindi koması güzeldi."

Ayrıca, dün gece kardeşinin bana yaptığı ve benim de hak ettiğimi kabul ettiğim numara yüzünden cinsel olarak hüsrana uğradığım için bok gibi uyuduğumu detaylandırmamaya karar verdim. Tüm bunlar olurken Eli yanımda bir bebek gibi uyuyordu. Yemin ederim rüyasında sırtıttığını görebiliyordum, sonunda yoksunluk savaşımızın bir raundunu kazandığı için kendisiyle son derece gurur duyuyordu.

"Günaydın, Logan!" Mary mutfaka girerken şöyle diyor. "Sana kahve getireyim mi? Kahvaltı fırında."

"Oh, ben bakarım. Yine de teşekkür ederim." Sadece birkaç gündür burada olmama rağmen Maddison'ların evinde kendimi evimde gibi hissediyorum. Adadaki yerimden kalkıp kendime bir kahve koyuyorum, buzdolabından benim için özel olarak alındığından emin olduğum kremayı da ekliyorum. Eli için de sade bir kahve koyuyorum, ihtiyacı olduğundan değil. Dün gece gayet iyi uyudu, o pislik herif.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Mary'ye sordum.

"Aslında ben hazırım. Ama yakında başka kimse uyanmazsa, dördümüz bu tarçınlı çöreklerle dalmak zorunda kalacağız."

"Marc, bugün ne yapmak istiyorsun?" Eli'nin kahvesini önüne koymadan önce dikkatimi en iyi arkadaşıma yöneltiyorum. Eli mutfak adasında kardeşinin yanına otururken beni bacaklarının arasına çekiyor.

"Kesinlikle hiçbir şey yapmak istemiyorum. Daha sonra EJ ile randevum

var ama onun dışında kuzenler gittikten sonra bütün gün dinlenmek ve spor izlemek istiyorum."

"Kulağa mükemmel geliyor."

"Bizimle geliyor musun?" Marc soruyor.

Eli beni vücuduna doğru çekerken, "Hayır, sanırım geride kalacağım," diyorum.

Eli zaten dövme randevularına onlarla gidip gitmeyeceğimi sordu, ama biraz kardeşçe vakit geçirmelerini istiyorum. Eli ve ben bir araya geldiğimizden beri o ve Marc çok fazla yalnız vakit geçirmiyorlar. Sürekli yanlarında olmamı sorun ettiklerini sanmıyorum ama yine de kendi ilişkileri var ve ben buna engel olmak istemiyorum.

"Oh iyi, çocuklar yokken takılabiliriz," diye araya giriyor Mary. "Ailenin geri kalanı Marc'ın doğum günü brunch'ından sonra yola çıkmak zorunda. Bu gece sadece beşimizle vakit geçirmek güzel olacak."

"Marc, tatlım, dövme yaptırma konusunda gergin misin?" Mary elinde kahvesiyle mutfak adasında bize katılıyor.

"Hayır, sanırım iyi olacağım. EJ'de bir ton var. Bir tanesiyle başa çıkabilirim." "Sonunda bir tane almaya karar vermene ne sebep oldu?" diye sordum.

"EJ ne olursa olsun benim için bir tane alacaktı, bu yüzden ilkinin almak için iyi bir zaman olacağını düşündüm."

"Ne demek 'senin için bir tane alayım'?"

Eli kolunu yukarı çekerek siyah mürekkeple kaplı, mükemmel yontulmuş kolunu ortaya çıkarıyor. "Bunların hepsi bir şeyi temsil ediyor. Çoğunlukla aileyi. Zaten Marc için de bir tane yaptıracaktım, yani artık birbirimize uyan kardeş dövmelerimiz olacak."

"Buna bayıldım." Parmaklarımı Eli'nin kolundaki, yakında daha da fazla siyah mürekkeple dolacak olan çıplak deri parçasının üzerinde gezdiriyorum.

"Tamam, bu sonuncusu gibi görünüyor." Mary yemek masasının ortasından, üzerinde Marc'ın adının yazılı olduğu kırmızı bir zarf alır.

Bu kart benden, bu yüzden Eli ellerini omuzlarımda tutup arkamda dururken en iyi arkadaşımın hediye mi açmasını izlerken biraz daha dik oturuyorum.

Marc, dudaklarında bir gülümseme belirirken kartı kendi kendine okuyor. "Yüksek sesle oku," diye rica eder Mary.

"Mutlu yıllar MJ, MJ. Seni çok seviyorum. Logan'dan." Masanın öbür ucundan bana bakarken yüzünde samimi bir gülümseme vardı.

"Anlamıyorum," diye sesleniyor Eli arkamdan.

"Bugün benim yirmi üçüncü doğum günüm. Michael Jordan'ın numarasıydı, yani benim MJ doğum günüm," diye açıklıyor Marc kardeşine. "MJ doğum günün kutlu olsun,

Marc Jones," diye kısaltma olmadan tekrar okuyor.

Kartının içine sıkıştırılmış küçük zarfı açarak iki bilet çıkardı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Bilet koçanındaki detayları okuyan Marc'ın gözleri açılır.

"Ne oldu?" diye soruyor ikizlerden biri. Dürüst olmak gerekirse, onları hala ayırt edemiyorum, bu yüzden soruyu kimin sorduğunu bilmiyorum. Tüm kuzenler bronz tenleri ve siyah saçlarıyla ürkütücü bir şekilde birbirlerine benziyorlar. Jones genleri bu ailede çok güçlü.

"Kings'in Timberwolves'la oynayacağı maç için iki saha kenarı bileti." Marc biletleri açıklamak için havaya kaldırıyor.

"Neden bu kadar havalısın?" Garrett bana retorik olarak soruyor.

"Teşekkürler Logan. Bu harika bir şey. Tuttuğum takımın mağlubiyetini bizzat izlemek için sabırsızlanıyorum," diye ekliyor Marc içten bir gülümsemeyle.

"Size iki bilet aldığımı ve kimi isterseniz onu almanızı söylemem gerektiğini biliyorum ama beni alacaksınız, haberiniz olsun."

"Belli ki."

Kapı çalıyor ve geri kalanımız brunch'ımızdan arta kalanların tadını çıkarmaya devam ederken Jack kapıyı açıyor.

"Görünüşe göre bir hediye daha var." Jack elinde bir kutuyla yemek odasına geri döner.

"Kimden gelmiş?" Marc soruyor.

"Bilmiyorum. Yeni teslim edildi. Brooklyn'den olduğu yazıyor."

Ben eğlenememem zapt etmeye çalışırken Marc'ın gözleri benimkilere kayıyor. Ali'nin seçmesine yardım ettiğim için ne olduğunu zaten biliyorum ama Marc'ın tepkisini görmek beni heyecanlandırıyor.

Marc kutuyu açtığında yüzü kocaman bir sırıtişa dönüşür. Ali ona bir hediye gönderdiği için heyecanlanmamış gibi davranamaz bile.

Bu ikisi çok boktan.

"Gerçekten mi?" diye sorarken gözleri kutunun içinde mükemmel bir şekilde katlanmış basketbol formasına takılıyor. "Logan, bu işte parmağın olduğunu biliyorum." Marc eski Kings formasını açık kutudan çıkarıp elini dikişli soyadının üzerinde gezdiriyor. "Chris Webber çocukken en sevdiğim oyuncuydu."

Eli omuzlarımı sıkıyor çünkü bu hediyeye yardım ettiğimi biliyor. Ama ben sadece fikir konusunda yardımcı oldum. Marc'ın doğum günü için heyecanlanan ve ona mükemmel bir hediye bulmaya çalışırken endişe dolu olan Ali'ydi.

Dediğim gibi, bu ikisi saçmalıklarla dolu.

Marc kendi kendine okurken altına sıkıştırılmış kartı eline alır. Ali'nin kağıda yazdıklarını okurken yüzündeki heyecanlı gülümseme hızla yumuşuyor.

"Yüksek sesle oku," dedi Mary tekrar.

Mary bize şüpheyle bakarken Eli araya girerek, "Belki de bu değil," diye kardeşini kolluyor.

"Gidip Alison'ı aramalı ve ona teşekkür etmeliyim." Marc masadan kalkıp merdivenlerden yukarı çıkıyor ve New York'taki arkadaşımızı arıyor.

Marc'ın masaya bıraktığı kartı alıp kendi kendime okudum ve Eli'nin omzumun üzerinden görmesine izin verdim.

Doğum günün kutlu olsun, Marcus.

22'nci yılınızın en güzel yanının benimle tanışmanız olduğunu zaten biliyorum ama 23'üncü yılınızın da bir parçası olacağım için heyecanlıyım.

Not: Logan hediye konusunda yardımcı oldu, bu yüzden beğenmezseniz onu suçlayın.

-Alison

"Bu ikisi tam bir pislik," diyor Eli arkamdan, dile getirmediğim düşüncelerimi yüksek sesle söyleyerek.

Boş tabağımı alıp temizlemek için mutfığa gidiyorum. Lavaboyu ovarken Eli arkamdan yaklaşıp kollarını belime doluyor ve çenesini omzuma yaslıyor.

"Saha kenarı biletleri, ha? Doğum günümde bana ne alacağını görmek için sabırsızlanıyorum," diye dalga geçtikten sonra eğilip dövmemi öpüyor.

"İstedğin şeyi almama gerek yok."

"Bu doğru. Seninle seks bedava."

"Gerçekten ama." Yüzümü ona çevirdi. "Saha kenarı biletleri mi? Bunu karşılayabilir misin?" Vücudunu benimkine yaslayıp avuçlarını arkamdaki lavabonun kenarına dayarken kaşları şaşkınlıkla çatılıyor.

"Evet, yapabilirim," diyorum detay vermeden. "Tamam. Ama nasıl?"

"Bilmiyorum," diye omuz silkiyorum. "Maddi olarak... Oldukça iyi durumdayım."

Eli'nin alnındaki çizgiler şaşkınlıkla derinleşiyor. Sanırım çalışmayan ve o biletleri alabilecek, üstelik maddi durumu da yerinde olan bir yüksek lisans öğrencisi tanısaydım benim de kafam karışırdı.

"Bakın," diye fısıldıyorum, ailenin geri kalanının yemek odasında bizi duymasını istemiyorum. "Babam öldüğünde bir hayat sigortası poliçesi vardı. Annem öldüğünde de ailemize ait olan evi sattım. Ayrıca, bir de

Babamın şarap şirketindeki hisseleri için ödeme. Yani finansal olarak iyiyim. Dürüst olmak gerekirse iyiden de öteyim."

Eli'n gözleri şaşkınlıkla açılır. "Neden bana söylemedin?"

"Çünkü bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Mezun olduktan sonra da her zamanki gibi bir iş bulacağım. Hayatımın geri kalanında başkasının parasıyla yaşamayacağım. Arada sırada kullanıyorum ama çoğunlukla yokmuş gibi davranıyorum. Aslında bir kısmını yatırıma dönüştürmek için babanla konuşmak istiyordum."

Sözlerimi anladığında yüzündeki şaşkın ifade yumuşuyor.

"Logan Jo Leo, sen benim şeker annem misin?" Eli, bu konu hakkında konuşmayı sevmediğini hissettikten sonra sohbeti ciddi doğasından uzaklaştırarak alay ediyor.

Biraz kıkırdadım. "Bence NHL sözleşmesini imzaladıktan sonra çok iyi olacaksın, bebeğim."

"Evet." Ben kendime yeni bir kahve koyarken Mary elinde birkaç kirli tabakla mutfığa giriyor. "Marc ve şu Ali denen kız arasında ne var?"

Eli ve ben hangimizin cevap vereceğini merak ederek birbirimize bilmiş bakışlar atıyoruz. "Um... onlar *arkadaş*," diyor.

"Demek sevişiyorlar," diyor Mary ve taze kahvemini fincanıma geri tükürmeme neden oluyor. "Logan, ondan hoşlanıyor musun? Marc için yani."

"Evet. Ali harika biri. Kimsenin lafına bakmaz ve iyi bir espri anlayışı vardır. Bence Ali, Marc için iyi bir eş olur. Ve asla ondan faydalanmaz, ki bu konuda endişeleniyorum."

"Vay canına, sesi harika geliyor," diyor Mary. "Sadece sesi bana benzediği için."

"Ne okuyorsun?" Jack oturma odasına girerken bana soruyor. "Adı 'Yönetim Ekonomisi'." Ona göstermek için ders kitabımı kaldırdım, Benim gibi uykulu bir Max'i karıştırıyor.

"Kulağa korkunç geliyor." Karşımdaki kanepeye otururken kitaba bakıyor.

"Bir de bana sor," diyorum gülerek.

Çocuklar dövme randevularına gittiğine ve Jones ailesinin geri kalanı da yola çıktığına göre, ev nihayet biraz ders çalışabileceğim kadar sessiz. Birkaç hafta sonra finallerim var, bu yüzden kitaplara gömülmeye başlamak gerekiyor.

"MBA'ini bitirdiğinde hangi alana girmek istiyorsun?"

"Para yönetimi fikrini seviyorum. Aslında senin yaptığına benziyor."
"Öyle mi? Marc da aynı şeyi yapmak istiyor," diyor. "Peki, eğer bir
Mezun olduğunda benim şirketimde bir işin
olacak." "Gerçekten mi?" Şaşırmış bir halde
sordum.

"Tabii ki. Oğlumu evcilleştirip futbolda kışına tekmeyle basabilecek biri
benim için çalışmaktan çok daha fazlasını yapabilir," diyor gülerek. "Ama
tüm bunlardan bağımsız olarak, sen tam da işe almak isteyeceğim türden
birisin. Güçlü bir iş ahlakınız var."

Ona minnettar bir gülümseme veriyorum. "Teşekkür ederim."

"Max'in seni ondan daha çok sevmesi EJ'i ne kadar kızdırıyor?" Jack
kucağımda uyuyan altın çocuğu işaret ederek gülüyor.

"İtiraf etmiyor ama bence bu onun sinirlerini bozuyor, ki bu da her zaman
eğlenceli olmuştur."

"Oğlum pek sık kaybetmez, bu yüzden istediğini elde edemediğinde
eğlenceli olabiliyor."

"Bir de bana sor," diyorum ama Eli ve benim en az birbirimiz kadar
rekabetçi olduğumuzu bilerek. Örnek olarak bu hafta sonu uzak durma
bahsimizi alabilirsin.

Jack koltuğuna yerleşirken derin bir nefes alır. "Aslında, EJ evde yokken
seninle konuşabileceğimi umuyordum. Tabii bir dakikan varsa."

"Evet, tabii ki. Dikkatimi Ekonomi'den uzaklaştıracak her şey. Her şey
yolunda mı?" Jack'in ciddi ifadesine bakarak soruyorum. Eli'nin babasını
tanıdığım süre boyunca genellikle şakalaşır ya da oğullarına zor anlar
yaşatırdı. Onu daha önce hiç bu kadar sert görmemiştim.

"Logan, oğlumla ilgili niyetinin ne olduğunu bilmek istiyorum," diye
açıkça belirtti.

"Ne?"

"Jack gülerek başını sallıyor ve endişemi gideriyor. "Hayır, sana teşekkür
etmek istedim ve henüz seninle bir dakika bile yalnız kalamadım."

"Ne için teşekkür edeceksin?" Dudaklarımın arasından bir kıkırdama
geçiyor, ama aslında bu sadece bir rahatlama iç çekişi.

"Pek çok şey var" diyor. "Ama öz babası öldüğünde EJ ile o konuşmayı
yaptığın için sana teşekkür etmek istedim. Yakın zamana kadar bana
bundan bahsetmedi ama ölmeden önce Jamie'ye duyduğu öfkenin bir
kısmından kurtulmuş olmasının benim için ne kadar önemli olduğunu
bilmeni istiyorum."

"Hepsi Eli'ydı." Başımı salladım. "Onu affeden oydu." "Evet, ama olaylara bakış açısını değiştirmesine neden olan sensin. tüm durum. Bunun için ne kadar müteşekkir olduğumu bilemezsiniz."

Jack'e anlamlı bir bakış atıyorum, bu konuda başka ne söyleyebileceğimden emin değilim. "Jamie benim en yakın arkadaşlarımdan biriydi," diye ekliyor Jack.

Eli'nin öz babası hakkında. "O ve kız kardeşim sahip olduğum tek aileydi ve Elizabeth öldükten sonra Jamie içmeye başladığında bu beni yıktı. Keşke EJ her şeyden önce babasının nasıl bir adam olduğunu bilebilseydi çünkü Jamie gerçekten iyi bir adamdı. Vedalaşabildiği için çok mutluyum." Bana minnettar bir yarım gülümseme sunuyor.

"Ben de."

Konuyu zorlamam gerekip gerekmediğini bilmeden bir an duruyorum ama Jack'in geçmişini, benim gibi tüm ailesini kaybetmiş olmasını fazlasıyla merak ediyorum.

"Sahip olduğun tek ailenin kız kardeşin olduğunu bilmiyordum," diyorum bu konuyu açıp açmamam gerektiğine karar vermeden önce. Jack'in de benim gibi hissedip hissetmediğini bilmiyorum, her şey hakkında konuşmak onun için zor. "Eli geçenlerde bana söyledi. Kaybınız için üzgünüm."

"Teşekkür ederim. Evet, öyleydi," diyor Jack başını sallayarak. "Ama bir de şimdi bana bakın. Ateşli bir karım ve iki harika oğlumla kocaman bir ailem var. Ama zor birkaç yıl geçirdim. O öldüğünde ben de senin yaşındaydım."

"Gerçekten mi?"

"Mmm-hmm."

Tekrar söylüyorum, Jack kız kardeşi hakkında konuşmak istiyor mu bilemiyorum ama benim yaşadıklarımı yaşamış olan tek kişi o.

"Nasıl devam ettin?" Utangaç bir şekilde sordum.

Bir an yüzüme bakıyor ve sanırım neden sorduğumu anlıyor.

"Dürüst olmak gerekirse, bunu hiç yaptım mı bilmiyorum. Ama kız kardeşimin yasını tutmak yerine onun hayatını kutlamayı öğrendim. Ve bu, onsuz olmanın getirdiği günlük zorluklarla başa çıkmayı çok daha kolay hale getirdi. Mary iyileşmeme yardımcı oldu. Ve tabii ki çocuklar da."

Bakışlarını ondan uzaklaştırarak ona zayıf bir yarım gülümseme veriyorum.

"Bütün bunlarla neredesin?" diye soruyor. "Haddimi aşmak istemem ama ben de daha önce senin yerindeydim."

Nasıl devam edeceğimi bilmediğim için sorduğumu anlayabileceğini biliyordum. Henüz yapmadım. Jack'le ilgili bir şey beni rahatlatıyor. Mesela

Ona karşı açık olabiliyorum. Aşık olduğum adamı yetiştirdiği için mi, yoksa acımı neredeyse hiç kimsenin anlayamayacağı kadar iyi anladığı için mi bilmiyorum.

Ona dürüstçe "Bu konuda ne durumda olduğumu bilmiyorum," diyorum. "Bunu düşünmek istemiyorum. Özellikle de annemi. Geçen yıl oldukça travmatikti ve oraya gitmekten hoşlanmıyorum."

Bir kez daha bana bakıyor, ağır bir iç çekmeden önce yüzümü inceliyor.

"Logan, bunu tecrübelerime dayanarak söylüyorum. Bir noktada onun için yas tutmak zorunda kalacaksın. Her şeyi hissetmen gerekecek ki yoluna devam edip onu ve hayatındaki etkisini kutlamaya başlayabilesin."

"Yapabilir miyim bilmiyorum. Kulağa korkunç geliyor."

"Öyle olacak," diyor Jack. "Berbat olacak. Buna söz verebilirim. Ama tünelin sonunda bir ışık var. Sadece o yönde ilerlemeye başlamalısın. Aksi takdirde, sen bunu yapana kadar omuzlarında kara bir ağırlık gibi seni takip edecek."

Cevap vermiyorum ama haklı olduğunu biliyorum. Ve nihayet suçluluk duygum ve kederimle başa çıkmaya karar verdiğimde ortaya çıkacak duygulardan korkuyorum. Bunun ne zaman olacağını bilmiyorum ama henüz hazır olmadığımı biliyorum.

"EJ ve Marc var," diye ekliyor. "Bu işte yalnız değilsin. Mary ve ben varız. Eğer babalık anlamında bir şeye ihtiyacın olursa ya da sadece neler yaşadığını anlayan bir arkadaşına ihtiyacın olursa, her zaman benimle konuşabilirsin. Bu tür bir kaybı yaşayan tek kişinin sen olduğunu hissetmek çok zor."

Ona minnettar bir gülümseme fırlatıyorum. "Teşekkürler Jack. Minnettarım."

"Sana minnettarız Logan. Tahmin ettiğinden de fazla. Çocuklar sizinle tanıştığı için kendimizi çok şanslı hissediyoruz. Siz bir araya geldiğinizden beri EJ, olmasını umduğum adam oldu ve bunun büyük bir kısmının sizin sayende olduğunu biliyorum."

Başımı salladım. "Ben şanslı olanım."

"Sanırım hepimiz öyleyiz."

"Doğum günün iyi geçti mi?" Kanepede yanına kıvrılırken Marc'a ikinci dilim pastasını uzatıyorum.

"En iyi doğum günü, tıpkı bu pasta gibi," diyor ağzı doluyken.

Mary bu öğleden sonra çocuklar yokken Marc'ın doğum günü pastasını yapmama izin verdi. Jack'le yaptığım o konuşmadan sonra, aklımı bir daha toparlayamadım.

çalışmaya başladım. Kafamda başa çıkmaya korktuğum düşüncelerle dönüp duruyordu, bu yüzden bunun yerine kendimi yemek yaparak oyaladım. Kırmızı kadife, tabii ki. Marc'ın favorisi.

"Bunun birlikte geçirdiğimiz ilk doğum günüm olması ne kadar garip? Sanki seni tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissediyorum," diyor ısırmalar arasında.

"Değil mi? Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Bir yıldan kısa bir süre önce İspanya'da tanıştığımıza inanamıyorum."

"Ali'nin yirmi iki yaşının en iyi kısmı olduğunu düşündüğünü biliyorum ama bu doğru değil." Omzumu dürttü. "Seninle tanışmak yirmi ikinin en güzel yanıydı."

Marc'a minnettar bir gülümseme veriyorum. Bu adamı ciddiye seviyorum ve ona sahip olduğum için çok şanslıyım.

"Yirmi üç yaşının en güzel yanı ne olacak?" diye sordum.

"Mezun olmaya bir yıl daha yaklaştık ve umarım gelecek yıl birlikte kampüs dışında bir daire tutabiliriz. Mezuniyet yurtlarındaki karma banyoları ne kadar sevsem de, yeniden bir mutfığa sahip olmayı gerçekten çok isterim."

"Ve EJ sonunda NHL sözleşmesini imzaladığında orada olmak. Onun için heyecanlıyım" diye ekliyor.

Gelecek yılki Şükran Günü hafta sonunun nasıl geçeceği hakkında çok fazla düşünmedim. Eli hokey programına bağlı olarak eve bile gelemeyebilir. Peki gelse bile benim burada olmamı ister mi? Gelecek yıl bu zamanlar beni sadece geride bıraktığı üniversiteli kız arkadaşı olarak mı görecek? Önümüzdeki on iki ayın bize neler getireceğini öğrenmekten biraz korkuyorum.

"Ciddi misin lan sen?" Marc ağır bir iç çekerek telefonuna bakıyor.

"Sorun nedir?"

"Lauren. Bugün bana üç kez mesaj attı ve şimdi de arıyor." Eski sevgilisinin adını görebilmem için ekranı yukarı kaldırıyor.

"Ne istiyor bu kadın?" Tiksintiyle sordum. Kızdan zaten hoşlanmıyordum ama Cadılar Bayramı partisinden sonra sanırım 'nefret etmek' daha iyi bir kelime.

"Bilmiyorum, doğum günümü kutlamak için falan. Mesajlarının hiçbirine yanıt vermedim, şimdi de o arıyor." Lauren'ın aramasını hemen reddediyor.

"O berbat."

"Evet, o boktan eski sevgilini kampüste benim gibi görmek zorunda olmadığın için mutlu ol," diyor bitkin bir nefesle. "O pislikten bahsetmişken, Zac'ten hiç haber aldın mı?"

Hemen başımı sallıyorum. "Seninle hokey evinde konuştuğumuz gecedен beri hayır. Bu aynı zamanda Eli ile ilk kez bir araya geldiğimiz geceydi, o yüzden bu olay olur olmaz numarasını engelledim. Sosyal medya üzerinden bana ulaştı ama hiçbir mesajını açmadım."

"Güzel. Siktir et o adamı," diyor Marc alaycı bir tavırla.

"Hangi adamı sikeyim?" Eli kanepenin etrafında dolaşıp yanıma oturduktan sonra beni kucağına çekerek soruyor.

"Zac."

"*Sikeyim* o herifi! Yemin ederim eğer o orospu çocuğuyla karşılaşsam-"

"Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?" "Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

Geçen yıl hayatımın en kötü haftasıydı. Jack ile yaptığım o konuşmadan sonra bunu düşünmeye başlamıştım ve bugün daha fazlasını kaldıramıyorum.

"Dövmeleri görelim," diye rica ediyorum çocuklardan.

Marc plastik sargıyı taze mürekkebin üzerinden dikkatle sıyrırken Eli dövmeli kolunu uzatıyor, bandajı çoktan çıkarılmış.

"Çok güzel görünüyorlar."

Eli'nin kolunun geri kalanıyla mükemmel bir uyum sağlayan, ancak Marc'ın çıplak kolunda da çok abartılı görünmeyen basit bir tasarım. Her ikisinde de on sentten daha küçük iki nokta var, bunlardan biri tamamen siyah mürekkeple doldurulmuşken diğeri sadece bir taslak. Marc'ın kolundaki ilk daire daha büyük olduğu için doldurulmuş, Eli'nin kolundaki ikinci daire ise daha genç olduğu için doldurulmuş, boş olan daire ise diğeri temsil ediyor.

"Acıdı mı?" Marc'a döndüm.

"Hayır, pek sayılmaz. Gölgelendirme biraz berbattı. Ama muhtemelen seninkiyle kıyaslanamaz." Benim dövmemi işaret ediyor. "Tam kemiğin üzerinde, eminim o daha çok acıtiyordu."

"Canını yaktı mı?" Alaycı bir şekilde erkek arkadaşına sordum. Adamın kolu mürekkep içindeydi. Dirseğinin kıvrımının üzerindeki küçük dövmenin canını yaktığından şüpheliyim.

"Hayır, bu noktada bu hissi seviyorum. Bağımlılık yaratacak bir aşamaya geldi." Eli kolunu kaldırarak pazusunun iç tarafındaki boş deri parçasını ortaya çıkarıyor. "Yine de bu noktayı doldurmak için sabırsızlanıyorum. Bunun çok acittiğini duydum."

"Hemen dönerim," diyor Marc, elinde boş pasta tabağıyla koltuktan kalkıp lavaboya koymak için mutfaka giderken kardeşinin sözünü keserek. Ya da üçüncü bir dilim almak için, çok emin değilim.

"Bunların hepsi neyi temsil ediyor?" Eli'nin kolundaki dövmelelere göz gezdiriyorum. Bu dövmelelere yüzlerce kez baktım ama annesinin adı dışında ailevi bir anlamları olduğunu bilmiyordum.

"Büyük meşe ağacı aileyi temsil ediyor," diyor kolunu omzunun üzerinden sıyırıp bana kaslı kolunu daha fazla gösterirken. "Kökleri daha çok. Buradaki gül babam için. Grateful Dead logosundaki gül. En sevdiği gruptur ve biz büyürken evin her yerinde hep onların müziğini çalardı. Ve ucunda birleşmeyen bu komik görünümlü kalp." Bir sonraki dövmeyi işaret ediyor. "Mary biz çocukken Marc ve bana bir not yazar ve her gün öğle yemeğimize koyardı. Her zaman bu garip görünümlü kalple imzalıydı. Bu onun imzası sayılırdı, yani bu onun için."

Siyah mürekkebin izini sürüyorum. Teoride bu dövmelelerin hiçbiri bir araya gelmeyecek olsa da, Eli'nin kolunda iç içe geçtiklerinde garip bir şekilde uyumlular. Şimdi arkalarındaki anlamı bildiğim için daha da çok. Bir kalp ve bir çiçeğin kadınsı görünebileceğini düşünürsünüz ama öyle değil. Siyah mürekkeple yazılmışken ve Eli'nin kasları yüzünden gerilmişken değil.

Bu hafta sonu bana bir şey öğrettiyse o da Eli'nin hayatındaki en önemli şeyin ailesi olduğudur. Bir zamanlar bunun hokey olabileceğini düşünmüştüm ama yanıldığım ortaya çıktı. Bu hafta sonu harikaydı ve Maddison'lar ve Jones'larla vakit geçirmeyi çok sevdim, ancak Eli'nin bunu akrabalarımın asla yapamayacağı gerçeğinin daha da farkına vardım. Artık birlikte tatil geçirebileceği bir ailem yok. "Bir ailemin olmaması seni rahatsız ediyor mu?" "Bir ailemin olmaması seni rahatsız ediyor mu? Zihnim ağzıma yetiştiriyor.

"Ne?" Eli'nin gözleri şoktan kocaman açılmıştı.

"Bunu ailemle asla yapamayacak olman seni rahatsız ediyor mu?" Evin etrafını işaret ederek soruyorum.

"Logan, ciddi misin?"

Utangaçça başımı salladım.

"Siktir. Gel buraya." Kollarını bana doladı, beni kucağına aldı. "Aileni özleyeceğini düşünseydim seni buraya asla getirmezdin. Bu hafta sonu seninle kampüste kalmaktan mutlu olurdum. Buradayken üzülmeni istemiyorum bebeğim."

"Hayır. Hayır, bu hafta sonu geldiğimiz için çok mutluyum. Çok eğlendim ama bunu ailemle asla yapamayacağın için kendimi kötü hissediyorum."

"Senin bir ailen var. Ben senin ailenim," diye umutsuz bir ses tonuyla eklerken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, duygularını incitmiş olabileceğimi fark ediyorum. "Marc senin ailen."

Sessiz kalıyorum çünkü ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Eli ailemle asla tanışamayacak ve bu yutması beklediğimden daha zor bir hap haline geliyor. Aşık olduğum adamla asla tanışamayacaklar. İlk aşkım ve muhtemelen en iyi aşkım.

"Keşke onlarla tanışabilseydim diyor muyum?" Eli sessizliği bozar. "Elbette, seni yetiştiren insanlarla tanışmayı çok isterdim. Çoğunlukla onlara teşekkür edebilmek için ama Logan, burada bir ailen var. Yokmuş gibi hissetmeni istemiyorum."

Eli bana bakabilmek için yüzümü omzundan kaldırıyor ama bakışlarına karşılık vermekte zorlanıyorum. Bugün garip bir şekilde duygusal hissediyorum ve ağlamıyor olsam da Eli beni bir kitap gibi okuyabiliyor ve şu anda benim için üzülmelerini istemiyorum.

"Noel için geri gelmek zorunda değiliz. Eğer senin için zorsa, kampüste kalabilir ve günü sadece ikimiz geçirebiliriz."

"Hayır, Eli. Ben iyiyim, söz veriyorum. Burada olmayı seviyorum, gerçekten. Sadece bazı şeylerin üstesinden gelmeye çalışıyorum."

"Bunları aşmana yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor, düşen bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırırken.

"Bir şeyim yok. Ben iyiyim, bebeğim." Eğilip dudaklarını öpüyorum, onu yalanıma inandırmaya çalışıyorum.

Bölüm 77

Eli

"Neden bu kadar hızlı sürüyorsun?" Marc arka koltuktan soruyor.

"Sadece eve gitmek istiyorum." Indiana'dan kampüse dönerken hız sınırının on beş mil üzerinde sürmeye devam ederken ses tonumu rahat tutuyorum ve yolcu koltuğunda otururken elim Logan'ın kalçasında kalıyor, her zaman yaptığım gibi ona dokunma ihtiyacı duyuyorum.

"Cidden eve gidip sevişebilmek için mi bu kadar hızlı sürüyorsunuz?" Marc filtresiz bir şekilde suçluyor, Logan ve benim onun ifadesinin doğruluğuna gülmemize neden oluyor.

Haksız değil. Logan'la o aptal iddiaya girdikten sonra hafta sonunun yüzde doksan beşinde aklımdaydı. Birbirimize sataşmamızın da bir faydası olmadı. Sadece birbirimizi daha çok istememize neden oldu.

Ama dün gecedен sonra Logan'ın üzgün olduğunu söyleyebilirim. Ailesiyle ilgili konuşmamızdan sonra bu konuda bir şey söylemedi ama üzgün olduğu belliydi. Dün gece ikimiz de etrafta dolaşmayı düşünmedik bile. Sadece uyurken ona masumca sarıldım. Onun üzgün olduğunu bildiğim halde birbirimize takılmak o kadar da komik değildi.

Bugün çok daha kendinde görünüyor, gülüyor, şakalaşıyor ve her zamanki tatlı halini takınıyor. Bütün gece dinlenmek ona iyi gelmiş olmalı ve şu anda otobanda hızla gitmemle aynı nedenden dolayı kampüse dönmek için sabırsızlandığını söyleyebilirim.

"Merak etme Marc. Ali yarın evde olacak," diye ekliyor Logan kıkırdayarak.

"Ama cidden, kardeşim. Pazartesiye kadar bizi tekrar görmeyi bekleme," diye gülerek ekliyorum. Cumartesi akşamını ve tüm Pazar günümü Logan'ın bacakları arasında geçirmeyi planlıyorum ama bu kısmı ifşa etmeme gerek yok.

"Düşünmek istediğim son şey kardeşim ve en iyi arkadaşımın seks hayatı olduğuna göre, biraz müziğe ne dersin?" Marc, çalma listesini hoparlörlerimde patlatmaya başlamadan önce şöyle diyor.

Minnesota eyalet sınırını geçerek varış noktamıza ve benim kaçınılmaz cennetime biraz daha yaklaştık.

"EJ, yol programın nasıl gidiyor?" Marc beni duyabilmek için müziğin sesini kısıyor.

"Çarşamba günü UMass maçımız var. Ardından Cumartesi günkü maç için Maryland'e uçacağız ve bir sonraki Çarşamba günü Rutgers ile oynamak için doğu kıyısında kalacağız. Ertesi gün de Nebraska ile evimizde oynayabilmek için gözümüz kapalı uçacağız."

Logan, bakışlarını yolcu tarafındaki camdan ayırmazken programının çoktan farkına varmış durumda.

"Nebraska maçı iyi bir maç olacak" diyor kardeşim.

"Sonra tatile çıkacağım. Noel sonrasına kadar evde olacağım," diye ekliyorum, son kısmın Logan için darbeyi yumuşatacağını umuyorum. Gitmemden en az benim onu terk etmekten nefret ettiğim kadar nefret ediyor. Bu sadece, eğer çağrılırsam ve ayrılmak zorunda kalırsam planımızın ne olacağı konusunda onunla konuşmam gerektiğini hatırlatıyor.

Marc'ın beni duyamayacağını umarak sesimi bastırmak için kadranı yükseltiyorum. "Bebeğim, ben yokken iyi olacak mısın?" Logan'ın kalçasını sıkıyorum. "Bu birbirimizden uzak kaldığımız en uzun süre olacak."

Dün gece aniden üzüldüğünü görmek beni bu hafta onu terk etme konusunda biraz endişelendirdi. Logan böyle yapmazdı. Ama tatildegiz, eminim ailesinden ayrı kalmak onun için duygusal bir dönemdir. Sadece bu yolculuğu bitirmek istiyorum, böylece dört haftalık kış tatilini onunla geçirebilirim.

Bu sekiz günlük yolculuk, biraz uzun mesafe yapmamız gerekirse iyi bir alıştırma olacak. İyi bir iletişimimiz var, o yüzden bu konuda endişelenmiyorum ama Logan kadar birinin yanında olmaya hiç bu kadar ihtiyaç duymamıştım. Onun yanımda olması beni her zaman sakinleştiriyor ve ondan bu kadar uzun süre uzak kalacağım için biraz gerginim. Logan'ın ne kadar bağımsız olduğundan bahsetmiyorum bile, ben evde olmadığımda zor zamanlar geçirdiğini biliyorum.

"Biliyorum, çok korkuyorum," diyor bana. "Ama dikkatimi dağıtacak finallerim var. Yine de seni özleyeceğim."

"Seni hep özliyorum," diye hatırlatıyorum ona, parmaklarımı onunkilerle iç içe geçirirken, biraz fazla hızlı bir şekilde kampüse geri dönmeye devam ediyorum.

Logan'ın yurt odasının kapısını arkamızdan aceleyle kapatıyorum, kapatırken de kilitlediğimden emin oluyorum. Şükran Günü tatili olduğu ve çoğu öğrencinin yarına kadar dönmeyeceği için mutluyum çünkü Logan'la bu gece çok gürültü yapacağımıza dair bir his var içimde ve komşuluk dışı davranmak istemiyorum. Ama aynı zamanda sekiz gün boyunca kız arkadaşımın uzak kalacağım, bu yüzden gerçekten umurumda değil.

Kapısı kapanır kapanmaz Logan'ı yakalayıp kapının arkasına sıkıştırıyorum ve dudaklarımı onunkilere değdirmek istiyorum.

"Sanırım ikimiz de iddiayı kazandık," diyor aşırı rekabetçi kızım ateşli öpücükler ve soluk soluğa nefesler arasında.

"Logan, ikimiz de kaybettik ve bunu sen de biliyorsun." Kalçalarım onu kapiya doğru tutarken alnım onunkine yaslanıyor. "Bu bir kaybet-kaybet durumuydu. Bu saçmalığı bir daha asla yapmayalım."

Logan'ın elleri yukarı fırlıyor, ağızlarımız birbirininkini keşfederken dış katmanlarının düğmelerini hızla açıyor, ama ben onun hareketlerini durduruyorum.

"Bırak ben yapayım," diye yalvarıyorum. "Vücudunu bir haftadan fazla göremeyeceğim. Ezberlemem gerek." Onu sırtımı göğsüme yaslayarak, ceketinin düğmelerini hızla çözdüm ve ayaklarının dibinde birikmesine izin verdim.

Ama ona gerçekten dokunmadan önce bir an duraksıyorum. "Logan, iyi olduğuna emin misin? Dün gece sen-"

"Ben iyiyim, Eli." Arkama uzanıyor, elini boynuma doluyor ve beni kendine çekiyor. "Söz veriyorum."

İstekli dudaklarım güzel boynunun ince derisiyle birleşiyor ve altında hızla yükselen nabzını hissediyorum. Uzun parmaklarımı gömleğinin altından geçirerek sıcak tenini keşfediyor, her yükselişini ve düşüşünü hissediyor, her eğimine ve kıvrımına tapıyorum.

Arkadan ellerimi gövdesinde gezdirip sütyeninin dantelini avuçluyorum. Boynuna doğru gülümsüyorum, henüz göremesem de tam olarak ne giydiğini biliyorum. Bu küçük parçayı daha önce sadece bir kez giymişti ve yemin ederim ki onu o biçimli vücudunda gördüğümde neredeyse patlayacaktım. Basit bir siyah takım, narin danteller mükemmel göğüslerini zar zor örtüyor. Uzun bir araba yolculuğu için asla böyle bir şey giymezi, ancak kamyondan indiğimizde ne olacağını tam olarak biliyordu.

Parmağım sütyeninin üst kısmına takılıp gergin meme ucunu sıyrırken kulağına "Siktiğimin baş belası" diye fısıldıyorum.

Logan başını omzuma yaslıyor ve kışını zaten var olan şişkinliğime hafifçe yaslıyor. "Bu gece alay etmek yok. Her şeyeime sahip olabilirsin. Ne istersen."

Parmak uçlarımın vücudunda gezinmesine izin vererek, uyumlu dantel külotu giydiğini teyit etmek için bel bandına hafifçe dalıyorum. Alnım bir iniltiyle Logan'ın omzuna düşerken parmaklarımı dokunun üzerinde gezdiriyorum. Lanet bir inilti. Bu kadın beni elinde oyuncak yapıyor.

Onun üzerinde hiçbir kontrolüm yok ve o da bunu biliyor. Beni küçük parmağında oynatıyor ve hayatımın geri kalanını bu şekilde mutlu bir şekilde yaşayacağım.

"Sensiz sekiz gün boyunca ne yapmam gerekiyor?" Ense köküne doğru soruyorum, bunu yaparken kot pantolonunun düğmelerini açıyorum.

"Eminim idare edersiniz." Arkasına uzanıp pantolonumun üzerinden beni avuçlarken dudakları sinsi bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Bütün zaman boyunca bu küçük setin içindeki zihinsel görüntünle mastürbasyon yapacağım." Kot pantolonunu kıkına doğru itiyorum ve çıkması için yere bırakıyorum.

Ellerim onun yumuşak kalçalarını buluyor, parmaklarım onların uzunluğunu sıyrıyor. Bacaklarının arasındaki narin dantelden sızan ılık ıslaklığı nazikçe kaydırmadan önce kumaşı kalçalarının üzerinde gezdiriyorum.

Bir inilti daha. Bu gece işim bitti.

Gömleğini başının üzerinden kaldırıp ellerimi kollarının üzerinde gezdirirken, hayatımda gördüğüm en güzel vücudun her santimetrekaresini hafızama kazıyorum. Sadece ateşli ve benim için mükemmel bir vücuda sahip olduğu için değil, aynı zamanda Logan olduğu için. Tartışmasız, şüphesiz, delicesine aşık olduğum kadın.

Orta parmağım göğüslerinin arasındaki çukurdan karnına kadar uzanan çizgiyi nazikçe takip ediyor, ta ki artık dayanamayıp onu görmem gerekene kadar. Onu yüzüme doğru çevirdiğimde, önümdeki altın tenli güzelliğe bakarken çenem gevşiyor. Parlak kıvılcık saçları omuzlarına dökülüyor, yanakları ve göğsü şimdiden pembe ve sıcak. En sevdiğim iki şeyi gizlemek için pek bir şey yapmayan siyah dantelden bahsetmiyorum bile.

"Sana doyamıyorum," diyorum ona, gözlerim sonunda yeşil gözlerine takılıyor.

Parmakları dağınık saçlarıma batıyor, köklerini hafifçe çekiştiriyor. "Hislerimiz karşılıklı bebeğim."

Eğildim, onun tadına bakmaya, dudaklarını dudaklarımda hissetmeye ihtiyacım vardı. Seks yapmamızın üzerinden sadece birkaç gün geçti ve şu anda beni bunaltan şey bu bile değil. Bu hafta sonu Logan'ı evimde görmek, zaten bildiğim bir şeyi fark etmek - onun o olduğunu, bana ait olduğunu. O sonsuza kadar benim.

Elleri pantolonumun düğmelerini hızla açarak ayak bileklerime kadar indiriyor, dar külot onun için ne kadar hazır olduğumu gizlemek için pek bir şey yapmıyor. Gömleğimi çekiştirerek üzerindeki katmanı çıkarmamı istiyor, ben de çabucak çıkarıyorum, dövme kolum ve hızla yükselip alçalan göğsüm ortaya çıkıyor. Parmakları

ve gözleri mürekkebi inceliyor, tıpkı daha önce defalarca yaptığı gibi hassas çizgileri takip ediyor.

Bunu yaparken onu izliyorum, bir gün çıplak teninin son parçasının da onun için dolacağını biliyorum.

Onu kucağıma alarak uzun bacaklarını belime doluyor. Onu yatağa fırlatıyorum, dudaklarında dans eden heyecanlı küçük bir gülümsemeyle zıplamasını izliyorum. Kalçalarını sıkıyorum, ellerim onu kendime çekerken kalçalarını buluyor.

Dantelli parçayı bir anlığına açık bırakırken topuklarımın üzerine oturuyorum, zihnimdeki görüntüyü kilitliyorum -Logan sırtüstü yatmış, bacakları benim için ardına kadar açık, çürük siyah kumaş amını örtüyor.

Parmaklarımı külotunun etrafında kıvrarak bir hamlede çıkardım. Bir ritmi bile kaçırmadan dizlerini aralıyorum, önce parmağımı kaydırarak onu buluyorum, bunu yaparken başı yatağa düşüyor. İhtiyaç dolu dudaklarımı ortasına bastırmadan önce, sıcak nefesimle onun beklentiyle sarsılmasına neden olarak aşağıya iniyorum.

"*Siktir, evet,*" diye iniyor ve bunu yaparken başımı aşağı itiyor.

Dilim onu yavaşça öldürmek için nazikçe fiskeler vuruyor. Altımda kıvranıyor, kalçaları yüzüme çarpıyor, parmak eklemleri ellerindeki çarşafarla beyaza dönerken daha fazlası için yalvarıyor.

"Daha ister misin?"

"Bu gece dalga geçmeyeceğimizi söylemiştik," diye hatırlatıyor bana kesik kesik nefesler arasında, gözleri titizlikle işkence eden tempomun hissiyle kapanmış.

"Mmm," diye mırıldanıyorum seksine karşı, Logan'ın seğirmesine ve altımda kıpırdanmasına neden oluyorum. "Haklısın." Ağzım klitorisini emerken iki parmağımı içine sokuyorum.

"*Oh, Tanrım,*" diye bağılıyor ani saldırıdan, kalçaları parmaklarımla aynı tempoda hareket ediyor, onlarla aynı hızda buluşuyor.

Eğer o da şu anda benim kadar cinsel olarak bastırılmışsa, uzun süre dayanamaz. Hareketlerime devam ediyorum. Parmaklarım onu sınıra getirmek için niyetle hareket ederken dilimle emiyor, fiske atıyor, daire çiziyorum.

Yataktan kalkarken parmaklarımın etrafında sıkılaştığını hissediyorum, ağzımdan onun uyarılmışlığı damlıyor. Ben onun çözülüşünü izlerken klitorisi dilime karşı zonkluyor. Ağzı mükemmel 'O' harfini oluştururken tatlı kızımın gözleri kapanıyor, dokunuşumla parçalanıyor - ona sadece benim yapabileceğim şeyi.

Logan'ın göğsü yavaşlarken, şımarık memeleri siyah dantelli sütyeninden dışarı taşıyor, dürüst olmak gerekirse daha çok görüntü için.

Ayağa kalkıyor ve bana doğru sürünüyor, külotumu çekiştiriyor ve serbest kalmamı sağlıyor. Ağrıyan sikimin tabanını kavırıyor ve hayatımda hiç bu kadar sertleştiğimi hatırlamıyorum. Ta ki eğilip beni sıcak ağzına alana, dili ucumun etrafında dönüp zaten oluşmuş nem damlacıklarını yalayana kadar.

"*Siktir Logan,*" diye inliyorum duyduğum hisle, başım geriye düşüyor.

Beni tekrar içine almadan önce geri çekilip kızıl saçlarını omzunun üzerinden savuruyor, bu sefer boğazının arkasına çarpana kadar yavaşça yaklaşıyor ve neredeyse bu his yüzünden öne düşmeme neden oluyor.

İçinden çıkarken yanaklarını okşuyorum, tatlı kızımın ağzında şeytani bir sırıtış var. Beni etkisi altına aldığına bildiğinde böyle bakmaya meyillidir. Ki dürüst olalım, bu her zaman böyledir.

"Bunu bir daha yaparsan çok çabuk boşalacağım ve senin içinde olmam gerekiyor."

Gururlu bir gülümseme dudaklarını kaldırıyor ve yeşil gözleri bana yaptıklarından dolayı eğlenceyle parlıyor.

Yatağına uzandı, sütyenini çözdü ve diri göğüslerini tam teşhirde bıraktı. Onu görünce ağzım açık kaldı. Kızarmış ten, vahşi saçlar, benim için açık bacaklar, bundan asla bıkmayacağım. Sahip olduklarımızdan asla bıkmayacağım.

Öne doğru eğilerek, açgözlü ellerim göğsünü doldururken, istekli ağzımı onunkiyle birleştiriyorum. Kaya gibi sertleşmiş aletim kıvrımlarına doğru kayıyor ve her iki tarafındaki ıslaklığı hissediyor. İçine sokmak istiyorum. Sıcak duvarlarının çıplak tenimin etrafında sıkıştığını hissetmek istiyorum, ama henüz doğum kontrolünde değil ve onu hamile bırakırsam beni tam anlamıyla öldürecek, bu yüzden prezervatif çekmecesini.

Birkaç hafta önce komodini ağzına kadar doldurmuştum, bu yüzden uzanıp bir tane çıkardım ve hızla uzunluğumun üzerine yuvarladım. Arkama yaslanıyorum, sikimi kavrarken onun manzarasını seyrediyorum, içine girmeye hazırım.

Ucunu klitorisine değdirerek birkaç tokat atıyorum ve tüm bu süre boyunca izliyorum, ağzım görüntüden ve duyumdan açık kalıyor. Kızıma bakıyorum, dudakları aralanmış, gözleri aynı lanet şeye kilitlenmiş.

Yavaşça içine doğru itiyorum, gözlerim Logan'a yapışmışken onunkiler bu müdahaleden dolayı kapanıyor. Geri çekiliyorum, kalçalarımı ona doğru hafifçe sallıyorum, bunu yaparken acele etmiyorum.

"Logan, iyi misin?" Her zaman yaptığım gibi soruyorum. Her seferinde daha iyi cevaplar veriyor ama bu seferki açık ara en sevdiğim cevap.

"*Siktir*. Evet, iyi hissettiriyor."

"Bekle, gerçekten mi?" Biraz şaşırarak hareketlerimi durduruyorum. Bunu yaptıkça Logan için her şey daha iyi hissettirdi, ama her zaman biraz rahatsızlığı vardı.

Topuklarını kalçalarımın arkasına bastırarak hareketlerimi yeniden başlatıyor. Başını sallarken alt dudağını ısırtıyor.

"Rahatsızlık yok mu? Acı yok mu?" Teyit etmek için sordum.

"Hayır, bebeğim," diye nefes alıyor. "Gerçekten çok iyi hissediyorsun." Siktir et beni. Gidelim o zaman.

Kalçalarını kavrayarak biraz daha hızlı itiyorum, gözlerimi sürekli ondan ayırmıyorum. Şu anda cennet gibi görünüyor ve başı altındaki yastığa düşerken ve göğüsleri yüzüme yakın bir şekilde yukarı kalkarken o da öyle hissediyor. Kendimi onun içine doğru iterken parmaklarım kıvrımlı kalçalarının derisini kazıyor, ama yine de biraz geri çekilerek alışmasına izin veriyorum.

"*Daha sert*," diye inliyor, topuklarını tekrar bana doğru itiyor. Bunu doğru duymuş olmamın imkânı yok.

"Ne oldu bebeğim?"

"Eli. Daha sert. Lütfen," diye yalvarıyor.

Lanet olsun. İki kere söylemene gerek yok. O söyledi ama sen anladın.

Logan ve ben tatlı ve yavaş sevişmeler yaptık. Eğlenceli şeyler yaptık ama hiç sadece sikişmedik. Saf hayvani sevişme. Ama artık parlama zamanı geldi.

Öne düşüyorum, kendimi tutuyorum ve dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum.

"Şimdi sana seni sevdiğimi söyleyeceğim çünkü bu gece aşk meşk yapmayacağız. Tamam mı?"

Logan'ın gözleri önce açılıyor, sonra sözlerimle kararıyor, göz bebekleri tamamen büyüyor. Başını sallayarak onaylarken bir yudum alıyor.

"O zaman beni sevdiğini söyle ki seni sikip atabileyim."

"Seni seviyorum."

"Güzel, ben de," diyorum ona çarparken, ben çarparken ağzı açık kalıyor.

Logan'ın dudaklarından çıkan ve odayı dolduran inilti ve inlemelerle kesinlikle büyülenmiş bir şekilde ona tekrar tekrar tüm gücümle saldırıyorum. Her darbemde göğüsleri zıplayarak benim için en cennet gibi görüntüyü oluşturuyor.

Logan'ın yeni yönlerini bulmaya bayılıyorum. En sevdiğim kızın daha önce kimsenin görmediği yeni yönlerini... Fiziksel olarak kastetmiyorum. Hayır, demek istediğim kişiliğinin yeni yönlerini, hoşlandığı yeni şeyleri bulmak ve kulaklarıma dolan seslere bakılırsa Logan sert seviyor.

Arkama yaslanıp kalçalarını kendime doğru çekiyorum ve onu sikimin üzerinde zıplatıyorum. İçine girdiğimde neredeyse yatağın dışına kadar yükseliyor, muhtaç elleri çarşafı, yatak başlığını, beni kavırıyor. Ne bulabilirse, gerçekten.

"*Lanet olsun,*" diye nefes alıyorum leğen kemiğim onunkine çarparken, bunu her yaptığımda dudaklarından çıkan iniltileri seviyorum.

Sonra, bencil olduğum ve onu bu şekilde görmek istediğim için, ama aynı zamanda bunun ona iyi geleceğini bildiğim için, bizi ters çeviriyorum, böylece o üstte, bana biniyor. Öne doğru eğilirken dizleri her iki yanımda bükülüyor, ellerini göğsüme sabitliyor, kalçalarını döndürürken neredeyse orada kaybetmeme neden oluyor.

Dürüst olmak gerekirse, bu kadar uzun süre dayanabildiğime inanamıyorum, çünkü son üç gündür düşündüğüm tek şey buydu. Ama Logan henüz seks yapmamızdan gelmedi, onunla her zaman parmaklarımla veya ağzımla ilgileniyorum, ama bu gece olabileceğini hissediyorum, bu yüzden olabildiğince uzun süre dayanmaya çalışacağım ve onu benimle oraya götüreceğim.

Yavaş daireler çizerek hareket ediyor, ben onun ritmini takip ederken nefesimi kesiyor. Gözlerimi açık tutuyorum, bana binerken kabarık göğüslerini ve açık ağzını izliyorum. Ve lanet olsun, bana çok iyi biniyor.

Tanrım, bu kadını seviyorum. Ve benimle birlikte çözülmesini izlemeye bayılıyorum. Genelde çok derli toplu ve tatlıdır; ancak yatakta birlikte olduğumuzda hiç de öyle değildir.

Kalçalarını kavrayarak vücudunu üzerime yapııştırıyorum, tenlerimizin gürültülü çarpışması odayı dolduruyor. Logan'ın başı geriye düşüp kontrolü ele almama izin verirken, onu acil bir tempo ve güçle üzerimde zıplatırken, omurgamın dibindeki karıncalanma bana patlamak üzere olduğunu söylüyor.

"*Boşalacağım,*" diye haykırıyor Logan, vücudu emrime amade. Evet, geleceksin ve ben de geleceğim.

Doğrudum, kollarımı beline doladım ve vücudunu kendime çektim. Kendimi yataktan kaldırıp ona sokulduğumda göğüsleri yüzüme doğru geliyor. Kolları boynuma dolanıyor, zevk çılgınlıkları kulaklarımı doldururken parmakları terli saçlarıma dolanıyor.

Başı geriye düşerken Logan'ın vücudu etrafımda sıkılaşıyor, şimdiye kadar gördüğüm en güzel orgazmın tadını çıkarıyor. Vücudu orgazm

olurken yüzündeki saf mutluluk

Sarsıntılar ve titremeler, tamamen kontrol dışı, beni uçurumun kenarına göndermek için yeterli. İnemeleri gürültülü ve çoğu benim ismim, ki bu onun dudaklarından duymayı en sevdiğim şey. Gözlerinin geri döndüğünü gördüğüm anda, vücudumdaki her kas kasılırken prezervatifin içine dökülürken bir kez daha ağır bir itiş yapıyorum.

Homurtu ve ığlıklarımı bastırmaya çalışarak omzunu ısırıyorum ama faydası yok. şu anda ikimiz de çok grltlyz.

Logan üstüme düşerken yatağa geri y a t ı y o r u m , ikimiz de nefes nefese kalmışız, terden sırsıklam olmuşuz ve birbirimizi deli gibi beceriyoruz.

"Su molası. Yirmi dakika sonra ikinci raunt," diyorum nefes nefese kalışları arasında kıına vurarak.

"Ne?" Başını göğsümden çekip bana şaşkınlıkla baktı. "Kaç tur atacağız?"

"Pazartesi günü sınıfa *yürüyerek* gitmenin senin için bir seçenek olup olmayacağını bilmiyorum diyelim."

Bölüm 78

Logan

Eli'nin deplasman maçları için yola çıkmasından bu yana beş gün geçti ve iyi olduğumu söylersem yalan söylemiş olurum. Şükran Günü hafta sonundan bu yana etrafımda bir karanlık, omuzlarımda bir ağırlık var ve bunu üzerimden atamıyorum. Hissettiğim üzüntünün Eli'nin yokluğuyla bir ilgisi yok, gerçi onun yokluğu da yardımcı olmadı, bu kesin. O gidene kadar evde benimle olduğu için birkaç gün dikkatim dağıldı ve kendimi kendim gibi hissettim. Eli'nin kayası olmaya alışkınım, merkezde olması gerektiğinde dayanacağı temel benim. Akıllı başka yerlere gittiğinde onun yanında olan kişiyim.

karanlık yerler. Kendini sakinleştiremediği zaman, bu benim işim.

Daha önce hiç kimsenin yardımına ihtiyacım olduğunu hissetmemiştim. Güçlüyüm ve hayatım boyunca kendi ayaklarımda üzerinde durabilmemi sağlayan cehennemden geçtim, ama zihnimi bulandıran, dışarıda duran, üzerime çökmeyi bekleyen, her şeyi tüketen kederle ilgili bir şey, ona daha önce hiç olmadığım kadar ihtiyacım olduğunu hissettiriyor.

Ve ben bundan hoşlanmıyorum. Kendimden başka kimseye ihtiyaç duymayı sevmiyorum.

Bugün ilk finalim vardı ve kesinlikle çuvalladığıma eminim. Son birkaç günü kafam kitaplarımda geçirdim, ancak zihnim sayfalarındaki kelimeleri tutamadı. Sanki karışıma daha fazlasını ekleyemeyecek kadar başka düşüncelerle doluydu.

Bu haftanın düşüncesi zaten üzerimde bir yük değilmiş gibi bir de final sınavlarımda denkleme eklenmesi beni neredeyse kırmaya yetiyor.

Neredeyse.

Yatağımda uzanmış, iyi bir gece uykusunun zihnimi sıfırlayacağını umarak erkenden uykuya dalmaya çalışırken, telefonum komodinin üzerinde titremeye başladı.

Eli olmadığını varsayıyorum çünkü ona yatacağımy söylemiştim ama beni başka kim arayabilir bilmiyorum.

Telefonu açıyorum, ekranın üst kısmında memleketimin alan koduyla birlikte bilinmeyen bir numaranın yanıp söndüğünü görüyorum. Zac olabileceğini düşünerek içimde hızlı bir panik patlaması yaşıyorum ama numarasını değiştirmek ya da bana ulaşmak için başka birinin numarasını kullanmak onun için bile biraz fazla gibi görünüyor.

"Alo?" Bilinmeyen numaraya cevap verirken sessizce soruyorum. "Merhaba. Bayan Leo ile mi görüşüyorum?"

diye soruyor bir kadın sesi. "Evet?"

"Burası Southpoint Self Storage."

Lanet olsun. Bunu neredeyse unutuyordum.

"Bizde on iki aylık ön ödemeli bir depolama biriminiz var. Kira sözleşmenizi yenilemek için dosyadaki kartınızı çalıştırmaya çalıştık, ancak reddedildi."

"Kahretsin. Bunun için özür dilerim. Ülkenin öbür ucuna taşındım ve yeni bir banka hesabı açtırdım. Sizdeki kartımı güncellemeyi unuttum."

"Şimdi yapmak ister misin?"

"Yenilenmesini isteyip istemediğime karar vermek için ne kadar zamanım var?"

"Bu hafta boyunca ödemeniz yapıldı. Üç haftalık bir ek süremiz var, bu nedenle ya otuz birinci Aralık'a kadar kartınızdan ödeme alınmalı ya da depolama biriminiz boşaltılmalıdır. Aksi takdirde, içindeki tüm varlıklar da dahil olmak üzere birimi kaybedersiniz."

"Tamam. Bu hafta bir karar vereceğim ve sizi tekrar arayacağım. Çok teşekkür ederim."

"İyi geceler."

Şu anda uğraşmam gereken son şey bu. Finaller ve üzerime çöken ağırlığın yanı sıra, Perşembe gününün hangi gün olduğunu bilmek ve depolama ünitesine karar vermek zorunda kalmak kırılma noktası olabilir.

Bir parçam her şeyin gitmesine izin vermek istiyor. Tüm anıların, içinde ne varsa onunla birlikte gitmesine izin vermek. Ya da on iki ay daha ödeyebilirim. İçinde ne olduğunu gördüğümde kaçınılmaz olarak ortaya çıkacak zihinsel çöküşü erteleyebilirim. Param var. Yapabilirim.

Ama ertelemeye devam etmenin ne yararı var? Ve sanırım bir gün hepsini gözden geçirmeden bırakırsam kendimden nefret edebilirim. Çocukluğumun her bir duygusal parçası o dolapta. Tüm aile resimlerim, ebeveynlerimin kıyafetleri ve onların hayatlarından saklamaya değer her şey orada.

Ondan öylece kurtulamam. İki bin millik mesafe, geçen yıl annemin başına gelenlerle aramda bir mesafe yaratma konusunda bana ne kadar yardımcı olduysa da, gerçek şu ki, bu olay yine de yaşandı. Ve ondan bana kalan her şey o depoda, onları gözden geçirmemi bekliyor.

Geçen yıl İspanya'ya gitmeye karar verdiğimde, hayatım ya da ailem için anlamlı olan her şeyi topladım ve o depoya tıktım. Hiç gözden geçirmedim. Sadece sakladım. Annemin eski elbiselerine dokunmanın ya da babamın bana basketbol topu atmayı öğretirken çekilmiş fotoğraflarını görmenin yaratacağı duyguları işleyemezdim, o yüzden yapmadım. Sakladım.

Yurtdışındayken geri dönüp satabilmek için aile evimizi yenilettim. İşin iyi tarafı, altı aylığına gittiğim o eve geri döndüğümde onu tanıyamamış olmamdı. Renkli duvarlar artık bembeyazdı. Annemle bir zamanlar içinde onlarca kurabiye pişirdiğimiz fırın çoktan gitmiş, yerine yeni, parlak, paslanmaz çelik bir fırın gelmişti. Babamla birlikte sayısız basketbol maçı izlediğimiz çalışma odası artık umutlu alıcılar için bir oyun odası olarak düzenlenmişti.

Tek bir santimetre karesini bile tanımıyordum ki tam da istediğim buydu. O evle ilgili tek bir anıyı bile yeniden yaşamak istemiyordum. Çok acı veriyordu. O depoda her ne varsa, ben de öyle hissediyorum. Geçen yıl boyunca bastırmaya çalıştığım her anı, omuzlarımda ağırlık yokmuş gibi davrandığım her bir üzüntü, hepsi üzerime çökmeyi bekliyor. Hepsi o dört duvarın içinde saklı.

Gözlerimi kapatıyorum, zihnimin bana oynadığı zihinsel oyunlardan biraz kurtulmaya ihtiyacım var, telefonum tekrar çaldığında biraz uyumayı umuyorum.

Gözlerimi kısarak ekrana baktığımda erkek arkadaşımın adını ve gelen bir mesajı görüyorum.

Selam bebeğim. Uyuduğunu biliyorum ama Çarşamba günkü maça bir gözlemcinin geleceğini söylemek istedim. Yeni öğrendim. Dallas'tan bir gözlemci, önünde bok gibi oynadığım. Beni tekrar görmek istemesine bile şaşırdım. Neyse, ben iyiyim. Aslında gerçekten iyi hissediyorum. Ve seni ne kadar çok sevdiğimi söylemek istedim.

Şu anda Eli için heyecanlanmaktan başka bir şey istemiyorum ama elimde değil. Şu anda mutlu olamayacak kadar bencilim.

Tabii ki, bu onun çağrılacağı lanet hafta. Ona en çok ihtiyacım olan hafta.

Ertesi gün, yine boktan bir sınavdan sonra, spor salonuna gitmem gerektiği için üzerime egzersiz kıyafetleri giymeye karar verdim. Bütün hafta boyunca çalışmadım, ki bu hiç bana göre değil. Kafamı boşaltmaya ihtiyacım var ve her zaman olduğu gibi çantada birkaç tur tam da bunu yapacak. Bir sonraki sınavıma yetişmem gerekene kadar sadece kırk dakikam var ama bu süre spor terapisi için yeterli olacaktır.

Öfkeli hissetmek istiyorum ve bunu ağır bir torbaya yumruk atarken de yapabilirim. Bana göre öfke, kederli olmaktan çok daha iyi ve son zamanlarda keder tek seçeneğim oldu. Ama bugün öyle değil. Her şeyi tersine çeviriyorum, duygularımı hissetmek istediğim şekilde yönlendiriyorum.

Eldivenlerimi ve sargılarımı spor çantama atarken Ali odama daldı.

"Logan, seninle konuşmam gerek," diyor ısrarla, yatağına oturarak. "Ali, şu anda yapamam. Gerçekten antrenman yapmam gerekiyor."

"Kahretsin," diyor, bakışları benimkileri yakalayınca şaşırıyor. "Sen iyi misin? Kendin gibi görünmüyorsun."

"Evet, ben iyiyim. Sadece tüm bu ders çalışmadan sonra bir spor molasına ihtiyacım var," diye başımı sallayarak yalan söylüyorum.

"Lütfen Logan. Seninle gerçekten konuşmam gerek."

Ali her zaman yanımda oldu. Şu anda spor salonunda bir terapi seansından başka bir şeye ihtiyacım olmasa da, bana ihtiyacı olduğunda onu terk edersem çok kötü bir arkadaş olurum.

"Tamam." Masamdaki sandalyeye oturmadan önce çantamı bir kenara atıyorum. "Ne oldu?"

"Şey," diye başlıyor oturuşunu beceriksizce ayarlarken, belli ki kendini çok rahatsız hissediyor. "Sadece içimi dökmem gereken bir şey var ve bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum, o yüzden çıkıp söyleyeceğim."

"Tamam mı?" Şaşkın bir ifade ve çatık kaşlarla soruyorum. Ali'yi hiç bu kadar beceriksiz ya da oyun dışı görmemiştim, tabii konu...

"Marc'a karşı bir şeyler hissediyorum!" diye ağzından geçiriyor, sonra da korkunç bir şey söylemiş gibi ağzını kapatıyor.

Elimde olmadan bir kahkaha attım. Gülmek iyi hissettiriyor. Bunu uzun zamandır yapmamıştım.

"Evet, Ali.

Biliyorum." "Ne?"

"Çok belli ediyorsun. Tabii ki biliyorum. Cadılar Bayramı partisinden beri ikinizin de saçmaladığını biliyordum."

"Lanet olsun. Ne yapacağım ben?" diye soruyor çaresizlikle. "Neden ona söylemeyi denemiyorsun?"

"Oh, hayır, bunu yapamam. Hayır, hayır, hayır." Ali başını sallıyor. "Tüm bu çıkar ilişkisi onun fikriydi."

"Evet, muhtemelen erkek arkadaş edinmediğin için," diye hatırlatıyorum. "Yani büyük ihtimalle daha fazlasını teklif ederse onu geri çevireceğini varsayarak güvenli oynamaya çalışıyordu."

"Sence daha fazlasını istiyor mudur?" diye sorar beklenti dolu gözlerle, güvenceye ihtiyacı vardır.

"Ali, dürüst olmak gerekirse, onunla bu konuda konuşmadım. Ama bu Marc ve sen. Duygularınız karşılıklıysa hiç şaşırmam. Onunla konuşmalısınız."

"Belki kış tatilinden sonra. Bir dakika bununla oturacağım. Hiç böyle hissetmemiştim. Şu anda aceleci davranmak istemiyorum."

"Benim küçük soğuk kalpli Ali'm ısıyor," diye takılıyorum.

"Lanet olsun. Bu korkutucu bir his. Bunu nasıl yapıyorsun? Onu her gördüğümde göğsümde bir şey çarpıyor gibi oluyor. Bu da ne böyle?"

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Bu senin kalbin olurdu ve buna hisler denirdi," diyorum ona kendini beğenmiş bir şekilde.

"Oh, adamım. Berbat hissediyorum." Sıkıntı içinde yatağıma uzandı. "Berbat."

Spor salonuna yetişmeyi umarak tekrar saate bakıyorum ama bu noktada hiçbir faydası yok. Bir sonraki sınavıma yetişmeliyim. Duygularımı yönlendirmek için başka bir günü beklemek zorundayım.

"İyi olduğuna emin misin Logan?" Ali dirseklerine yaslanıp bana bakarken soruyor. "Bu hafta kendinde değil gibiydin ve seni neredeyse hiç görmedim."

"Ben iyiyim. Sınavlarımda pek başarılı olamadım ve bu beni strese sokuyor. Ama bunun dışında iyiyim."

En azından bu ifadenin bir kısmı doğrudu. Sınavlarım kötü geçiyordu ama geri kalanı düpedüz yalandı. Ve gerçek Ali tarzında, saçmaladığımı biliyor.

"Şu anda yalan söylediğini biliyorum. Ama bana ne olduğunu söylemek istemediğin sürece seni zorlamayacağım. Konuşmaya ihtiyacın olursa, her zaman burada olduğumu biliyorsun."

"Biliyorum ama ben iyiyim" diyorum, bana şüpheyile bakarken pek de inandırıcı olmayan bir baş sallamasıyla.

Merhaba. Cevap veremem. Şu an doktordayım. Seni sonra ararım. Çarşamba öğleden sonra görüntülü aramasını reddettikten sonra Eli'ye mesaj attım. Yakında buza çıkması gerektiğini biliyorum ama bu kalabalık bekleme odasında otururken cevap veremem.

E: Neden doktordasın? Neyin var?

Hiçbir sorun yok, normal kontrol. Böbreklerimi üç ayda bir test ettirmem gerekiyor. Bu sadece rutin.

E: Bana hiçbir sorun olmadığına söz ver

Söz veriyorum. Sadece bir kontrol. Bu gece iyi şanslar. Ne kadar harika olduğunu unutma. Seni çok seviyorum.

Ben de seni seviyorum Logan. Lütfen randevundan sonra bana mesaj at ve her şeyin yolunda olduğunu söyle. Marc ve Ali senin için endişelendiklerini söylediler. Onlar

kötü göründüğünü söyledi. Bu yüzden mi doktora gittin? Neler oluyor?

L: *Bir şey olduğu yok. Deli gibi ders çalışıyorum, o yüzden bu hafta onları pek göremedim. Yine de iyiyim! Git biraz kış tekmele, on üç.*

Telefonumu kilitleyip çantama atıyorum ve randevumu beklerken eski bir derginin sayfalarını karıştırmaya devam ediyorum.

"Logan Leo," diye sesleniyor hoş görünümlü bir hemşire bekleme odasına, elinde tıbbi geçmişimi içerdiğine şüphe olmayan bir pano tutarak.

"O benim." Yerimden kalktım ve ona doğru yürüdüm. Beni boş bir odaya sokana kadar uzun steril koridorda onu takip ederken kapıyı benim için açık tutuyor.

"Pekâlâ. Oturun. Doktor gelmeden önce hızlı bir tansiyon kontrolü yapacağım."

Manşeti pazumun üzerine koyuyor ve makinede çok ortalama tansiyon rakamları yanıp sönene kadar şişiriyor.

"Harika görünüyor," diyor kelepçeyi çıkarırken. "Dr. Lopez birazdan yanınızda olacak." Odadan çıkmadan önce bana tatlı bir gülümseme veriyor ve giderken kapıyı arkasından kapatıyor.

Sterilize edilmiş odada etrafıma bakıp etrafımı inceliyorum. Bu yaz Kaliforniya'da son kontrolümü yaptırdığımdan beri doktor muayenehanesine gitmemiştim. Genelde finaller haftasında randevu almazdım ve son zamanlarda kendimi çok bunalmış hissettiğim için bugünkü randevumu neredeyse iptal ediyordum. Ama iki ay sonrasına randevu vermişlerdi ve ben de son böbrek kontrolümü kaçırarak zaten sorumsuzca davranmışım.

"Sen Logan olmalısın." Yaşlı görünümlü bir beyefendi odaya girer. Beyaz önlüğü vücudunun büyük bir bölümünü örtüyor ama yakalı gömleğinin mavisini, nazik gözlerinin mavisini ortaya çıkarıyor. Genelde erkek doktorlara gitmeyi sevmem ama son dakikada randevu alırken fazla söz hakkım yoktu ve bu yaşlı adam yeterince iyi görünüyordu.

"Ben Dr. Lopez, ama siz bana Robert diyebilirsiniz." "Memnun oldum," dedim utangaçça.

"Bugün sizi buraya getiren nedir?" Karşımdaki tekerlekli tabureye oturdu.

"Buraya yazın sonunda taşındım ve henüz bir doktora görünmedim. Böbreğim için üç ayda bir kontrol yaptırmam gerekiyor ama bu seferkini biraz geciktirdim." Yanaklarım ısındı, içeri girmek için bu kadar beklediğim için biraz utandım.

"Anlıyorum." Kucağındaki panoda tıbbi kayıtlarımın sayfalarını çeviriyor. "Ailenizin tıbbi geçmişi oldukça kabarık," diye ekliyor notları okurken. "Baban kalp krizinden, annen de böbrek yetmezliğinden vefat etti."

Evet. Hatırlattığın için teşekkürler. Sanki bu hafta düşünebildiğim tek şey bu değilmiş gibi.

"Yine de tansiyon değerleriniz harika görünüyor ve sağlıklı bir yaşam tarzınız var gibi görünüyor." Gözleri panodaki sayfaları taramaya devam ediyor. "Böbrek kontrolü için idrar testi yaptıracağız ama Logan, eminim gayet sağlıklısındır." Yüzümdeki ifadeyi fark ettiği belli olan nazık bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Panoyu yere bırakıp bana döndü. "Senin yaşında biri için oldukça etkileyici bir şey bu. Annene böbreğini bu şekilde bağışlamak."

Ona rahat bir omuz silkme hareketi yaptım. "İşe yaramadı."

"Yine de çok cesurca bir şey," diye ekliyor beni okumaya çalışarak yarım bir gülümsemeyle. "Çok şey atlattın. Evde sana yardım eden biri var mıydı?"

"Hayır, sadece ben varım."

"Bu tek başına üstlendiğin çok büyük bir yük. Hiç bir danışmanla görüşmeyi düşündün mü? Konuşabileceğin biri? İstersen bir yönlendirme ayarlayabilirim?"

"Hayır, ben iyiyim. Kimseyle konuşmak istemiyorum," diye hemen çıkışıyorum.

Başını sallamadan önce bir an duraksıyor. "Tamam. Eğer fikrini değiştirirsen bana haber ver. Açık teklif."

Ona minnettar bir gülümseme fırlatıyorum, öyle davrandığım için kendimi kötü hissediyorum. O sadece yardım etmeye çalışıyor. Bunu biliyorum ama bu hafta zaten tam bir kâbus gibiydi ve artık geçmişimi deşmek istemiyorum. Sadece ilerlemek ve geçen yıl hiç yaşanmamış gibi davranmak istiyorum.

"Evet, Logan. Seninle tanışmak harikaydı." Tabureden kalkıp çıkışa doğru yürüyor. "Üç ay sonra bir sonraki kontrolünde görüşürüz, tamam mı?"

"Evet. Teşekkür ederim, Dr. Lopez."

"Robert," diye şakacı bir şekilde beni düzeltti.

"Özür dilerim," diye kıkırdıyorum. "Teşekkür ederim, Robert."

Hızlı bir idrar örneği verdikten sonra, haftanın son finali olan yönetim ekonomisine yetişmek için bolca zamanım olacak şekilde kampüse geri döndüm. Ama

çok da önemli değildi. Çok kötü yaptığımı biliyorum. Şu anda aklım okulda değil. Eli'da bile değil, ki bu alışılmadık bir durum. Her şey annemde. Geçen yıl olanlar, henüz üstesinden gelemediklerim. Bunu düşünmeden duramıyorum.

Uykuya dalmaya çalışırken hissettiğim ağırlık beni yatağıma itiyor. Etrafımdaki odanın karanlığı tam olarak zihnimin görüldüğü gibi. Karanlık, korkmuş ve üzgün. Bununla başa çıkmaktan korkuyorum. Keder içime işliyor. Beni yavaş yavaş tükettiğini hissedebiliyorum, bana bununla başa çıkmam gerektiğini hatırlatıyor.

Bir damla gözyaşı dökmedim. Tek bir damla gözyaşı bile dökmedim ve dökmeyi de reddediyorum çünkü bir kez döktüğümde duracaklar mı bilmiyorum. Tam güçle gelecekler. Bunu hissedebiliyorum.

Indiana'dayken Jack ile yaptığım konuşma zihnimde tekrar tekrar çalıyor. "Hayatına devam edebilmen için her şeyi hissetmen gerekecek" dedi. Artık pek seçeneğim olduğunu sanmıyorum. Kabul etmek istesem de istemesem de oluyor.

Geçen yıl yas tutmadım. Tüm eşyalarımı bir depoya attım ve Avrupa'ya giden bir uçağa atladım. Dönemi hiçbir şey yokmuş gibi davranarak geçirdim. İstemediğim duyguları içerek uzaklaştırdım ve Marc isteyebileceğim en büyük dikkat dağıtıcıydı. Muhtemelen farkında değil ama öyleydi. O benim karanlık dünyamdaki ışıktı. Beni kederin derinliklerinden, ben daha o derinliklere girmeden çekip çıkardı. Ama işte yine karanlık.

Telefonum Eli'dan gelen yeni bir mesajla çalıyor. Bana neler olduğunu bilmiyor. Bütün hafta yalan söyledim, iyiymişim gibi davrandım. Marc ve Ali'den de epey uzak kaldım, suçu okula attım. Kimsenin beni böyle görmesini istemiyorum. Hepsi beni çok iyi tanıyor, bir şeylerin yanlış gittiğini anlayacaklar ve ben de kimseye yük olmak istemiyorum. Kendi başımın çaresine bakabilirim.

Randevunuzun iyi geçmesine sevindim. Başına bir şey gelmesini istemiyorum. Oyun harika geçti. Kendimi çok iyi hissettim. Dallas Scout da yarınki maçımızı izlemek için Minnesota'ya uçuyor. Bu büyük bir olay, yarın sana anlatırım. Eve gittiğimde seni uyandırmamaya çalışırım. Geç olacak. Seni çok seviyorum ve seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Ve işte orada. Düşen ilk gözyaşı. Artık onu durdurmanın bir yolu yok. İçindeyim ve çıkmamın ne kadar süreceğini bilmiyorum. Ya da çıkıp çıkamayacağımı.

Yarın o gün. Eli askere çağrılacak. Annemle aynı gün beni terk etmesi çok uygun.

Bölüm 79

Eli

Sekiz gün boyunca yolda kaldıktan sonra nihayet dün gece iyi bir uyku çektim. Eğer çağrılırsam Logan Minnesota'da kalmaya karar verirse ne yapacağımı bilmiyorum. Sadece onsuz uyuyamadığım için değil, ona ihtiyacım olduğu için. Ona her zaman ihtiyacım var. O benim bütünümlün diğer yarısı.

Bütün hafta onun için çok endişelendim. İçimden bir ses iyi olduğu konusunda yalan söylediğini söylüyor. Bunu hissedebiliyorum. Ne zaman konuşsak telefonda sesi gayet normal geliyordu ama görüntülü aramalarım asla cevap vermiyordu. Sanki yüzünü görmemi istemiyor gibiydi. Neden cevap veremediğine dair her zaman bir bahanesi vardı. Marc ve Ali'nin Logan'ın bu hafta birçok kez kendisi gibi görünmediğine dair şüphelerimi doğruladıklarından bahsetmiyorum bile.

Dünkü doktor randevusunda içime sinmeyen bir şeyler var. Bu yüzden mi bütün hafta izinliydi? Rutin bir kontrol olduğunu söyledi ama bu doğru muydu? Bana bir sorun olduğunu söylemekten mi korkuyor? Böbreğinden sonra ikinci düşüncem hamile olabileceği ve bunu bana söylemekten korktuğu oldu. Her zaman korunuyor olsak da, hâlâ böyle bir ihtimal var. Logan'ın çocuk istemediğinden ne kadar emin olduğunu bildiğime göre, bütün hafta neden kendinde olmadığını anlayabiliyorum.

Bir de tatil olduğu için ailesi hakkında üzgün olduğu düşüncesi var. Şükran Günü'nden sonraki gün üzgündü ama o zamandan beri bu konuyu açmadı ve Logan geçmişinin bu kısmı söz konusu olduğunda genellikle oldukça açık ve nettir. Henüz neler olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim, bugünkü maçımdan sonra resmi olarak kış tatiline girdiğimiz, bu yüzden ona ne olursa olsun, bunu birlikte çözebiliriz.

Yatağından kalkarken onu uyandırmamaya çalışarak Logan'ın dövmesine son bir öpücük konduruyorum. Onun güzel dudaklarını da öperdim ama kafası şu anda battaniyenin altında gömülü. Maç öncesi paten kaymak için piste gitmem gerekiyor ve Logan'ın final haftasından sonra fazladan dinlenmeye ihtiyacı olduğuna eminim. Dün gece geldiğimde uyuyordu, çok geç olduğu için bunu bekliyordum ama sekiz gün sonra onu kollarıma alabilmek bile kendimi yeniden kendim gibi hissetmemi sağlıyor. Gerçi bugün izci geleceği için buza çıkmadan önce Logan'ın yatıştırıcı sesini duymak fena olmazdı ama ben

Şu anda ona daha fazla yük olmak istemiyorum. Biraz dinlenmesini tercih ederim.

Ona bir not yazıyorum, kıyafetlerimi giyiyorum ve piste gitmeden önce omzuna hızlı bir öpücük konduruyorum.

Isınma hareketleri sırasında gözlerimi yedek kulübemizin arkasındaki dört koltuktan ayırmadım ama boş duruyorlardı. Logan ve Marc'ın şimdiye kadar burada olacağını düşünmüştüm ama değiller. Belki de geride kalmışlardır.

Gözlerim birkaç sıra yukarı kayıyor ve Dallas Stars gözlemcisini çoktan koltuğunda buluyorum. Dün gece maçımın sonra güzel bir konuşma yapmıştık. Sezon istatistiklerime bakarak Ekim ayında Penn State'e karşı oynadığım standartların altındaki maçın tek seferlik olduğunu anladığını söyledi. Bana takımının ne aradığını ve benim doğru ekleme olabileceğimi düşündüğünü söyledi, ben de hemen kabul ettim. Dallas'ın hücum sistemi tam da benim güçlü yönlerime hitap ediyor ve eğer seçme şansım olsaydı uzun süredir gözüme kestirdiğim bir takımdı.

Ayrıca bana henüz herhangi bir transfer yapmayacaklarını da söyledi. Bütçe sınırlarının ne durumda olduğunu ve playoff sıralamalarının nasıl görünebileceğini görmek için son takas tarihine kadar bekliyorlar. Anlıyorum ve dürüst olmak gerekirse bunu duymak beni rahatlattı. Bu Logan ve bana oyun planımızı belirlemek için biraz daha zaman kazandıracak. Üst üste ikinci maçı izlemek için Ortabatı'ya uçmuş olması bile onun radarının en tepesinde olduğuma dair beni ikna etmeye yetiyor.

Marc'ın milli marştan hemen sonra gizlice yerine geçmesini izliyorum ama o yalnız. Başlangıç anonsları biter bitmez hızla kayarak oyuncu sırasının üzerinden geçiyorum ve dikkatini çekmek için önündeki cama dokunuyorum.

"Logan nerede?" Bariyerin arkasından hızla kardeşime sordum.

"Kendini iyi hissetmediğini söyledi."

"Ne var? Neler oluyor?"

"Emin değilim dostum. Ama bu maça odaklanmalısın. Logan iyi olacak."

"Onu gördün mü?"

"Kapısını açmadı. Ben denedim. Hasta olduğunu ve onsuz gitmemi söylemek için bana mesaj attı."

"Marc, geri dönüp onu kontrol etmeni istiyorum. Lütfen. Bir şeyler oluyor." Hakem benim için düdüğü çalarken ondan acilen rica ediyorum, açıkça yokluğumu hissettiğim açılış diskini atmaya başlamak istiyorum.

"Maddison, gidelim!" diye bağılıyor koçum, sırtım hâlâ buza dönük, çaresiz gözlerim kardeşime kilitlenmiş.

"Biliyorum, ben de endişeliyim. Ama Ali geride kaldı. Koridorun hemen karşısında ve Logan bir şeye ihtiyacı olursa orada olduğunu biliyor," diye açıklıyor Marc sakince. "EJ, kafanı oyuna vermelisin. Sadece altmış dakika hokey oynayacaksın ve sonra onu görmeye gidebilirsin. Ama bu oyun dikkatini kaybetmen için çok önemli." Omzunun üzerinden bakarak bana gelecekteki muhtemel NHL takımımın sadece birkaç sıra geriden maçı izlediğini hatırlatıyor.

"Benim için ona mesaj at lütfen. Maç biter bitmez orada olacağımı söyle."

İsteksizce arkamı dönüyorum ve Nebraska ile karşı karşıya gelmek için orta çembere doğru kayarken tüm oyuncuların gözlerinin üzerimde olduğunu görüyorum. Her zaman yaptığım gibi pozisyon alıyorum ama sopamı doğru zamanlayamayacak kadar sersemlemiş durumdayım ve diğer takımın açılış yüzleşmesini kazanmasına izin veriyorum.

Zihnim Logan'la ilgili düşüncelerle dolup taşarken savunmaya geçiyorum. Dün doktor randevusu vardı ve şimdi kendini iyi hissetmiyor. Bana söylemek istemediği bir şeyler oluyor.

Patrick pakı çalıp bana doğru itiyor, ancak kırmızılı takım başarısız bağlantıyı hızla toplarken kendi düşüncelerime dalıp onun pasını yakalayamıyorum.

"Neyin var senin Maddison?" Patrick kendi bölgesini korurken bağılıyor. "Kafanı oyuna ver ya da buzdan çık!"

Adamdan ne kadar nefret etsem de, haksız değil.

Nebraska'nın pasını yakalayarak, pakı buza taşıması için diğer defans oyuncumuza gönderiyorum, böylece biz forvetler vardiyamızdan çıkma şansı buluyoruz.

"Logan nerede?" Cam onun yanındaki banka otururken soruyor, onun yokluğunun oyunumu şimdiden bozduğunun açıkça farkındayım.

"Bilmiyorum dostum. Kendini iyi hissetmiyor."

"Eğer bu şutu kaçırsan seni gerçekten öldürecek, o yüzden aklını başına alsan iyi olur dostum." Cam'in sözleri, vardiyası için panoların üzerinden atlamadan önce sert bir şekilde söyleniyor.

O haklı ve onun sözleri her şeye yetiyor. Peşinden koştuğum bu hayalin sadece benim için olmadığını hatırlatıyor. Logan için de, geleceğimiz için de. Eğer onun yokluğu benim bok gibi oynamama neden olsaydı, bana olduğu kadar kendine de kızardı. Bu yüzden, onun için, 60 dakika boyunca onu aklımdan çıkardım.

oynamamı ve oyuna odaklanmamı isterdi, ki bu tam da onun yapmamı istediği şeydi.

Bölüm 80

Logan

Ben berbat bir kız arkadaşım. Öyle olduğumu biliyorum. Ve hayatımda hiç bugünkü kadar bencil hissetmemiştim.

Kaçtığım keder ve suçluluk duygusu bir gelgit dalgası gibi üzerime çökerken dün gece uyuyana kadar ağladım. Eli kırmızı göz uçuşundan geç döndüğünde uyandım ama yüzümü görmesini istemediğim için sırtımı ona dönerek hâlâ uyuyormuş gibi yaptım. Şiş gözlerimi ve renksiz tenimi görür görmez bende ciddi bir sorun olduğunu anlayacağını biliyordum.

Sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken üzüntüm bütün gece beni uyutmadı. Eli'nin bana sarılmış uyuyan bedenini uyandırmamaya dikkat ederek sessizce gözyaşlarımı sildim. Onun yanımda olması güzeldi, ama bu noktada, başa çıkmam gereken duygularla çalışmaktan başka beni daha iyi hissettirebilecek biri ya da bir şey olduğunu sanmıyorum. Ve o zaman bile asla eskisi gibi olamayabilirmişim gibi geliyor.

Bu sabah Eli gittiğinde hâlâ uyanıktım ama yine de bana veda ederken uyuyormuş gibi yaptım. Bugün büyük bir fırsatı var ve beni görürse oyundan çıkacağını biliyordum ve bugün zaten hissettiğimden daha fazla suçluluk hissedemem.

Bugün annemin ölümünün birinci yıl dönümü.

Kahretsin, bunu söylemek berbat.

Bir yıl önce, çok çalıştığım her şey, hastanede onun yanında geçirdiğim her dakika, onu kurtarmaya çalışırken yaşadığım her acı an, son nefesini verdiği yerde bir oldu.

Ve bu benim hatamdı.

Ölmesi benim hatamdı. O benim sorumluluğumdaydı ve ben onu hayal kırıklığına uğrattım. Vücudunun reddettiği organ benim organımdı. Benim hatamdı. Daha fazlasını yapmalıyım. Daha çok çabalamalıyım, ne olursa. Belki de doktorların ilaçlarını çok erken kesmesine izin verdim. Denemeye devam etseydik belki işe yarardı. Belki de onu bırakma kararını vermeseydim hâlâ burada olacaktı. Bu benim hatam.

Bu karar her gün aklımdan geçiyor, sonra da onu bir kenara itip beraberinde gelen suçluluk duygusunu bastırmaya çalışıyorum.

Sanki her şey yolundaymış, iyiymişim gibi davrandım. Güçlüymüşüm ve bana dağıtılan elin üstesinden gelebilirmişim gibi. Ama bu doğru değil. Zayıf, korkak ve ödleğin tekiyim, sanki beni hiç yakalamayacakmış gibi uzun süre her şeyden kaçtım.

Ama bugün oldu.

Bir yıldır aralıksız koşuyorum. İspanya'ya kaçtım. Hayatımın o dönemine dair her türlü duyguyu, ona dair her türlü hissi kapattım. Ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Son on iki ay boyunca o yokmuş gibi davrandım. Sanki hayatımdaki en önemli kişi o değilmiş gibi. O benim en iyi arkadaşım ve annemdi ve ben onu düşünmeyi reddettim. Onu hatırlamayı reddettim. Eli'nin onu tanımasına izin vermeyi reddettim.

Onu bu şekilde unutmaya çalışarak korkunç bir evlat oldum. Ama artık yapamıyorum. Sanki zihnimden silmeye çalıştığım anıların hepsi bugün içeri sızıyor ve kederin üzerime oturduğu güç neredeyse dayanılmaz.

Güneşte rengi açılan kumral saçları gözümün önünden geçiyor. Babamın doğum günü pastasını düşürdüğümde o kadar uğraşmıştı ki, sonra beğenmemiş gibi yaptı ve ben kötü hissetmeyeyim diye yine de yeniden yapacaktı. Rüzgarda uçuşan elbiseleri. Her zaman havada süzülen yumuşak ve kadınsı bir bebek gibi görünürdü. Ben hiçbir zaman o kadar güzel ve yumuşak olmadım ama o öyleydi. Mağazada pembe ve fırfırlı olmayan bir şey olmadığı için üzüldüğüm için Barbie bebeğime diktiği basketbol forması. Kokusu. En çok bu aklımda kaldı. Çilek ve güneş ışığı gibi kokardı. Güneş gibi kokulabileceğini bile bilmiyordum ama o kokuyordu.

Hayatının son birkaç ayında artık gün ışığı gibi kokmuyordu. Steril hastane onun güzel kokusunu çalmış ve kimyasallarla doldurmuştu. Kokunun en güçlü hafıza bağlarına sahip olduğunu söylerler. O hastane günlerini çok iyi hatırlıyorum. Kadınsı elbiseleri büyük boy bir hastane önlüğüyle, ev yapımı nefis yiyecekleri de hastane kafeteryasındaki mikrodalgada pişirilmiş korkunç yemeklerle değiştirilmişti. Kaliforniya'daki sıcak evimiz, ben onun 8x8'lik odasına taşındığımda boş kalmış, yüksek sesle bipleyen makineler ve sürekli dönen hemşire ve doktor kapısıyla dolmuştu.

En çok hatırladığım şey? Beni hatırlayamaması. Ve bir daha asla hatırlamak istemediğim şey de bu.

İlaçları sonlara doğru o kadar güçlüydü ki hafızasını bulanıklaştırdı. Birden fazla kez vardiyadaki hemşire olup olmadığını sorması. Yanında oturup ısıtılmış Şükran Günü yemeğimi yerken adımın ne olduğunu sorması. Bunu hatırlamak istemiyorum.

Ama hepsi burada, tüm anılar. İyi olanlar ve kötü olanlar ve yakın zamanda da gitmeyecekler.

Gözlerimi tekrar siliyorum ama faydası yok. Gözyaşlarım bütün gece durmadı. Ben ağlamam, nadiren ağlarım ama bir daha durur muyum, gerçekten bilmiyorum.

Son yirmi dört saat içinde beni rahatlatan tek şey doktorumdan gelen ve test sonuçlarımı içeren e-posta oldu. Her şey iyi görünüyor, ama gerçekten umurumda mı? Ben pek emin değilim.

Şifonyerime bakıyorum, Eli'nin forması tam tepemde duruyor ve kendimi daha da kötü hissetmeme neden oluyor. Maçta bana ihtiyacı olduğunu biliyorum ama gidemem. Kendimi bu yataktan kaldıramıyorum. Sanki her şeyi tüketen bir hüznün girdabı beni içine çekmiş ve asla çıkamayabilirim.

Burası da karanlık. Tüm ışıklar yanıyor ama tek gördüğüm karanlık. Göğsüm ağırlaştı. Eli'nin panik atak geçirdiği zamanki gibi olduğunu varsayıyorum. Şimdi bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum ama sanırım ben bunu hak ediyorum, oysa o kesinlikle hak etmiyor.

Eli'nin bu sabah bana bıraktığı not, kelimeleri ilk okuduğumdan beri olduğu yerde, avucumun içinde duruyor. Tekrar açıyorum, bulanık ve yaşlarla dolu gözlerimin arasından kendi kendime okuyorum.

Merhaba. Sen en iyisisin.

Seni maçında görmek için sabırsızlanıyorum.

-E

Eli. O adamı hayatımda hiç kimseyi sevmediğim kadar çok seviyorum ama ben en iyisinden başka bir şey değilim. Dürüst olmak gerekirse, şu anda kendimi en kötüsü gibi hissediyorum. Beni böyle göremez. Buna ihtiyacı yok. Bununla başa çıkamaz ve çıkmamalı da. Bizim yaşımızdaki hiç kimse bunu yapmamalı.

Başka birine bakmak zorunda olma fikri beni kesinlikle korkutuyordu. Annem konusunda o kadar başarısız oldum ki, bu sorumluluğu tekrar üstlenmeye hazır değildim. Ama Eli ile tanıştıgımda, bana ihtiyacı olduğunu biliyordum ve sanki doğal içgüdülerimin bir parçası devreye girdi çünkü onun yanında olmak istedim. Bazen kendini zayıf hisseden bu güçlü adamla ilgilenmek istedim. Zihni ona oyunlar oynayan ve yeterince iyi olmadığını söyleyen bu adama. Sonunda bir başkasına bakma konusunda başarılı olduğum için mutluydum ama işte buradayım, bana en çok ihtiyacı olduğu anda yine başarısız oluyorum.

Bugün askere çağrılacağı gün ve ben onun yanında bile değilim. Şu anda çok bencilim ama yapamıyorum. Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Kırılmış hissediyorum.

Sanırım kırıldım.

Sanırım zamanlama onun için mükemmel. Dallas'a gidebilir ve benim pisliğimle uğraşmak zorunda kalmaz. Buna ihtiyacı yok ve ben de bunu onun için istemiyorum. En azından ona neden Noel'i onunla ve ailesiyle geçirmek yerine depoyu temizlemek için tek başıma Kaliforniya'ya dönmek zorunda olduğumu açıklamak zorunda kalmayacağım. Fark etmeyecek çünkü o gitmiş olacak.

Bugünün beni terk edeceği gün olması gerçekten uygun. Sanırım bunu hak ediyorum.

Kapımın çalınması beni şaşkınlığımdan kurtardı. Şey...zar zor. Şu anda zihnim hala bulanık ve karanlık.

Ali bana mesaj atıyor, ona ve Marc'a iyi hissetmediğim konusunda yalan söyledikten sonra bir şeye ihtiyacım olursa koridorun karşısında olduğunu söylüyor. Gerçi sanırım tamamen yalan değildi, hayatımda hiç hissetmediğim kadar kötü hissediyorum ve daha iyi hissedip hissetmeyeceğimi bilmiyorum. Kapıyı çalan Marc. Marc olduğunu biliyorum. Eli'nin maçı başlamadan önce de gelip kapımı yumruklamıştı, ama cevap vermeyince sonunda pes etti ve piste gitti.

Yine o olduğunu biliyorum ama neden burada olduğunu bilmiyorum. Ona zaten iyi hissetmediğimi söyledim ve Eli'nin oyununun henüz bittiğini sanmıyorum. Arenaya dönene kadar onu görmezden geleceğim. Şu anda berbat bir arkadaş olduğumu biliyorum ama şu anda kardeşinin yanında olması gerekiyor çünkü ben olamam.

Kapı çalınmaya devam ediyor ve Marc vazgeçmiyor. Beni görmesini istemiyorum ama gitmesini başka nasıl sağlayabilirim bilmiyorum. Bir şekilde kendimi yatağımdan sıyrıyorum, göğsümdeki ve omuzlarımdaki ağırlık sürüklenen ayaklarımı yere bastırıyor. Derin bir nefes alıyorum ve kapımın kilidini açıyorum, ona iyi olduğumu söylemek için kapıyı hafifçe aralıyorum. Ama kapımı açtığımda, diğer tarafta bekleyen uzun boylu, bronz tenli en iyi arkadaşım değil.

Hayır, bir daha görmek istediğim son kişi. "Zac?"

Öfke.

Bu duyguyu seviyorum. Kederden çok daha iyi. Öfkeyle başa çıkabilirim.

Bölüm 81

Eli

Son düdük çalar çalmaz hızla buzdan çıktım, patenlerimi çantama attım, formamı kirli kutusuna attım ve soyunma odasından koşarak çıktım. Duş almaya ya da maç sonrası toplantıya kalmaya zahmet etmedim. Logan'da bir sorun olduğunu biliyordum ve neler olduğunu öğrenmeliydim. Bu noktada başka hiçbir şeyin önemi yok.

Yatakhaneğine yaklaştıkça midemdeki çukur büyüyor. Genellikle onun yakınlarda olduğunu bildiğimde beni bir sakinlik kaplar ama bugün öyle değil. Bugün endişeli, kaygılı ve korkmuş hissediyorum.

İçimdeki adrenalinin beni merdivenlerden asansörden daha hızlı çıkaracağını bildiğim için asansörü atlayarak lobinin kapısından içeri giriyorum. Titreyen parmaklarımla anahtarlarımı çıkarıyorum, Logan'ın yedek anahtarını yüzükte buluyorum ve onun katına çıkarken elimde hazır tutuyorum. Ama koridorda odasına doğru koşarken, kapısının çoktan ardına kadar açık olduğunu fark ediyorum.

"Logan," diye sesleniyorum oraya ulaştığımda, köşeyi dönerken.

Önümdeki manzarayı gördüğümde midem anında bulanıyor. Benim güçlü, tatlı kızım yatağının kenarına oturmuş, dizlerini göğsüne çekmiş, kendini küçültmeye çalışırken neredeyse tanınmaz haldeydi.

Bana endişeyle bakarken çarpıcı yeşil gözleri artık donuk ve boş. Altın rengi teni kurumuş ve solgun. Yanakları biraz çukur görünüyor ve burnu pembe ve çiğ. Şu anda ağlamıyor ama ağladığını söyleyebilirim, hatta belki de günlerdir ağlıyor.

"Siktir. Logan, iyi misin?" Yatağına doğru ilerlerken aceleyle sordum. Önünde diz çökerek, yüzünü daha net görebilmek için karışmış saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım.

Bu hafta görüntülü aramalarım neden cevap vermediği şimdi daha iyi anlaşılıyor. Onu bu halde görseydim, ilk uçakla buraya döneceğimi biliyor. Dönmeliydim.

"Neler oluyor?" Gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor, her zaman yapabildiğim gibi onu okumaya çalışıyorum.

Ama bugün, yapamam. O boş. Nerede olduğunu bilmiyorum ama burada değil.

"Sen de kimsin?" diye soruyor arkamdan bir erkek sesi.

Omzumun üzerinden bakıyorum, Logan'ın odasının ortasında yüzünde en aptal ifadeyle duran bir adam görüyorum. İçeri daldığımda onu fark etmemiştim ama birdenbire tek odaklanabildiğim şey onun varlığı oldu.

"Ben kimim lan? Sen kimsin lan? Ve neden kız arkadaşımın odasındasın?" Arkamda duran, kışın ortasında bot ayakkabısı giyen dangalağa soruyorum.

"Kız arkadaş mı?" diye soruyor hıyar inanamayarak.

"Eli, görüldüğü gibi değil," diyor Logan, dikkatimi tekrar ona çekerek. Sesi de neredeyse yüz hatları kadar tanınmaz halde.

Görüldüğü gibi değil mi? Şu anda burada olduğu ve Logan'ı üzdüğü için kışının tekmelenmesini isteyen bir öğrenci birliğinden başka bir şeye benzemiyor. Logan'ın beni asla aldatmayacağını biliyorum, aynı şekilde ben de aldatmam. Bu benim endişem bile değil.

"Hiçbir şeye benzemiyor." Kaşlarımı çatıyorum ve başımı sallıyorum. "Logan, ben asla böyle düşünmezdim," diye ekliyorum usulca.

"Bana bir erkek arkadaşın olduğunu hiç söylememiştin Logan," diyor arkamdaki adam, kız arkadaşına yöneltilmesinden hiç de hoşlanmadığım bir tonda. Sözleri ayağa kalkmama neden olurken, zamanı geldiğinde onu alt edebileceğimden emin olmak için hızlıca bir vücut karşılaştırması yapıyorum.

"Çünkü üç aydır seninle tek kelime bile konuşmadım!" Logan bağılıyor ve içinden fişkırان öfkeyle beni şok ediyor. "Şu anda neden burada olduğunu bile bilmiyorum!"

Sertçe yutkunuyorum, öfkemi dizginlemeye çalışıyorum. "Gitmen gerek," diyorum ona açıkça, kanım kaynamaya başlıyor, Logan'ı onun kadar üzgün görünce, boynundaki damarların çukur derisinden dışarı çıktığını görünce.

"Neden burada olduğumu biliyorsun Logan," diyor ahmak, kibar talimatımı görmezden gelerek. "Bugünün ne olduğunu hatırlıyorum."

Bu da ne demek oluyor?

"Bugün günlerden ne?" Yatağında oturan küçük ve çelimsiz Logan'a dönüyorum. "Zac, defol git buradan!" diye bağılıyor, kapıyı işaret ediyor, solgun yüzü yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

Zac mı? Yata binecekmiş gibi giyinen bu dangalak Zac mı? Olamaz. O olası kış tekmeleme mi? Artık kaçınılmaz.

"Zac?" Kocaman gözlerle sordum. "Sen Zac misin?" Ona doğru bir adım atıp kendimi Logan'ın bedeniyle onunkinin arasına sokuyorum.

Yine beni görmezden geliyor. Bu adam hata yapmaya devam ediyor.

"Bugünün ne olduğunu bile bilmiyor mu Logan?" Zac omzumun üzerinden inanamayarak soruyor. "Hadi ama. Bu bir şaka mı Logan?" Ses tonu patronluk taslıyor, kız arkadaşımı manipüle etmeye çalışıyor, ilişkileri sırasında birçok kez yaptığını varsaydığım gibi.

Her cümleden sonra onun adını söylemesi. Adını onun ağzından duymaktan nefret ediyorum. Onun adı sadece şefkatle söylenmesi gerekirken, o bunu emredici bir şekilde ekliyor.

"Elbette, bugünün ne olduğunu hatırlıyorsun!" Logan yataktan kalkarak bağıyor. "Seni başka biriyle sikişirken yakaladığım gün, seni bok parçası!"

Onunla yüzleşmiyorum, onunla yüzleşiyorum ama yine de onunla gurur duyuyorum. Onu küçük hissettirmeye çalışıyor ve o buna izin vermiyor çünkü öyle değil. Şu anda öyle görünmese de çok sert biri. Ama Logan'ın kendini savunduğunu görmeyi ne kadar sevsem de, belli ki bunu yapmak için doğru zihinsel alanda değil.

"Defol git buradan," diyorum sertçe burun deliklerimi açarak ve yüzüne iyice yaklaşarak. "Şimdi."

Zac gitmek için kapıya yönelmeden önce Logan'a gösterişli bir şekilde başını sallar.

Zac, Logan'a bakmak için geri döndüğünde, "Annen şu anda bağıarak seni tanıyamazdı bile," diye ekliyor kinle.

"Annem hakkında konuşma!" Logan Zac'e doğru hızlı bir adım atarken bağıyor. "Onu tanı mıyorsun bile!" diye ekliyor, tam o sırada arkamı dönüp onu yakalıyorum ve ön kolumu beline dolayarak bu pislikle fiziksel bir münakaşaya girmesini engelliyorum.

Ona ulaşmaya çalışırken tekme atıp çırpınırken onu ayaklarından tutuyorum. Logan'ı hayatımda hiç bu kadar öfkeli görmemiştim ama onu hiç suçlamıyorum. Ben de suçluyorum.

"Defol git!" Logan'ı tutarken Zac'e tekrar söylüyorum.

Sonunda, ikimize de bir kez daha baktıktan sonra, topuklarının üzerinde dönüyor ve gidiyor.

Logan'ı tekrar ayağa kaldırmadan önce eşikten geçtiği anda kapıyı çarparak kapatıyorum. Yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuş, kısa ve sık nefes alıyor, karmakarışık kızıl saçlarını çekiştirirken odada volta atıyor. Onu belinden tutup yatağına oturtttuktan sonra gözlerimi onunkilerle aynı hizaya getirmek için eğildiğimde gözleri çılgına dönmüştü.

"Derin nefes al, bebeğim." Gözlerini benimkilere kilitliyor, kendini sakinleştirmeye çalışıyor. Uzun bir nefes vermeden önce derin bir nefes alıyor, bunu yaparken bakışları hep benim üzerimde.

Burada rollerin tersine döndüğünün tamamen farkında değilim. Genelde nefes alamayan ben olurum ve Logan da benimle konuşur ama şu anda benim ona her zaman ihtiyaç duyduğum gibi onun da bana ihtiyacı var.

Logan onun sinirlerini yatıştırıyor olsa da, o orospu çocuğunu kız arkadaşımın odasında görmek öfkemi dindirmiyor. Ona ne yaptığını hatırlıyorum. İlk tanıştığımızda içinde hissettiği belirsizliğin kısmen ondan kaynaklandığını bilmek. Onunla konuşma şeklini duymak Logan'ın neden böyle olduğunu çok daha iyi açıklıyor. Biraz utangaç ve beceriksiz, korunaklı. Bunu ona o yaptı.

"Hemen döneceğim."

Nereye gittiğimi bile sormuyor. Eminim zaten biliyordur.

Uzun bacaklarımla odasından çıkıp koridordan geçerek beş kat merdiven indikten sonra içimde zonklayan öfkeyle lobinin kapısını açıyorum. Hayatımda hiç bu kadar sinirlendiğimi hatırlamıyorum. En sevdiğim insanı aldatan, bunu yapmasının kendi suçuymuş gibi hissettiren pisliği görmek, onun hakkında bana anlattığı anılar zihnimi doldururken beni nefretle doldurmaktan başka bir şey yapmıyor.

Şu anda dışarısı çok soğuk, yerde taze bir kar örtüsü var ama damarlarımda dolaşan ateş beni oldukça sıcak tutuyor.

Zac'in arabasına doğru yürüdüğünü gördüğümde park yerine doğru ilerliyorum. Muhtemelen California'dan buraya uçtuğunu düşünürsek, kiralık bir araba olduğunu tahmin ediyorum. Ve bu bir Hummer. Lanet olası bir Hummer. Bırakın kiralık olarak kullanmayı, artık o arabaları yaptıklarını bile bilmiyordum. Ama tabii ki seçtiği kiralık araba bu.

Aletin küçük olduğunu bilmek güzel.

"Zac!" Ona doğru ilerlerken bağıriyorum.

Başını sallayarak bana doğru döndü. "Bu konuda iyi şanslar." Logan'ın yatakhaneğine doğru başını sallıyor, ben de hızımı kesmeden ona doğru ilerliyorum.

Kolumu kaldırıyorum, tüm öfkemi yumruğuma yükleyerek burnuna indiriyorum, içime dolan adrenalinden bir anlığına bayılmadan önce ilahi bir çatırtı duyuyorum. Işık geri geldiğinde, Zac yüzünü tutarak inilti içinde yere yığılmadan önce taze beyaz karın üzerine sıçrayan kanı görüyorum.

"Logan'dan uzak dur! Yoksa bir dahaki sefere seni lanet olası bir hastaneye tıkarım, tam da annesi ölürken olman gereken yere, seni lanet olası pislik!"

Yumruğuma baktığımda, parmak eklemlerimi kaplayanın onun kanı mı yoksa benimki mi olduğunu anlayamıyorum, ama yarılmış deriden ve hoş bir acıdan benimki olduğunu varsayıyorum.

"Ve gerçek bir ayakkabı al, seni kendini beğenmiş orospu çocuğu!" Yere düştüğünde ayağından kayan tek bot ayakkabısını fark ettiğimde ekliyorum, birkaç metre öteye tekmeliyorum.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarak arkamı dönüyorum, ama döner dönmez, her şey yüzüme çarpıyor. Bugünün tam olarak ne olduğunu biliyorum ve bunu daha önce nasıl fark etmediğimi bilmiyorum.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum içimden, Logan'ın yatakhaneğine doğru koşarken, asansörü tamamen atlayarak daha önce yaptığım gibi aynı yolu izliyorum.

Odasına koştum ama boştu. O gitmişti. İçeri giriyorum ve kalbim kontrolsüzce atmaya başlarken etrafta dönüyorum. Tabii ki nerede olduğunu bildiğimi fark etmeden önce dağınık saçlarımı tutuyorum.

Çok uzun süre önce gitmiş olamaz; Zac ile sadece bir iki dakikalığına dışarıdaydım. Ama tabii ki Logan benden çok daha hızlıdır.

Ayaklarım beni daha önce hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde kampüsün spor salonuna doğru götürürken, Logan'ın şu anda yaşadığı acıyı düşündükçe gözlerim dolmaya başlıyor. Spor salonunun kapısını tutarken derin bir nefes alıyorum, içeri girmeden önce kendimi toparlamaya ve kızım için güçlü olmaya çalışıyorum.

İçeri girdiğimde, büyük olasılıkla kış tatili resmen başladığı için spor salonunun tamamen boş olduğunu fark ediyorum, ancak kırmızı at kuyruğu etrafında sallanırken bir torbaya çılgınca yumruk atan öfkeli kızımı görüyorum.

Logan'ı daha önce boks yaparken izlediğimde ilk fark ettiğim şey ne kadar sakin ve hareketlerinin kontrolünde olduğuydu. Bugün öyle değil. Sanki tüm duygu ve düşüncelerini bir an önce vücudundan çıkarıp torbaya atmaya çalışıyor gibi.

Buradan ne kadar zayıf olduğunu görebiliyorum ve bu daha önce Logan'ı tanımlamak için kullandığım bir kelime olmamıştı.

"Logan!" Dikkatini çekmeye çalışarak bağıriyorum. Yumruğundan fişkıran öfkeden dikkatini dağıtmaya çalışıyorum ama beni görmezden geliyor. Ya da beni duymuyor. Emin değilim.

"Logan Josephine Leo!" Kızgın bedenine doğru ilerliyorum ama yine bana cevap vermiyor.

Eldivenli yumruğundan kaçınırken kolumu temkinli bir şekilde arkadan beline doluyorum. "Bebeğim," diyorum usulca, artık onu avucumun içine almışken.

Logan öne doğru düşmeden önce birkaç gönülsüz yumruk daha atıyor, öfkesi kederli bir hıçkırığa dönüşürken alnını ve yumruklarını torbaya yaslıyor.

Çılgınlıkları her zaman rahatlayabildiği boş spor salonunu doldururken vücudu kollarımda kabarıyor. Ama bugün, kucağımda yığılıp kaldığında onun için rahatlama yok.

KontROLSÜZCE ağlamaya devam ederken onu da yanıma alarak yere çöküyorum. Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü göğsüme saklarken bedenini kendime çeviriyorum. Onu olabildiğince sıkıca sarıyorum, bunu yaptığında bana yardımcı olduğunu biliyor ve onun için hissettiğim acıyı maskeleyemeye çalışırken başka ne yapacağımdan emin değilim. Hiçbir zaman benim ona duyduğum gibi bana ihtiyaç duymamıştı ama şu anda duyuyor ve ben de onun için güçlü olmak zorundayım.

Bir süre onunla birlikte oturuyorum, tek kelime etmeden ama elimi sırtında nazikçe gezdirirken her şeyi hissetmesine izin veriyorum. Logan'ın çılgınlıkları biraz sustuğunda ceketimi çıkarıp üzerine örtüyorum ve bacaklarını belime sarıp onu kucağıma alarak ayağa kalkıyorum. Kollarını boynuma doluyor ve onu bedenime yaslayarak yatakhane sine götürürken yüzünü omzuma gömüyor.

Salonuna vardığımda, Marc ve Ali'nin Ali'nin kapısının önünde durduklarını görüyorum, kollarımdaki kırık kızı gördüklerinde yüzleri endişeyle sıvanıyor.

Marc hayatında hiç bu kadar endişeli görünmemişti, ama ona bir bakış atıyorum, kelimeleri söylemeden neler olduğunu bildiğimi anlatmaya çalışıyorum.

Logan'ın yurt odasının kapısını arkamızdan kapattıktan sonra, o kucağıma otururken ve sırtım kapıya yaslanmışken yere çöküyorum. Eldivenlerini çıkarıp ellerini nazikçe açmadan önce bir kenara atarken enseme saklı kalıyor.

Sıcak gözyaşları göğsüme düşmeye devam edip gömleğimi ıslatırken Logan ağlama sesleri arasında nefes nefese kalıyor.

"Özür dilerim," diye ciyaklıyor.

Ne için? Neden üzgün olsun ki?

Elimi dağınık saçlarında gezdirerek onu sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok bebeğim."

"Maçını kaçırdığım için üzgünüm," diyor tenime karşı.

"Oyunum umurumda değil Logan. Senin için endişeleniyorum." Endişemi görebilmesi için yüzünü bedenimden uzaklaştırıyorum.

Yeşil gözleri bir an benimkileri arıyor, sonra kucağımdan inip gözyaşlarını silkeleyerek ayağı kalkıyor.

"Ne zaman gidiyorsun?" diye açıkça soruyor, sanki şu anda duygusal bir çöküşün ortasında değilmiş gibi.

"Ne için gidiyorsun?" Yerden kalktım, kafam tamamen karışmıştı.

Bana bakmadan önce derin bir nefes alıyor ama karşımdaki üzgün kızı tanımakta zorlanıyorum. "Dallas'a gidiyorum."

Kaşlarımı çatıyorum ve başımı sallıyorum. "Dallas'a gitmiyorum. En azından şimdilik."

"Ama yakında," diyor ve bana söylüyor mu yoksa soruyor mu tam olarak anlayamıyorum.

"Belki." Yüzündeki bir damla gözyaşını daha silerek ona doğru yürüyorum. "Henüz emin değilim. şu anda bunun için endişelenmemize gerek yok Logan. Nasıl hissettiğın ve neler yaşadığın hakkında konuşmalıyız."

"Ben iyiyim," diyor, boş yeşil gözlerle bana bakarak. Yüzündeki ifade neredeyse ürpertici. Sanki bir keder peşini bırakmıyor.

"Logan, şu anda sert davranmaya çalışmayı bırak. İyi değilsin ve iyi olmaman sorun değil."

Yatağına otururken yüzünü benden uzak tutuyor, ne kadar acı çektiğini görmemi istemiyor.

"Bugünün ne olduğunu biliyorum," diyorum kafasını çevirip bana bakarken. "Neden hiçbir şey söylemedin?" Nazikçe soruyorum.

Hüzünlü ve şiş gözlerinden daha fazla yaş akmaya başlamadan önce alt dudağı titremeye başlıyor.

"Bunu senin üzerine yıkmak istemedim," diyor titrek bir sesle.

Düşüncelerimi toparlamaya çalışarak tavana bakmadan önce gözlerimi kapatıyorum.

"Logan, ben bunun için buradayım. Biz artık bir takımız. Artık sadece sen değilsin. Senin acın benim acım."

"Hayır, değil!" diye tersliyor. "Bu benim acım! Bu benim hatam!" Göğsünü dürtüyor, gözyaşları kırmızı yanaklarından aşağı akmaya devam ediyor.

"Senin suçun ne?" Logan'ın telaşlı ses tonunu duyunca kalbim hızla çarpmaya başlarken bir şekilde soruyorum. Logan benimle daha önce hiç bu şekilde konuşmamıştı ama bana kızgın olmadığını biliyorum. Kendisine kızgın ama nedenini bilmiyorum.

"Bu benim hatam," diye ağlıyor, yüzünü ellerinin arasına saklayarak. "Ölmesi benim suçum."

Logan'ın sözlerini dinlerken çenem gevşiyor ve yüzüm soluyor. Annesinin ölümünden bir yıl sonra onun yasını tutmakla kalmıyor, şimdi de her şey için kendini suçluyor ki bu gerçeklerden çok uzak. Sadece vücudunun bir parçasını feda etmekle kalmadı, aynı zamanda masumiyetini, bencil yıllarını, çocukluğunu da feda etti.

Logan yatakta otururken önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve bakışlarının benimkilerle kilitlenmesini sağlamaya çalışıyorum. Ellerini yüzünden çekip parmaklarımın arasında kenetliyorum. "Bu senin hatan değildi Logan. Onun için elinden gelen her şeyi yaptın. Her şeyden fazlasını." Sesim çaresizlikle karışık, onu sözlerime ikna etmeye çalışıyorum.

Yataktan kalkarken başını sallıyor ve beni dokunmadan bırakıyor. "Bu benim hatam. Daha fazlasını yapmalıydım. Daha çok çabalamalıydım. Ama bunun yerine o öldü ve ben de başka bir ülkeye kaçıp onu unutmaya çalıştım." Elleri durmak bilmeyen taze gözyaşlarını çılginca siliyor.

"Logan." Ayağa kalkıp bileklerini kavriyorum ama elimden kurtuluyor. Kollarımı vücuduna doluyor ve onu göğsümde sıkıca tutuyorum, benden uzaklaşmasına izin vermiyorum. Sonunda, hıçkırıkları yeniden başlarken içimde eriyor.

Göğsümde saklanırken karışmış at kuyruğunu düzeltiyorum. "Hiç onun yasını tuttun mu?" Ağlamaları daha da yükselirken soruyorum. Omzumda ağlamaya devam ederken onu kucağıma alıyorum ve yatağa oturtuyorum. "Bir yıl oldu ve sen onun hakkında hiç konuşmadın. Beni hiç içeri almadın."

"Sana yardım etmeme izin ver," diye yalvarıyorum ona.

Bana karşı başını sallıyor. "Bunu senin için istemiyorum. Ben kırıldım ve düzeliş düzelmeyeceğimi bilmiyorum."

Kalbim biraz daha kırılırken gözlerim onun ses tonuyla kapanıyor. "Sen kırılmadın, Logan. Hem de hiç. Sen tanıdığım en güçlü insansın. Senin için burada olmama izin ver."

Kucağımdan inerek aramızda hem mecazi hem de gerçek anlamda bir mesafe yarattı.

Kollarını inatla göğsünün önünde kavuştururken açıkça "Bunu yalnız yapmalıyım" diyor.

"Ama artık yalnız değilsin. Ben varım. Marc var."

"Yalnızım!" diye bağıyor vahşi ve üzgün gözlerle. "Ben her zaman yalnızım! Herkes beni terk ediyor. Sen de beni terk edeceksin," diye ağlıyor.

Şu an afallamış hissediyorum. Bunu fark etmeliydim. Babamın tavsiyesini daha önce dinlemeli ve çağrılıp gitmek zorunda kalırsam hiçbir şeyin değişmeyeceğine dair ona güvence vermeliydim. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Hiçbir şeyi değiştiremez.

"Benimle gel," diye umutsuzca rica ediyorum yataktan kalkıp onunla yüzleşirken. "Eğer çağrılırsam, benimle gel."

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor, sonra başını şiddetle sallayarak karşı çıkıyor. "Seninle öylece gelemem Eli. Hâlâ okuldayım. Bundan vazgeçmeyeceğim."

Yenilmiş bir şekilde içimi çektim. Bugün konuşmak istediğim son şey buydu ama nedense annesinin gittiğini düşünmek onu benim de onu terk edeceğime ikna ediyor. "Gitsem bile aramızdaki hiçbir şey değişmeyecek Logan. *Seni* terk etmeyeceğim."

"Ne yapmam gerekiyor, ha? Hokeyden izin aldığın her gün ziyaretine mi geleyim? Ben yüksek lisans yaparken hafta sonları seni yakalamak için ülkenin dört bir yanına mı uçayım? Hayatımı başkası için yaşayamam Eli."

"Hayatını benim için yaşamamı istemiyorum, Logan! Bu sadece seninle ya da benimle ilgili değil. Bu bizimle ilgili!" Kendimi sakinleştirmeye çalışarak tavana doğru bakıyorum.

Bir anlık sessizlikten sonra sesimi normal seviyesine indiriyorum ve devam ediyorum. "Şimdiye kadar tek bir şey istedim, o da profesyonel hokey oynamaktı ama bu yıl seninle tanışınca bu tek hayalim iki hayale dönüştü. Seni de istediğim için özür dilemeyeceğim."

"Bir hafta boyunca yolda olmanı bile kaldıramıyorum. Bana bak, bak ne kadar berbat durumdayım! Sana ihtiyacım varmış gibi hissetmek istemiyorum. Kendimden başka kimseye ihtiyacım olsun istemiyorum."

"Neden olmasın?" Şu anda kendimi son derece telaşlı hissederek soruyorum. "Birine ihtiyaç duymak sorun değil. Benim sana ihtiyacım var!"

"Bunun asla olmaması gerekiyordu," diyor inleyerek aramızda gezinirken. "Bunun olmaması gerekiyordu."

"Bil bakalım ne oldu, Logan. Bu oldu! Ve bu ikimizin de başına gelen en güzel şey! Bunu biliyorsun. Ben de biliyorum. Herkes biliyor!"

"Buraya taşınmam ve bencil bir insan olmam gerekiyordu. Bir kez olsun sadece kendimi düşünecektim. Buraya okula gelmemin amacı buydu," diye ekliyor beni duymamış gibi.

Kalbimi kırmaya devam ederken bakışlarını benden uzaklaştırıyor. Sertçe yutkunuyorum, duygularımı geri tutmaya çalışıyorum.

"Bencillik seni tanımlamak için kullanacağım son kelime Logan. Ve seni kollayan başka biri varken bencil olmak zorunda değilsin. Bu yıl bunu fark etmemi sağladın."

Bakışları bir an benimkilerle buluşuyor, ben de devam ediyorum. "Eskiden sadece kendimi düşünürdüm ve bunun ne kadar yalnızlık olduğunu hiç fark etmemiştim. Ama seninle tanıştığımda artık bencil olamayacağımı anladım ve olmak da istemedim. Çünkü sen her zaman benim arkamı kolladın, her zaman benim çıkarlarımı düşündün, tıpkı benim senin çıkarlarını düşündüğüm gibi. Artık sadece ben değildim, aynı şekilde sadece sen de değildin."

Yanına gidip onu kucakladığımda Logan'ın gözyaşları yeniden akmaya başlıyor ve bu kez şükürler olsun ki karşı koymuyor. "Sana her zaman göz kulak olacağım bebeğim. Seni her zaman koruyacağım ve sana göz kulak olacağım. Artık yalnız değilsin," diye umutsuzca hatırlatıyorum ona. "Senin bana ihtiyacın olduğu gibi benim de sana ihtiyacım var."

"Bana ihtiyacın olamaz," diyor sessizce göğsüme doğru. "Neden olmasın?"

"Çünkü sana bakamam. Kimseye bakamam. Kendime bile bakamıyorum. Bana baksana." Logan göğsümden uzaklaşıp bakışlarını benimkilere kilitledi. "Berbat haldeyim."

Ona bakıyorum. Her zaman ona bakıyorum. O benim dünyamdaki en güzel ve en iyi şey. Gözlerimi ondan hiç ayırmadım. Yaşadığı acılar nedeniyle şu anda farklı olduğunu düşünse bile, bu onun benim umutsuzca aşık olduğum kız olduğu ve her zaman öyle kalacağı gerçeğini değiştirmez.

"Kaliforniya'ya dönmem gerek" diyor.

"Ne?"

"Orada bir depom var. Yıl sonuna kadar boşaltmam gerekiyor. Bu hafta başında bununla ilgili bir telefon aldım." Logan kendini sakın tutmaya çalışarak yüzünü tekrar siler.

"Seninle geleceğim," diye yalvardım.

Logan başını sallar. "Yapamazsın. Bunu tek başıma yapmak zorundayım."

İşte yine o kelime. Yalnız. Ama o yalnız değil. Bir daha asla yalnız olmayacak. Neden bunu göremiyorsun?

Yorgun bir nefes veriyorum ve odanın içinde volta atmaya başlıyorum. "Lütfen dur, Logan. Her zaman böyle lanet bir kurban olmayı bırak. Etrafındaki herkes için bir yük olduğunu düşünüyorsun ama değilsin!" Bağıriyorum. Elimde değil, şu anda kızgın ve kırgınım.

"Bana kızgınsın," diyor üzgün ve sessiz bir tonda.

"Çok haklısın, sana kızgınım!" Gözyaşlarımın kabarmasını ve yanaklarımdan aşağı süzülmesini engellemeye çalışarak bağıriyorum. "Ama sadece seni sevdiğim için ve sen hep herkesi kurtarmaya çalıştığın için. Neden bir kez olsun birinin *seni kurtarmasına* izin vermiyorsun?"

Sessiz kalıyor. İnatçı kızımın bu konuda pes etmeyeceğini zaten biliyorum ve fikrini nasıl değiştireceğimi bilmiyorum. Beni terk ediyor. Onu terk edeceğimden korkuyor ama işte *beni terk ediyor*.

"Fikrini değiştirmek ve seni kalmaya ikna etmek için yapabileceğim ya da söyleyebileceğim bir şey var mı?" Nazıkçe soruyorum. "Burada benimle kalman için mi?"

Hayır demek için başını hafifçe sallamadan önce gözlerini benimkilerden kaçırıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve yenik bir iç çekiyorum.

"Roller tersine dönse ve senden uzaklaşıyor olsam bana ne kadar kızacağının farkında mısın? Bunu kişisel algılamamaya çalışıyorum ama elimde değil."

"Seni incitmeye çalışmıyorum," diye itiraz ediyor. "Seni korumaya çalışıyorum." "Beni neyden koruyorsun?" Gözlerimi kocaman açarak ve sesimi yükselterek soruyorum.

"Ben! Bu! Şu anda kafamdaki düşünceler. Keder kelimenin tam anlamıyla tüm bedenimi tüketiyor. Üzgün, karanlık ve kırılmış durumdayım ve bunu senin için istemiyorum. Sen benim hissettiklerimi hissetmek için fazla iyisin."

"Bil bakalım ne oldu? Ne olursa olsun hissediyorum! Senin hissettiğin her şeyi ben de hissediyorum. Şu anda kalbinin kırık olduğunu biliyorum Logan, ama sen de benim kalbimi kırıyorsun."

"Yapmaya çalışmıyorum," diye fısıldıyor kalbimi daha da paramparça eden bir ağlayışla. "O depoda ailemin tüm eşyaları var ve son bir yıldır saklandığım bu duygularla yüzleşmeye başlamam gerekiyor. Kaçtım ve geri dönmem gerekiyor. Eve dönmeli ve bazı şeylerin üstesinden gelmeliyim."

Ona doğru koşarak, aramızdaki mesafeye daha fazla dayanamayarak onu kollarımla sarıyorum. "Lütfen oraya evim deme. Senin evin burası. Sen nasıl benim evimsen, ben de senin evimim."

Ona hatırlat. "Seni çok seviyorum Logan. Seni ne kadar çok sevdiğim fiziksel olarak acıtıyor. Bunu bilmene ihtiyacım var. Bu dünyada yalnızmışsın gibi hissediyor olabilirsin ama sen benim *tüm* dünyamsın."

Bu kadını bu kadar çok sevmem delilik. O kadar çok ki ödümü koparıyor. Onunla tanıştığımndan beri her gün bir şekilde her şeyi berbat edip onu kaybedeceğimden korkuyorum ve inanın bana, buna çok yaklaştım. Ama şu anda onu kaybediyormuşum gibi hissediyorum ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum.

"Ben de seni seviyorum, Eli. Seni her zaman seveceğim."

Kulağa böyle gelmesinden nefret ediyorum. Bana beni sevdiğini söylemesini her zaman sevmişimdir ama bu sözleri söylüyormuş gibi gelmedi. Sanki bana veda ediyormuş gibiydi.

"Neden benden ayrılıyormuşsun gibi geliyor?" Sesim çatlarken soruyorum.

"Değilim," diyor başını sallayarak. "Asla olamam, ama tüm bunlardan sonra aşık olduğun kişi olup olamayacağımı bilmiyorum. Şimdiden farklı hissediyorum."

"Aynı olmana ihtiyacım yok. Sadece kendin olmana ihtiyacım var."

Onu kucağıma alıp yatağa götürüyorum, sırtım yatak başlığına dönük otururken onu kucağıma alıyorum. Eğilip ağzını benimkiyle birleştiriyor ve beni şaşırtıyor. Sekiz gündür ondan aldığım ilk öpücük bu ve aynı anda hem merhaba hem de veda gibi hissettiriyor.

Gözyaşları yüzünden tuzlu ama dudaklarında hâlâ biraz vanilya tadı alabiliyorum. Ve onun hâlâ orada olduğunu hatırlatıyor. Benim kızım hala orada.

Benden uzaklaştığında, elimde olmadan yüzüne bakıyorum, her parçasını ezberlemeye çalışıyorum. Şu anda donuklaşmış olan güzel yeşil gözleri. Çok uzun zamandır görmediğim gamzeleri. Günlerdir taranmamış parlak kıvılcak saçları ve genellikle dünyamı bir araya getirmeye yetecek kadar şey söyleyen dudakları. Ama bugün, sözleri dünyamı yıkıyor.

"Bana öyle bakma," diyor, bakışlarını benimkilerden ayırmadan.

"Ne gibi?"

"Senin bana acıdığın gibi," diye

ekliyor uysalca. "Sana acımıyorum

Logan. Seni seviyorum."

Başını omzuma koyuyor ve bir süre onu tutmama izin veriyor. Onu tekrar kollarıma almamın ne kadar süreceğini bilmiyorum, bu yüzden bulabildiğim her anı değerlendiriyorum.

"Gitmeni istemiyorum." Ona daha sıkı sarılıyorum, yüzümü saçlarına gömüyorum, kokusunu ezberlemeye çalışıyorum.

"Y a p m a k zorundayım. Bunu kendim için yapmalıyım," diyor parmakları kolumdaki siyah mürekkebi nazikçe izlerken.

"Ne kadarlığına gidiyorsun?"

"Emin değilim."

"Yine de geri geleceksin, değil mi?" Çaresizlikle soruyorum.

Cevap vermiyor ve kalbimden geriye kalanlar daha da küçük parçalara ayrılıyor.

"Lütfen geri dön Logan," diye yalvarıyorum ona. "Lütfen bana geri dön."

Devam edecek...

Teşekkür

Bu çılgınca, değil mi? İlk romanım için teşekkür yazısı yazmak? Vay be.

Her şeyden önce okuyucularıma, özellikle de bu hikayeyi internete yüklediğimde bölüm bölüm okumaya başlayan sizlere teşekkür etmem gerekiyor. Siz olmasaydınız, bu asla gerçekleşemezdi. Sabrınız ve her Pazartesi ve Cuma güncellemelerimi sabırsızlıkla beklediğiniz için teşekkür ederim. Uçurumlara ve kalp kırıklıklarına katlandığınız ve her şeyi yoluna koyacağım konusunda bana güvendiğiniz için teşekkür ederim. Benim için çok şey ifade eden ve umarım artık sizin de kalbinizde bir yeri olan bu karakterleri sevdiğiniz için teşekkür ederim. Devam eden desteğiniz için teşekkür ederim. Sizler benim her şeyimsiniz.

Kanadalı ruh kardeşim Becka Mack'e, böylesine harika ve destekleyici bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim. Beni dinleyen kulağın olmasaydı burada olmamın, bu kitabı yayınlamamın imkanı yoktu. Mesaj dizimiz kötü günlerimi değiştiriyor ve senin tavsiyen ve anlayışın benim için dünyalara bedel. Çılgınca yeteneklisin ve yazıların bana ilham veriyor. Kendin olduğun ve elimden bırakmadığım kitaplar yazdığın için teşekkür ederim. O birayı dört gözle bekliyorum dostum.

Marc'a (evet, gerçek hayatta bir Marc var), sadece en iyi arkadaşlarımdan biri değil, aynı zamanda en büyük hype adamım olduğun için teşekkür ederim. Logan'ın Marc hakkında hissettikleri benim senin hakkında hissettiklerimi yansıtıyor. Logan'ın en iyi arkadaşına ilham kaynağı olduğun için teşekkür ederim - bu karaktere ilham verecek daha iyi bir insan olamazdı.

Yazdıklarımı çoğu arkadaşşımdan ve ailemden çok önce öğrenen Izabela'ya, paylaşmaya hazır olana kadar sırrımı sakladığın için teşekkür ederim. Hayatımda bu kitabı okuyan ilk kişi sensin. Senin cesaretlendirmen bana paylaşmam için güven verdi.

Yayıncım Vanessa'ya, yazdıklarımı inandığın ve bana, Eli'ye ve Logan'a bir şans verdiğin için teşekkür ederim. Tüm bunlar gerçeküstü ve bana olan inancın sayesinde oldu, bu yüzden teşekkür ederim.

Kitap yazdığımı söylediğimde gözünü bile kırpmayan anneme, seni seviyorum.

Kardeşlerime, bana destek oldukları için teşekkür ederim. Ve eğer bir şekilde bu kitabı okuduysanız, size okumamanızı söylediğim halde, müstehcenlik için özür dilerim.

Ve son olarak, babama, bana nasıl sıkı çalışılacağını öğrettiği için teşekkür ederim. Keşke burada olup bunu görebilseydin (gerçi bunu okumana izin vermem mümkün değil), ama biliyorum ki tüm bunların çok havalı olduğunu düşünürdün.

Bencilleşmek hoşunuza gitti mi?

Sevginizi paylaşmak için 5 yıldız ve güzel bir yorum bırakın!

Beğenmedin mi?

Okumayı hayal ettiğiniz roman türünü önermek için bize yazın! <https://cherry-publishing.com/tr/contact/>

Yaklaşan tüm yayınlarımızdan ve en son haberlerden haberdar olmak için

Bültenimize abone olun!

Bulunduğunuz ülkeye göre abone olabilirsiniz: Siz...

ABD:

<https://mailchi.mp/b78947827e5e/get-your-free-ebook>

İNGİLTERE:

<https://mailchi.mp/cherry-publishing/get-your-free-uk-copy>

KANADA:

<https://mailchi.mp/96b9df3ed1ca/newsletter-canada-cherry-publishing>

AVUSTRALYA:

<https://mailchi.mp/f7093b3c6c1a/newsletter-australia-cherry-publishing>